Digitized by Google

X 571/273

Digitized by Google

Digitized by Google

LEXICON

XENOPHONTEVM

VOLVMEN TERTIVM

BIBLIOTHÈQUE S. J
Les Fontaines
60 - CHANTILLY

LIPSIAE

IN LIBRARIA GLEDITSCHIA

CIↃIↃCCCIII.

Digitized by Google

Digitized by Google

Λ.

Λαβώτης, *Labotes.* E. 1, 2, 12. harmoſtes Lacedaemonius, perit.

λαγαρὸς, ¶ 1) *gracilis*, vel potius *mollis, non rigidus.* Ιπ. 1, 8. ὁ αὐχὴν — λαγαρὸς εἴη τὰ κατὰ τὴν συγκαμπήν. Poll. 1, 189. τράχηλος εὐκαμπής. Sic Pollux 1, 188. γόνυ λαγαρὸν πρὸς τὴν συγκαμπήν. ¶ 2) *laxus.* K. 4, 1. τὰ κάτωθεν τῶν κενεώνων λαγαρὰ, *non contenta, non diſtenta*, quia οἱ κενεῶνες oſſibus carent. (Cf. Poll. 5, 59. vbi Kuhn. vertit *ſtrigoſi.*) 5, 30. lepores habent λαγόνας ὑγρὰς, λαγαρὰς ἱκανῶς. Ita edidit Steph. Sed edd. vett. habent λαμπάρας, et Ald. λαπάρας, quod retinuit Zeunius. Heſych: λαπάραι· τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς τοῦ σκήνους. Διοκλῆς δὲ, τὴν ἐκκεκενωμένην κοιλίαν. it. λαπάρας· λαγόνας. καὶ λαπάρην ὡσαύτως. ἢ κοιλίας ἐκκεκενωμένας. it. λαπαρός· ἰσχνὸς, ὑπεσαλμένος. ¶ 3) *cauus.* Ita Fr. Portus explicat K. 6, 5. ἀμφὶ ὄρυμῶν ὁδοὺς τραχείας, σιμὰς, λαγαράς. Leuncl. *laxas.*

λάγιον, *lepuſculus.* Poll. 5, 15. παρὰ Ξενοφῶντι δὲ λάγια. K, 5, 13. τῶν μικρῶν λαγίων. In lexicis caret auctoritate.

λαγνεία, *immodica libido, laſciuia, ſalacitas.* Dicitur inprimis de rebus Venereis. v. Poll. 6, 189. et Phauorin. Απ. 1, 6, 8. δουλεύειν γαστρὶ, ὕπνῳ, λαγνείᾳ. 2, 1, 1. ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας. §. 4 2, 6, 1. γαστρὸς, Φιλοποσίας, λαγνείας. O. 1, 22. Sed Απ. 2, 1, 16. videtur paulo latius accipiendum de omni laſciuia: τὴν λαγνείαν αὐτῶν τῷ λιμῷ σωφρονίζουσι.

λαγχάνειν, ¶ 1) *ſortiri, ſorte accipere.* Ammonius:

nius: λαγχάνει μὲν εἰς οὗ ἂν κλῆρος ἔλθῃ· κληροῦνται δὲ οἱ παθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ λαγχάνειν ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν· κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι. Π. 6, 3, 11. p. 386. οἱ ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὁ μὲν λαχὼν ὑμῶν, *cui veſtrum ſors obuenit*, — κατασησάτω. §. 12. διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης ἧπερ ὑφίσατο. Απ. 3, 9, 10. τοὺς λαχόντας κλήρῳ, ſcil. ἀρχὴν, *ſorte electos magiſtratus*. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 84. εἰ κληρούμενος ὅ τι λάχοι, τοῦτο τις πράττοι, *quod ſortibus ductis ei obuenerit*. In margg. eſt τύχοι. 7, 1, 8. Abradates dicit: ἔλαχον τήνδε τὴν τάξιν. A. 4, 5, 18. κώμην ἣν εἰλήχει Ξενοφῶν. All. perperam εἰλήφει. Σ. 4, 35. de hereditate et facultatibus: ἀδελφοὺς οἳ τὰ ἴσα λαχόντες. Sed h. l. poteſt etiam ſimpliciter accipi pro τυχόντες ſ. εἰληφότες. c. inf. E. 7, 2, 2. διαβαίνειν τελευταῖοι λαχόντες. ¶ 2) *nanciſci, capere*. Heſych: λαχόντα· τυχόντα. c. gen. A. 3, 1, 9. μικρὸν ὕπνου λαχὼν εἶδεν ὄναρ. All. ὕπνον. qui caſus per ſe quidem ferri in hoc verbo poteſt. v. Phauorin. Sed ὕπνου λαχεῖν eſt etiam ap. Lucian. in Cynico fere medio, et Ιερ. 6, 9. pro δείπνου τε καὶ ὕπνου τυγχάνομεν in margg. eſt λαγχάνομεν. ¶ 3) De formula τῆς δίκης λαχεῖν v. δίκη nr. 3. e.

λαγὼν, *ile*, i. q. κενεών. v. Phauorin. K. 4, 1. λαγόνας quales habere debeat canis. Poll. 5, 58. λαγόνων τὸ ἄριστον τὸ μέτριον, ὡς ἀπεῖναι μέγεθός τε καὶ σμικρότητα. Cf. K. 6, 1. Sed leporis ſunt λαγόνες K. 5, 10. 30. Cf. Poll. 5, 69.

λαγωὸς, *lepus*. Reiicitur haec forma ab antiquis grammaticis. Phrynichus: λαγὼς ὁ Ἀττικὸς, διὰ δὲ τοῦ Ο ὁ Ἴων. τὸ λαγωὸς δὲ οὐκ ἔσιν. Thomas Mag: λαγὼς διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικοὶ, οἱ δὲ Ἴωνες μικρογραφοῦσιν. Cyrillus in lexico MS. τὸ δὲ λαγωὸς Λακώνων ἐστίν. Heſych: λαγὼς, ὁ χερσαῖος· λαγὸς δὲ, ὁ θαλάσσιος καὶ ποτάμιος. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 564. Sed tamen irrepſit in editiones K. 10, 2. ἄρκυς λίνων τῶν αὐτῶν, ὥνπερ αἱ τῶν λαγωῶν. it. in Cod. Leid. Π. 1, 6, 19. p. 80. οἱ λαγωοὶ.

λαγὼς, *lepus*. v. omnino λαγωὸς,

Digitized by Google

λαγωὸς, et Poll. 5, 66 — 75. Π. 2, 4, 14. ὑπανίσαται λαγώς. Απ. 2, 6, 9. K. 7, 7. Genitiuus eſt Π. 1, 6, 19. p. 81. τοῦ λαγώ. K. 4, 4. 5. 6, 16. De accuſatiuo ſingulari longa eſt disputatio ap. Athenae. 9, p. 400. qui dicit, Xenophontem in Cynegetico ſcripſiſſe λαγῶ, accentu circumflexo. Sed pleraeque editiones habent λαγώ, vt Π. 1, 6, 19. p. 80. πρὸς τὸν λαγώ. K. 3, 3. 6. 4, 4. 6, 8. 10. 16. 17. 23. Lucianus vero in ſoloec. T. III. p. 556. conſentiente Thoma Mag. p. 861. λαγὼν recte dici ait in accuſatiuo. Herodiano denique vtraque forma, et λαγὼ et λαγὼν, proba et Attica videtur. Singularis in Cynegetico fere ſemper collectiue ponitur de genere leporum. Pluralis eſt Π. 1, 6, 19. p. 80. οἱ λαγὼ ſine iota, probante Aem. Porto et Hutch. Sed Steph. praefert λαγῴ. Cf. λαγώς. Accuſatiuus A. 4, 5, 18. λαγὼς θηράσων. Απ. 3, 11, 7. K. 8, 1. Cf. νέμεσθαι.

λάθρα, *clam*. E. 2, 4, 25. λάθρα πέμπων. 4, 8, 16. c. gen. Π. 6, 4, 1. λάθρα τοῦ ἀνδρός. 7, 4, 3. A. 1, 3, 8.

λαιμαργία, *voracitas, gulosſitas*. Suid: λαιμαργία· ἡ σύντονος ἐπιθυμία. it. λαιμάσσω· ἀμέτρως ἐσθίω. Heſych: λαίμαργος· Φάγος, ἄπληστος, ἐπὶ τὸ φαγεῖν μανιώδης. etc. Ag. 5, 1. μέθης ἀποσχέσθαι ὁμοίως καὶ λαιμαργίας. Hutch. et Zeun. ex Athenaeo edidere μανίας, quod non placet Erneſtio.

Λαιπρεᾶται, v. Λεπρεᾶται.

Λάκαινα, ¶ 1) *Lacaena*. K. 10, 1. πρὸς τὸν ὗν τὸν ἄγριον κεκτῆσθαι κύνας — Λακαίνας. §. 4. τῶν κυνῶν τῶν Λακαινῶν. ¶ 2) *Laconica regio*. Phrynich. p. 150. Λάκαιναν μὲν γυναῖκα ἐρεῖς, Λάκαιναν δὲ τὴν χώραν οὐκ, ἀλλὰ Λακωνικὴν, εἰ καὶ Εὐριπίδης παραλόγως etc. E. 7, 1, 19. προσέβαινον εἰς τὴν Λάκαιναν. §. 17. erat εἰς τὴν Λακωνικὴν. Cf. Λακωνική.

Λακεδαιμόνιος, *Lacedaemonius*. A. 6, 1, 17. Λακεδαιμονίου ἀνδρός. 7, 2, 20. pro Λακεδαιμονίων in 2 codd. eſt Μακεδονίων, qualis apud alios quoque extat confuſio. v. Doruill. ad Charit. p. 606. Permutantur etiam Ἔφοροι et Λακεδαιμόνιοι. v. Φαίνειν nr. 7. Λακεδαιμόνιοι proprie quidem diſtinguuntur a Spartiatis, complectunturque non ſolum

omnes Laconicam habitantes, sed etiam socios et περιοίκους. v. περίοικοι. E. 6. 4, 15. τῶν συμπάντων Λακεδαιμονίων — ὁρῶντες δ' αὐτῶν Σπαρτιατῶν. cf. Αγ. 2, 24. Sed Αγ. 7, 5. sunt i. q. Σπαρτιάται. A. 7, 6, 4. Λακεδαιμόνιοι sunt *legati Lacedaemoniorum*, qui §. 6. dicuntur Λάκωνες et Λάκωνε in duali. Sic A. 7, 7, 7. occurrunt τὼ Λακεδαιμονίω, qui §. 9. dicuntur οἱ Λάκωνες et §. 11. τὼ Λάκωνε. Σ. 8, 35. (cf. Λ. 2, 13 — 15.) praedicatur castus Lacedaemoniorum amor παιδικῶν. §. 39. bonis exercitiis et institutis, quae etiam Απ. 3, 5, 15. 16. laudantur, et de quibus Xenophon peculiari libello exposuit, imperium dicuntur consecuti esse. Απ. 3. 9, 2. eorum arma comparantur cum armis Scytharum et Thracum. Αγ. 1, 2 — 5. et E. 3, 3, 1 — 4. eorum reges, Herculis progenies. E. 2, 3, 17. p. 94. optimam politiam habent et vrbem maximam. §. 18. p. 99. democratiae inimici. A. 6, 1, 17 — 22. reuerenter habentur a Graecis. cf. 3, 2, 25. Χειρίσοφος ἡγοῖτο, ἐπειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιός ἐστι. it. E. 3, 1, 8. αἱ πόλεις ἐπείθοντο ὅ τι Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἐπιτάττοι. A. 6, 6, 7 — 10. Lacedaemonii dicuntur ἄρχειν et προεστάναι Ἑλλάδος, et timeri a Graecis, vt 7, 1, 16 — 18. victis Athenienſibus. Ιπρ. 7, 4. cum omnibus Graecis Atticam inuadunt initio belli Peloponneſiaci. v. Zeun. 9, 4. equitatus Lacedaemoniorum equitibus peregrinis allectis melior fit. Σ. 8, 35. θεὰν τὴν Αἰδὼ νομίζουσιν. A. 3, 1, 5. Cyrus minor iis fauet contra Athenienſes. E. 3, 1, 1. ipſi mittunt Cyro contra fratrem profecturo claſſem ſaduerſus Syenneſin. §. 2 — 7. rogantibus ciuitatibus Ionicis, quae Cyro addictae fuerant, mittunt Thimbronem cum copiis contra Tiſſaphernem et Pharnabazum. §. 7 — 25. Thimbroni ſucceſſorem mittunt Dercyllidam, cuius res geſtae hic et 3, 2, 1 — 15. narrantur. cf. Δερκυλλίδας. §. 16 — 22. propter iniuriam in ludis Olympicis ab Eleis ſibi illatam, et quod Agidem a ſacrificiis prohibuiſſent; Eleis edicunt vt ciuitates dimittant, et Agide duce bellum iis inferunt, qui discedens Lyſippum reliquit. Tandem ſeditione orta

orta Elide, Eleos pace facta ciuitates dimittere cogunt. 3, 3. coniuratio duce Cinadone facta componitur ab Ephoris. A. 7, 6, 1 — 3. legati mittuntur ad Seuthen petituri exercitum Graecorum contra Tiſſaphernem. Apud eos accuſatur Xenophon, qui ſe defendit et abſoluitur. 7, 7, 7 — 11. ſtipendium Graecis a Seuthe extorquent. De Scirtitis v. ſuo loco. De principatu Graeciae v. ἄρχειν nr. 2. b. De poteſtate furandi pueris data v. κλέπτειν et Ioh. Sigism. Gribneri diſſ. de furti ap. Lacones licentia, Lipſ. 1705.

Λακεδαίμων, 1) i. q. Σπάρτη. Π. 6, 2, 5. πεπομφέναι Κροῖσον εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. Cf. ἀτείχιστος. ¶ 2) i. q. Λακωνική. v. Boſ. ad Cornel. Nep. Conon. 1, 1. E. 4, 2, 6. ἐγγύτατα τῆς Λακεδαίμονος. 4, 8, 7. ἔπλευσαν — ὁρμώμενοι εἰς τὴν Λακεδαίμονα. 6, 5, 24. ἰέναι εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Paulo ante eſt Λακωνική, et §. 23. Λακεδαιμονίων χώρα. §. 40. 41. 7, 1, 12. 18. 7, 2, 4. 7, 5, 7. 18. Cf. Heſych.

λάκκος, *ciſterna, fouea, lacus ſub terra*, vel potius *cella vinaria*. Thomas Mag. in v. βόθρος non eſſe Atticum dicit nomen λάκκος. Schol. Ariſtoph. ad Eccleſ. 554. ait, Athenienſes aliosque Graecos feciſſe ſub terra ὀρύγματα. καὶ ταῦτα κονιῶντες οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά· καὶ ταῦτα λάκκους ἐκάλουν. Eadem habet Suidas. Cf. Poll. 9, 49. ibique interpp. A. 4, 2, 14. dicuntur barbari vinum habuiſſe ἐν λάκκοις κονιατοῖς.

Λακράτης, *Lacrates*, ὁ Ὀλυμπιονίκης, Lacedaemonius. E. 2, 4, 23. cadit in pugna.

λακτίζειν ¶ 1) *calcitrare*. Ipp. 1, 4. equi λακτίζοντες — ἐκποδὼν ποιητέοι. §. 15. Hinc Ap. 2, 2, 7. ἢ — κακόν τί σοι ἔδωκεν mater ἀκοῦσα ἢ λακτίσασα. ¶ 2) *calce caedere*. A. 3, 2, 11. ὑπὸ ἵππου λακτισθείς.

λακτισταὶ ἵπποι, Ap. 3, 3, 4. *equi calcitrones*. v. Gell. N. A. 4, 2.

Λάκων, *Lacon, Lacedaemonius*. Steph. Byz. in v. Λακεδαίμων· — ὁ πολίτης, Λακεδαιμόνιος. — λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάκων. A. 2, 5, 7. Κλέαρχος Λάκων. 6, 1, 22. E. 1, 1, 23. Πασιππίδας ὁ Λάκων. 1, 4, 10. ἀπέκτειναν τοὺς Λάκω-

Λάκωνας οἱ αὐτόθι ἦσαν. Cf. ἁρμοστής. Λάκων et Λακεδαιμόνιος saepe inter se permutantur tanquam synonyma, vt A. 1, 4, 3. Χειρίσοφος ὁ Λακεδαιμόνιος, sed A. 2, 1, 5. Χειρίσοφον τὸν Λάκωνα. A. 2, 1, 3. Δαμαράτου τοῦ Λάκωνος. E. 3, 1, 4. Δημαράτου τοῦ Λακεδαιμονίου. A. 7, 6, 1. Χαρμῖνος ὁ Λάκων. §. 28. Χαρμῖνος ὁ Λακεδαιμόνιος. Cf. Λακεδαιμόνιος et Λακωνικός.

λακωνίζειν, ¶ 1) *Lacedaemoniorum partibus fauere.* E. 4, 4, 2. κινδυνεύσει ἡ πόλις λακωνίσαι. 4, 8, 28. 5, 4, 55. 6, 3, 6. p. 387. οἱ μὲν λακωνίζουσιν, οἱ δὲ ἀττικίζουσιν. 6, 4, 18. 7, 1, 32. ὡς πάλιν λακωνιεῖ ἡ πόλις. 7, 4, 34. ¶ 2) *Lacedaemoniorum instituta et mores sequi atque imitari.* E. 4, 8, 18. ἀλκῆς καὶ ἰσχύος, ἅτε λακωνίζων, ἀντεποιεῖτο. Suid: λακωνίζω· τὰ τῶν Λακώνων φρονῶ.

Λακωνικὴ, *Laconica, ager Lacedaemonius.* E. 2, 2, 8. ἐν Σελλασίᾳ πλησίον τῆς Λακωνικῆς. 7, 1, 14. Ἀσίνην τῆς Λακωνικῆς. Teste Stephano scribitur h. l. etiam Λακαίνης. Plene dixit E. 6, 2, 6. τὴν Λακωνικὴν χώραν. Legitur etiam saepius, v. c. E. 6, 5, 24. 7, 1, 17. etc.

Λακωνικὸς, *Laconicus.* A. 5, 1, 9. Δέξιππον Λακωνικὸν (Margg. et 2 codd. Λάκωνα) περίοικον — Νικάνδρου τοῦ Λακωνικοῦ, Margg. et 2 codd. Λάκωνος. 7, 2, 16. Νέωνος τοῦ Λακωνικοῦ. E. 1, 6, 24. νῆες — τῶν Πελοποννησίων Λακωνικαὶ μὲν ἐννέα — τῶν δὲ ἄλλων συμμάχων. 2, 3, 6. 2, 4, 3. 6. 7. 4, 5, 10. τὸ Λακωνικὸν στράτευμα. 4, 8, 35. 37. A. 7, 3, 4. Aristarchus harmostes simpliciter dicitur ὁ Λακωνικός. Cf. ἁρμοστὴς et ξυήλη.

Λακωνισμὸς, *studium partium Lacedaemoniorum.* Suid: Λακωνισμός· ἡ πρὸς τοὺς Λάκωνας οἰκειότης. E. 4, 4, 15. τοὺς φάσκοντας ἐπὶ Λακωνισμῷ φεύγειν. 7, 1, 34.

Λακωνιστὴς, *qui partibus Lacedaemoniorum fauet.* E. 1, 1, 23. ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταὶ καὶ ὁ Λάκων ἁρμοστής.

λαλεῖν, *loqui, garrire.* Π. 1, 4, 12. παιδάριον ὢν δεινότατον λαλεῖν ἐδόκουν εἶναι. Cf. λέγειν nr. 2.

λαμβάνειν, ¶ 1) *accipere.* Ammonius: λαβεῖν καὶ δέξασθαι διαφέρει. λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· δέξασθαι δὲ, τὸ διδό-

διδόμενον ἐκ χειρός. Gloſſae Nomicae: λαβεῖν, ἐνδυνάμως· δέξασθαι, κἂν οὐχ οὕτως — ἵνα ἔχῃ. Π. 1, 4, 26. λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα. Philelph. vertit: *quum accepiſſent admiſiſſentque.* Optime Stephanus dicit, λαβόντας dici, qui ſimpliciter acceperint; δεξαμένους, qui accepta grata habuerint, quod Gallice dicitur *accepter.* Probat hanc explicationem etiam Hutch. Sed Abreſch. dilucc. Thucyd, 1, p. 26. ſq. putat, h. l. conſtare Ammonii discrimen, et λαβόντας eſſe, qui acceperint dona non ab ipſo Cyro, ſed ab eius miniſtris; δεξαμένους, qui a Cyro ipſo. Sic Π. 6, 1, 15. τοὺς μὲν (ἵππους) ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ καὶ παρὰ τῶν φίλων λαμβάνων. ταῦτα γὰρ πάντα ἐδέχετο, καὶ ἀπεωθεῖτο οὐδὲν — εἴ τις ἐδίδου. Abreſch. dicit, λαμβάνων ad verba ἐκ τῶν αἰχμ. relatum explicandum eſſe e gloſſis nomicis: *vi, ab inuitis,* ſed παρὰ τῶν φίλων, *iure, ita vt non deberet reddere.* δέχεσθαι vero eſſe *accipere datum.* A. 4, 5, 22. κωμάρχῃ ἐδίδοσαν λαμβάνειν e coena ὅ τι βούλοιτο· ὁ δὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐδέχετο. Sed non raro discrimen neglectum videtur, vt Π. 3, 1, 24. ὁ Ἀρμένιος ἔπεμπε — τὰ δὲ χρήματα διπλάσια ἀπηρίθμησεν· ὁ δὲ Κῦρος ὅσα εἶπε λαβὼν τὰ ἄλλα ἔπεμψεν. 3, 3, 2. τὸ χρυσίον ἐνόμιζεν, ὃ πρότερον οὐκ ἤθελε λαβεῖν ὁ Κῦρος. 8, 3, 14. τὸν βοῦν ἔλαβε — νικητήριον. Simpliciter *accipere* eſt Π. 1, 3, 14. πληγὰς ἔλαβον. 8, 3, 17. τῶν ἀποβαλλόντων τι — τῶν λαμβανόντων. (Sic alias opponitur ἀποβάλλειν. v. ἀποβ.) — εἰ τὸ ἔχειν ὥσπερ τὸ λαμβάνειν ἡδὺ ἦν. A. 1, 9, 13. Ier. 6, 13. K. 7, 11. canes ὅταν ἐπιθυμοῦσαι λάβωσι cibum. c. ἐκ, fere cum praegnantia quadam, Π. 8, 4, 13. διέδωκε Babylone — τὰ χρήματα ὅσα ἐκ Σάρδεων ἔλαβε, np. ſibi data a Croeſo. c. gen. Π. 3, 3, 5. ἡνίκα διεδίδου ὧν ἔλαβε. Intell. μέρος. 5, 5, 10. p. 332. 8, 2, 12. τῶν παρ' ἐκείνου λαμβάνων. Zenn. explicat τὶ τῶν παρ' ἐκείνου παρεσκευασμένων Φαρμάκων. A. 4, 5, 24. αὐτὸς δὲ τῶν πώλων λαμβάνει. Intell. τινὰς. All. perperam τὸν πῶλον. Iπ. 8, 3. λαβόντα τοῦ ἀγωγέως. Alia vero res eſt Π. 5, 5, 10. p. 334. λάμβανε τῶν ἐμῶν ὁπόσα

ὁπόσα ἐθέλεις. Intelligendum enim eſt τόσα. De emtore, O. 20, 28. λαβόντας ὁπόσον δύνανται πλεῖσον (σῖτον), ἄγουσιν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάττης. Σ. 2, 5. πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; Cf. O. 8, 22. De inanimatis, Π. 4, 5, 14. ἀσύντακτα — πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χώραν λάβῃ. Cf. σπέρμα. ¶ 2) *ſuscipere*, i. q. παραλαμβάνειν. De ſucceſſione in imperio, Π. 1, 5, 2. τὴν ἀρχὴν ἔλαβε. All. τ. βασιλείαν εἶχε. Etiam Latine ſic dicitur *accipere*. v. Caeſar B. G. 7, 54. 3. A. 3, 4, 5. παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσαι, np. vel pacis tempore, vt vult Hutch. vel iure belli, vt dicit Herodot. 1, 128. ibique Weſſeling. ¶ 3) *precibus accipere, impetrare*. A. 2, 1, 8. εἰ πείσας βούλεται λαβεῖν. 3, 4, 1. τοσούτους ἤτησε Τισσαφέρνην, καὶ ἔλαβεν. 4, 7, 19. 5, 1, 9. E. 2, 3, 10. Sic de eo, qui mutuum ſumit. v. Taylor ad Lyſ. p. 338. Π. 6, 2, 11. p. 374. εἴ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει — λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Απ. 1, 7, 5. εἴ τις ἀργύριον — παρά του πειθοῖ λαβὼν ἀποστεροίη. 2, 7, 2. δανειζόμενος λαβεῖν. §. 11. Sic fere Απ. 2, 6, 2. 3. vbi tamen ſimul ad beneficia pertinet. ¶ 4) *auferre, vi eripere*, a) vel iniuſte et furando, Π. 8, 1, 6. ἐκέλευσε ἄν τινα λαβεῖν (Margg. ἐκέλ. ἀντιλαβεῖν) τὰ τοῦ μὴ φοιτῶντος, φάσκοντα λαμβάνειν τὰ ἑαυτοῦ. A. 2, 1, 8. τί δεῖ αἰτεῖν, ἀλλ' οὐ λαβεῖν ἐλθόντα; 2, 6, 12. χαλεπὸν — τὰ τῶν φυλαττομένων λαμβάνειν. — ῥᾷον ἀφύλακτα λαμβάνειν. Λ. 2, 7. ἀπραγμόνως — λαμβάνειν ὧν ἂν δέωνται. In ſequentibus pro eo eſt κλέπτειν. Απ. 2, 1, 16. κλέπτειν κωλύουσιν, ἀποκλείοντες ὅθεν ἄν τι λαβεῖν ᾖ. Σ. 4, 30. ¶ b) vel iure belli, inprimis praedando, Π. 4, 2, 5. ἐξήεσαν καὶ τοῦ λαβεῖν τι ἕνεκα. §. 19. p. 224. οὔ μοι δοκεῖ τὸ λαβεῖν κερδαλεώτερον εἶναι τοῦ δικαίους φαινομένους ἐκείνοις etc. 7, 2, 3. A. 2, 3, 13. λαμβάνειν ὑμᾶς ἐκ τῆς χώρας ἐάσομεν τὰ ἐπιτήδεια. Oppon. ὠνουμένους ἔξειν. 4, 7, 12. 16. 5, 2, 13. 14. 5, 5, 7. 9. 6, 6, 2. ἐξὴν ἐπὶ λείαν ἰέναι, καὶ ἐλάμβανον ἐξιόντες. §. 15. εἴ τις — ἰδίᾳ λῃζοιτο, δημόσια εἶναι τὰ ληφθέντα. E. 1, 2, 2. 3. 2, 1, 19. ἔλαβεν αὐτόθεν τὰ μεγάλα τῶν

τῶν Λυσάνδρου νεῶν ἰσία. v. ἰσίον. Meibom. de fabrica trirem. p. 61. legi iubet ἐπείδε. v. Mori addenda ad p. 60. qui recte damnat hanc coniecturam. 2, 4, 4. 12. 16. 7, 2, 17. Sic e legibus Lacedaemoniorum licitum erat quaedam aliena ſumere, Λ. 6, 3. 4. ¶ 5) *expugnare, capere* vrbes, et alia loca munita. Π. 5, 3, 7. τὰ χωρία αὐτοῦ, ὡς λαβεῖν βουλόμενος — λάβοιμι αὐτοῦ τι. §. 11. λαβὼν τὸ χωρίον. 5, 4, 21. ἓν μὲν (Φρούριον) — βίᾳ ἔλαβε. 6, 3, 6. p. 379. λαβεῖν — τὴν σκοπήν. A. 3, 4, 25. ἐπὶ τὸ ἄκρον. ἐὰν γὰρ τοῦτο λάβωμεν. 4, 6, 13. ἢν λάβωμέν τι τοῦ ὄρους. 5, 6, 17. λαβόντας ὑμᾶς πόλιν. E. 3, 1, 5. 3, 2, 1. 4, 8, 28. 5. 4, 63. πάλιν αὐτὰς (τὰς πόλεις) ἐλάμβανον. Marg. ἀνελάμβανον. 7, 2, 5. 7, 5, 11. Cf. αἱρεῖν nr. 1. naues, E. 1, 1, 5. τριάκοντα ναῦς τῶν πολεμίων λαβόντες. §. 19. 1, 2, 8. 1, 4, 11. 1, 6, 16. 18. ¶ 6) *capere, accupare.* De affectibus. v. Wetſten. ad Luc. 5, 2. Π. 5, 5, 3. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν. E. 5, 3, 19. Σ. 1, 15. ἀλλ' ἦ ὀδύνη σε εἵληφε; Sic paſſiv. Π. 6, 1, 18. ληφθεὶς ἔρωτι τῆς γυναικός. ¶ 7) *nanciſci.* Π. 1, 4, 3. ὅσοι νέοι ὄντες μέγεθος ἔλαβον. Huc etiam referri poſſunt, quae ſupra nr. 1. de emtore poſuimus, it. de inanimatis, ibid. it. O. 7, 41. ſeruam ἀνεπισήμονα ταλασίας λαβοῦσα. it. Απ. 1, 4, 8. λαβόντι τὸ σῶμα. Schutz: *tum cum corpus nanciſcerere.* it. συμμάχους λαμβάνειν. v. σύμμαχος nr. 3. b. et nr. 5 ¶ 8) *acquirere.* v. c. per victoriam. Π. 7, 5, 26. p. 455. μέγα μὲν ἔργον καὶ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. p. 456. p. 458. οὐ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα σεσῆσθαι λυπηρόν. A. 3, 2, 26. τὰ ἑαυτῶν σώζειν, καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων λαμβάνειν. 5, 6, 18. 7, 7, 17. Paulo aliter Αγ. 4, 1. τὰ μὴ προσήκοντα λαμβάνειν. ¶ 9) *recipere depoſitum.* Π. 5, 1, 1. ἐκέλευσε διαφυλάττειν, ἕως ἂν αὐτὸς λάβῃ. ¶ 10) *ſumere.* Π. 1, 3, 6. λαβόντα τῶν κρεῶν διαδιδόναι — διεδίδου πάντα ἃ ἔλαβε κρέα. etc. ¶ 11) *aſſumere, ſecum ſumere.* Π. 7, 3, 2. ἐκέλευσε — λαβόντας καλὸν κόσμημα ἀνδρὶ Φίλῳ — μεταδιώκειν. A. 3, 4, 26. μακρὰν ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας λαβεῖν. — ἔλαβε τοὺς κατὰ μέσον. c. πρὸς,

πρὸς, A. 2, 5, 5. τὸ στράτευμα ἅπαν πρὸς ἑαυτὸν λαβὼν, vt exercitum ad se alliceret, et solus ei praeesset. 4. 5, 22. ὅπου τινα τῶν συγγενῶν ἴδοι, πρὸς ἑαυτὸν ἀεὶ ἐλάμβανεν, secum sumebat. ¶ 12) depromere, petere e loco, vbi repositum est. O. 8, 2. ὁποθεν δεῖ λαμβάνειν. §. 10. 17. 9, 10. ¶ 13) eligere. Π. 1, 4, 25. ἵππους — οὓς αὐτος ἐπεθύμει λαβεῖν. 2, 2, 15. p. 112. ἀνθρώπους ἐκ πάντων — τούτους λαμβάνετε. 7, 5, 24. τίνας — φύλακας λάβοι. — λαμβάνει οὖν μυρίους δορυφόρους. A. 1, 1, 6. λαμβάνειν ἄνδρας Πελοποννησίους. §. 11. Cf. nr. 32. c. ἀπὸ, Λ. 15, 3. γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων λαμβάνειν. §. 5. ¶ 14) prehendere manu. Π. 4, 3, 11. λαβὼν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ εἶπεν. 6, 4, 4. ¶ 15) comprehendere. Π. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν — οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν. 6, 3, 4. συλλαβόντες ἀνθρώπους — οἱ δὲ ληφθέντες. Margg. συλληφθ. A. 2, 6, 1. 3, 2, 19. λαβόντας (quem dicunt esse accusatiuum absolutum) τοὺς ἄρχοντας. Paulo ante συνέλαβον τοὺς στρατηγούς. E. 3, 3, 9. τοὺς ληφθέντας. Paulo ante ξυλληφθῆναι. 5, 2, 21. 7, 4, 37. ¶ 16) in potestatem redigere, potiri. Π. 6, 3, 5. λαβεῖν μοι αὐτὸν (transfugam) γένοιτο. 3, 1, 6. Cf. infra nr. 19. ¶ 17) capere venando. Π. 1, 4, 9. ὅσα αὐτὸς ἔλαβε. 4, 1, 8. p. 206. αἱ σύες — ἐπειδάν τις αὐτῶν θηρᾷ τι τῶν τέκνων, — ἴεται ἐπὶ τὸν λαμβάνειν πειρώμενον. 8, 1, 12. διὰ τὴν τοῦ λαμβάνειν (np. θηρία) Φιλοτιμίαν. A. 1, 5, 2. ὅνοι — θᾶττον ἔτρεχον — ὥστε οὐκ ἦν λαβεῖν. §. 3. K. 9, 6. ceruus ἁλώσεται — διωκόμενος. λαβόντα δὲ δοῦναι τῷ ἀρκυώρῳ. Sic passiv. K. 9, 19. ἐὰν τοῦ προαθλίου ποδὸς ἁλῷ, ταχὺ ληφθήσεται. Ipr. 4, 18. ¶ 18) capere hostem, captiuum facere. Π. 3, 2, 6. ἀφίημι ὑμᾶς οἰκαδε τοὺς εἰλημμένους. Ante erat τοὺς αἰχμαλώτους. 4, 1, 8. p. 206. τὰς ἐκείνων γυναῖκας καὶ παῖδας λαβεῖν. 5, 3, 7. οἱ ληφθέντες. 3, 1, 20. ἀπάγου τὴν σήν. οὐδὲ γὰρ εἰλῆφθαι ἔγωγε αἰχμάλωτον ταύτην νομίζω. A. 1, 10, 2. 4, 6, 13. οἱ γυμνῆται — ἔλαβόν τινας. E. 1, 2, 3. ἕνα ζωὸν ἔλαβεν. 2, 4, 18. 6, 2, 10. 7, 2, 16. ¶ 19) e fuga reprehendere. Π. 1, 4, 13. ἦν τις ἀποδρᾶσῃ τῶν

τῶν οἰκετῶν, καὶ λάβῃς αὐτόν. A. 1, 4, 7. Cf. supra nr. 16. ¶ 20) *deprehendere, inuenire.* O. 8, 2. ζητοῦντά τι λαβεῖν. Sic Π. 7, 5, 12. ex emendatione Stephani: ὅπου ληφθήσοιτο ὅπλα ἐν οἰκίᾳ. Olim legebatur λειφθ. Zeun. e Cod. Guelf. et marg. Steph. effinxit ληφθεῖεν. Etiam canes dicuntur λαμβάνειν τὰ ἴχνη, K. 3, 4. 5, 15. 6, 14. 8, 2. 10, 5. Saepe eſt *in facinore deprehendere*, vbi iunctum ſibi habet participium pro inf. vt Π. 3, 1, 21. τί λαβὼν ἀδικοῦντα; §. 22. οἱ ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ λαμβάνοντες συνόντας ἀλλοτρίους ἄνδρας. E. 2, 3, 17. p. 92. ὃν ἂν προδιδόντα λαμβάνωσι. A. 4, 6, 11. O. 2, 6. Σ. 3, 13. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι πλουσιώτατος ἀνθρώπων ὤν. Sed E. 4, 4, 2. eſt πλείους ἂν ᾠοντο λαβεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὥσε ἀποκτεῖναι. ¶ 21) *ſuperuenire, opprimere, aggredi, inprimis improuiſos et imparatos hoſtes.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους. — ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους λαμβάνειν. p. 79. ἀφυλάκτους λαμβάνειν. 2, 4, 10. ἀπαρασκευαστέροις ἂν λαμβάνοιντο. 3, 3, 17. ἐξὸν — ἐλθεῖν εὐθὺς ὁμόσε, εἰληφότας αὐτοὺς ἔνθα πάλαι ἐβουλόμεθα. 7, 1, 13. λαβὼν (Margg. λαθὼν) πλαγίους τοὺς πολεμίους. 7, 5, 9. A. 1, 1, 6. ὅπως ὅτι ἀπαρασκευαστότατον λάβοι βασιλέα. 2, 3, 12. 5, 6, 5. 7, 3, 18. E. 7, 2, 6. λαβόντες τῶν Φρυγῶν τὰ ὅπλα ἔρημα. Ιπρ. 5, 3. ¶ 22) *in matrimonium ducere.* Π. 8, 4, 8. ἣν τὴν θυγατέρα μου γυναῖκα λαμβάνῃς. O. 7, 4. τὴν γυναῖκα — ἔλαβες παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ἐπιταμένην. Etiam omiſſo acc. γυναῖκα, E. 4, 1, 2. 7. O. 7, 10. Sic Αγ. 3, 3. ἄνευ γάμου λαβεῖν eſt *pellicem facere.* ¶ 23) *percipere, lucrari, reditus habere.* v. Victor. V. L. 35, 21. et Wetſten. ad 2 Cor. 11, 20. Π. 2, 2, 5. τοῦ λαβεῖν (all. addunt τι) ἕνεκα καὶ περδᾶναι ποιοῦσιν. A. 2, 6, 11. ὅπως πλείω λαμβάνοι, *vt opes augeret.* Ιερ. 6, 11. πολὺ πλείω λαβεῖν ἀποκτείνασι τὸν τύραννον. Sic fere exponunt λαμβάνων Αθ. 1, 11. qui tamen locus eſt corruptus. Πο. 3, 9. τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι. Απ. 1, 3, 5. De iis, qui fruges e terra percipiunt, O. 5, 3. παρέχουσα (ἡ γεωργία) ἀφθονώτατ' ἀγαθὰ, οὐκ ἐᾷ

Digitized by Google

ἐᾷ ταῦτα μετὰ μαλακίας λαμβάνειν. 16, 9. 17, 6. De venditoribus, Πο. 3, 2. ὅπου ἂν πωλῶσιν αὐτὸ, πλεῖον τοῦ ἀρχαίου λαμβάνουσιν. Απ. 2, 5, 5. De iis, qui θεάματα oltendunt, Σ. 2, 1. ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, ἀργύριον ἐλάμβανεν. 3, 10. c. ἀπὸ, Απ. 2, 9, 3. ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν Paulo ante pro eo eſt κερδαίνειν. c. παρὰ, Ιερ. 1, 13. πολλαπλάσια λαβόντες — ἀπιέναι παρὰ τοῦ τυράννου, ἢ ὅσα — παρὰ πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κτῶνται. c. ἐκ, fruges e terra, E. 5, 3, 26. ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν — σῖτον. 6, 2, 6. Απ. 2, 7, 2. 13. O. 20, 4. it. e regione vaſtata, A. 2, 2, 5. ἐκ τῆς χώρας οὐδὲν εἴχομεν λαμβάνειν. De reditibus publicis, Πο. 4, 40. ταῦτα λαμβάνοντες κατασκευάσθαι, ὡς ἂν πλεῖστοι πρόσοδοι γίγνοιντο. v. ἀποφορὰ, ἀργύριον, πρόσοδος. ¶ 24) *mercedis loco accipere*, it. *exigere, ſolui ſibi iubere*. Π. 1, 6, 11. ὅ τι δ' ἂν λαμβάνῃ τις, np. ſtipendia, commeatum. Απ. 1, 6, 3. χρήματα οὐ λαμβάνεις pro doctrina. §. 5. c. παρὰ, Ιερ. 6, 11. ὅσα — παρὰ τοῦ τυράννου λαμβάνουσι. Απ. 1, 5, 6. τὸν παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνοντα. Cf. ἀργύριον et δασμός. ¶ 25) *induere*. Π. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδὺς, καὶ ψέλλια λαβών. Ita Steph. et cod. Guelf. Sed in Iunt. eſt βαλών, quod praetulit Zeun. et vertit *circumdedit*. 7, 5, 9. λαμβάνετε ὅπλα. A. 3, 4, 30. λαβόντα τὴν ἀσπίδα πορεύεσθαι. Απ. 3, 9, 2. Cf. ὅπλον nr. 1. ¶ 26) *euenire, inceſſere*. A. 1, 10, 11. εἴ ποτε λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια. E. 5, 3, 19. καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτόν. Similis fere locus eſt nr. 28. ¶ 27) *intelligere*. E. 7, 3, 7. p. 475. οὓς ἐλάβετε Εὔφρονι ὁμοίως πεποιηκότας. ¶ 28) E. 3, 5, 13. elegans metaphora eſt: ὡς ἄνω (in monte) ὄντων, καὶ στενοχωρία καὶ δυσπορία ἐλάμβανε αὐτούς, *cum incidiſſent in loca anguſta* etc. Margg. ὑπελάμβανε, *non ſentientes*. ¶ 29) Locus difficilis Π. 2, 3, 6. Pheraulas plebeius hortatus ſuos ad certamen cum homotimis, addit haec: ὑμῖν παραινῶ εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης. νῦν γὰρ ἄνδρες εἰλημμένοι εἰσὶν ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ. Leuncl. *in populari certamine ſunt capti*. Sed haud dubie explicari debet e n. 20. Nam qui deprehenduntur in aliquo faci-

Digitized by Google

facinore, eos patet paratos esse illud committere. Itaque vertendum videtur: *hi homotimi parati sunt certare, in eo sunt vt certent, nobiscum, qui plebeii sumus.* Plebeii enim, quod ex 2, 1, 6. constat, consentientibus homotimis a Cyro eadem quae illi arma acceperant, quibus ab hostium impetu se defenderent. ¶ 30) κακὸν λαμβάνειν, Π. 7, 2, 7. p. 418. O. 1, 8. Σ. 4, 50. 51. est *damno affici*, sed O. 9, 11. *puniri*. Sic Π. 1, 3, 14. πληγὰς ἔλαβον. ¶ 31) Cum variis nominibus varia significat, v. c. λόγον λαμβάνειν, Π. 1, 4, 3. *rationem poscere*. πεῖραν λαμβάνειν, *periculum facere*. etc. v. ἀγαθὸν nr. 7. δίκαιος nr. 3. γνώμη nr. 3. πιστὸς nr. 7. πίστις nr. 4. πεῖρα nr. 3. χάρις nr. 1. b. ¶ 32) Participium λαβὼν additur interdum ornatus causa, et verti potest *quibus acceptis, quo accepto*, vt Π. 7, 3, 4. λαβοῦσα τοῖσδε ἐπικόσμει αὐτόν. 8, 3, 3. Φέρε λαβὼν χιτῶνας. §. 4. ὁ μὲν δὴ ἔφερε λαβών. A. 2, 6, 3. Αγ. 8, 7. E. 3, 4, 25. O. 8, 9. Sic de eo, cui conceditur aliquid, Π. 1, 4, 10. ταῦτα λαβὼν διαδίδου. Sed Π. 1, 4, 11. λαβὼν ἐδίδου. Saepe verti potest ¶ a) *cum, assumtis* etc. v. passim supra. Π. 1, 4, 13. ἀποδρῶ, λαβὼν τοὺς ἐμοὺς ἡλικιώτας, ἐπὶ θήραν. §. 20. λαβὼν τῶν ἐρρωμένων ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, scil. τινὰς, *secum sumtis*. 2, 4, 12. 18. 3, 2, 1. λαβὼν τῶν ἱππέων τοὺς κρατίστους. Cod. Guelf. ἀναλαβὼν, quod placet. 5, 3, 1. 7, 3, 2. λαβὼν χιλίους ἱππέας ἤλαυνεν. A. 1, 2, 1. παραγγέλλει τῷ Κλεάρχῳ λαβόντι ἥκειν ὅσον ἦν αὐτῷ στράτευμα. 1, 5, 7. ἔταξε Γλοῦν καὶ Πίγρητα, λαβόντας τοῦ βαρβαρικοῦ στρατοῦ (scil. μέρος) συνεκβιβάζειν τὰς ἁμάξας. 3, 4, 24. 7, 4, 4. Sic Π. 2, 4, 17. rectius legitur λαβὼν, quam λάβε. Deest enim copula. Refertur etiam ad bestias, K. 10, 7. λαβόντας τὴν κύνα — δῆσαι ἄποθεν ἀπὸ τῆς εὐνῆς. et ad res inanimatas, K. 8, 2. λαβόντα τὰ δίκτυα — πρὸς τὰ ὄρη παριέναι. 9, 4. Cf. nr. 25. ¶ b) *in*. A. 5, 4, 5. οἱ δὲ λαβόντες τὰ πλοῖα ἀπέπλευσαν. ¶ 33) Permutatur cum λαγχάνειν. v. λαγχ. n. 1. c. ἐντυγχάνειν, v. ἐντυγχ. nr. 4. c. ἐπιλαμβάνεσθαι, v. ibi nr. 4. c. καταλαμβάνειν. v. ibi nr. 3. et 5. c. ἀναλαμβάνειν, v. supra nr. 5.

nr. 5. 32. a. c. βάλλειν, v. ſupra nr. 25. c. λανθάνειν, v. ſupra nr. 21. c. λείπειν, v. λείπεσθαι et ſupra nr. 20. c. συλλαμβάνειν, v. ſupra nr. 15. c. ὑπολαμβάνειν, v. ſupra nr. 28. c. ἀπολαμβάνειν. v. ibi nr. 4.

λαμβάνεσθαι, ¶ 1) *accipere.* Π. 1, 6, 11. ἃ νῦν λήψονται οἱ στρατιῶται. ¶ 2) *nanciſci.* Π. 8, 4, 8. μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνησῆρα λήψεται. Σ. 4, 32. 33. ¶ 3) *conſequi, acquirere.* A. 1, 7, 8. οὐκ ἀμαχεὶ ταῦτα ἐγὼ λήψομαι. Cf. ἀμαχεί. ¶ 4) *furando accipere.* Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντά τι λήψεσθαι. Paulo ante erat: τὸν μέλλοντα κλωπεύειν. ¶ 5) *expugnare.* A. 4, 7, 2. ληψόμεθα τὸ χωρίον. ¶ 6) *prehendere.* c. gen. rei et acc. perſ. A. 1, 6, 10. ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ. Scil. cum rex aliquos capite plecti iubebat, hi zona prehenſi lictoribus tradi ſolebant, a quibus protinus ad ſupplicium rapiebantur. v. Diodor. Sic. 67, 30. p. 510. ibique Weſſeling. Intell. ἀχθησόμενον, vel ſimile quid. All. ἐπὶ θάνατον. Cod. Pariſ. ἔλαβον. c. duplici gen. Π. 5, 5, 3. λαβόμενος τῆς δεξιᾶς τοῦ Κυαξάρους. 6, 1, 25. E. 4, 1, 17. c. gen. Ιπ. 7, 1. τῶν τριχῶν παρὰ τὰ ὦτα λαβόμενος. ¶ 7) *capere venando.* Απ. 2, 1, 18. οἱ τὰ θηρία θηρῶντες, ἐλπίδι τοῦ λήψεσθαι ἡδέως μοχθοῦσι. ¶ 8) *deprehendere.* A. 5, 6, 20. ἠπείλουν αὐτῷ, εἰ λήψονται ἀποδιδράσκοντα. ¶ 9) *offendere, inuenire.* A. 7, 2, 7. εἰ δέ τινα ὑμῶν λήψομαι, ἐν τῇ θαλάττῃ καταδύσω. E. 5, 4, 7. εἰ δὲ λήψοιντο τὴν θύραν ἀνεῳγμένην. 7, 5, 6. ¶ 10) *quaeſtum facere, lucrari.* Πο. 3, 10. πλείονα λήψονται, ἢ ὅσα ἂν εἰσενέγκωσιν.

λαμπὰς, *certamen quod fit currendo cum lampadibus, ita vt faces non exſtinguantur.* Heſych: λαμπάς· λαμπάδος ἀγών. Suid. in h. v. τρεῖς ἄγουσιν ἑορτὰς Ἀθηναῖοι λαμπάδος· Παναθηναίοις, Ἡφαιστείοις, καὶ Προμηθείοις. Cf. Poll. 8, 90. Harpocrat. in v. λαμπὰς, Suid. in h. v. et in v. Κεραμεικὸς, et Meurſ. in Graecia feriata in v. λαμπ. et de populis Att. in v. Κεραμεικός. Πο. 4, 52. τροφὴν ἀπολαμβάνοντες πλείω ἢ ἐν ταῖς λαμπάσι γυμνασιαρχούμενοι. Poſſunt h. l. tantum exercitia eorum

rum intelligi, qui ſe in currendo cum ſacibus exercebant, vt in feſtis edere poſſent artis ſpecimina.

λάμπειν et λάμπεσθαι, *lucere, coruſcare.* Απ. 4, 7, 7. λίθος ἐν πυρὶ ὢν οὔτε λάμπει. A. 3, 1, 9. σκηπτὸς πεσεῖν — καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν (οἰκίαν) — κύκλῳ ἐδόκει λάμπεσθαι τὸ πῦρ.

Λαμπροκλῆς, *Lamprocles.* Απ. 2. 2. Socratis filius, matri iratus a patre placatur.

λαμπρὸς, ¶ 1) *micans, fulgens.* Heſych: λαμπρόν· τηλαυγές. Απ. 4, 7, 7. ἥλιος — πάντων λαμπρότερος. Σ. 7, 4. ὁ λύχνος — διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν. — χαλκεῖον λαμπρόν. Sic de oculis, K. 4, 1. canes habeant ὄμματα λαμπρά. Poll. 5, 57. pro eo habet: σίλβοντα, λάμπουσαι αἱ κόραι, πυρῶδες τὸ βλέμμα. ¶ 2) *clarus, liquidus.* E. 5, 3, 19. τῶν λαμπρῶν — ὑδάτων. ¶ 3) *ſplendidus, magnificus.* Π. 2, 4, 4. ἐγὼ ἐβουλόμην σε ὡς λαμπρότατον φανῆναι. Mox eſt μεγαλοπρεπέστατον. Σ. 1, 4. Ιπρ. 1, 11. τὰ ἐν ἱππικῇ λαμπρά. ¶ 4) *ſpectabilis, elegans.* Ιπ. 11, 1. μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ. §. 6. equum oportet ἔχοντα πάντα τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα ἐπιδείκνυσθαι, *qui omnia pulcherrima habet, ea etiam ſplendidiſſima* ſ. *elegantiſſima exhibere.* Sed Camerar: *compoſitum ad venuſtatem et ſplendorem maximum.* §. 10. οὐ — ὅπως αὐτὸς (dux) μόνος λαμπρὸς ἔσαι, ἀλλὰ — ὅπως ὅλον τὸ ἑπόμενον ἀξιοθέατον. §. 11. ¶ 5) *illuſtris.* Π. 1, 4, 17. λαμπρότερον τὸ ἔργον τῆς θήρας, ſi in hoſtili, quam ſi in ſuo agro venatio inſtituitur. Ιερ. 8, 6. τὰ καλὰ λαμπρότερα ἀναφαίνειν. Σ. 8, 43. ἡ ἀνδραγαθία λαμπροτέραν τὴν εὐκλειαν συμπαρέχεται. ¶ 6) *celeber, clarus.* K. 1, 13. Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης λαμπροὶ καθ' ἓν ἕκαστον. Inprimis de militibus, E. 3, 1, 10. δῶρα ἐδίδου, ὥστε λαμπρότατον τὸ ξενικὸν κατεσκευάσατο. Margg. καμπρότατα. 5, 3, 22. ¶ 7) *glorioſus.* De rebus bello geſtis, Π. 5, 4, 8. οὐ μετέχε τῆς διώξεως, βουλόμενος δὲ καὶ αὐτὸς λαμπρόν τι ποιῆσαι. E. 4, 1, 10. 5, 2, 19. it. de omnibus virtutibus, A. 7, 7, 24. ¶ 8) *laetus, hilaris.* Heſych: λαμπρόν· φαιδρόν. E. 4, 5, 5. λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι

λόμενοι τῷ πάθει. ¶ 9) *non obſcurus, facilis inuentu.* K. 5, 5. τὸ ἔαρ — παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά. 6, 22. ¶ 10) λαμπρὸν τρόπαιον v. in τρόπαιον.

λαμπρότης, *ſplendor, elegantia.* 1) armorum, A. 1, 2, 18. τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος. Ιπρ. 1, 22. 2) inceſſus, Ιπ. 11, 9. equus ἐπιδεικνύηται τὴν λαμπρότητα.

λαμπρύνειν, ¶ 1) *nitidum* f. *lucidum facere, polire.* Λ. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα — καὶ γὰρ τάχιστα λαμπρύνεται, *politur, niteſcit.* ¶ 2) *elegantem reddere, elegantiam conciliare.* Ιπ. 10, 1. μυωπίζειν τε καὶ μασιγοῦν τὸν ἵππον, ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται. Male Leuncl. *ſplendorem quendam prae ſe ferunt.* Thom. Mag: ἀγάλλω κάλλιον ἢ λαμπρύνω. v. ibi interpp.

λαμπρύνεσθαι, *polire.* Λ. 13, 8. τὰ ὅπλα λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. E. 7, 5, 20.

λαμπρῶς, ¶ 1) *ſplendide, magnifice.* Π. 2, 4, 1. βούλεταί σε ὡς εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσελθεῖν. ¶ 2) *aperte, non inſidioſe.* Phauorin: λαμπρῶς λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ περιφανῶς — καὶ ἀντὶ τοῦ φανερῶς (Cf. Suid.) καὶ ἐναργῶς. — καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείως etc. K. 4, 5. μεταθείτωσαν ταχὺ καὶ λαμπρῶς.

λαμπτὴρ, ¶ 1) *lucerna.* Σ. 5, 2. λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω in conuiuio. §. 9. nominatur λύχνος. Poll. 6, 103. λυχνοῦχος, ὁ νῦν Φανός. Φανὸς δὲ καὶ λαμπὰς, καὶ λαμπτὴρ, καὶ δᾷδες. 10, 116. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαμπτὴρ ὁ λυχνοῦχος. Cf. Timaeus lex. Platon. Heſych. in h. v. et in v. Φανὸς, Thom. Mag. in v. λυχνοῦχος, et Valckenar. ad Ammon. p. 147. ¶ 2) *fax.* E. 5, 1, 8. naues ἐπηκολούθει κατὰ τὸν λαμπτῆρα, *ad lumen facium*, quae erant in naui hoſtium praecedente.

λαμυρῶς, *facunde, copioſe.* Thom. Mag: λαμυρία, ἡ εὐτραπελία. Σ. 8, 24. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω. Poteſt etiam verti *liberius, impudentius, audacius.* Phrynich. p. 128. λαμυρός. οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνουσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ.

Λαμψακηνοὶ, *Lampſaceni.* A. 7, 8, 2.

Λάμψακος, *Lampſacus*, Myſiae vrbs. v. Waſſe ad Thucyd.

Thucyd. 6, 59. A. 7, 8, 3. ἐν Λαμψάκῳ Xenophon equum ſuum vendit. E. 1, 2. 9. ꝛc. Athenienſes eam habent et muniunt. 2, 1, 12. 13. Lyſander eam capit. Cf. §. 19. 20. 2, 2, 1. 3, 3, 1. E. 2, 1, 19. eſt Ἀβαρνὶς, ἡ Λαμψάκου ἄκρα.

λανθάνειν ¶ 1) *latere, non innoteſcere.* Π. 1, 6, 19. p. 3. οὐ λανθάνει, ὅ τι ἂν ποιῇ. A. 7, 7, 13. Αγ. 5, 6. c. ὅπως, O. 9, 8. ἧττον λανθάνει ὅπως — ἐκβήσεται, *minus ignoratur.* Ιπ. 3. 2. c. particip. Π. 5, 3. 2. ὅπως λάθῃ Φίλος ὢν ἡμῖν, *ne innoteſcat, eum nobis amicum eſſe.* 8. 2. 2, ἐνσημαινόμενος ὅτι οὐχὶ λανθάνοι χαρίζεσθαι βουλόμενος. Haec lectio, quam Zeun. amplectitur, efficit hunc ſenſum: *ſibi non ignotam eſſe voluntatem eius, qui velit gratificari.* All. λανθάνοιεν βουλόμενοι. ¶ 2) *non animaduerti, clam et inſciis aliis agere.* Opponitur βιάζεσθαι, Π. 3, 1, 11. ἃ ᾠήθη χρῆναι λαθεῖν, ἢ φωράσαι, ἢ ἐπιβιάσασθαι — ἃ ᾠήθης λαθεῖν χρῆναι, οὕτως σὲ οἶδα λαθόντα. Cf. Φθάνειν nr. 1. E. 6, 1. 4. p. 363. Απ. 4, 4, 21. διαφεύγουσι τὸ δίκην διδόναι, οἱ μὲν λανθάνοντες (*quod clam patrant ſcelera, non ſinunt in lucem proferri*), οἱ δὲ βιαζόμενοι. Π. 6, 4, 2. λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο, ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα, *diſſimulare* ſ. *reprimere lacrymas.* A. 4, 1, 4. ἐμβολὴν ᾗδε ποιοῦνται, λαθεῖν πειρώμενοι. 4, 2, 2. ὡς λάθοιεν, *ne animaduerterentur.* 4, 6, 8. κλέψαι τι λαθόντας, *clam.* §. 11. 6, 1, 11. εἴ τι δέοι λανθάνειν. 7, 2, 10. E. 5, 4, 21. ὥσε λαθεῖν, *ne illi ſentirent.* 6, 4, 25. τῷ λαθεῖν πιεσύοντες, *diſceſſui nocturno clandeſtino.* 7, 3, 6 Ιπρ. 4, 14. λαθόντα ἐλθεῖν, *clam.* c. particip Π. 3, 1, 11. εἰρκτὰς αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας, *effeciſti priusquam ipſe ſentiret.* 8, 1, 14. λαθεῖν ἐσι καὶ ὑποτιθεμένους τι, *clam aliquid ſupponere poſſunt.* A. 1, 1. 9. τρεφόμενον ἐλάνθανεν αὐτῷ τὸ στράτευμα, *clam et nemine ſentiente alebatur ab eo.* Sic §. 10. 4, 2, 5. E. 1, 3. 13. 6, 2, 17. 6. 5, 17. Ιπρ. 8, 25. Participio omiſſo, ſed e praecedentibus ſupplendo, Π. 2, 3, 5. p. 119. ἔπαιον — πᾶν ὅ τι δυναίμην λανθάνειν, Intell. παίων Marg. Steph.

Digitized by Google

Steph. λανθάνων. c. acc. perf. Π. 6, 4, 4. λαθοῦσα αὐτὸν συνεφείπετο, *eo inscio.* A. 1, 3, 17. λαθὼν αὐτὸν ἀπελθεῖν. All. λαθεῖν αὐτὸν ἀπελθών. 5, 3, 1. E. 3, 5, 12. Additur acc. particip. pro inf. Π. 7, 4, 2. λαθεῖν ἔφη δεῖν τοὺς ἐναντίους, φίλους σφᾶς γενομένους, *hostibus non innotescere oportere amicitiam cum ipsis initam.* Item nominatiuus participii, c. dat. particip. dicit Zeunius legi Aθ. 2, 2. εἰ οἷόν τε λαθεῖν συνελθοῦσιν εἰς ταυτὸ τοῖς νησιώταις εἰς μίαν νῆσον, eamque in rem laudat locum Aristoph. Eccles. 26. Sed ibi pendent datiui a formula ἦν χαλεπόν, vt in loco Xenophontis a verbis οἷόν τε. ¶ 3) *ignorare, non animaduertere. c. acc. illius, qui ignorat, vt Lat. fugit me.* In qua formula saepe additur nominatiuus participii, siue sit eiusdem illius qui ignorat, siue alius. Aπ. 2, 1, 13. η λανθάνουσι σε οἱ τέμνοντες, *num tu ignoras.* O. 11, 25. Iπ. 3, 1. μὴ λαθέτω αὐτὸν τίς ἡλικία, *ne is ignoret.* c. particip. vt paulo ante diximus, A. 6, 3, 13. ἔλαθον αὐτοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ γενόμενοι, *peruenerant in collem, priusquam se eo peruenisse animaduertissent.* Λ. 7, 5. E. 5, 4, 28. μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών. Aπ. 3, 5, 23. per λιτότητα· ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν ἀγνοῶν, *vt scias te ignorare.* 3, 6, 13. Iπ. 9, 3. λανθάνει αὐτὸν ὁ ἵππος ἀφικνοῦμενος. Item acc. particip. eiusdem perf. Aπ. 4, 3, 9. sol paulatim accedit et recedit, ὥστε λανθάνειν ἡμᾶς εἰς ἑκάτερα τὰ ἰσχυρότατα καθισταμένους, *ita vt nos nesciamus, s. non sentiamus, nos esse, quomodo iam simus, in summa aestate et hieme.* c. ὅτι, Π. 5, 2, 15. p. 287. μὴ λανθανέτω σε μηδὲ τοῦτο, ὅτι ἔξεστιν ἰδεῖν. 6, 1, 9. Iερ. 3, 3. Aπ. 3. 5, 24. οὐ λανθάνεις με ὅτι οὐδ' οἰόμενος — λέγεις, *probe scio, te.* O. 1, 19. ὅτι πονηρότατοι εἰσὶ οὐδέ σε λανθάνουσιν, *tu quoque non ignoras.* Σ. 3, 13. ¶ 4) *imprudentem esse.* Aπ. 1, 2, 34. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας. Verba δι' ἄγν. videntur fere redundare. Iπρ. 4, 1 K. 5, 28. v. omnino λήθειν. ¶ 5) In var. lect. confunditur c. λαμβάνειν v. ibi nr. 21. it. c. μανθάνειν. v. μανθ. nr. 6.

λαοὶ,

Digitized by Google

λαοὶ, *milites gregarii.* Ap. 1, 2, 58. ex Homero.

λαπάρας, v. λαγαρὸς n. 2.

Λάρισσα, *Lariſſa.* ¶ 1) Aeolidos vel Troados. Strabo 9, p. 672. pluribus Lariſſis commemoratis habet etiam Λάρισσαν Φρικωνίου τὴν περὶ τὴν Κύμην. v. ſupra Κυλλήνη. Π. 7, 1, 21. eſt in iis vrbibus, quae a Cyro donantur Aegyptiis, ideo vocatae τῶν Αἰγυπτίων. E. 3, 1, 5. Λάρισσαν τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην. §. 10. 13. maritima dicitur et diſtinguitur ab Aeolicis ciuitatibus. ¶ 2) Aſiae alia, prope flumen Tigrim, quam Bochartus (Phaleg 4, 22. p. 291. ſq.) putabat eandem eſſe, quae Gen. 10, 12. dicitur Reſen. A. 3, 4, 4. 5. ¶ 3) Graeca in Elide. E. 3, 2, 17. ἐνέβαλε — ἐς τὴν Ἠλείαν κατὰ Λάρισσαν, qui eſt fluuius inter Achaiam et Eleam regionem, quod recepit Schneiderus ob locum Plutarchi in Philopoem. c. 7. ¶ 4) Theſſaliae. Steph. Byz: Λάρισσα, πόλις πρώτη Θεσσαλίας, ἡ πρὸς τῷ Πηνειῷ, ἣν Ἀκρίσιος ἔκτισε καὶ ὁ πολίτης Λαρισσαῖος καὶ Λαρισσεύς. E. 6, 4, 33. 34.

Λαρισσαῖοι, *ciues Lariſſae.* ¶ 1) in Troade, E. 3, 1, 5. a Thimbrone obſeſſi. ¶ 2) in Theſſalia, Ag. 2, 2. Λαρισσαῖοι — καὶ πάντες δὲ Θετταλοί. E. 4, 3, 2. 2, 3, 3. τῶν Θετταλῶν Λαρισταίους.

Λάρισσος, *Lariſſus.* v. Λάρισσα nr. 3.

Λάσιος, ¶ 1) *hirſutus, villoſus.* Heſych: λάσιοι· πολύτριχοι, δασεῖς. Ip. 2, 4. ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ λασιώτατα. K. 8. 8. ¶ 2) *ſyluis denſus* I. *horridus, fruticibus et arboribus conſitus.* Π. 1, 4, 16. ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾷν εἰς τὰ ἐργάσιμα καὶ εὐήλατα. A. 5, 3, 1. ἔμενεν ἐν λασίῳ χωρίῳ. 6, 4, 19. διὰ τῶν λασίων, v. Suid. et Heſych. et Etym M. §. 20. λάσια ἦν τὰ χωρία. All. δασέα. E. 2, 4, 3. 4, 2, 1. K. 10, 5. oppon. μαλακὰ χωρία.

Λασίων, *Laſion.* E. 3, 2, 21. Eleenſes in pace cum Lacedaemoniis iubentur hanc ciuitatem liberam dimittere, quam alioquin Arcades ſibi vindicabant. 7, 4, 12. Elei eam occupant. Vnde bellum inter eos et Arcades. v. omnino Weſſeling. ad Diodor. Sic. 14, 17.

Λασιωνεῖς, *Laſionenſes.* E. 4, 2, 9. adſunt Lace-

daemoniis in proelio ad Coroneam.

λατρεύειν (poet. Port.) 1) *ſeruire.* Π. 3, 1, 20. καὶν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. §. 23. eſt δουλεύειν. 2) *obtemperare.* c. dat. Αγ. 7, 2. Φανερὸς ἦν τοῖς νόμοις λατρεύων.

λάφυρα, τὰ, *ſpolia, praeda.* Heſych. et Suid: λάφυρα· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα. A. 6, 6, 22. ἔμειναν ἡμέρας ἑπτὰ, τὰ λάφυρα πωλοῦντες. Cod. Pariſ. λαφυροπωλοῦντες. Αγ. 4, 6. E. 5, 1, 21.

λαφυροπωλεῖν, *ſpolia vendere*, v. λάφυρα.

λαφυροπώλης, *ſpoliorum venditor, ſector*, h. e. qui vniuerſam praedam ex hoſtibus captam emit, atque tum ſigillatim vendit. A. 7, 7, 34. Αγ. 1, 18. ad quem locum v. Zeun. Λ. 13. 11. E. 4, 1, 11.

λάχος (poet. Port.), *pars, portio cuique obtingens.* Heſych. λάχος· μέρος. Timaeus lex. Platon. λάχος· κλῆρος. Suid. λάχος· μοῖρα. A. 5. 3, 10. τῶν θυομένων λάχος καὶ τῶν θηρευομένων. Improprie de parte copiarum, A. 6, 3, 1. ἦγεν ἕκασος στρατηγὸς τὸ αὐτοῦ λάχος. All. τὸν αὐτοῦ λόχον.

λεαίνειν, *comminuere.* Απ. 1, 4, 6. dicitur de dentibus molaribus. Magis proprie dicitur de mola. v. Poll. 7, 180.

Λεβάδεια, *Lebadia*, oppidum prope Chaeroneam. Vnde proelium, quod in Thucydide legitur ad Chaeroneam factum eſſe, Απ. 3, 5, 4. ἐν Λεβαδείᾳ γενέσθαι.. v. Erneſt. ad h. l.

λέβης, *lebes, vas aeneum* Σ. 4, 46. ex Homero: αἰθωνας λέβητας. v. Poll. 9, 68. ibique Iungermann.

λέγειν, ¶ 1) *dicere.* Σ. 4, 1. ἐκ τούτου ἔλεξεν ὁ Σωκράτης etc. a) Iungitur cum φάναι per pleonaſmum. v. φάναι. O. 10. 2. ἐντεῦθεν δὴ λέγει ὁ Ἰχόμαχος. ἐγὼ τοίνυν, ἔφη. Hic vtrumque verbum de vno poſita ſunt, tamquam ſynonyma. Sed interdum λέγειν eſt eius, cuius verba recitantur, φάναι autem loquentis, E. 3, 3, 6. λέγειν καὶ περὶ τούτου ἔφη αὐτόν. §. 7. Permutatur fere vt ſynonymum c. εἰπεῖν. v. ibi nr. 1. a. b) Sequente participio: *dicere eo conſilio vt.* Π. 4, 2, 3. ταῦτα δὲ ἔλεγε βουλόμενος αὐτοὺς ὡς μέγιστον φρονεῖν. Confert Raphel. cum verbis Ioh. 6, 6. τοῦτο δὲ ἔλεγε, πειράζων

ζων αὐτοὺς c) c. acc. abſoluto, Π. 2, 1, 2. p. 86. τὴν δύναμιν ἔλεξας πόση τις. p. 88. τὴν μάχην μοι λέξον ἥτις ἐσί. Σ. 4, 46. Cf. nr. 3. Simile quid eſt E. 5. 4, 1. πολλὰ ἄν τις ἔχοι ἄλλα λέγειν ὡς θεοὶ οὔτε — ἀμελοῦσιν. Sic A. 6, 1, 15. αἰσθὸν — καθήμενον ὥσπερ ὁ μάντις ἔλεγεν ὅτι μέγας οἰωνὸς εἴη. Hutch. mauult ὅνπερ pro ὥσπερ. d) c. variis praepoſitionibus, v. nr. 26. Sic. c. εἰς, Π. 8, 5, 12. εἰς τὸ μέσον λέγειν. v. μέσος nr. 3. e. A. 5, 6, 15. λέγειν εἰς ὑμᾶς καὶ πράττειν περὶ τούτων, *inter ſ. apud vos.* Απ. 1, 5, 1. λέγων εἰς τοιαύτην, *de hac.* 3, 6. 2. εἰς τὸ ἐθελῆσαι ἀκούειν τοιάδε λέξας, *vt vellet audire.* c. πρὸς, pro dat. Π. 1, 3, 12. ὁ Ἀσυάγης λέγει πρὸς τὸν Κῦρον. Απ. 4, 4, 5. Interdum eſt *pectus ſuum aperire, libere dicere*, vt Π. 1, 3, 12. ὅσα ἂν βοῦλῃ λέγων πρὸς ἐμέ. 6. 4, 5. p. 393. 8. 4, 9. Cf. nr. 11. Interdum eſt interrogantis, vt Π. 1, 4, 5. contra Απ. 3, 9, 12. εἰ δέ τις πρὸς ταῦτα λέγοι, ὅτι τῷ τυράννῳ ἔξεσι, eſt *reſpondeat, obiiciat.* Sic Π. 5, 1, 11. πρὸς ταῦτα ἔλεξεν (Margg. pro his omnibus habent εἶπεν), ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη. Vbi ἔφη redundat. e) c. ὅτι, Π. 1, 2, 6. λέγουσιν ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται, *profitentur.* In ſententia indefinita, Π. 1, 3, 14. λέγων ὅτι — δέοι. 1, 4, 10. Sic 3, 2, 11. ἔλεγον, οὕτως ἂν εἴη. Hutch. et all. e codd. inſerunt ὅτι ante οὕτως. c. ὡς, Π. 1, 5, 3. λέγων ὡς μεγάλα εἴη. Απ. 1, 2, 9. 51. Απολ. 11. Cf. ὡς. f) c. λόγος, A. 7, 7, 25. τοὺς λόγους κατανόησον. ἤκουες γὰρ οὓς ἔλεγον. All. ἃ ἔλ. Cf. λόγος nr. 1. g) Dicitur de epiſtolis, E. 1, 1, 15. γράμματα — λέγοντα τάδε, *quarum haec erat ſententia.* 5, 1, 29. h) De eo, qui per legatos dici iubet, A. 7, 4, 3. ἀφικὶς τῶν αἰχμαλώτων (ſcil. τινὰς) — ἔλεγεν. Cf. πέμπειν. it. transitu facto ab obliqua oratione ad rectam A. 1, 9, 14. Κῦρος ἔπεμπε — λέγων ὅτι οὔπω ἡδίονι οἴνῳ ἐπιτύχοι· τοῦτο οὖν σοι ἔπεμψε. In his poſtremis, quae ſunt verba nuncii, intell. ἔφη vel λέγει. i) Iungitur c. ποιεῖν, Π. 6, 2, 2. ὅ τι ἂν λέγωσί τε καὶ ποιῶσιν. 8, 7, 3. p. 542. Απ. 1, 3, 1. 3, 6, 17. O. 12, 16. 2, 3. K. 12, 20. k) c. πράττειν, Π. 2, 3, 1. τοιαῦτα — καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράτ-

πράττετο ἐν τῇ σκηνῇ. 4, 6, 7. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραξαν τε καὶ ἔλεξαν. ὁ δὲ Κῦρος etc. in quibus eſt formula connectendi. A. 5, 6, 15. v. lit. d. Et quomodo ſequentia exempla poſſint intelligi, diximus nr. 2. extr. vbi etiam de alio huius formulae vſu expoſitum eſt. Απ. 2, 6, 14. ἡμᾶς ἀγαθοὺς δεῖ εἶναι λέγειν τε καλὰ καὶ πράττειν. O. 3, 13. Σ. 8, 23. et c. νοεῖν, Ιπρ. 1, 1. καὶ νοεῖν, καὶ λέγειν, καὶ πραττειν. K. 2, 1. l) Formula ὃ δὲ λέγεις, A. 5, 5, 10. plane ſic dicitur, vt Latina: *quod vero dicis.* Hutch. ita ſupplendam putat: κατ' ἐκεῖνο δὲ ὃ λέγεις. m) τί λέγεις eſt admirantis O. 4, 23. ſed Π. 6, 1, 3. indignantis et reprehendentis. τί δεῖ λέγειν ἔτι, Π. 1, 5, 7. p. 56. *ne plura.* 5, 2, 13. τί δεῖ λέγειν, *quomodo ſatis deſcribam.* 7, 1, 7. τί δεῖ λέγειν, *non eſt vt dicam.* Sic 6, 1, 6. τί ἂν λέγοιμεν. n) Paſſiuum c. nom. et inf. Π. 1, 2, 1. πατρὸς λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου. A. 1, 9, 10. κράτιστοι ὑπηρέται — Κῦρῳ ἐλέχθησαν γενέσθαι. Απ. 3, 5, 11. οἱ λέγονται πολὺ διενεγκεῖν. λέγονται γὰρ ἔφη. v, nr. 15. et ſaepius, c. acc. et inf. Π. 1, 4, 25. τὸν Κῦρον λέγεται εἰπεῖν. §. 26. τοὺς λαβόντας λέγεται — ἀπενεγκεῖν. A. 1. 8, 4. E. 6, 4, 8. τὸν οἶνον παροξύνει τι αὐτοὺς ἐλέγετο. Margg. ἔλεγον. §. 30. Απ. 1, 2, 30. O. 12, 20. Απολ. 15, 28. 29. c. neutro eſt ambiguum, Απ. 2, 7, 14. λέγεται τὰ πρόβατα συγχωρῆται. c. acc. et εἰ. Π. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς Ἕλληνας — οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἔπονται. Debebat eſſe οὐδέν π. σ. λ. εἰ οἱ Ἕλληνες ἕπονται. Promiſcue c. nom. et acc. Π. 1, 4, 26. Κῦρον λέγεται — ἀποχωρῆσαι — πολλὰ δὲ διαδοῦναι φασὶν αὐτὸν — δηλῶν. Debebat eſſe δηλοῦντα. v, Steph. ad h l. 7, 2, 6. σοὶ λέγεται πάνυ τεθεραπεῦθαι ὁ Ἀπόλλων, καὶ σε πάντα ἐκείνῳ πειθόμενον πράττειν. 8, 2, 9. A. 1, 2, 12. Ἐπύαξα — ἐλέγετο Κύρῳ δοῦναι χρήματα. ἐλέγετο δὲ Κῦρον καὶ συγγίνεσθαι τῇ Κιλίσσῃ. Sic §. 21. ἐλέγετο Συέννεσιν (all. Συέννεσις) εἶναι — Φυλάττοντα (all. Φυλάττων). c. nom. et ὡς, Πο. 1, 1. ἐλέγοντό τινες, ὡς γιγνώσκουσι. Cf. nr. 3. ¶ 2) *publice dicere, concionari, eloquentia ſ. dicendo valere, orationem habere.* Ammon. in v. λα-

v. λαλεῖν· λέγειν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον. Π. 1, 5, 7. p. 52. δεινοὶ λέγειν, *dicendo valentes*, — εὖ λέγοντες — λέγειν εὖ. De alia formulae εὖ λέγειν *notione* v. nr. 22. A. 5, 4, 2. ἔλεγε μὲν Ξενοφῶν, ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος. 5, 7, 6. 7, 3, 6. ἐδίδοτο λέγειν τῷ βουλομένῳ. Αθ. 1, 2. §. 6. οὐδὲ λέγειν, οὐδὲ ἐκκλησιάζειν. §. 9. 2, 17. E. 1, 1, 22. λέγειν τε καὶ βουλεύειν τὰ πρατισα. 1, 4, 8. 4, 1, 18. λεχθέντων καὶ ἄλλων τοιούτων. Απ. 3, 3, 11. 3, 7. 7. Sic in forma inuitandi, Π. 6, 1, 4. λεγέτω οὖν τις περὶ αὐτοῦ τούτου ἢ γινώσκει. c. ἐν, Π. 1, 5, 6. ἔλεξεν ἐν αὐτοῖς τάδε, *ad eos congregatos*. Απολ. 20. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις — τοῖς — τοῖς Φρονιμώτατα λέγουσιν. etc. c. πράττειν, A. 3, 1, 31. ἐπαινῶ σε ἐφ' οἷς λέγεις τε καὶ πράττεις. 6, 6, 10 λέξουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ πράξουσιν. Αθ. 3, 13. Απ. 1, 2, 15. 3, 6. 16. 4, 2, 1. 4. 6. etc. c. νοεῖν, A. 5. 6, 15. λέγων καὶ νοῶν καὶ πράττων. In his est fere eius, qui reip. capessendae idoneus est. Sed iungitur etiam verbis πράττειν et νοεῖν ita, vt λέγειν in vniuersum sit *dicere* et *eleganter dicere*. v. nr. 1. κ. Cf. δεινός, ἱκανός, λεκτικός, μοχθηρῶς. ¶ 3) *tradere, communi omnium sermone ferre, celebrare, perhibere*. Π. 2, 1, 2. p. 87. Ἀρτάμαν λέγουσιν ἄγειν. c. acc. absoluto, Π. 7, 3, 1. τὴν γυναῖκα λέγουσιν ὡς κάθηται. etc. Imprimis passiuum, vt Π. 8, 6, 8. οἱ πολλάκις λεγόμενοι, ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, βασιλέως ἀδελφὸς etc. E. 3, 3, 2. ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι, *tempus quod vulgo certissimum argumentum fertur*. 6, 4, 7. ὁ χρησμὸς ὁ λεγόμενος, *quod omnium ore celebratur*. Απ. 4, 2, 8. 33. O. 7, 40. οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι. 12, 20. ἡ τοῦ βαρβάρου λεγομένη ἀπόφρισις. 19, 14. 21, 12. Σ. 8, 29. Sic E. 6, 3, 9. τὸ λεγόμενον, *vt fama erat*. 6, 5, 35. τὸ πάλαι λεγόμενον, *quod futurum aliquando esse multi dudum dixerunt*. Sic E. 3, 2, 20. βουλόμενοι οἱ περὶ Ξενίαν τὸ λεγόμενον μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι — ἀργύριον, *quod vulgo prouerbio dicitur*. Sed Kuhnius ad Pausan. 3, 8 et 5, 4. vult τὸν λεγόμενον, *qui dicitur*, vt referatur ad Xe-

Xeniam. v. Schneider. ad h. l. De formula λέγεται, *perhibetur, fertur*, v. nr. 1. n. ¶ 4) *differere*. Απ. 1, 1, 10. ἔλεγε μὲν ὡς τὸ πολὺ, τοῖς δὲ βουλομένοις ἐξῆν ἀκούειν. Σ. 8, 24. c. περὶ, Απ. 1, 1, 13. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν. Ο. 6, 1. Κ. 12. 14. λέγειν περὶ τῶν δικαίων, καὶ ἀκούειν. Interdum verti potest ¶ 5) *docere*, vt Σ. 4, 13. τὸν ἀνδρεῖον κινδυνεύοντα, τὸν δὲ σοφὸν λέγοντα. ¶ 6) *loqui*. Π. 1, 4, 12. οὐδὲ λέγειν οἷός τ' εἰμὶ, οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. Σ. 6, 2. oppon. σιωπᾶν. 7, 1. Sic Π. 1, 3, 5. Leuncl. et Weiſ. edidere: τίνι σὺ τελμαιρόμενος. Sed all. addunt ταῦτα. Λ. 2, 1. et Σ. 6. 4. et Απολ. 16. τὰ λεγόμενα ſunt *verba vitae communis, ſermo quotidianus*. Prorſus ſic eſt ap. Plat. in Protagora T. 1. p. 325. C. ἐπεὶ ἂν σμικρόν γε συνίῃ τις τὰ λεγόμενα. ¶ 7) *commemorare, narrare*. a) Π. 1, 4, 12. πονηρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα. Απ. 2, 1, 14. τοῦτο — λέγεις δεινὸν πάλαισμα, *hoc, quod dicis, eſt* ſ. *eam vim habet*. 3, 6, 13. λέγεις παμμέγεθες πρᾶγμα. Saepe apud Latinos ſic dicitur *narras*. b) Π. 3, 1, 23. ἐπεὶ δ' ἦλθον οἴκαδε, ἔλεγον τοῦ Κύρου ὁ μὲν τις τὴν σοφίαν, ὁ δὲ τὴν καρτερίαν etc. 4, 5, 9. ἐν πᾶσι τὴν ὀργὴν αὐτοῦ — ἔλεγε 6, 1, 19. παρακαταθήκην ὀνομάζων τὴν γυναῖκα, ἀσέβειάν τε αὐτοῦ λέγων, ἀδικίαν τε καὶ ἀκράτειαν. Pollit etiam h. l. verti *demonſtrans*. §. 24. λέγει τοῦ Κύρου τὴν ὁσιότητα καὶ τὴν σωφροσύνην etc. A. 3, 1, 17. ἤρχετο λέγειν τὰς ἀπορίας. 3, 2, 4. τὴν βαρβάρων ἐπιορκίαν λέγει Κλεάνωρ, h. e. ἔλεξεν, quod eſt §. 3. E. 4, 4, 8. οἷάπερ ἐλεγέτην. 4, 5, 7. λέγει τὸ τῆς μόρας πάθος. Antea erat ἀγέλλοι. Απ. 1, 4. 2. λέξω ἅ ποτε ἤκουσα. A. 2, 1, 12. ἀνάγκη λέγεσθαι ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὅ τι ἂν συμβουλεύσῃς. Poſſit explicari *praedicari*. Vir doctus in Obſ. miſc. Vol. VI. p. 402 explicat *legi*. c) A. 7, 6, 6. ἐλεγέτην, ὅτι δοκεῖ etc. E. 2, 2, 2. ἐλέγετο ἡ ξυμφορά. 4, 3, 6. it. praecedente ὡς, Πο. 3, 1. ὡς ἐμπορεύεσθαι ἤδίση ἡ πόλις — νῦν ταῦτα λέξω. Verti etm. h. l pollit *demonſtrabo*. ¶ 8) *praedicare, iactare*. Π. 1, 3, 9. λέγων τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην. Απ. 4, 4, 8. μέ-

8. μέγα λέγεις ἀγαθὸν εὑρηκέναι. ¶ 9) *laudare*, Π. 1, 4, 24. τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν. Vertunt *quid de Cyro diceret*, np. in laudem. Απ. 4, 6, 13. σοφώτερον φάσκων εἶναι, ὃν αὐτὸς λέγοι. §. 14. eſt: ὃν σὺ ἐπαινεῖς ¶ 10) *oſtendere, demonſtrare, declarare, explicare*. c. opt. Π. 1, 4, 8. ἔλεγον εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι. A. 7, 2, 19. τί ἂν σὺ δύναιο, — λέξον. c. indic. E. 4, 1, 3. λέξόν μοι, ποίου γένους ἐσίν. Απ. 3, 3, 3. λέξον ἡμῖν, ὅπως διανοῇ ¶ 11) *indicare, deferre*. E. 3, 3, 11. ὡμολόγει πάντα, καὶ τοὺς ξυνειδότας ἔλεγε. c. πρὸς. A. 1, 5, 11. πρὸς τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα ἔλεγεν, np. quae feciſſet Clearchus. 2, 5, 4. λέξω τοὺς πρὸς ἐμὲ λέγοντας, ὡς σὺ ἐπιβουλεύεις ἐμοί. Sic de eo, qui alteri clandeſtina aperit E. 4, 1, 10. ¶ 12) *nominare*. A. 1, 8, 7. ἅρματα — τὰ δρεπανηφόρα λεγόμενα. Cod. Par. καλούμενα. Sic fere inuidioſe E. 6, 3, 5. οἱ λεγόμενοι αὐτονόμοι εἶναι, *die ſo genannten*. ¶ 13) *cenſere, ſententiam dicere*. Π. 6, 2, 9. ἐγὼ μὲν οὕτω λέγω. εἰ δέ τις ἄλλως πως γιγνώσκει — διδασκέτω. A. 2, 1, 14. ταῦτα μὲν δὴ σὺ λέγεις ſuades. 3, 1, 17. ὅτι Φλυαρεῖ, ὅσις λέγοι. 2, 1, 11. ἄλλος ἄλλα λέγει· σὺ δὲ τί λέγεις; v. Hutch. p. 120. 7, 3, 6. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταυτά. 7, 7, 10. E. 3, 5, 8. p. 184. Cf. n. 2. et 18 c. πρὸς, A. 7, 7, 9. εἴ τι σὺ ἔχεις πρὸς ἡμᾶς λέγειν, *nobiscum tractare* ¶ 14) *putare*. De computante. Π. 2, 1, 2. p. 88. enumeratis antea ſingulis partibus reſpondetur: πολεμίους λέγεις ἑξακισμυρίους εἶναι — λέγεις ἱππέας ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ etc. ¶ 15) *intelligere, exiſtimare*. De iis, quae indicant, quomodo verba, quae obſcuritatem habere videntur, interpretanda ſint, vt Φράζειν. v. ibi nr. 6. Σ. 8, 30 τοῦτο λέγει, *hoc eſt*. Sed Π. 1, 6, 15. λέγεις σὺ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, — στρατηγοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος εἶναι. §. 19. p. 71. λέγεις σὺ — λέγω γὰρ οὖν, ἔΦη. p. 73. λέγεις σὺ — λέγω γὰρ οὖν, ἔΦη. Sic ſaepe in reſpondendo: *hoc ipſum intelligo, recte*. Simili modo Απ. 3, 4, 6. λέγεις σὺ, ὡς — λέγω ἔγωγ', ὡς etc. it. 3, 5, 11. λέγονται γὰρ, ἔΦη, *recte, ita dicuntur*. Sed addito καὶ, §. 10. ἆρα λέγεις

λέ-

λέγω γὰρ καὶ etc. *immo vero intelligo etiam.* Π. 3, 1, 10. τοῦτο οὖν λέγεις, ὡς — *putasne.* Απ. 2, 6, 7. 12. 14 3, 3, 11. 3, 8, 7. 4, 2, 18. O. 1, 12. 3, 6, 17, 1'. Sic τοῦτο λέγω, O. 17. 8. *hoc volo.* it. c. ὡς, Π. 5, 4, 10. p. 3'2. καὶ μυχὶ τοῦτ' ἔφη, λέγω ὡς οὐ δεῖ ἰέναι. Sic οὐ λέγω, *hoc non propterea dico, non hoc intelligo.* Απ. 1, 2, 59. Ιπρ. 8, 16. Referri huc potest Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅτι χρυσίον εἴη παρὰ σφίσιν ἐπίτημον, δασμούς τινας λέγοντες, *intelligentes aurum, quod recipiendis tributis haberent,* Cf. tamen δασμός. O. 12, 7. ¶ 16) *promittere.* Π. 4, 4, 3. τοῖς μὲν νομίζουσιν ἔσχι εἰρήνη, καὶ ἃ λέγομεν, ἀβόλως. A. 7, 7, 15. c. praef. et ἄν, E. 4, 1, 7. λέγει — πᾶν ποιεῖν ἂν ἡδέως. it. c. praesenti sine ἄν, A. 7, 6, 11. πάντες ἐλέγετε σὺν Σεύθῃ ἰέναι. ¶ 17) *postulare.* E. 2, 2, 10. ὁπότε ἔμελλον ὅ τι τις λέγοι, ὁμολογήσειν. ¶ 18) *iubere.* A. 6, 6, 10. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν, ὥσπερ Ξενοφῶν λέγει, παρασχήσω κρίναντι. c. inf. Π. 4, 1, 10. λέγε τὸν θέλοντα ἰέναι. A. 1, 3, 8. ὁ δὲ — πέμπων — ἔλεγε θαρρεῖν. E. 4, 3, 1. προσαπαγγέλλειν λέγω. Ita Mor. et Schneider. In Weif. aliisque est κελεύω. c. dat. et inf. A. 7, 1, 25. ἔλεγον Κυρατάδῃ μὴ θύειν, *vetabant.* Similiter omissum δεῖν intelligendum est, A. 5, 7, 19. πάντες ἔλεγον τοὺς ἄρξαντας δοῦναι δίκην. 6, 1, 16. ¶ 19) τὰ λεχθέντα, E. 3, 2, 15. *de quibus inter ipsos conuenisset.* ¶ 20) λέγουσι δέ τινες est formula obiectionis vel responsionis, Aθ. 3, 3. K. 12, 10. De alia eiusmodi formula v. nr. 1. d. ¶ 21) αὐτὸς τοῦτο λέγεις, *ita est.* v. Grot. ad Luc. 22, 70. et Wetsten. ad Matth. 26, 25. Απ. 3, 10, 15. vbi Ernest. coniicit αὐτὸ τοῦτο λ. *illud ipsum dicis,* sc. quod ego, quod res est. ¶ 22) καλῶς λέγεις, *recte,* est approbandi formula, Π. 1, 6, 16. 5, 5, 11. ἴσως τοι — καλῶς λέγεις, κἀγὼ ποιήσω ταῦτα. Margg. κἀγὼ οὕτω ποιήσω. E. 1, 5, 3. ὁ δὲ καλῶς ἔφη αὐτοὺς λέγειν, *probabiliter hoc dicere.* Απ. 2, 7, 11. οὕτω μοι δοκεῖς καλῶς λέγειν. 3, 3, 4. O. 1, 16. τὰ μὲν καλῶς ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι, *recte disputatione poni.* 4, 2. 5, 18. 6, 1. Σ. 7, 5. Sic κάλλιστα λέγεις, Π. 1, 6,

Valck. et Ern. reponunt ἃ ἐγώ. 3, 1, 11. Stobaeus habet ἄγειν pro λέγειν. Alia var. lect. eſt ſupra nr. 12. et 18. in v. ἀγγέλλειν et ἀντιλέγειν nr. 2. et 4. it. in διαλέγεσθαι nr. 3. it. in δεικνύειν nr. 1. in ἐντέλλεσθαι, in ἐξάγειν. nr. 9. in γέλως, in μέλει nr. 7. in ὑπολαμβάνειν nr. 4.

Λεδρῖνοι, v. Λεπρῖνοι.

λεηλασία (poet. Port.), *praedatio, populatio.* Heſych: λεηλασία· — λῃσεία, ἁρπαγή, ἀδικία. Ier. 1, 36. ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν, λεηλασίᾳ ἔμοι γε δοκεῖ μᾶλλον ἐοικέναι, ἢ ἀφροδισίοις.

λεηλατεῖν (poet. Port.) *praedam agere.* v. Heſych. et Suid. qui interpretantur verbis προνομεύειν, ἐκπορθεῖν, ἁρπάζειν etc. Π. 1, 4, 20. οἱ λεηλατοῦντες. E. 4, 4, 15. ὀλίγοις (i. e. σὺν ὀλ.) λεηλατῶν. §. 16. 5, 2, 33. 5, 3, 1. c. ἐκ, E. 2, 4, 3. ὅτι ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσοιεν. 4, 8, 30. Sic Π. 1, 4, 17. λεηλατῆσαι ἐκ τῆς Μηδικῆς, *e regione Medorum venatione feras abigere.*

λεία, *praeda.* ¶ 1) in bello facta. Heſych: λεία· ἡ ἀπὸ τοῦ πολεμίου κτῆσις, λάφυρα. Etymol. M. λεία· λαφυραγωγία, ἢ πραίδα. Cf. Timae. lex. Plat. et Suid. Π. 3, 3, 12. περιεβάλοντο πολλὴν καὶ παντοίαν λείαν. A. 7, 4, 1. λείαν — διατίθεσθαι. 7, 5, 1. τὴν τιμὴν τῆς λείας. E. 1, 2, 3. διεσπεδασμένοι ἦσαν κατὰ τὰς ἰδίας λείας. 4, 3, 14. δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας (Morus e Plutarch. Ageſ. 19. vult Ἀσίας) τῷ θεῷ ἀπέθυσεν. Intelliguntur a) homines, Ipr. 7, 14. οὐδεμία οὕτω καλὴ λεία, ὡς αἱ Φυλακαί. b) iumenta; Ammonius: λεία σημαίνει τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων. Suid: λείας· τὰ πρόβατα, τὰ βοσκήματα. Π. 5, 4, 13. τὴν πολεμίων λείαν ἦγον, rulticis parcentes e pactis. Antea eſt κτήνη. c) opes, E. 1, 3, 2. Χαλκηδόνιοι — τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς Βιθυνούς — Ἀλκιβιάδης ἐλθὼν ἐς Βιθυνοὺς ἀπῄτει τὰ τῶν Χαλκηδονίων χρήματα. §. 3. Cum verbis eundi, A. 5, 1, 5. ἐπὶ λείαν ἐκπορεύσονται. Ante erat ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. §. 11. ἐπὶ λείαν ἐξῆσαν. 6, 6, 2. ἐπὶ λείαν ἰέναι. §. 4. ἐπὶ λείαν τινὲς οἰχόμενοι. E. 3, 2, 2. c. ἄγειν, Π. 5, 3, 1. λείαν πλείσην ἄγοντες. Hic, vt §. 2. inprimis intelliguntur πρόβατα, ſed etiam mancipia. 5, 4, 8. c. λαμ-

λαμβάνειν, E. 1, 2, 3. χρήματα ἔλαβον, καὶ ἀνδράποδα, καὶ ἄλλην λείαν πολλήν. ¶ 2) venando ex hoſtili agro capta. Π. 1, 4, 19. ἀφήσουσι τὴν λείαν. §. 20.

λείβεσθαι (poet. Steph.), *deſtillare*. Π. 6, 4, 2. ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα μετὰ τῶν παρειῶν. All. αὐτῆς. Cf. Phauorin. et Suid.

λειμών, *pratum*. Thom. Mag: λειμών, τόπος ὑγρὸς, ἀνθηρὰν πόαν ἔχων. Cf omnino Poll. 1, 240. Π. 1, 4, 11. τὰ ἐν λειμῶσι (θηρία). Oppon. ἐν παραδείσῳ. E. 4, 6, 8. ἔξοδος ἐκ τοῦ περὶ τὴν λίμνην λειμῶνός τε καὶ πεδίου ξενοῦ. K. 5, 15. 9, 11. Eſt etiam in var. lect. pro ἰχθύς. v. ibi.

λεῖος, 1) *laeuis*. Απ. 3, 10, 1. τὰ τραχέα καὶ τὰ λεῖα σώματα. Ιπ. 4, 3. λεῖα τῶν καθημμῶν. Oppon. λίθους ἔχοντα. 9. 9. χαλινοὶ λεῖοι. Oppon. τραχεῖς. 10, 6. 7. 10. K. 2, 8. ¶ 2) *expeditus, planus, lapidibus non aſper*. Heſych: λείους· ὁμαλούς. A. 4, 4, 1. ἐπορεύθησαν πεδίου ἅπαν καὶ λείους γηλόφους. Hutch. vertit *leniter ſurgentes*. Aθ. 2, 12. λεία χώρα καὶ ἄξυλος. Απ. 2, 1, 20. ex Heſiodo: λείη ὁδός. Suid: λεῖα· ὁμαλὴ ὁδός. Cf. Poll. 3, 96. et λειώδης.

λειότης, *laeuitas*. Tribuitur freno Iπ. 10, 6. 7.

λείπειν, ¶ 1) *relinquere diſcedendo vel fugiendo*. Π. 6, 3, 6. ὅταν ἡ δεκὰς λείπῃ τὴν σκοπήν. A. 1, 10, 9. 4, 2, 8. Φυγῇ λείπουσι τὸ χωρίον. §. 10. 5, 2, 12. 5, 4, 15. K. 3, 3. Sic λείπεσθαι dicuntur defeſſi, et ignaui, qui tardius progrediuntur, et a tergo relinquuntur, atque adeo ſerius veniunt, Π. 6, 3, 11. p. 385. τοὺς προϊόντας τοῦ καιροῦ, ἢ λειπομένους in proelio. A. 4, 5, 10. 7, 3, 23. ἕπεσθε, κἂν λειφθῆτε, τῷ σίβῳ ἕπεσθε. ¶ 2) *deſerere, negligere*. A. 4, 6, 13. λείπειν τὴν ὀπισθοφυλακίαν. Cf. ἴχνος, τάξις. ¶ 3) *intermittere, non ſoluere*. v. δασμὸς, Φορά. ¶ 4) *reliquum facere*. Π. 1, 6, 19. p. 81. οὐκ οἶδ' εἴ τινα λίποις ἂν τῶν πολεμίων, *viuum* ſ. *ſuperſtitem relicturus ſis*. 4, 2, 10. §. 12. p. 217. E. 2, 3, 18. p. 97. μηδένα λιπεῖν, *neminem non morti addicere*. it. de variis rebus, A. 7, 4, 1. κατακαύσας — καὶ οὐδεμίαν οἰκίαν λιπών. E. 4, 1, 14. δεῖπνον — εἴ τι λίπητε. O. 14, 2. Sic paſſiv. *reliquum eſſe*. De variis rebus,

rebus, Π. 2, 2, 1. p. 101. τὰ σμικρότατα λελειμμένα ἦν in patina. E. 2, 3, 24. τὸ λειπόμενον, ſcil. τοῦ κωνείου, *quod non ebiberat.* A. 4, 1, 4. ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον σκοταίους διελθεῖν. De iis, qui non defecerunt, A. 2, 4, 3. Φίλος ἡμῶν οὐδεὶς λελείψεται. De iis, qui non puniuntur, E. 1, 4, 6. ἀπολλύναι τοὺς βελτίσους, αὐτοὺς δὲ μόνους λειφθέντας. De iis qui non interficiuntur, A. 3, 1, 2. ἡττηθέντων αὐτῶν οὐδεὶς ἂν λειφθείη. Ag. 2, 24. Hinc ὁ λειπόμενος eſt *reliquus*, K. 8, 6. ὅπως — ἔσαι ἡ λειπομένη (intell. ὥρα, diei tempus) ἱκανή. Ip. 12, 12. ἕτερον ἀφιέναι, καὶ τῷ λειπομένῳ, i. e. ἑτέρῳ, np. παλτῷ.

λείπεσθαι, ¶ 1) *relinquere.* A. 1, 2, 21. λέγει ὅτι λελοιπὼς εἴη Συέννεσις τὰ ἄκρα. ¶ 2) *reliquum eſſe.* Π. 2, 1, 8. οὐδὲν αὐτοῖς ἄλλο ἐλελοίπει, ἢ ἀσκεῖν. ¶ 3) *inferiorem eſſe, cedere.* Π. 1, 5, 7. p. 54. ἢν πονῆσαι δέῃ, τούτῳ λείπωνται. In ſqq. eſt ἡττῶνται τούτου. Suid: λείπεσθαι· ἡττᾶσθαι. it. λειπώμεθα· ἡττήμεθα. E. 7, 4, 24. πλήθει ἐλείποντο. Ap. 3, 5, 2. c. gen. A. 7, 7, 19. οὐδὲν πλήθει ἡμῶν λειφθέντες. Duo codd. ληφθ. Cf. λαμβάνειν nr. 20. Ap. 2, 4, 7. O. 18, 5. ταῦτα — οὐδὲν ἐμοῦ λείπῃ γιγνώσκων, *non minus ſcis quam ego.* Omnino v. λείπειν.

λειποψυχεῖν, *animi deliquium pati.* Poll. 3, 106. τὸ λειποψυχεῖν παρὰ Θουκυδίδῃ ὠνόμασαι. Moeris p. 425. ὡρακιᾶν, Ἀττικῶς· λειποψυχεῖν, Ἑλληνικῶς. E. 5, 4, 58. ἐλειποψύχησε.

λειτουργεῖν, *reipublicae vel operam vel pecuniam praeſtare, munus* ſ. *negotium, in quo opus eſt ſumtibus, reipublicae cauſa ſuſcipere.* v. Caſaub. exercitt. Baron. 16, 41. p. 470. ſqq. Nonnulli volunt ſcribi per η, vt Moeris p. 252. vbi tamen v. Pierſon. it. Ammonius p. 89. Sed v. ibi Valckenar. p. 144. ſq. Cf. Thom. Mag. p. 573. Ap. 2, 7, 6. περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥσε καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν, *mutua data pecunia leuaret publicam inopiam.* Quaedam λειτουργίας ſpecies commemorantur O. 2, 6. Cf. Fiſcheri ind. Theophraſt. Bach. ad O. 2, 6. et Poll. 3, 67.

Λείχας, *Lichas*, Lacedaemonius E. 3, 2, 16. eum Elei victorem in Olympicis agnoſcere nolunt et ignominia afficiunt.

Digitized by Google

unt. cf. Thucyd. 5, 50. Απ. 1, 2, 60. in γυμνοπαιδίαις multos peregrinos conuiuio excipit Λίχας. Ita enim h. l. ſcribitur. et eadem ſcripturae varietas eſt in Thucydidis libris. v. Ruhnken.

λειώδης, *laeuis, planus.* Suid: λειώδης· ὁ ὁμαλός. Ιπ. 9. 9. ἐὰν τραχὺς (ὁ χαλινός), τῇ χαλκότητι τῷ λειώδει αὐτὸν ἀφομοιοῦν, *laxando ſimile facere freno laeui.* Leuncl. mauult diuiſim: λείῳ δεῖ. Obſecutus eſt Weſſ.

λεκάνιον, *patella.* Π. 1, 3. 4. ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια διατείνειν τὰς χεῖρας. In margg. eſt λεκανίδια, quod eſt diminutiuum a λεκανὶς, vt λεκάνια a λεκάνη. v. Steph. ad h. l. Videtur autem diminutiuum h. l. nil niſi feſtiuam elegantiam indicare. Suid: λεκάνια, καὶ λεκανίδια, καὶ λεκανίδες. Sed Phauorin: λεκάνιον, τὸ κοινόν· — τὸ δὲ Ἀττικὸν, λεκάνη.

λεκτέον, *exponendum.* Λ. 2, 13. λεκτέον μοι δοκεῖ εἶναι περὶ τῶν παιδικῶν ἐρώτων.

λεκτέος, *dicendus.* A. 5, 6. 3. p. 290. λεκτέα, ἃ γιγνώσκω.

λεκτικὸς, *dicendi peritus, eloquens.* Poll. 2, 122. λεκτικὸς παρὰ Δημοσθένει, καὶ λεκτικώτατος παρὰ Ξενοφῶντι. Π. 5, 5, 14. ὅταν που δέῃ βουλῆς, ὁ πλείσους ὁμογνώμονας ἡμῖν ποιήσας, οὗτος δικαίως ἂν λεκτικώτατός τε καὶ πρακτικώτατος κρίνοιτο ἂν εἶναι. Cf. Pierſon ad Moerin p. 249. Απ. 4, 3, 1. λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς καὶ μηχανικούς. Ita Stephano auctore nunc legitur pro eo, quod olim erat, δεκτικούς. v. Steph. et Ern. ad h. l.

Λεομίθρης, *Leomithres.* Π. 8, 8, 3. dux Perſarum, relictis vxore, filiis et amicis Aegyptiorum regi obſidibus, foedus violat. Zeun. e Cod. Guelf. praetulit Ῥεομίθρης.

Λεοντιάδης, *Leontiades,* Thebanus, apud Plutarchum et in margg. apud Xenoph. ſcribitur Λεοντίδης. v. Schneider. ad E. 5, 2, 25. ex eius editione. E. 5. 2, 17 — 26. Iſmeniae infeſtus tradit Phoebidae Lacedaemonio Cadmeam, deinde ipſe Lacedaemonem profectus rem confirmat. 5, 4. 7. cum coniuratis interficitur Cf 5, 4, 19.

Λεοντῖνοι, *Leontini* in Sicilia. E. 2, 3, 4. a Dionyſio deficientes Syracuſis excedunt in ſuam vrbem.

Λε-

Λεοντὶς, *Leontis.* E. 2, 4, 18. tribus Atticae.

Λεόντιχος, *Leontichus.* E 5, 1, 23 dux Atheniensium, vt videtur.

Λεπρεᾶται, *ciues oppidi* Λέπρεον dicti, in finibus Elidis. v Wass. ad Thucyd 5, 34. E. 3, 2, 18. Λεπρεᾶται ἀποσάντες τῶν Ἠλείων. All. vitiose vel Λαιπρεᾶται, vel Λεπραιᾶται. 6, 5, 11. Λεπρεᾶται συνεστρατεύοντο τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοὺς Μαντινέας.

Λεπρῖνα, *Leprina.* E. 3, 2, 21. τὰς Τριφυλλίδας πόλεις — Ἐπιτάλιον καὶ Λεπρίναν.

Λεπρῖνοι, *Leprini.* E. 3, 2, 18. Λεπρῖνοι καὶ Ἀμφίδολοι. Margg. Λετρῖνοι, quod verum videtur 4, 2, 9 pro Λεδρίνων eodem modo leg. Λετρίνων. v. Pausan. 6. 22. p. 510.

λεπτὸς, ¶ 1) *tenuis, exilis.* Oppon. παχύς. v. Thom. Mag. qui varias huius vocabuli significationes recenset. Ιπ. 1, 3. ὄνυχας — παχεῖς τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν. K. 2, 4. λεπτοῦ λίνου. 4, 1. ὦτα μικρὰ λεπτά. §. 6. λεπτὴν τρίχα. ¶ 2) *minutus, paruus.* Π. 1, 4, 11. (θηρία) λεπτά. All μικρά. quod videtur ex interpretamento natum esse. Saltem Thom. Mag. habet: λεπτὸν. καὶ τὸ μικρὸν καὶ ἀσθενές. K. 9, 15. πέταλα λεπτά. Leuncl. *minuta.* Sed Fr. Portus *tenuiora, i. e. leuiter.* Cf. ἀράχνιον. ¶ 3) *angustus.* K. 5, 30. lepus habet τράχηλον λεπτόν. Poll. 5, 69. τράχηλον ξενόν. ¶ 4) *subtilis, obscurus.* Hesych: λεπτόν· ἀόρατον, ἀφανῆ. K. 5, 5. ἴχνη λεπτὰ τοῦ θέρους. Cf. θερμός. K. 6, 4. 6. ¶ 5) *macer, tenuis viribus.* Hesych: λεπτόν· ἀσθενές. it. λεπτή· ἀσθενὴς, ἰσχνή. Π. 5, 4, 20. λεπτὸν καὶ ἀσθενὲς, *imbelles et imbecilles.* Oppon. τὸ μάχιμον. Sic fere O. 17, 8. γῆ λεπτοτέρα statim explicatur nomine ἀσθενεστέρα, atque adeo est *minus ferax.* Cf. Poll. 1, 227.

λεπτύνεσθαι, *macrescere.* Σ. 2, 17. τοὺς ὤμους λεπτύνονται — τὰ σκέλη λεπτύνονται. Oppon. παχύνονται.

Λέσβος, *Lesbus,* insula. E. 1, 6. 19. Lesbo oppositae sunt Arginusae. 2, 2, 3. res insulae constituit Lysander. 2, 3, 17. p. 93. §. 18. p. 95. ἡ περὶ Λέσβον ναυμαχία eadem est, quae alias dicitur ad Arginusas. 4, 8, 28. 29. Thrasybulus vrbes insulae-

lae, quae omnes, praeter Mitylenen, Lacedaemoniis fauebant, Athenienſibus amicas facit. Cf. Μαλέα, Μηθύμνη, Μιτυλήνη.

Λετρῖνοι, v. Λεπρῖνοι.

Λευκὰς, *Leucas*, vrbs Acarnaniae. E. 6, 2, 2. inde Lacedaemonii naues arceſſunt. §. 14. eo fugiunt iidem victi.

λεύκασπις, *clypeo albo vtens*. Etiam ap. Liuium 44. 41. legitur *leucaſpis phalanx*. E. 3, 2, 12. Κάρας λευκάσπιδας in auxiliis habent Tiſſaphernes et Pharnabazus. Sic γεφύρα λευκῶν βοῶν ſunt in anabaſi. v. βοῦς.

*λευκόθωραξ, *alba lorica vtens*. A. 1, 8, 6. in exercitu regis erant λευκοθώρακες ἱππεῖς, quos Hutch. putat habuiſſe tales loricas, quae in Cyropaedia vocantur λινοῖ θώρακες.

Λευκοροφείδης, *Leucorophides*. E. 1, 4, 9. Ἀδείμαντος Athenienſis ὁ Λευκοροφείδου. Margg. Λευκολοφείδου. Et ſic legunt Bergler. ad Ariſtoph. Nubb. 1561. et Brunck. ad eiusdem Raun. 1513. it. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 157. Cf. Morus in addendis.

λευκὸς, *albus*. Ag. 1, 28. E. 3, 4, 19. λευκοὺς homines διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι. Vnde Heſych: λευκοί· οἱ δειλοί. O. 10, 2. ὅπως λευκοτέρα δοκοίη ἡ ἦν. Cf. βοῦς.

λευκοῦσθαι, *polire, nitidum reddere*. E. 2, 4, 16. ὅπλα, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊνα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο, *creta dealbabant et calce inducebant*. Sed *polire* proprie eſt 7, 5, 20. ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη.

Λεύκοφρυς, *Leucophrys*, Ioniae ſ. Lydiae maritimae oppidum. E. 3, 2, 14. ob colloquium inſtituendum receſſit barbarorum exercitus Tralles, ſed Graeci ἐς Λεύκοφρυν, ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδος ἱερὸν μάλα ἅγιον. Templum Dianae Leucophrynes Strabo 11, p 60. ponit circa Magneſiam. E. 4, 8, 17. ἐξ Ἐφέσου τε καὶ τῶν ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ πόλεων Πριήνης τε καὶ Λευκόφρυος καὶ Ἀχιλλείου. v Schneider. ad locum priorem.

Λεῦκτρα, *Leuctra*. 1) vrbs Boeotiae. Ag. 2, 23. ἐν Λεύκτροις συμφορᾶς γενομένης. §. 24. ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ. E. 6, 4, 4. ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Λεύκτροις τῆς Θεσπικῆς. Sic c. ἐν, E. 5, 4, 33. 6, 5, 3. 7, 1, 24. 7, 2, 2. Sed 6, 5, 1

5, 1. ἐκ τῆς ἐπὶ Λεῦκτρα βοηθείας ἀπήγαγε τὸ στράτευμα. 2) oppidum Laconicae. E. 6, 5. 24. δυσεμβολωτάτη ἡ Λακωνικὴ ἦν δὲ καὶ ἐπὶ Λεύκτροις ὑπὲρ τῆς Μαλεάτιδος ἄλλη φρουρά. v. Schneider. ad h. l.

Λεύσων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Λέχαιον, *Lechaeum*. Harpocratione auctore fuit ἐπίνειον Κορινθίων. Cf. Strab. 8, p. 583. Pauſan. 2, 2. p. 114. Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινείοις τὰ ὀνόματα Λέχης καὶ Κεγχρίας ἔδοσαν, Ποσειδῶνος εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχελώου λεγόμενοι. Ap. Ptolemaeum 3, 16. ſcribitur Λεχαῖον. Ag. 2, 17. τὰ σεναὶ εἰς Κόρινθον, αἱρεῖ τὰ ἐπὶ τὸ Λέχαιον τείνοντα τείχη. All. Λέχεον. E. 4, 4, 7. τὰ κατατείνοντα ἐπὶ Λέχαιον τείχη. §. 13. diruuntur. §. 17. §. 18. reſtituuntur ab Athenienſibus. 4, 5, 7. τὸ τῆς ἐν Λεχαίῳ μόρας πάθος. §. 8. ἐς τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. §. 10. ἐστρατοπεδεύσατο περὶ τὸ Λέχαιον. Leuncl. perperam hic dicit eſſe vrbem Boeotiae. §. 11. ἐν Λεχαίῳ. §. 12. 14. 17. 19. 4, 8, 10. 23. 5, 1, 26.

λέχριος, *obliquus*. Heſych: λέχριον· πλάγιον, λοξόν. it. λεχρίη· πλαγία. Suid: λέχριος· πλάγιος. Cf. Spanhem. ad Callimach. h. in Del. 336. K. 4, 3. canes ἰχνευέτωσαν — τιθεῖσαι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ γῆν λεχρίας.

λέων, *leo*. Π. 1, 4, 7. λέοντες. 1, 5, 7. p. 54. ὑδροποσίαν ῥᾷον τῶν λεόντων φέρετε. 1, 6, 19. p. 75. λέουσι — ἐμάχεσθε. 4, 6, 2. p. 257. K. 11, 1.

Λέων, *Leo*. ¶ 1) Salaminius. v. Plat. apol. Socr. 20. ibique Fiſcher. not. 15. E. 2, 3, 18. p. 96. interficitur a triginta tyrannis. ¶ 2) Ephorus eponymus anni decimi quarti belli Peloponneſiaci, E. 2, 3, 7. ¶ 3) vnus decem praetorum, qui ad Arginuſas pugnarunt. E. 1, 5, 10. 1, 6, 10. Sed verum eius nomen Palmerio videtur fuiſſe Λυσίας, quia ſic nominatur E. 1, 6, 21. et 1, 7, 1. v. Mori examen II. et Schneider. ad E. 1, 5, 10. (16.) ¶ 4) Athenienſium legatus ad Perſas. E. 7, 1, 23. 25. 26.

Λεώνυμος, v. Κλεώνυμος.

λεωργὸς (poet Port.), *audax*. Etymol. M. λεωργὸς, ὁ τῶν ἀνθρώπων πλάσης. ἐπίθετον Προμηθέως παρὰ Αἰσχύλῳ. Heſych: λεωργόν· κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. Poll. 3, 134. τὸ λεουργὸς παρὰ Ξενο-

Ξενοφῶντι Φορτικόν. Sed λεωργὸς habet etiam Suidas, et explicat, παντολμον. Απ. 1, 3, 9. Socrates Critobulum, quia Alcibiadem osculatus erat, vocat θερμουργότατον καὶ λεωργότατον.

Λεωτυχίδης, *Leotychides*. E. 3, 3, 1 — 3. Agidis filius, qui tamen Alcibiadis credebatur, cum Agesilao de regno contendit et inferior discedit. §. 2. genitiuus est Λεωτυχίδου, sed Αγ. 1, 5. Λεωτυχίδα.

λήγειν, ¶ 1) *desinere, finem facere*. Π. 2, 4, 16. ἐθήρα — ἐπεὶ δ' αὖ ἔληξεν, ἐδειπνοποιεῖτο. Αγ. 2, 20. c. gen. Π. 2, 4, 16. ἐπεὶ δ' ἔληξαν τῆς θήρας — ἐδειπνοποιήσατο. Ιπρ. 3, 4. c. particip. Αγ. 11, 2. ὑμνῶν οὔποτ' ἔληγεν. Απ. 4, 6, 1. Ο. 1, 3. ¶ 2) *finiri, finem habere*. Π. 2, 2, 9. ταῦτα μὲν δὴ ἐνταῦθ' ἔληξεν. 4, 5, 10. σὺν τῷ Φόβῳ λήγοντι ἅπεισι Α. 3, 1, 7. ἐπειδὰν τάχιστα ἡ στρατεία λήξῃ, *finita expeditione*. 4, 5, 3. ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. 7, 6, 6. ἡ ἡμέρα οὕτως ἔληξε. Αγ. 2, 14. ἐπεὶ ἔληξεν ἡ μάχη. E. 7, 1, 22. ληξάσης τῆς μάχης. Πο. 1, 3. πρωϊκίτατα μὲν ἄρχεται, ὀψιαίτατα δὲ λήγει, np. fruges terrae. Hic vertunt *deficiunt*. E. 3, 3, 5. ληγούσης τῆς θυσίας. 7, 1, 5. νυκτερινὰι φυλακαὶ ἔληγον. Σ. 4, 4. ὁ λόγος ἔληγεν. c. dat. Π. 5, 3, 4. μήποτέ σοι λήξειεν αὕτη ἡ μεταμέλεια, *vtinam te perpetuo huius rei poeniteat*. Cf. ἐνταυτὸς, λόγος, πόλεμος, σκηνὴ, χειμών. ¶ 3) *priuari, amittere*. c. gen. Αγ. 1, 37. ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχῆς ἔληξαν, *cum Athenienses desierant principatum* s. *imperium tenere*. Απολ. 8. λῆξαι τοῦ βίου, *mori*. Videtur mors lenis intelligi.

λήθειν, ¶ 1) *latere, clam agere*. Π. 2, 4, 10. σύμφορον τὸ λελῆθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας, *nos clam haec consilia inire*. A. 7, 3, 23. τοὺς ἀνθρώπους λήσομεν ἐπιπεσόντες, *eos adoriemur antequam nos adesse senserint*. Αγ. 6, 5. Ο. 7, 31. ἀτακτῶν τοὺς θεοὺς οὐ λήθει. Vbi tamen rectius verba ἀτ. τ. θεοὺς referantur ad praecedentia, et commate posito separentur a sequentibus. Ιπρ. 4, 15. ¶ 2) *ignorare*. c. acc. Απ. 2, 3, 11. ἤσθησαί με ἐπισάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς ἐλελήθειν ἐμαυτόν. Ο. 15, 11. 18, 9. 10. Σ. 3, 6.

οὐδέν σε λέληθε — πῶς ἂν λελήθοι ἀκροώμενον αὐτῶν. c. ὅτι, Ιερ. 3, 3. οὐ λέληθεν οὐδὲ τὰς πόλεις, ὅτι ἡ Φιλία μέγιστον ἀγαθόν ἐστι. Σ. 3, 6. ἐκεῖνο δὲ λέληθέ σε, ὅτι καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ ἐπίστανται τὰ ἔπη; 6, 2. c. περὶ, Ιερ. 2, 5. τὸ πλῆθος περὶ τούτου λελῆθέναι οὐ θαυμάζω. In Iqq. est ἀγνοεῖν. ¶ 3) Π. 1, 6, 1. ὡς οὐδένα ἂν λήσαντα τὰ σημεῖα, *quod nemini occulta esse possent.* Cum vero aoristus λήσας vix reperiatur, praeferenda videtur vett. editt. lectio οὐδὲν ἄλλο ἀΰσαντα, *nihil aliud clamare solerent.* ¶ 4) *negligi, non curae esse.* Σ. 4, 48. οὔποτε λήθω αὐτούς, np. deos. ¶ 5) De iis, quae paulatim fiunt, Aθ. 1, 19. λελήθασι μανθάνοντες, *paulatim discunt.* Cf. omnino λανθάνειν.

λήθη, *obliuio.* Απ. 2, 1, 33. μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, *ita vt nemo eorum recordetur.* Sed saepius λήθη est eorum, qui facultatem memoriae non habent, vt Απ. 3, 12, 6. it. c. gen. Απ. 1, 2, 21. ὁρῶ — τῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσιν λήθην ἐγγιγνομένην. O. 12, 11.

λῃΐζεσθαι (poet. Port.), ¶ 1) *praedari.* Π. 3, 2, 12. τῶν Χαλδαίων, οἳ λῃΐζόμενοι ζῶσι — ἀεὶ ἐληΐζοντο καὶ ἐμισθοφόρουν. Α. 5, 1, 6. 6, 6, 15. Ε. 1, 5, 12. Ιπρ. 8, 2. 8. c. ἐκ, Α. 6, 1, 1. λῃΐζόμενοι ἐκ τῆς Παφλαγονίας. Ε. 5, 1, 1. Sic Π. 3, 2, 1. τῶν ὀρέων, ὁπόθεν οἱ Χαλδαῖοι καταθέοντες λῃΐζονται. ¶ 2) *praedando infestare* regionem. Suid: λῃΐζεται· — πορθεῖ, ἐρημοῖ. c. acc. A. 4. 8. 17. ἐληΐζοντο τὴν Κολχίδα. 7, 2, 18. ¶ 3) *rapere, raptum abigere.* Suid: λῃΐζεται, αἰτιατικῇ· αἰχμαλωτίζει, διαρπάζει. Cf. Helych: A. 7, 3, 15. ἵππους, ἄνδρας — γυναῖκας, οὓς οὐ λῃΐζεσθαι δεήσει. 7, 5, 8. Ιπρ. 4, 20. θηρίων δυναμένων τὰ τοιαῦτα φρονίμως λῃΐζεσθαι. In praecedentibus est ἁρπάζειν. Camerarius refert ad voces Herodoteas.

λῃΐς (poet. Port.), *praeda.* Λ. 13, 11. λῃΐδα ἄγων, afferens ad regem.

Λῆμνος, *Lemnus,* insula maris Aegaei infra Thraciam. E. 4, 8, 15. timent Athenienses, ne in pace Antalcidae eam amittant. Sed 5, 1, 28. eam in illa pace retinent, quia iam diu habuerant.

λῃπτέον, ¶ 1) *accipere oportet.* Λ. 9, 5. πληγὰς ὑπὸ

ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων ληπτέον. ¶ 2) *eligere oportet.* Π. 8, 1, 3. ᾤδει, ὅτι — ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παρασάτας καὶ ἐπισάτας ληπτέον εἴη. ¶ 3) *aggredi l. tractare oportet.* Απ. 1, 7, 2. ἔργόν γε οὐδαμοῦ ληπτέον. Valckenar. vult ἔργου. Schneiderus fortaſſe rectius dicit, eſſe h. l. verbum ἐργολαβεῖν disiunctum, ita vt ſenſus ſit: *non oportet opere conducendo et faciendo ſcientiam tuam aliis ſpectandam dare.* Cf. πιστὸς nr. 7. et πεῖρα nr. 3. b.

λῆρος, *nugae.* A. 7, 7, 24. Ἡρακλείδῃ λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι.

λῃστεία, *praedatio, latrocinium.* A. 7, 7, 5. ἀπὸ λῃστείας τὸν βίον ἔχοντα. E. 6, 2, 1.

λῃστήριον, *praedatorum agmen.* E. 5, 4, 42. ἐκπέμπων λῃστήρια, ἔφερε καὶ ἦγε τοὺς Θηβαίους.

λῃστής, ¶ 1) *latro, praedo.* Π. 2, 4, 17. p. 136. εὐζώνους ἄνδρας λῃσταῖς ἐοικότας. E. 6, 4, 35. ἄδικος λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Ιερ. 1, 36. Ιπρ. 7, 8. ἢν ὡς λῃσταῖς αὐτοῖς χρῆται, *ſi per inſidias aggreditur hoſtes.* Nam oppon. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς διακινδυνεύειν. 8, 8. λῃσταὶ οἱ κατὰ θάλατταν. Phauorin: λῃσταί· οἱ πειράται. Cf. ὑποτρέχειν. ¶ 2) *qui regionem infeſtat.* E. 4, 8, 35. Ἀναξίβιος καὶ Ἰφικράτης, λῃσὰς ἀπέμποντες, ἐπολέμουν ἀλλήλοις. 5, 1, 5. οἱ Ἀθηναῖοι πρᾶγματα εἶχον ὑπὸ τῶν λῃσῶν, i. e. ab Aeginetis. Sic §. 26. ¶ 3) *qui praedatum exit.* E. 2, 4, 17. λῃσὰς τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς, Cf. Grot. ad Matth. 21, 13. ¶ 4) *qui praedam facit.* A. 6, 6, 15. διασώσειε τοῖς λῃσταῖς τὰ χρήματα. Αγ. 1, 28. E. 3, 4, 19. ¶ 5) *qui habet nauem piraticam atque adeo velocem.* E. 2, 1, 20. ἔπεμψε Θεόδομπον Μιλήσιον λῃσὴν εἰς Λακεδαίμονα.

λίαν (poet. Port.), *nimis, valde.* A. 6, 1, 18. ἐκεῖνο ἐννοῶ, μὴ λίαν (2 codd. νῦν) ἂν ταχὺ σωφρονισθείην. 7, 6, 17. λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι. Αγ. 5, 4. σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν. c. ſubſtant. E. 2, 1, 6. τὴν λίαν ὕβριν, *nimiam.* O. 20, 21. αἱ λίαν ἀνεπιστημοσύναι.

Λιβύη, *Africa.* Απ. 2, 1, 10. ἐν τῇ Λιβύῃ Καρχηδόνιοι ἄρχουσι. Λίβυες δὲ ἄρχονται.

Λιβυκὸς, *Africanus.* Π. 6, 2, 4. Λιβυκὴ διφθέρα. Alias dicitur Κυρηναίων. v. Κυρ.

Λίβυς,

Λίβυς, ¶ 1) *Afer.* v. Λιβύη. ¶ 2) *Libys*, frater Lyſandri. E. 2, 4, 19. Λίβυν nauarchum ſecum ſumit Lyſander, obſeſſurus Athenas.

λιγυρὸς proprie eſt *ſtridulus.* K. 4. 1. canes habere debent οὐρὰς — λιγυράς. Leunel. et Fr. Portus vertunt *flexiles.* Etiam Poll. 5, 59. habet λιγυραί. Sed Vlitius ad Grat. Faliſc. 272. mauult ὑγράς, niſi λιγυραὶ dicantur caudae, *quae, dum hac illac in curſu iactantur, ſibilum edunt.* Sane Arrianus de venat. 5, 9. laudat οὐρὰς ὑγρὰς, εὐκαμπεῖς.

λίθινος, *lapideus.* A. 3, 4, 4. κρηπὶς λιθίνη. §. 5. Λ. 3, 6. ἐκείνων φωνὴν ἧττον ἂν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων, *quam ſi lapidei eſſent*, i. e. ſtatuae. Zeun. omiſſum ſtatuit ἀγαλμάτων.

λιθίνως, *ſaxi inſtar*, i. e. *fixis et immotis oculis*, Σ. 4, 24. ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτὸν, καὶ λιθίνως οὐδαμοῦ ἀπῆει ἀπ' αὐτοῦ. Alterum λιθίνως durum eſt. Quare Steph. vult λίθινος, quod Zeun. recepit, Valcken ad Eurip. Phoenn. 458. ἅτε λίθινος, Erneſtio videbatur plane delendum eſſe.

λιθοδόμος, v. λιθοτόμος.

λιθολόγημα, *opus ex lapidibus exſtructum.* Poll. 7, 121. inter οἰκοδόμων ἔργα refert λιθόστρωτον ἔδαφος καὶ λιθολόγημα καὶ λελιθωμένον. Helych: λιθολόγημα· ἐκ λίθων οἰκοδόμημα. Π. 6, 3, 11. p. 384. οἰκίας ἄνευ λιθολογήματος ὀχυροῦ — οὐδὲν ὄφελος, *ſine pariete lapideo.*

λιθολόγος, *qui e lapidibus exſtruit, faber murarius,* Helych. et Suid: λιθολόγοι· οἰκοδόμοι. Cf. Poll. 1, 161. et Timae. lex. Platon. ibique Ruhnken. qui oſtendit, λέγειν in verbis compoſitis interdum eſſe οἰκοδομεῖν. it. Thom. Mag. in v. λατόμος. E. 4. 4, 18. ἐλθόντες μετὰ λιθολόγων καὶ τεκτόνων — ἐξετείχισαν. 4, 8, 10. πολὺ τοῦ τείχους ὤρθωσε — τέκτοσι καὶ λιθολόγοις μισθὸν διδούς. Eodem modo Σ. 4, 4. iunguntur τέκτονες καὶ οἰκοδόμοι.

λίθος, ¶ 1) *lapis.* A. 3, 4, 6. ἦν ἡ κρηπὶς λίθου ξεσοῦ κογχυλιάτου. Απ. 3, 1, 7. distinguuntur λίθοι, πλίνθοι καὶ κέραμος. 4, 7, 7. λίθος ἐν πυρὶ ὢν οὔτε λάμπει οὔτε πολὺν χρόνον ἀντέχει. Cf. ἄχρηστος et ὀλιθηρός. A. 5, 2. 11. λίθοι memorantur inter βέλη,

βέλη. v. βέλος. Πο. 4, 45. contemtim et fere prouerbialiter dicitur: πολέμιοι — ἀργυρίτιδος κρατήσαντες, τί ἂν μᾶλλον, ἢ λίθοις ἔχοιεν χρῆσθαι; ¶ 2) In plurali: *locus lapidosus.* K. 5, 15. εἰς τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα, τοὺς λίθους. §. 18. ¶ 3) *marmor*, v. c. Hymettium et Pentelicum. v. Wetsten. ad Act. 17, 29. Πο. 1, 4. πέφυκε λίθος ἐν αὐτῇ ἄφθονος, ἐξ οὗ κάλλιστοι ναοὶ — βωμοὶ — θεοῖς ἀγάλματα. Ita iam h. l. explicat Fr. Portus.

λιθοτομία, *lapicidina.* E. 1, 2, 9. οἱ αἰχμάλωτοι Συρακούσιοι εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις.

λιθοτόμος, *lapicida, caementarius.* Π. 3, 2, 5. τέκτονες καὶ λιθοτόμοι. Edd. aliae, vt Hutch. habent λιθοδόμοι, *qui e lapidibus murum struunt.* Et sic e tertio τῆς Παιδείας Xenophontis laudat Poll. 7, 118. vbi tamen in MSS. est λιθοτόμον. Idem etiam 1, 161. refert λιθοδόμους. Sed Piersonus ad Moerin in v. λιθουργοὺς vult h. l. legi λιθολόγοι, quia etiam aliis in locis Xenophon iungit λιθολόγους et τέκτονας.

λιθώδης, *lapidosus.* Ιπ. 4, 4. ἐν ὁδῷ λιθώδει.

λικμᾶν, *ventilare.* Hesych: λικμῶντες· ἀλοῶντες, ἢ τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρίζοντες. Cf. Suid. O. 18, 2. οἱ λικμῶντες. §. 6. καθαροῦμεν τὸν σῖτον λικμῶντες. §. 7. 8.

λιμήν, *portus.* Π. 5, 4, 3. δοκεῖν χρὴ ἀσμένως κἀμὲ ἡδέως ὥσπερ εἰς λιμένα ἐκ χειμῶνος προσφέρεσθαι αὐτοὺς ad Cyrum. A. 6, 4, 1. pedibus profecti ηὐλίζοντο ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς (all. ἐν) τῷ λιμένι. τὸ δὲ χωρίον τοῦτο, ὃ καλεῖται Κάλπης λιμήν. §. 2. vberius describitur. Πο. 3, 12. καταγώγια περὶ λιμένας. 4, 40. ἐν λιμένι τὰς ἀγορὰς αὐξάνεσθαι. E. 1, 5, 7. 3, 2, 8. 4, 4, 9. 12. 5, 2, 12, p. 300. 6, 2, 5. Ιερ. 4, 7. λιμένων. 11, 2. λιμέσι. Cf. λίμνη.

λίμνη, *stagnum.* Λ. 15, 6. πρὸς τῇ οἰκίᾳ regis λίμνη ὕδατος ἀφθονίαν παρέχει. E. 3, 2, 14. 4, 6, 6. 8. Sed E. 4, 5, 6. pro περὶ τὴν λίμνην Leunclauio recte videtur reponendum esse π. τὸν λιμένα. In edd. vett. deest articulus.

λιμὸς, *fames.* Π. 4, 4, 2. οὐ λιμῷ ἀποκτενοῦμεν αὐτούς, vp. captiuos, *cibum iis praebere debemus.*

Digitized by Google

mus. 7, 5, 4. λιμῷ ἁλῶναι dicitur vrbs. A. 2, 5, 3. p. 111. λιμὸν ὑμῖν ἀντιτάξαι. E. 1, 4, 4. Θάσον ἔχουσαν κακῶς ὑπὸ — λιμοῦ. 1, 5, 13. εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ. (2, 2, 14. est σπάνει σίτου.) 2, 2, 6. ἀποθνηκόντων — λιμῷ πολλῶν. Απ. 1, 4, 13. λιμὸν ἢ δίψος. 3, 8, 3. ἀγχόνη λιμοῦ, *famis remedium.* Sic §. 7. vbi etiam est λιμοῦ κακὸν, *quod famem auget.* 3, 11, 13. Cf. ἀπόλλυσθαι, μάχεσθαι, ὄψον, πιέζειν, Φέρειν. Eleganter Απ. 3, 11, 14. meretrix dicitur λιμὸν ἐμποιεῖν τῷ.

λῖνον, *linum.* Αθ. 2, 11. λίνῳ πλουτεῖ πόλις — λῖνον. §. 12. ὅπου λίνου ἐστὶ πλεῖστον. Κ. 2, 4. τὰς ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου.

*λῖνος, *filum lineum.* Κ. 10, 2. πέντε καὶ τετταράκοντα λίνοι etc.

λινοῦς, *lineus.* Π. 6, 4, 1. Abradates ἔμελλε τὸν λινοῦν θώρακα, ὃς ἐπιχώριος ἦν αὐτοῖς, ἐνδύεσθαι. Qua ratione hae loricae ita induruerint, vt ferro resisterent, docet Casaub. ad Sueton. Galb. 19. p. 292. cf. Lipsius de milit. Rom. lib. 3. dial. 6. et Zeun. A. 4, 7, 10. Chalybes habent θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου. 5, 4, 6. λινοῦ στρωματοδέσμου.

λιπαρεῖν, (poet. Port.), *assidue precari, instare rogando, obsecrare.* Suid: λιπαρεῖν· τὸ καθικετεύειν, παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι. Nam λιπαρίη ap. Herodot. est tolerantia. Π. 1, 4, 6. οὐκέθ' ὁμοίως λιπαρεῖν ἐδύνατο Cyrus, vt annus sibi permitteret venatum exire. E. 3, 5, 8. p. 182. ὑπ' ἐκείνων λιπαρούμενοι, Graeci a Lacedaemoniis, vt secum foedus inirent. Schneider. legi iubet ταλαιπωρούμενοι, quo magis suspicio odii Arcadum in Lacedaemonios augeatur. O. 2, 16. ὅσα λιπαρεῖς παρ' ἐμοῦ μανθάνειν Potest h. l. simpliciter accipi pro *petis, postulas.*

λιπαρητέον, *deprecandum.* Απολ. 23. τὸ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ᾤετο λιπαρητέον εἶναι.

λιπαρὸς. ¶ 1) *nitidus, vnctus.* Suid: λιπαρός· ἀνθηρὸς — σίλβει γὰρ καὶ τὸ ἔλαιον. ἀντὶ τοῦ ἀλειμμένος. Λ. 9, 5. λιπαρὸν οὐ πλανητέον. Leuncl. *nitidus vnctusque non incedere debet,* np. e gymnasio vel conuiuio. Fr. Portus addit: *sed squalidus.* Morus coniicit λιπαρῶς, *assidue, frequenter.* E. 6, 4,

6, 4, 16. λιπαροὺς (e balneo, Fr. Port.) καὶ Φαιδροὺς ἀνασρεφομένους. Ap. Plutarch. Ageſ. c. 29. vocantur λιπαροὶ τὰ πρόσωπα, Φρονήματος μεσοὶ καὶ γήθους, ita vt Plutarchus nomina λιπαροὺς et Φαιδροὺς in Xenophonte videatur pro idem valentibus habuiſſe. Sed fortaſſis imitari voluit Homerum, apud quem Odyſſ. o, 331. memorantur λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, vbi Euſtathius p. 1783, 18. interpretatur his verbis: οἱ τρυφῶντες, ὅ ἐσι λιπῶντες, ὡς ἀπὸ μέρους εἰπεῖν τὸ πᾶν σῶμα. οἱ δὲ τοιοῦτοι οὐκ ἂν εἶεν ῥυσοὶ ἢ ῥικνοὶ κατὰ τοὺς ἀλιπεῖς. οὐ μόνον δὲ κεφαλαὶ λιπαραὶ, ἀλλὰ καὶ πόδες. Vnde intelligi poteſt, cur in loco Plutarchi nonnulli legant λιπαροὶ τά τε σώματα καὶ τὰ πρόσωπα. Pollux 2, 34. vbi laudat eundem Homeri locum, oppoſitum eſſe dicit αὐχμηρόν. Equidem putauerim, λιπαροὺς ap. Xenophontem eſſe *capite* ſ. *coma vnctos*, quos Cicero Catil. 2, 10. appellat *pexo capillo* et *nitidos*. Aπ. 2, 1, 31. λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, *lauti*. Oppon. αὐχμηροί. Sed fortaſſis ſimul ad pinguedinem referendum eſt. Heſych: λιπαροῖσιν· εὐτραφεσέροις, πλουσιωτέροις. ¶ 2) *pinguis, opimus*. Π. 1, 4, 11. λιπαρὰ (ϑηρία) opponuntnr λεπτοῖς.

λιτανεύειν (poet Port.), *precari, ſupplicare, quiritari*. E. 2, 4, 17. τούτους Λυσίμαχος ἀπέσφαξε, πολλὰ λιτανεύοντας.

λιτὸς, *tenuis, frugalis*. Suid: λιτός· εὐτελής. Eπ. 1, 8. ἀντὶ διαίτης λιτῆς.

Λίχας. v. Λείχας.

λιχνεία, *luxuria*. Heſych: λιχνεία· λιμβία, ἀπλησία. Suid. λιχνεία· πύκνωσις. Λ. 5, 4. ἢ ὑπὸ λιχνείας ἢ οἰνοφλυγίας — διαφθείρειεν O. 1, 22. δοῦλοι λιχνειῶν, λαγνειῶν, οἰνοφλυγιῶν.

λίχνος, *luxurioſus*. Heſych: λίχνος· ὀψοφάγος, λαίμαργος, λιμβὸς, — προαπτόμενος, ἐπιθυμῶν. Sic fere Phauorin. qui etiam haec habet: ὁ προαπτόμενος τῶν ὄψων, καὶ κατεπιθυμῶν, παρὰ τὸ λίαν χαίνειν ἢν ἰχαίνειν, ὅ ἐσι ἐπιθυμεῖν. Cf. Suid. Aπ. 1, 2, 2. λίχνους, ἢ ἀφροδισίων ἀκρατεῖς.

λογίζεσθαι, ¶ 1) *computare, rechnen, berechnen*. Π. 8, 2, 10. λόγισαι πόσα ἐσὶν ἕτοιμα χρήματα — λέγεται λογιζόμενος πολλαπλάσια εὑρεῖν. E. 6, 1, 7. ὁ-

ὁπλῖται ἐλογίσθησαν οὐκ ἐλάττους δισμυρίων. Antea erat ἐγένοντο, *reperiebantur*. c. ὡς, E. 3, 5, 16. ἐλογίζοντο numeros comparando τὸ ἱππικὸν, ὡς τὸ μὲν ἀντίπαλον πολὺ, τὸ δὲ αὐτῶν ὀλίγον εἴη. Poteſt tamen h. l. exponi *perpendebant*. c. acc. abſoluto, E. 6, 1, 5. λογισάμενοι τὰς ἔξω μόρας ὅσαι αὐτοῖς εἶεν. c. εἰς, Π. 3, 1, 19. χρήματα σὺν τοῖς θησαυροῖς — ἐσιν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, τάλαντα πλείω τῶν τριχιλίων, *pecuniae cum paternis pecuniis ad argentum redactae ad pretium argenti computatae*. ¶ 2) *reputare, perpendere*. c. acc. Aϑ. 3, 13. ταῦτα χρὴ λογιζόμενον μὴ νομίζειν etc. c. acc. et inf. E. 3, 5, 5. καιρὸν εἶναι ἐξάγειν. Leuncl. *ſuccurrebat animis*. c. ὅτι, E 2, 4, 19. λογισάμενος ὅτι οἷόν τε εἴη. c. ὡς, E. 6, 4, 6. ἐλογίζοντο, ὡς εἰ μὴ μάχοιντο — ἀποσήσονται. Cf. nr. 1. Poſſit autem h. l. exponi *timebant*, vt c. acc. abſoluto, E. 6, 5, 24. ἐλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἂν τὴν δύναμιν, καὶ μάχεσθαι ἂν αὐτούς. Eſt ſyntaxis ἀνακόλουθος. Debebat enim ὡς abeſſe, et vel bis participium poni, vel bis infinitiuus O. 7, 13. ¶ 3) *conſiderare*. Π. 2, 2, 7. εὑρήσειν, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμὲ ἀληθῆ λέγειν. 6, 2, 10. λογιζόμενος εὑρίσκω πλειόνων ἡμερῶν ὁδόν. ¶ 4) *conſiderando intelligere*, i. q. εὑρίσκειν. Π. 1, 6, 8. ὅταν — σκοπῶν λογίζωμαι. ¶ 5) *rationum pondera examinare*. E. 6, 1, 4. p. 359. μηδὲν πίσευε — ὅ τι ἂν μὴ λογιζομένῳ ἀληθὲς φαίνηται. ¶ 6) *putare*. Π. 1, 2, 11. μίαν ἄμφω ταύτας τὰς ἡμέρας λογίζονται. Vt nos: *ſie rechnen ſie für einen*. Πο 4, 5, E. 6, 1, 4. p. 361. εἰ δὲ εἰκότα λογίζομαι, *ſtatuo*. Ante erat νομίζω. Aπ. 3, 9, 6. Π. 8, 1, 4. pro ἐνόμιζε in margg. eſt ἐλογίζετο, quod praeferendum videtur, et verti poteſt *ſperabat*. Similis var. lect. eſt in v. οἴεσθαι nr. 1, i. ¶ 7) *credere*. Πο. 4, 43. λογίζομαι — οἷόν τ' εἶναι E. 6, 4, 6. ἐλογίζοντο κρεῖσσον εἶναι. c. ἂν Πο. 4, 34. εἴ τινες λογιζόμενοι παμπόλλης ἂν δεῖν ἀφορμῆς. ¶ 8) *ſperare*. c. inf. A. 2, 2, 6. λογιζόμενοι ἥξειν. c. ὡς, Π. 7, 5, 18. ἐλογιζόμην — ὡς οἰκεῖός σοι ἐσοίμην. E. 6, 4, 12. ¶ 9) De rebus praeteritis: *in memoriam reuocare*, E. 3, 4, 2.

λογι-

λογιζόμενος ὡς ἐσώθη. 3, 5, 16. ¶ 10) *argumentando colligere.* E. 6, 1, 4. p. 357. ὅτι — δυναίμην — ἔξεσί σοι ἐκ τῶνδε λογίζεσθαι. Ap. 2, 3, 2. δύνασθαι λογίζεσθαι, ὅτι κρεῖττον. Oppon. ἀγνοοῦσι. c. inf. Ag. 7, 3. εὐδαίμονα αἰεὶ ἔσεσθαι τὴν πατρίδα λογιζόμενος. Poſſit tamen h. l. reddi *ſperans.* Sed *disputando concludere* explicat Hutch. Π. 1, 6, 7. ἅ ποτε ἐλογιζόμεθα. §. 6. pro eo eſt ἐδόκει ἡμῖν. Cf. Raphel. ad Rom. 3, 28. ¶ 11) *conſilium admittere.* E. 5, 4, 61. ταῦτα λογισάμενοι — ἐπλήρωσαν. ¶ 12) *rationes* ſ. *conſilium ſequi.* Π. 8, 1, 9. τὴν τῶν μεθ' ἑαυτοῦ εὐσέβειαν — ἀγαθὸν ἐνόμιζε, λογιζόμενος, ὥσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν. Cf. ἄν et λογισμὸς, nr. 3 vbi c. περὶ iungitur.

λογισμὸς, ¶ 1) *numerandi ratio.* Suid: λογισμός· ἡ λογιστικὴ τέχνη. Ap. 4, 7, 8. λογισμοὺς μανθάνειν. Fr. Portus *arithmeticam.* ¶ 2) *computatio, rationes.* Ap. 4, 2, 21. λογισμὸν ἀποφαινόμενος τὸν αὐτὸν, *numerorum eorundem rationes ſubducens* ſ. *computans.* ¶ 3) *ratiocinandi facultas.* Ap. 4, 3, 11. τοὺς θεοὺς — λογισμὸν ἡμῖν ἐμφῦσαι, ᾧ περὶ ὧν αἰσθανόμεθα, λογιζόμενοι καταμανθάνομεν. ¶ 4) *argumentum, cauſſa.* E. 3, 4, 2. πρὸς τούτῳ τῷ λογισμῷ, *praeter allatas cauſſas.* §. 26. τοῦτο ἐποίησαν τοιῷδε λογισμῷ, *eo fere conſilio.*

λογιστικὸς, ¶ 1) *arithmetices peritus.* Ap. 1, 1, 7. Cf. Poll. 4, 163. ¶ 2) *conſideratus, prudens.* E. 5, 2, 19. οὐ λογιστικός γε οὐδὲ Φρόνιμος.

λογοποιεῖν, *confingere,* Suid: λογοποιῶν· πλάττων λόγους ψευδεῖς. Π. 2, 2, 6. ἐν ᾠδαῖς καὶ λόγοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες εἰς δάκρυα πειρῶνται ἄγειν. Leuncl. *commenti.*

λογοποιὸς, *hiſtoricus.* Moeris: λογοποιόν, τὸν λογογράφον οἱ Ἀττικοί. Ammonius explicat: ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς. Suidas: ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. v. omnino Pierſon. ad Moer. p. 244. Raphel. ad Act. 1, 1. et interpp. Harpocrationis. Π. 8, 5, 13. ἔνιοι τῶν λογοποιῶν λέγουσιν.

λόγος, ¶ 1) *oratio, verbum.* A. 2, 5, 3. p. 112. ἥδομαι ἀκούων σου Φρονίμους λόγους. Ap. 3, 3, 11. ὅσα μεμαθήκαμεν — διὰ λόγου ἐμάθομεν — διὰ λόγου

γου μανθάνει, καὶ οἱ ἄριστα διδάσκοντες, μάλιστα λόγῳ χρῶνται. Hic potest intelligi *facultas loquendi*. 4, 8, 5. Απολ. 4, 8. Iungitur variis verbis: Π. 1, 6, 10. λόγους λέγειν, *verba facere, vel argumentis vti*. 6, 4, 3. ἔργα πιθανώτερα τῶν νῦν λεχθέντων λόγων. Cf. λέγειν nr. 1. f. Π. 3, 3, 24. p. 192. δύναιτ' ἂν εἷς λόγος ῥηθεὶς αὐθημερὸν αἰδοῦς ἐμπλῆσαι. Potest esse *vnum verbum, breuis oratio*. p. 194. eli de adhortatione. Π. 1, 6, 12. p. 65. εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο διδάσκων περὶ τοῦ πείθεσθαι. O. 11, 4. πολὺν λόγον ἐχόντων τινῶν περὶ αὐτοῦ, *cum multa de eo dicerent*, np. ad laudem. Π. 5, 2, 15. p. 286. τὸν φόβον λόγοις καταστέσαι. Απ. 1, 2, 31. et 34. λόγων τέχνη est *ars dicendi* f. *differendi*. K. 1, 14. λόγους ἀγαθοί, *eloquentia valentes*. De eloquentia vel omnino de doctrina intelligi potest etiam Απ. 1, 2, 59. μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ ὠφελίμους. ¶ 2) *potestas dicendi* f. *deliberandi*. v. Markland. ad Eurip. Suppl. 350. E. 5, 2, 13. postquam legati perorauerant, ἐδίδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς συμμάχοις λόγον, καὶ ἐκέλευον συμβουλεύειν. Cf. προτιθέναι nr. 2. Ita Morus et Schneiderus etiam E. 1, 1, 19. intelligunt. ¶ 3) *verba, vox*. np. hominis, quatenus opponitur sono. Λ. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ — λόγῳ δηλοῦνται, non tubicine. ¶ 4) λόγῳ, *verbo, nomine*. Oppon. ἔργῳ, *re, reuera*. v. ἔργον nr. 3. et Bergler. ad Alciphr. p. 36. sq. Αγ. 11, 9. Cf. nr. 1. ex Π. 6, 4, 3. et Απ. 1, 2, 59. ¶ 5) *sermo quotidianus* f. *familiaris*. a) Π. 6, 4, 5. extr. ἄφοβον δεικνὺς καὶ χῆμα, καὶ πρόσωπον, καὶ λόγους. E. 4, 1, 3. λόγου ἤρξατο. Sic §. 13. Σ. 2, 11. οὗτος ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι. 6, 6. Cf. παιδικός. b) Oppon. ᾠδαί, ita vt λόγος sit *oratio prosa*. v. Ammon. p. 90. Π. 1, 4, 25. διὰ σώματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. 2, 2, 6. c) Hinc λόγον προσφέρειν est *appellare, alloqui, conuenire aliquem, colloqui*. v. Obs. miscell. nou. T. III. p. 7. Αγ. 5, 4. προσφέρει τινὶ λόγον τῶν ἑταίρων — πείθειν. Intell. ὥστε. E. 7, 2, 5. προσήνεγκαν λόγον τῶν (v. λέγειν nr. 27.) Φλιασίων φυ-

Φυγάδες, *detulerunt, indicarunt.* Π. 6, 1, 18. προ ενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνουσίας. Pluralis eſt etiam ap. Longum 3, 92. et Charit. 5, 5. v. Dornill. p. 639. et 461. d) Eodem modo ἐν λόγοις εἶναι, *colloqui.* Π. 4, 4. 1. οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις ἦσαν. Κ. 1. 11. Ἱππόλυτος ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο, καὶ ἐν λόγοις ἦν, ſcil. αὐτῇ. Euripides in Hippol. 85. de eodem dicit ἀμείβεσθαι λόγοις, vbi v. Valckenar. Margg. et Cod. Brunck. ap. Zeun. in praefat. ad Απ. habent συιῆν. it. e) εἰς λόγους ἀφικνεῖσθαι ſ. ἔρχεσθαι, *ad colloquium venire* Αγ. 3. 5. ἀφίκετο Φαρνάβαζος Ἀγησιλάῳ εἰς λόγους. Ε. 3, 2. 14. εἶπεν ὅτι εἰς λόγους βούλοιτο αὐτῷ ἀφικέσθαι — βούλεται εἰς λόγους ἀφικέσθαι. Α. 2, 5, 2. p. 109. ἔδοξέ μοι εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν. 3, 1, 19. et ſine dat. Ε. 2. 4, 30. ἐς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτειναν. 3, 1, 9. ἐλθοῦσα δ' ἐς λόγους (Margg. λόγον) εἶπεν. §. 17. (Sed Π. 2. 2, 1. p. 101. ἀφίκετο δ' οὖν καὶ εἰς τόνδε ποτε τὸν λόγον, eſt: *incidit in hunc ſermonem.*) Similiter ſ. Ε. 4, 1. 1. ὡς τὸν τῶν Παφλαγόνων βασιλέα ἐς λόγους ἄξει. §. 12. συναγαγεῖν ἂν αὐτῷ ἐς λόγους περὶ Φιλίας Φαρνάβαζον. ¶ 6) *murmur in concione.* Ε. 5. 4, 60. λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων, ὅτι etc. 6, 5. 36. θορυβός τις διῆλθεν — ὁ δὲ πλεῖστος ἦν λόγος, ὡς — δέοι. — δεῖσθαι κατὰ τούτους τοὺς λόγους θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ¶ 7) *diſputatio.* Απ. 4. 6, 15. ὁπότε τι τῷ λόγῳ διεξίοι — τὴν ἀτφάλειαν τοῦ λόγου. 4, 8, 11. αὐτάρκης πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν, ἱκανός τε καὶ λόγῳ εἰπεῖν τε καὶ διορίσασθαι τὰ τοιαῦτα. Ο. 2, 11. 21. 1. Σ. 8, 1. it. *pars diſputationis vnius argumenti,* Σ. 4. 5. οὗτος ὁ λόγος ἔληξεν. § 10. 9. 1. Sed *ſimilitudo* intelligitur Απ. 1, 2, 38. τοῦ περὶ τῶν βοῶν λόγου. v. §. 32. ¶ 8) *cauſſa id de quo diſputatur.* Ο. 11, 25. τὸν ἧσσω λόγον — οὐ δύναμαι κρείττω ποιεῖν, *cauſſam inferiorem dicendo* ſ. *verborum induſtria efficere potiorem* ſ. *ſuperiorem.* v. Bach. ad h. l. ¶ 9) *ſententia,* np. quae diſputando in ſuperioribus demonſtrata eſt. Απ. 3, 10. 12. τἄλλα ὡσαύτως ἔοικεν ἔχειν τῷ σῷ λόγῳ. c. κατὰ, Π. 1, 6. 3. κατὰ τὸν σὸν λόγον διατελέσω ἐπιμελούμενος, ſe-

secundum tua praecepta. Sed saepius est in disputando, vt Π. 3, 1, 9. κολαξέον ἄρ' ἂν εἴη κατά γε τὸν σὸν λόγον. Απ. 4, 2, 32. οὐδὲν Φαίνεται — κατά γε τοῦτον τὸν λόγον. All. τρόπον. Sed λόγον vsitatius est. O. 1, 12. 15. Σ. 5, 7. ¶ 10) *accusatio.* a) c. κατά, E. 2, 3, 18. p. 95. λόγος κατ' ἐκείνων. Cf. λέγειν nr. 1. f. b) Hinc λόγον ὑπέχειν, *accusari, causſam dicere.* E. 1, 7, 2. δικαίους εἶναι λόγον ὑποχεῖν, διότι etc. c. acc. rei, E. 1, 7, 10. p. 59. δίκαιον τὰ πρὸς πολεμίους μὴ καλῶς πραχθέντα (Steph. malebat τῶν — πραχθέντων. Sed qui defendunt accusatiuum, ii intelligunt περὶ s. κατά.) τοὺς πρὸς τούτους ταχθέντας ὑπέχειν λόγον. Sed Απ. 4, 4, 9. Socrates interrogans et irridens alios dicitur αὐτὸς οὐδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον, quod recte verti potest *rationem reddere.* ¶ 11) *mentio.* c. περὶ, E. 3, 3, 6. ὅπου ἐν τούτοις τις λόγος γένοιτο περὶ Σπαρτιατῶν. c. inf. E. 5, 2, 14. λόγοι ἐγένοντο ἀργύριον — δίδοσθαι, *actum est in conuentu, vt* etc. *es wurde vorgeſchlagen.* ¶ 12) *narratio.* Π. 1, 3, 1. οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὡρμήθη. Ita etiam explicari potest Π. 6, 4, 3. v. nr. 1. ¶ 13) *historia, liber.* Αγ. 10, 3. μὴ — θρῆνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω. E. 6, 4, 37. ἄχρις οὗ ὅδε ὁ λόγος ἐγράφετο. Iπ. 12, 15. In anabaseos inſcriptione cod. Pariſ. habet λόγος πρῶτος, δεύτερος etc. pro βιβλίον πρῶτον etc. Nam saepe significat historiae partem, vt Π. 4, 5, 12. p. 246. ὥ πρόσθεν ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, *paullo ante.* 8, 1, 2. ὡς ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, *in vniuerſa Cyropaedia vsque ad hunc locum.* A. 2. 1, 1. ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται. 3, 1, 1. ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ. Sic 4, 1, 1. 5, 1, 1. et 7, 1, 1. ¶ 14) *fabula.* Απ. 2, 7. 13. τὸν τοῦ κυνὸς λόγον. Intell. περί. De traditionibus mythologicis, K. 13, 17. λόγοι παλαιοὶ κατέχουσιν, ὡς καὶ θεοὶ τούτῳ τῷ ἔργῳ χαίρουσι. ¶ 15) *rumor, fama.* Π. 5, 2, 14. οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται. §. 15. p. 285. ἐκ κακῶν λόγων, *ex aduerſis rumoribus.* A. 1, 4, 7. c. gen. Π. 6, 3, 5. ἡμῶν δὲ — λόγος τις ἦν παρ' αὐτοῖς; *rumorne erat de nobis apud illos?* 8, 5, 13. ἧς ἔτι νῦν λό-

λόγος ὡς παγκάλου γενομένης. c. περί, A. 6, 6, 9. p. 367. πρὸς Ἀναξίβιον οὗτος ὁ λόγος περὶ ἡμῶν ἥξει. c. ὡς, E. 4, 3, 7. ἐκράτησαν τῷ λόγῳ, ὡς Λακεδαιμονίων νικώντων, *propter simulatam verbis et diuulgatam Lacedaemoniorum victoriam.* Cf. διαδιδόναι nr. 3. et διαθεῖν. ¶ 16) *cauſſa.* Π. 7, 26. 1, 7. p. 419. διαθρυπτόμενος ὑπὸ τοῦ πλούτου — καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων, οἵ με πολακεύοντες ἔλεγον — ὑπὸ τούτων δὴ λόγων ἀναφυσώμενος. A. 6, 2, 6. οἱ λόγοι (cur ſe a reliquis ſeparārent) ἦσαν αὐτοῖς, ὡς αἰσχρὸν εἴη, praetextus. ¶ 17) *argumentum.* Π. 1, 5, 3. τοῖς λόγοις τούτοις πειθόμενοι. 5, 3, 15. A. 2, 6, 3. Απ. 1, 1, 1. K. 12, 16. Cf. nr. 1. ex Π. 1, 6, 10. ¶. 18) *conditio, mandatum.* E. 2, 2, 12. ἐρωτώμενοι legati ad pacem ἐπί τίνι λόγῳ ἥκοιεν. ¶ 19) *ratio.* E. 1, 1, 19. εἴ τις ἐπικαλοίη, λόγον διδόναι. cf. nr. 2. O. 11. 22. λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν, *rationem reddere et reddi ſibi iubere.* Mox eſt ἀπολογεῖσθαι et κατηγορεῖν. Cf. nr. 10. c. gen. Π. 1, 4, 3. λόγον διδόναι ὧν ἐποίει, καὶ λαμβάνειν παρ' ἄλλων ὁπότε δικάζοι. ¶ 20) *aeſtimatio, cura.* Π. 5, 3, 14. μείων λόγος ſcil. ἐμοί ἐστι, *minoris facio, non tantopere curo.* Sic E. 7, 1, 15. ἔγνωσαν τοὺς μὲν ἑαυτῶν λόγους ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιουμένους, *flocci* ſ. *nihili facere.* ¶ 21) *proportio, ratio.* Π. 8, 6, 6. κατὰ λόγον δυνάμεως πλεῖστα ἅρματα. ¶ 22) E. 4. 8. 15 cum Antalcidas Teribazo orationem ſuam probaſſet, adduntur de reliquis Graecis haec: τοῖς δ' ἐναντίοις λόγοις ταῦτ' ἦν. Steph. vult λόγοι, i. e. *nihili aeſtimanda*, vt Latini dicunt: *haec verba ſunt.* Quae tamen ratio Schneidero non magis probatur, quam quod Koeppen coniicit οὐ βουλομένοις pro λόγοις, aut Cel. Wolf ad Demoſth. adv. Leptin. p. 319. λόγος. ¶ 23) λόγοι dicuntur πλανᾶσθαι, v. πλ. ἀγαθοί, v. ἀγαθὸς n. 7. λόγου κρεῖττον v. in κρ. et ὑπείκειν λόγων in ὑπείκειν Cf. ἀνέκφρασος et ὑπέρ.

λόγχη (poet. Port.), ¶ 1) *cuſpis.* Heſych: λόγχη· — ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος. v. Poll. 5, 20. A. 4, 7, 11. δόρυ μίαν λόγχην ἔχον. 5, 4, 6. παλτὸν λόγχην ἔχον. 7, 4, 11. τῶν δοράτων τὰς λόγχας. K. 10, 3. λόγχαι ſunt

ſunt ἀκοντίων, et §. 16. οἱ κινώδοντες τῆς λόγχης in προβολίῳ. in quo vtroque loco diſtinguitur a ῥάβδῳ. ¶ 2) *lancea, haſta.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὁ λόγχην ἀκονῶν — λόγχην ἀκονῶντα. A. 1, 8, 5. 2, 2, 4. 4, 3, 4. eſt Chaldaeorum. 4, 8, 5. Macronum et Graecorum. 5, 2, 11. τὰ βέλη ὁμοῦ ἐφέρετο, λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι, — λίθοι. 5, 8, 7. E. 6, 4, 32. 7, 5, 20. Σ. 2, 13. 14. Ιπ. 12, 14. τὴν λόγχην ἀφῇ — ἀφιεμένη ἡ λόγχη.

Λόγχη, K. 7, 5. **nomen** cani imponendum.

λογχοφόρος, *haſtatus, leuiter armatus.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τὸν τῆς Φρυγίας ἄρχοντα — ἄγειν λογχοφόρους σὺν πελτασαῖς in Aſſyriorum exercitu.

λοιδορεῖν, ¶ 1) *conuiciis proſciudere.* c. acc. v. Sallier. ad Thom. Mag. in v. διαλοιδορεῖται. A. 3, 4, 30. παίουσι, βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν. Σ. 4, 32. ἐλοιδόρουν με. Verti poteſt *maledicebant, cauillabantur.* ¶ 2) *obiurgare, reprehendere.* c. acc. Π. 1, 4, 8. ἐλοιδόρουν αὐτόν. 6, 1, 19. Ιερ. 9. 2. O. 9, 15. Paſſiv. E. 5, 4, 29. μὴ λελοιδορημένος εἴη ὑπ' Ἀγησιλάου. c. acc. et ὅτι, A. 7, 5, 6. ἐλοιδόρει τὸν Ἡρακλείδην ὅτι etc.

λοιδορεῖσθαι, ¶ 1) *conuiciis proſcindere, cauillari.* Σ. 6, 8. δοκεῖ — λοιδορεῖσθαι βουλομένῳ ἐοικέναι. §. 9. ¶ 2) *obiurgare, increpare.* Π. 1, 4, 9. αὐτοῦ λοιδορουμένου. Αγ. 7, 3. ἐλοιδορεῖτο ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασι. c. dat. Π. 1, 4, 9. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο — ἐμοὶ λοιδορήσεται ὅτι etc.

λοιδορία, *conuicium, reprehenſio.* Ιερ. 1, 14. λοιδορίας ἀνήκοος. Oppon. ἔπαινος.

λοιπὸς, ¶ 1) *reliquus.* c. gen. Αγ. 2, 23. ἐδῄωσε τὰ λοιπὰ τῆς Βοιωτίας. E. 1, 6, 12. τὰς λοιπὰς τῶν νεῶν. Cf. ἡμέρα. ¶ 2) *remanens.* Π. 2, 4, 8. p. 130. χρήματα — πάνυ ὀλίγα λοιπὰ ἔχω, *nondum conſumta.* Sic c. gen. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὃ ἔτι λοιπὸν ἦν αὐτῷ τοῦ ἐμβάπτεσθαι. ¶ 3) *non interfectus, e clade ſuperſtes.* A. 4, 1, 17. ἕτερος — κατεσφάγη, ὁ δὲ λοιπὸς ἔλεξεν. 6, 4, 19. ¶ 4) *futurus, poſterior.* E. 3, 2, 5. περὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου εἰπεῖν, ὅτι, ἢν μὲν ἀδικῶσιν, οὐκ ἐπιτρέψουσιν. Oppon. νῦν Απ. 2, 6, 6. τοὺς λοιποὺς. Oppon. τοὺς πρόσθεν εἰρ-

εἰργασμένους. ¶ 5) De eo quod faciendum reſtat. Π. 4, 3, 3. p. 229. τί δὴ τὸ λοιπόν; A. 4, 2, 10. ἔτι δ' αὐτοῖς τρίτος μασὸς λοιπὸς ἦν, ſuperandus, occupandus. c. gen. Π. 2. 2, 1. p. 102. ὅπερ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς. v. περιφορά. c. inf. A. 3, 2, 19. λοιπόν μοι εἰπεῖν. Σ. 4, 1. λοιπὸν ἂν εἴη ἡμῖν — ἀποδεικνῦναι, oportet nos, ſequitur vt. ¶ 6) τοῦ λοιποῦ, ſcil. ἐκ χρόνου. ¶ a) deinde, ex eo tempore. Π. 4, 5, 3. τοῦ λοιποῦ οὐδὲ βουλόμενος ἂν εὕρες τὸν νύκτωρ πορευόμενον. O. 10, 9. Σ. 4, 56. ὡς ἅπαξ εἶπον πάνυ μὲν οὖν, τοῦτο πάντες ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀπεκρίναντο. ¶ b) in poſterum. Π. 4, 4, 3. νῦν τε — περιεποιήσαθε, τοῦ τε λοιποῦ οὐδ' ὁτιοῦν ἔσαι. A. 5, 7, 19. 6, 4, 8. Αγ. 5, 5. E. 2, 3, 17. p. 92. ¶ c) iam. E. 3, 4, 9. τάδε οὖν μοι ἐκ τοῦ λοιποῦ χάρισαι. Vertunt de reliquo. ¶ 7) τὴν λοιπὴν, ſcil. ὁδόν. A. 3, 4, 28. ἁμαχεὶ τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. Αγ. 2, 5. E. 4, 3, 5. τὴν λοιπὴν ἤδη πᾶσαν — ἐπορεύθη. Plene A. 5, 1, 2. ἐβουλεύοντο περὶ τῆς λοιπῆς πορείας. ¶ 8) τὸ λοιπὸν, ¶ a) poſthac, ex eo tempore. Phauorin: ἀπὸ τοῦ νῦν. A. 2, 2, 3. ταῦτα ἀκούσαντες — τὸ λοιπὸν ὁ μὲν ἦρχεν, οἱ δὲ etc. 7, 8, 8. E. 3, 2, 3. Scribitur etiam vno verbo τολοιπόν. v. Waſſii praef. Thucyd. ad p. 66, 39. Π. 1, 4, 15. τολοιπὸν οὕτως ἤθη τῇ τότε θήρᾳ, ὥσε etc. 2, 3, 11. 3, 3, 12. 5, 4, 1. 7, 1, 9. 7, 2, 8. 8, 3, 10. 8, 5, 12. p. 528. ¶ b) in poſterum. Schol. Pindar. Pyth. 5, 14, 5. εἰς τὸ μέλλον. Schol. Eurip. Hippolyt. 33. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. Phauor: ἀντὶ τοῦ ἀκολούθως. A. 3, 2, 4. εἰ διανοούμεθα — τὸ λοιπὸν ἰέναι. §. 25. vbi verti poteſt caeterum. 5, 1, 2. it. iunctim ſcriptum, Π. 3, 3, 6. χρὴ καὶ τολοιπὸν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. A. 5, 3, 10. 5, 4, 3. 7, 4, 18. it. plural. E. 1, 1, 18. προθύμους εἶναι τὰ λοιπὰ, ὥσπερ τὰ πρότερα. ¶ 9) In var. lect. eſt οἱ λοιποὶ pro οἱ ἄλλοι. v. ἄλλος nr. 5. it. περίλοιπον pro τι λοιπόν. v. περίλοιπος.

Λοκρὶς, ¶ 1) *Locris*, regio Graeciae. E. 3, 5, 3. ἐμβαλεῖν ἐς τὴν Λοκρίδα, np. Opuntiorum. §. 4. 4, 3, 14. ¶ 2) *Locrenſis*. K. 10, 1. κύνας Λοκρίδας.

Λοκροὶ, *Locri*. Fuerunt quadruplicis generis, vel triplicis, vt alii volunt.

v. Ioh. Marii Mattii var. lect. 1, 10. et Salmaſ. ad Solin. p. 48. et 103. Αγ. 2, 6. Λοκροὶ ἀμφότεροι dicuntur Thebanis adfuiſſe contra Lacedaemonios, i. e. οἱ Ὀπούντιοι et οἱ Ὀζόλαι, (qui etiam Heſperii dicebantur, v. Bach. ad l. l.) quod patet ex E. 4, 2, 10. Iidem intelliguntur Αγ. 2, 24. et E. 6, 5, 23. 30. Sed in reliquis locis ſoli Opuntii, vt E. 3, 5, 3. 4. vbi bello petuntur a Phocenſibus. it. 4, 3, 15. aduerſus Lacedaemonios pugnant.

λούεσθαι, et λοῦσθαι, *lauare ſe, balneo vti.* v. Kuſter. V. M. 1, 5. Moeris: λοῦται, Ἀττικῶς· λούεται, Ἑλληνικῶς. Idem praecipiunt Phrynichus, Thomas Mag. et Lucian. T. II. p. 98. Attica forma eſt Π. 1, 3, 10. λοῦται ante coenam. 4, 5, 2. οἱ Μῆδοι ἐλοῦντο — καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. de quo more cf. Π. 8, 7, 2. et Σ. 1, 7. vbi eſt λούσασθαι et λουσάμενοι. Sed forma communis extat E. 7, 2, 22. κατελάμβανον τοὺς μὲν λουομένους, τοὺς δ' ὀψοποιουμένους. Et vtraque forma Απ. 3, 13, 3. θερμῷ λούσασθαι — ψυχρὸν ὥσε λούσασθαι — οὐκ ἄχθονται λουόμενοι αὐτῷ.

Λουσιάτης et Λουσιεὺς, *natus Luſis.* Steph. Byz: Λουσοί, πόλις Ἀρκαδίας — ὁ πολίτης Λούσιος (Hutch. coniicit Λουσιεὺς) καὶ Λουσεὺς καὶ Λουσιάτης. Ita vocatur Eurylochus A. 4, 2, 13. 4, 7, 7. 8. 7, 6, 29. vbi 2 codd. habent Λουσιώτης, ſed perperam, iudice Hutchinſono.

λουτρὸν, ¶ 1) *balneum.* Aθ. 2, 10. γυμνάσια καὶ λουτρὰ, quae paulo poſt dicit λουτρῶνας. ¶ 2) *lotio, lotura.* Π. 7, 5, 20. ἐν λουτρῷ, *dum lauantur.* O. 5, 9. θερμοῖς λουτροῖς 9, 7. 10, 8.

λουτροχόος, *aquam lauantibus affundens, balneator.* Π. 8, 8, 10. commemorantur λουτροχόοι inter regum Perſarum miniſtros. v. Doruill. ad Charit. p. 539.

λουτρὼν, *balneum.* Poll. 7, 167. λουτρῶνες, ὡς Ξενοφῶν. 9, 43. καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ λουτρῶνες. v. λουτρὸν nr. 1.

λόφος, ¶ 1) *collis, tumulus.* Moſchopulus: λόφος· πᾶν τὸ ἀνεσηκὸς καὶ ἐξέχον. Heſych: ὑψηλὸς τόπος, γῆς ἐπανάστημα. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς — τὸν λαγὼ συναρπάσας καὶ ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον τινά. 3, 1,

1, 2. 7, 3, 1. A. 1, 8, 10. ſq. 1, 10, 8. 9, 3, 4, 24 — 27. λόφος et ὄρος et ἄκρον inter ſe permutantur. 4, 2, 7 — 12. λόφος diſtinguitur a μασῷ. v. μασός. 4, 8. 19. Πο. 4, 2. τῶν αὐτοφυῶν καὶ ὑπαργύρων λόφων. E. 6, 2, 5. 7, 1, 29. 7, 4, 22. poſt λόφον ſequitur neutrum τοῦτο — ὑπὸ τοῦτο. Scil. intelligi debet ὄρος vel χωρίον. Sed Well. ex emendatione Steph. et Leuncl. edidit τοῦτον — τοῦτον. Cf. γήλοφος, quocum in var. lect. confunditur. ¶ 2) *criſta galeae.* Heſych. et Phauorin: τὸ περικεφαλαίας ἄκρον. Schol. Homer. Il. γ, 337. τὸ προνεῦον τῆς περικεφαλαίας ἀνάσημα, κόσμου καὶ καταπλήξεως χάριν, ἱππείαις θριξὶν αὐτῷ ἐνιεμέναις. Π. 6, 4, 1. λόφον ὑακινθινοβαφῆ. 7, 1, 1.

λοχαγεῖν, *lochi ducem eſſe, cohortem ducere.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 44. A. 6, 1, 20. οὐδὲ λοχαγεῖν ἡμῖν (Arcadibus) ἔξεσιν. Απ. 3, 1, 5. ἐάν τις — λοχαγῇ σοι, *te imperatore lochagus ſit.* 3, 4, 1. λοχαγῶν. Vtroque loco de Athenienſibus.

λοχαγία, *praefectura lochi.* A. 1, 4, 14. ἡμῖν χρήσεται εἰς λοχαγίας. 3, 1, 20.

λοχαγὸς, *praefectus cohortis.* v. Doruill. ad Charit. p. 455. ¶ 1) in Cyri maioris exercitu lochagi parent taxiarcho, et 24. militibus praeſunt. Π. 2, 1, 9 — 15. 2, 2, 1. p. 102. §. 2. 6. 8. 9. 16. 2, 3, 9. 3, 3, 8. 8, 1, 5. ἐπιμέλονται λοχαγοὶ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν. Cf. ταξίαρχος. ¶ 2) in exercitu Graecorum, qui Cyro minori auxilium tulerunt, ſunt *centuriones* (A. 3, 4, 13. 4, 3, 19.), et τοῖς στρατηγοῖς proximi, et cum his adhibentur in conſilium de rebus belli, A. 1, 7, 2. 2, 2, 2. 2, 3, 14. 3, 1, 11. Sed 3, 1, 22. ordo eſt hic: στρατηγοὶ, ταξίαρχοι καὶ λοχαγοί. Accipiunt duplo maiorem ſtipendii partem quam milites gregarii, A. 7, 2, 19. 7, 6, 6. ¶ 3) apud Lacedaemonios in vnaquaque mora erant quatuor, proximi illi polemarchis. Λ. 11, 4. 13, 4. E. 3, 1, 25. 3, 2. 13. 4, 1, 11. 4, 2, 3. Cf. ἀρχηγὸς, pro quo legitur, et omnino λόχος.

λοχίτης, *qui eiusdem λόχου eſt, ad λόχον pertinens.* Π. 2, 2, 2. p. 104. A. 6, 6, 5. §. 10. ἄνδρα ἀγόμενον τῶν ἐμῶν λοχιτῶν.

λόχος, *lochus*. Erat enim certus quidam militum numerus, pro gentibus et temporibus diuerſus. Nam Schol. Ariſtoph. Acharnn. 1073. et Aelian. tact. 4. et Suidas dicunt, λόχῳ contineri vel octo, vel duodecim, vel ſedecim milites, et c. 9. idem Aelianus dicit, τάξιν eſſe octo λόχων et habere 128 milites. Sed Schol. Thucyd. 5, 66. ὁ λόχος, inquit, γίνεται ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα, np. tempore belli Peloponneſiaci. v. Spanhem. ad Iulian. p. 235. ſq. Euſtathius ad Il. δ, p. 487. extr. τινὲς λόχον Φασὶ τῶν ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ἀνδρῶν. Talis fuit λόχος in Cyri maioris exercitu, Π. 6, 3, 10. ὁ λόχος ἦν ἕπασος εἰκοσιτέτταρες. 2, 1, 9 — 15. 2, 2, 2. 6. 2, 3, 9. ſq. vnde patet, in vna τάξει fuiſſe λόχους quatuor. 4, 2, 20. πέμψατε ἀπὸ λόχου πέντε ἄνδρας ἕπασος, *e ſingulis lochis, de ſuo quisque manipulo*, Leuncl. Videtur quidem Π. 2, 2, 17. lochagus tantum decuriae praeeſſe. Sed cum vniuerſus locus haud dubie corruptus ſit, nihil ex eo poteſt demonſtrari. Nam pro λοχαγὸς §. 6. 8. 9. et 10. legi debet ταξίαρχος, et §. 17. δεκαδέας pro δώδεκα. ¶ 2) A. 1, 2, 25. cuique λόχῳ, vt Il. δ, 392. ſq. tribuuntur 50 milites: δύο λόχοι τοῦ Μένωνος ἀπώλοντο — ἦσαν δὲ οὗτοι ἑκατὸν ὁπλῖται. Sed h. l. de Theſſalis, ap. Homerum de Thebanis, non de veteribus Perſis agitur. ¶ 3) In anabaſi λόχος complectitur centum milites. A. 3, 4, 13. ἐποιήσαντο (Cod. Pariſ. ἐποιήσαν) ἐξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν. 4, 3, 19. 4, 8, 13. τοὺς λόχους ὀρθίους ἐποιήσαντο. ἐγένοντο μὲν λόχοι ἀμφὶ τοὺς ὀγδοήκοντα· ὁ δὲ λόχος ἕπασος χεδὸν εἰς τοὺς ἑκατόν. Euſtath. l. l. p. 488. et Phauorin: ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἐξ ἑκατὸν συντετάχθαι τὸν λόχον βούλεται, εἴσεται ὁ ἐκείνῳ ἐντυχὼν εἰπόντι· λόχος ἕπασος εἰς ἑκατόν. ἡ δὲ τραγῳδία καὶ ἄλλοι, λόχον Φασὶ τὸ ἁπλῶς στρατιωτικὸν σύνταγμα. A. 5, 2, 9. 6 3, 3. pro λοχαγοῦ all. habent λόχου, quod poteſt ferri. 6, 5, 6. λόχους φύλακας, *centurias ſubſidiarias*. Cf. ὄρθιος. ¶ 4) Apud Lacedaemonios λόχος erat fere 125 capitum, quarta vel quinta pars morae. Heſych: λόχοι, Λακεδαιμονίων. Φησὶ Ἀ-

Digitized by Google

Ἀριστοφάνης τέτταρες. πέντε γάρ εἰσιν, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Scilicet antiquitus videntur quatuor fuisse. Λ. 11, 4. ἑκάστη τῶν πολιτικῶν (Stobaeus rectius ὁπλιτικῶν), τούτων μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας. §. 10. E. 4, 2, 3. 7, 1, 20. 7, 5, 10. τῶν λόχων δέκα (Margg. δώδεκα) ὄντων οἱ τρεῖς. ¶ 5) Λόχος Athenienſium eſt E. 1, 2, 2. Qualis fuerit, non conſtat. ¶ 6) Thebanorum, E. 6, 4, 13. Cf. nr. 2. ¶ 7) Argiuorum, E. 7, 2, 4. ¶ 8) ciuilis ciuium diuiſio. Ισρ. 9, 5. v. μοῖρα. ¶ 9) Legitur pro λάχος. v. ibi.

Λόχος. K. 7, 5. nomen eani imponendum.

λύγξ, *lynx*. K. 11, 1. λύγκες.

Λυδία, *Lydia*. Π. 6, 1, 15. Aſſyrius, amicos ſibi conciliaturus, in Lydiam profectus eſt. §. 18. Cyrus illuc mittit exploratores. 6, 2, 8. ἀγωνιούμεθα — περὶ Λυδίας ἔνθα πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα, πολὺ δὲ ἔλαιον, θάλαττα δὲ προσκλύζει. Αθ. 2, 7. deliciae inde Athenas perlatae. A. 1, 2, 5, Cyri minoris iter per Lydiam. 1, 9, 5. idem a patre conſtituitur ſatrapes Lydiae, Phrygiae maioris et Cappadociae. 7, 8, 4. tribuitur Lydiae Θήβης πεδίον, quod ab aliis perperam Aſiae datur. §. 12. Xenophon parat iter per Lydiam. §. 14. Lydiae praefectus eſt Artimas. E. 1, 2, 3. Thraſybulus Athenienſis eam vaſtat. Cf. Ἀσία nr. 4. Λυκία et Μυσία, quibuscum in var. lect. confunditur.

Λύδιος, *Lydius*. Π. 6, 2, 8. τούτων τῶν Λυδίων ἀγαθῶν ἀπολαύσωμεν. v. Λυδία. A. 1, 5, 6. σῖτος οὐκ ἦν, εἰ μὴ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν τῷ Κύρου βαρβαρικῷ, *in Lydorum caſtris*, qui erant inter Cyri auxilia, vel potius cauponariam exercebant. v. ἀγορὰ nr. 1. Kuhnius ad Poll. 1, 132. Λύδιον πάθημα πάσχειν dictum ait de equitatu Lydorum inutili facto in proelio aduerſus Cyrum maiorem, qui immiſſis camelis equitatum conturbauerat, laudatque eam in rem Herodotum 1, 155. ſqq. et Xenoph. Π. 7, 4, 7. Sed hic non formula illa legitur, verum res narratur de Lydis armis priuatis.

Λυδὸς, *Lydus*. A. 3, 1, 21. in conuiciis Agaſias Apollonidae obiicit haec: σοὶ δὲ οὔτε τῆς Βοιωτίας προσ-

προσήκει οὐδέν, οὔτε τῆς Ἑλλάδος παντάπασιν· ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον ὥσπερ Λυδὸν ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον· καὶ εἶχεν οὕτως. Laudat hunc locum Demetrius Phaler. §. 137. Hutch. oſtendit, nonnullorum quidem populorum eum morem fuiſſe, vt ſuas aures forarent, ſed alios populos ſeruis ſuis aures perforaſſe, atque adeo ſeruilem conditionem h. l. innui. Cf. interpp. ad Petron. 102. Πο. 2, 3. Λυδοὶ, καὶ Φρύγες καὶ Σύροι tanquam tales commemorantur, quos in exercitu habere Athenienſibus turpe ſit. Eidem viliſſimi populi iunguntur ap. Lucian. T. I. p. 336. vbi v. Hemſterhus. Απ. 2, 1, 10. Perſis ſubiecti ſunt. Π. 1, 1, 4. Cyrus maior eos ſubegit. 1, 6, 3. Croeſus, eorum rex, inuitatur ad auxilium ab Aſſyrio. 7, 4, 7. Cyrus victis eis multis vtitur in bello, aliis adimit arma. Cf. Κροῖσος, et Λύκιοι.

λύειν, ¶ 1) *ſoluere vinculis.* a) captiuos, Π. 3, 2, 6. αἰχμαλώτους δεδεμένους — λύειν ἐκέλευσε. 4, 2, 19. ἐν τῷ στρατοπέδῳ πολεμίους — καὶ τούτους λελυμένους. A. 4, 6, 2. E. 5, 4, 8. τοὺς δεσμώτας ἔλυσαν. All. ἀπέλυσε. §. 14. τοῖς ἐκ τοῦ ἀναγκαίου λελυμένοις, *qui ex carcere liberati erant.* 6, 4, 37. O. 3, 4. b) equos. A. 3, 4, 21. ἵπποι δέδενται ad praeſepe etc. — καὶ εἰ λυθείησαν. Ἰπ. 10, 16. διὰ τὴν χαλαρότητα τοῦ στομίου λελύσθαι νομίζειν. c) canes, K. 6, 13. λύσαι μίαν κύνα. 7, 6. μὴ λύειν, ἀλλ' ἔχοντα — ἰμᾶσιν. 9, 4. 10, 4. 8. Etiam ipſae compedes dicuntur A. 4, 3, 7. περιβραγῆναι καὶ λυθῆναι. ¶ 2) *diſſoluere, distrahere.* Π. 5, 3, 22. πᾶσαν τὴν τάξιν λυθῆναι οὐδέποτε εἴα. All. χυθῆναι. Sic λυθῆναι eſt *diſcedere.* O. 12, 1. v. ἀγορά nr. 8. ¶ 3) *dimittere.* Π. 6, 1, 2. τῷ Φόβῳ μὴ λυθείη ἡ στρατιά. ¶ 4) *reſcindere, demoliri.* A. 2, 4, 9. 10. v. γεφύρα. ¶ 5) *aperire clauſa* ſ. *obſtructa, expedire impedita.* A. 4, 2, 15. ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου disiectis hoſtibus. v. ἀπόφραξις. ¶ 6) *finem facere.* Suidas: λῦτο· ἐλύθη, ἐπαύθη. A. 3, 1, 14. λελύσθαί μοι δοκεῖ ἡ ἐκείνων ὕβρις, καὶ ἡ ἡμετέρα ὑποψία, *finem habere.* ¶ 7) *violare.* A. 3, 1, 14. ἐκεῖνοι ἔλυσαν τὰς σπονδάς. 3, 2, 6. Cf. σπονδή. ¶ 8) *impedire, facere vt alter omittat.* E. 7, 5, 22.

ἔ-

ἔλυσε μὲν τῶν πλείσων πολεμίων τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευὴν, ἔλυσε δὲ τὴν ἐν ταῖς συντάξεσιν. ¶ 9) *liberare ab imperio.* Π. 1, 1, 4. de gentibus nullo vinculo iunctis, non aliorum imperio ſubiectis: αὐτόνομα εἶναι καὶ λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων, *neque imperii et legum vinculis inter ſe iunctae eſſe.* ¶ 10) *pendere, numerare.* Αγ. 2, 30. μισθὸν οὐδέτερος λύσει. Cum vero dure dictum videatur, quia λύειν vix eſt pecuniarium, vt Latinum *ſoluere*, niſi forte iuuerit illud Sophoclis Oedip. Tyr. 322. τέλη λύσι, vel etymologia verbi λυσιτελεῖν, Erneſti ſuſpicatur δώσει ſcribendum eſſe, Zeunius οἴσει. Cf. λυσιτελεῖν, quocum confunditur.

λύεσθαι, ¶ 1) *expedire, liberare.* K. 1, 17. heroes, εἴ τῳ συμφοραὶ ἐγίγνοντο — ἐλύοντο αὐτούς, All. αὐτοί. v. Zeun. ¶ 2) *redimere.* Suid: λυόμενος ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος. Cf. Heſych. in v. λῦσαι. A. 7, 8, 3. Xenophonti τὸν ἵππον, quem vendiderat, amici λυσάμενοι ἀπέδοσαν.

Λυκαβηττὸς, *Lycabettus*, mons Atticae ante arcem. Heſych: Λυκαβηττός· ὄρος τῆς Ἀττικῆς. εἴρηται δὲ οὕτω, διὰ τὸ λύκοις πληθύειν. Cf. Suid. Timaeus lex. Platon: Λυκαβηττὸς, ὄρος τραχύ. O. 19, 6.

Λύκαια, *Lycaea*, Lupercalia. Phauorin: Λύκαια ἆθλα ἐν Ἀρκαδίᾳ τελεῖται, ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διΐ, i. e. Pani. In his ludis vel equites hippodromo decurrebant, vel pedites curſu certabant in ſtadio. v. Pauſan. 8, 2. p. 600. c. 38. p. 678. A. 1, 2, 10. Ξενίας ὁ Ἀρκὰς in itinere τὰ Λύκαια ἔθυσε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε. v. quae ex Ariſtide allata ſunt in v. θύειν nr. 1.

Λύκανθος, *Lycanthus*. E. 6, 3, 2. Margg. Λύκαιθος. Eſt inter Athenienſium legatos Lacedaemona.

Λυκάονες, *Lycaones*, populus Aſiae minoris. Π. 6, 2, 5. ſunt in exercitu Aſſyrio. A. 3, 2, 14 Λυκάονας εἴδομεν, ὅτι — τὰ ἐρυμνὰ καταλαβόντες τὴν τούτου (regis Perſarum) χώραν καρποῦνται.

Λυκαονία, *Lycaonia*. A. 1, 2, 19. Ἰκόνιον τῆς Φρυγίας — ἐντεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυκαονίας. ἐντεῦθεν διὰ Καππαδοκίας. 7, 8, 14. Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας praefectus Μιθραδάτης.

Λυ-

Λυκάριος, *Lycarius*. E. 2, 3, 7. Ephorus anni decimi octaui belli Peloponnesiaci.

Λυκεῖον, *Lyceum*, gymnasium Athenarum. v. Phil. Iac. Crophii exercitat. de Gymnasiis literariis Athenienſium, quae libro Scipionis Aquiliani de placitis philoſophorum adiecta extat a Car. Fr. Bruckero, Lipſ. 1756. 4. p. 224 — 236. A. 7, 8, 1. Κλεαγόρου, τοῦ τὰ ἐνύπνια (Toupius epiſt. crit. p. 48. ed. Lipſ. emendat ἐνώπια, *partes anteriores*) ἐν Λυκείῳ γεγραφότας. Cf. ἐνύπνιον. E. 1, 1, 24. Ἄγις — πρὸς αὐτὰ τὰ τείχη ἦλθε τῶν Ἀθηναίων. Θρασύλος δὲ ἐξαγαγὼν Ἀθηναίους — παρέταξε παρὰ τὸ Λύκειον γυμνάσιον. E quo patet, illud in ſuburbio fuiſſe. 2, 4, 18. κατὰ τὸν ἐκ Λυκείου δρόμον. Morus: *ea parte, qua eſt curriculum, quod e Lyceo procurrit*, vbi equites exercebantur in δρόμῳ, et pompas exhibebant. v. Ιπρ. 3, 1. 6. et Crophius l. l. p. 229.

Λυκεῖος, v. Λύκος.

Λυκία, *Lycia*. Π. 8, 6, 4. Cyrus mittit ſatrapam εἰς Λυκίαν (all. rectius Λυδίαν) καὶ Ἰωνίαν.

Λύκιοι, *Lycii*. Π. 7, 5, 7. adſunt Cyro in obſidenda Babylone. Sed vera lectio eſt in margg. Λυδοί.

Λύκιος, *Lycius*. ¶ 1) ὁ Συρακούσιος, A. 1, 10, 9. eſt in exercitu Graecorum. ¶ 2) ὁ Πολυστράτου, Ἀθηναῖος, A. 3, 3, 12. nouo equitatui praeficitur. Idem intelligendus videtur A. 4, 3, 17. 18. Nam dicitur τάξιν τῶν ἱππέων ἔχων. Cf. 4, 7, 17. Cf. Λύκος.

Λυκίσκος, *Lyciſcus*. E. 1, 7, 8. Athenienſis, fortaſſis orator.

Λυκομήδης, *Lycomedes*, gente Μαντινεύς, auctoritate potentiſſimus. v. Diodor. Sic. 15, 67. E. 7, 1, 12 — 14. auellit oratione Arcades a ſocietate Thebanorum. §. 27. nominatur Ἀρκάς, et aduerſatur Thebanis in foedere. 7, 4, 2. foedus efficit inter Arcades et Athenienſes. §. 3 moritur. v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. l. l. et Schneider. ad E. , 5, 4.

λύκος, *lupus*. A. 2, 2, 4. σφάξαντες λύκον in foedere. Αγ. 1, 22. ὡς μήτε ὑπὸ κυνῶν, μήθ' ὑπὸ λύκων διαφθείροιντο. Απ. 2, 7, 14. ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι. Cf. ἁρπάζειν nr. 1. b. Απ. 2, 9, 2. Ιπρ. 4, 18. οἱ λύκοι τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς ἀγρευ-

ἀγρεύουσι καὶ κλέπτουσι. etc. Cf. §. 19.

Λύκος, *Lycus*, amnis in Ponto. A. 6, 2, 2. Cod. Par. habet Λύκιος, cod. Eton. Λυκεῖος.

λυκοῦν, *instar lupi dilaniare*. Π. 8, 3, 16. τῶν προβάτων λελυκωμένα. Hesych: λελυκωμένα· λυκόσπαστα. Marg. Steph. λελυμασμένα. Marg. Leuncl. ὑπὸ λύκων λελυμασμένα, λυκόσπαστα. Vtrumque videtur gloſſema eſſe.

Λυκοῦργος, *Lycurgus*. ¶ 1) Lacedaemoniorum legislator. A. 10, 8. vixit Heraclidarum temporibus. Plura de eo in toto hoc libello. Απ. 4, 4, 15. inprimis id ſpectauit, vt legibus pareretur. Απολ. 15. Apollinis de eo oraculum. ¶ 2) alius Lacedaemonius. E. 1, 3, 12. cum aliis prodidit Byzantium Athenienſibus. ¶ 3) Eſt in var. lect. pro κύριος. v. ibi nr. 3.

Λυκόφρων, *Lycophron*, ὁ Φεραῖος. E. 2, 3, 3. imperio Theſſaliae potitur per pugnam.

Λύκων, *Lyco*. ¶ 1) Σ. 2, 5. 6. pater Autolyci. 3, 12. de filio ſuo gloriatur. Cf. 9, 1. ¶ 2) ὁ Ἀχαιός. A. 5, 6, 14. aduerſatur Xenophonti de colonia in Ponto conſtituenda. 6, 2, 6. eidem infeſtus. §. 5. legatus mittitur ad Heracleenſes. cf. §. 3.

λυμαίνεσθαι. Attice iungitur datiuo, auctore Schol. Ariſtoph. ad nubb. 925. ſed ſaepe etiam acculatiuo. v. Wetſten. ad Act. 8, 3. Cf. Suid. it. Thom. Mag. p. 218. Phauorinus dicit, poſteriores hoc verbum ex Homero ſumſiſſe, apud quem tamen non ſit ἐπὶ ψόγου. Significat ¶ 1) *nocere, damna inferre*. Π. 6, 3, 11. p. 384. ἀκοντίζοντες — τοξεύοντες λυμανοῦνται τοὺς πολεμίους. Synon. eſt κακουργεῖν. E. 7, 4, 33. Φάσκοντες, αὐτοὺς λυμαίνεσθαι τὸ Ἀρκαδικόν. ¶ 2) *corrumpere*. E. 3, 3, 8. τὴν γυναῖκα, ἣ καλλίστη ἐλέγετο εἶναι, λυμαίνεσθαι δὲ τοὺς ἀφικνουμένους. De cibis, qui corpus vitioſum reddunt, Απ. 1, 3, 6. λυμαινόμενα γαστέρας, καὶ κεφαλάς, καὶ ψυχάς. 3, 14, 5. ὀψοποιία ἡ τὰ ὄψα λυμαινομένη. O. 2, 13. de iis, qui citharam pulſare incipiunt: τὰς λύρας λυμαίνονται. Ιπ. 4, 3. τὰ λεῖα τῶν σκληρῶν λυμαίνεται καὶ ταῖς εὐφυέσιν ἁπλαῖς. ¶ 3) *vaſtare*. E. 3, 2, 19. τὰ γυμνάσια καλὰ ὄντα ἐλυμαίνετο. ¶ 4) *minuere*. O. 3, 10. ὡς πλεῖστα λυμανοῦνται, ſcil.

ſcil. τοὺς οἴκους. Oppon. αὔξουσι. Paſſiue E. 7, 5, 18. λελυμασμένος παντα-πασι τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο, *gloriae ſuae diminutionem fore.* ¶ 5) *defatigare.* Π. 5, 3, 16. p. 301. ὡς μηδένα ἡ ἐν τῇ Φυλακῇ ἀγρυπνία πολλὴ οὖσα λυμαίνηται ἐν τῇ πορείᾳ. Leuncl. *noceat.* ¶ 6) *labefactare ſtatum reip.* E. 2, 3, 16. τὸν Θηραμένην — διέβαλλον, ὡς λυμαινόμενον τὴν πολιτείαν. §. 17. p. 90. εἴ τις λυμαίνεται ταύτῃ τῇ κατασκέυσει. §. 20. ἄνδρα τὸν Φανερῶς τὴν ὀλιγαρχίαν λυμαινόμενον. ¶ 7) *irritum reddere.* A. 1, 3, 16. ᾧ λυμαινόμεθα τὴν πρᾶξιν, *dem wir ſeine Sache verderben.* ¶ 8) *negotia et moleſtias exhibere.* Phauorin: λυμαίνομαι· — λυπῶ. Π. 8, 2, 11. p. 488, de diuitiis: ἀσφάλειαν καὶ εὐκλειαν· ἃ οὔτε κατασκήπεται, οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται. Antea eſt πράγματα ἔχουσι. Vulgo vertunt palliue: *vitiantur.* Cf. λυκοῦν, et καταλυμαίνεσθαι, quibuscum confunditur.

λυμαντὴρ (poet. Port. Sed v. γνωσήρ.), *corruptor, homo pernicioſus.* Suid: λυμαντήρ· ὁ βλαπτικός. Ier. 3. 3. μοιχοὺς — λυμαντῆρας τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας. De forma nominis v. γνωσὴρ et θεραπευτήρ. Apud Sophoclem eſt λυμαντής. Cf. λυμεών.

λυμεὼν, *perditor, peſtis.* Ier. 6, 6. Φόβος — τῶν ἡδέων λυμεών. Stobae. λυμαντήρ. Et Thomae in v. λοιμὸς displicet λυμεών.

λύμη (poet. Port.), *deuaſtatio, detrimentum.* Heſych. et Suid: λύμη· βλάβη, φθορά. Dicitur, vt λυμαίνεσθαι ap. Palaephatum, de iis animalibus, quae vel agris vel vineis damnum afferunt. O. 5, 6. αἱ κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων.

λυπεῖν, ¶ 1) *triſtitia afficere.* Π. 5, 5, 5. p. 327. φοβούμενος μή τι γένοιτο διὰ τὴν ὀργὴν ὅ τι πάντας ἡμᾶς λυπήσει. vbi eſt euphemiſmus, et conſequens pro antecedente. A. 7, 6, 7. ἐλύπει αὐτὸν ἡ χώρα πορθουμένη, *dolebat.* Sic de eo, qui inuitus triſtitiae cauſa eſt, Ap. 2, 2, 8. πόσα λυπῆσαι (τὴν μητέρα) κάμνων. ¶ 2) *moleſtum eſſe.* Λ. 12, 4. ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπιόντας — ὅσον μὴ λυπεῖν ἀλλήλους, *taedium creare.* Ap. 3, 10, 15. τοὺς μὴ λυποῦντας θώρακας, *qui pondere non premunt, qui cor-*

Digitized by Google

corpori non sunt incommodi. Σ. 6, 2. De turba vrgente, Ιπρ. 2, 7. equites εἰ — ὡς ἂν τύχωσιν ἀπιόντες λυπῶσιν ἀλλήλους. De variis rebus equo molestis, vel etiam noxiis, Ιπ. 2, 3. τῶν λυπούντων ἀπαλλάττεσθαι. §. 4. ἤν τι λυπῇ αὐτόν. 5, 6. 7. 9. 10, 15. 9, 3. ὡς ἂν ἤκιστ' ἀναβαίνωσι λυποῖ. Cf. ἀποσοβεῖν. ¶ 3) *ad iram prouocare.* Απ. 3, 13, 1. ὅτι τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένῳ περιέτυχες, τοῦτό σε λυπεῖ. Antea est ὀργίζεσθαι. ¶ 4) *offendere verbis.* Π. 2, 4, 8. p. 131. εὖ λέγοντα καὶ εὖ ποιοῦντα παρορμᾶν μᾶλλον, ἢ λυποῦντα καὶ ἀναγκάζοντα. ¶ 5) *laedere, lacessere, iniuria afficere.* Π. 6, 3, 6. ὡς ὑμᾶς μὴ λυπῶσιν — ἀντέξελθε σύ. Α. 2, 3, 12. εἴ τις ἡμᾶς μὴ λυποίη· ἀδικοῦντα μέντοι etc. 2, 5, 2. p. 111. De canibus leporem inuadentibus, K. 5, 32. ὁποτέρᾳ ἂν λυπῆται. ¶ 6) *nocere.* E. 6, 3, 6. p. 387. ἱκανὸς ἡμᾶς λυπῆσαι bello. Paulo post est βλάψαι. Απ. 1, 6, 6. τὰ λυποῦντα τοὺς πόδας. 3, 14, 7. Cf. nr. 2. extr. ¶ 7) *periculum creare.* Ιερ. 6, 17. κτήματα — λυπεῖ μὲν τοὺς κεκτημένους, λυπεῖ δὲ ἀπαλλασσομένους. Alterum λυπεῖ est *dolorem afferunt.* ¶ 8) *turbare, timidum reddere, solicitudinem creare.* Π. 3, 3, 23. μηδέν σε λυπούντων (imperatiuus Atticus pro λυπείτωσαν) αἱ τοῦ Ἀσσυρίου παρακελεύσεις. 7, 1, 8. τὰ πλάγια λυπεῖ μᾶλλον. Α. 5, 2, 18. ἐλύπουν, καὶ δῆλοι ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται. ¶ 9) ἐλύπει legitur pro ἔμεινε. v. μηνιᾶν.

λυπεῖσθαι, ¶ 1) *tristem esse, dolere.* Π. 1, 4, 14. λυπούμενον ἰσχυρῶς. 6, 1, 23. μὴ λυποῦ. Αγ. 1, 38. ἀπιόντας αὐτοῦ ἐλυποῦντο. c. ἐπί, Ιερ. 1, 5. ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς. De inuido, Απ. 3, 9, 8. εἴ τις ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ (τοῦ Φίλου) λυποῖτο. ¶ 2) *molestias et solicitudines habere.* Π. 8, 3, 16. διὰ τὸ πολλὰ ἔχειν πλείω λυπεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ ὀλίγα ἔχειν. Απ. 1, 3, 15. ¶ 3) *grauiter ferre.* Π. 3, 1, 15. ἡμᾶς μὲν ἔξεις οὐδέν τι τούτοις μέγα λυπουμένους. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. κυκλοῦσθαι. v. ibi nr. 3.

λύπη, ¶ 1) *tristitia, moeror.* Π. 6, 1, 19. δακρύειν ὑπὸ λύπης. 8, 3, 17. οὐδένα δυνάμενον καθεύδειν ὑπὸ λύπης. Α. 3, 1, 3. Ε. 6, 2, 24. ὑπὸ λύπης ἀποθνήσκει. Απ. 3, 9, 8. ¶ 2) *animi aegritudo.* Σ. 2, 24. ὁ οἶνος

οἶνος τὰς λύπας ποιεῖ. 3, 1. Sic O. 1, 20. λύπαι εἰσὶν ἡδοναῖς περιπεπλεγμέναι. ¶ 3) *moleſtia.* Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις opum illicita πλείους λύπας, ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει. Ιερ. 1, 2.

λυπηρὸς, ¶ 1) *moleſtus, acerbus.* A. 2, 5, 2. p. 111. Μισοῦς ὑμῖν λυπηροὺς ὄντας. Ιερ. 6, 6. Απ. 1, 7, 3. εἰ μὴ δύναιτο πεῖσθεν, ταύτῃ λυπηρὸν, εἰ δὲ πείσειεν, ἔτι ἀθλιώτερον. Fr. Portus: *animi moleſtiam ex ea re contrahit.* Videtur plus eſſe, quam χαλεπὸς, Π. 7, 5, 26. p. 458. οὐ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν. A. 7, 7, 17. ¶ 2) λυπηρὸν, *infortunium.* O. 9, 12. εἴ τι λυπηρὸν εἴη. ¶ 3) τὰ λυπηρὰ, *moleſtiae, aerumnae.* Ιερ. 1, 8. πολλαπλάσια εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει. 6, 8. Απ. 2, 1, 17.

λυπηρῶς, *moleſte, anxie.* Π. 5, 4, 16. p. 338. λυπηρῶς βιωτόμεθα, *vitam aerumnoſam* ſ. *miſeram trahimus.*

λυπητέον, *dolendum eſt.* Απολ. 27. ἐμοὶ — λυπητέον.

λύρα, *lyra.* v. κιθαρίζειν, λυμαίνεσθαι.

Λύσανδρος, *Lyſander.* ¶ 1) Lacedaemonius. E. 1, 5, 1 — 5. fit nauarchus, eſt Sardibus apud Cyrum, et ſtipendium maius a Cyro militibus obtinet. §. 6 — 9. ad Notium vincit Alcibiadem et Athenienſes. 3, 1, 7. eo nauarcho Dercyllidas olim fuit harmoſtes. 1, 6, 1 — 7. ſucceſſori Callicratidae nimis ſe iactat, quem amore Lyſandri milites reſpuunt. Lyſander vero Cyro reddiderat pecuniam in ſtipendia datam, fortaſſis inuidia Callicratidae. 2, 1, 5. Poſt pugnam ad Arginuſam Chii et alii ſocii et Cyrus Lyſandrum a Lacedaemoniis nauarchum poſtulant. Sed hi eum tantum ἐπιστολέα mittunt cum Araco nauarcho. §. 7 — 10. denuo pecunias a Cyro accipit ad naues aedificandas, qui etiam Lyſandro ad patrem aegrotum arceſſitus omnia ſua tradit. §. 10 — 12. variae eius res geſtae deſcribuntur, inprimis victoria de Athenienſibus apud Aegos potamos. §. 21. 22. conſultat de Athenienſium captiuis. 2, 2, 1 — 5. Compoſitis rebus in Helleſponto aliisque locis ad Athenas venit et obſidet eum

Digitized by Google

cum rege Agide. §. 10. 11. trahit mora Theramenem, de pace ad ipsum missum. 2, 3, 3, — 6. Samios, qui Atheniensium partes cupide secuti erant, expugnat. 2, 4, 19. 20. Cum Thrasybulus e Piraeeo bellum faceret triginta tyrannis, hi auxilium a Lacedaemoniis petunt. Lysander se offerens huic auxilio, fit harmosta, et eius frater nauarchus. §. 21 — 26. Paullo post Pausanias rex, inuidens Lysandro mittitur. Vnde dissidium ortum in bello gerendo. 3, 3, 3. Lysander defendit Agesilaum in regno petendo contra Leotychidem. 3, 4, 7. decarchias in ciuitatibus constituerat. (Cf. 3, 5, 8. p. 183.) Est inter triginta Lacedaemonios cum Agesilao in Asia. §. 8 — 10. cum fere magis coleretur ab Asiaticis, quam Agesilaus, sentit Agesilaum sibi subiratum, petitque ab eo, vt se aliquo amandaret. Itaque missus in Hellespontum, Spithridatem Agesilao conciliat. §. 20. triginta illi, in quibus Lysander, ab Agesilao domum redeunt. 3, 5, 6. praemittitur Phocensibus contra Thebanos in auxilium, subsequente rege Pausania. §. 10 — 18. non exspectat Pausaniam, obsidens Haliartum, ad quam vrbem a Thebanis in proelio cadit. O. 4, 20 — 25. ad Cyrum iuniorem profectus cum donis quae ei a sociis mittebantur, colloquitur cum Cyro et admiratur paradisum, manibus Cyri consitum. ¶ 2) Sicyonius. E. 7, 1, 33. electus Sicyone imperator.

Λυσίας, *Lysias*, vnus e decem praetoribus. Alio nomine dici videtur Λέων, vbi vid.

Λυσίμαχος, *Lysimachus*. E. 2, 4, 5. 17. hipparchus Lacedaemone.

Λυσιμένης, *Lysimenes*. E. 7, 1, 33 praefectus Sicyone mercenariorum.

Λύσιππος, *Lysippus*, Lacedaemonius. E. 3, 2, 21. Epitalii harmostes, vexat Elin.

Λυσίστρατος, *Lysistratus*. Πο. 3, 7. eo duce Athenienses Arcadibus opem ferunt.

λυσιτελεῖν, *prodesse*. Hesych: λυσιτελεῖ· συμφέρει, ἐπωφελεῖ. Π. 2, 4, 8. extr. πότερόν μοι κρεῖττον στρατεύεσθαι — ἢ λυσιτελεῖ ἐάσαι. Ιερ. 7, 13. εἴπερ τῷ ἄλλῳ λυσιτελεῖ ἀπάγξασθαι

σθαι — τυράννῳ τοῦτο λυσιτελοῦν ποιῆσαι. Απ. 2, 1, 15. Cum particulis negandi ſaepe eſt *nocere*, vt Π. 1, 3, 8. pincernae prius bibunt, τοῦ δὴ εἰ Φάρμακα ἐγχέοιεν μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Α. 3, 4, 22. οὐ γὰρ ἐδόκει λυσιτελεῖν αὐτοῖς νυκτὸς πορεύεσθαι. Duo codd. λύειν. Heſych: λύει· λυσιτελεῖ. Ιερ. 7, 13. αὐτῷ οὔτε ἔχειν οὔτε καταθέσθαι τὰ κακὰ λυσιτελεῖ. Ο. 6, 11. 14, 2. τοὺς καρποὺς ἀφανίζειν, ὥσε μὴ λείπειν λυσιτελοῦντας (καρποὺς) τοῖς ἔργοις, ſcil. ad ſementem etc.

λυσιτελὴς, *vtilis*. Πο. 4. 30. §. 31. λυσιτελέσερα τὰ ἔργα. Cf. κερδαλέος, cui iungitur.

λυσιτελούντως, *vtiliter*. Ο. 20, 21. τὰ ἔργα μὴ τελεῖσθαι λυσιτελούντως πρὸς τὴν δαπάνην, *ſufficienter pro ſumtibus*.

λύσσα, *rabies*. Α. 5, 7, 16. λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτωκέναι. v. Poll. 5, 53. qui refert ad morbos canum.

λυτικὸς, *qui liberare poteſt*. Απ. 4, 5, 7. τοῦ ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει λυτικώτερον ἀκρασίας. All. κωλυτικώτερον. v. κωλυτ. Morus ad Longin. p. 214. reddidit: *quod exſtirpat ſtudium virtutis*.

λῦτρον, *pretium redemti captiui*. v. Suid. et Thom. Mag. E. 7, 2, 16. πρόξενον ζῶντα λαβόντες — ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων.

λύχνος, *lucerna*. E. 6, 4, 36. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. De hoc vocabulo et λυχνία v. quos laudat Wetſt. ad Matth. 5, 15. Σ. 5, 9. Cf. λαμπτήρ. 7, 4.

λωβᾶσθαι (poet. Port.), *damno afficere*. v. Heſych. et Suid. Αϑ. 2, 13. λωβᾶσθαι τοὺς τὴν ἤπειρον οἰκοῦντας inuadendo eorum regionem.

λώϊον et
λῷον (poet. Port.), *melius*. Α. 3, 1, 6. ἠρώτα, πότερον λώϊον αὐτῷ εἴη πορεύεσθαι ἢ μένειν. Inprimis ſaepe cum ἄμεινον iungitur, A. 6, 2, 9. ϑυομένῳ αὐτῷ πότερα λῷον καὶ ἄμεινον εἴη στρατεύεσθαι, ἢ etc. 7, 6, 32. ἔϑυε τῷ Διὶ — πότερά οἱ λώϊον καὶ ἄμεινον εἴη μένειν ἢ ἀπιέναι. Λ. 8, 5. Πο. 6, 2. ἐπέρεσθαι τοὺς ϑεούς, εἰ λῷον καὶ ἄμεινον εἴη ἂν τῇ πόλει οὕτω κατασκευαζομένῃ, i. e. κατασκευάζεσθαι. §. 3.

λωποδυτεῖν, Philoxenus: *graſſari*. Scil. eſt *veſtes furari in balneis*. Etymol. M. λωποδύτης, ὃς ἀποδύει τοὺς παριόντας τὰς ἐϑῆτας — λῶπος τὸ ἱμάτιον — δύω τὸ ἀποδύω. Heſych:

Hesych: λωποδύται· κλέπται, ἀποδύοντες ἐν λουτροῖς, κλέπτοντες. Ap. 1, 2, 62. λωποδυτῶν annumeratur aliis sceleratissimis.

λῷστος, *optimus*. E. 4, 1, 17. et Σ. 4, 1. est compellantis: ὦ λῷστε.

Λωτοφάγοι, *Lotophagi*, populi incertae sedis, e loto arbore edentes, de quibus v. Homer. Odyss. 1, 83. sqq. A. 3, 2, 16. μὴ ὥσπερ οἱ Λωτοφάγοι ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ.

λωφᾶν, *cessare*. Hesych: λωφῆσαι· ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι, παῦσαι, λῆξαι, ἀναπαῦσαι, ἡσυχάσαι. Suid: κυρίως εἴρηται λωφῆσαι ἐπὶ βοῶν, τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι. λόφος γὰρ ὁ τράχηλος. Cf. Etymol. M. A. 4, 7, 4. δεῖ, ὅταν λωφήσωσιν οἱ λίθοι, παραθραμεῖν, *quando defecerint*.

M

μὰ est particula iurandi, vt ap. Latinos *per*. Eustathius quidem ad Od. β, p. 1450, 42. ex Aelio Dionysio dicit, νὴ τὸν et ναὶ μὰ τὸν esse κατωμοτικὰ, μὰ τὸν vero et οὐ μὰ τὸν ἀπωμοτικά. Verum μὰ per se neque negat, neque affirmat, sed intellecto ναὶ vel οὐ (v. Hesych. et Suid. it. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 420. et Thom. Mag. in v. μὰ ibique interpp.), quanquam concedi debet, rarius adhiberi in affirmando, quam in negando, saepe tamen etiam videri negare, vbi re vera affirmat. Est igitur 1) negantis. ¶ a) in respondendo. Et negatio quidem vel praeponitur, Π. 1, 3, 10. οὐ μὰ Δί', ἔφη. 1, 4, 28. Zeun. tamen auctoritate Codicis Guelf. deleuit h. l. οὐ. 3, 2, 1. vel postponitur, Π. 1, 6, 9. μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Κῦρος, οὐ μὲν δή. 2, 2, 1. p. 101. μὰ Δί', ἔφη, τῶνδε οὐδὲν ἧττον ἐσίν. §. 11. 14. 3, 1, 23. 5, 4, 15. μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα. 6, 1, 10. 8, 3, 17. A. 1, 4, 8. Λ. 14, 1. E. 2, 3, 21. μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἀγνοῶ. 4, 1, 5. Ap. 2, 6, 1. μὰ Δί', οὐ δῆτα. §. 16. 36. 2, 8, 2. 2, 10, 5. 3, 10, 4. 4, 2, 10. 18. 4, 6, 7. Σ. 3, 12. 13. 4, 3. μὰ τὸν Δί', οὐ μὲν δή. §. 33. 52. 55. vel praeponitur et postponitur, Π. 1, 6, 14. οὐ μὰ Δί', ἔφη, οὐ μέντοι γε. 5, 4, 6. οὐ μὰ τοὺς θεοὺς — οὐκ οἶδα. 5, 5, 7. οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐ μὲν δή, *non per Iouem, non, inquam*. 6, 1, 3. μὰ Δί' — οὐδὲ

οὐδὲ ἄπειμί γε. All. οὐ μὰ Δ. 6, 3, 5. οὐ μὰ Δία — οὐ μὲν δή γε. 8, 3, 4. 12. Ιερ. 1, 21. οὐ μὰ τὸν Δί' — οὐ μὲν οὖν. O. 1, 17. 12, 15. 18. Σ. 2, 5. 3, 6. 4, 3. οὐ μὰ τὸν Δί' οὐδὲ τοῦτο. 6, 7. vel omittitur, Π. 2, 2, 17. μὰ Δία, ἔφη· οὐ γὰρ Φιλόπονος. Poſt μὰ Δία intell. οὐ Φιλῶ αὐτόν. 4, 3. 3. p. 229. μὰ Δί'· οὐδὲ γὰρ ἐπισαμένων. Hutch. recte e praecedentibus ſupplendum poſt μὰ Δί' exiſtimat οὐκ ἐπισάμεθα. All. plane μὰ Δί' omittunt. Απ. 3, 13, 3. μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἡδέως. v. Ernelt. ad h. l. O. 12, 1. ¶ b) in confitendo errore. Sequitur enunciatio negans, Απ. 3, 6, 5. ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, ταῦτα γε οὐκ ἔσπεμμαι. §. 6. 9. Sed per ſe poteſt in his μὰ Δία affirmatiue accipi, vt ¶ c) in orando, Π. 7, 2, 8. μὰ Δία μηδὲν τοίνυν σὺ ἐμοὶ ἔτι βουλεύου ἀποκρίνασθαι. ¶ d) in deprecando, Π. 2, 3, 11. μὰ Δί', ἔφη, μήτοι γε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. E. 3, 1, 21. ¶ 2) affirmantis. Απ. 1, 4, 9. μὰ Δί', ἔφη, οὐ γὰρ ὁρῶ. Hic οὐ pertinet ad ſequentia. v. Hindenb. ad h. l. Sic Π. 8, 3, 18. μὰ Δί', ἔφη. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τούτων εἰμί. it. Απ. 3, 4, 3. et Απολ. 9. Saepe c. ναί, vbi affirmat vehementius, et verti plerumque poteſt *quin*. Π. 5, 4, 6. ναὶ μὰ τοὺς θεούς — ἥκιστα. §. 17. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, φθάσεις μέντοι. 6, 1, 3. ναὶ μὰ Δί'. All. νὴ Δία. Similis locus eſt in v. ναὶ nr. 1. 6, 3, 5. ναὶ μὰ Δί', ἔφασαν, καὶ πολύς γε. 8, 3, 17. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία. Σ. 4, 53. 61. 6, 8. Cf. αὐτίκα, Ἥρα, Μίθρας.

Μαγαδίδαι, v. Μαριανδυνοί.

μάγαδις, *magadis, inſtrumentum muſicum*. Heſych: μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι, ὄργανον ψαλτικὸν etc. Etiam Athenaeus 14, p. 634. F. vocat Anacreonte auctore ὄργανον ψαλτικὸν, Λυδῶν τε εὕρημα. Idem Athenae. 4, p. 182. D. E. ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς, ὁ καὶ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος, ἐν ταυτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται — οἶδα δὲ καὶ ὅτι μάγαδις ὄργανόν ἐστιν ἐντατὸν, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βάρβιτον. Eadem fere habet Euſtath. ad Il. σ, p. 1157. Cf. Poll. 4, 61. et Steph. ind. theſauri. A. 7, 3, 16. ῥυθμούς τε καὶ οἷον μαγάδι (Cod. Eton. μεγάδιν) σαλπίζοντες.

μάγειρος, *coquus*, vel potius, vt Suidas explicat, ὁ τὰς

ὁ τὰς μάζας μερίζων, *ſtructor*, qui acceptos a coquo cibos menſis inferebat, illatos ſecabat. v. Caſaub. ad Athenae. 5, 4. p. 339, 36. Cf. Etymol. M. et Poll. 6, 34. Hindenburgius ad Aπ. 1, 5, 2. vocabula ὀψοποιὸς et μάγειρος ita differre dicit, vt illud ſignificet eum, qui cibos coquit et condit, hoc coquorum magiſtrum. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὁ μάγειρος, pro quo all. legunt ἄρταμος, bis dicitur circumferre militibus carnes coctas.

Μάγνητες, *Magnetes, Magneſiae Theſſalicae incolae.* A. 6, 1, 4. ſaltant καρπαίαν.

μάγος, *magus.* Heſych: μάγον· τὸν θεοσεβῆ, καὶ θεολόγον, καὶ ἱερέα οἱ Πέρσαι οὕτως καλοῦσιν. Suidas τοὺς φιλοσόφους καὶ φιλοθέους apud Perſas ſic appellari tradit. Cf. Cic. de diuin. 1, 23. Scil. origo eſt e Perſico vocabulo *mog*, quod notat ignis adoratorem. v. Hutch. it. Wetſten. ad Matth. 2, 1. Praeerant magi omnibus ſacris, et ſolebant ἐξηγεῖσθαι, quae diis e praeda eſſent tribuenda. Π. 7, 5, 20. Ἐσίχ ἔθυσεν, ἔπειτα Διὶ βασιλεῖ, καὶ εἴ τινι ἄλλῳ θεῷ οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. 8, 1, 8. τότε πρῶτον κατεκάθησαν οἱ μάγοι ὑμνεῖν τε ἀεὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς θεοὺς, καὶ θύειν ἀνὰ ἑκάστην ἡμέραν, οἷς οἱ μάγοι θεοῖς εἵποιεν. 8, 3, 6. 11. §. 3. e praeda τὰ τῶν θεῶν ἀποδόντες τοῖς μάγοις. Cf. ἐξαιρεῖν, et Zeun. ad Cyrop. p. 304.

Μαδάτας, *Madatas.* Π. 5, 3, 16. p. 300. Dux in exercitu Cyri. Margg. Δαμάτας.

Μάδυτος, *Madytus*, vrbs Cherſoneſi. E. 1, 1, 2. Steph. Byz: Μάδυτος, πόλις Ἑλλησποντία.

μάζα, *farina hordeacea, humore aliquo ſubacta.* Suid: μάζα· ἄρτος, φύραμα, ἢ ὁ τρυφνὸς ἄρτος. — ἡ τροφὴ ἡ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. — προπερισπᾶται. cf. Schol. Ariſtoph. Pac. 1. Moeris: μᾶζα προπερισπωμένως καὶ μακρὸν, Ἀττικῶς· βαρυτόνως καὶ βραχέως, Ἑλληνικῶς. Heſychius: μάζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Erotianus: μάζα· φύραμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ μετ' ὀξυκράτου, ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ' ὕδατος. Athenaeus 14, p. 663. B. καταρχὰς τὴν δημοτικὴν καὶ κοινὴν ταύτην τροφὴν τὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων,

μάζαν ὠν' μαζον, καὶ μάττειν τὸ παρασκευάζειν αὐτήν. Cf. Pantinus ad Apostolii prouerbb. p. 284. et Foes. oecon. Hippocrat. Verti potest *polenta*. Π. 1, 2, 11. ἡδὺ μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι. v. Steph. ad h. l. et Athenae. 4, p. 157. E. Π. 6, 2, 11. p. 370. qui ὕδατι μεμιγμένην τὴν μάζαν ἐσθίει, is dicitur ἀλφιτοσιτεῖν, quod distinguitur ab ἀρτοσιτεῖν. Laudat h. l. Suidas in v. μάζα. Ο. 8, 9. κριθὰς, καὶ πυροὺς, καὶ ὄσπρια — ὁπότε δέοι ἢ μάζης ἢ ἄρτου ἢ ὄψου. Hinc patet, ex hordeo factam fuisse.

μάθημα, ¶ 1) *quicquid discí potest ac solet*. Π. 3, 1, 10. πάθημα ἄρα σὺ λέγεις — τὴν σωφροσύνην, οὐ μάθημα. 3, 3, 24. p. 193. πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξέσανται, *quae olim didicerunt*. ¶ 2) *ars, disciplina, scientia*. Π. 2, 2, 7. κλαύμασι μηχανῶνται διδάσκαλοι παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα Απ. 1, 1, 7. 2, 1, 3. 2, 6, 30. τούτων τῶν μαθημάτων ἐπιθυμῶ, np. amicos conciliandi. 3. 3, 11. εἴ τι καλὸν μανθάνει τις μάθημα, διὰ λόγου μανθάνει. 4, 1, 2. 4, 7, 3. Ιπ. 12, 15. Κ. 7, 10. τελευταῖοι γίγνονται ἔκκυνοι, πονηρὸν μάθημα. Vir doctus ad Hesych. in v. ἔκκυνοι emendat πάθημα. Nam Hesychius, ἔκκυνοι, inquit, νόσημά τι κυνῶν. Leuncl. vertit *documentum*. Sed fortasse est *malae educationis vitium*, vt vertit Kühn. ad Poll. 5, 65.

μάθησις, ¶ 1) *discendi studium*. Απ. 2, 6, 39. ἀρεταὶ — μαθήσει καὶ μελέτῃ αὐξανομέναις, *discendo et meditando*. Sic 3, 9, 2. et Κ. 12, 15. 2) ¶ *doctrina, institutio*. Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς μέλλοντας τοῦ — φόβου τὴν μάθησιν κρείττονα παρέξεσθαι, *qui volunt ita se gerere, vt satis magna appareat vis disciplinae ad metum vincendum*. Απ. 4, 1, 3. τοὺς φύσει ἀγαθοὺς, μαθήσεως καταφρονοῦντας. Mox est παιδεία. 4, 2, 20. Sic fere Απ. 1, 2, 19. ὧν μάθησίς ἐσιν, *quae disci possunt*. Cf. προσμάθησις et ἐκπονεῖν nr. 5.

μαθητὰ, *quae disci possunt*. Π. 1, 6, 19 p. 72. Σ. 2, 7. ὡς εἴη — καὶ τοῦτο μαθητόν. Antea est διδακτόν. Ergo male all. legunt μαθητέον.

μαθητέον, *discendum est, discere oportet*. Π. 4, 3, 3. p. 230. τοξεύειν ἡμᾶν

ἡμῖν μαθητέον. Απ. 2, 1, 28. τὰς πολεμικὰς τέχνας παρὰ τῶν ἐπισαμένων μαθητέον. Cf. μαθητά.

μαθητὴς, *discipulus*. Απ. 1, 2, 27. διδάσκαλος ἱκανοὺς ποιήσας τοὺς μαθητάς. 1, 6, 3. οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσιν.

Μαίανδρος, *Maeander* fluuius. A. 1, 2, 5. 7. fons eius oritur in regia Celaenarum, et per hortum regium aeque ac per vrbem fluit. E. 3, 2, 12. πεπερακότες τὸν Μαίανδρον. §. 13. βαθὺς ὁ σῖτος ἐν τῷ Μαιάνδρου πεδίῳ. Αγ. 1, 15. E. 3, 4, 12. Αγ. 1, 29. E. 3, 4, 21. 4, 8, 17. τῶν ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ πόλεων, Πριήνης τε καὶ Λευκόφρυος καὶ Ἀχιλλείου.

μαίνεσθαι, ¶ 1) *furere*. Thom. Mag: μαίνομαι, τὸ τὸν νοῦν βεβλαμμένον ἔχω, καὶ μὴ καθεστῶτα. Sed paulo aliter Απ. 1, 1, 13. 14. quaeritur, qui ſint μαινόμενοι, et 3, 9, 6. 7. quid ſit μαίνεσθαι e vulgi ſententia. Απ. 1, 3, 11. σπουδάζειν ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν. 4, 6, 10. 3, 3, 1. vbi Schiitzius pro οἱ μαινόμενοι malit οἱ σημαίνοντες ſ. σημαινόμενοι, np. σάλπιγγι et ſignis mutis. Σ. 2, 19. ¶ 2) Metaphorice dicitur de omni immoderato affectu, vt ap. Latinos *infamire* et *furere*, v. c. de nimia ira; Heſych. et Suid: μαίνεται· ὀργίζεται. A. 2, 5, 2. p. 110. εἰ μανέντες σε κατακτείναμεν. De audacia, Π. 1, 4, 24. μαινόμενον τῇ τόλμῃ in proelio. Homericam eſſe hanc formulam aiunt Steph. et Hutch. laudantes Odyſſ. ι, 350. Il. ε, 185. ϑ, 355. vbi v. Euſtath. Sic A. 7, 1, 19. De eo, qui mandati exequendi ſtudio celeriter equitat. Thom. Mag. l. l. καὶ τὸ ἐνθουσιῶ. Π. 8, 3, 12. μαινόμενός τίς ἐσι. De amore, Απ. 1, 3, 13. pulchri homines dicuntur μαίνεσθαι ποιεῖν. Cf. Il. ζ, 160. et interpp. ad Callimach. h. in Cer. 30. De ſtultitia et temeritate; Thom. Mag: καὶ τὸ δίχα νόσου ἁπλῶς μωραίνω. A. 2, 5, 2. p. 111. μαίνεται ὅσις οὔ σοι βούλεται φίλος εἶναι. Αϑ. 1, 9. οὐκ ἐάσουσι μαινομένους ἀνθρώπους βουλεύειν, *qui inſeruiunt coeci ſibi*. Σ. 4, 16.

Μαισάδης, *Maeſades*. A. 7, 2, 18. pater Seuthis. Ita ſcribit Hutch. etiam 7, 5, 1. vbi all. legunt Μησάδου, all. Μεσάδου, all. Μαισόδου etc. Cf. πρόγονος.

Μαιῶται, *Maeotae*, accolae Maeotidis lacus in

Scythia ſeptemtrionali. v. Steph. Byz. in h. v. Dionyſ. Perieg. 632. Schol. Theocrit. 13, 56. Απ. 2, 1, 10. parent Scythis.

μακαρίζειν, *beatum praedicare.* Moeris p. 169. ζηλῶ, Ἀττικῶς· μακαρίζω, Ἑλληνικῶς. At v. Pierſon. a) viuum, Π. 5, 2, 13. ἐμακάρισε τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γυναῖκα ἔσεσθαι. A. 3, 1, 13. ἡμᾶς μὲν οἰκτείρων, βασιλέα δὲ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ μακαρίζων. Αγ. 10, 4. E. 4, 4, 19. Ιερ. 7, 10. Απ. 1, 6, 9. b) mortuum, Π. 8, 7, 3. p. 543. πῶς οὐκ ἂν μακαριζόμενος τὸν ἀεὶ χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι; K. 1, 11. Ἱππόλυτος σωφροσύνῃ καὶ ὁσιότητι μακαρισθεὶς ἐτελεύτησε. Spanhem. ad Callim. h. in Pallad. 101. verti iubet *conſecratus*, ob locum Pauſan. 2, 32. p. 186. de diuinis honoribus Hippolyto poſt mortem apud Troezenios datis, et Eurip. Hippol. 1424.

μακάριος, ¶ 1) *beatus.* Heſych. et Suid: μακάριος· ὁ πάντοτε ἐν ἀγαθῷ ὤν, εὐδαίμων. Π. 7, 2, 8. μακαριωτάτη et μακαρία βιοτὴ Croeſi capti, quam praefert εὐδαιμονίᾳ illi, quae olim ei fuerat, ineſt in animi tranquillitate. 8, 7, 3. p. 550. τί μακαριώτερον τοῦ γῇ μιχθῆναι poſt mortem. Απ. 1, 6, 14. Socrates μακάριος ob virtutem, quem Antiphon εὐδαίμονα eſſe negauerat. Cf. εὐδαίμων. ¶ 2) *beatum reddens.* Ιερ. 11, 15. κάλλιστον καὶ μακαριώτατον κτῆμα — εὐδαιμονῶν γὰρ οὐ φθονηθήσῃ. ¶ 3) Tamen refertur etiam ad otium, Π. 8, 3, 19. ἐνόμιζε μακαριώτατος εἶναι, ὅτι ἐπίτροπον ἕξει σχολὴν παρέξοντα. it. ad diuitias, Π. 8, 3, 16. μακάριε σὺ τά τε ἄλλα, καὶ — ὅτι ἐκ πένητος πλούσιος γεγένησαι. O. 5, 1. v. Sallier. et Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. ὄλβιος. Thomas enim ibi praefert nomen ὄλβιος.

μακαριστὸς, *beatus praedicandus, inuidendus.* Απ. 2, 1, 33. τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι. c. dat. Π. 7, 2, 2. ὑμᾶς πᾶσι Χαλδαίοις μακαριστοὺς ποιῆσαι, *efficere vt vos Chaldaei omnes beatos praedicarent.* A. 1, 9, 4. τὸν βοηθήσαντα πολλοῖς μακαριστὸν εἶναι ἐποίησεν, npdonis, honoribus etc.

Μακεδόνες, *Macedones.* E. 5, 2, 12. Ἀμύντου Μακεδόνων βασιλέως. §. 28. ſqq. in bello Lacedaemoniorum cum Olynthiis

thiis ſunt in auxiliis Lacedaemoniorum.

Μακεδονία, *Macedonia.* E. 6, 1, 4. p. 361. Athenienſes inde arceſſunt ligna ad naues. cf. 5, 2, 12. 28. ſqq.

Μακεδονικὸς, *Macedonicus.* E. 5, 2, 33. τὸ Μακεδονικὸν στράτευμα.

Μακεδόνιος, v. Λακεδαιμόνιος.

Μακέστιος et

Μακίστιος, *ciuis Maciſti oppidi.* Steph. Byz: Μάκιστος, πόλις τῆς Τριφυλίας — ὁ πολίτης Μακιστεὺς, τὸ ἐθνικὸν Μακίστιος — Μακέστιος. E. 3, 2, 18. Μακίστιοι, ἐχόμενοι δ' Ἐπιταλιεῖς deficiunt ab Eleenſibus. Cf. Σιλανός.

Μάκιστος, *Maciſtus*, oppidum Triphyliae in Elide. E. 3, 2, 21. Ἤπειον τὴν μεταξὺ πόλιν Ἡρακίας καὶ Μακίστου. Cf. Μακίστιος, et Polyb 4, 77.

μακραδρομώτατος, *qui curſu ſpatium longiſſimum conficere poteſt.* K. 5, 21. lepores εἰσὶ μακραδρομώτατοι. Sed Steph. in indice theſauri malit μακροδρομ.

μακρὰν, ¶ 1) *longe, procul.* A. 3, 4, 6. μακρὰν ἦν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς λαβεῖν. Leuncl. *longum erat, es war zu weit.* ¶ 2) *ad longum interuallum.* A. 3, 4, 9. ἐμελέτων τοξεύειν ἄνω ἱέντες μακράν. ¶ 3) Dicitur de tempore. v. μακρὸς nr. 4.

μακρολογεῖν, *multis verbis commemorare.* E. 4, 1, 7. τὰ ἄλλα τὰ ῥηθέντα τί ἂν τις μακρολογοίη;

μακρὸς, ¶ 1) *longus.* Π. 5, 5, 13. ὁδὸν μακρὰν ἦπων. Leuncl. *longo itinere confecto.* it. omiſſo nomine ὁδὸν, A. 2, 2, 5. πορεύεσθαι μακροτέραν. Tum ſequitur: πορευτέον — σταθμοὺς μακροτάτους. E. 2, 1, 6. ἡ κόρη ἐσὶ μακρότερόν τι ἢ χειρίς. Π. 5, 4, 20. τοῖς ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις, *longa ſerie.* Alias vocantur ἐκτεταμένοι. A. 6, 3, 12. ἐπιπαριόντες κατὰ τὰ μακρά. Ita legunt nonnulli pro κατὰ τὰ ἄκρα, et Amaſaeus vertit: *in longum directis ordinibus.* K. 5, 1. τὰ ἴχνη τοῦ λαγῶ — μακρά ἐσι. Leuncl. *procul ſe porrigunt.* Cf. βραχὺς et πλατύς. A. 6, 4, 1. ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. Cod. Eton. et marg. Steph. μικρᾶς, quod reiiciunt Hutch. et Zeun. ¶ 2) *e longo interuallo arceſſendus.* Π. 5, 4, 20. μακραὶ αἱ ἐπιβοήθειαι, np. e fronte in tergum. ¶ 3) *adultus.* Ita vertunt K. 10, 23. τὰ νεογνὰ — ἕως ἂν μακρὰ ᾖ. Sed Leuncl. conii-

coniicit νεαρὰ vel μικρὰ, et Fr. Portus: *quamdiu paruuli.* At v. Zeun. ¶ 4) *diuturnus.* De tempore, Π. 5, 4, 10. οὐκ εἰς μακρὰν, *propediem, breui.* v. Wetſten. ad Act. 2, 39. ¶ 5) *nimis prolixus.* Αγ. 7, 1. μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. ¶ 6) μακρὰ, *procul.* K. 5, 4. ἐπαναφέρι τοῦντες μακρά. 6, 8. ¶ 7) μακρὰν v. ſuo loco. ¶ 8) μακρότερον, *longius.* A. 3, 4, 8. οὐ μακρότερον — τῶν Περτῶν ἐσφενδόνων. ¶ 9) μακρότατον, *longiſſime.* Iπ. 12, 14. μακροτατον οἴσεται τὸ ἀκόντιον. Similiter §. 13. v. ἀκόντισμα.

Μάκρωνες, *Macrones,* Ponti populus. A. 4, 7, 19. ὁδὸν ἣ εἰσπορεύσοιντο εἰς Μάκρωνας. 4, 8, 1. ἐπορεύθησαν διὰ Μακρώνων — τὸν ποταμὸν ὃς ὥριζε τὴν Μακρώνων χώραν. Intincta haſta fit foedus cum iis. cf. §. 2 — 6. 5, 5, 9 7, 8, 14.

μάκτρα, *mactra,* i. e. vas, in quo farina ſubigi ſolet. v. Heſych. et Suid. O. 9, 7. τῶν ἀμφὶ μάκτρας, *vaſa, quorum in ſubigenda farina vſus eſt.* Articulum τῶν monente Stephano inſeruit Welſius.

μάλα, ¶ 1) *valde.* Heſych: μάλα· πάνυ, σφόδρα, λίαν. c. verbis vel participiis, Π. 1, 4, 24. μάλα χαίρων. A. 7, 6, 31. μάλα ἐξεπλάγη. Perperam all. μᾶλλον. E. 4, 3, 5. 4, 5, 6. μάλα ὑπὸ τῶν παρόντων θεωρούμενοι, *fixis* i. *intentis oculis et magna cum voluptate.* 6, 5, 16. συμμίξαι μάλα βουλόμενοι. it. praecedente καὶ, quod vel eſt *quamuis,* ſequente participio, A. 3, 1, 19. οὐδ' ἀποθανεῖν δύνανται, καὶ μάλ' ἐρῶντες τούτου. 4, 1, 17. 4, 6, 12. Sic c. καίπερ, E. 6, 5, 21. ἦγε καίπερ μάλα ὀψίζων. vel intendit ſignificationem, vt ſit *vel, adeo,* Π. 5, 5, 10. p. 332. τούτοις πλουτιζόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ μάλα αἰσθάνομαι. Leuncl. *plane.* Margg. non bene: μᾶλλον. 6, 3, 5. A. 5, 5, 9. ὅμως καὶ μάλα Φοβεροὺς ὄντας, *tamen vel ſic valde timendos.* E. 2, 4, 15. c. ſubſtantiuo, vbi μάλα, niſi ad verbum retuleris, verti poteſt *peritus, magnus, bonus, opportunus,* E. 6, 2, 27. μάλα στρατηγὸν νομιζόμενον. Vir doctus in Biblioth. crit. Amſtelodamenſi coniicit στρατηγικόν. Sic fere Π. 4, 2, 3. μάλα συμφορὰν τοῦτο ἡγούμεθα εἶναι. A. 4, 6, 11. νῦν μάλα σοι καιρός ἐστι. c. adiect. circumſcribit fere ſuper-

ſuperlatiuum, Π. 1, 4, 18. μάλα καλὰ (ὅπλα). §. 27. E. 4, 3, 3. μάλα εὐρώσους ἱππέας. 4, 8, 31. μάλα δοκῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι. 6, 3, 5. p. 384. μάλα δοκῶν ἐπισρεφὴς εἶναι. 6, 5, 16. μάλα πολλοί. Απ. 1, 3, 11. Cf. μακρὸς n. 1. it. praecedente καὶ intendente, Π. 6, 1, 20. οἶδα καὶ μάλα Φρονίμους δοκοῦντας εἶναι. 7, 2, 7. ἔγνων καὶ μάλα ἄτοπα ποιοῦντας. E. 3, 1, 19. 6, 2, 25. μάλα καὶ ἀνδράσιν ἀλκίμοις. 7, 1, 8. Απολ. 8. c. aduerb. Π. 7, 4, 7. μάλα ἐσὶν ἔνθα ἰσχυρῶς ὠΦελοῦσιν. Pollit etiam μάλα referri ad ἐσὶν, et verti *omnino*. A. 3, 4, 8. μάλα ταχέως. Αγ. 5, 5. οὐδ' εἰ μέλλοιμι αὐτίκα μάλα κάλλισος ἔσεσθαι. cf. αὐτίκα nr. 3. E. 4, 3, 3. μάλα σωΦρόνως. 4, 5, 6. μάλα μεγαλοΦρόνως. Απολ. 27. inprimis c. εὖ. Heſych: εὖ μάλα· καλῶς πάνυ. O. 14, 7. εὖ μάλα ἐπιμένουσι. Leuncl. *egregie*. 19, 11. cf. ἐπίπροσθεν et εὖ. c. praepoſitione, E. 4, 5, 1. μάλα σὺν πολλῷ Φόβῳ ἀπεχώρουν. 4, 7, 2. καὶ μάλα κατὰ ταυτά. ¶ 2) *grauiter*. E. 7, 1, 13. μάλα πολιορκουμένους. ¶ ¶ 3) *pertinaciter, turpiter, impudenter*. E. 3, 3, 2. μάλα ψευδόμενος. ¶ 4) c. οὐ, *non admodum, non facile*. A. 2, 6, 8. ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων οὐ μάλα ἐθέλειν ἐλέγετο. E. 6, 2, 27. οὐ μάλα ἐπιτήδειον. Ιπ. 11, 1. Cf. nr. 6. ¶ 5) c. δὴ, *atque adeo, vt credi par eſt*. Π. 8, 7, 1. τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος, μάλα δὴ πρεσβυτης ὢν ὁ Κῦρος. ¶ 6) c. πως, Π. 4, 5, 17. μάλα πως ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα. Leuncl. *non admodum*. Πο. 4, 29. ¶ 7) c. καὶ in reſponſione: *vel maxime, vtique, omnino*. Απ. 2, 2, 1. 2. 2, 9, 2. 3, 3, 2. 9. 3, 10, ſaepe. 4, 2, 1. 15. Sic c. τοι, Απ. 1, 2, 46. μάλα τοι — καὶ ἡμεῖς δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἤμεν. ¶ 8) Legitur pro καλά. v. καλὸς nr. 4. it. pro μάλισα. v. ibi nr. 1.

μαλακία, *ignauia, ſegnities, fuga laboris, mollities*. v. Heſych. et Suid. Π. 4, 1, 8. p. 205. δι' ἀμαθίαν καὶ μαλακίαν ἀπίασιν ſugientes proeliuin. 8, 8, 8. τὴν τῶν Μήδων μαλακίαν. Αγ. 5, 2. οὐ μαλακίᾳ, ἀλλὰ καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι. E. 5, 4, 60. O. 1, 19. μαλακίαν ψυχῆς. 5, 3. K. 3, 8.

μαλακιᾷν, *torpore ſ. infirmitate e frigore contracta laborare*. Heſych: μαλκιεῖν· τὸ ὑπὸ ψύχους συνε-

συνεσπάσθαι τὰς χεῖρας. Etymol. M. μαλκιᾶν· διὰ ψύχος μὴ ἔχειν εὐκινήτῳ δυνάμει χρήσασθαι. Pollux 6, 49. τειρατέον δὲ τῆς κυνῶν ἀρετῆς ἐν κρύει, εἰ μὴ μαλακιῶσι ῥῖνας. cf. Suid. in v. μαλκιόν et Ge. d'Arnaud lecti. Graec. 1, 13. K. 5, 2. χειμῶνος — αἱ κύνες μαλακιῶσι τὰς ῥῖνας, οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι. Leuncl. minus recte: *ob teneritatem narium.*

μαλακίζεσθαι, *remiſſum ac ſegnem eſſe, ignauiter ſe gerere.* Π. 2, 3, 2. ἢν αὐτὸς μαλακίζηται in labore belli. 3, 3, 19. εἴτε τις μαλακίζοιτο in proelio. 4, 2, 12. p. 216. A. 5, 8, 6. μαλακιζόμενόν τινα καὶ οὐκ ἐθέλοντα ἀνίσασθαι ἔπαισα. c. πρὸς, Απολ. 33. οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς προσεδέχετο, *nec mortem reformidauit.* Timaeus lex. Platon: ἐμαλακίθη· ἐνέδωκε καὶ ἀθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας. Cf. καταμαλακίζεσθαι. it. μαλακύνεσθαι, quocum in var. lect. permutatur.

μαλακὸς, ¶ 1) *mollis.* Απ. 2, 1, 30. ῥωμνὰς μαλακάς. 2, 3, 16. 3, 10, 1. τὰ σκληρὰ καὶ τὰ μαλακὰ σώματα exprimit pictor. Ιπ. 1, 3. 4, 5. K. 4, 6. μαλακὴν τὴν τρίχα. Sic 5, 10. 6, 1. δέρκια μαλακά. Sic de terra, O. 19, 8. τὸν βλασὸν χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς. Ιπ. 8, 6. ἐν μαλακῷ χωρίῳ. K. 10, 5. ¶ 2) *temperatus, mitis.* O. 20, 18. αὔρας θηρεύων μαλακάς. ¶ 3) *effeminatus, ſegnis.* E. 3, 4, 19. μαλακοὺς καὶ ἀπόνους, διὰ τὸ ἀεὶ ἐπ' ὀχημάτων εἶναι. In Αγ. eſt πίονας. Ιερ. 1, 23. μαλακῆς τρυφῇ ψυχῆς. Απολ. 19. ἐκ Φιλοπόνου μαλακόν. c. πρὸς, Απ. 1, 2, 2. πρὸς τὸ πονεῖν μαλακούς. ¶ 4) *timidus, ignauus.* E. 4, 5, 16. αὐτοὶ μὲν μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ πολέμιοι, θρασύτεροι. 6, 1, 4. p. 358. Απ. 3, 7, 1. μαλακὸν καὶ δειλόν. ¶ 5) τὰ μαλακὰ, *quae ſenſibus iucunda ſunt, voluptas, quies.* Π. 7, 5, 8. τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν. E. 6, 1, 4. p. 364. Απ. 2, 1, 20. ex Epicharmo: μὴ τὰ μαλακὰ μώεο. Oppon. σκληρά. Sic ſingularis Π. 2, 2, 15. p. 111.

μαλακύνεσθαι, i. q. μαλακίζεσθαι. Π. 3, 2, 2. ἢν δέ τις μαλακύνηται, *ſegnius proficiſcatur in montes.* All. μαλακίζηται. Cf. κακύνεσθαι, quocum permutatur.

μαλακῶς, ¶ 1) *molliter.* E. 4, 1, 3. ῥαπτὰ ἐφ' ὧν κα-

καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς. Απ. 2, 1, 24. πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις. ¶ 2) *libidinose.* Απ. 3, 11, 10. φιλεῖν ἐπίσασαι οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς.

Μαλέα, *Malea.* ¶ 1) promontorium Laconicum. Steph. Byz.: Μαλέα, ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ· καὶ Μαλεάτης ὡς Ἀσεάτης, καὶ Μαλεάτις. E. 1, 2, 12. ἀφεσῶτας ἐκ Μαλέας. 6, 5, 24. ἦν ἐπὶ Λεύκτρων ὑπὲρ τῆς Μαλεάτιδος ἄλλη Φρουρά. ¶ 2) promontorium Lesbi. E. 1, 6, 19. τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ ἀντίον τῆς Μιτυλήνης — ἀντίον τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ, ἀντίον τῆς Μιτυλήνης. Strabo scribit Μαλία, et vocat τὸ νοτιώτατον ἄκρον. v. Hudson. ad Thucyd. 3, 4. et inprimis Cel. Schneideri addenda et corrigenda p. 98. sq.

Μαλεάτις, v. Μαλέα n. 1.

μάλη, *ala, axilla.* Pollux 2, 139. hoc nomen vocat ἰδιωτικὸν ἢ Ἑλληνικόν. Sed v. interpp. ad Thom. Mag. qui recte, μάλη, inquit, ἐπ' εὐθείας οὐχ εὕρηται, ἀλλ' ἐπὶ γενικῆς μόνον. Cf. Phrynich. p. 84. et infra in v. μαχάλη. E. 2, 3, 16. ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας, *sub brachio occultas tenentes.*

Μαλιεῖς, *Malienses*, Theſſaliae populus in Phthiotide. E. 6, 5, 23. ſunt ſocii Thebanorum.

μάλιστα, ¶ 1) *maxime, inprimis.* Moeris p. 281. οὐχ ἥκιστα, Ἀττικῶς· μάλιστα, Ἑλληνικῶς. Π. 1, 4, 4. ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιστα ἐγέλα, i.e. *magis quam caeteri.* 4, 2, 6. ἐπηύξατο μάλιστα μὲν θεοὺς αὐτοῖς — ἡγεῖσθαι, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς δυνηθῆναι χάριν — ἀποδοῦναι. 8, 7, 3. p. 549. τὸν μάλιστα φιλίᾳ προσήκοντα. Margg. πάνυ. Heſych: μάλιστα· λίαν, πάνυ etc. Eſt autem elegans periphraſis fratris. A. 3, 2, 3. Σ. 7, 1. §. 2. σκοπῶ, ὅπως ἂν — ἡμεῖς μάλιστα (Margg. ὡς μάλ.) εὐφραινοίμεθα. c. gen. Π. 5, 5, 10. p. 333. εὖ οἶδ' ὅτι πάντων ἂν μάλιστα ἀδικοίη σε. 8, 1, 6. τῶν παρ' ἑαυτῷ μάλιστα φίλων. Sic A. 1, 9, 13. pro πάντα μάλιστα in margg. et 2 codd. eſt πάντων μάλ. Cf. ἄνθρωπος nr. 5. c. c. articulo, Ιπρ. 8, 5. οἱ τὴν ἱππικὴν τὰ μάλιστα μελετῶντες. Απολ. 18. vbi Simſonus pro τὰ μάλιστα correxit καὶ μάλ. — c. καὶ, vt μάλα, A. 6, 1, 22. διέβαλεν αὐτὸν καὶ μάλιστα (all. μάλα) ἐμοῦ αὐτὸν σιγάζον-

γάζοντος. E. 1, 1, 19. in quo tamen loco καὶ μάλισα ſimpliciter eſt *inprimisque*. c. πολὺ, Π. 8, 1, 13. πολὺ μάλισα αὐτὸς ἐξετόνει. 8, 3, 11. Ιερ. 1, 28. c. ὡς, v. Waſſ. praef. Thucyd. ad p. 324, 45. et ὡς nr. 13. A. 1, 1, 6. ὡς μάλισα ἐδύνατο. Απ. 3, 6, 18. c. adiect. facit ſuperlatiuum, O. 3, 13. νέαν μάλισα. Etiam c. particip. Απ. 3, 6, 17. τῶν μάλ. ἐπισαμένων. Oppon. τῶν ἀμαθεσάτων. Cf. ἀεὶ nr. 3. ¶ 2) *maxima ex parte*. A. 4, 8, 17. Κόλχων τῶν ἐν τῷ πεδίῳ μάλισα οἰκούντων. ¶ 3) *fere ſemper, plerumque*. Π. 1, 2, 7. οἴονται τοὺς ἀχαρίσους καὶ περὶ θεοὺς ἂν μάλισα ἀμελῶς ἔχειν. K. 5, 17. vbi tamen verti etiam poſſit *velociſſime*. ¶ 4) *libentiſſime*. E. 1, 4, 2. ἐβούλοντο μὲν μάλισα ἀναβῆναι, εἰ δὲ μὴ, ἀπελθεῖν. Απ. 4, 4, 17. vbi oppon. ἥκισα. Ιπρ. 5, 6. ¶ 5) In reſpondendo affirmat; *maxime, recte*. Π. 1, 4, 27. μάλισα, φάναι. §. 28. E. 3, 1, 22. 23. O. 3, 13. 19, 7. Σ. 4, 2. Απ. 2, 7, 5. μάλισά γ', ἔφη. ¶ 6) c. οὐ, *non valde, non prae caeteris*. Π. 7, 5, 19. οὐχ ἡμᾶς σοι μάλισα ἦν θεραπευτέον. ¶ 7) In interrogando: *potiſſimum, optime, tandem*. Π. 1, 6, 19. p. 74. πῶς ἄν τις δύναιτο μάλισα; 8, 4, 6. τί μάλισα; ἔφη. ¶ 8) De numeris: *fere, admodum, circiter*. Π. 6, 1, 27. ἦν τοῦτο τριόργυιον μάλισα ἀπὸ τῆς γῆς. A. 5, 4, 6. ἦσαν ὥσπερ ἀνὰ ἑκατὸν μάλισα. v. Hutch. ad h. l. 6, 4, 2. E. 5, 2, 22. ¶ 9) Videtur pro μᾶλλον poſitum, quia ſequitur ἢ, Ιερ. 11, 5. ποτέρως ἂν δοκῇς μάλισα κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς τρέφεις — ἢ εἰ πλείσοι εἶεν. Margg. μᾶλλον. Heſych: μάλισα· — μᾶλλον. Et ſaepius haec duo inter ſe permutantur. v. μᾶλλον nr. 15. Sed ἢ pertinet ad ποτέρως. ¶ 10) A. 6, 4, 6. pro ὡς ἐδύναντο κάλλισα in 2 codd. legitur ὡς ἐδ. μάλισα, quae ſi vera eſſet lectio, verti deberet *quam diligentiſſime*. Suid: μάλισα ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς.

μᾶλλον, ¶ 1) *magis, potius*. Π. 1, 1, 1. ἄλλως πως βουλομένων πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ. 1, 3, 12. χάριν σοι, ἔφη, μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεοναχοῦ εἰσίῃς. — In Cod. Guelf. deſunt verba ἔφη μᾶλλον. 1, 5, 7. p. 55. ἐπαινούμενοι μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι χαίρετε. Ιερ. 1, 24. Oppon. ἧττον, Απ. 4, 4,

4, 4, 17. ſaepe. Cum ad duo reſpondetur, refertur ad poſterius, Π. 1, 6, 19. p. 79. πότερον ἐν τούτοις μόνον, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις τισιν; καὶ πολύ γε μᾶλλον, ἔφη, np. in aliis. Facit comparatiuum, A. 7, 6, 19. σῖτον — εὑρίσκετε, διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι τοὺς Θρᾷκας κατὰ σπουδὴν μᾶλλον φεύγειν, quam ſi nullum equitatum habuiſſemus. Saepe ſic cum adiectiuis et aduerbiis. Iungitur c. τι, A. 4, 8, 19. μᾶλλόν τι ἀνιάσεται ὁ καταπεσών, *multo magis*. O. 6, 1. c. οὐδέν, Π. 1, 4, 22. οὐδὲν μᾶλλον ἀνῆκε, *a perſequendo nullo modo* ſ. *nihilo magis remiſit*. v. Gregor. de dialect. Attic. §. 18. A. 3, 3, 8. 9. c. οὐδέν γε, Απ. 3, 9, 4. οὐδέν γε μᾶλλον ἢ ἀσόφους τε καὶ ἀκρατεῖς, *nihilo quidem magis*. Intell. σοφοὺς καὶ ἐγκρατεῖς νομίζω. Sed Erneſti vult ἄλλο pro μᾶλλον. 3, 12, 1. οὐδέν γε μᾶλλον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. O. 12, 18. c. οὐδέν τι, Π. 7, 1, 4. οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίσατο, *nihilo prorſus magis*. O. 3, 8. 10. 15, 7. 8. it. ſequente τούτου, intell. ἕνεκα, Ιερ. 2, 18. οὐδέν τι μᾶλλον τούτου θαῤῥεῖ, *nihilo magis propterea*. Cf. τὶς nr. 34. c. ἔτι, Ιερ. 2, 18. Φυλάττεται ἔτι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσθεν, *etiam magis*. Sic A. 7, 3, 15. μᾶλλον ἔτι ἐμοῦ legitur in nonnullis, cum all. ἔτι omittant. Pleonaſtice additur comparatiuo, vt Latinorum *magis*, quamuis talia in proſa reprehendat Thomas Magiſter p. 596. v. Doruill. ad Charit. p. 146. Bergler. ad Alciphr. 2, 3. Valckenar. ad Herodot. 2, 138. Π. 2, 2, 5. διηκιότερον μᾶλλον. 2, 3, 5. p. 120. ἥδιον διδόντα μᾶλλον ἢ ἔχοντα. Vbi male ἥδιον omiſſum eſt in cod. Guelf. 2, 4, 8. p. 130. 3, 3, 9. p. 181. τοῖς πολεμίοις κίνδυνον μείζω πολὺ ἂν μᾶλλον. All. πολὺ γὰρ μ. §. 24. p. 192. 5, 5, 2. ἥδιον ἀπαλλαγῆναι μᾶλλον. In cod. Bodl. deeſt μᾶλλον. A. 4, 6, 8. Σ. 1, 4. 4, 29. Ιπ. 1, 13. 8, 5. K. 4, 4. Sic Π. 1, 6, 19. p. 73. καρτερικώτερον — εἶναι. In nonnullis ante εἶναι eſt μᾶλλον, quod Steph. e Stobaeo aut alio profectum putat, qui habet καρτερὸν — μᾶλλον. 2, 4, 10. μᾶλλον ἂν — ἀπαρασκευασότεροι. All. ἀπαρασκεύασοι. 5, 5, 10. ὅσῳ πλείω. Margg. ὅσῳ ἂν μᾶλλον πλείονα. Poſt ὅσῳ omiſſum eſt Ιερ. 10, 2. ὅσῳ ἂν ἔκπλεω. it. ante ἤ. v. ἤ nr.

nr. 1. Cf. ψυχρὸς nr. 1. Contra male additur ante ἢ, quod reddendum eſt *an* poſt omiſſum πότερον, Απ. 1, 6, 9. extr. ¶ 2) *clarius.* A. 4, 6, 9. νύκτωρ ἁμαχεὶ μᾶλλον ἂν τὰ πρὸ ποδῶν ὁρώῃ τις, ἢ μεθ' ἡμέραν μαχόμενος; Zeun. ex edd. vett. et MSS. praeter Pariſ. omnibus recepit ὡς μᾶλλον ἄν. ¶ 3) *certius.* Π. 4, 5, 17. μᾶλλον εἰδώς. Ιερ. 1, 2. εἰδέναι σε μᾶλλον ἐμοῦ. §. 1. eſt βέλτιον. A. 5, 7, 5. πῶς ἂν μᾶλλον δοίη δίκην, ἢ οὕτω βουλευόμενος; ¶ 4) *accuratius.* Π. 3, 3, 30. ἔσησαν κατὰ χώραν πολλῷ μᾶλλον χοροῦ. ¶ 5) *facilius.* E. 4, 1, 6. πολύ γ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ὑπὸ σοῦ πεισθῆναι αὐτὸν, ἢ etc. Cf. nr. 10. ¶ 6) *libentius, promtius.* Π. 4, 3, 1. μᾶλλον μάχοιντ' ἄν, εἰ τὰ φίλτατα παρείη. Πο. 4, 52. E. 4, 1, 2. Απ. 3, 10, 14. 4, 4, 17. τίνι ἂν μᾶλλον σύμμαχοι ἐθέλοιεν γίγνεσθαι; — τίνα μᾶλλον ἄν τις εὐεργετήσειεν; — τῷ δ' ἄν τις βούλοιτο μᾶλλον φίλος εἶναι; Ιπ. 8, 14. 7) *iucundius.* Π. 3, 1, 14. δύνανται μᾶλλον τῶν εὐδαιμόνων ἐσθίειν τε καὶ καθεύδειν. ¶ 8) *ſecurius, effuſius.* E. 2, 1, 17. ὅπερ ἐποίουν (dispergebantur) πολὺ μᾶλλον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ¶ 9) *ſupra, praeter.* Απ. 4, 3, 8. μᾶλλον τοῦ δέοντος, *ſupra modum.* ¶ 10) *facile.* E. 5, 1, 33. v. ἀντιῤῥόπως. Sic Fr. Portus explicat Απ. 1, 4, 11. τὰ ὑπερθεν μᾶλλον θεᾶσθαι. 3, 3, 5. εἴ τις αὐτῶν καταπέσοι, μᾶλλον ἂν οὕτως σώζοιτο. Sed in his quoque habet vim comparatiui: *facilius.* ¶ 11) *plerumque.* A. 6, 1, 15. τὸν αἰετὸν περιπετόμενον μᾶλλον λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. Hic rurſus non periit vis comparatiui. Imo ſignificat *potius*, modo e praecedentibus intelligas ἢ καθήμενον. ¶ 12) μᾶλλον δὲ, *immo vero.* Π. 5, 4, 20. οὐκ ἂν ἀπαράσκευοι λαμβανοίμεθα, μᾶλλον δ' οὐδ' ἐπιχειρήσουσιν. Απ. 3, 13, 6. μᾶλλον οὐδ' ἂν ἠδυνήθην φέρειν. Erneſt. e codd. et Steph. inſerunt δὲ, quod haec formula corrigendi ſemper habeat δέ. ¶ 13) οὐ μᾶλλον — ἢ, *minus — quam.* E. 3, 2, 19. ἐνόμισαν αὐτὸν μὴ βούλεσθαι μᾶλλον ἢ μὴ δύνασθαι ἐλεῖν. Απ. 4, 2, 32. ¶ 14) Ponitur pro nomine, vt ſaepe ap. Thucyd. E. 4, 4, 4. ἀποθνήσκουσι πολλοί· μᾶλλον γὰρ ἔτυχον ἐν ἀγορᾷ ὄντες, *maxima eorum pars.* ¶ 15) Permutatur c. μάλιστα. Π. 1, 6, 10. ſaepe

Digitized by Google

pe eſt μᾶλλον et μάλισα. In his vero: ἐκ τούτου δὲ μᾶλλον — αἰδοῦς τεύξῃ, Stob. habet μάλισα. 4, 1, 8. πολὺ μᾶλλον ἐγκρατῆ εἶναι. Marg. Steph. μάλισα. Cf. μάλισα nr. 9. it. c. μάλα, v. ibi nr. 1.

Μανδάνη, *Mandane*. Π. 1, 2, 1. Aſtyagis filia, mater Cyri. 1, 3. cum Cyro proficiſcitur in Mediam ad patrem. 1, 4, 1. abit filio in Media relicto.

μανδραγόρας, *mandragoras*, herba vim ſoporiferam habens. v. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 103. Σ. 2, 24. ὁ μανδραγόρας κοιμίζει τοὺς ἀνθρώπους.

μανθάνειν, ¶ 1) *diſcere*. Π. 1, 2, 26. μανθάνοντες δικαιοσύνην — οἱ τὰ γράμματα μαθησόμενοι. 1, 3, 14. τὴν δικαιοσύνην πῶς μαθήσῃ. 3, 3, 25. ἠπίσαντο, καὶ ἐκ πολλοῦ οὕτως ἐμεμαθήκεσαν. Απ. 1, 1, 9. ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι διακρίνειν — δεῖν, ἃ μαθόντας ποιεῖν ἔδωκαν οἱ θεοὶ, μανθάνειν. 3, 9, 3. ἐν οἷς ἂν ἀξιόλογοι βούλωνται γίγνεσθαι, ταῦτα καὶ μανθάνειν καὶ μελετᾶν. §. 14. Ο. 8, 21. χαλεπὸν εὑρεῖν τὸν μαθησόμενον. 12, 18. χαλεπὸν — τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, καλῶς τοῦτο ποιεῖν μαθεῖν. 15, 5. μαθεῖν poteſt vel *didiciſſe* verti vel *intellexiſſe, ſcire*. 16, 9. c. παρὰ et gen. perſ. Π. 2, 2, 2. p. 103. ἃ παρὰ σοῦ ἐμάθομεν. 2, 3, 5. p. 118. καὶ τἄλλα ζῷα ἐπίσανται — οὐδὲ παρ' ἑνὸς ἄλλου μαθόντα, ἢ παρὰ τῆς Φύσεως. c. gen. perſ. intellecto ἐκ vel παρὰ, Π. 1, 6, 19. p. 83. μάθε δέ μου τάδε. A. 4, 8, 4. c. gen. rei, Απ. 3, 1, 3. μανθάνειν τούτου. Viri docti repoſuerunt τοῦτο. c. ἐκ et gen. rei, Ο. 13, 6. ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν. K 13, 2. τί ἐξ αὐτῶν μαθήσεσθαι. c. ἐν, Ο. 2, 12. εἰ μὴ κύλοὺς ἄλλος αὐτῷ παράσχοι, ἐν τοῖς αὐτοῦ μανθάνειν. §. 13. Οἱ μανθάνοντες, *diſcipuli*, Απ. 1, 2, 17. τοὺς διδάσκοντας δεικνύντας τοῖς μανθάνουσιν. §. 18. eſt τοῖς ξυνοῦσιν. Sed μαθὼν, *edoctus, peritus*. Π. 1, 6, 5. μαθόντας βέλτιον ἢ ἀνεπισήμονας. ¶ 2) *ediſcere* vt poſſis memoriter recitare. Σ. 3, 5. ἠνάγκασέ με τὰ Ὁμήρου ἔπη μαθεῖν. ¶ 3) *cognoſcere, certiorem fieri*. a) audiendo, Π. 1, 5, 7. p. 56. τὰ τῶν πολεμίων μαθὼν οἷά ἐσι. 3, 2, 13. ἐβούλετο μαθεῖν τὸν Ἰνδὸν τὰ αὐτῷ πεπραγμένα. A. 2, 5, 10. Ιπ. 8, 6. vbi μαθόν-

θόντες significare poteſt vel ἀκούσαντες vel ἀναγνόντες. b) videndo, Π. 2, 4, 18. συμπέμπειν τινὰ κέλευε καὶ μαθεῖν. Sic de transfuga ſ. ſimulato ſocio, Π. 6, 2, 2. τὰ ἐκεῖ μαθόντες ὅ τι ἂν λέγωσί τε καὶ ποιῶσι. 6, 3, 7. ¶ 4) *poſſe*. E. 2, 1, 1. κάλαμον φέρειν, ἵνα ἀλλήλους μάθοιεν ὁπόσοι εἵησαν. ¶ 5) *intelligere*. Plato in Euthydemo T. I. p. 277. ſq. ed. Steph. τὸ μανθάνειν οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι μὲν ἐπὶ τῷ τοιῷδε, ὅταν τὶς ἐξ ἀρχῆς μηδεμίαν ἔχων ἐπιστήμην περὶ πράγματος τινὸς, ἔπειτα ὕστερον αὐτοῦ λαμβάνῃ τὴν ἐπιστήμην· καλοῦσι δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ ἐπειδὰν ἔχων ἤδη τὴν ἐπιστήμην, ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ ταυτὸν τοῦτο πρᾶγμα ἐπισκοπῇ, ἢ πραττόμενον ἢ λεγόμενον, μᾶλλον μὲν αὐτὸ ξυνιέναι καλοῦσιν ἢ μανθάνειν, ἔστι δ' ὅτε καὶ μανθάνειν. Ariſtoteles ethic. Nicom. 6, 11. λέγομεν τὸ μανθάνειν, συνιέναι πολλάκις. Π. 1, 3, 9. ἐμανθάνετε δὲ οὐδὲ ἓν ἀλλήλων. Sic fere A. 5, 2, 17. ἀνέλαμψεν οἰκία — ὡς δ' ἔμαθεν Ξενοφῶν τοῦτο παρὰ τῆς τύχης. ¶ 6) *adſueſcere*. A. 3, 2, 16. ἂν ἅπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν. Ιπ. 8, 13. equus οὕτω μάλιστα μάθοι τὸ δέον ὑπηρετεῖν. 9, 10. Sic c. particip. pro inf. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἕως ἂν μάθωμεν ὑδροποταὶ γενόμενοι. (§. 10. erat ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν.) Sed Zeun. cum Steph. et Hutch. praefert λάθωμεν. ¶ 7) *cogi*. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ πρόσιμεν αὐτοῖς, καὶ μαθήσονται κατὰ πρόσωπον ἐναντιοῦσθαι. Edd. vett. et Cod. Guelf. μαχήσονται.

μανία, *inſania*. Απ. 1, 1, 16. τί σωφροσύνη, τί μανία. Stephanus ſchediaſmm. Febr. XII. malit explicare de *intemperantia*, de qua etiam μαίνεσθαι dicitur. Fortaſſis omnino intelligenda eſt *immodeſtia*. Ammonio p. 92. eſt ἔκστασις λογισμοῦ. Απ. 1, 2, 50. eſt i. q. παράνοια, et diſtinguitur ab ἀμαθίᾳ. 3, 12, 6. 3, 9, 6. 7. e Socratis ſententia eſt contraria τῇ σοφίᾳ, non vero ἀνεπιστημοσύνῃ, cum vulgus μανίαν vocet τὴν μεγάλην παράνοιαν, etc. Legitur etiam pro λαιμαργία. v. ibi.

Μανία, *Mania*. E. 3, 1, 8 11. Zenis vxor, mortuo marito ſatrapiam Aeolidis a Pharnabazo accipit, eique cum laude praeeſt, ſed interficitur a Midia, genero ſuo.

μανικὸς, *inſanus*, i. e. *im-*

ma-

manis, egregius, insignis. Ag. 5, 4. διαμάχεσθαι τῷ μὴ Φιλησῆναι, ἆρ' οὐ τοῦτό γε ἦδη τὸ σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν; Hutch. confert illud Anacreontis 51, 2. μανεῖσα τέχνα, et Aristid. T. I. p. 2. μανικόν μοι γενέσθαι λόγον. Ernesti vero non a μαίνεσθαι deriuat, sed Plutarchum secutus Phrygio prouerbio a rege quodam Mane s. Manete μανικὰ dicta ait omnia magnae virtutis facinora, vel μανικὸν dictum esse vt τραγῳδικὸν, portentosum, incredibile, coll. Aristoph. Plut. 424. Ipse tamen legendum putat νεανικόν.

μανικῶς, *furiose.* K. 3, 5. canes μανικῶς περιφερόμεναι ὑλακτοῦσι.

μανιώδης, *furiosus.* Ap. 4, 1, 3. κύνας μανιώδεις.

μανὸς, *rarus, non densus.* v. Ruhnken. ad Timae. lex. Platon. K. 5, 4. vestigia leporis μανότατα. Ita hic Steph. et Leuncl. per o. 6, 15. ἴχνη πυκνὰ, μανά. v. intra μανώτερον.

μαντεία, *oraculi responsum.* Ammon. p. 92. μαντικὴ μέν ἐστι ἡ τέχνη· μαντεία δὲ, ὁ χρησμός. Cf. Suid. Π. 7, 2, 7. p. 418. ἀκούσας τὴν μαντείαν ἦθην. A. 3, 1, 6. E. 3, 2, 16. θῦσαι κατὰ μαντείαν τινὰ, *iussu oraculi.*

μαντεύεσθαι, *oracula consulere.* Ap. 1, 1, 3. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. §. 6. 9.

μαντευτὸς, *oraculo praedictus* s. *significatus.* A. 6, 1, 14. ἐθύετο τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ, ὅπερ αὐτῷ μαντευτὸς ἦν ἐκ Δελφῶν, *cui vt sacra faceret, admonitus erat ab Apolline Delphico.*

Μαντίθεος, *Mantitheus,* Athenienſis. E. 1, 1, 6. in vincula coniectus a Tissapherne cum Alcibiade effugit. 1, 3, 9. est inter legatos Athenienſium ad regem.

μαντικὴ, *ars diuinandi ex signis quibusdam, diuinatio.* Describitur Ap. 1, 1, 3. μαντικὴν νομίζοντες, οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ φήμαις, καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. Cf. Schol. Homer Il. α, 62. Π. 1, 6. 2. διὰ τῆς μαντικῆς γιγνώσκων τὰ παρὰ τῶν θεῶν συμβουλευόμενα. §. 19. p. 72. διὰ μαντικῆς παρὰ θεῶν πυνθανομένους. Ap. 1, 1, 2. μαντικῇ χρώμενος. §. 9. 1, 4, 2. §. 15. ὅταν οἱ θεοὶ πυνθανομένοις τι διὰ μαντικῆς φράζωσιν. 4, 3, 12. 4, 7, 10. Σ. 4, 47. διὰ μαντικῆς ἐπερωτῶσι τοὺς θεούς.

Μαν-

Digitized by Google

Μαντικὴ, *Mantineenſium ager.* E. 6, 5, 15. 17.

Μαντίνεια, *Mantinea*, vrbs Arcadiae, et

Μαντινεῖς, *Mantineenſes.* A. 6, 1, 6. οἱ Μαντινεῖς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Ἀρκάδων ſaltant armati. E. 3, 2, 16. Lacedaemonii cum iis (Legitur hic acculſ. Μαντινέας) faciunt ſocietatem contra Eleenſes. 4, 2, 7. et 4, 4, 17. ſunt in Lacedaemoniorum exercitu, ſed 4, 5, 18. gaudent eorundem clade. 5, 2, 1 — 7. iubentur a Lacedaemoniis muros diruere. Nam finis erat inducíarum tricennalium poſt pugnam ad Mantineam. v. Morus ad §. 2. Iam Ageſilao, qui multos Mantineae haberet amicos paternos, recuſante imperium, dux fit Ageſipolis, qui obſidens vrbem, fluuio qui per mediam vrbem perlabitur obſtructo, cogit obſeſſos, vt non modo muros diruerent, ſed etiam per vicos habitarent quatuor, vt olim. v. Morus ad §. 7. 6, 4, 18. ſtatim poſt pugnam Leuctricam ſequuntur tamen in Lacedaemoniorum exercitu. 6, 5, 3. poſt pacem a rege miſſam inſtaurant vrbem. Ageſilaus, vetus amicus, legatus mittitur, qui rogat, vt hoc potius faciant volentibus Lacedaemoniis. Sed fruſtra. §. 8 — 22. ſeditione Tegeae facta, Callibii factio victa fugit ad Mantineenſes, qui eos armati reducunt, atque cum Tegeatis damnant alteram factionem, e qua multi Lacedaemonem fugerant. Lacedaemonii Ageſilao duce bellum inferunt Mantineenſibus. Idem faciunt Orchomenii. Sed plerique reliqui Arcades, vt tandem etiam Thebani, adiuuant Mantineenſes. §. 23. ſqq. Thebani et Arcades in ipſam Laconicam ingrediuntur. 7, 4, 23. cum Arcades pecunias ſacras in Eparitos impendiſſent, reſiſtunt Mantineenſes primi. §. 37. 38. Tegeae cum alii Arcades, tum inprimis Mantineenſes a Thebano capti, tandem dimittuntur. 7, 5, 1. ſqq. Mantinei et alii Arcades nolunt admittere Thebanorum exercitum. Sed Epaminondas tamen venit. §. 7 — 18. deſcribitur bellum et proelium circa Mantineam. Cf. Λυκομήδης.

μάντις, ¶ 1) *vates.* Σ. 4. 5. οἱ μάντεις λέγονται ἄλλοις προαγορεύειν τὸ μέλλον.

¶ 2)

¶ 2) *augur, extorum et auſpiciorum interpres.* Π. 1, 6, 2. μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης — ἄνευ μάντεως. A. 5. 7, 19. τῶν μάντεων συμβουλευόντων ἀπέχεσθαι τὸ στράτευμα. 6, 5, 2. E. 2, 4, 11. 3, 3, 11. ¶ 3) *haruſpex.* Π. 3, 3, 18. p. 186. οἱ μάντεις Φασι. A. 1, 7, 14. τὸν μάντιν — ὅτι θυόμενος εἶπεν αὐτῷ. 4, 5, 3. 5, 2, 8. 5, 6, 8. 16. 6, 4, 10. 11. E. 3, 3, 4. 4, 4, 5. Scil. οἱ μάντεις ſequebantur exercitum, et ſacra faciebant. Erant enim iidem ſacerdotes. Heſych: ἱερεύς· ὁ διὰ θυσιῶν μαντευόμενος. v. Doruill. ad Charit. 8, 2. p. 662. qui laudat locos A. 4, 3, 14. οἱ μάντεις ἐσφαγιάζοντο εἰς τὸν ποταμὸν, et E. 7, 2, 21. *Haruſpices* ſunt μάντεις etiam Απολ. 13. Nam Απ. 1, 1, 3. dicitur θυσίαις.

* μανώτερον, *rarius, minus denſe.* Π. 7, 5, 3. μανώτερον μετεβάλλοντο. Ita h. l. per ω̄ ſcriptum exhibent Steph. Leuncl. et Hutch. vid. μανός.

Μάραγδος, *Maragdus,* rex Arabum. Π. 2, 1, 2. p. 87. Cf. 4. 2, 15.

Μαραικοί, *Maraci,* Aetoliae populi, qui a *Plinio* H. N. 4, 2 *Maraces* nominantur. E. 6, 1, 4. p. 358. parent Iaſoni. Sine cauſa hoc nomen ſuſpectum fuit Palmerio.

Μαργανεῖς, *Marganenſes,* Elidis ciuitas. Fr. Portus aliique putant, legendum eſſe Μαργαιεῖς, quia, Stephano Byz. auctore, Μαργαῖαι eſt πόλις Ἠλείας — καὶ τὸ ἐθνικὸν Μαργαιεύς, ſed Μάργανα, πόλις τῆς Ἰνδικῆς. vid. tamen Holſten. ad priorem locum. E. 3, 2, 18. ad Lacedaemonios deficiunt. §. 21. ab Eleis liberi dimittuntur in pace. 4. 2. 5. σφενδονῆται Μαργανέων. Marg. Leuncl. Μαργαινέων. 6, 5, 2. Elei in pace Antalcidae nolunt Μαργανεῖς liberos reddi. 7. 4, 14. Arcades Eleis Μαργανέας eripiunt. §. 26. Elei τοὺς Μαργανέας ἀναλαμβάνουσι.

Μαρδόνιοι, v. Μαγδόνιοι.

Μαριανδυνοί, *Mariandyni,* Ponti populus inter Bithynos et Paphlagonas. Π. 1, 1, 4. Cyrus ἦρξε — Μαριανδυνῶν. Ita bene correxit Hutch. cum Weſſ. habeat Μεγαδινῶν, all. Μαγαδιδῶν, all. Βουδινῶν. v. Zeun. ad h. l. A. 6, 2, 1. εἰς Ἡράκλειαν — οὖσαν ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Hic plerique male ſcribunt Μαρυανδηνῶν, quod vel Hoelzlin. ad Apollon. Rhod.

Rhod. 2, 750. vitiosum esse animaduertit.

μάρσιππος, *marsupium, sacculus.* Moeris p. 96. vt Thomas Mag. in v. βαλάντιον, improbat nomen μαρσίπιον. Suid: μάρσιπος· σάκκος, θυλάκιον, σακέλλιον. Poll. 7, 79. καὶ Φασκώλους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, τὰ τῶν ἱματίων ἀγγεῖα, καὶ θυλάκους· Ξενοφῶν δὲ καὶ μαρσίπους ἱματίων εἶπε. Cf. 10, 138. et Wetsten. T. I. p. 719. A. 4, 3, 8. μαρσίππους ἱματίων. Cod. Eton. μαρσίπους, vt veteres grammatici.

Μαρσύας, *Marsyas*, canendi arte ab Apolline victus et in cognominem fluuium mutatus esse fertur. v. Gramm. hist. deorum e Xenoph. p. 36. sqq. et Cel. Boettigeri diss. inscripta: *Attische Mythen u. Sprichwörter*, Sect. I. *Apollo der Marsyastöder*, quae inserta extat Wielandii Museo Attico, Vol. I. Fascic. II. Tiguri 1796. 8. nr. III. De fluuio eiusque fontibus v. Bocharti geogr. sacr. 1, 3. A. 1, 2, 8. ἐν Κελαιναῖς, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ — ῥεῖ δὲ οὗτος διὰ τῆς πόλεως, καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον. τοῦ τε Μαρσύου τὸ εὖρός ἐστιν εἴκοσι καὶ πέντε ποδῶν. ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλωνος ἐκδεῖραι Μαρσύαν etc. διὰ δὲ τοῦτο ὁ ποταμὸς καλεῖται Μαρσύας.

μάρτυρ, et

μάρτυς, *testis.* Hesych: μάρτυρ· μάρτυς. E. 1, 7, 10. p. 59. τούτων μάρτυρες οἱ σωθέντες. Ag. 4, 5. ὡς ταῦτα ἀληθῆ, πᾶσα μάρτυς ἡ πόλις. E. 6, 5, 38. p. 429. οὐκ ἐπ' ὀλίγων μαρτύρων, *non paucis testantibus.* Ag. 3, 1. ὅσα μετὰ πλείσων μαρτύρων ἐπράχθη. Σ. 4, 28. ἐναντίον τοσούτων μαρτύρων. Π. 4, 6, 5. θεοὶ ἡμῖν μάρτυρες ἔσωσαν. A. 7, 7, 23. αὐτόν σε μάρτυρα σὺν τοῖς θεοῖς εἰδόσι ποιοῦμαι, *testem mihi aduoco.* Σ. 4, 49. ἐν οἷς ἂν αὐτοὺς (deos) μάρτυρας ποιήσομαι. E. 1, 7, 3. τούτων μάρτυρας παρείχοντο, *testes in sua causa producebant.* Cf. διδάσκειν. Metaphorice Π. 1, 6, 13. μάρτυρες σαφεῖς ἐκτέλοις (χωρίοις νοσηροῖς καὶ ὑγιεινοῖς) κρίσκονται τὰ σώματα καὶ χρώματα. Ag. 5, 7. μάρτυρας τοὺς πάντων ὀφθαλμοὺς τῆς σωφροσύνης ποιούμενος.

μαρτυρεῖν, ¶ 1) *testari.* E. 1, 1. 22. κατηγορήσας — μαρτυροῦντος καὶ Ἀσυόχου. c. dat. A. 7, 6. 28. ἔχω αὐτὸς αὐτῷ μαρτυρῆσαι, *meo testimonio eius causam*

fam defendere. Saepe de rebus: *argumento eſſe.* Πο. 1, 3. τὰς ὥρας πρωτάτας εἶναι, καὶ αὐτὰ τὰ γιγνόμενα μαρτυρεῖ. 4, 26. Ισρ. 9, 3. Σ. 8, 30. c. dat. Π. 8, 1, 1. ὅτι καλλίση — βασιλεία ἐγένετο, αὐτὴ ἑαυτῇ μαρτυρεῖ. 8, 8, 13. A. 3, 3, 9. it. ſequente πρὸς, Π. 2, 2, 15. p. 112. μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἀγαθὸν, *hoc quoque mihi teſtimonio eſt, id nobis vtile fore.* ¶ 2) *probare, conſentire.* c. dat. Πο. 4, 25. ὅτι δὲ δέξεται — μαρτυρήσαιεν ἄν μοι etc. *comprobare meam ſententiam poſſunt.* Απ. 1, 2, 21. κἀγὼ μαρτυρῶ τούτοις. Sic de ſcriptoribus, ſed ſine dativo, Απ. 1, 2, 20. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ὁ λέγων, *ſuo teſtimonio confirmat.* 2, 1, 20. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἐπίχαρμος, *in eandem ſententiam dicit.* ¶ 3) *docere, docendo ſ. argumentis comprobare.* Σ. 8, 12. βούλομαι αὐτῷ μαρτυρῆσαι, ὡς πολὺ κρείττων ἐσὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἢ ὁ τοῦ σώματος ἔρως.

μαρτυρεῖσθαι, i. q. μαρτυρεῖν. Attice tamen futurum medii pro paſſiuo, Απ. 4, 8, 10. οἶδα γὰρ, ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι, ὅτι ἐγὼ ἠδίκησα οὐδένα, *teſtimonium de me editum iri.* Poſſit quidem Erneſtio concedi, h. l. dictum eſſe pro μαρτυρήσειν μοι τοὺς ἀνθρώπους. Sed hac ellipſi vix videtur opus eſſe, quia Απολ. 26. diſerte ita legitur: οἶδ' ὅτι καὶ ἐμοὶ μαρτυρήσεται (ſic enim eſt in melioribus libris pro μαρτυρήσετε) ὑπὸ τοῦ ἐπιόντος χρόνου. Cf. ὠφελεῖσθαι etc.

μαρτυρία, *teſtimonium.* Thomas Mag: μαρτύριον κρεῖττον ἢ μαρτυρία. Π. 1, 2, 16. νῦν ἔτι ἐμμένει μαρτυρία τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν. Steph. malit μαρτύρια, ſortaſſis ob Thomae praeceptum.

μαρτύριον (v. Dukeri addenda ad Thucyd. p. 666.), ¶ 1) *teſtimonium.* v. ἐπάγεσθαι nr. 4. ¶ 2) *argumentum.* A. 3, 2, 8. μέγιστον μαρτύριον ἡ ἐλευθερία. E. 1, 7, 2. Απ. 1, 2, 56.

μάρτυς, v. μάρτυρ.

Μαρυανδηνοί, v. Μαριανδυνοί.

Μαρωνείτης, *Maronites.* A. 7, 3, 7. Ἡρακλείδης Μαρωνείτης. Duo ſunt oppida nomine Μαρώνεια, quorum gentile eſt Μαρωνείτης, alterum Thraciae, alterum Atticae. v. Harpocrat. et Steph. Byz. Hoc loco videtur poſterius

rius intelligeudum esse. Heraclides enim fuit homo Graecus. In cod. Eton. vitiose scribitur Μχρωνείδης.

μασθὸς, *mamilla*. Grammaticis antiquis auctoribus proprie dicitur de mamilla virorum. Suidas tamen habet etiam haec: μάσθος καὶ μασὸς, κυρίως ἐπὶ γυναικός· καταχρησικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρός. Et valde dubium esse hoc discrimen, docuere viri docti ad Thom. Mag. p. 599. A. 1, 4, 16. οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μασθῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ. Cf. μαστός.

Μασκᾶς, *Mascas*, Arabiae fluuius. A. 1, 5, 4. ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Μασκᾶν ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον — πόλις Κορσωτὴ περιεῤῥεῖτο ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ.

μάσσων, inquit Suidas, μακρότερος. Ξενοφῶν· ἂν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς εἴη. Sed hic locus in libris editis non extat.

μαστεύειν, ¶ 1) *quaerere*. Est verbum poeticum. Hesych: μασεύει· ζητεῖ, ἐρευνᾷ, — ἐπιζητεῖ. Suid: μαστεύων· ἐπιζητῶν. A. 5, 6, 13. μασεύειν, scil. χώραν, *vbi habites circumspicere*. 7, 3, 5. ἀποδιδράσκοντα διώκειν καὶ μασεύειν, *inuestigare*. Ag. 1, 24. πρόθύμως μασεύειν, *quaerere* s. *circumspicere vt acquiras*. 9, 3. O. 8, 16. μασεύειν, *quaerere, quo loco situm sit*. ¶ 2) *studere* c. inf. Π. 2, 2, 14. ὃς ἐν παντὶ μασεύει πλέον ἔχειν. A. 3, 1, 30. ¶ 3) *sibi parare*, vt Lat. *quaerere*. O. 5, 13. τὴν τροφὴν μασεύειν.

μαστευτὴς, *inquisitor, inuestigator*. O. 8, 13. οὔτε μασευτοῦ δεῖται, *qui quaerat, quo quaeque res loco sit reposita*.

μαστιγοῦν, *flagris caedere*. Π. 1, 3, 15. ὅπως μὴ ἀπολῇ μασιγούμενος. 1, 4, 9. μασιγωσάτω me. §. 13. μασιγώσας αὐτὸν, *ferum*, — μασιγώσεις με. A. 4, 6, 11. Λ. 2, 10. E. 3, 2, 16. 3, 3, 11. τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ μασιγούμενος καὶ πεντούμενος. 6, 2, 9. Απ. 2, 1, 17. τὸ δέρμα μασιγοῦσθαι. Ιπ. 10, 1. μυωπίζειν καὶ μασιγοῦν τὸν ἵππον. 11, 6.

μαστιγοφόρος, *flagellifer*. Π. 8, 3, 5. Cyro prodeunte μασιγοφόροι καθέσασαν, οἳ ἔπαιον εἴ τις ἐνοχλοίη. Λ. 2, 2. μασιγοφόροι attributi erant paedonomo, vt punirent. Ad hunc locum respexisse videtur Pollux 3, 153. περὶ ἱερῶν ἀγώνων, vbi ita scripsit: ὁ μασιγούμενος, καὶ ὁ ῥαβδοῦχος, καὶ ὁ ῥάβδῳ

Digitized by Google

ῥάβδῳ κασμῶν φησιν ὁ Πλάτων. Ξενοφῶν δὲ καὶ μασιγοφόρον που λέγει.

μάστιξ, *flagellum*. Ιπ. 8, 4. ἔχων τις μάσιγα ἢ ῥάβδον. In equis adhibitum fuisse, docet praeter Suidam etiam Pollux 1, 196. et 10, 53. A. 3, 4, 16. ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων, *flagellis coacti*. v. ὑπὸ c. gen. nr. 1. Cf. et ἐμβάλλειν nr. 7.

μαστὸς, ¶ 1) *mamma*, et muliebris quidem proprie ex mente Thomae et Ammonii. Sed Pollux 2, 162. sqq. rectius, primo de hominibus in vniuersum: τὰ ἐπὶ τοῖς θέρνοις μαστοί, addit tamen haec: οἱ δὲ μαστοὶ καὶ τιτθοὶ καλοῦνται, καὶ τιτθία, μάλισα δὲ ἐπὶ γυναικῶν. Cf. μαθός. De virili est A. 4, 3, 5. ὕδωρ ὑπὲρ τῶν μαστῶν ἐφαίνετο. ¶ 2) *collis, tumulus*. Pollux l. l. καὶ τὰ τῆς γῆς ὑπερέχοντα μαστοὶ κέκληνται. v. interpp. Hesych. et Spanhem. ad Callim. h. in Del. 48. Suidas: μασός· ἀκρώρεια, ἔξοχὴ ὄρους. Deinde laudat locum A. 4, 2, 4. μασὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῶν. §. 10. τρίτος μασὸς — ὀρθιώτατος. — λείπουσι τὸν μασόν. Antea erat λόφον, qui tamen collem minus altum significare videtur. §. 12. 13. ¶ 3) *circulus ex lini plicaturis acroliniis applicatus*. Poll. 5, 29. τοῖς ἐνοδίοις — μασοὶ, πύπλῳ ἐκ λίνων πλέγματα τοῖς ἀκρωλενίοις προσπεπλεγμένα. K. 2, 7. τὰ ἐνόδια ἐχέτω μασούς.

μαστροπεία, *lenocinium*. Σ. 3, 10. gloriatur Socrates ἐπὶ μαστροπείᾳ. Quod quid sit, v. in v. μαστροπεύειν et μαστροπός.

μαστροπεύειν, *lononem esse, perducere*. Σ. 4, 57. ὃν ἂν μαστροπεύῃ, i. e. *aliis placentes reddit, commendat, conciliat*. c. πρὸς, Σ, 8, 42. σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως πράττω τὰ πολιτικά; Affine est προαγωγεύειν.

μαστροπὸς, *leno, perductor*. Σ. 4, 56. 57. μαστροποῦ ἔργα. §. 59. 60. ἀγαθὸς μαστροπός. 5, 1. 8, 5. σὺ μαστροπὲ σαυτοῦ, *te aliis placentem efficere studens*. Affine est nomen προαγωγός.

μασχάλη, *ala, axilla*. Thomas Mag. in v. μάλη· τὸ δὲ μασχάλης κοινόν. v. ibi interpp. Contra Moeris: μασχάλη, Ἀττικῶς· μάλη, Ἑλληνικῶς. v. Pierson. ad h. l. et Fischeri ind. Theophrast. it. Poll. 2, 138. Ιπ. 12, 5. τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ.

μά-

μάταιος, ¶ 1) *vanus, friuolus.* K. 12, 13. ἐκ τῶν ματαίων λόγων ἔχθρας ἀναιροῦνται. ¶ 2) *superfluus, fructu carens.* Πο. 4, 41. ματαία κατασκευή, *die nichts hilft.* Απ. 4, 7, 8. Φυλάττεσθαι τὴν μάταιον πραγματείαν. Margg. τὸ μάταιον τῆς πραγματείας. Oppon. μέχρι δὲ τοῦ ὠΦελίμου. Ιπ. 5, 5. Cf. ἀδύνατος nr. 4. ¶ 3) *irritus.* Π. 8, 7, 3. p. 546. μὴ — ἃ οἱ θεοὶ ὑΦήγηνται — μάταια ποιήσητε. A. 7, 6, 13. ¶ 4) *ineptus.* Απ. 4, 1, 3. κύνας ματαίους. ¶ 5) *inutilis, noxius.* K. 13, 2. περὶ τῶν ματαίων πολλὰ αὐτοῖς (τοῖς σοΦισαῖς) γέγραπται.

μάτην, ¶ 1) *fruſtra, ſine fructu.* Thom. Mag: μάτην λέγε, μὴ ματαίως. O. 7, 40. οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι — μάτην πονεῖν δοκοῦσι. Απολ. 17. K. 13, 2. 14. ¶ 2) *temere, ſine cauſa.* Π. 2, 1, 2. p. 86. μάτην ἐΦοβήθης. ¶ 3) *inconſiderate.* E. 6, 5, 41. τὰ μὲν μάτην, τὰ δὲ ἀσυμΦόρως πεπραγμένα.

μάττειν, *pinſere, farinam ſubigere.* Thomas: μάττω τὸ ζυμῶ. Π. 8, 2, 5. τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει, etc. O. 10, 11. ἀγαθὸν γυμνάσιον — τὸ δεῦσαι, καὶ μάξαι.

Μαύσωλος, *Mauſolus,* nobilis Cariae rex. Αγ. 2, 26. 27. Ariobarzani inimicus, Selti et Alli obſidionem tollit.

μάχαιρα, ¶ 1) *gladius,* quo caeſim feritur. A. 1, 8, 4. εἶχον καὶ μαχαίρας οἱ ἱππεῖς; Cyri Ἑλληνικάς. 4, 6, 17. γέρρα — οἱ Ἕλληνες ταῖς μαχαίραις κόπτοντες, ἀχρεῖα ἐποίουν. 7, 2, 16. 7, 4, 12. οἱ περὶ Ξενοφῶντα — μαχαίρας ἔχοντες. Inſqq. vocantur ξίΦη. Heſych: μάχαιρα· ξίΦος. Sed diſtinguuntur E. 3, 3, 7. πολλὰς μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίΦη. Cf. ἀνατείνεσθαι, κυβιστᾶν, παίειν. ¶ 2) *gladius Perſicus,* fere i. q. κοπίς. Π. 2, 1, 8. σὺν μαχαίρᾳ καὶ γέρρῳ καὶ θώραξι μάχεσθαι. 2, 3, 5. p. 119. μάχαιραν ἥρπαζον — ἔπαιον τῇ μαχαίρᾳ. 7, 1, 1. Ιπ. 12, 11. μάχαιραν μᾶλλον, ἢ ξίΦος ἐπαινοῦμεν in equite. ἐΦ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ, κοπίδος μᾶλλον ἡ πληγὴ ἢ ξίΦους ἀρκέσει. Cf. κοπὶς, σάγαρις, ψιλὸς.

μαχαίριον, *gladiolus.* v. intpp. Heſych. in v. παραζωσρίς. A. 4, 7, 11. παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον habebant Chalybes.

μαχαιροφόροι, *enſiferi, gla-*

gladio armati. Π. 3, 2, 5. ὁ Κῦρος — παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν Chaldaeos — ὡς δὲ οἱ Χαλδαῖοι εἶδον ἐναντίους μαχαιροφόρους ἰσμένους. 6, 2, 5. μεμισθωμένους a rege Aſſyriorum Θρᾳκῶν μαχαιροφόρους. Ap. Thucyd. 2, 98. οἱ μαχαιροφόροι dicuntur τοῦ πεζοῦ μαχιμώτατοι in Thracum exercitu.

Μαχάων, *Machaon*, medicus. K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 14. etiam artis dicendi et bellicae peritus.

μάχεσθαι, ¶ 1) *pugnare, proelium committere.* Thomas Mag. dicit, ἀπομάχεσθαι magis probum eſſe quam μάχεσθαι, quod praeceptum Sallierio videtur poſſe ferri, ſi dicas, μάχεσθαι non pro ἀπομάχεσθαι ponendum eſſe. Π. 6, 4, 5. p. 392. κωλύσουσιν ἀλλήλους μαχεσθαι. A. 1, 7, 1. ἦξειν σὺν τῷ στρατεύματι μαχούμενον. Recte igitur Thomas: μαχοῦμαι κάλλιον, ἢ μαχήσομαι. Certe in Xenophonte ſemper eſt forma prior, niſi quod ſemel in var. lect. reperitur μαχήσονται pro μαθήσονται. v. μανθάνειν nr. 7. A. 1, 7, 18. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ μαχεῖσθαι βασιλέα. §. 13. οὐκ ἐμαχέσατο βασιλεύς. §. 14. 15. 1, 10, 7. 3, 2, 17. ὡς κράτιστα μαχούμεθα. 5, 6, 3. p. 291. 6, 4, 9. E. 7, 5, 11. Απ. 3, 4, 4. τάξοντας — μαχουμένους. Sic Weſſ. ex emendatione Steph. pro μαχομένους, quod tamen defendunt Ern. et Hindenb. §. 11. μαχόμενον τοὺς πολεμίους νικᾶν — ἐνεργῶς μαχεῖται. O. 8, 5. πῶς ἂν οὕτως ἔχοντες μαχέσαιντο; c. dat. Π. 3, 1, 10. κρείττονι ἑαυτοῦ μάχεσθαι, *aduerſus eum, qui ſit ipſo potior.* §. 13. 4, 1, 8. p. 205. πόσῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν. 4, 4, 3. ἡμῖν οὐ μαχεῖσθε. 6, 4, 5. p. 392. πεζοῖς μαχεῖσθε. A. 1, 5, 9. βασιλεῖ μαχεῖσθαι. All. perperam μάχεσθαι. 1, 7, 8. οἴει γάρ σοι μαχεῖσθαι τὸν ἀδελφόν; 5, 4, 10. Ag. 1, 38. E. 1, 3, 5. 7, 5, 14. c. πρὸς, Π. 7, 1, 11. μαχεῖσθε πρὸς κέρας. A. 4, 6, 8. Additur formula ἐκ χειρός, Π. 6, 4, 5. p. 392. et E. 7, 2, 14. c. σὺν, Π. 5, 3, 4. κἂν αὐτὸς σὺν ἐκείνῳ μάχοιτο, *contra illum.* Sed A. 6, 3, 8. ὅπως σὺν ἐκείνοις μαχώμεθα, καὶ μὴ μόνοι κινδυνεύσωμεν, *illis adiuuantibus* ſ. *ſociis.* Sic ſaepe c. μετὰ, Π. 6, 4, 5.

5. p. 392. μετὰ θελόντων — μαχεῖθε. 7, 1, 7. ὅστις ἑαυτὸν φιλεῖ, μετ' ἐμοῦ μαχέσθω. E. 3, 5, 9. ἡμεῖς; μεθ' ὑμῶν μαχούμεθα ἐκείνοις. 4, 1, 14. 4 4, 10. μαχόμενος μετ' ὀλίγων πρὸς πολλούς. c. περὶ, A. 2, 1, 10. σὺν τούτοις (ſcil. ὅπλοις) περὶ τῶν ὑμετέρων ἀγαθῶν μαχούμεθα. c. πρὸ, A. 6. 1, 4. μάχεται πρὸ τοῦ ζεύγους, *ante iugum ſtans*, ne abigatur. E. 5, 4, 33. πρὸ τοῦ βατιλέως μαχόμενος, ne vulneretur. 6, 4, 13. οἱ πρὸ αὐτοῦ μαχόμενοι, *pro* vulnerato iacente, ne auferatur mortuus. 7, 4, 23. c. ὑπὲρ, Π. 2, 1, 8. οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο τρέφονται, ἢ ὅπως μάχωνται ὑπὲρ τῶν τρεφόντων. 4, 4, 3. ἡμεῖς ὑπὲρ ὑμῶν μαχούμεθα. 5, 3, 4. ὑπὲρ τῆς χώρας μάχεσθαι. 6, 2, 7. p. 367. Απ. 2, 6, 21. καλὰ καὶ ἡδέα νομίζοντες, ὑπὲρ τούτων μάχονται, vt retineant. K. 10, 23. Participium ponitur fere pro ſubſtantiuo, Π. 6, 1, 16. ἅρματα τριακόσια τοὺς μαχομένους παρέχεται τριακοσίους. Diſtinguuntur ab ἡνιόχοις. 7, 1, 10. τὸ μαχόμενον, ſcil. μέρος. ¶ 2) *proelio ſe inferere, progredi inter pugnantes.* A. 1, 7, 8. παρεκελεύοντο δ' αὐτῷ — μὴ μάχεσθαι, ἀλλ' ὅπιθεν ἑαυτῶν τάττεσθαι. ¶ 3) *bellare.* Π. 6, 1, 10. οἷς ἡμεῖς — οὐ δυνησόμεθα μάχεσθαι. Paulo poſt eſt οὐκ ἂν δυναίμεθα στρατεύεσθαι. Αγ. 1, 8. ἐπιόντα μᾶλλον ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ. Mox eſt πολεμεῖν. O. 4, 18. τῷ ἀδελφῷ ἐπορεύετο μαχούμενος περὶ τῆς βατιλείας. ¶ 4) *contendere.* A. 4, 5, 10. ἀλλήλοις ἐμάχοντο περὶ αὐτῶν, de iumentis captis. 5, 6, 13. Απ. 1, 6, 6. 3, 5, 16. Metaphorice eſt etiam Αγ. 5, 5. μάχεσθαι πάλιν τὴν αὐτὴν μάχην, reſiſtendo oculis. ¶ 5) *reſiſtere.* Π. 3, 1, 3. τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι. 6, 1, 10. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος. ¶ 6) μὴ μαχόμενον legitur pro μηχανώμενον. v. μηχανᾶσθαι nr. 11. it. αὐτοῖς μαχώμεθα pro αὐτοὺς δεχώμεθα. v. δέχεσθαι nr. 5. it. μαχόμενοι pro διαφερόμενοι. v. διαφέρεσθαι nr. 5.

μάχη, ¶ 1) *pugna, proelium.* Μάχης ἰσχυροτάτης deſcriptiones ſunt Π. 7, 1, 16 — 19. Αγ. 2, 12 — 14. E. 4, 3, 12. quem locum laudat Longinus §. 19. E 4, 4, 11. ſq. A. 3, 3, 3. μάχης δεῖ πρῶτον. Π. 7, 5, 18. νενικήκαμεν τὴν μεγάλην μάχην. Iun-

Iungitur c. πόλεμος, Π. 7, 2, 8. μάχας δέ σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ — πολέμου καὶ μάχης. c. variis verbis, E. 6, 4, 14. τοὺς νεκροὺς — διὰ μάχης ἀναιρεῖσθαι, *commisso proelio*. Π. 6, 3, 11. p. 384. μηδεμίαν μαχην ὑπομεῖναι ἐκ χειρός. A. 1, 4, 12. οὐκ ἐπὶ μάχην ἰόντων, *cum in nullam expeditionem proficiscerentur*. E. 3, 1, 1. ἡ μάχη ἐγένετο. 4, 2, 14. 4, 3, 9. E. 3, 4, 3. μάχην ξυνάψαι. 4, 2, 11. Π. 3, 3, 16. ὡς — οὐδὲ μάχην ποιήσοιντο ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. 6, 3, 8. 8, 8, 11. E. 4, 2, 6. Cf. ἡττᾶσθαι, κρατεῖν, κρίνειν, λήγειν, νικᾶν, συνάπτειν. De bestiis, Π. 2, 3, 5. p. 118. μάχη, ἣν ὁρῶ πάντας ἀνθρώπους φύσει ἐπισαμένους — τἆλλα ζῶα ἐπίσαταί τινα μάχην ἅπασα. ¶ 2) *tempus* vel *locus pugnae*. A. 2, 2, 3. τῆς ὁδοῦ ἣν ἦλθον ἐξ Ἐφέσου — μέχρι τῆς μάχης — ἀπὸ δὲ τῆς μάχης σάδιοι etc. Scil. intelligitur τόπου. 5, 5, 4. ¶ 3) *pugnae ratio, genus armorum*. Π. 2, 1, 2. p. 88. τὴν μάχην μοι λέξον ἑκάσων ἥτις ἐσί, *quomodo in pugna armati sint*. ¶ 4) *contentio*. Π. 7, 5, 14. ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν. Sic de certamine gymnico, Αγ. 6, 3. οὐδὲν ἧττον τοὺς ἀκονιτὶ, ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας σεφανοῦσιν. De contentione amantium, Ισρ. 1, 35. ἡδεῖαι — αἱ μάχαι τε καὶ ἔριδες. ¶ 5) Confunditur c. συμμαχία. v. ibi nr. 3.

μάχιμος, *bello idoneus*. A. 7, 8, 7. ἄνδρας πολλοὺς καὶ μαχίμους. Sic Π. 5, 4, 20. τὸ μάχιμον, scil. μέρος τοῦ στρατεύματος. Antea dicebantur ὁπλοφόροι. Oppon. σκευοφόροι.

μέγα pro μεγάλως (poet. Port.), v. μέγας nr. 15.

Μεγάβαζος, v. sequentia.

Μεγαβάτης, *Megabates*. Αγ. 5, 4. Spithridatis filius, amatus ab Agesilao. E. 4, 1, 12. vocatur Μεγάβυζος. Cf. Plutarch. Lacon. apophthegmm. T. VIII. opp. p. 176. Hutten.

Μεγάβυζος, *Megabyzus*. A. 5, 3, 7. Xenophon reliquit pecunias παρὰ Μεγαβύζῳ, τῷ τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρῳ. §. 8. Videtur nomen dignitatis esse, cuius explicandi causa additum sit νεώκορος. Μεγαβύζους enim vocatos fuisse omnes Dianae Ephesiae templi antistites et sacerdotes, ostenderunt viri docti multi, vt interpp. He-

Hesych. in v. Μεγαβύζιοι λόγοι, Thom. Mag. in v. ζάκορος, Meursius exercitat crit. 1, 3. Doruill. ad Charit. p. 447. inprimisque Hemsterhus. ad Lucian. Tim. T. I. p. 134. sq. E. 4, 1, 12. puer ilie, qui alias Μεγαβάτης vocatur, dicitur Μεγάβυζος, in ed. Ald. Μεγάβαζος, quod vnum idemque esse Hemsterh. docuit. Cf. Μεγάζυβος.

Μεγαδινοί, v. Μαριανδυνοί.

* μεγάδις, v. μέγαδις.

Μεγάζυβος, *Megazybus*. Π. 8, 6, 4. est inter satrapas Cyri. All. Μεγάβυζος, quod praefert Hemsterhus. l. l, tanquam nomen apud Persas vsitatum.

μεγάλαυχος, *iactator*. Hinc τὸ μεγάλαυχον, *superbia, fastus*. Αγ. 8, 1. τὸ μὲν μεγάλαυχον οὐκ ἂν εἴδέ τις, τὸ δὲ Φιλόσοργον καὶ θεραπευτικὸν τῶν Φίλων.

μεγαλεῖος, ¶ 1) *magnificus*. Suid: μεγαλεῖον· μεγαλοπρεπές. Απ. 2, 1, 34. ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι, *quae magis earum praestantiam declarant*. 4, 5, 2. καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις πτῆμα ἐλευθερίαν. Sic de eximio robore corporis et animi, Λ. 1, 3. τὰς οὕτω τρεφομένας, πῶς χρὴ προσδοκῆσαι μεγαλεῖον ἄν τι γεννῆσαι. ¶ 2) *generosus, vehemens*. Απ. 4, 1, 4. μεγαλείους καὶ σφοδροὺς ὄντας homines δυσκαθέκτους εἶναι. §. 3. eodem modo equi dicebantur θυμοειδεῖς.

μεγαλείως, ¶ 1) *magnifice*. O. 11, 9. θεοὺς μεγαλείως τιμᾶν, *splendidis sacrificiis et largis*. E. 4, 1, 4. μεγαλειοτέρως σου — τίς ἄν ποτε γήμειε, *maiore cum apparatu et comitatu*. ¶ 2) *valde*. Suid: μεγαλείως· πάνυ. Αγ. 11, 16. μεγαλείως ὠφελῶν τὴν πόλιν. Λ. 4, 6. οἱ δὲ ζημιοῦσι, μεγαλείως κατισχύναι βουλόμενοι — πείθεσθαι τοῖς νόμοις. Leuncl. *acerrimo studio*. Zeun. μεγαλείως iungit c. ζημιοῦσι, vt sit *grauiter*.

μεγαληγορεῖν (poet. Port.), *magnifice de se loqui, magnifice praedicare*. Π. 4, 4, 1. οἱ δὲ διηγοῦντο ἅπερ ἐποίησαν, καὶ ὡς ἀνδρείως ἔκασα, ἐμεγαληγόρουν. 7, 1, 9. τοιαῦτα ἐμεγαληγόρει. Α. 6, 3, 11. Αγ. 8, 2. synon. est ἐπαινεῖν ἑαυτόν.

μεγαληγορία, *magniloquentia, iactatio*. Απολ. 1. ἔτυχον τῆς μεγαληγορίας αὐτοῦ — ἀφρονεστέρα φαίνεται ἡ μεγαληγορία. §. 2.

μεγαλήγορος, *iactabundus*. Poll. 2, 126. μεγαλη-

γό-

ληγόρος δὲ παρὰ Ξενοφῶντι. Iungermannus etiam ap. Xenoph. ſcribi iubet μεγαλῃγόρος. Cf. eiusdem not. ad Poll. 9, 146. Π. 7, 1, 9. μεγαλήγορος dicitur Cyrus, certiſſime felicem euentum promittens ante pugnam.

μεγαλογνωμοσύνη, *animi magnitudo.* Ag. 8, 3. eſt in eo, quod priuatim nollet Ageſilaus regi eſſe amicus, niſi ille toti Graeciae amicus eſſet futurus.

μεγαλογνώμων, *qui magno ingenio et animo magnaque prudentia eſt.* O. 21, 8. τούτους δὲ (qui ſibi ſubiectos efficiunt dicto audientes, laboris patientes etc.) δικαίως ἄν τις καλοίη μεγαλογνώμονας. Tum ſequitur: μέγας τῷ ὄντι οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἂν μεγάλα δύνηται γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Ag. 9, 6. μεγαλόγνωμον, *magnanimum*, in Ageſilao vocatur, quod luxui inimicus rebus virum decentibus gauderet.

Μεγαλοπολῖται, *Megalopolitani* in Arcadia. E. 7, 5, 5. ſtant ab Epaminonda. Legitur etiam Μεγαλοπολίτης pro Ἀμφιπολίτης. v. Ἐπιθένης.

μεγαλοπράγμων, *qui res magnas molitur.* E. 5, 2, 26.

μεγαλοπρεπὴς, ¶ 1) *magnificus in ſumtu et cultu.* Suid: μεγαλοπρεπής· μεγαλοφανὴς, ἢ ὁ ἐπὶ μεγέθει ἀναλωμάτων πονούμενος· ἐλευθέριος δὲ ὁ ἐπὶ τὰ συνήθη καὶ εὐτελῆ, np. ἀναλώματα. Cf. Poll. 3, 118. Π. 2, 4, 4. ἐμοὶ κόσμος ἂν ἦν τοῦτο — υἱὸν ὅτι μεγαλοπρεπέσατον veſtitu φαίνεσθαι. 5, 5, 4. E. 6, 1, 3. Φιλόξενος καὶ μεγαλοπρεπὴς τὸν Θετταλικὸν τρόπον. (Cf. Poll. 6, 27.) 6, 2, 4. μεγαλοπρεπεῖς οἰκήσεις. Ier. 2, 2. 11, 5. τὸ κάλλιστον καὶ μεγαλοπρεπέσατον κτῆμα — ἁρματοτροφίαν. Dicitur etiam de rebus aliis ſplendidis et egregiis, et magno ſumtu egentibus, A. 1, 4, 16. Μένωνι δῶρα πέμψαι μεγαλοπρεπῆ. All. μεγαλοπρεπῶς. Ag. 2, 27. προπομπὴν δόντες μεγαλοπρεπῆ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεσάτων ἀγωνισμάτων, np. vincendo hoſtes poena, et amicos beneficiis. ¶ 2) *honorificus.* De variis virtutibus et factis, e quibus ſplendor quidam eluceſcit, Π, 1, 6, 13. σοὶ δὲ τούτου μεγαλοπρεπεσέρα ἔσται ἡ τῆς ὑγιείας ἐπιμέλεια. Ier. 11, 7. Ap. 1, 2, 64. τῆς μεγαλοπρεπεσάτης ἀρετῆς, ἣ πόλεις καὶ οἴκους

οἴκους εὖ οἰκοῦσι. ¶ 3) *eximius, excellens, ſpecioſus.* De forma, Ιπ. 10, 1. ἵππῳ μεγαλοπρεπεσέρῳ. §. 5. Cf. Poll. 1, 195. Ιπ. 11, 8. καὶ ἄνδρες, οἱ καλῶς χρώμενοι αὐτοῖς, μεγαλοπρεπεῖς φαίνονται. Eodem modo intelligendum videtur Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι προαγορεύεται — ὥσε μεγαλοπρεπεσέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι. ¶ 4) *magnus, maieſtate ornatus.* Απ. 1, 4, 10. τὸ δαιμόνιον μεγαλοπρεπέσερον ἡγοῦμαι, ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. ¶ 5) Απ. 3, 10, 5. τὸ μεγαλοπρεπὲς, *ſenſus ſublimes et generoſi.* Iungitur c. ἐλευθέριον et opponitur τῷ ταπεινῷ.

μεγαλοπρεπῶς, *magnifice, ſplendide.* Π. 6, 2, 3. πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο μεγαλοπρεπῶς — ἆθλα τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου, *largè, munifice.* Α. 7, 3, 9. μεγαλοπρεπέσατα τιμῆσαι donis Σεύθην. 7, 6, 3. Πο. 6, 1. μεγαλοπρεπέσερον ἑορτὰς ἄξομεν. Ε. 3, 1, 10. Απ. 1, 4, 10. deus μεγαλοπρεπέσερον ἀξιοῖ σε θεραπεύειν. Ο. 2, 5. ξένους δέχεσθαι — μεγαλοπρεπῶς. Legitur etiam pro μεγαλοπρεπῆ. v. μεγαλοπρεπὴς nr. 1.

μεγαλοφρονεῖν, *animo audaci et confidenti eſſe.* c. ἐπὶ, Ε. 6, 2, 27. μεγαλοφρονοῦντος ἐφ' ἑαυτῷ τοῦτό μοι δοκεῖ ἀνδρὸς, *virtuti ſuae fidentis.* Edd. vett. μεγαλοφρονῶν — δοκῶ.

μεγαλοφρόνως, *elato animo.* Ε. 4, 5, 6. Ageſilaus legatos pacem petentes μάλα μεγαλοφρόνως οὐδ' ὁρᾶν ἐδόκει. Eſt h. l. in malam partem: *ſuperbe.* Nam Plutarch. in Ageſil. p. 393. vtitur verbo ἐνυβρίσαι.

μεγαλόφρων, ¶ 1) *animoſus, fortis.* Π. 2, 1, 14. πρὸς τοὺς πολεμίους μεγαλοφρονέσεροι γίγνονται. ¶ 2) *generoſus, magnanimus.* Ιπ. 11, 1. equus debet habere ψυχὴν μεγαλόφρονα. Cf. Poll. 1, 211. et 195. Sic Αγ. 11, 11. τὸ μεγαλόφρον, *animi magnitudo.* Ο. 10, 1. τὰ μεγαλόφρονα αὐτῆς, *animi magna, animi magni documenta*, np. dum ſpernit res leues et vanas.

μεγαλοψυχία, *excelſus animus.* Ε. 6, 1, 4. p. 360. ὧν (equitantium) τὰ σώματα καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν ὁρῶν.

μεγαλύνειν, *magnifice praedicare.* Απολ. 32. διὰ τὸ μεγαλύνειν ἑαυτὸν ἐν τῷ δικαστηρίῳ φθόνον ἐπαγόμενος.

Digitized by Google

νος. §. 1. eſt μεγαληγορία.

μεγαλύνεσθαι, *efferri, ſibi placere, gloriari.* Απ. 3, 6, 3. ταῦτ' ἀκούων ὁ Γλαύκων ἐμεγαλύνετο, *animos ſumebat.* c. dat. Λ. 8, 2. τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται. Leuncl. *glorioſum putant.* c. ἐκ, E. 7, 1, 13. ἐκ τῶν συμβαινόντων ἔργων ἐμεγαλύνοντο, *inclareſcebant, maior in dies de eorum opibus et auctoritate fiebat exiſtimatio.* c. ἐπὶ, Αγ. 10, 2. οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ ἄλλων βασιλεύειν, ὡς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ ἄρχειν ἐμεγαλύνετο. In malam partem, Ιερ. 2, 17. ſi tyrannus quosdam interfecit, οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ. Ο. 21, 4.

μεγάλως, *magnopere, eximie.* Π. 8, 2, 7. μεγάλως εὐεργετῶν. Α. 3, 2, 13. μεγάλως ἡγεῖσθε ἐξαπατηθῆναι. Λ. 10, 4. μεγάλως, ἀγαθῆναι. Ιερ. 4, 5.

Μέγαρα, *Megara,* vrbs ad Iſthmum Corinthiacum, media inter Peloponneſum, Boeotiam et Atticam. Πο. 4, 46. ἀπέχει — τῶν ἀργυρείων ἐγγύτατα πόλις Μέγαρα. E. 1, 1, 26. πληρωθεισῶν a Lacedaemoniis ἐκ Μεγάρων — νεῶν. 1, 2, 9. Συρακούσιοι — ἀποδράντες ᾤχοντο εἰς Μέγαρα. 2, 4, 1. οἱ τριάκοντα — Φευγόντων — πολλοὺς ἄγοντες ἐνέπλησαν καὶ τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Θήβας. 4, 4, 13. 5, 4, 41. §. 55. Ἀγησίλαος ἀπῆλθε διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος τὴν ἐπὶ Μέγαρα. §. 58. ὅτε ἀπῆγε τὸ στράτευμα ἐκ τῶν Θηβῶν, ἐν τοῖς Μεγάροις — ῥήγνυται φλὲψ Ageſilao. Ο. 4, 20.

Μεγαρεύς, *Megarenſis.* Α. 6, 2, 1. Ἡράκλειαν πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον. E. 1, 3, 10. ἐν Βυζαντίῳ ἦν Κλέαρχος — καὶ τῶν νεοδαμωδῶν οὐ πολλοί, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ ὁ ἄρχων αὐτῶν Ἔλιξος Μεγαρεύς. Απ. 2, 7, 6. Μεγαρέων οἱ πλεῖστοι ἀπὸ ἐξωμιδοποιΐας διατρέφονται. Cf. Ἕρμων et Πασίων.

Μεγαρικὴ, *ager Megarenſis.* v. Αἰγόσθενα.

μέγας, ¶ 1) *magnus.* Α. 2, 6, 9. ὄνομα μέγα καὶ δύναμιν μεγάλην. 4, 7, 17. πολλῷ μείζων ἐγίγνετο βοή. Απ. 2, 2, 3. μείζω ἀγαθὰ παθὼν — μείζονα εὐεργετημένους — ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι — μείζονος κακοῦ φόβῳ. Ιερ. 2, 2. μεγάλα ἐπινοεῖτε. Π. 7, 5, 17. p. 444. μεγάλα πράσσειν. Α 2, 6, 9. μεγάλα πράττειν. Ο. 21, 8. μεγάλα γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Cf. θύειν, ὄνομα et Φρονεῖν. Dicitur de regione et imperio,

rio, Π. 1, 2, 5. μεγίση ἀρχή. 5, 5, 10. p. 332. τὴν χώραν τὴν σὴν ἐβουλόμην μείζω ποιεῖν μᾶλλον ἢ τὴν ἐμὴν ὁρᾶν οὕτως αὐξανομένην. De exercitu, ita vt copia ſpectetur, Π. 6, 3, 8. κρεῖττον μείζονα οἰηθέντας μείονα ἰδεῖν, ἢ μείω ἀπούσαντας μείζονα (Margg. ἰσχυρότερα) εὑρίσκειν. Sic Π. 1, 5, 3. μεγάλα ἔθνη. Cf. ἰσχυρός. De ſtatura, Π. 1, 3, 14. παῖς μέγας. 2, 3, 3. 8, 4, 9. De aetate, v. ἀνήρ, et Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 2, 6. p. 287. K. 9, 8. οἱ μὲν νέοι — οἱ δὲ ἤδη μεγάλοι. Superl. Π. 2, 2, 1. p. 102. λήψῃ τὸ μέγιστον, *maximam carnis partem*, — μεῖζον ἑαυτοῦ λαβεῖν. 5, 2, 9. μεγίσην εὐωχίαν. Margg. et Cod. Guelf. ἡδίσην εὐωχ. Aϑ. 3, 5. De ſalute reip. Ag. 2, 7. περὶ τῶν μεγίσων εἰκῇ κινδυνεύοντα. De praemiis, Π. 2, 2, 12. τῶν μεγίσων ἀξιοῦσθαι. De honoribus et dignitatibus, Π. 8, 7, 3. p. 546. μειζόνων τυχεῖν, *auctoritatem, honorem, dona, maiora.* Απολ. 14. παρὰ ϑεῶν μειζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι. §. 15. 29. De rei euentu, vel felici vel infelici, Απ. 1, 1, 8. τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις τοὺς ϑεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. De virtute, Απ. 1, 1, 7. τῷ τὰ μέγιστα εὐεργετήσαντι, *qui alterum virtutem docet.* Μέγα ποιεῖσθαι, *magni facere.* v. Valckenar. ad Herodot. 9, 112. Π. 5, 3, 10. μέγα ποιοῦμαι Φίλον τοῦτο τὸ χωρίον καταλιπεῖν. Margg. καταλιπών. ¶ 2) *tumidus, commotus.* v. Doruill. ad Charit. p. 687. A. 5, 8, 9. v. ϑάλαττα. ¶ 3) *grauis, magni momenti.* a) Π. 1, 5, 7. p. 54. τῶν μεγίσων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσιν. p. 55. τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά. 1, 6, 19. p. 72. τὸ Φιλεῖσθαι ὅπερ ἔμοιγε ἐν τοῖς μεγίσοις δοκεῖ εἶναι. 7, 5, 18. p. 447. 8, 1, 4. πρέσβεις πεμπτέον· ὅπερ ἐν τοῖς μεγίσοις ἡγεῖτο εἶναι, εἰς τὸ ἄνευ πολέμου τυγχάνειν ὧν δέοιτο. A. 2, 6, 8. μεγάλα ἦν, *haud leuia erant.* 4, 7, 17. ἐδόκει δὴ μεῖζόν τι εἶναι. 7, 7, 16. μέγα ἡγοῦ τοῦτο καταπρᾶξαι. Ag. 2, 18. §. 29. τὸ μέγιστον ἐξηπατημένος, *in re maximi momenti.* Leuncl. *maximopere.* Hutch. *maxime.* E. 6, 5, 35. O. 15, 2. Sic b) poſt alia enumerata; v. Doruill. ad Charit. p. 502. Π. 3, 1, 1. ἐξεπλάγη — καὶ τὸ μέγιστον ἐφοβεῖτο, *et quod maximum* ſ. *praecipuum erat.*

erat. Non male tamen Leuncl. vertit *maxime.* 4, 1, 11. ἀνδρὸς ἀρίστου — καὶ, τὸ μέγιστον, ἀπὸ θεῶν γεγονότος. 5, 1, 10. 5, 5, 9. p. 331. τὸ δὲ πάντων μέγιστον καὶ κάλλιστον, τὴν σὴν χώραν αὐξανομένην. 5, 2, 9. A. 2, 5, 2. p. 109. πρῶτον καὶ μέγιστον, οἱ θεῶν ὅρκοι ἡμᾶς κωλύουσι, *quod primum et graviſſimum eſt.* Ag. 1, 36. Ap. 1, 4, 13. ὅπερ μέγιστόν ἐστι, καὶ τὴν ψυχὴν ἐνέφυσε. 3, 4, 12. τὸ μέγιστον, ὅτι οὐ — πράττεται. Hindenb. malebat τὸ δὲ μέγιστον. O. 21, 1. it. c) plural. Π. 1, 6, 19. p. 83. μάθε δέ μου καὶ τάδε τὰ μέγιστα. di A 5, 6, 16. ὁ μάντις ἀπεκρίνατο, τὸ μὲν μέγιστον τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι. Verte: *in vniuerſum quidem.* ¶ 4) *praeſtans, inſignis, admirabilis.* v. Hemſterhuſ. ad Lucian. Nigrin. init. A. 6, 1, 15. μέγας οἰωνὸς καὶ οὐκ ἰδιωτικός. Vbi μέγας eſt βασιλικός. Ag. 3, 5. μέγα καὶ καλὸν κτῆμα, *magnopere expetendum.* Sic Ier. 7, 1. ἔοικε μέγα τι εἶναι ἡ τιμή. ¶ 5) *magnam vim habens, multum conferens.* v. Doruill. ad Charit. p. 595. c. εἰς, Π. 1, 2, 8. μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν — μέγα δὲ καὶ εἰς τοῦτο συμβάλλεται. E. 7, 5, 6. μέγα ἂν τοῦτο γενέσθαι τοῖς συμμάχοις εἰς τὸ ἐπιῤῥῶσαι αὐτούς. Ipr. 1, 24. εἰς τὸ εὐπειθεῖς εἶναι τοὺς ἀρχομένους, μέγα μὲν τῷ λόγῳ διάσκειν etc. Plene Π. 6, 1, 16. εἰς τὸ κρατεῖν οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι. c. πρὸς, Ap. 2, 3, 4. πρὸς Φιλίαν μέγα μὲν ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν Φύναι, μέγα δὲ τὸ ὁμοῦ τραφῆναι. ¶ 6) *potens, auctoritate pollens.* Schol. Ariſtoph. Vesp. 67. μέγας οὐ τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τῇ ἐξουσίᾳ καὶ σεμνότητι. Π. 1, 2, 7. ἡ ἀναισχυντία μεγίστη δοκεῖ εἶναι ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγεμών. 4, 2, 5. ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ εὐτυχῆ καὶ μέγαν. 5, 2, 11. 5, 5, 4. bis. 7, 2, 7. p. 49. 8, 7, 3. p. 546. ἀδελφὸς μέγας ὢν — ἀδελφοῦ μεγάλου ὄντος. A. 2, 5, 2. p. 111. 3, 2, 6. τοὺς μεγάλους ταχὺ μικροὺς ποιεῖν. 7, 1, 14. εἰ ἡμεῖς σε μέγαν ποιήσαιμεν. 7, 3, 8. 7, 7, 26. Ag. 2, 16. Aϑ. 2, 1. τῶν πολεμίων ἥττους τε — καὶ μείζους. E. 1. 7, 10. p. 58. 3, 4, 9. 3, 5, 8. p. 83. θεὸς τοὺς μὲν μικροὺς μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς. §. 28. 6, 3, 6. p. 387. ἄλλους μεγάλους ποιῆσαι. p. 388. 6, 4, 28. Ἰάσων — μέγας — ἔτι δὲ μείζων

μειζων — μέγιστος δέ. 7, 2, 2. K. 1, 10. ¶ 7) *gratia florens.* Π. 8, 3, 4. μέγας σύ γε apud Cyrum, c. παρὰ, E. 7, 1, 32. παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν. In ſqq. eſt πρωτεύειν. ¶ 8) *nobilis.* Ιερ. 1, 27. γάμος ὁ ἐκ μειζόνων. ¶ 9) *magnifaciendus, verendus.* E. 1, 7, 10. p. 55. ἡμαρτηκότας ἐς τὰ μέγιστα, θεούς τε καὶ ὑμᾶς. Sic de religione et fide, A. 5, 7, 18. περὶ τὰ μέγιστα τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντες. ¶ 10) *valens viribus.* De refectis poſt cladem, E. 6, 4, 24. μείζους γεγενημένους. ¶ 11) *aduerſus, durus.* Π. 8, 1, 7. ὁ μέγιστος τρόπος τῆς ἀνάγκης ἦν. A. 5, 8, 7 τί μέγα ἂν οὕτως ἔπαθον. ¶ 12) *difficilis.* Π. 7, 5, 26. p. 455. μέγα ἔργον ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. ¶ 13) *utilis, commodus, bonus.* Ιπ. 6, 10. οὕτω δὴ μέγα ἐστὶ τὸ λαμβάνειν ἐθέλειν. Oppon. ἄχρηστος. ¶ 14) Πο. 2, 2. Leuncl. bis legit μέγα, vt ſit i. q. μέγα τι. Sed v. Zeun. ¶ 15) μέγα pro μεγάλως (poet. Port.) v. Heſych. et Etymol. M. it. Erneſt. ad Callim. epigr. p. 483. Π. 3, 1, 15. οὐδέν τι τούτοις μέγα λυπουμένους, *valde, grauiter.* 3. 2, 2. 5. 1, 12. μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι. 5. 3, 15. μέγα βεβλάφθαι. A. 3, 1, 27. K. 9, 5. Sic Π. 8, 7, 3. p. 546. ἄνδρα μέγα δυνάμενον. it. Plural. fere pro aduerbio, Π. 3, 1, 9. μεγάλα γ' ἂν ζημιοῖο. 6. 1, 20. 21. 8, 2, 7. μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν. A. 1, 9, 14. τὰ μεγάλα νικᾶν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα, *multum vincere.* Niſi malis *in rebus magnis.* 3. 3, 9. βλάψαι μὴ μεγάλα. Απ. 3, 12, 6. Comparatiu. Π. 6, 4, 3. τὸν ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῆς ψυχῆς ἐτίμησεν. Ιερ. 1, 8. πλείω καὶ μείζω λυποῦνται. K. 10, 12. Superlat. A. 1, 3, 10. τὸ μὲν μέγιστον, αἰσχυνόμενος — ἔπειτα δὲ καὶ δεδιώς. E. 1, 6, 4. Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτοισιν. O. 21, 10. Sic Morus E. 1, 7, 10. p. 55. transpoſitis verbis legi iubet ἡμαρτηκότας τὰ μέγιστα, *grauiſſime,* εἰς θεοὺς etc. At v. ſupra nr. 9. Cf. Schneider. ¶ 16) Pro μεῖζον in var. lect. eſt μειζόνως. v. ὄνομα nr. 4. it. μεγάλα pro πολλά. v. χρῆμα nr. 9.

Μεγαφέρνης, *Megaphernes,* Perſa, regis tinctor purpurae, quem A. 1, 2, 20.

2, 20. Cyrus interfici iubet.

μέγεθος, ¶ 1) *magnitudo.* Saepe omisso κατὰ, Π. 2, 1, 12. σκηνὰς — μέγεθος ὥσε ἱκανὰς εἶναι. Απ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μεγεθος ὄντα. Ιπ. 4, 3. K. 2, 5. 6. 8. 9, 13. Etiam plural. K. 4, 1. ὀσφὺν σαρκώδη, τὰ μεγέθη μεταξὺ μηρῶν καὶ βραχέων. Leuncl. legit τῷ μεγέθει. Cf. ποταμός. ¶ 2) *proceritas.* Π. 1, 4, 3. ὅσοι μέγεθος ἔλαβον, *qui grandiusculi facti sunt.* ¶ 3) *potentia.* Σ. 8, 1. Ἔρωτος — μεγέθει πάντα κατέχοντος. ¶ 4) Refertur ad multitudinem. E. 3, 3, 10. τὸ πρᾶγμα οὐκ ἤδεσαν ὁπόσον τὸ μέγεθος εἴη, *quantus esset conspiratorum numerus.*

Μεγιάλιος, *Megialius*, Lacedaemonius. E. 3, 4, 6. est inter legatos, quibus Tissaphernes iurat.

μέγιστος, v. paulo ante μέγας.

μέδιμνος, *medimnus.* Suid. ex Harpocratione: μέδιμνος· μέτρον χοινίκων μή (48). — μέτρόν ἐσι ξηρῶν, οἷον πυρῶν ἢ κριθῶν, — μοδίων ε'. ὡς εἶναι μέτρον ξεσῶν οβ'. ἤτοι λιτρῶν ρή. Cornel. Nepos Attic. 2, 6. medimno Attico tributi modios septem, pro quo tamen all. legunt sex. Pollux 4, 168. ὁ μέδιμνος, χοίνικες ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα. Phauorin: μέδιμνον· τὸ μόδιον. ἢ μέτρον Ἀττικὸν — γινόμενον μόδιοι ἑπτὰ, ἤτοι τεσσαράκοντα ὀκτὼ χοίνικες. Thomas et Phauor: μεδίμνος παροξυτόνως οἱ κυρίως Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ μέδιμνος. Cf. scriptores de ponderibus et mensuris veterum, v. c. Eisenschmid 2, 3. Arbuthnot p. 96. E. 3, 2, 20. τὸ λεγόμενον μεδίμνῳ ἀργύριον ἀπομετρήσασθαι. Videtur ad h. l. relq exisse Suidas: παροιμία· μεδίμνῳ ἀπομετρῶ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον. ἐπὶ τῶν μεγάλην καὶ ἀθρόαν προσδοκώντων ἀφέλειαν. cf. Erasm. chill. 2, 10, 7. Alii de iis explicant, qui tantum videantur habere pecuniae, vt metiri eam modio possint. Horat. 1, sat. 1, 95. sq. *diues vt metiretur numos*, et ap. Petronium c. 37. Trimalcionis vxor fortunata appellatur, quae numos modio metitur. v. Salmas. de vsuris p. 307. sq. Sic est etiam ap. Lucian. dial. meretric. 9. Caeterum ἀλφίτων μεδίμνους habet Xenophon A. 6, 1, 9. 6, 2, 2.

μέθη, *ebrietas.* Π. 4, 2, 19. p. 223. ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς, οὔτε μέθης. Αγ. 5, 1. Ιερ. 6, 3.

μεθημερινὸς, *diurnus.* Λ. 12, 2. Φυλακὰς μεθημερινάς.

μεθιέναι, ¶ 1) *iaculari.* Π. 4, 3, 3. p. 229. παλτὰ, οἷς καὶ μεθιέντες, καὶ ἔχοντες χρώμεθα. ¶ 2) *dimittere.* Helych: μεθήσω· ἀφήσω. Α. 7, 4, 6. περιλαβὼν τὸν παῖδα εἶπεν — οὐ γὰρ μεθήσω τὸν παῖδα. ¶ 3) *omittere, negligere.* Helych: μεθήσει· ἀμελήσει, ἐάσει. Απ. 2, 1, 33. μεθιᾶσι τὰ δέοντα πράττειν.

μεθιστάναι, ¶ 1) *transferre, mutare.* Ε. 2, 3, 17. p. 90. πολιτεῖαι μεθίσανται. 5, 4, 64. νόμους μετέσησεν. 7, 1, 30. πολιτείαν μετασῆσαι. Cl. Poll. 6, 130. c. εἰς, Ε. 2, 3, 17. p. 90. τοῖς ἐς ὀλιγαρχίαν μεθισᾶσι, πρ. τὴν πολιτείαν, *qui oligarchiam constituerunt.* p. 92. τὴν δημοκρατίαν μετασῆσαι ἐς τοὺς τετρακοσίους. 4, 8, 27. ¶ 2) *ad defectionem impellere, in ditionem redigere.* c. πρὸς, Ε. 2, 2, 3. τὰ ἐπεὶ πάντα πρὸς Λακεδαιμονίους μετέσησεν.

μεθίστασθαι, ¶ 1) *secedere.* Α. 2, 3, 12. μετασάντες οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο. ¶ 2) *secedere iubere, summouere.* v. Doruill. ad Charit. 5, 8. Α. 2, 3, 5. μετασησάμενος αὐτοὺς ὁ Κλέαρχος ἐβουλεύετο. Ε. 4, 1, 3. ¶ 3) *deficere.* Helych: μεθέσηκε· ἀφέσηκε. Ε. 1, 4, 4. χωρία τὰ πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεσηκότα.

μεθόρια, *limites, fines.* Helych: μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους. Π. 1, 4, 16. ἐν τοῖς μεθορίοις τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς Μήδων. §. 17. 5, 4, 21. 5, 5, 2. 3, 3, 4.

μεθορμίζειν, *nauium statione mutata ad aliam ire.* Helych: μεθορμίζεται· μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον. Ε. 2, 1, 16. οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν, ἀλλὰ μεθορμίσαι ἐς Σησὸν παρῄνει.

Μεθυδριεύς, *ciuis Methydrii,* vrbis Arcadiae, de qua v. Pausan. 8, 36. v. Ἀριστώνυμος,

μεθύειν, ¶ 1) *ebrium esse.* Π. 7, 5, 9. μεθύουσι. Oppon. νήφοντες. Α. 4, 8, 16. σφόδρα μεθύουσιν ἐώκεσαν. 7, 3, 18. Ε. 6, 4, 36. Ο. 12, 11. Σ. 2, 26. ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν. ¶ 2) *affectu abreptum esse.* Σ. 8, 21. μεθύοντα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης.

μεθύσκεσθαι, *inebriari.* Π. 1, 3, 10. πίνων οὐ μεθύσκεται. 4, 5, 4. ἐμεθύσθη-

σπετο, *largius se vino inuitabat.* E. 3, 2, 20. καθεύδων οὔπερ ἐμεθύσθη, *se inebriauerat.* 5, 4, 5.

Μειδίας, *Midias.* E. 3, 1, 11 — 25. Mania socru occisa inhiat satrapiae Aeolidis, sed a Pharnabazo delatus et a Dercyllida victus priuatur hereditate.

μειζόνως, *grauius.* K. 13, 3. μέμφομαι αὐτοῖς τὰ μὲν μεγάλα, μειζόνως. Cf. ὄνομα nr. 4.

μείζων, v. μέγας.

Μειλανίων, v. Μελανίων.

Μειλίχιος. Hesychio auctore est πρᾶος, συνετὸς, ἡδὺς, προσηνής. cf. Poll. 5, 138. Est maxime cognomen Iouis, (v. Schol. Aristoph. nubb. 407. Meurs. Thes. 7. Gramm. hist. deor. p. 9. et Duker. ad Thucyd. 1, 126.) sed etiam aliorum deorum. v. Pausan. 10, 38. p. 897. A. 7, 8, 2, 3. ὁ Ζεὺς ὁ Μειλίχιος Xenophonti non est propitius ob omissa sacra, quare Xenophon ei sacra facit.

μειονεκτεῖν, ¶ 1) *minus habere, inopem esse, carere.* Ag. 4, 5. σὺν αὐτῷ τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν — πῶς οὐκ ἂν τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι. ¶ 2) *minus commodi aut voluptatis habere, magno bono carere.* An. 3, 14, 6. c. gen. rei, Ier. 1, 29. μειονεκτεῖ τῶν εὐφροσυνῶν, *minus voluptatum percipit.* 2, 1. ἐκείνους μειονεκτοῦντας καὶ σίτων καὶ ποτῶν. Mox est ἀπεχομένους. 3, 6. τούτου τοῦ κτήματος (np. τοῦ φιλεῖσθαι) μειονεκτοῦσιν. 4, 1. μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ, qui πίσεως ἐλάχιστον μετέχει. Saepe verti potest ¶ 3) *deteriore conditione esse, inferiorem esse.* Π. 8, 6, 11. μειονεκτεῖν ἐδόκει, εἰ μὴ Κύρῳ πέμψειεν ὅ τι καλὸν — φύοιτο. Ag. 7, 2. De acie non recte ordinata, Λ. 11, 9. ἐν τούτῳ μειονεκτεῖν ἡγοῦνται. Sic c. ἐν, Ier. 1, 27. ἐν ᾧ μειονεκτοῦμεν τῶν ἰδιωτῶν, np. in deligenda coniuge. Sed de laude et praemiis est Ipr. 1, 24. c. dat. Ier. 1, 11. τοῖς θεάμασι μειονεκτοῦντας. §. 14. c. dat. et gen. Ier. 1, 18. τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῦσι τῶν ἰδιωτῶν. §. 19. τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς (all. ἐδωδῆς, *eo ipso tempore, quo cibus capitur,*) μειονεκτεῖ τῶν μετρίως διαιτωμένων.

μειονεξία, *deterior conditio.* Π. 2, 1, 12. ὁμοίως τρεφομένους, καὶ οὐκ εἰκῆν πρόφασις μειονεξίας, *quod alter minoribus altero commodis frueretur.*

μειοῦν, ¶ 1) *minuere.* Ap. 2, 7, 9. κίνδυνος — τὴν χάριν μειοῦσθαι. S. 8, 17. Ipr. 1, 2. ὅπως τὸ ὂν ἱππικὸν μὴ μειῶται. Cf. αὐξάνειν. Refertur ad dignitatem et honorem, E. 3, 4, 9. μειοῦν — τοὺς φίλους ἡπίσω. Paſſiuum duobus opponitur, Π. 5, 5, 14. τοὺς πολεμίους μειουμένους, ἡμᾶς πλείονάς τε καὶ ἰσχυροτέρους γιγνομένους. c. acc. Ap. 4, 8, 1. πάντες τὴν διάνοιαν μειοῦνται. Steph. in ind. theſauri: *in delirium vergunt.* Leuncl. *omnibus ſit mentis quaedam imminutio.* Sic Π. 7, 5, 23. εἴ τι (i. e. εἰ κατά τι μέρος) τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μειοῦσθαι δοκοῦσιν. ¶ 2) *moderari, temperare.* Ip. 5, 9. τὴν ἄγαν κάθαρσιν μειοῦν δεῖ. ¶ 3) *deteriorem reddere.* O. 2, 15. οἱ οἶκοι μειοῦνται. ¶ 4) *verbis eleuare.* Suidas: μείου· ἔλαττον τίθει, ἐλάσσου. Deinde addit locum Π. 6, 3, 8. μηδὲν μείου τοῦ ἀληθοῦς τὰ τῶν πολεμίων. All. μηδὲν ἐλάσσου. All. μείου. τὰ τῶν πολ. Zenn. μηδὲν ἐλάττου τοῦ ἀλ. μηδὲ μείου τὰ τ. π. e Suida, Cod. Guelf. et marg. Steph. Ier. 2, 17. tyrannus, ſi quos interfecerit, οὐ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ, ἀλλὰ καὶ μειοῖ — τὸ γεγενημένον, καὶ ἀπολογεῖται.

μειοῦσθαι, *deteriore conditione eſſe.* Ap. 1, 3, 3. θύων μικρὰς — οὐδὲν ἠγεῖτο μειοῦσθαι τῶν — μεγάλα θυόντων.

μειράκιον, *adoleſcentulus.* Recte ſic dici de maſculo teſtantur Ammon. p. 93. Moeris p. 261. et Thom. Mag. p. 604. Π. 8, 3, 15. ἐπεὶ δὲ μειράκιον ἐγιγνόμην. A. 2, 6, 9. 15. Ap. 1, 2, 42. Alcibiades ita vocatur, πρὶν εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι, vt eſt §. 40. Poll. 2, 4. μειράκιον — ἀπὸ τεσσαρεσκαιδεκάτου ἕως εἰκοσοῦ πρώτου. Cf. Ammon. p. 36. Sed Π. 2, 2, 16. μειράκιον et ἀνὴρ inter ſe permutantur. Cf. ἀνήρ.

μειρακιοῦσθαι, *adoleſcere, pubeſcere.* Λ. 3, 2. ὅταν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, *ad primam pubertatem.*

*μείωμα, *imminutio, defectus.* A. 5, 8, 1. ὦΦλε τῆς Φυλακῆς τῶν Γαυλικῶν χρημάτων τὸ μείωμα εἴκοσι μνᾶς. Hutch. ad ὦΦλε intelligit δίκην, et vertit: *quantum de ſumma fecerat deceſſionem.*

μείων, ¶ 1) *minor.* A. 2, 6, 4. χρήματα μείονα ποιεῖν, *ſumtibus minuere.* Cf. ἄξιος et Φρονεῖν. Permu-

mutatur vt ſynonymum c. ἐλάττων. v. ἐλάττων nr. 1. ¶ 2) *iuſto minor.* Ag. 1, 1. οὐδὲ μειόνων ἐπαίνων. Steph: *minores quam quibus dignus.* ¶ 3) *ignobilior.* Ier. 1, 28. ἐκ μειόνων γεγενῆν. Oppon. μείζων πλούτῳ καὶ δυνάμει. ¶ 4) *deterior.* v. ἀμείνων nr. 4. Sic in formula μεῖον ἔχειν, de qua nr. 5. ¶ 5) *paucior.* Π. 4, 5, 15. πῶς — πλείω πράγματα ἔχοιμεν, μείω δὲ διαπραττόμεθα. 6, 3, 8. v. μέγας nr. 1. 8, 1, 1. p. 463. A. 7, 6, 13. ἐμοὶ δοὺς μεῖον, — ὑμῖν τὸ πλεῖον. Ier. 1, 8. πολὺ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει. 2, 17. μειόνων ἄρξει. Απ. 3, 5, 2. πλήθει οὐδὲν μείους. c. gen. Π. 2, 1, 2. p. 87. οὐ μείους τετρακισμυρίων — οὐ μείους τρισμυρίων. O. 3, 2. Sed Λ. 9, 1. μείους τούτων ſunt *pauciores horum* ſ. *ex his.* Hinc μεῖον ἔχειν, ¶ a) *minus habere, non tantum accepiſſe.* Π. 1, 3, 15. μεῖον ἢ πλεῖον ἔχειν — ἅπαντας δεδίδαχεν ἑαυτοῦ μεῖον ἔχειν. 2, 2, 1. p. 102. εἴ τι μεῖον δοκοῖεν ἔχειν, *minus accepiſſe.* 7, 5, 13. ¶ b) *deterius habere, deteriore conditione eſſe.* Π. 4, 2, 4. μεῖον ἔχειν παρὰ τῷ βασιλεῖ, *minus honoratum eſſe.* 6, 2, 11. p. 370. A. 3, 2, 10. μηδὲ τοῦτο μεῖον δόξητε ἔχειν, *infirmiores eſſe.* Απ. 3, 12, 5. ἐν πράξει οὐδεμιᾷ μεῖον ἕξεις. Videtur per λιτότητα explicari poſſe: *multum conſequeris.* it. de proelio, A. 1, 10, 6. Τισσαφέρνης ὡς μεῖον ἔχων ἀπηλλάγη, *inferior diſceſſit.* 3, 4, 10. ¶ 6) Neutrum pro aduerbio ponitur, tum in plurali, Ier. 1, 8. πολὺ μείω εὐφραίνονται οἱ τύραννοι. tum multo ſaepius in ſingulari, vt ¶ a) Ag. 6, 3, μεῖον οὐδὲν ἐπράτει, ὅτι οὐκ ἤθελον αὐτῷ οἱ πολέμιοι μάχεσθαι, *nihilo minus.* Mox eſt οὐδὲν ἧττον. E. 7, 4, 2. οὐδὲν μεῖον Λακεδαιμονίοις ἢ σφίσιν ἀγαθὸν, *non minus, aeque ac.* ¶ b) de ſpatio, Π. 5, 4, 20. μὴ μεῖον ἀπέχοντες, ἢ ἐφ' ὅσον etc. A. 2, 4, 5. ἀπέχοντες παρασάγγην καὶ μεῖον. 5, 4, 17. c. ἤ, A. 4, 4, 1. ἐπορεύθησαν — οὐ μεῖον ἢ πέντε παρασάγγας. c. gen., A. 3, 4, 21. οὔποτε μεῖον — ἑξήκοντα σταδίων. 5, 6, 3. p. 291. οὐ μεῖον δυοῖν σταδίοιν. Cod. Eton. μείω, quod eſt gloſſema. 6, 4, 2. Cf. πλέον nr. 6. ¶ c) de magnitudine, Π. 7, 5, 6. Φοίνικι οὐ μεῖον ἢ πλεθριαίοις. ¶ d) de quolibet alio numero,

mero, Π. 2, 1, 2. p. 88. οὐ μεῖον δισμυρίων. Margg. ἐλάττους. Videtur gloſſema eſſe. Heſych: μείων· ἐλάσσων, μικρότερος. 7, 4, 8. A. 6, 4, 17. Πο. 4, 23. Ιπ. 10, 6. Sic ¶ e) de tempore, Π. 5, 3, 14. μεῖον ἢ ἐν ἓξ ἡμέραις. In nonnullis deſunt verba μεῖον ἤ. 6, 2, 10. τὰ ἐπιτήδεια — μὴ μεῖον εἴκοσιν ἡμερῶν. Αγ. 2, 1. μεῖον ἢ ἐν μηνί.

μελάγχειμα, ſcil. χωρία, *loca quae niue liquefacta ſunt nigra*. Poll. 5, 65. εὐναὶ λαγῶν — ἐν χιόνι τὰ μελάγχειμα. ἔσι δὲ ταῦτα τὰ κοῖλα, ἐν οἷς ἡ χιὼν διατέτηκε. κέκληται δὲ, ὅτι παρὰ τὴν ἄλλην τῆς γῆς ὄψιν λευκὴν οὖσαν ὑπὸ τῇ χιόνι, ταῦτα μόνα μελαίνεται. v. ad h. l. interpp. K. 8, 1. ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς — εἰ δ' ἐνεσαι μελάγχειμα, δυσζήτητος ἔσαι. §. 7. Cf. μέλας nr 1.

Μελανδέπται, *Melandeptae*, gens Thraciae Europaeae, Seuthae parens. A. 7, 2, 18. vbi all. habent Μελανδῖται, quam lectionem probat Hollſten. ad Steph. Byz. in v. Μελανδία.

Μελάνθιος, *Melanthius*, Athenienſis. E. 2, 3, 18. p. 99. cum Ariſtarcho vult Lacedaemoniis vrbem ſubiicere.

μελανία, *nigredo*. A. 1, 8, 5. κονιορτὸς, ὥσπερ νεφέλη λευκὴ, χρόνῳ δὲ — ὕστερον ὥσπερ μελανία τις, *nigra quaedam nubes*.

Μελανιππίδης, *Melanippides*. Απ. 1, 4, 3. poeta dithyrambicus, de quo v. Fabric. B. G. Vol. II. p. 129. ſq. ed. Harles.

Μελάνιππος, *Melanippus*, Rhodius. E. 6, 2, 23. nauium praefectus Rhodiorum, effugit Iphicratis claſſem.

Μελανίων, *Melanion*. K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 7. ob laboris patientiam e multis riualibus accipit Atalantam vxorem. Cf. Apollodor. 3, 9, 2. vbi ſcribitur Μειλανίων, quam ſcripturam recte, in poetis quidem, defendit Heinſius ad Ouid. A. A. 2, 188. ſed perperam dicit, ap. Xenophontem ſcribi Μιλανίων. Imo apud hunc quoque vterque Gailii codex exhibet Μειλανίων, ſaltem §. 7.

Μελάνωπος, *Melanopus*, Athenienſis. E. 6, 3, 2. legatus Thebas.

μέλας, ¶ 1) *niger*. A. 4, 5, 11. μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. §. 12. μέλαν τι χωρίον διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι τὴν χιόνα. v. μελάγχειμα. E. 1, 7, 5. μέλανα ἱμάτια ἔχοντας, *veſtibus pullis*

Digitized by Google

lis indutos. ¶ 2) Pluralis ſubſtantiue. K. 5, 23. τὰ μέλανα τὰ περὶ τὰ ὦτα ἄκρα, *nigredo leporum.*

Μελέαγρος, *Meleager.* K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 10. infelix.

μέλει μοι, ¶ 1) *mihi curae eſt, curo.* Thomas: μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε φαμέν. Euſtath. ad Il. ζ, p. 519, 6. σύνταξιν — ἢ κατ' εὐθεῖαν, ὡς τό· τάδε πάντα μέλει, καὶ οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος — ἢ κατὰ γενικὴν, οἷον· μέλει μοι τοῦδέ τινος. Π. 4, 3, 3. p. 229. ὁπότε ἢ παρεῖναι ἢ ἀπεῖναι βούλοιντο, ἧττον ἂν ἡμῖν μέλοι. A. 5, 3, 13. ἐάν τις μὴ ποιῇ ταῦτα, τῇ θεῷ μελήσει. Eſt imprecatio cum euphemia. Nam ſenſus eſt: *Dea vlciſcetur.* E. 6, 4, 30. Apollo interrogatus, quid de pecuniis Delphicis faciendum, reſpondit, ὅτι αὐτῷ μελήσει. Σ. 4, 32. οὐκέτι οὐδὲ μέλει οὐδενί. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 425. legi iubet οὐδὲν pro οὐδὲ, quia ſic loqui mos. Et ita laudat locum Wetſten. ad Act. 18, 17. c. nominat. E. 2, 4, 6. ὅσοις τὸ πλεονεκτεῖν μόνον ἔμελεν. c. gen. Π. 4, 2, 17. ὅτῳ σκηνῆς μελήσει, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα ἔσται. 8, 7, 3. p. 547. forma obſecrantis: εἴ τι τοῦ ἐμοὶ χαρίζεσθαι μέλει ὑμῖν. Aθ. 1, 8. τῆς καπονομίας αὐτῷ ὀλίγον μέλει. §. 13. c. περὶ, Π. 4, 5, 8. ἐμοὶ μελήσει περὶ τῆς τροφῆς αὐτῶν. 5, 3, 12. οἷς ἔμελε περὶ τοῦ Φρουρίου, *ad quos cura pertinebat.* 7, 1, 10. Ιερ. 9, 10. c. ὅπως, Π. 2, 1, 6. p. 92. ὅπως ταῦτα ἔξετε, ἐμοὶ μελήσει σὺν τοῖς θεοῖς. 4, 5, 19. Λ. 13, 9. E. 3, 3, 9. ἐμεμελήκει αὐτοῖς, ὅπως ὁ Ἱππαγρέτης εἰδείη. c. gen. et ὅπως, Ιπρ. 3, 1. τῶνδε — μέλειν δεῖ τῷ ἱππάρχῳ. πρῶτον μὲν ὅπως καλλιερήσῃ. c. ὡς, Π. 3, 2, 6. ὡς καλῶς ἕξει τὰ ὑμέτερα, ἐμοὶ μελήσει. ¶ 2) *tracto, exerceo.* Π. 8, 3, 11. πολὺ μάλιστα ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς. Πο. 4, 14. οἷς μεμέληκεν, πρ. τὰ ἀργύρια. E. 7, 5, 27. ταῦτα ἴσως ἄλλῳ μελήσει, *ſcribet alius.* Απολ. 20. περὶ παιδείας. τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός. ¶ 3) *operam do.* Π. 1, 6, 13. τούτου οὐκ ἂν ἁμάρτοις, ἐάνπερ μέλῃ σοι. 6, 3, 8. πάνυ μοι ἐμέλησεν ὥστε εἰδέναι. Απ. 4, 7, 1. ἔμελεν αὐτῷ εἰδέναι, ὅτου τις ἐπιστήμων. O. 2, 16. ὁμολογῶ μεμεληκέναι μοι (intell. εἰδέναι), οἵτινες ἔπασα ἐπιστημο-

σημονέσατοί εἰσι. 11, 9. μέλει σοι ὅπως πλουτῆς — πάνυ μέλει μοι τούτων. ¶ 4) *cupio, mea intereſt.* Π. 3, 1, 17. εἴ τι σοι μέλει τοῦ ὡς ἥκιστα τεταραγμένα τάδε καταλιπεῖν εἰ δέ τι σοι μέλει τοῦ ὡς πλείστην ῥᾳστιὰν ἐξάγειν. 5, 5, 12. πᾶσι γὰρ ἔμελε, ὅ τι ἐκ τούτων ἔσοιτο. Intell. εἶδέναι, vt A. 6, 4, 14. ¶ 5) *aeſtimo.* Απ. 3, 11, 12. τοιαῦτα ἀξιοῦν, οἷα ποιοῦσιν αὐτοῖς σμικρότατα μελήσει. ¶ 6) *conſidero, cogito.* Απ. 3, 6, 10. περὶ τῆς Φυλακῆς τῆς χώρας οὐδ' ὅτι σοι μεμελήκει. 4, 2, 24. πότερον οὐδέν σοι τοῦ γράμματος ἐμέλησεν, ἢ προσέχες τε καὶ ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν. ¶ 7) *ſolicitus ſum, vereor.* Π. 5, 2, 11. τὰ αὐτὰ περαίνειν ὅτι μέλλει (np. περαίνειν. All. legunt hic quoque μέλει vel μέλοι) σφίσι, καὶ μέλον αὐτοῖς πῇ ἀποβήσοιτο. Participium abſolute poſitum pro διότι μέλοι. Sic Απ. 2, 6, 16. in margg. eſt: ἐκεῖνο ἤδη μέλει μοι (Vulgo legitur λέγε μοι), εἰ ἔσιν ἐξ ἑτοίμου, φίλον εἶναι. Reſpondet Socrates: ἦ ταράττει σε; Legitur etiam μέλει μοι pro ἐλοίμην. v. αἱρεῖσθαι nr. 2. Cf. μελετᾶν, μέλλειν, μεμελετημότως.

μελετᾶν, ¶ 1) *meditari, ſe exercere in aliqua re, vt eius peritus euadas.* v. omnino ἀσκεῖν et μανθάνειν. Ε. 3, 4, 16. γυμνάσια μεσὰ τῶν γυμναζομένων· — τοὺς δ' ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς τοξότας μελετῶντας. In loco parallelo Αγ. 1, 25. pro μελετῶντας eſt ἐπὶ σοφὸν ἰόντας, quae eſt ſpecies τῆς μελέτης. Ιπ. 3, 8. μαθόντες, καὶ ἐθισθέντες, καὶ μελετήσαντες, καλῶς ἂν πάντα ποιοῖεν. c. acc. Π. 1, 2, 12. μένουσαι Φυλαὶ διατρίβουσι μελετῶσαι τά τε ἄλλα καὶ τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. 1, 5, 1. μελετῶν ἃ χρή. 2, 3, 11. τὰς τάξεις μελετᾶτε καὶ προσιόντες καὶ ἀπιόντες, *ordines ſeruatis.* Pertinent enim verba ad taxiarchum. 6, 2, 3. 8, 8, 7. ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν. Ε. 6, 4, 10. Ο. 4, 24. ὅταν ὑγιαίνω — ἢ τῶν πολεμικῶν τι ἢ τῶν γεωργικῶν μελετῶν, np. valetudinis cauſa. Ιπ. 8, 1. ταῦτα διδάσκειν τε δεῖ καὶ μελετᾶν καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἵππον. Ιπρ. 6, 5. πάντα τὰ ἐν ἱππικῇ μελετᾶν. 8, 5, 16. Palliuum Π. 1, 6, 19. p. 81. εὖ αἱ πολεμικαὶ τέχναι μεμελετημέναι. c. gen. omiſſo τι, Π. 8, 1, 15. μελετᾶν τῶν ἐλευθερίων πόνων. c. inf. Π. 2, 3, 5. p.

5. p. 120. πονεῖν τὰ ὅπλα φέροντες ἐμελέτων. 4, 1, 8. p. 204. 7, 4, 7. A. 3. 4, 9. Ιπ. 7, 3. §. 14. τὸ ὀρθοδρομεῖν — μελετῶν ἄν. §. 17. c. particip. pro inf. Αϑ. 1, 20. ἐμελέτησαν πλοῖον κυβερνῶντες. c. πρὸς, Απ. 1. 6, 7. οἱ ἀϑενέσατοι τῷ σώματι μελετήσαντες — κρείττους γίγνονται πρὸς ἃ μελετῶσι — τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα μελετῶν — ῥᾷον φέρειν σοῦ μὴ μελετῶντος. sequente ὡς et particip. Π. 7, 1, 22. οὔτε τρέφειν — κάμηλον, ὥς ἐποχεῖσθαι, οὔτε μελετᾶν ὡς πολεμήσων ἀπὸ τούτων. c. dat. Π. 2, 1, 8. τὸ τόξῳ μελετᾶν καὶ ἀκοντίῳ. Intelligi potest εὖ χρῆσθαι. ¶ 2) *iubere alium se exercere.* c. ὡς, Π. 8, 1, 14. ἐμελέτησε suos, ὡς μηδὲ πτύοντες φανεροὶ εἶεν, *adsuefieri iussit.* ¶ 3) *exercere quae iam didicisti, repetendo ne obliuiscaris.* Απ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ πεποιημένων ἐπῶν τοὺς μὴ μελετῶντας ἐπιλανϑανομένους. 1, 5, 5. τίς — ἢ μάϑοι τι ἂν ἀγαϑὸν, ἢ μελετήσειεν ἀξιολόγως; Ιπ. 2, 1. ¶ 4) De animo: *commentari, cogitare quid dicendum sit.* Π. 1, 5, 7. p. 53. τοῦτο μελετῶσιν, scil. vt dicendo valeant. 5, 5, 14. μὴ ὡς λόγον τιϑεῖν ἐπιδειξόμενοι, οἷον ἂν εἴποιτε —, τοῦτο μελετᾶτε. Hinc festiue Απ. 4, 8, 4. it. Απολ. 3. it. O. 11, 22. et 23. ¶ 5) Ιπρ. 4, 7. κατασκόπων — δεῖ μεμελετηκέναι, ὅπως ἔσονται. Cum haec verborum structura valde insolens ac dura sit, Steph. videtur recte coniecisse μεμεληκέναι, quam lectionem etiam Leuncl. in versione secutus est. De loco Ιπρ. 7, 14. v. μεμελετηκότως.

μελέτη, ¶ 1) *meditatio, exercitatio artis vt discas et specimen aliquando edere possis.* Sic ap. Latinos *meditatio campestris.* v. omnino Hutch. ad Π. 1, 2, 10. et Raphel. ad 1 Tim. 4, 15. Suid: μελέτη· ἄσκησις, ἐπιμέλεια. Π. 1, 2, 10. venatio ἀληϑεστάτη δοκεῖ ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι. pro quo Π. 8, 1, 12. est ἄσκησις πολεμικῶν καὶ ἱππικῆς. Sed Π. 7, 5, 26. p. 459. ἀσκεῖν et τὴν μελέτην ποιεῖσθαι distinguuntur. v. ἀσκεῖν nr. 1. e. Π. 7, 5, 26. p. 457. πολεμικῆς ἐπιστήμης καὶ μελέτης. 8, 1, 13. τὰς πολεμικὰς τέχνας καὶ τὰς μελέτας. Ibid. διέφερεν — διὰ τὴν ἀεὶ μελέτην. Αϑ. 1, 20. κυβερνῆται ἀγαϑοὶ γίγνονται δι' ἐμπειρίαν

περίλυν τε τῶν πλοίων καὶ διὰ μελέτην. O. 17, 7. Απ. 3, 3, 6. Ιπ. 8, 10. Ιπρ. 4, 3. c. πρὸς, Απ. 3, 9, 2. μαθήσει καὶ μελέτῃ πρὸς ἀνδρείαν αὔξεσθαι. De virtute, Απ. 2, 6, 39. ἀρεταὶ — μαθήσει τε καὶ μελέτῃ αὐξανομέναις. Cf. μάθησις. ¶ 2) *commentatio eorum qui dicere volunt.* v. Spanhem. ad Iulian. orat. p. 14. Απ. 4, 8, 4. ἀδικῶν ἀπεχόμενος, ἥπερ νομίζει καλλίστην μελέτην ἀπολογίας εἶναι. Απολ. 3. Cf. de his locis μελετᾶν nr. 4.

μελέτημα, i. q. μελέτη. Π. 8, 1, 15. ἐλευθερίων μελετημάτων. Antea erat ἐλευθ. πόνων. Ιπ. 12, 15. c. πρὸς, Ιπ. 11, 13. τοῖς πρὸς πόλεμον μελετήμασι.

μελετηρὸς, *exercitatus, qui multum exercet aliquam rem, studiosus.* Portus et Leuncl. vertunt: *in exercitationibus tolerans.* Grammius: *curiosus.* A. 1, 9, 3. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων φιλομαθέστατον καὶ μελετηρότατον.

μέλι, *mel.* E 5, 3, 19. Agesipolis mortuus ἐν μέλιτι τεθεὶς, καὶ κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. v. Victor. V. L. 19, 1. et quos laudat Bosius ad Cornel. Agesil. 8, 7.

μελίνη, *panicum.* Etymol. M. μελίνη, εἶδος ὀσπρίου. λέγεται θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. μέμνηται Δημοσθένης, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Ξενοφῶν. Apud Theophrastum et Dioscoridem vires huius plantae describi, et μέλινον eam masculine scribi, annotauit Hutch. Hesych: μελίνη· ὀσπρίου εἶδος, ὅμοιον κέγχρῳ. Suidas: μελίνη· εἶδος ὀσπρίου. ἦν δὲ καὶ σῖτος ἀπὸ μελίνης. Etymon patet ex Plin. H. N. 22, 25. „Panicum Diocles medicus *mel frugum* appellauit.“ v. tamen ibi interpp. A. 1, 5, 10. οἶνον — ἀπὸ τοῦ Φοίνικος, καὶ σῖτον μελίνης. τοῦτο γὰρ ἦν ἐν τῇ χώρᾳ πλεῖστον. Harpocrat: Ξενοφῶν ἀναβάσεως πρώτῳ· καὶ σίτου καὶ μελίνης. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ· πολὺν δὲ σήσαμον καὶ μέλινον. A. 1, 2, 22. πολὺ δὲ καὶ σήσαμον καὶ μελίνην. Pergit Harpocr. καὶ ἐν ἕκτῃ, καὶ ὄσπρια πάντα, καὶ μελίνη. Suidas: καὶ αὖθις· ἐφέροντο ἀδεῶς, οἷον ὄσπρια, μελίνας, σῦκα. Prior locus extat A. 6, 4, 4. alter 6, 6, 1. sed etiam in priore hodie legitur μελίνας, vt 2, 4, 7. quanquam rursus Suidas: μελίνη — καὶ ἀρσενικῶς λέγεται.

ται. Σοφοκλῆς γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν ἡλυπῶς εἶπε μελίνην. Ξενοφῶν δὲ ὁ αὐτὸς ἐν ἀναβάσει, καὶ μελίνην καὶ μελίνους εἶπε. etc.

Μελινοφάγοι, *Melinophagi*, gens Thraciae. v. Steph. Byz. a quo laudatur Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῳ A. 7, 5, 7. διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν. Cauſa nominis facile patet. v. μελίνη.

μέλισσα ſ. μέλιττα, *apis*. Π. 5, 1, 11. ὁ ἐν τῷ σμήνει φυόμενος τῶν μελιττῶν ἡγεμὼν — αἱ μέλιτται πείθονται. E. 3, 2, 20. O. 7, 17. ἡ ἐν τῷ σμήνει ἡγεμὼν μέλιττα. §. 32. ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμών. §. 33. 38. 17, 14.

Μέλιτος, *Melitus*. 1) accuſator Socratis. v. Suid. Απ. 4, 4, 4. τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγε. 4, 8, 4. Απολ. 11. 19. 20. et ſaepius ibi. 2) alius Melitus videtur eſſe E. 2, 4, 26. miſſus cum Cephiſophonte ad Lacedaemonios pacis cauſa.

μέλιττα, v. μέλισσα.

μέλλειν, ¶ 1) *futurum eſſe*. Saepe legitur participium ſine inf. vt Π. 2, 1, 12. τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. 3, 2, 7. ὀλίγα δυνάμενοι πρσορᾶν ἄνθρωποι περὶ τοῦ μέλλοντος. 6, 1, 10. 7, 1, 13. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. A. 6, 1, 13. E. 5, 4, 17. Απολ. 13. 30. Ιπρ. 9, 1. Sed c. inf. ſaepe Latine verti poteſt per futurum in *rus*. Iungitur autem c. inf. praeſentis, Π. 1, 4, 16. γαμεῖν μέλλων. 3, 1, 21. 7, 1, 9. μελλούσης τῆς μάχης γίγνεσθαι. A. 7, 7, 1. ἔμελλον ἐπὶ θάλατταν ἥξειν. Cod. Eton. ἥξειν. Thomas p. 420. ἤμελλον Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Similia tradit Moeris p. 175. Contrarium praecipiunt Schol. Apollon. Rhod. 1, 1309. Euſtath. ad Odyſſ. α, p. 1382, 31. et Phauorinus. Certe in Xenophontis libris ſemper ſcribitur ἔμελλον. Λ. 1, 3. τὰς μελλούσας τίκτειν, *puellas matrimonio deſtinatas*. E. 2, 3, 5. 4, 1, 3. 4, 2, 14. Σ. 4, 48. c. inf. futuri, Π. 1, 6, 19. p. 72. περὶ τοῦ συνοίσειν μέλλοντος. 2, 1, 5. 3, 1, 6. ὅπως μὴ — μέλλοι γενήσεσθαι, h. e. γενήσεται. A. 1, 8, 1. ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν. Cod. Pariſ. καταλύειν. 5, 6, 5. E. 2, 2, 10. 3, 2, 7. 4, 4, 4. τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Απ. 2, 2, 5. O. 7, 37. K. 9, 3. etc. Sic c. paſſiuo, Π. 3, 1, 1. ὀφθήσεσθαι ἔμελλε.

Πο.

Πο. 3, 11. c. inf. aoriſti, quanquam reiicit hanc ſtructuram Phrynichus p. 148. et 162. it. Thomas Mag. p. 607. ſq. qui ſaltem ἀνιubet iſti infinitiuo addi. v. quos laudat Doruill. ad Charit. p. 38. Π. 6, 1, 21. μελλήσοντα τι παθεῖν. Marg. Steph. et Cod. Guelf. μελλήσαντα, quod praefert Zeun. et vertit *veritum ne quid pateretur*. c. inf. perfecti, Π. 8, 1, 16. κεχρῆσθαι ἔμελλεν αὐτοῖς. Ita edd. vett. Sed viri docti repoſuere καὶ χρῆσθαι. v. tamen Fiſcher. ad Plat. apol. 17. extr. Omiſſo infinitiuo, et e praecedentibus repetendo, Π. 5, 2, 11. περαίνειν ὅ τι μέλλει, ſcil. περαίνειν. v. μέλει nr. 7. Πο. 4, 38. εἰ τὰ μὲν περαίνοιτο, τὰ δὲ μέλλοι, ſcil. περαίνεσθαι. E. 5. 1, 15. Sic in nota illa formula, quae affirmat quaeſtionem cum vehementia quadam, E. 4, 1, 3. τὸν δ' υἱὸν, ἔφη, ἑώρακας — τί δ' οὐ μέλλω; ſcil. ἑωρακέναι, *quidni viderim?* O. 18, 1. 19, 9. v. quos laudat Bachius ad O. 18, 1. et Fiſcher. ad Plat. Phaed. 24. p. 323. ¶ 2) *iuſſum eſſe*. Π. 1, 4, 16. πελταξὰς, οἵτινες ἔμελλον αὐτῷ τὰ θηρία ἐξελᾶν. 1, 6, 19. p. 81. 4, 2, 2. E. 3, 3, 10. 3, 5, 6. 4, 4, 7. ¶ 3) *deſtinatum eſſe*. Saepe ſic verti poteſt, v. c. Λ. 1, 3. v. ſupra nr. 1. A. 7, 4, 5. παῖδα — μέλλοντα ἀποθνήσκειν. ¶ 4) *ſibi proponere, animo moliri, parare*. Heſych: μελλήσω· σπουδάσω. A. 2, 5, 2. p. 109. ἐποίησαν ſuſpicione abrepti ἀνήκεσα κακὰ τοὺς οὔτε μέλλοντας οὐδὲ βουλομένους τοιοῦτον οὐδέν. Leuncl. vertit *qui exſpectarent*. Phauorinus ſane explicat verbum μέλλειν etiam verbis οἴεσθαι, ἐλπίζειν, προσδοκᾶν, φοβεῖσθαι. 5, 7, 3. διαβάλλειν ἐμὲ ὡς ἐγὼ ἐξαπατήσας μέλλω ἄγειν. §. 1. erat διανοεῖται ἄγειν. Απ. 1, 1, 7. 4, 5, 1. ἀγαθὸν τῷ μέλλοντι καλόν τι πράξειν, *qui cuperet, ſibi propoſuiſſet*. ¶ 5) *velle*. A. 3, 3, 10. εἰ μέλλομεν τούτους εἴργειν. 7, 4, 6. εἰ μέλλει χάριν εἰδέναι, *ſi promittit*. Phauorin: μέλλειν· ὑπισχνεῖσθαι. Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν — τὸν μέλλοντά τι λήψεσθαι. Αγ. 2, 25. εἰ μέλλοι σύμμαχόν τινα ἕξειν. Ιερ. 8, 9. Απ. 2, 6, 14. O. 5, 15. τὸν μέλλοντα εὖ γεωργήσειν. 7, 20. 11, 22. Ιπ. 2, 2. ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι, εἰ μέλ-

μέλλοι τὸν μισθὸν ἀπολήψεσθαι. ¶ 6) *debere*, vt noſtrum *ſollen*. Π. 1, 6, 14. δεῖ στρατιὰν, εἰ μέλλει πράξειν τὰ δέοντα, μηδέποτε παύεσθαι, *ſi vis eum officio ſatisfacere*. 2, 4, 8. p. 130. τοὺς μέλλοντας ἀπροφασίσους συμμάχους ἕσεσθαι, *quos vis eſſe*. 2, 4, 17. p. 137. 3, 3, 24. p. 192. 8, 1, 4. Ιο. 5, 1. εἰ μέλλουσι αἱ πρόσοδοι προσιέναι. O. 12, 4. 5. 15, 6. 8. 16, 12. Σ. 2, 4. Ιπρ. 2, 9. 3, 3. ¶ 7) *oportere*. E. 3, 3, 7. ἐν τίνι χρόνῳ ταῦτα μέλλει πράττεσθαι. ¶ 8) *poſſe*. Saepe de veriſimilitudine dici, obſeruarunt etiam interpp. ad Lucian. T. I. p. 854. Heſych: μέλλει· Φαίνεται, ἔοικε, δοκεῖ. it. μέλλετε· ἐοίκατε. Π. 2, 1, 14. παιδιὰς — αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. 2, 3, 2. 4, 3, 2. ὡς ὅπου ἔμελλεν ἂν ἐξακούεσθαι. 6, 2, 5. A. 4, 7, 11. ὁπότε ὄψεσθαι αὐτοὺς ἔμελλον. 7, 8, 2. κἂν μέλλῃ ποτὲ γενήσεσθαι, *etſi ſpes ſit, fore*. Αγ. 2, 24. 26. E. 2, 3, 18. p. 97. ¶ 9) *ſolere*. E. 5, 1, 17. κατὰ ναῦν ἔμελλον οἱ ναῦται σκηνήσειν. ¶ 10) *cunctari, differre*. Heſych: μέλλετε· — βραδύνετε, ὑπερτίθεσθε. Suid: μέλλω, ἐπὶ τοῦ βραδύνω. Π. 1, 3, 13. ὁ δὲ οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ ταχὺ εἶπεν. Cod. Guelf. οὐκ ἠμέλητεν. 3, 1, 19. οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλ' εἶπε. Hanc lectionem praeferunt alteri οὐκ ἠμέλησεν. 3, 3, 7. 7, 1, 15. 7, 5, 26. p. 455. οὔκουν δεῖ μέλλειν. Gabrielii exemplum habet ἀμελεῖν. A. 3, 1, 31. Αγ. 2, 6. E. 2, 2, 13. οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μέλλειν. Hanc lectionem probat Valckenar. in diatrib. ad fragmm. Eurip. 21. p. 230. it. verſio Leuncl. Vulgo legitur μένειν. Heſych: μέλλει· — μένει. E. 2, 3, 8. 9. 3, 5, 10. 4, 1, 9. 5, 1, 30. 5, 3, 14. in margg. οὐκ ἔμελλεν, (Vulg. ἔμενεν) ἀλλ' ἐπορεύετο. 5, 4, 65. 6, 1, 4. p. 359. τί οὖν μέλλεις, καὶ οὐκ ἤδη στρατεύεις; Paſſiuum A. 3, 1, 32. ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα, *ne differrentur*. Sic Thucyd. 5, 111. ¶ 11) In var. lect. permutatur etiam c. βούλεσθαι. v. ibi nr. 1. d.

Μέλλων, *Mellon*. E. 5, 4, 2. ſqq. exul Thebanus, Athenis cum paucis aliis profectus, interficit Lacedaemonios in Cadmea arce. Cf. §. 19.

μέλος, ¶ 1) *carmen*. Π. 1, 6, 19. p. 79. ἄλλα μέλη πειρῶνται ποιεῖν. ¶ 2) *membrum*

brum corporis. Ιπ. 12, 4. πτέρυγες in armis — τοσαῦται, ὥστε σέγειν τὰ μέλη. Ald. βέλη. Legitur etiam perperam μέλη pro τέλη. v. τέλος nr. 7.

*μεμελετηκότως, *diligenter, caute.* Ιπρ. 7, 14. ἐλθεῖν εἰς τὴν πολεμίαν μεμελετηκότως οἵ τε — καὶ ποῦ προφυλάττουσιν. Steph. vero et in vltima edit. Leunclauio ſuſpectum eſt. Ille corrigit μεμελετηκότα, hic μεμελληκότα. Prius recepit Welſius, poſterius Grammio placet, neutrum Zeunio, qui non improbat μεμελετηκότως, ſed dicit ſcribi etiam poſſe μεμελληκότως.

μέμνημαι, μέμνοιο et μεμνῷτο v. in μνᾶσθαι.

μεμπτός, *reprehendendus, contemnendus.* Π. 2, 1, 4. σώματα ἔχοντες ἀνδρῶν οὐ μεμπτά, *praeſtantiſſima.* Απ. 3, 5, 3. οὐδὲ ἐν τούτοις Ἀθηναῖοι μεμπτοί, *praeſtant in his quoque.* Vtroque in loco eſt λιτότης.

μέμφεσθαι, ¶ 1) *queri.* Π. 1, 4, 25. μὴ ἡ πόλις μέμφοιτο de me. E. 1, 4, 2. ὡς μηδὲν μέμψηται. Exponunt palliue, pro μεμπτὸς εἴη. c. dat. perſ. Π. 2, 2, 6. σφόδρα ἂν ἡμῖν ἐμέμφου. 4, 5, 12. p. 247. 5, 5, 11. E. 7, 4, 2. μεμφομένους τοῖς συμμάχοις ὅτι — εἶχον. Sic praecedente acc. rei, Π. 1, 4, 6. ἃ τῷ Σάκᾳ ἐμέμφετο, ὅτι etc. 7, 5, 17. p. 444. τοῖς θεοῖς οὐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμψασθαι. E. 3, 5, 8. p. 180. it. gen. rei, E. 3, 2, 5. ὡς ὧν πρόσθεν ἐποίουν, μέμφοιντο αὐτοῖς. c. ſolo acc. rei, E. 6, 2, 22. προεῖπε μὴ μέμφεσθαι τὴν δίκην. ¶ 2) *improbare, reprehendere.* c. acc. A. 7, 6, 28. ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶχε μέμφεσθαι. Αγ 2, 22. Απ. 4, 4, 14. εἰ τοὺς πολεμίους ψέγοις — τοὺς ταῖς πατρίσι προθύμως βοηθοῦντας μέμφῃ. O. 11, 23. μέμφομαί τινα πρὸς τοὺς φίλους, ἢ ἐπαινῶ. §. 24. Σ. 8, 13. τῶν τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων πολλοὶ τοὺς τρόπους μέμφονται, καὶ μισοῦσι τὸν ἐρώμενον. Ιπ. 6, 16. c. εἰς, A. 2, 6, 17. τούτων οὐδεὶς κατεγέλα — οὔτ' ἐς Φιλίαν (in amicitia colenda) αὐτοὺς ἐμέμφετο. c. acc. perſ. et dat. rei, Αθ. 3, 1. καὶ τῷδέ τινας ὁρῶ μεμφομένους Ἀθηναίους, ὅτι etc. Steph. coniicit κἀν τῷδε. Zeun. dicit, legi poſſe τόδε. c. dat. perſ. Απ. 3, 5, 20. οὐ μέμφομαι τούτοις. Cf. Dauiſ. ad Maxim. Tyr. diſſ. XXIV. p. 592. ¶ 3) *in-*

indignari, vitio vertere. E. 4, 8, 32. τῷ μὲν Δερκυλλίδᾳ οὐδὲν ἐμέμφοντο. O. 2, 15. K. 13, 3.

μέμψις, *reprehenſio.* Π. 4, 5, 10. μέμψεως πῶς ἐσμεν ἄξιοι. 5, 5, 5. p. 328. ἐπαίνου ἄξιος μᾶλλον, ἢ μέμψεως.

μὲν, ¶ 1) *quidem.* a) Sequente δὲ, Π. 4, 5, 8. ὁ μὲν θεὸς — ἡμεῖς δέ. E. 4, 3, 12. οἱ μὲν διαπίπτουσι, πολλοὶ δὲ ἀπέθανον. §. 13. Απ. 1, 6, 11. etc. Sic πρῶτον μὲν — ἔπειτα δὲ, Π. 2, 1, 2. p. 86. etc. Item A. 1, 3, 21. μὲν — ὅμως δέ. 2, 1, 7. βαρέως μὲν — ὅμως δέ. b) Saepe omittitur, ſequente δέ. v. δὲ nr. 1. c) Contra ſaepe abſolute ponitur, omiſſo δὲ, E. 4, 4, 19. τό τε τῶν συμμάχων στράτευμα διῆκε, καὶ τὸ μὲν πολιτικὸν οἴκαδε ἀπήγαγεν. Stephano et Porto aliisque interpretibus μὲν expungendum videtur. O. 15, 6. ταῦτά μοι δοκῶ μὲν — ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Bach. exponit *haec quidem.* Sed Erneſt. et all. volunt δοκοῦμεν. Well. δοκῶμεν. Απολ. 12. λέγων, ὅτι θεοῦ μὲν φωνὴ φαίνηται σημαίνουσα. Leuncl. coniicit μοι. Sic Αγ. 8, 3. φίλον ἔξειν ἐμὲ οἰέσθω. All. perperam μὲν habent. Sed Απολ. 12. legitur etiam βρονταῖς μὲν, vbi Zeun. Gesnerum ſecutus edidit βροντὰς, et ex edd. vett. reſtituit δέ. Απ. 1, 1, 18. in nonnullis editt. eſt: περὶ μὲν πλείονος ἐποιήσατο, in plerisque et optimis μὲν illud deeſt. Cf. ἄρα nr. 11. Poſt pronomina perſonalia, Π. 1, 4, 12. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα. 2, 2, 3. 4, 2, 19. extr. 4, 5, 8. σὺ μὲν συσκευάζου. §. 16. ἡμεῖς μὲν οὔτε ἄνδρας ἔχομεν. A. 7, 7, 10. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, λέγω. Poſt πρῶτον, Απ. 3, 3, 5. Plerumque vero ſequente ἔπειτα, Π. 1, 4, 11. πρῶτον μὲν — ἔπειτα. 4, 5, 10. πρῶτον μὲν παύσεται — ἔπειτα γνώσεται. vbi Steph. fruſtra haerebat. 7, 3, 1. 7, 5, 20. Απ. 3, 11, 14. Cf. εἶτα et ἔπειτα. Poſt partem diſputationis in dialogo, O. 16, 6. ἀλλὰ τοῦτο μὲν — ἱκανῶς μοι δοκῶ ἀποτεθαρρηκέναι. In explicando, Π. 1, 4, 22. ἐφείπετο, ἴσως μὲν καὶ αἰχυνόμενος. Hic ſequitur quidem καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, ſed non ad hoc μὲν referendum. 1, 6, 10. ὅτε μὲν μάλιστα εὐπορῇς. 7, 1, 21. πόλεις τὰς μὲν ἄνω. Αθ. 1, 11. v. ἀποφορά. Σ. 6, 5. In laudando auctore, Σ. 2, 5. ὁ μὲν

Θέογνις ἔφη. d) Sequente ἀλλὰ, O. 3, 6. εἰσὶ μέν τινες — ἀλλ' ἐγὼ οὐ τούτους λέγω. 20, 12. καὶ ταῦτα γιγνώσκουσι μὲν πάντες — ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμελοῦνται οἱ μὲν, οἱ δὲ οὔ. e) Sequ. γε μήν, Αγ. 6, 1. ἐν τοῖς ἀγῶσι πρῶτον μὲν ἑαυτὸν τάττων. ἔνθα γε μὴν ἠθέλησαν — μάχην συνάψαι, οὐ φόβῳ τρεψάμενος νίκης ἔτυχεν. Λ. 12, 1. 2. vbi Leuncl. μὲν dicit redundare. E. 6, 3, 6. p. 387. κατὰ γῆν μὲν — κατὰ θάλατταν γε μήν. f) Sequ. καὶ, Π. 1, 2, 3. τὰ μὲν ὤνια, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ etc. A. 4, 1, 16. καὶ ἀπεκτείναμεν μέν τινας, καὶ ζῶντας etc. h. e. τινὰς δὲ ζ. Sed in Cod. Eton. μὲν deeſt. g) Sequ. μέντοι, Π. 1, 3, 2. Περσῶν μὲν πολὺ κάλλισος — Μήδων μέντοι. §. 11. 3, 1, 13. 15. A. 2, 1, 13. 2, 2, 8. 2, 6, 10. Αγ. 5, 6. E. 4, 3, 12. 4, 8, 15. ſq. Απ. 2, 8, 1. 4, 4, 7. O. 2, 3. 17, 1. Σ. 2, 3. 4, 50. Cf. infra nr. 12. h) Sequ. τε, v. τε nr. 2. b. i) Bis ponitur, ſequente tantum ſemel δὲ, O. 19, 11. ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος σήπεσθαι μὲν δι' ὑγρότητα, αὐαίνεσθαι δὲ διὰ etc. K. 13, 10. v. Doruill. ad Charit. p. 561. Similiter K. 2, 2. τὸν μὲν ἔχοντα — ᾧ μέν ἐσιν ἱκανὴ (οὐσία) — ᾧ δὲ μή ἐσιν. Sed Leuncl. τὸν μὲν in τιμὴν mutauit. k) Etiam bis ponitur, omnino non ſequente δὲ, Σ. 8, 6. τὸν μὲν σὸν ἔρωτα κρύπτω μέν. ¶ 2) *et quidem*. O. 7, 8. οὐκοῦν σοι συνεύχετο ταῦτα; καὶ μάλα, ἔφη, πολλὰ ὑποσχομένη μὲν πρὸς τοὺς θεούς. Sed Steph. reponi vult μοι. ¶ 3) fere i. q. μέντοι. Αγ. 2, 11. Ἀργεῖοι μὲν οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἔφυγον. E. 4, 3, 10. eſt μέντοι. ¶ 4) μὲν — δὲ, a) *cum — tum, et — et*. Π. 1, 1, 4. ἑκόντων μὲν ἡγήσατο Μήδων, ἑκόντων δὲ Ὑρκανίων· κατεσκέψατο δὲ Σύρους — ἦρξε δὲ καὶ — ὡσαύτως καὶ — ἐπῆρξε δὲ καὶ etc. 1, 2, 1. εἶδος μὲν κάλλισος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπότατος — ὥσε πάντα μὲν πόνον — πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομεῖναι. 2, 2, 3. εὐθαρσέστατοι μὲν — πιθανοὶ δ' οὕτως. 2, 3, 5. p. 117. 5, 3, 2. 7, 1, 5. 8, 3, 15. A. 2, 1, 6. οἱ μὲν ἄλλοι, βάρβαροι· ἦν δὲ αὐτῶν εἷς Ἕλλην. 3, 1, 13. E. 3, 3, 7. Σ. 4, 23. b) Eſt connectentis, Π. 2, 1, 3. Κῦρος μὲν οὕτως ἔλεξε. τῷ δὲ Κυαξάρῃ ἔδοξε εὖ λέγειν. 4, 5, 7. καὶ οἱ μὲν

μὲν ἀμφὶ ταῦτα εἶχον· ὁ δὲ εἶπεν. ¶ c) *quamuis — tamen*. Π. 6, 4, 2. καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο, ἐλείβετο δὲ αὐτῇ. Sic sequente μέντοι, A. 2, 3, 5. et ὅμως. A. 1, 3, 21. ¶ 5) μὲν ἄρα pro ἄρα Π. 2, 1, 2. p. 86. Zeunius recepit e cod. Guelf. ¶ 6) μὲν γὰρ, *nam quidem, scilicet quidem*. Sequente δέ, Π. 1, 2, 2. αἱ μὲν γὰρ πλεῖσται πόλεις. §. 15. λέγονται μὲν γὰρ Πέρσαι. Ιερ. 2, 15. Απ. 1, 2, 5. ¶ 7) μέν γε, *quidem certe*. Π. 2, 2, 1. p. 101. πρώην μέν γε. Sic 2, 1, 2. p. 86. Zeun. edidit τρισμυρίους μέν γε. Cf. γε nr. 1. g. ¶ 8) μὲν δὴ, ¶ a) *igitur*. In fine orationis, vel in fine narrationis et transitione ad aliam, it. in conclusione, Π. 1, 1, 5. ἡμεῖς μὲν δὴ — ἐσκεψάμεθα. 1, 2, 2. 8. 15. 1, 4, 8. 15. 2, 2, 1. p. 102. §. 2. p. 103. §. 3. 4. 5. A. 3, 1, 7. Λ. 1, 10. Ιερ. 2, 14. Απ. 1, 3, 15. O. 1, 14. 16, 5. Απολ. 31. 34. Inprimis post vel ante ταῦτα, vt Π. 1, 3, 1. 2, 2, 9. 2, 3, 7. 2, 4, 3. 8. etc. it. post τοιαῦτα, Π. 1, 4, 1. 2, 1, 1. 2, 3, 1. etc. Sic Απ. 4, 3, 17. in 2 codd. Ernelt. est τοιαῦτα μὲν δὴ λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν. Vulgo μέντοι. In transitione ad sequentia, vel initio orationis propositae, Π. 1, 2, 1. πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου — μητρὸς δὲ Μανδάνης. §. 6. Απ. 4, 3, 2. In interrogando, O. 12, 11. ποίους μὲν δή; ¶ b) *sane*. Π. 6, 1, 3. respondetur: ναὶ μὰ Δία — ἀδίκως μὲν δή. All. μέντοι. O. 13, 5. ¶ c) *porro, praeterea*. A. 2, 4, 3. οὐ μὲν δὴ — ἱππεῖς εἰσιν ἡμῖν σύμμαχοι. ¶ d) καὶ μὲν δή, *enimuero, certe*. Π. 8, 4, 8. Cf. 2, 2, 1. p. 101. ¶ e) οὐ μὲν δή, *nequaquam, minime vero*. Suid: οὐ μὲν δή, ἀντὶ τοῦ — ἦκιστα δή, ἀλλὰ οὐ δή. Π. 5, 5, 7. Sic Σ. 4, 52. οὐ μὲν δὴ — ἀλλὰ καὶ, *nequaquam — quin potius*. ¶ f) μὲν δὴ ἄρα, v. ἄρα nr. 11. ¶ 9) μὲν δήπου, *quidem certe*. E. 6, 3, 6. p. 386. βασιλεὺς μὲν γὰρ δήπου ἔγραψε. Απ. 3, 3, 9. Απολ. 19. Σ. 2, 3. ¶ 10) μὲν οὖν, ¶ a) *igitur*. In concludendo, demonstrando, narrando, Π. 4, 5, 8. ἴθι μὲν οὖν σὺ ὁ πρεσβύτατος. A. 2, 4, 8. 3, 5, 6. Απ. 1, 1, 2. πρῶτον μὲν οὖν. §. 17. 1, 2, 4. 4, 3, 1. τὸ μὲν οὖν λεκτικοὺς — γίγνεσθαι τοὺς συνόντας, οὐκ

ἔσπευδεν, ἀλλὰ etc. §. 2. 4, 4, 18. ἐγὼ μὲν οὖν, *itaque ego quidem.* Sic 1, 2, 55. pro ταῦτα οὖν all. habent ταῦτα μὲν οὖν. Sequente γε μέντοι, Σ. 8, 9. εἰ μὲν οὖν μίκ ἐστὶν — οὐκ οἶδα — ὅτι γε μέντοι ἀκατέρᾳ βωμοί εἰσι — οἶδα. Ιπ. prooem. ¶ b) *quidem.* Απ. 2, 7, 2. χαλεπὸν μὲν οὖν — ἀδύνατον δέ. 3, 4, 10. 4, 2, 40. Απολ. 32. ¶ c) *certe quidem.* Π. 8, 3, 15. ποίων πλουσίων; τῶν μὲν οὖν σαφῶς ἀποχειροβιώτων. Ε. 6, 3, 6. p. 387. τί μὴν ἤμομεν; ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἀποροῦντες, γνοίητε ἄν. Morus vertit *atqui.* ¶ d) *quin.* Π. 8, 4, 5. οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι; ἡσθήσομαι μὲν οὖν, ἔφη. §. 11. Ιερ. 10, 2. Απ. 2, 7, 5. 3, 8, 4. 4, 6, 10. Ο. 7, 37. 16, 13. Saepe additur πάνυ. v. ibi nr. 4. ¶ 11) μέν τε, *sane.* Ο. 1, 6. ἦ καὶ φήσομεν; — γελοῖον μέν τ' ἂν εἴη. Cf. τε nr. 2. a. ¶ 12) μέντοι, ¶ a) *vero* Π. 1, 4, 9. ἐνταῦθα μέντοι. Α. 2, 3, 12. Λ. 1, 1. 9, 3. 14, 7. Ο. 15, 1. 8. Post μὲν, Π. 7, 5. 26. p. 454. Iq. τοῖς μὲν θεοῖς μεγίστη χάρις — τὸ μέντοι ἐκ τοῦδε οὕτως ἐγὼ γιγνώσκω. Απ. 2, 3, 5. Post μὲν δὴ, Π. 2, 2, 1. extr. v. infra lit. h. Post μὲν οὖν, A. 3, 2, 4. etc. Cf. nr. 1. g. c. ἀλλά. v. ἀλλὰ nr. 16. c ὅμως, Π. 2, 3, 10. ἐμοὶ μέντοι ὅμως πείθονται ὑστέρῳ ἰόντι. Α. 2, 4, 12. ¶ b) *contra.* Π. 5, 5, 5. p. 328. ἢν φανῶ κακὸν πεποιηκὼς, ὁμολογῶ ἀδικεῖν· ἢν μέντοι μηδὲ etc. 7, 1, 22. ¶ c) *at.* Π. 5, 3, 5. οὐκ ἔλεγες μέντοι, ὅτι οἷοι γενέσθαι; Απολ. 3. Sic in obiiciendo: *immo.* A. 4, 6, 12. ἀλλὰ μέντοι ἀκούω. ¶ d) *tamen.* Suid: μέντοι· ὅμως. Π. 2, 1, 5. ἀπεῖναι μέντοι οὐδὲ τὰ ἡμέτερα χρή. 2, 2, 2. p. 104. 3, 1, 15. 4, 5, 12. p. 247. 5, 1, 6. 5, 5, 14. p. 338. E. 4, 8, 16. 6, 3, 6. p. 385. Sic post μὲν, Π. 1, 4, 10. δέχομαι μὲν ἡδέως, οὐ μέντοι δέομαί γε. 2, 4, 9. A. 2, 3, 5. Απ. 3, 9, 8. it. c καὶ, Π. 3, 1, 15. καὶ μέντοι οὐδέν τι μέγα λυπουμένους. ¶ e) *sed, autem.* In continuata oratione, Π. 1, 4, 14. Κῦρος — διῆγεν. ὁ μέντοι Ἀσυλίγης etc. 2, 1, 2. p. 87. A. 5, 7, 12. c. καὶ, Π. 1, 4, 9. καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι τελευτῶν εἶπε, *et quidem, tum vero.* §. 20. 2, 2, 15. p. 117. καὶ μηδὲ μέντοι σκοπῆτε. A. 1, 9, 16. Cf. καὶ nr. 28. ¶ f) *igitur.* E. 4, 8, 5. οἱ μέντοι ταῦτα ἀκού-

ἀκούοντες — ὁ δὲ Δερκυλλίδας. Ιερ. 1, 25 O. 4, 17. cum Socrates Cyrum laudaſſet, reſpondet Critobulus: Κῦρος μέντοι καὶ ἐπηγάλλετο. Margg. et cod. Lipſ. μὲν τοίνυν. Σ. 4, 61. Cf. nr. 8. a. b. ¶ g) *ſane, profecto.* Π. 1, 4, 19. ἦ οὗτοι πολέμιοί εἰσιν; — πολέμιοι μέντοι, ἔφη. 1, 6, 6. 2, 4, 8. p. 130. 3, 1, 9. 3, 3, 9. p. 180. 5, 3, 5. εὖ μέντοι, ἔφη, δοκῶ εἰδέναι. 5, 4, 17. Α. 7, 6, 14. Απ. 2, 6, 2. 2, 10, 4. 3, 1, 2. 4, 2, 12. 14. O. 7, 35. Σ. 1, 12. Cf. μά. ¶ h) *adeo.* Π. 2, 2, 1. extr. ὁ μὲν δὴ λοχαγὸς — τῷ γέλωτι ηὐφράινετο. ἐγὼ μέντοι προσεποιούμην βήττειν. c. καὶ, Π. 5, 4, 9. καὶ ἀνιώμενος μέντοι αὐτὸς ἰσχυρῶς δῆλος ἦν. Α. 1, 9, 4. 4, 6, 12. ἐγὼ ὑμᾶς ἀκούω δεινοὺς εἶναι κλέπτειν τὰ δημόσια — καὶ τοὺς κρατίστους μέντοι μάλιστα. O. 4, 2. Απολ. 30. καὶ προβήσεσθαι μέντοι, *atque adeo, quin etiam.* ¶ i) *etiam, item, porro.* Λ. 13, 10. E. 4, 8, 10. ¶ k) *certe, ſaltem.* Π. 1, 6, 12. p. 64. οὐδὲν μέντοι οἱ στρατιῶται δέονται. 2, 2, 1. p. 101. A. 1, 4, 7. vbi etiam verti poteſt *quidem, nimirum.* Λ. 1, 2. ¶ l) μέντοι — μέντοι, i. q. μὲν — δὲ. Π. 5, 5, 5. p. 527. τὸ μέντοι σε θυμοῦσθαι — οὐ θαυμαστὸν — εἰ μέντοι γε δικαίως etc. A. 2, 3, 12. E. 4, 8, 31. καὶ Θρασύβουλος μέντοι — οἱ μέντοι Αθηναῖοι. Απ. 2, 1, 12. εἰ μέντοι — Φέρει — εἰ μέντοι ἀξιώσῃς. Hindenb. pro altero μέντοι malit δέ τοι. Sic μέντοι — δὲ, Π. 2, 4, 2. ταχὺ μέντοι παρήγγελλον, ταχὺ δὲ τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν. 3, 3, 9. p. 180. A. 2, 3, 12. ¶ m) μέντοι γε, *ſed.* A. 1, 9, 9. vbi Leuncl. exponit *quidem certe.* Vnde A. 2, 4, 8. οὐ μέν τοι γε, *neque tamen.* Cf. lit. d. ex Π. 1, 4, 10. ¶ 13) μὲν τοίνυν, i. q. μὲν οὖν. Legitur ſaepe, v. c. Απ. 1, 2, 29. 2, 7, 10. 3, 1, 9. etc. Cf. nr. 12. f. ¶ 14) μὲν legitur pro μετ'. v. μετὰ c. gen. nr. 3. it. μὲν ποῖ pro μέντοι. v. μέχρι nr. 1. it. μὲν pro μήν. v. ibi nr. 10. it. pro μή. v. μὴ nr. 21. it. μέντοι pro δέ τοι. v. δὲ nr. 8.

Μέναν̓δρος, *Menander,* Athenienſium dux. E. 1, 2, 11. 2, 1, 11. 16.

Μέναστος, *Menaſcus,* Lacedaemonius. E. 4, 2, 5. ab Ageſilao conſtitutus, vt praemia ciuitatibus daret.

μένειν, ¶ 1) *manere, non abire.* Π. 6, 1, 1. προσῆγον Καδουσίους δεομένους αὐτοῦ μένειν, *ne rediret domum ad ſuos.* A. 1, 3, 11. εἴτε μένομεν (vim futuri h. l. praeſens habere oſtendit Hutch.), εἴτε δοκεῖ ἀπιέναι — ὅπως ἀσφαλέστατα μένωμεν. 2, 1, 16. ἣν μένωμεν — μένουσι — ἀπιοῦσιν. 2, 5, 5. μένειν τε αὐτὸν ἐκέλευτε, καὶ σύνδειπνον ἐποιήσατο. Videtur h. l. eſſe *pernoctare.* De iis, qui non venatum domo exeunt, Π. 1, 4, 14. qui non cum rege venatum exeunt, Π. 1, 2, 12. αἱ μένουσαι Φυλαί. 8, 1, 13. ἐπὶ θήραν ἐξῆγε, ὁπότε μὴ μένειν οἴκοι ἀνάγκη. All. omittunt οἴκοι, vt et Hutch. c. αὐτοῦ, A. 2, 1, 15. μενοῦσι ὑμῖν αὐτοῦ. v. αὐτοῦ. ¶ 2) *ſedem figere.* Π. 5, 1, 11. ὅπου δ' ἂν μένῃ rex apum. ¶ 3) *non aufugere.* De militibus voluntarie apud ducem manentibus, Π. 5, 1, 9. ἐθέλοντας μένειν μεθ' ἑαυτοῦ. §. 10. ἦν μένητε παρ' ἐμοί. §. 11. De militibus in acie ſtantibus, Π. 2, 1, 2. p. 90. Φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον. τάττομεν ἡμᾶς — ἐπὶ τοὺς μένοντας. 3, 3, 20. μένοντες μάχεσθε — οἱ Φεύγοντες ἀποθνήσκουσι μᾶλλον τῶν μενόντων. §. 28. 6, 4, 4. p. 392. E. 3, 2, 13. οἱ μέν τινες καταλιπόντες τὰ ὅπλα, ἀπεδίδρασκον· ὅσοι δὲ καὶ ἔμενον, δῆλοι ἦσαν οὐ μενοῦντες. Sic Π. 4, 4, 2. ὅπως αὐτοὶ μενοῦσιν in regione ab hoſte capta — μᾶλλον τούτους ζῶντας ἰδόντες μενοῦσι καὶ οἱ ἄλλοι. De ſeruo, Απ. 1, 6, 2. οὕτως, ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος — διαιτώμενος μείνειε. Valckenar. malit ὑπομείνειε, et Fr. Portus reddit *perferat.* O. 5. 16. δοῦλοι ἐλπίδων — δέονται, ὅπως μένειν θέλωσι. De lepore, K. 8, 6. μενεῖ γάρ. 9, 5. ¶ 4) *non perſequi.* A. 3, 3, 9. ἠναγκάσθην διώκειν, ἐπεὶ ἑώρων ἡμᾶς ἐν τῷ μένειν κακῶς πάσχοντας. ¶ 5) *non in proelium aut expeditionem exire.* A. 2, 1, 15. πότερα μενεῖτε. Cf. ſupra nr. 1. extr. 4, 4, 12. E. 4, 2, 3. ¶ 6) *non moueri, eodem ſitu manere.* Απ. 3, 10, 15. τοῦ σώματος μὴ μένοντος, ἀλλὰ τοτὲ μὲν κυρτουμένου, τοτὲ δὲ ὀρθουμένου. ¶ 7) *durare, non violari.* A. 2, 3, 13. μέχρι δ' ἂν ἐγὼ ἧκω, αἱ σπονδαὶ μενόντων, qui eſt imperatiuus Atticus pro μενέτωσαν. ¶ 8) *exſpectare, manere*

Digitized by Google

re dum veniat. c. acc. v. Phauorin. A. 4, 4, 12. *οἱ πελτασταὶ — οὐκ ἔμειναν τοὺς ὁπλίτας, ἀλλ' — ἔθεον.* ¶ 9) *ſuſtinere impetum.* c. acc. Π. 7, 4, 7. *οὐδὲ — μεῖνειαν πάνυ ὀλίγους ὁμόσε ἰόντας.* ¶ 10) Confunditur cum *μέλλειν.* v. *μέλλειν* nr. 10. Alia varietas eſt in v. *μηνιῶν.* Permutatur etiam c. *ὑπομένειν.* v. ibi nr. 2.

Μενεκλῆς, *Menecles.* E. 1, 7, 11. intercedit in praetorum cauſa.

Μενεκράτης, *Menecrates.* E. 1, 1, 20. praetor Athenienſium.

Μενεσθεύς, *Meneſtheus.* K. 1, 2. diſcipulus Chironis. §. 12. laudatur. Fuit enim egregius venator, et omnium Graecorum, praeter Neſtorem, belli peritiſſimus. Reſpicit Xenophon ad Homer. Il. β, 552. ſqq.

μενετέον, *manendum.* E. 3, 2, 8. de imperatore, cui prorogatum erat imperium: *ἐπειδὴ ἔγνω μενετέον ὂν*, *ſibi manendum eſſe ad exercitum.*

μένος (poet. Port.), *animi impetus* ſ. *ardor.* Π. 3, 3, 27. *ὑπὸ προθυμίας καὶ μένους καὶ τοῦ σπεύδειν συμμίξαι.* Cf. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 95. Π. 5, 2, 15. p. 286. *προσάγοντα πρὸς πολεμίους μένος ἐμβαλεῖν*, *animos addere.* E. 7, 1, 21. *μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις ἐμπεσεῖν.* O. 21, 10. Tribuitur etiam canibus, K. 6, 14. *αἱ δὲ ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προϊᾶσιν*, *prae animi ardore.* it. apro, K. 10, 16.

Μένων, *Menon.* ¶ 1) Theſſalus, proditor, de quo cf. Doruill. ad Charit. p. 90. A. 1, 2, 6. venit cum copiis ſuis ad Cyrum. §. 20. mittitur a Cyro in Ciliciam. Cf. §. 15. 21. 25. A. 1, 4. 13. 14. orationem aſſutam habet, qua milites flectit, vt eant contra regem. 1, 5, 11 — 15. inter Menonis et Clearchi milites discordia oritur. 1, 7, 1. Menon praeeſt ſiniſtro cornu, vt Clearchus dextro. (Cf. 1, 8, 3.) 2, 1, 5. mittitur cum aliis ad Ariaeum, vt ei regnum polliceretur. 2, 2, 1. manet apud Ariaeum, hoſpitem ſuum. (Cf. 2, 4, 8. ſq.) 2, 5, 5. Clearcho ſuſpectus. §. 7. mittitur tamen cum aliis ad Tiſſaphernem. §. 11. 13. Tiſſaphernes, proditionem ei ignoſcens, eum in honore habet. 2, 6, 11. ſqq. eius ingenium et

mores

mores enarrantur, ſed non cum laude. Plato contra ei dialogum inſcripſit. v. Hutch. et Doruill. Memoratur etiam A. 3. 1, 32. ¶ 2) Theſpienſis. E. 5, 4, 55. ¶ 3) Athenienſis. Απ. 2, 7, 6. χλανιδοποιός.

μερίζειν, *diuidere*. A. 5, 1, 6. κατὰ μέρος μεριθέντες φυλάττωμεν.

μεριμνᾶν, ¶ 1) *ſolicitum eſſe*. Π. 8, 7, 3. p. 541. πολλὰ μεριμνᾶν, *multis curis et occupationibus*. ¶ 2) *contemplari, meditari*. Moeris: μεριμνῶν, Ἀττικῶς (viri docti comicium ἀντὶ τοῦ) φροντίζων. Ξενοφῶν. Relpexit fortaſſis ad O. 20, 25. οὔτε ἔμαθε παρ' ἄλλου τοῦτο, οὔτε μεριμνῶν εὗρεν, ſcil. philoſophorum more. De his enim legitur Απ. 1, 1, 44. τῶν περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνώντων. 4, 7, 6. τὸν ταῦτα μεριμνῶντα, οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας. Sic de futuro imperatore, Απ. 3, 5. 23. πολλὰ μεριμνᾶν, ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν ἀγνοῶν τι.

μέρος, ¶ 1) *pars*. Π. 1, 2, 6 τὸ πλεῖσον μέρος τῆς ἡμέρας, In plerisque recte deeſt μέρος. 1, 5, 1. ἐπιδιδόντα — τοῦ ἑαυτοῦ μέρους. 7, 5, 5. διαμετρησαμένους [τὸ μέρος ἕκαστον ὑμῶν (all. ἑκάστου ἡμῶν), *partem ſpatii effodiendi*. 1, 6, 12. p. 65. μικρόν τι μέρος τῆς στρατηγίας τὰ τακτικά. 7, 5, 17. p. 445. 2, 3, 3. ἀγαθοῦ τινός μοι μετέσαι μέρος, ὅσον ἂν δίκαιον ᾖ — μεθέξω πλέον μέρος, ἢ ἐγὼ βούλομαι. 7, 5, 38. πλεῖόν σου μέρος μεθέξομεν. c. numeralibus ordinalibus, Π. 2, 1, 2. p. 88. ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ. 6, 3, 1. et ſaepe de parte copiarum, Π. 3, 3, 18. p. 188. ὑμεῖς πλησιάζετε αὐτοῖς, ἕκασος τῷ ἑαυτοῦ μέρει. 8, 5, 8. τιθέναι τὸ μέρος ἕκασον. A. 1, 6, 2. Πο. 4, 48. ἐπισιτίζεσθαι μέρει κίνδυνος. E. 4, 6, 3. c. articulo: *debita, decens, aequa pars*. Π. 4, 5, 17. νείματε πάντων τὸ μέρος τῷ ἀγγέλῳ. 8, 3, 2. 8, 4, 13. A. 5, 3, 5. Απ. 3, 14, 1. Sed A. 6, 6, 15. τὸ μέρος eſt μέρος τι. ¶ 2) μέρος μὲν — μέρος δὲ, *partim — partim*. Ιπ. 1, 12. μέρος μέν τι καὶ αἰχύνει, μέρος δέ τι καὶ ἀσθενέστερον τὸν ἵππον παρέχεται. ¶ 3) *ſpecimen*. Sic vertit Hutch. A. 1, 5, 8. ἔνθα δὴ μέρος τι τῆς εὐταξίας ἦν θεάσασθαι. ¶ 4) *officium, partes*. Π. 3, 3, 5.

al

εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσειε. Hic tamen poſſit aeque recte de parte copiarum intelligi Σ. 4, 29. σὸν μέρος λέγειν. Hinc A. 7, 6, 25. καὶ ἐν τῷ μέρει, καὶ παρὰ τὸ μέρος. Hutch. *tum partibus ſuis, tum aliorum functus.* Zeun. rectius: *cum officio ſuo functus, tum praeter officii neceſſitatem.* ¶ 5) ἐν μέρει, (v. Perizon. ad Aelian. V. H. 8, 3.) ¶ a) *viciſſim, per vices.* Π. 6, 1, 8. ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μέρει πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην. E. 7, 1, 3. Ιπρ. 3, 9. ¶ b) *deinceps, ordine, ſinguli, paulatim, non ſimul.* Π. 2, 3, 7. ἐν μέρει οἱ ἕτεροι πάλιν λαβόντες τοὺς νάρθηκας, *poſt illos.* Sed etiam h. l. verti poteſt *viciſſim.* A. 3, 4, 14. E. 2, 1, 4. προσιὼν ἐν μέρει παρ' ἑκάσην ναῦν, *navem poſt alteram.* ¶ c) ἐν μέρει εἶναι, *in ſtar eſſe, vicem explere.* Π. 6, 1, 16. τοῦτο ἐν ἀκροβολισῶν μέρει εἶναι. ¶ 6) κατὰ μέρος, ¶ a) *per vices, alterni.* E. 6, 2, 17. κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. 7, 1, 1. Ιπρ. 4, 2. Cf. μερίζειν. ¶ b) *paulatim, ſingula ordine.* Πο. 4, 36. κατὰ μέρος πράττεσθαι. Oppon. ἅμα πάντα πράττεσθαι. ¶ c) *loco.* A. 6, 4, 16. Νέων ἦν στρατηγὸς κατὰ τοῦ Χειριτόφου μέρος. ¶ 7) Saepiſſime per ellipſin omittitur μέρος. vid. v. c. μεσημβρία, μέσος, μετεῖναι, etc.

Μεσάδης, v. Μαισάδης.

μεσαγγύημα, inquit Pollux 8, 28. εἴρηκε Ξενοφῶν. Sed locum non inuenimus.

μεσεύειν, *medium ſe gerere, neutris fauere.* E. 7, 1, 31. οὐκέτι ἐμέσευον, ἀλλὰ προθύμως συνεμάχουν τοῖς Λακεδαιμονίοις.

μεσημβρία, *meridies.* a) De tempore, E. 5, 3, 1. ἅμα μεσημβρίᾳ. 5, 4, 40. ἐώκεσαν ὑποπεπτωκόσιν που ἐν μεσημβρίᾳ prae aeſtu ſ. labore. 6, 4, 8. K. 4, 11. μέχρι μεσημβρίας — ἕξω μεσημβρίας. 6, 26. θερινὴ μεσημβρία. b) De *regione meridiana* ſ. *auſtrali,* Π. 1, 1, 5. πορεύεσθαι πρὸς μεσημβρίαν. 8, 6, 10. 8, 8, 1. A. 1, 7, 6. 8, 5, 9. τὰ πρὸς μεσημβρίαν, ſcil. μέρη, ſ. χωρία. Πο. 4, 43. Απ. 3, 8, 9. O. 9, 4.

μεσόγαια et μεσόγεια, *mediterranea regio.* A. 6, 2, 5. διὰ μεσογαίας ἐπορεύετο. 6, 3, 7. 6, 4, 3. E. 7, 1, 2. p. 438. E. 4, 7, 1. διὰ τὸ ἐν μεσογείᾳ σφίσι τὰς πόλεις

λεις εἶναι. Schneider. in indice etiam h. l. mauult μεσογχίᾳ. Sed dicitur vtrumque. v. Duker. ad Thucyd. p. 76.

μεσόλευκος, *albo distinctus.* Π. 8, 3, 7. Cyrus habet χιτῶνα πορφυροῦν μεσόλευκον, ἄλλῳ δ' οὐκ ἔξεσι μεσόλευκον ἔχειν. Casaub. ad Athenae. 5, 14. p. 374. extr. hanc vestem dicit regum et primorum quoque sacerdotum fuisse. Curtius 3, 3, 17. de cultu regis Darii: „purpureae tunicae medium album intextum erat." v. quos laudat Reimarus ad Dion. Cass. 78, 2. Poll. 7, 61. et Hesych. in v. σάρκπις.

μέσος, ¶ 1) *medius.* a) A. 1. 2, 7. διὰ μέσου τοῦ παραδείσου. §. 17. πρὸ τῆς Φάλαγγος μέσης. §. 23. διὰ μέσης τῆς πόλεως. 2, 1, 9. 4, 8, 6. ἐν μέσοις ἀναμεμιγμένοι τοῖς Ἕλλησιν. 7, 1, 9. Αγ. 9, 4. ἐν μέσαις ταῖς εὐφροσύναις. Potest h. l. verti *in summis* vel *in perpetuis.* E. 5, 4, 33. 7, 5, 5. Απ. 2, 1, 11. μέση τούτων (*inter haec*) ὁδός. K. 9. 8. b) Τὸ μέσον c. gen. A. 1, 1, 4. τὸ μέσον τῶν τειχῶν ἦσαν σχοῖνοι τρεῖς, *spatium inter castella interiectum.* Πο. 1, 6. τῆς οἰκουμένης ἀμφὶ τὰ μέσα. E. 7, 2, 7. c) Τὸ μέσον de *media exercitus parte*, opp. κέρασι, Π. 4, 2, 13. αὐτὸς τὸ μέσον ἔχων — ἐπορεύετο. A. 1, 2, 15. τὸ δεξιὸν — τὸ εὐώνυμον — τὸ μέσον. 1, 8, 8. §. 9. τὸ μέσον σῖτος — μέσον τὸ ἑαυτοῦ ἔχων. §. 16. §. 17. μέσον ἔχων τῆς ἑαυτοῦ φρατιᾶς. 3, 4, 12. ἀνάγκη — κενὸν γίγνεσθαι τὸ μέσον τῶν κεράτων. §. 14. 4, 8, 14. Ἰπρ. 2, 3. ὅταν τό τε ἡγούμενον, τό τε μέσον ἐρρωμένον ᾖ, καὶ τὸ ἑπελαυνόμενον ἱκανόν. All. τοῦτο δὲ μέσως ἐρρωμ. Zeun. cum aliis: καὶ τὸ μέσον. Camerar. vertit: *prior pars mediocriter valida.* quod non placet. it. sine articulo, A. 1, 8, 15. ᾔδει αὐτὸν ὅτι μέσον ἔχοι τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος. d) De tempore, A. 7, 6, 17. μέσος χειμὼν ἦν. Αγ. 2, 30. E. 6, 5, 20. O. 17, 4. μέσος σπόρος inter πρωΐμον et ὀψιμώτατον. v. ὀψ. Sic μέσον ἡμέρας, quod probat Thom. Mag. sed μέση ἡμέρα dicit κοινὸν esse. Sic Phrynichus quoque p. 210. Π. 4, 4, 1. ἡνίκα δ' ἦν ἔξω μέσου ἡμέρας. Margg. ἔξω μέσου ἡμέρα. All. aliter. v. Zeun. A. 1, 8, 5. ἤδη ἦν μέσον ἡμέρας. 4, 4, 1. 7, 3, 24. E. 1, 6, 14. Sed O. 16, 13.

13. eſt ἐν μέσῳ τῷ θέρει καὶ ἐν μέσῃ τῇ ἡμέρᾳ, contra Thomae et Phrynichi praecepta. v. Abreſch. ad Act. 26, 13. it. Π. 5, 3, 19. ἐν μέσῳ νυκτῶν. v. Witter ad Thom. Mag. in v. μεσονύκτιον, et infra νύξ. ¶ 2) διὰ μέσου, ¶ a) *per.* A. 1, 4, 4. διὰ μέσου τούτων (πυλῶν) ῥεῖ ποταμός. Sed 1, 2, 23. διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμὸς, vbi cod. Pariſ. μέσου. ¶ b) *in medio.* Π. 6, 3, 2. διὰ μέσου ποιούμενοι τὰ σκευοφόρα ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπορεύοντο, *habentes* ſ. *collocantes in medio.* Cf. ἐπίπροσθεν. ¶ c) *neutrius factionis.* E. 5, 4, 25. τοὺς διὰ μέσου, *qui reo non fauebant, nec eum oderant.* Intell. ὄντας. ¶ 3) εἰς τὸ μέσον, ¶ a) *in medium.* Π. 3, 1, 4. ὁ Κῦρος λαβὼν εἰς τὸ μέσον κἀκεῖνον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα περιεστρατοπεδεύσατο. A. 1, 5, 14. εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων, ἔθετο τὰ ὅπλα. §. 15. ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον λέγει. 3, 2, 1. εἰς τὸ μέσον ἦκον, *in media caſtra.* c. gen. A. 3, 1, 31. εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου. ¶ b) *in medium, publice.* Π. 2, 1, 6. ὁ Κῦρος καταθεὶς τὰ ὅπλα (quae plebeiis dare volebat) εἰς τὸ μέσον, *vt ab omnibus conſpicerentur.* Sic fere Σ. 3, 3. ἐὰν καὶ ὑμεῖς εἰς μέσον φέρητε, ὅ τι ἕκαστος ἐπίσταται. Victorius V. L. 34, 15. dictum eſt, inquit, de rebus quae corpore carent, nec manu capi poſſunt, ſed animo tantum et oratione in locum portantur, in quo communia ſunt, vt a cunctis intelligantur. Sic latinum *proferre in medium.* ¶ c) *in commune.* O. 7, 26. τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκεν, *aequalem.* Plane ſic eſt §. 27. ſed §. 13. eſt κοινόν. Sic ap. Virgil. Ge. 1, 127. *in medium quaerebant.* ¶ d) *inter,* c. gen. A. 5, 2, 18. εἰς τὸ μέσον ἑαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων. Ipp. 4, 15. ¶ e) *in medio.* Π. 4, 1, 1. σὰς εἰς τὸ μέσον, συνεκάλεσε τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας καὶ ἔλεξε. 7, 4, 3. καθεζομένος εἰς τὸ μέσον σὺν τῇ στρατιᾷ συνεκάλεσε ἑκατέρων τοὺς ἐπικαιρίους. Videtur intelligi locus in finibus poſitus, quo facile vtrique venirent. Similiter Π. 3, 3, 5. ἔλεξεν ὧδέ πως εἰς τὸ μέσον ταξιαρχῶν καὶ λοχαγῶν, *apud taxiarchos.* 8, 5, 12. p. 528. εἰς τὸ μέσον λέγειν, *vt omnes audiatis.* ¶ 4) ἐκ τοῦ

τοῦ μέσου, *e medio*. De rebus quae impedimento esse possunt. v. nr. 5. c. Ipr. 3, 10. ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον ἐξελάσειαν τοὺς ἐκ τοῦ μέσου ἀνθρώπους, *impedientes, impedimento futuros*. Sic A. 1, 5, 14. ἐκ τοῦ μέσου ἐξίσαθαι, *non impedimento esse*. ¶ 5) ἐν μέσῳ, ¶ a) *in medio*. Π. 2, 2, 1. p. 101. ἡμῶν τῶν ἐν μέσῳ. Paulo ante erat: τῶν κατὰ μέσον τὸν κύκλον κατακειμένων, *in media corona discumbentium*. 7, 5, 3. ἐν μέσῳ τοὺς ἱππέας τετάχθαι, *in media acie*. Oppon. τοὺς πρώτους et τοὺς τελευταίους. Sic Aπ. 3, 1, 8. A. 3, 3, 5. E. 7, 2, 10. Ἀργεῖοι καὶ οἱ Ἀρκάδες — τοῖς Φλιασίοις ὠργίζοντο, ἅμα δ' ἐν μέσῳ εἶχον, *habebant eos in medio sitos*. c. gen. Π. 8, 5, 5. ἐν μέσῳ τοῦ στρατοπέδου. 8, 6, 11. ¶ b) *in publico, in communi*. Π. 7, 5, 17. παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτὸν, inquit Cyrus, qui omnibus sui adeundi copiam faciebat. §. 19. est ἐν τῷ Φανερῷ σαυτὸν παρεῖχες. A. 3, 1, 14. ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα, *fortibus omnibus ad praemia patet aditus*. O. 5, 7. ἡ γῆ ἐν τῷ μέσῳ τοὺς καρποὺς τρέφουσα τῷ κρατοῦντι. 6, 10. pro eo est ἔξω τῶν ῥευμάτων. Nam ἐν μέσῳ εἶναι dicuntur, quae omnibus, etiam rapinis, sunt exposita. v. Bergler. ad Alciphr. p. 235. ¶ c) *facile, proclive*. Π. 4, 5, 15. τὸ καταβῆναι ex equis ἐν μέσῳ, scil. ἐστι. ¶ d) *inter*. A. 2, 4, 11. ἐκ τῆς ἐν μέσῳ χώρας; *interiacente*. 6, 4, 1. Αγ. 2, 10. E. 4, 3, 10. τριῶν ἔτι πλεόντων ἐν μέσῳ ὄντων, *cum interessent, interiecta essent*. Ipr. 8, 23. c. gen. A. 1, 7, 6. τὰ ἐν μέσῳ τούτων. 2, 2, 2. ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ βασιλέως ὁ ποταμός. 2, 4, 9. 11. 3, 1, 2. ποταμοὶ διεῖργον ἀδιάβατοι ἐν μέσῳ τῆς οἰκαδε ὁδοῦ, *interiacentes inter viam* etc. Possit tamen dici, h. l. genitiuum pendere a verbo διεῖργον. 4, 3, 12. 5, 2, 19. Λ. 13, 6. Ipr. 2, 4. ¶ e) *impediens*. v. Doruill. ad Charit. p. 601. Π. 5, 2, 12. τί δ' ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμίξαι, quo minus coniungantur. Aθ. 2, 2. ἡ θάλαττα ἐν μέσῳ, quo minus insulares iungi possint. ¶ 6) κατὰ μέσον, *in medio*. Π. 7, 5, 2. τὰς κατὰ μέσον τῆς αὐτοῦ στρατιᾶς — παρήγγειλεν, vt facile παράγγελσις per totum exercitum

tum iret. A. 1, 7, 11. κατὰ μέσον τὸν σαθμὸν τάφρος. 5, 4, 6. 6, 2, 11. Sic de acie et exercitu, Π. 7, 5, 2. ἕως τὸ ἄκρον γένοιτο κατὰ τὸ μέσον. A. 4, 8, 13. E. 2, 4, 9. ¶ 7) *mediocris.* Π. 2, 4, 17. p. 138. τῷ μέσῳ τῆς σπουδῆς ἡγοῦ, *mediocri festinatione.* Sic fere K. 6, 25. κύνα τὴν φιλάνθρωπον — τὴν αὐθάδη — τὴν μέσην, *mediam inter vtramque.*

μεσοτομεῖν, *medium* ſ. *in medio ſecare.* O. 18, 2. μεσοτομῶν, *ita metens, vt medios culmos incidas, parte culmi media in agro relicta.*

μεσοῦν, *medium eſſe.* A. 6, 5, 5. μεσούσης τῆς ἡμέρας. Probat hanc formulam Thomas Mag. p. 609. Cf. Poll. 1, 68. E. 2, 2, 14. ὁ ἐνιαυτὸς — ἐν ᾧ μεσοῦντι etc. v. Weiſten. ad Ioh. 7, 14. et Poll. 1, 59.

Μέσπιλα. *Meſpila.* Steph. Byz: Μίσπιλα, πόλις Μήδων. Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως. A. 3. 4, 6. Μέσπιλα· Μῆδοι αὐτὴν ποτε ᾤκουν.

Μεσσήνη, *Meſſene,* vrbs Peloponneſi. Ag. 2, 29. rex Perſarum Lacedaemoniis ἐπέταττε Μεσσήνην ἀφιέναι. v. Hutch. ad h. l. E. 7, 1, 17. οὐ συνεχώρουν οἱ Θηβαῖοι Μεσσήνην ὑπὸ Λακεδαιμονίοις εἶναι. §. 25. ἐρωτώμενος ὑπὸ βασιλέως ὁ Πελοπίδας, τί βούλοιτο ἑαυτῷ γραφῆναι, εἶπεν, ὅτι Μεσσήνην αὐτονόμον εἶναι ἀπὸ Λακεδαιμονίων. Cf. 7, 4, 9. E. 5, 2, 3. Ἀγησίλαος — λέγων ὅτι τῷ πατρὶ αὐτοῦ πολλὰ ὑπηρετήκει ἡ τῶν Μαντινέων πόλις ἐν τοῖς πρὸς Μεσσήνην πολέμοις.

Μεσσήνιοι, *Meſſenii.* Αθ. 3, 11. ὅτε Ἀθηναῖοι εἵλοντο Λακεδαιμονίους ἀντὶ Μεσσηνίων — Λακεδαιμόνιοι καταχρεψάμενοι Μεσσηνίους ἐπολέμουν Ἀθηναίοις. Videtur loqui de cauſa belli Peloponneſiaci. E. 6, 5, 33. Ἀθηναίους, ὅτε αὐτοὶ ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. 7, 1, 19. ἀπετέμνοντο αὐτὸν (Ciſſidam Siculum, qui Lacedaemoniis auxilio venerat) οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ ξενὸν τῆς ὁδοῦ. Memorantur etiam Μεσσήνιοι in bello contra Lacedaemonios E. 7, 4, 27. 7, 5, 5.

μεστὸς, ¶ 1) *plenus, refertus.* c. gen. Π. 6, 2, 6. μεσὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐπερωτώντων. 7, 4, 4. μεσαὶ αἱ ὁδοὶ πορευομένων παρ' ἀλλήλους, μεσοὶ οἱ χῶροι τῶν ἐργαζομένων. A. 1, 4, 18. κῶμαι πολλαὶ, μεσαὶ σίτου καὶ οἴνου. 3, 5, 1. 4, 4, 4. E. 2, 4, 10. p. 111. 3, 2, 3. 3, 4, 16. 17. 4, 1,

4, 1, 14. Απ. 2, 2, 4. τῶν ἀπολυσόντων a venerea cupidine μεσαὶ μὲν αἱ ὁδοί, μεσὰ δὲ τὰ οἰκήματα. De animo, E. 3, 4, 18. εἰκὸς ἐνταῦθα πάντα μεσὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν εἶναι. Απ. 3, 5, 6. μεσοὶ ἀταξίας. Σ. 1, 13. σπουδῆς μεσοὶ, γέλωτος ἐνδεέστεροι, ¶ 2) *multa habens.* Π. 5, 3, 3. οὐ δαρεικῶν μεσοὶ ἤκομεν. ¶ 3) *ſatiatus, cibo repletus.* Π. 8, 4, 9. Oppon. ἄδειπνος. Cf. Poll. 5, 151.

μέσως, v. μέσος nr. 1. c.

μετὰ, I) c. gen. ¶ 1) *cum.* Sed varie dicitur, vt ¶ a) de ſocietate. Π. 2, 1, 5. νομίζοντες. μετὰ πλειόνων ἀγωνιεῖσθαι. Leuncl. recte: *ſe plures habituros in pugna ſocios.* 7, 1, 7. ¶ b) μετά τινος γίγνεσθαι ſ. εἶναι, *partes alicuius ſequi.* E. 4, 1, 15. ἔξεστί σοι μεθ' ἡμῶν γενομένῳ — ζῆν, *ſi nobiscum te coniunxeris.* 4, 8, 16. 5, 2, 12. p. 299. 6, 1, 4. p. 359. Π. 2, 4, 6. μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἔεσθαι. Nonnulli minus bene habent ἕπεσθαι. A. 1, 3, 5. ¶ c) οἱ μετά τινος, *qui aliquem ducem ſequuntur.* Π. 2, 1, 7. ἀσκεῖν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ, *militum ſuorum.* 2, 4, 11. τοῖς μετ' ἐμοῦ Πέρσαις, *quorum ego dux ſum.* 6, 3, 11. p. 386. τὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἅρματα, *quibus ille praeeſt.* 6, 4, 5. p. 393. 7, 1, 9. 14. A. 1, 7, 9. τῶν μετὰ Κύρου βαρβάρων. 2, 2, 4. Αγ. 2, 9. τὸ δεξιὸν τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ, ſcil. στρατεύματος. (E. 4, 3, 9. eſt δεξιὸν τὸ μετ' αὐτοῦ.) Plenius E. 1, 1, 12. et 1, 3, 5. οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες. 1, 2, 5. νῆες νεωσὶ ἤκουσαι μετὰ Εὐκλέους, *duce Eucle.* §. 10. 11. 2, 1, 1. οἱ ἐν τῇ Χίῳ μετὰ τοῦ Ἐτεονίκου στρατιῶται. 4, 3, 6. 5, 1, 7. 6, 4, 26. 7, 1, 6. 13. 7, 5, 23. Απ. 3, 5, 4. συμφορὰ ἡ μεθ' Ἱπποκράτους. Sic Π. 5, 2, 6. pro τοὺς σὺν αὐτῷ in margg. eſt τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ, *quos ſecum adduxerat.* A. 1, 3, 9. v. αὐτὸς nr. 20. Sic ¶ d) E. 3, 3, 11. μασιγούμενος αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, *dux cum conſpiratis.* ¶ e) Π. 8, 1, 9. τὴν τῶν μεθ' αὑτοῦ εὐσέβειαν, *amicorum ſuorum.* ¶ f) Απ. 4, 2, 1. Σωκράτης — τῶν μεθ' αὑτοῦ τινας ἔχων, *diſcipulorum quosdam.* ¶ g) Π. 8, 6, 6. σὺν ἀγαθοῖς τοῖς μεθ' ὑμῶν. Intelliguntur ſubiecti ſatrapis. ¶ h) Dicitur ita vt περὶ et ἀμφί. A. 1, 10, 1. οἱ μετ' Ἀριαίου, *Ariaeus cum ſuis militibus.* E. 1, 4, 1.

οἱ

οἱ πρέσβεις, Βοιώτιος ὄνομα, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι ἄγγελοι. Hic quoque non nisi princeps nominatur. Morus verba οἱ μετ' αὐτοῦ vt interpretamentum delenda putat. Immo verba οἱ ἄλλοι ἄγγελοι videntur glossema sapere. 3, 5, 1. 6, 5, 32. συνεστρατεύοντο τοῖς μετὰ Θηβαίων, *socii erant Thebanis et eorum sociis.* Et sic de sociis belli dicitur 7, 2, 13. et 7, 4, 32. Sic fere Π. 6, 4, 5 p. 392. ὑμεῖς οἱ μεθ' ἡμῶν. Cf. γνώμη nr. 3. ¶ 2) Cum substantiuo facit periphrasin aduerbii. v. ἀληθεία, σὺν nr. 3. et φιλία. Sic fere K. 13, 15. τοῖς μὲν ἡ ἄγρα μετὰ σωφροσύνης, τοῖς δὲ μετὰ θράσους. ¶ 3) *per.* Απ. 3, 5, 8. τοῦ μετ' (all. male μὲν) ἀρετῆς πρωτεύειν ἐπιμελεῖσθαι. Sic Π. 4, 6, 2. extr. τιμωρίας μετὰ σοῦ τυχεῖν, *te adiutore.* 6, 1, 21. p. 354. πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ, *incitante* l. *praeeunte sophista.* Leuncl. *apud sophistam.* ¶ 4) Omnino significat modum, vt alias ἐν Αγ. 11, 9. πλέον μετ' εὐβουλίας, ἢ μετὰ κινδύνων. Ιπρ. 3, 9. ἡ τάξις, μεθ' ἧς ἱππάζοιντο. Cf. nr. 3. ex Απ. 3, 5, 8. ¶ 5) *prope.* A. 7, 3, 16. συγκατεκλίθησε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας, *in coena proxime assidenti.* Sic Π. 7, 1, 18. παραγγείλας ἕπεσθαι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, *sibi in acie proximos, quos secum habebat, qui circa ipsum erant.* A. 1, 8, 4. ¶ 6) *sicut, instar.* Αγ. 11, 9. μετ' ὀλίγων ἐδόκει τὴν ἀρετὴν εὐπάθειαν νομίζειν, *videbatur iudicare, vt pauci iudicant.* ¶ 7) *aduersus.* Λ. 11, 7. μετὰ τοῦ παρατυχόντος μάχεσθαι. ¶ 8) Legitur pro eo κατά. v. κατὰ c. gen. nr. 5. ¶ II) c. acc. 1) *post.* a) De tempore, Π. 2, 2, 1. p. 102. κἀκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δεύτερος. 7, 2, 7. p. 418. τὸν μετὰ ταῦτα δὴ χρόνον, *tempus posterum.* — μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον. E. 7, 5, 27. τὰ μετὰ ταῦτα, *quae postea gesta sunt.* Sic μετὰ τοῦτο est formula connectendi, E. 4, 4, 1. E. 4, 4, 13. μετὰ μὲν τοίνυν τοῦτο. E. 2, 2, 5. 3, 3, 1. etc. μετὰ δὲ τοῦτο. A. 7, 3, 6. μετὰ ταῦτα. Steph. μετὰ δὲ ταῦτα. E. 2, 2, 11. 12. Saepius μετὰ δὲ ταῦτα, vt E. 1, 7, 2. 3. 5. 10. etc. b) De dignitate vel ordine vel magnitudine, Π. 7, 2, 4. πόλιν τὴν πλουσιωτάτην ἐν

τῇ

τῇ Ἀσίᾳ μετὰ Βαβυλῶνα. Αγ. 11, 13. Ε. 7, 2. 4. ¶ 2) *in.* Αγ. 2, 14. ἐγχειρίδια — τὰ δ' ἐν σώμασι, τὰ δ' ἔτι μετὰ χεῖρας. ¶ 3) i. q. ἐν l. κατα, in formula μεθ' ἡμέραν, *interdiu.* Suid: μεθ' ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικῶς. v. Schol. Ariſtoph. Plut. 931. Bergler. ad Alciphr. p. 253. Doruill. ad Charit. p. 412. Α. 4, 6, 9. νύκτωρ μᾶλλον — ἢ μεθ' ἡμέραν. 7, 3, 19. μεθ' ἡμέραν μὲν — νύκτωρ δὲ etc. Cod. Pariſ. καθ' ἡμέραν. Λ. 2, 8. Ε. 6, 2, 18. Απ. 3, 11, 8. Κ. 9, 17.

μεταβάλλειν, ¶ 1) *inuertere arando.* O. 16, 13. εἰ ἐν τῷ ϑέρει μεταβάλοι τις τὴν γῆν. Sic Virgil. Ge. 2, 316. *tellurem mouere.* 3, 161. *campum horrentem fractis inuertere glebis.* ¶ 2) *mutare.* a) conſilium, Ε. 4, 3, 7. πρῶτον — χαλεπῶς ἔφερεν. ἐπεὶ μέντοι ἐνεϑυμήϑη — μεταβαλὼν ἔλεγεν. Poſſis etiam cum Schneidero interpretari: *alium verbis ſenſum tribuens.* b) conſuetudinem. Dicitur enim praecipue de victus ratione et temporum commutatione. v. Foeſ. oecon. Hippocrat. Π. 6, 2, 11. τοῦτο ποιοῦντες οὐ πολὺ μεταβαλοῦμεν. c) loca, Κ. , 4. εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, ἵνα ὅ τι ἂν ἔμπειροι. Leuncl. *mutanda loca venationum.* Verte: *aliae ſ. ſubinde in alia loca ducendae.* d) nomina, K. 6, 20. ἐγκελεύειν, τοὔνομα μεταβάλλοντα ἑκάστης τῆς κυνὸς ἑποσαχῇ οἷον τ' ἂν ᾖ, *mox hunc, mox illum canem nomine vocans.* Leuncl. *hortetur, cuiusque canis nomen viciſſim efferens.* ¶ 3) *in peius abire.* Ιπ. 1, 17. εἴ τινες αὐξανόμενοι μεταβάλλουσι. Intell. ἑαυτούς, vel τὸ εἶδος, vel τὴν χρόαν.

μεταβάλλεσθαι, ¶ 1) *mutare.* a) veſtes ſuas, Απ. 1, 6, 6. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους ἢ ϑάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται. Cf. μεταλαμβάνειν. b) conſilium ſuum, E. 2, 3, 17. p. 93. ἤν τι ἀντικόπτῃ, μεταβάλλεσθαι dicitur Theramenes. §. 18. p. 99. c) ſententiam, E. 2, 3, 18. p. 100. τὴν πολιτείαν ἄριστον ἡγούμην εἶναι, καὶ νῦν οὐ μεταβάλλομαι. d) equitationem, Ιπ. 3, 5. 7, 13. ¶ 2) *permutare ſuas merces, negotiari.* Heſych: μετάβολοι· πραγματευταί. Sic etiam Suid. qui addit μεταπράται. Απ. 3, 7, 6. ἢ τοὺς ἐμ-

ἐμπόρους, ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους, καὶ Φροντίζοντας ὅ τι ἐλάττονος πριάμενοι πλείονος ἀποδῶνται. Intell. τὰ ὤνια. Qui hic μεταβαλλόμενοι, ii alias κάπηλοι vel παλιγκάπηλοι vocantur. v. καπηλεία, Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. 1157. Salmaſ. de vſuris p. 340. et paſſim. ¶ 3) *auertere, inuertere.* A. 6, 5, 9. κρεῖττον προβαλλομένους τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους, *quam armis ab hoſtibus auerſis,* h. e. *terga dantes.* Ιπ. 8, 10. τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος, *haſtam inuerſam tenens,* np. ne inſequens nimis appropinquet. ¶ 4) *ſe conuertere* vel dextrorſum vel ſiniſtrorſum. De acie, Π. 7, 5, 3. μετεβάλλοντο ἐπὶ ἀσπίδα — μανώτερον μετεβάλλοντο, *cum ab hoſte receſſiſſent, conuerſi ſubito aduerſus hoſtes ſe conuertebant.* Aeliano c. 24. auctore μεταβολὴ eſt ἡ εἰς τὰ ὀπίσω κατ' ἄνδρα τροφή — ὅρος δέ ἐστι τῆς μεταβολῆς, μετάληψις τῆς προϋπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν. etc. Cf. Arrian. p. 55.

μεταβιβάζειν, *transferre.* E. 1, 6. 13. τοὺς ἐπιβάτας ἐς κοίλην ναῦν μεταβιβάσας.

μεταβολή, ¶ 1) *mutatio.* Π. 6, 2, 10. p. 370. ὑποφέρειν τὰς μεταβολὰς in victu. Λ. 2, 1. ἱματίων μεταβολαῖς, np. quae fiunt mollitiei cauſa. E. 2, 3, 17. p. 93. μεταβολαὶ πολιτειῶν. ¶ 2) *mutabilis animus* in republica. E. 2, 3, 17 p. 94. Theramenis τὰς μεταβολάς.

μετάγειν, *ſequi conuerſo itinere.* Π. 7, 4, 5. ἐπεὶ ἦκεν ὁ Ἀδούσιος, μετάγειν αὐτὸν ἐκέλευσεν ᾗπερ ὁ Τιτάσπης προῴχετο, np. in Aſiam minorem, vnde venerat.

μεταγιγνώσκειν, i. q. μετανοεῖν, *ſententiam mutare, mutata ſententia iudicare.* A. 2, 6, 2. μεταγνόντες πως οἱ Ἔφοροι — ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο. c. ὡς, Π. 5, 5, 12. ὥστε τὸν Κυαξάρην μεταγινώσκειν, ὡς οὔτε Κῦρος ἀφίξη ἀπ' αὐτοῦ.

μεταγράφειν, *aliter ſcribere, corrigere ſcriptum.* E. 6, 3, 8. ἐκέλευον μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὁμωμοκότας — μεταγράψε. οὐδέν.

μεταδετέον, *ſoluere oportet,* ſ. *ſolutis loris remouere.* c. ἀπὸ, Ιπ. 4, 4.

Digitized by Google

4, 4. μεταδετέον (τὸν ἵππον) μετὰ τὸ ἄριστον ἀπὸ Φάτνης.

μεταδιδόναι, ¶ 1) *impertire.* Ιπρ. 6, 4. ὅταν πλέον ἔχῃ τι, τὸ μεταδοῦναι κερδαλέον. c. acc. A. 7, 8, 6. ἵνα μὴ μεταδοῖεν τὸ μέρος praedae ſperandae. c. dat. et acc. A. 4, 5, 5. εἰ μὴ μεταδοῖεν αὐτοῖς πυρούς ἢ ἄλλο τι. Αγ. 4, 5. c. gen. rei, intellecto τι, Απ. 2, 2, 5. μεταδιδοῦσα τῆς τροφῆς ἣ αὐτὴ τρέφεται. O. 9, 12. τῶν εὐφροσυνῶν μεταδιδόντες K. 6, 13. c. dat. perſ Π. 7, 1, 1. Κῦρος — ἡρίσα, καὶ μετεδίδου ἀεὶ τῷ μάλιστα δεομένῳ. 8, 6, 6. Λ. 6, 4. c. dat. et gen. Π. 7, 5, 26. p. 456. θάλπους καὶ ψύχους καὶ σίτων — ἀναγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόναι. A. 3, 3, 1, 4, 5. 5. μετεδίδοσαν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαστοι. Πο. 2, 5. E. 3, 5, 8. p. 182. ποίων χρημάτων μεταδεδώκασιν αὐτοῖς. Ιερ. 11, 12. Απ. 2, 7, 13. O. 9, 12. τῆς εὐπραγίας αὐτῇ μεταδιδόντες. Ιπρ. 9, 6. ¶ 2) *communicare narrando.* Απ. 2, 7, 1. μεταδιδόναι τοῦ βάρους τοῖς Φίλοις. Sic metaphorice eſt Απ. 4, 3, 11. τῶν ἀγαθῶν μεταδίδομεν ἀλλήλοις διδάσκοντες. Σ. 4, 43. μεταδίδωμι τῷ βουλομένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου.

μεταδιώκειν, ¶ 1) *celeriter ſubſequi.* Π. 7, 3, 2. ἐκέλευσε — μεταδιώκειν. E. 4, 1, 18. ἀναπηδήσας μετεδίωκε τὸν πατέρα. 4, 5, 12. τὸν ἱππαρμοσὴν ἐκέλευσε — μεταδιώκειν, *celeriter et inſum reuerti, geſchwind nachkommen.* ¶ 2) *perſequi hoſtes.* Π. 4, 3, 2. μεταδιώκοντες τοὺς ἄλλους. E. 6, 5, 9.

μετάδοσις, *communicatio.* Π. 8, 2, 2. σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις, *cibum et potum impertiri.*

μεταδοτέον, *communicare oportet.* Π. 7, 5, 26. p. 457. πολεμικῆς ἐπιστήμης — οὐ μεταδοτέον τούτοις.

μεταδρομή, *perſecutio, inſectatio.* Eſt venaticum. K. 3, 7. ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ μεταδρομαῖς. 6, 20. ἐὰν ἐν τῷ ἴχνει ὦσι — ἐὰν ὦσιν ἐν ὄρει αἱ μεταδρομαί. 9, 18. 10, 21. 22.

μεταζευγνύναι, *transiungere, mutare.* Π. 6, 3, 10. οὐδενὶ ἅρματι ἔτι καιρὸς τοὺς ἵππους μεταζευγνύναι, *umſpannen.*

μεταθεῖν, *inueſtigando ſ. curſu perſequi.* Pollux 10, 60. verba μετιέναι, μεταθεῖν, μεταδιώκειν, μεθέπειν dicit canum eſſe, ſed §. 10. 18. 85. venatoris.

ris. Igitur ¶ 1) de canibus, Ιπρ. 4, 19. ἢν μεταθέων γέ τις ἐπιγίγνηται κύων. K. 3, 10. 4, 5. μεταθείτωταν δὲ ταχὺ — πυκνὰ μεταφερόμενοι. Ita Steph. et Leuncl. Olim legebatur μετατιθέτωσαν. Franc Portus habet μεταθεέτωσαν. K. 4, 9. 6, 22. ταχὺ μεταθεύσονται. 25. 7, 9. ἕως ἂν ἕλθωσι lepores, τῷ ἴχνει μεταθεῖν ἐᾷν, *ad vestigia, vestigiis insistentes.* Sed Gailii codex A non male exhibet τὰ ἴχνη, vt ἕλθωσι pertineat ad canes. Sic passiv. K. 5, 33. τὸ θηρίον — μεταθεόμενον, *dum cursu petitur.* ¶ 2) De venatore et canibus simul, Π. 2, 4. 17. p. 138. ὅπῃ αν τὰ θηρία ὑφηγῆται, ταύτῃ μεταθεῖς. Marg. Steph. et all. μεμάθηκας μετιέναι. Wels. μεταθεὶς vitiose. K. 6, 24. μεταθεῖν, χρώμενον τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύμασιν. 8, 8. μεταθεῖν κατὰ τὰ ἴχνη — ἐὰν δὲ μὴ ὑπομένῃ, μεταθεῖν. 9, 18. 10, 9. 20. ¶ 3) Metaphorice de bello, Π. 2, 4, 17. p. 137. ἢν δ' ἂν ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, δῆλον ὅτι μεταθεῖν δεήσει.

μεταίτιος, *culpae particeps, culpae affinis.* c. gen. E. 5, 1, 31. οἱ σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. c. inf. E. 2, 3, 17. p. 93. πλείοσις σὺ μεταίτιος — ἀπολωλέναι, *in te haeret pars culpae, quod plurimi perierunt.*

μετακινεῖν, ¶ 1) *loco suo mouere.* Ιπ. 7, 6. κινήμη — ὑπείκοι ἂν καὶ τὸν μηδὲν οὐδὲν μετακινοίη. ¶ 2) *mutare.* Λ. 15, 1. πολιτείας — μετακεκινημένας, καὶ ἔτι καὶ νῦν μετακινουμένας. Αϑ. 3, 9.

μεταλαμβάνειν, ¶ 1) *mutare.* Poll. 7, 41. τὸ δὲ ἀμείψαι ἐωθῆτα καὶ ὑπαλλάξαι ἐρεῖς καὶ μεταβαλεῖν. — Ξενοφῶν δὲ ἐν τῇ Παιδείᾳ καὶ μεταλαβεῖν ἔφη ἱμάτιον. Π. 4, 5, 2. ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. ¶ 2) *post alium sumere, repetere.* c. acc. v. Phauorin. Ιπ. 10, 6. ὁπόταν τοῦτον λάβῃ — ὅταν δὲ τὸν λεῖον μεταλάβῃ, *illo relicto* λεῖον *sumserit.* 12, 13. μεταλαβεῖν παλτὸν, *altero emisso nouum sumere.* ¶ 3) *participare, accipere.* c. gen. v. Phauorin. E. 3, 5, 5. οἱ Ἀθηναῖοι οὐ μεταλαβόντες τούτου τοῦ χρυσίου. ¶ 4) *copiam adeundi habere.* Π. 7, 5, 18. ἔργον σου ἦν μεταλαβεῖν.

μέταλλα, *argentifodinae.* Πο. 4, 4. 12. 43. 46. 47. 49. Sed §. 28. οἱ περὶ τὰ μέταλλα sunt, *qui curant*

curant elaboranda metalla.

μεταλλαγὴ, *commutatio.* E. 7, 4, 10. ὅτι ἡ συμμαχία οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη, np. cum hoſtes fierent, qui antea eſſent amici.

μετάλλαξις, *mutatio.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις in bibendo vino. All. παράλλαξις, quod Zeun. defendit, all. ὑπάλλαξις, quod malit Steph. quia in ὑπὸ inſit notio *latenter.* K. 4, 4. canes qui leporem inuenerunt, venatori id indicant ἀπὸ τῆς μεταλλάξεως τῶν σημάτων, *variis diuerſisque ſignis oculorum et corporis.* All. σωμάτων, all. σχημάτων. Poll. 5, 61. habet τῇ μεταλλάξει τῶν ὀμμάτων.

μεταμέλει, *poenitet.* E. 1, 7, 10. p. 57. ἴσως μεταμελήσει δὲ ὕσερον. c. gen. rei, Π. 5, 1, 10. μήποτε μεταμελῆσαι τῆς πρὸς ἐμὲ ὁδοῦ. Iπ. 6, 13. ὧν μεταμελεῖν ἀνάγκη. c. dat. perſ. Π. 5, 3, 4. οὐχ ὅτι ἀπέκτεινά σου τὸν υἱὸν, μεταμέλει μοι. A. 2, 6, 6. ὥσε αὐτῷ μεταμέλειν. 5, 6, 22. E. 1, 7, 10. p. 57. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕσερον μετέμελε τοῖς Ἀθηναίοις. Aπ. 1, 1, 4. Σ. 4, 48. Sic in promiſſis, A. 7, 1, 4. ἔφη αὐτῷ ταῦτα συμπροθυμηθέντι οὐ μεταμελήσειν. §. 22. Paſſiv. A. 1, 6, 7. μεταμεμελῆσθαί σοι ἔφησθα. All. μεταμέλειν τέ σοι. it. addito gen. rei, Π. 8, 3, 13. μὴ μεταμέλειν σοι τῆς ἐμῆς δωρεᾶς.

μεταμέλεσθαι, *poenitere.* Π. 4, 6, 2. p. 258. ὁ δὲ κατακτανὼν — οὔτε μεταμελόμενος πώποτε φανερὸς ἐγένετο. Participium Aπ. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν — κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, *cuius nos poenitere poſſit.*

μετανάστασις, *migratio populi.* Aπ. 3, 5, 12. πολλῶν μεταναστάσεων ἐν τῇ Ἑλλάδι γεγονυιῶν.

μετανοεῖν, *ſententiam mutare, ſententia mutata iudicare.* Moeris p. 109. γνωσιμαχῆσαι, ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· μετανοῆσαι, Ἑλληνικῶς. Sed v. ibi interpp. Cf. μεταγιγνώσκειν. Π. 1, 1, 3. μετανοεῖν μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων ἦ. E. 1, 7, 10. p. 55.

μετάνοια, *poenitentia.* Eπ. 1, 7. οἱ δὲ ἀποκτείναντες Socratem τῆς μετανοίας ἀποκάθαρσιν οὐχ εὗρον. Ho-

Horum verborum quis ſenſus ſit, ſatis ſibi conſtare negat Raphel. ad Hebr. 12, 17. Videtur autem hic fere eſſe: *Athenienſes, etſi poſtea damnati Socratis poenituit, tamen expiare culpam non potuerunt.*

μεταξὺ. ¶ 1) *inter.* c. gen. Π. 7, 1, 6. μεταξὺ τῶν ἁρμάτων καὶ τῶν θωρακοφόρων. Αγ. 2, 5. Κ. 5, 8. καταπλίνονται — παρ' αὐτὰ, ἄποθεν, πολὺ, μικρὸν, μεταξὺ τούτων, h. e. neque πολὺ, neque μικρόν. Vnde h. l. vertunt *mediocriter.* c. duobus genitiuis ἀσυνδέτως, Κ. 4, 1. ὀσφὺν τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν βραχέων — μεταξὺ μεγάλων μικρῶν. c. articulo, E. 3, 2, 22. Ἥπειον τὴν μεταξὺ πόλιν Ἡραίας καὶ Μαντίνου. 7, 4, 31. etiam ſine gen. E. 6, 4, 10. πεδίου ὄντος τοῦ μεταξὺ, *cum interuallum inter vtrosque eſſet planicies.* ¶ 2) De tempore, Κ. 6, 13. ἅμ' ἡλίῳ — πρὸ ἡμέρας — μεταξὺ τούτου. c. inf. Σ. 6, 2. μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν. ſine gen. Α. 5, 2, 13. οὐ πολλοῦ χρόνου μεταξὺ γενομένου. Cf. τοσοῦτος. c. artic. Σ. 1, 14. ἐν τῷ μεταξὺ, ſcil. χρόνῳ, *interim.* c. participio. v. Reitz. ad Lucian. T. I. p. 730. Π. 8, 8, 6. ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν, *in itinere, dum iter facerent.* [illegible], 1, 17. ὁ μὲν — μεταξὺ [illegible] πολαβὼν ἔλεξεν. Hutch. ſupplet λέγοντος poſt μεταξὺ, vel λέγοντα: *eius ſermone interrupto.* Κ. 3, 10. μεταξὺ θέουσαι, *inter currendum.* Sic fere explicandum videtur Λ. 8, 4. Ἔφοροι — (εἰσὶν) κύριοι ἄρχοντας μεταξὺ καὶ καταπαῦσαι καὶ εἶρξαι. Morus intelligit τοῦ ἄρχειν: *dum magiſtratum gerunt.* Leuncl. *dum adhuc in imperio ſunt* Helych: μεταξύ· ἐξαίφνης, μετ' ὀλίγον, ἀνὰ μέσον.

μεταπείθειν, *in aliam ſententiam abducere.* E. 7, 1, 4. ἀκούσαντες ταῦτα μετεπείσθησαν.

μεταπέμπεσθαι, ¶ 1) *arceſſere, ad ſe vocandum curare.* Thom. Mag: μεταπέμπομαι, οὐ μεταπέμπω. At Moeris: μετέπεμψε, Θουκυδίδης· μετεπέμψατο, Δημοσθένης. v. Bergler. ad Alciphr. 1, 24. p. 114. Α. 7, 1, 13. μεταπέμπεται ἐκ Χαλκηδονίας Φρουροὺς in arcem, vbi ipſe erat, vt ſe iuuarent. Αγ. 2, 28. rex Aegypti μετεπέμπετο αὐτὸν in auxilium belli. §. 29. ὁ μεταπεμ-

πεμψάμενος οὐκ ἀπεδίδου τὴν ἡγεμονίαν αὐτῷ. Απ 3, 9, 11. c. εἰς, A. 7, 1, 2. μετεπέμψατο τοὺς στρατηγοὺς εἰς Βυζάντιον. c. πρὸς ἑαυτὸν, A. 1, 2, 26. μετεπέμπετο Συέννεσιν πρὸς ἑαυτόν. amicum, A. 7, 1, 24. Ξενοφῶν μεταπεμψάμενος Κλέανδρον. E. 2, 1, 8. ſocios, E. 1, 6, 12. κατὰ γῆν μεταπεμψάμενος τοὺς Μηδυμναίους. 2, 1, 7. 3, 4, 6. 4, 4, 15. Inprimis dicitur de ſuperiore, qui arceſſit inferiorem, Π. 1, 3, 1. μετεπέμψατο Ἀσυάγης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. E. 2, 1, 6. ὁ δὲ αὐτὸν (pater Cyrum) μεταπέμπεται πέμψας ἀγγέλους. milites e patria, Π. 2, 1, 3. 4, 5, 2. p. 248. 5, 5, 2. exules in patriam, E. 1, 4, 5. 7, 3, 1. ¶ 2) *per litteras vel legatos petere, vt ſibi mittantur.* Π. 6, 2, 1. πέμπω σοι χρήματα, κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου.

μετάπεμπτος, *arceſſitus.* A. 1, 4, 3. Χειρίσοφος μετάπεμπτος ὑπὸ Κύρου ad militiam. E. 2, 1, 10. Κῦρος πρὸς τὸν πατέρα μετάπεμπτος.

μεταρρυθμίζειν, *corrigere, meliora docere.* O. 11, 2. ἵνα καὶ μεταρρυθμίσῃς με, ἐάν τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς ποιεῖν. §. 3. πῶς ἂν δικαίως μεταρρυθμίσαιμι ἄνδρα. §. 15.

μεταστευάζειν, *immutare.* Π. 6, 2, 4. Μηδικὰ ἅρματα εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον μεταστευάσαι ἐκ τῆς Τρωϊκῆς — διφρείας.

μετάστασις, *reipublicae mutatio.* E. 1, 4, 6. οὐδὲ καινῶν πραγμάτων, οὐδὲ μετασάσεως.

μεταστρατοπεδεύεσθαι, *caſtra mutare, caſtra mouere.* Π. 3, 3, 12. μεταστρατοπεδευόμενοι — ἀνέμενον τοὺς πολεμίους. Αγ. 1, 21. ὁπότε μετεστρατοπεδεύετο. All. μεταστρατοπεδεύοιτο. Λ. 12, 5. c. πρὸς, Αγ. 2, 18. μετεστρατοπεδεύετο πρὸς τὸ ἄστυ.

μεταστρέφειν, *contorquere, flectere.* Λ. 3, 6. ἐκείνων — ἧττον ἂν ὄμματα μεταστρέψαις (all. στρέψαις), ἢ τῶν χαλκῶν.

μεταστρέφεσθαι, *conuertere ſe.* Π. 2, 2, 2. p. 103. μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας εἶπεν. 8, 1, 14. μεταστρεφόμενοι ἐπὶ θέαν. 8, 3, 12. οὐδὲ μετεστράφη — οὐ μεταστρέφεται. A. 6, 1, 4. in ſaltatione πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος. E. 2, 4, 11.

μεταττάσσεσθαι, *aciem mutare.* Π. 6, 1, 22. μετατάσσεσθαι ὁκνήσουσι· καὶ ἢν πῃ ἄλλῃ μετατάττωνται — παράξονται.

μετα-

μετατιθέναι, *mutare.* Απ. 3, 14, 6. μετατιθέναι τὰ ὑπὸ τῶν ὀψοποιῶν ποιούμενα dicitur is, qui plura ſimul opſonia in os ingerit. Cf. omnino μεταθεῖν, quocum plus ſemel in var. lect. permutatur.

μετατίθεσθαι, *retractare, reuocare.* v. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 549. Salmaſ. ad hiſt. Aug. T. II. p. 746. Valeſ. ad Mauſſaci notas in Harpocrat. p. 89. Απ. 4, 2, 18. μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα. 4, 4, 14. νόμους — μετατίθενται.

μεταφέρειν, *transferre.* Π. 1, 6, 19. p. 79. εἰ μηδὲν ἄλλο μετενέγκοις ἐπ' ἀνθρώπους, np a feris ſ. a venatione.

μεταφέρεσθαι, *vna cum aliis* ſ. *poſt alios impetu ferri.* K. 4, 5. canes μεταθείτωσαν — πυκνὰ μεταφερόμεναι. Leuncl. *proruendo.* Alii: *ſaepius diuertentes.*

μεταχειρίζεσθαι, ¶ 1) *in poteſtate* ſ. *ſub manibus habere.* O. 14, 2. ὁ τοὺς καρποὺς μεταχειριζόμενος. ¶ 2) *gubernare.* Απ. 1, 4, 17. ὁ σὸς νοῦς, τὸ σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεταχειρίζεται. ¶ 3) *tractare, exercere, operam dare.* Πο. 5, 4. χειροτέχναι — φιλόσοφοι — ποιηταὶ, οἱ δὲ τὰ τούτων μεταχειριζόμενοι. Fr. Portus genitiuum τούτων refert ad poetas ſolos, ita vt hic intelligantur hiſtriones, muſici etc. Eodem modo videtur Zeunius intellexiſſe.

μεταχωρεῖν, *ſecedere, abire.* A. 7, 2, 10. ᾤετο μετακεχωρηκέναι τοι e caſtris τὸν Σεύθην. E. 3, 4, 25.

μετεῖναι, *participem eſſe.* c. gen. Αϑ. 1, 3. τῶν ἀρχῶν οὐδὲν δεῖται ὁ δῆμος μετεῖναι. Saepius vero legitur μέτεστί μοι τινὸς, *particeps ſum alicuius rei, pertinet ad me aliquid.* Thom. Mag. in v. ἔνεστι habet: μέτεστι, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστί. it. in v. μέλει p. 606. ὥσπερ μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε φαμὲν, οὕτω καὶ μέτεστί μοι τοῦδε, καὶ μέτεστί μοι τόδε. Π. 7, 2, 8. τῶν φροντίδων — οὐ μετῆν αὐτῇ, *expers erat.* A. 3, 1, 13. Αϑ. 1, 2. §. 3. τῶν στρατηγικῶν κλήρων οἴονται σφίσι χρῆναι μετεῖναι. In qua loquendi forma omiſſus putandus eſt nominatiuus μέρος, vt docent hi loci: Π. 2, 3, 3. ἀγαθοῦ τινός μοι μετέστω μέρος. 7, 5, 17. p. 445. ob magnitudinem negotiorum λογίζομαι μικρὸν μὲν

μέν τι ὑμῖν μέρος ἐμοῦ μετεσόμενον, *exiguam vobis fore mei copiam*, μικρὸν δὲ τι ἐμοὶ ὑμῶν. ἐμαυτοῦ μέντοι — οὐδ' ὁτιοῦν μοι μετέσχε. Ιερ. 2, 7. ταύτης ἐλέγχιστον (In Stobaeo additur μέρος) τοῖς τυράννοις μέτεσιν. 4, 2. τοῦ πιστῶς πρός τινας ἔχειν ἐλέγχιστον (Marg. Leuncl. et Stobaeus addunt μέρος) μέτεσι τυράννῳ. O. 9, 16. Sed Σ. 4, 38. ἔργον μέτεσι καὶ ἀνάγκαι corrupte scriptum est pro ἔργ. μέ γ' ἐσι vel μέ ἐσι.

μετέρχεσθαι, *reuerti*. Π. 6, 3, 1. εἴ τις τὶ ἐπιλελησμένος εἴη, μετέλθοι ad petendum. Sed Hutch. vertit: *id quaereret*.

μετέχειν, ¶ 1) *participem esse* vel *fieri*. A. 6, 2, 8. ὅπως οὖν μηδεὶς μετάσχοι nauium ab Anaxibio missarum. c. gen. Π. 1, 2, 15. ἀρχῶν καὶ τιμῶν μετέχειν. 2, 1, 6. p. 92. ἐν πατρίδι οὐ μετείχετε τῶν ἴσων ἡμῖν. 5, 5, 8. οὐκ ἀφίκνα μετέχειν τούτου τοῦ κινδύνου. Hic οὐ μετέχειν videtur glossema esse. v. ἀφίκνεῖσθαι nr. 10. 8, 6, 3. ὡς μετέχωμεν τῶν — ἀγαθῶν. A. 5, 3, 10. μετεῖχον τῆς ἑορτῆς. 7, 6, 19. προβάτων καὶ ἀνδραπόδων ex praeda μετέσχετε. Αγ. 8, 2. μετεῖχε παιδιῶν λέγων, *cum amicis instituebat*. Λ. 6, 4. Πο. 3, 11. ἐπιθυμῆσαι μεταχεῖν ταύτης τῆς χάριτος, vt conferre pollent ad argentifodinas. E. 2, 3, 12. τρισχιλίους μεθέξοντας τῶν πραγμάτων, quatenus formam ciuitatis a tyrannis institutam defendunt. §. 18. p. 100. v. δραχμή. 2, 4, 6. τιμῶν μεθέξετε — κινδύνων μετέχειν. 3, 2, 19. 3, 5, 8. p. 182. 4, 3, 7. τῶν ἀγαθῶν μετέχειν, i. e. victoriae et praedae. 4, 4, 2. 6. 6, 5, 1. τῆς εἰρήνης μετέχειν. §. 22. τοῦ Ἀρκαδικοῦ μετέχειν. §. 11. est κοινωνεῖν. 7, 1, 2. p. 437. §. 3. Ιερ. 2, 16. τῆς βουλῆς μετεσχηκέναι. Απ. 2, 2, 3. 3, 7, 2. 4, 2, 32. 4, 3, 14. ἡ ψυχὴ τοῦ θείου μετέχει. it. addito dat. pers. E. 2, 4, 13. μετεσχήκαμεν ὑμῖν καὶ ἱερῶν καὶ θυσιῶν. vbi Morus: an συμμετεσχήκαμεν? quae emendatio etiam Schneidero probatur. Sed 5, 3, 20. τῷ Ἀγησιλάῳ ἱκανὸς ἦν — λόγων μετέχειν, Morus vertit *erat ea indole et facultate, vt et soleret et posset — Agesilaum narrantem audire*. 6, 5, 38. p. 430. c. acc. Π. 2, 3, 3. ἄλλου τινος μᾶλλον ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μεθέξω πλέον μέρος,

ρος, *maiorem praemiorum belli partem obtinebo.* 7, 2, 8. Ιερ. 2, 6. τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἐλάχιστα μετέχουσι. Intell. μέρη, niſi ἐλάχιστα malis pro aduerbio accipere. §. 7. τούτου πλεῖσον μέρος μετέχουσι. 4, 1. Ιπ. 2, 1. Ιπρ. 8, 7. ¶ 2) *frui, fructum percipere.* Π. 8, 3, 18. ὅ τι ἂν σu ἔχῃς, τούτων μετέχειν. Πο. 3, 8. Απ. 4, 5, 10. οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι, οἱ δ' ἀκρατεῖς οὐδενὸς μετέχουσι. ¶ 3) *conſuetudine frui.* Π. 7, 5. 18. p. 448. ὅπως οἱ πλείσου ἄξιοι γεγενημένοι πλεῖσόν σου μέρος μεθέξομεν. Margg. σοι. ¶ 4) *uti.* O. 17, 6. κράτισον, παντὸς μετέχειν τοῦ σπόρου. §. 5. erat χρῆσθαι. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. κατέχειν. v. ibi nr. 1.

μετεωρίζειν, ¶ 1) *in ſublime ferre.* Π. 6, 3, 3. μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτόν. ¶ 2) *eleuare, tollere altius.* Ιπ. 10, 4. equus ſe iactans τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. ¶ 3) *erigere.* K. 10, 13. μετεωρίζειν tentat aper eum, qui πίπτει ἐπὶ σόμα. De equo in pedes poſteriores ſe inclinante atque adeo partem corporis anteriorem erigente, Ιπ. 11, 7. ὅταν καλῶς μετεωρίζῃ ἑαυτὸν — ἐκὼν εἶσιν εἰς τὸ μετεωρίζειν ἑαυτόν. §. 9.

μετέωρος, ¶ 1) *ſublimis, coeleſtis.* Σ. 6, 6. Socrates dicitur a Syracuſano per contemtum μετεώρων Φροντιστὴς, *res coeleſtes ſpeculans*, i. e. rebus inutilibus contemplandis operam dans. Cf. Spanhem. ad Ariſtoph. Plut. 2:8. Sed §. 7. Socrates reſpondet: οἶσθα οὖν μετεωρότερόν τι τῶν θεῶν; ¶ 2) *in ſublime ſublatus.* A. 1, 5, 8. μετεώρους ἐξεκόμισαν e luto τὰς ἀμάξας. ¶ 3) *erectus.* K. 10, 13. opponitur ei, qui πίπτει ἐπὶ σόμα. ¶ 4) *ſe erigens.* Ita Camerar. et Leuncl. vertunt Ιπ. 11, 1. πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρήσασθαι. Poll. 1, 195. recenſet inter alia ſplendida equi epitheta. Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. 3, 1260. videtur intelligere equum, qui ceruicem tollit. v. μετεωρίζειν nr. 3. ¶ 5) *elatus.* Sic vertit Fr. Portus K. 4, 1. vbi canum ὄμματα μετέωρα ſunt in laude. Leuncl. *ſublimes.* Poſſit etiam reddi: *magni.* Certe Phauorinus μετέωρον inter alia explicat μέγα. Sed haud dubie intelligun-

guntur oculi *vagi et fluctuantes.* Nam §. 3. est τὰ ὄμματα πυκνὰ διακινούντων.

μετιέναι, ¶ 1) *sequi.* E. 4, 5, 8. in itinere τοῦ μὲν ὑφηγουμένου, τῶν δὲ μετιόντων. Sic 5, 2, 16. μετιέναι dicitur, qui alterum, iam in bellum egressum, cum supplementis post tempus sequitur. ¶ 2) *petere, ire vt petas.* E. 2, 1, 16. τὰ ἐπιτήδεια ἐκ Σησοῦ μετιόντας. Sic Ηο. 4, 48. de iis, qui ad pabulationem exeunt in agrum hostilem: κίνδυνος περὶ τῶν μετιόντων — μετιόντες πολιορκοῖντο. ¶ 3) *aggredi, suscipere.* Αγ. 2, 25. ὅτε ἐδύνατο οἴκοι μένων ἐμηχανᾶτο, ἃ δὲ καιρὸς ἦν, οὐκ ὤκνει μετιέναι. ¶ 4) *persequi, studere.* Απ. 4, 2, 9. ὀρθῶς μετιέναι τὴν σοφίαν. Cf. μεταθεῖν nr. 2.

μετοικία, *ius inquilini.* v. μέτοικος. Ηο. 2, 7. τῆς Ἀθήνηθεν μετοικίας ὠρέγοιντο.

μετοίκιον, *tributum quod* οἱ μέτοικοι *quotannis reip. pendebant, vt sibi liceret Athenis habitare, Schutzgeld.* Pendebat autem quisque μέτοικος 12 drachmas. Nonnulli tamen μέτοικοι, virtutibus et meritis insignes, illud μετοίκιον non pendebant, sed eodem iure, quo ciues, vtebantur, et dicebantur ἰσοτελεῖς, h. e. ἴσα τελοῦντες τοῖς ἀστοῖς. v. Petit. legg. Att. 2, 5. omninoque Harpocrat. et Suid. it. Hesych. atque Pollux 3, 55. Ηο. 2, 1. μέτοικοι — μετοίκιον προσφέρουτ.

μέτοικοι, *inquilini.* Ita vulgo, etsi non sat commode, vertitur. Erant enim homines peregrini quidem, sed qui sedem Athenis in perpetuum fixerant, iuribus tamen et priuilegiis multo ciuibus proprie dictis interiores, *Schutzverwandte.* Harpocrat. et Suid: μέτοικος μέν ἐστιν, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ἐπιδημῶν ὡς ξένος. Cf. Hesych. et Ammon. in h. v. et in v. ἰσοτελής, ibique Valckenar. Duker. ad Thucyd. 2, 13. Potter. archaeol. gr. I, 10. Agitur de iis Ηο. 2. Occurrunt etiam Ηο. 4. 40. E. 2, 3, 18. p. 97. Αθ. 1, 9 — 12. vbi dicuntur ἰσηγορίαν quandam habere cum ciuibus. E. 2, 3, 15. ἔδοξε δ' αὐτοῖς (triginta tyrannis) — τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποση-

ποσημήναθαι. Ιπρ. 9, 6. commendantur ad militiam equestrem Atheniensibus. Cf. Petit. legg. Att. p. 546. Commemorantur etiam Corinthi μέτοικοι, E. 4, 4, 6. ἐν τῇ πόλει τῶν μετοίκων ἔλαττον δυνάμενοι. it. in Aegina insula, E. 5, 1, 12. vbi distinguuntur a ξένοις.

* μετοικοφύλαξ, *inquilinorum curator et patronus.* Nam μέτοικοι omnia et publica et priuata administrare debebant per patronum quendam, quem e ciuibus Atheniensibus eligere lege iubebantur. Πο. 2, 7. Cf. Suid. in v. προστάτης, et Terent. Eun. 5, 8, 8.

μετοπωρινὸς, *autumnalis.* O. 17, 2. μετοπωρινὸς χρόνος.

μετόπωρον, *autumnus.* Thom. Mag: Φθινόπωρον κάλλιον, ἢ μετόπωρον. Sed Pollux 1, 60. probat vtrumque. E. 4, 1, 11. ἅμα μετοπώρῳ. 4, 6, 12. ἡνίκα ἐπεγίγνετο τὸ μετόπωρον. K. 4, 11. 5. 5. 6.

μετουσία. *participatio, copia, facultas.* Π. 8, 5, 12. p. 528. ἱππικὸν κατασήσας Περσῶν, πεποίηκε Πέρσας καὶ πεδίων εἶναι μετουσίαν, np. vt in iis possent pugnare.

μετρεῖν, ¶ 1) *metiri.* E. 3, 2, 8. μετρῶν εὗρε τοῦ Ἰσθμοῦ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα σταδία. Απ. 4, 7, 2. γῆν, ὡς μετρεῖται, ἐπισάμενον. Cf. ἱστάναι nr. 6. ¶ 2) *aestimare, explorare.* A. 4, 5, 5. μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος.

μέτρησις, *dimensio.* Απ. 4, 7, 2. προστέχοντα τὸν νοῦν τῇ μετρήσει. [cil. τῆς γῆς. Poll. 4, 166. σύμμετρον, ἀσύμμετρον. καὶ, ὡς Δημοσθένης, τῇ μετρήσει. vbi Iungerm. annotauit etiam hunc locum Xenophonteum.

μετριοπότης, *modice bibens, sobrius.* Απολ. 19. ἐκ μετριοπότου οἰνόφλυγα.

μέτριος, ¶ 1) *modicus.* Π. 2, 4, 17. p. 136. ἐπειδὴν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον. p. 138. τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. §. 18. ἀπεκοιμήθησαν ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. Λ. 1, 3. σίτῳ μετριωτάτῳ τρέφουσι καὶ ὄψῳ — μικροτάτῳ. E. 1, 6, 14. ἐσθέμενοι σῖτα μέτρια. Leuncl. *quantum satis esset.* Cf. δίαιτα nr. 3. ¶ 2) *mediocris.* Π. 5, 5, 10. p. 334. εἰ — αὐτὸς πλουτοίη, σὺ δὲ μηδὲ μετρίοις (all. μετρίως) ἔχοις χρῆσθαι. Λ. 14, 2. 15, 3. Απ. 2, 6, 22. τὰ μέτρια κεκτῆσθαι, *quae sufficiunt, quae cuique conuenit.*

nit. K. 4, 8. τρίχας — ἄνωθεν μετρίας, *non ita longos.* Oppon. βαθείας. §. 11. ταῦτα μέτρια, *neque calida nimis, neque frigida.* ¶ 3) *paruus.* Hesych: μέτριοι· — μικροί. Σ. 2, 19. τὴν γαστέρα μείζω τοῦ καιροῦ ἔχων μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι. ¶ 4) *paucus.* Π. 2, 4, 12. διδόναι μετρίους τινας milites. 4, 1, 1. μείνας μέτριον χρόνον αὐτοῦ. Απ. 1, 2, 1. μετρίων δεῖσθαι ad vitam sustentandam. Mox est πάνυ μικρά. ¶ 5) *moderatus.* Π. 5, 2. 8. ἐν τῷ σίτῳ μέτριοι. Σ. 8, 3. μέτριοι λόγοι, *sermones moderati atque adeo decentes.* Sequitur πρᾳεῖα Φωνή. ¶ 6) *modeste de se sentiens, commodis moribus.* Hesych: μέτριοι· ἐπιεικεῖς. v. Graev. ad Hesiod. ἔργ. 306. Αγ. 11, 11. τῶν ὑπεραύχων καταφρονῶν τῶν μετρίων ταπεινότερος ἦν. Etymol. M. μέτριον· ταπεινόν. Sic E. 6, 3, 6. p. 386. μετρίους ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους φιλίᾳ, *modestos et aequos.* ¶ 7) τὸ μέτριον, *mediocritas, modus.* Απ. 3, 13, 5. περαιτέρω τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδούς, *quam quis ferre per vnum diem possit.* Ιπρ. 4, 1. τοῦ μετρίου προνοῶν οὐκ ἂν ἁμαρτάνοις. ¶ 8) Ponitur aduerbialiter. Ιπρ. 3, 7. καθ' ὁπόσους μέτριον — δυναμένους ταχὺ ἐλαύνειν. Bene Zeunius: *tot, quot satis est simul decurrere.* Minus bene Leuncl. *tot simul — quot modice satis erit.* Et Camerar. *quotcunque coniunctos — mediocriter gnaros agitationis celeris.* 4, 1. μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα, *non diu, per vices.* K. 6, 25. παραμυθούμενον πολλὰ — ὀλίγα — μέτρια, *mediocriter.*

μετριότης, *moderatio.* Π. 5, 2, 8. τὴν μετριότητα τῶν σίτων, *frugalitatem in vescendo.* Sed cum durum videatur de rebus dictum, Muretus vult συσσίτων, quod recepit Zeun.

μετρίως, ¶ 1) *modice.* Π. 1, 3, 12. ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τὸ μετρίως σοι δοκοῦν ἔχειν. Ιερ. 1, 19. ¶ 2) *mediocriter.* Ιερ. 1, 8. τῶν μετρίως διαγόντων ἰδιωτῶν. Cf. μέτριος nr. 2. O. 12, 16. πρὸς τῷ (Steph. coniicit τὸ) φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσι, *mediocriter cupidi sunt.* ¶ 3) *parum.* Απ. 4, 1, 1. σκοπουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερόν. ¶ 4) *moderate, huma-*

Digitized by Google

humane. A. 2, 3, 11. συμβουλεύω ὑμῖν μετρίως ἀποκρίνασθαι. E. 6, 4, 29. πάνυ μετρίως ἐκάστη πόλει ἐπαγγελλομένῳ. ¶ 5) *modeſte.* Π. 4, 3, 3. p. 229. τούτους ἔχοιμεν ἂν μετριώτερον πρὸς ἡμᾶς Φρονοῦντας, *modeſtiores experiamur.*

μέτρον, ¶ 1) *menſura.* A. 3, 2, 12. μέτρῳ χρωμένους ὁπόσῳ ἂν ἕκαστος βούληται. Απ. 3, 10, 10. τὸν ῥυθμὸν μέτρῳ ἢ σχήματι ἐπιδεικνύων. 4, 7, 2. Sic Π. 8, 5, 2. ὥστε εἰδέναι ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ χώραν in caſtris καὶ μέτρῳ καὶ τόπῳ, *ambitu, quam pateret.* ¶ 2) *modus carminis, metrum.* Απ. 1, 2, 21. v. ποιεῖν nr. 28. ¶ 3) *id ipſum quod menſuratur.* A. 3, 2, 12. μικρὰ μέτρα πολλοῦ ἀργυρίου — λαμβάνειν. ¶ 4) *norma in agendo.* Π. 1, 3, 15. μέτρον αὐτῷ οὐχ ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ νόμος. Sic Λ. 2, 1. σίτου αὐτοῖς κατέρα μέτρον νομίζουσι. Ιπρ. 4, 1. αὐτὸς μέτρον ἕκαστος (ἐσί) τοῦ μὴ λαθεῖν ὑπερπονοῦντας. ¶ 5) *ſcopus* in tranſiliendo foſſam. Heſych: μέτρον· πέρας, ἢ ἄλλό τι ὡρισμένον. Ιπ. 8, 4. ὑπεραλεῖται οὐ τὸ μέτρον, ἀλλὰ πολὺ πλεῖον.

μέτωπον, ¶ 1) *frons.* apri, Π. 1, 4, 8. canum, K. 4, 1. leporis, K. 4, 22. Cf. πρόσωπον, quocum confunditur. ¶ 2) *frons aciei, anticus* ſ. *primus militum verſus, recta aduerſus hoſtem poſitus.* Alias dicitur μῆκος. Π. 2, 4, 2. ἐγένετο τὸ μέτωπον ἐπὶ διακοσίων. τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν οἱ ταξίαρχοι. 5, 2, 1. Ιπρ. 4, 3. πλατυντέον τὸ μέτωπον. §. 9. τὸ μέτωπον μηκύνοιεν τῆς τάξεως. Sic c. ἐν, Π. 2, 3, 9. ἐν μετώπῳ οἱ λοχαγοὶ ἐγένοντο. 2, 4, 3. εἰς δώδεκα τάττειν βάθος, τοὺς δὲ δωδεκάρχας ἐν μετώπῳ καθιστάναι. 5, 3, 16. p. 298. p. 299. p. 300. Sed E. 2, 1, 14. ἐν μετώπῳ eſt *exporrecta fronte, ita vt profunditas ſit nulla.* c. ἐπὶ, Π. 2, 4, 2. ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. Sed Ιπρ. 3, 6. ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν ὥσπερ εἰς μάχην, eſt *lata fronte,* vt ſupra E. 2, 1, 14. ἐν μετώπῳ. Sic fere Ιπρ. 3, 10. ἐπὶ μετώπου ἐμπλήσαντες τὸν ἱππόδρομον. c. εἰς, Π. 2, 3, 9. τὸν ὕστερον λόχον παράγειν, καὶ τὸν τρίτον καὶ τὸν τέταρτον εἰς μέτωπον — παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. 2, 4, 1. εἰς μέτωπον στῆναι. Λ. 11, 8. εἰς μέτωπον καθίσασθαι. E. 7, 5, 22. παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους εἰς μέτωπον

τωπον proelium commiſſurus, *ita vt omnes frontem facerent.* Cf. κέρας nr. 6.

μέχρι, et μέχρις. Omnino v. Phrynich. p. 6. Thom. Mag p. 135. et Fiſcher. ad Plat. Phaed. 5. extr. Scil. μέχρι putatur Atticum eſſe, etiam ſequente vocali. Sed in Xenophontis libris ante vocalem ſcribitur fere μέχρις. ¶ 1) *vsque.* c. aduerb. A. 5, 5, 4. μέχρις ἐνταῦθα, *hucusque.* E. 4, 7, 5. πυνθανόμενος μέχρι μέν τοι (Margg. verius μὲν ποῖ) ἤγαγεν, μέχρι δὲ ποῖ ἐδήωσεν. c. εἰς, A. 6, 4, 19. ἐδίωξαν μέχρις εἰς το στρατόπεδον. c. ἐπί, A. 5, 5, 5. πορείᾳ τῇ μέχρι (Cod. Paril. μέχρις) ἐπὶ θάλατταν. c. πρός, E. 4, 3, 5. ἐπορεύετο μέχρι πρὸς τὰ Βοιωτῶν ὅρια. ¶ 2) *vsque ad.* ¶ a) De loco. c. gen. A. 2, 2, 3. v. μάχη. E. 4, 5, 12. μέχρις ὁπόσου αὐτοὶ κελεύοιεν. Sic A. 1, 7, 6. μέχρις οὗ, *vsque ad illum locum vbi.* ¶ b) De tempore. c. gen. Π. 1, 2, 8. μέχρι μὲν δὴ ἓξ ἐτῶν. 1, 4, 23. μέχρις ἑσπέρας. Sed ibid. μέχρι τοσούτου ὁπότε ἐγγύτατω γίγνοιντο vertunt *vsque ad hoc interuallum, cum quam proxime accederent.* Sed poſſit etiam verti *vsque dum.* A. 7, 1, 1. μέχρι τῆς μάχης. Λ. 10, 1. E. 3, 2, 10. K. 4, 11. μέχρι μεσημβρίας. Sic μέχρις οὗ, A. 5, 4, 8. E. 1, 5, 1. 8. *donec.* it. μέχρι τοῦδε, Π. 6, 1, 8. *adhuc.* it. μέχρι τούτου, Π. 8, 8, 5. *tamdiu.* c. τοῦ et inf. E. 2, 3, 18. p. 96. μέχρι τοῦ ὑμᾶς κατασῆναι. Ιερ. 6, 2. μέχρι τοῦ ἐπιλαθέσθαι — μέχρι τοῦ συγκαταμιγνύναι. c. aduerb. E. 7, 2, 19. ἐκάθευδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. ¶ c) De numero. Σ. 2, 8. ἀνεδίδου τοὺς τροχοὺς μέχρι δώδεκα. Poteſt ſimpliciter accipi pro δώδεκα. ¶ d) De aliis, vt Απ. 4, 7, 3. μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν. §. 4. Επ. 1, 5. μουσικὴν μέχρι ὤτων συνιέντα, *non vltra iudicium aurium.* v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 8, 92. ¶ 3) *vsque dum, donec.* A. 3, 4, 5. μέχρις (Hutch. coniicit μέχρις οὗ) οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον. 4, 2, 3. μέχρι πκότος ἐγένετο. Sic ſine οὗ eſt 4, 4, 2. et 6, 5, 18. it. 7, 1, 1. μέχρις εἰς τὸν πόντον ἀφίκοντο — μέχρις ἔξω τοῦ σώματος ἐγένοντο. it. E. 1, 1, 2. 1, 2, 11. et 1, 3, 5. Sed E. 1, 1, 4. videtur eſſe de loco: quo-

quousque. Verba ſunt: ἐπεισβαίνων ἐς τὴν θάλατταν μέχρι δυνατὸν ἦν. c. coniunct. E. 1, 3, 8. περιέμενεν — μέχρις ἔλθῃ. c. ἂν et coniunct. A. 1, 4, 13. μέχρις ἂν κατασήσῃ τοὺς Ἕλληνας. 2, 3, 4. 13. E. 1, 1, 18. K. 6, 21. ¶ 4) *quamdiu.* Ιερ. 6, 2. μέχρι κοινῆς ἐπιθυμίας, *quamdiu omnibus libitum.* v. ἐπιθυμία nr. 4. Sic ſaepius de tempore, per quod ſit vel durat aliquid, E. 3, 1, 14. μέχρι τεττάρων ἡμερῶν, *per quatuor dies.* Απ. 3, 5, 27. K. 7, 4. ¶ 5) μέχρι τούτου, *hactenus.* Πο. 4, 21. μέχρι μὲν τούτου δυνατὸν ἐφάνη, *ex iis quae dicta ſunt.* Ιερ. 1, 7. 2, 14. Απ. 4, 7, 2. μέχρι ὅτου (*quatenus*) δέοι ἔμπειρον εἶναι — μέχρι μὲν τούτου ἔφη δεῖν μανθάνειν. §. 5. τὸ δὲ μέχρι τούτου ἀστρονομίαν μανθάνειν, μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα — γνῶναι. Illud μέχρι τούτου Valckenar. dicit eſſe a librario. O. 11, 13. Cf. ἄχρι, quocum in var. lect. permutatur.

μὴ, de cuius conſtructione v. Thom. Mag. p. 611. ſqq. ¶ 1) *ne.* Eſt enim prohibentis, rogando et hortando. c. imperatiuo praeſentis, Π. 2, 2, 5. μὴ λέγε. 2, 4, 17. p. 138. μὴ μέντοι οὕτως αὖ ποίει — μηδὲ — μήτοι πορεύου, μηδὲ — μήτοι δρόμῳ ἠγήσῃ. A. 1, 3, 3. Σ. 8, 24. μὴ θαυμάζετε. Margg. θαυμάζητε. Perperam ex Thomae praecepto. c. coniunctiuo, Π. 1, 5, 7. p. 54. μὴ πάθωμεν ταῦτα. Ante μὴ intell. φυλαττώμεθα. 3, 3, 21. 4, 5, 14. μὴ θαυμάζητε. Sed Cod. Guelf. θαυμάζετε, quod recepit Zeun. ob Thomae praeceptum. 5, 1, 12. 6, 2, 11. p. 370. 8, 7, 3. p. 546. A. 7, 1, 6. E. 1, 7, 10. p. 60. Απ. 3, 6, 3. O. 15, 1. Interdum omittitur verbum, vt E. 1, 7, 10. p. 58. μὴ ὑμεῖς γε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' — πράττειν πειρᾶσθε. Intell. ποιήσητε vel ſimile quid. ¶ 2) *ne.* Poſt verba timendi. c. opt. Π. 1, 4, 22. δείσας μὴ πάθοιέν τι. A. 5, 6, 8. δεδιὼς μὴ γένοιτο ταῦτα. Cod. Eton. γένηται. c. coniunct. Π. 1, 4, 12. δέδοικα μὴ βλάξ τις γένωμαι. Απ. 3, 5, 4. c. indicatiuo, E. 2, 3, 12. Φοβούμενοι μὴ συρρύησαν. Sed Fr. Portus, probante Schneidero, corrigit συρρύωσι. Cf. ὑπερφοβεῖσθαι et φοβεῖσθαι. it. omitto φοβοῦμαι,

A. 2, 2, 5. οὐκέτι μὴ δύνηται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν, *non amplius vereor, ne.* Sic poſt φυλάττεσθαι, c. inf. Αγ. 8, 5. ἐφυλάξατο μὴ ἄπιστος γενέσθαι. it. poſt κίνδυνος. v. ibi. ¶ 3) *ne*, i. e. *vt non.* c. opt. Π. 1, 4, 25. ἀπιέναι — μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο. c. coni. Π. 2, 4, 8. extr. μὴ καὶ τοῦτον πολέμιον προσθώμεθα. A. 4, 4, 14. ἀπιέναι — μή τις ἐπίθετις γένηται. K. 10, 14. ¶ 4) τοῦ μὴ c. inf. i. q. ἵνα μή. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 5, 72. Π. 1, 3, 8. καταβροφοῦσι, τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. ¶ 5) *non.* Π. 2, 3, 5. p. 118. εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι. Vbi etiam in duplici negatione vim negandi habet, vt ſaepius. A. 2, 3, 8. ὑποπτεύων μὴ αἰεὶ οὕτω πλήρεις εἶναι. 2, 5, 2. p. 108. Απ. 4, 2, 2. Σ. 4, 8. K. 6, 22. κατέχοντα μὴ κυνοδρομεῖν. Steph. emendauit μὴ κατέχοντα κυνοδρ. Sed poteſt cum Zeunio ſynchyſis ſtatui. In fine commatis, Π. 6, 1, 19. βιάζεσθαι μὲν μή, πείθειν δέ. In fine periodi, Π. 7, 4, 6. εἶση τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα, καὶ τὸν μή — ὅπως εἰδεῖεν οἵ τε σῶα ἀποδιδοῖεν, οἵ τε μή. Saepius repetitur, Π. 1, 2, 2. προσάττουσιν — μὴ κλέπτειν, μὴ (all. μηδὲ) ἁρπάζειν, μὴ — πορίζειν, μὴ παίειν, μὴ μοιχεύειν, μὴ ἀπειθεῖν. De ἀλλὰ μή v. ἀλλὰ nr. 17. Cf. ἵνα, et ὅπως, et εἰ. ¶ 6) *non ſolum.* Π. 1, 6, 3. μὴ ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη — ἀλλ' ὅτε ἄρισα πράττοι, τότε μάλισα μεμνῷτο. Απ. 1, 7, 1. ὁδὸς — δι' ἧς ἂν ἀγαθός τι γένοιτο, καὶ μὴ δοκεῖν βούλοιτο. In ſimili ſententia additur μόνον O. 10, 9. ὡς ἂν τῷ ὄντι καλὴ φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοίη. ¶ 7) Poſt verba negatiua μὴ redundat Attice. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 2, 53. Cf. ἀποκωλύειν, ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἐκφεύγειν, ἐμποδὼν εἶναι, etc. Abreſchius etiam ἔχειν ſ. σχεῖν huc refert A. 3, 5, 6. Sic Ιπρ. 9, 5. παρὰ τῶν σφόδρα ἀπεχομένων μὴ ἱππεύειν. vbi Well. e mente Leuncl. edidit τοῦ ἱππ. Cf. ἀπέχεσθαι. ¶ 8) *ne forte, vt forte non.* Π. 1, 1, 3. ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν χαλεπῶν ᾖ — ἄρχειν. v. Steph. qui dicit i. q. μήποτε eſſe, et orationem ἀπορηματικὴν optime modeſtiae Xenophontis conuenire. Abreſchius dilucc. Thucyd. 5, 29. dicit, idem

dem esse quod μὴ ἄρα, et illustrat nostrum locum ex Iuuenal. 8, 76. Alii intelligunt δείσαντες, Φροντίσαντες, vel simile, quo plane non opus est. Facillimum videtur, μετανοεῖν explicare: *mutata sententia iudicare* s. *statuere*, et ante μὴ intelligere ὡς pro ὅτι, qualis verborum structura est in v. μεταγιγνώσκειν. ¶ 9) *num*. Ap. 4, 2, 10. ἆρα μὴ ἰατρός; — ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων; — ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης; — ἀλλὰ μὴ ἀστρολόγος; — ἀλλὰ μὴ ῥαψῳδός; O. 12, 1. Sic O. 19, 16. ἐρωτῶν μὴ δυναίμην. Ap. 2, 5, 5. σκοπῶ, μὴ — ἐπαγωγὸν ᾖ. Paulo ante erat σκοποῦμαι εἰ ἄρα. v. Abresch. dilucc. Thucyd. auctuar. p. 285. A. 3, 5, 3. ἐννοούμενοι μὴ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἔχοιεν. Possit etiam explicari: *verentes, ne non*. ¶ 10) μὴ bis positum post verba timendi, est ¶ a) *ne*. A. 3, 2, 16. δέδοικα μὴ, ἂν ἅπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν, — μὴ ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. ¶ b) *vt, ne non*. Ap. 1, 2, 7. v. Φοβεῖσθαι. ¶ 11) μηκέτι, v. suo loco. ¶ 12) μὴ ὅπως — ἀλλ' οὐδὲ, *non dicam — sed ne quidem*. Est formula elliptica, pro μὴ λέγω ὅπως. Π. 1, 3, 9. μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι — ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύναθε. ¶ 13) μὴ ὅτι, *nedum*. Praecedente negatione, E. 2, 3, 18. p. 95. οὐδὲ πλεῖν, μὴ ὅτι ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς δυνατόν. Σ. 2, 26. 6, 2. ¶ 14) μὴ ὅτι, *non solum*. Π. 7, 2, 7. μὴ ὅτι ὁ θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι — οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπισοῦντας. 8, 1, 10. Ier. 8, 5. ¶ 15) μὴ ὅτι — ἀλλ' οὐδὲ, *non dicam — sed ne quidem*. Π. 3, 2, 10. οὐκ ἐργαζόμεθα μὴ ὅτι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν. Ap. 1, 6, 11. ¶ 16) μὴ οὐ s. μὴ οὐχί, ¶ a) *ne non*. c. coni. E. 1, 7, 10. p. 57. τί δεδιότες οὕτως ἐπείγεσθε; ἢ μὴ οὐχ ὑμεῖς — ἀποκτείνητε; A. 1, 7, 6. 3, 1, 9. Ap. 2, 3, 10. O. 16, 6. Cf. supra nr. 9. Omisso verbo Φοβοῦμαι, Ap. 4, 2, 12. μὴ οὖν οὐ δύνωμαι (Margg. δύναμαι) ἐξηγήσασθαι. Ita saltem Hindenburgius. Sed rectius alii exponunt interrogatiue: *Egone non possim? Mene non posse?* Post ἀπισεῖν, Σ. 8, 34. ἀπισοῦσι μὴ — οὐκ ἀποτελῶσι τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα, ¶ b) *ne*. Post verba timendi, A. 4, 7, 7. δείσας μὴ οὐ πρῶτος παραδράμοι. ¶ c) *quin*. c. inf.

c. inf. Π. 5, 2, 8. οὐκ — ἂν ἐκπεπληγμένος καταφανὴς γένοιτο, μὴ οὐχὶ προνοεῖν. 7, 5, 17. A. 3, 1, 10. τί ἐμποδὼν μὴ οὐχ — ἀποθανεῖν. Πο. 3, 7. E. 2, 3, 11. 3, 3, 6. K. 5, 31. Cf. ἀντιγνωμονεῖν et ἀντιλέγειν nr. 3. ¶ d) *non*. Λ. 6, 2. αἰσχρόν ἐστι μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν. Αθ. 3, 9. ὥστε μὴ οὐχὶ τῆς δημοκρατίας ἀφαιρεῖν τι. E. 6, 3, 4. p. 383. Απολ. 34. ¶ e) *nisi*. A. 2, 3, 7. ὥστε πᾶσιν αἰσχύνην εἶναι μὴ οὐ σπουδάζειν. ¶ 17) μήποτε, et μηπω, v. suo loco. ¶ 18) μήτε, *neque*. Saepe bis ponitur, vt Λ. 15, 3. μήτε δεῖσθαι τῶν μετρίων, μήτε πλούτῳ ὑπερφέρειν. Sequente τε, A. 3, 1, 20. μήτε προσιέσθαι — ἀφελομένους τε χρῆσθαι. 6, 6, 10. Cf. μηδέ. Legitur etiam pro μήποτε. v. ibi. Interdum, vt οὔτε, est *ne quidem*, vt Λ. 10, 7. τοῦτον ἀπέδειξε μήτε νομίζεσθαι ἔτι τῶν ὁμοίων εἶναι. ¶ 19) μήτοι γε, *nullo modo*. Π. 2, 3, 11. μὰ Δί', ἔφη ὁ ταξίαρχος, μήτοι γε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, scil. διπλῆν τὴν εὐωχίαν παρέχειν. Cod. Guelf. perperam: μήτι γ' ἔφη. v. Zeun. 2, 4, 17. p. 138. μήτοι — πορεύου. — μήτοι δρόμῳ ἠγήσῃ. Zeun. vtroque loco edidit μήτι, quod negationibus iungi soleat augendi causa. ¶ 20) οὐ μὴ, v. οὐ nr. 8. Cf. etiam ἀπιστεῖν et γίγνεσθαι. ¶ 21) A. 2, 3, 9. pro οἵας μὲν ἐστὶν ἰδεῖν, quod Hutch. et Zeun. e MSS. et e Suida receperunt, reliqui legunt οἵας μὴ ἐστ.

μηδαμῆ, ¶ 1) *nusquam*. Π. 5, 4, 20. A. 7, 6, 20. ¶ 2) *neutiquam*. Π. 6, 3, 6. διώξεις μηδαμῆ εἰς ἀφανές.

μηδαμόθεν, *haud aliunde*. Π. 8, 7, 3. p. 545. μηδαμόθεν πρότερον ἄρχου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοθεν γενομένου.

μηδαμοῖ, *nusquam*. Λ. 3, 5. περιβλέπειν μηδαμοῖ. Stobaeus μηδαμᾶς.

μηδαμοῦ, *nullo numero, nullo loco*. Απ. 1, 2, 52. οὕτω διατιθέναι τοὺς αὑτῷ συνόντας, ὥστε μηδαμοῦ παρ' αὐτοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτόν, *vt ab iis nihili fierent*. v. Ruhnken. ad h. l.

μηδαμῶς, *nequaquam, absit*. Σ. 2, 3. μηδαμῶς, ἔφη ὁ Σωκράτης. 4, 9. c. adiect. Ιπρ. 5, 15. Φυλακτικὸν — καὶ μηδαμῶς φιλοκίνδυνον. c. coni. Π. 3, 3, 17. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν οὕτω ποιήσωμεν. c. imperatiuo, Απ. 3, 5, 18. μηδα-

Digitized by Google

μηδαμῶς οὕτως ἡγοῦ. Cf. μηδαμοῖ.

Μήδας, *Medas*, nomen canī imponendum. K. 7, 5.

μηδὲ, ¶ 1) *nec*. Saepissime bis positum reperitur μηδὲ — μηδὲ, vt Απ. 1, 2, 9. κυβερνήτῃ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι κυκμευτῷ, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ, μηδὲ ἐπ' ἄλλα τοιαῦτα. Sed nec raro μηδὲ — μήτε, Π. 1, 6, 19. p. 83. μήτ' ἐν σεαυτῷ μηδέποτε, μηδ' ἐν τῇ στρατιᾷ. 2, 4, 9. 8, 7, 3. p. 549. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μηδὲ ἀνόσιον, μήτε ποιήσητε μήτε βουλεύσητε. p. 550. Απ. 2, 2, 11. μηδενὶ πειρᾶσθαι ἀρέσκειν, μηδὲ ἕπεσθαι, μήτε (Hindenb. malebat μηδὲ) πείθεσθαι, μήτε στρατηγῷ μήτε ἄλλῳ ἄρχοντι. K. 13, 10. Etiam μηδὲ — ἤ, Αθ. 3, 13. μηδὲ λέγειν δίκαια ἢ πράττειν. Aliis ἤ deest. Steph. malebat μηδὲ πρ. ¶ 2) *ne quidem*. Π. 1, 4, 12. εἰ μηδὲ — δυνήσῃ — ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀνάγκη. Λ. 11, 9. Ιερ. 4, 4. Απ. 1, 2, 36. etc. ¶ 3) *ne*. Απ. 1, 2, 35. μηδὲ σὺ διαλέγου νεωτέροις. ¶ 4) μηδέποτε, *nunquam*. Π. 1, 6. 10. §. 19. p. 83. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. μή. v. μὴ nr. 5.

Μηδέα, v. Μιδέα.

Μήδεια, v. Μηδία.

μηδείς, ¶ 1) *nemo, nullus*. E. 5, 4, 20. μηδένες ἄλλοι. c. negatione. Απ. 1, 2, 39. μηδενὶ μηδεμίαν παίδευσιν, *nemini vllam*. Σ. 6, 10. ἀλλὰ μηδενί; μηδενὶ μηδὲ τούτων. Cf. μηδέ. c. ἤ. Π. 7, 5, 16. μηδένα ἢ τοὺς φίλους. Legitur etiam μηδὲ εἷς. v. εἷς nr. 10. ¶ 2) μηδὲν, ¶ a) *nihil*. Π. 3, 1, 20. μηδὲν ἀντὶ αὐτῶν καταθείς. ¶ b) *nihil probabile*. Π. 8, 3, 9. μηδὲν λέγειν. Oppon. δίκαια. Sic fere Π. 2, 3, 3. οἱ κακοὶ μηδὲν ποιήσουσιν, *nihil quod sit operae pretium*. Similiter Latini, vt Cic. de div. 2, 67. „nec cognoui quenquam, qui maiore auctoritate *nihil* diceret." Cf. Terent. eunuch. 2, 1, 15. ¶ c) fere i. q. μή. O. 11, 9. τὴν πόλιν μηδὲν κατ' ἐμὲ χρήμασιν ἀκόσμητον εἶναι. it. ante comparatiuum, E. 3, 1, 9. ἦν ἐγώ σοι μηδὲν χεῖρον ἐκείνου ὑπηρετῶ. Sic Π. 5, 2, 9. μηδενὸς πλείω, *nihilo plura*. Ita legit etiam Hutch. quanquam vertit *nemini* cum Leuncl. qui μηδενὶ legi volebat. v. not. Zeun. ¶ d) In var. lect. permutatur c. οὐδέ. v. οὐδὲ nr. 4.

μηδέτερος, *neuter.* Ag. 2, 30. εἰ μηδετέρῳ (Cod. Harl. μηδ' ἑτέρῳ) συλλήψοιτο, μισθὸν οὐδέτερος λύσει, ἀγορὰν δὲ οὐδέτερος παρέξει. K. 6, 3.

Μηδία, *Media.* ¶ 1) regio. Π. 2, 1, 1. θεοῖς τοῖς Μηδίαν γῆν κατέχουσι. 3, 3, 11. ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας. 6, 1, 16. 8, 5, 10. Cyaxares donat Cyro cum filia ſua totam Μηδίαν Φερνήν. A. 2, 4, 15. Graecorum iter διὰ τῆς Μηδίας. Cod. Pariſ. Μηδείας. 3, 5, 9. in omnibus libris eſt Μηδίαν. 7, 8, 14. rurſus ſcribitur Μηδείας ἄρχων Ἀρβάκας, vt E. 2, 1, 8. ἐν Θχμνηρίοις τῆς Μηδείας. ¶ 2) regis Medorum vxor. A. 3, 4, 6. ἐλέγετο Μηδία (Cod. Pariſ. λέγεται Μήδεια) γυνὴ βασιλέως Φυγεῖν.

Μηδίας τεῖχος, *Mediae murus.* Fuit vrbs haud procul Babylone, et deſcribitur A. 2, 4, 6. Occurrit etiam A. 1, 7, 12. Vtroque loco all. habent Μηδείας.

μηδίζειν, *Perſarum partibus fauere.* Suid: μηδίζω· τὰ τῶν Μήδων φρονῶ. E. 3, 1, 4. μόνος Ἐρετριέων μηδίσας ἔφυγεν.

Μηδικός, ¶ 1) *Medicus.* Π. 1, 3, 13. ταῦτα Μηδικά ἐσιν, np. cultus et veſtis. Cf. σολή. 5, 5, 3. τῶν Μηδικῶν πίλων 6, 1, 4. Κυαξάρης ἐπὶ θρόνου Μηδικοῦ ἐκαθέζετο. ¶ 2) ἡ Μηδικὴ, ſcil. γῆ ſ. χώρα, *Media.* Π. 1, 4, 17. 5, 5, 2. 8, 5, 9. ¶ 3) τὰ Μηδικά, *bella cum Perſis,* vbi Athenienſes imperium maritimum a Graecis accepere. Cf. Thom. Mag. in v. Πέρσας. Πο. 5, 5.

Μῆδοι, ¶ 1) *Medi.* Π. 1, 2, 1. parent Aſtyagi regi. 1, 3, 2. ſqq. deſcribuntur eorum mores et cultus. 1, 4, 16. contermini ſunt Aſſyriis. 1, 5, 2. eorum rex patre mortuo Cyaxares. 1, 6, 10. equitatu valent. 2, 1, 2. p. 88. eorum exercitus contra Aſſyrios. 8, 8, 8. luxuria et mollities. A. 3, 2, 16. Μήδων καὶ Περσῶν καλαῖς καὶ μεγάλαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν. 3, 4, 4. Lariſſa ad Tigrim antiquitus eorum vrbs, vt §. 6. Meſpila. §. 5. ſq. imperio priuantur a Perſis. E. 1, 2, 12. qui a Dario Notho defecerant, rurſus ſe ei adiungunt. Cf. Τιγράνης nr. 1. ¶ 2) i. q. Μηδικοί. Π. 8, 6, 8. Μῆδοι ἱππεῖς. ¶ 3) i. q. Μηδία. Cum verbis eundi, Π. 1, 3, 13. ὅταν εἰς Μήδους ἔλθω. 1, 4, 26.

4, 26. 1, 5, 5. §. 7. extr. ἴτε εἰς Μήδους. 2, 1, 2. Cum aliis verbis, Π. 1, 4, 25. ἐν Μήδοις ταῦτα ἐγένετο. 1, 5, 2. ὁ Ἀσυάγης — ἐν τοῖς Μήδοις ἀποθνήσκει.

Μήδοκος, *Medocus*: Vocatur etiam Ἀμάδοκος. v. Ἀμάδ. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 13, 105. Apud Demetr. Phaler. de elocutione §. 162. est Μηδόκης Θρᾳκῶν βασιλεύς. A. 7, 2, 18. ἐξετράφην παρὰ Μηδόκῳ, τῷ νῦν βασιλεῖ. 7, 3, 7. Μήδοκον τῶν Ὀδρυσσῶν βασιλέα. — ὅτι Μήδοκος ἄνω εἴη δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὁδόν. 7, 7, 2. Μηδόκου (Margg. Δημόκου) τοῦ ἄνω βασιλέως. §. 6.

μῆδος, *consilium*. Σ. 8, 30. ex Homero: μήδεα.

Μηδοσάδης, *Medosades*. In aliis saepe scribitur Δημοσάδης. A. 7, 1, 4. et 7, 2, 6. mittitur a Seuthe, vt Graecos inuitet, sed frustra. 7, 2, 14. est apud Seuthen. 7, 7, 1 — 10. Graecis iratus reprehenditur a Xenophonte.

Μήθυμνα, *Methymna*. E. 1, 2, 8. ὁρμοῦντες ἐν Μεθύμνῃ τῆς Λέσβου. 1, 6, 27. Eteonicus eam tenet. 4, 8, 25. sq. Thrasybulus eam capit.

Μηθυμναῖοι, *Methymnaei*. E. 1, 6, 9. 10. Callicratides eorum vrbem vi capit.

μηκέτι, ¶ 1) *non amplius*. A. 5, 7, 9. διενενόητο — εἰς στρατευμα μηκέτι ἐλθεῖν. Αγ. 2, 3. E. 4, 3, 3. Απ. 4, 3, 8. Σ 2, 5. ¶ 2) *ne posthac*. Π. 3, 2, 6. μηκέτι ἥκετε δεῦρο ἄνευ ὅπλων.

μήκιστος, *longissimus*. (poet. Port.) Αγ. 10, 4. ἀφικόμενος ἐπὶ τὸ μήκιστον ἀνθρωπίνου αἰῶνος. 11, 15. Ἀγησίλαος τὸ μήκιστον τοῦ αἰῶνος ἔχων, *assecutus vitam longissimam, ad quam homines peruenire possunt*. Plutarchus enim T. I. p. 618. eum dicit mortuum esse 84 aetatis anno. Idem T. II. p. 784. dixit: πρὸς τὸ τέρμα τοῦ βίου ὤν, quod ipsum nomen τέρμα videtur intelligendum esse in locis Xenophonteis, etiam Επ. 3. p. 675. τὸ μήκιστον ἁλόμενος τοῦ βίου. Sed Π. 4, 5, 12. p. 246. οἱ τοὺς ἐχθροὺς μήκιστον ἀπελαύνοντες, est *longissime*.

μῆκος, ¶ 1) *longitudo*. K. 5, 1. διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν. O. 19, 2. μήτε ὁπόσον βάθος — μήτε ὁπόσον πλάτος, μήτε ὁπόσον μῆκος. Intell. κατὰ, vt Π. 7. 5, 6. τοσοῦτοι τὸ μῆκος.

K. 5, 30. Sic c. gen. A. 2, 4, 6. μῆκος ἐλέγετο εἶναι εἴκοσι παρασαγγῶν. K. 2, 8. αἱ χαλίδες τὸ μῆκος δέκα παλαισῶν. Ibid. eſt plural. ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη. ¶ 2) *proceritas.* Λ. 2, 6. εἰς μῆκος ἂν αὐξάνεσθαι. ¶ 3) *longinquitas, longitudo itineris.* A. 1, 5, 9. τῷ μήκει τῶν ὁδῶν. All. τοῖς μήκεσι. E. 7, 1, 14. μῆκος ὁδοῦ. Cf. ὄψις.

μηκύνειν, ¶ 1) *longius facere.* Απ. 3, 13, 5. περαιτέρω τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδούς, *itinera facere iuſto longiora.* ¶ 2) *exporrigere, extendere.* Ιπρ. 4, 9. τὸ μέτωπον ὅπως μηκύνοιεν τῆς τάξεως.

Μηλιεῖς, *Melienſes,* populi Theſſaliae. Steph. Byz: οἱ δὲ ἐν Θετταλίᾳ Μηλιεῖς. E. 3, 5, 6. iubentur adeſſe Lacedaemoniis contra Thebanos. Sed 4, 2, 10. ſunt a Boeotorum partibus contra Lacedaemonios.

Μήλιοι, *Melii,* incolae inſulae Meli. E. 2, 2, 2. οἷα ἐποίησαν (Athenienſes) Μηλίους, Λακεδαιμονίων ἀποίκους ὄντας, κρατήσαντες πολιορκίᾳ. Crudeliter enim tractati ſunt ab Athenienſibus. v. Hudſ. ad Thucyd. 5, 84. et Meurſ. miſcell. Lacon. 1, p. 34. it. Morus ad Iſocr. panegyr. 29. Occurrunt etiam E. 2, 2, 5.

Μηλόβιος, *Melobius.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis. Cf. Suid.

Μῆλος, *Melus,* vna e Cycladibus, Peloponneſo vicina. E. 4, 8, 7. διὰ νήσων εἰς Μῆλον· ἐκεῖθεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα.

μὴν, ¶ 1) *vero.* Thom. Mag: τὸ μὴν — ἀντὶ τοῦ δὲ, καὶ ἰδίᾳ τιθέμενον, καὶ μετὰ τοῦ γὲ, ἢ προηγουμένου, ἢ ἑπομένου. v. omnino γε nr. 6. Απολ. 18. εἴ γε μὴν ὅσα εἴρηκα — μηδεὶς δύναιτ' ἂν ἐξελέγξαι. ¶ 2) *at.* Eſt reſpondentis, Απ. 2, 8, 5. ὅλως μὴν τὸ ὑπαλτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι. ¶ 3) *at vero.* Eſt obiicientis, Π. 4, 3, 3. p. 231. ὅ γε μὴν μάλιστ' ἄν τις Φοβηθείη. ¶ 4) *vero, tandem, igitur, quaeſo.* In interrogando, ſi quis ante dubitauit vel negauit, Π. 1, 6, 19. p. 74. πῶς μὴν τἀναντία ἐδιδάσκετε. 3, 1, 23. Σ. 3, 13. ἀλλ' ἐπὶ τῷ μήν; 4, 23. ἀλλὰ πότε μήν; §. 55. Sic ſaepe c. τί. Timaeus lex. Platon. et Suidas: τί μήν; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ οὔ; ἢ διὰ τί γὰρ οὔ; Π. 2, 1. 2. p. 89. τί μὴν ἄλλο ἐνορᾷς ἄμεινον τοῦ-

τούτου; Zeun. legit: τί μήν; *(quidni?)* ἄλλο τι ἐνορᾷς ἄμ. τούτου; 2, 2, 4. ἀλλὰ τί μὴν βουλόμενοι ψεύδονται; E. 6, 3, 6. p. 387. τί μὴν ἥκομεν; *quamobrem tandem venimus?* — οὐκ ἀποροῦντες — τί μὴν ἐστίν; *quid igitur est cur venerimus?* Π. 1, 6, 19. p. 75. et 8, 4, 5. τίνος μὴν ἕνεκα; ¶ 5) ἀλλὰ μὴν v. in ἀλλὰ nr. 18. Et ἦ μὴν v. in ἦ nr. 2. ¶ 6) ὰδ μὴν Leuncl. vertit *certe.* A. 2, 4, 3. νικῶντες μὲν τίνα ἂν ἀποκτείνχιμεν; ἡττωμένων δὲ μὴν οὐδένα οἷόν τε σωθῆναι. ¶ 7) καὶ μὴν, ¶ a) *et vero, quin etiam.* Λ. 5, 7. περιπατεῖν τε ἀναγκάζονται — καὶ μὴν τὸ — ἐπιμελεῖσθαι. Fr. Portus exponit per verba καὶ δὴ καὶ. ¶ b) *at vero.* A. 1, 7, 5. καὶ μὴν λέγουσί τινες, ὅτι πολλὰ ὑπιχνῇ νῦν. Απ. 2, 8, 2. 4. Etiam ſimpliciter reſpondentis eſt, Π. 4, 6, 7. καὶ μὴν ἐγὼ — ἥκουσα ἡδέως. ¶ c) *porro.* E. 4, 2, 10. Cf. καὶ nr. 29. ¶ 8) οὐ μὴν et οὐ μὴν — γε, *neque tamen.* A. 1, 10, 2. οἱ δὲ καὶ αὐτῶν ἀπέθανον· οὐ μὴν ἔφευγόν γε, ἀλλὰ etc. 7, 6, 27. Απ. 1, 2, 26. vbi Leuncl. non male: *atqui non.* Αγ. 2, 12. οὐ μὴν οὐδὲ, *nec tamen etiam.* ¶ 9) οὐδὲ ſ. οὔτε μὴν, *nec quidem, quin ne quidem.* Vbi interdum praecedit ἀλλὰ, interdum ſequitur γε. Π. 4, 3, 3. p. 230. οὔτε γὰρ τοξεύειν — οὔτε μὴν ἀκοντίζειν — ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀσχολίαν παρέχουσι. 4, 5, 12. p. 246. ἡμεῖς σε οὔτε ἔρημον κατελίπομεν, οὐδὲ μὴν ἀποχωροῦντές γε etc. 5, 4, 6. A. 2, 4, 10. Απ. 1, 2, 5. ¶ 10) μὴν et μὲν ſaepe inter ſe permutata eſſe monet Erneſt. ad Απ. 2, 7, 1. vbi pro καὶ μὴν all. habent καὶ μὲν, et §. 2. ἀλλὰ μὲν pro ἀλλὰ μήν. μὴν, ¶ 1) *menſis.* E. 4, 5, 1. ἦν ὁ μὴν ἐν ᾧ Ἴσθμια γίγνεται. 7, 4, 28. Cf. ἐξέρχεσθαι nr. 7. Απ. 4, 8, 2. διὰ τὸ Δήλια ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι. Sed ſaepe τοῦ μηνὸς eſt *ſingulis menſibus,* vt Π. 1, 2, 9. A. 1, 3, 21. 5, 6, 12. 7, 3, 5. E. 1, 5, 3. 4. Pro eodem dicitur κατὰ μῆνα, Λ. 15, 7. O. 9, 8. Cf. κέρδος. Sic fere O. 7, 36. εἰς τὸν μῆνα ἀπανᾶται, *vno menſe.* E. 1, 4, 9. eſt τρίτῳ μηνὶ, et 3, 3, 2. δεκάτῳ μηνί. E. 1, 1, 16. ἀφόδιον δυοῖν μηνοῖν. Cf. omnino δύο. E. 2, 4, 13. ἐν ὀκτὼ μησίν. 3, 2, 9. ἐν ὀκτὼ μησὶ, *intra octo menſes.* E. 1, 5, 13. προσπα-

καθεζόμενοι ἑπτὰ μῆνας. Π. 8, 2, 6. ἀπέχοντας πολλῶν μηνῶν ὁδόν. Marg. Steph. ἡμερῶν Cf. ὁδὸς nr. 1. ¶ 2) *menſis feſtis et induciis ſacratus.* E. 4, 7, 2. ὁπότε ἐμβάλλειν in Argolidem μέλλοιεν Lacedaemonii, τότε ὑπέφερον Argiui τοὺς μῆνας. Mox eli σπονδὰς ὑποφερομένας, et §. 3. ὑποφέροντας σπονδάς. 5, 1, 26. Ἀργεῖοι ἰδόντες ὅτι ἡ τῶν μηνῶν ὑποφορὰ οὐδὲν ἔτι σφᾶς ὠφελήσει, εἰς εἰρήνην πρόθυμοι ἦσαν. 5, 3, 27. Videntur Moro, vt cum Pauſania 3, 5. p. 215. loquamur, fuiſſe πατρῷοί τινες σπονδαὶ, ἐκ πολλοῦ καθεσῶται τοῖς Δωριεῦσι πρὸς ἀλλήλους, *foedera et pacta inter Lacedaemonios et Argiuos a maioribus conſtituta*, quae iam fuerint inſtaurata. Num autem nomen habeant ab *ἱερομηνίᾳ*, an *ἱερομηνία* idem ſignificet, np. feſta menſe Carneo ſancita Dorienſibus, vt ὑποφέρειν τοὺς μῆνας ſit *menſes feſtis et induciis ſacratos praetexere*, quae eſt Kuhnii ad Pauſ. l. l. ſententia, et an huc pertineat locus Thucyd. 5, 54. vbi Argiui τὸν μῆνα προὐφασίζοντο ad euitandum bellum, q. l. Schol. μῆνα explicat per *ἱερομηνίαν*, an aliunde nomen habeant, et quomodo factum ſit, vt Xenophon diceret τοὺς μῆνας, Thucydides τὸν μῆνα, nemo auſit definire. Dodwellus in chronologia Xenoph. p. 35. rectius intelligit Iſthmica, quae tum Argiui Corinthiorum nomine celebrabant. Rurſus aliter videtur intellexiſſe Sopingius ad Heſych. in v. ὑπόφορος. v. Morus et Schneider. ad E. 4, 7, 2. Sed Steph. Leuncl. et vterque Portus coniecerunt τὰς μύνας, quod Welſ. recepit. v. μύνη.

μηνιᾶν, *ad iram concitare.* E. 3, 4, 8. Leuncl. et Welſ. legunt ἐμηνία τὸν Ἀγησίλαον ταῦτα. Vulgo legebatur ἔμεινε, quod vitioſum eſt, vel ἐλύπει, quod Leuncl. putabat interpretamentum verbi ἐμηνία. At μηνιᾶν nunquam actiue dicitur. Quare Steph. malebat ἔμηνε, *ad inſaniam adegerunt.* Vir Doctus in Biblioth. crit. Amſt. ἐκίνει, vel ὑπηνία. Wolfio in addendis placet ἠνία.

μηνοειδὴς, *inſtar lunae falcatus.* Heſych: μηνοειδές· σεληνοειδές. Sic etiam Suidas, qui addit ἕρογ-

στρογγύλος. Fr. Portus reddit *bicornis*. E. 4, 3, 5. ὁ ἥλιος μηνοειδὴς ἔδοξε Φανῆναι. Plutarch. Ages. c. 17. ἥλιος ἐκλείπων.

μηνύειν, ¶ 1) *indicare, arguere*. Ir. 3, 5. τοὺς ἑτερογνάθους μηνύει ἡ πέδη καλουμένη. Π. 7, 5, 25. legitur vulgo μηνύσωσι pro μὴ κνήσωσι l. ἀνήσουσι. v. ἀνιέναι nr. 1. ¶ 2) *deferre ad magistratum*. E. 3, 3, 10. πρὶν αἰσθέσθαι ὅτι μεμήνυνται. ¶ 3) Legitur pro καταμηνύειν. v. ibi nr. 1.

μὴ ὅπως, μὴ ὅτι et μὴ οὐ vid. in μή nr. 12 – 16.

μήποτε, ¶ 1) *ne forte*. c. coni. Π. 1, 6, 10. χρὴ σκοπεῖσθαι, μήποτε ἐπιλίπῃ τὶ ὑμᾶς. ¶ 2) *nunquam*. Π. 3, 1, 20. κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην, ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. 8, 1, 15. ὅπως μήποτε (Hutch. e Cod. Bodl. μήτε) ἄσιτοι — μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο. A. 3, 2, 3. Απ. 1, 4, 6. ¶ 3) *vtinam non*. Π. 5, 3, 4. ἀλλὰ μήποτέ σοι λήξειεν αὕτη ἡ μεταμέλεια.

μήπω, ¶ 1) *nondum*. Απ. 4, 4, 23. τῶν ἀκμαζόντων — τῶν μήπω ἀκμαζόντων — τῶν παρηκμακότων. Etiam per tmesin, E. 1, 4, 2. ἢ παραδοῦναι, ἢ μὴ οἴκαδέ πω ἀποπέμψαι. ¶ 2) *omnino non, nulla ratione*. A. 3, 2, 15. ἡμᾶς ἂν ἔφην ἔγωγε χρῆναι μήπω Φανεροὺς εἶναι οἴκαδε ὡρμημένους. Ιερ. 8, 2.

*μηριαῖα, *femur*. Ir. 11, 4. equum ὑπὸ τὰς μηριαίας παίειν. K. 4, 1. canes debent habere μηριαίας μὴ σκληράς. Kuhn. ad Pollux. 5, 59. profitetur, se malle in Xenophonte legere μηρία vel μηριαῖα μὴ σκληρά. Sed Iungermann. in loco Xenoph. putat omittendam esse particulam μή. Nam in Pollucis l. l. non extat, et Pollux 5, 63. inter vitia canum habet μηρίδια ὑγρὰ, quae certe σκληροῖς sunt contraria. K. 4, 8. canes habeant ἐπὶ ταῖς μηριαίαις ἄκραις τρίχας ὀρθάς.

μηρός, *femur*. 1) hominis, Π. 2, 3, 7. 7, 3, 2. E. 7, 4, 23. ἐτέτρωτο τὸν μηρὸν διαμπάξ. Cf. χιτὼν et παίειν. ¶ 2) equi, Ir. 1, 7. 14. 7, 5. eques τοῖν μηροῖν ἔχοιτο τοῦ ἵππου. §. 6. 12, 14. Cf. ἐξανίσασθαι, et Poll. 1, 189. ¶ 3) leporis, K. 5, 30. Cf. Poll. 5, 70.

Μησάδης, v. Μαισάδης.

μήτε, v. μὴ nr. 18.

μήτηρ, *mater*. K. 1, 4. μητρὸς ὁ μὲν Ῥέας. Intell. υἱὸς ἦν. Π. 1, 5, 2. τῆς Κύρου μητρὸς ἀδελφὸς, *Cyri*

Cyri *auunculus*. 8, 5, 13. τὴν τῆς μητρὸς ἀδελφήν, *materteram*. Dicitur saepe sine pronomine, Π. 8. 5. 10. τῆς μητρὸς. §. 11. τῇ μητρί. §. 13. τῇ μητρὶ, scil. αὐτοῦ. 8, 7, 1. §. 3. p. 551. Απ. 2, 2, 1. Cf. γίγνεσθαι nr. 4. c. Metaphorice O. 5, 17. τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τροφὸν εἶναι.

μήτοι, v. μὴ nr. 19.

Μητροβάτης, *Metrobates*, Perſa. E. 1, 3, 8. Μητροβάτει a Pharnabazo miſſo iurat Alcibiades.

μητρόπολις, *metropolis, caput regni*. A. 5, 2, 3. 5, 4, 7. 13. 14.

μητρῷος, *maternus*. E. 2, 4, 13. πρὸς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων.

μηχανᾶσθαι, ¶ 1) *excogitare*. Ιερ. 5. 1. τοὺς ἀνδρείους, μή τι τολμήσωσι — τοὺς σοφοὺς μή τι μηχανήσωνται, *inſidias ſtruant, mali quid machinentur*. Απ. 4, 3, 11. c. ἐπὶ, Απ. 2, 3, 10. οὐδὲν — καινὸν ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶσθαι. Π. 1, 6, 19. p. 80. μηχαναὶς ἃς ἐπὶ θηρίοις ἐμηχανῶ. p. 81. τοιαῦτα καὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους μηχανᾶσθαι. c. πρὸς, Π. 8, 2, 12. τοιαῦτα πολλὰ ἐμηχανᾶτο πρὸς τὸ πρωτεύειν. ¶ 2) *excogitare modum comparandi aliquid*. Π. 1, 6, 10. μηχανᾶσθαι προσόδου πόρον — πρὸ τῆς ἀπορίας μηχανῶ. 8, 8, 9. σκιὰς μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεσᾶσι. O. 1, 21. μηχανᾶσθαι προσόδους. 2, 7. μηχανᾶσθαι χρήματα. Cf. Αγ. 2, 25. Sic de venatione et de modo amicos comparandi, Απ. 3, 11, 5. αὐτή τι μηχανᾷ §. 9. εὑρὼν δὲ μηχανήσεται ὅπως ἐμβάλῃ αὐτοὺς εἰς τὰ δίκτυα. ¶ 3) *moliri, conari*. Π. 1, 6, 19. p. 71. πόσα δέοι σε μηχανᾶσθαι τοῦ δοκεῖν ἕνεκα. Inprimis de callido inuento imperatoris vel ducis in bello, A. 4, 7, 7. Ιπρ. 5, 14. c. inf. Π. 1, 6, 19. p. 78. μηχανῶ ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους, *conare, ſtude*. Αγ. 6, 5. Ιπρ. 5, 9. ¶ 4) *ſpectare, operam dare*. Π. 5, 4, 16. p. 318. ἐκεῖνος ἀρκέσει τοῦτο μηχανώμενος, *in eo elaborans*. Απ. 2, 6, 35. ὅπως ταῦτα γίγνηται τοῖς Φίλοις, οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος. 3, 8, 8. τοῦτο δεῖ μηχανᾶσθαι, ὅπως etc. ¶ 5) *inuenire, eligere*. Π. 4, 5, 15. Cyrus equites inſtituturus dicit: τοὺς δ' ἵππους μηχανησόμεθα οἷς ἂν παραδιδοίημεν. Leuncl. *excogitabimus*. Margg. μηχανευσόμεθα. Sic de exercitu:

Digitized by Google

citu: *conscribere*, Αγ. 2, 4. ἐνεκήκει σὺν ᾧ αὐτὸς ἐμηχανήσατο ἱππικῷ. E. 4, 3, 5. eli ξυνέλεξεν. ¶ 6) *sibi parare*. Π. 3, 2, 7. ἐγὼ ἐλευθερίαν μηχανᾶσθαι ἐπιχειρήσας. Απ. 2, 1, 30. ὁψοποιοὺς μηχανωμένη, quod etiam verti possit *omni studio*. Απολ. 18. ¶ 7) *malis artibus parare*. Π. 8, 8, 9. ἣν ἐξ ἀδίκου ἢ μεμηχανημένα pocula et diuitiae. Λ. 2, 7. μηχανᾶσθαι τὴν τροφὴν furando. Ιερ. 4, 10. ¶ 8) *efficere*. Π. 1, 6, 12. p. 65. ὡς ἄν τις μάλιστα μηχανῷτο, vt obedientem habeat exercitum. 2, 2, 7. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται, *filios temperantes reddunt*. 7, 5, 14. Ιερ. 8, 14. Sic de deo, Απ. 4, 7, 6. τῶν οὐρανίων, ἢ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, Φροντιστής. c. ὅπως, Απ. 2, 3, 9. οὐκ ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι, ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ. c. inf. Π. 8, 2, 13. ἐμηχανᾶτο τοὺς κρατίστους αὐτὸν μᾶλλον φιλεῖν, ἢ ἀλλήλους. 8, 3, 1. μία τῶν τεχνῶν τῶν μεμηχανημένων (i. e. μεμηχανησαμένων) τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι. c. ἐκ, Α. 2, 6, 14. τὸ πειθομένους τοὺς στρατιώτας παρέχεσθαι ἐκ τοῦ συναδικεῖν αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο. ¶ 9) *legibus efficere*. Inprimis de Lycurgo, Λ. 3, 3. Lycurgus αὐτοῖς — πλείστην ἀσχολίαν ἐμηχανήσατο. 9, 3. c. εἰς, Α. 11, 1. εἰς τὰς στρατιὰς βέλτιον τῶν ἄλλων ἐμηχανήσατο, *de bellicis rebus meliora sanxit*. §. 3. 13, 8. Sic fere c. inf. Ιερ. 11, 4. εἰ τὰ πάντων τῶν πολιτῶν μεμηχανημένος εἴης ἐνεργὰ εἶναι. ¶ 10) *mouere, ciere*. v. γέλως. ¶ 11) Απ. 1, 4, 2. Ἀρισόδημον — οὔτε θύοντα τοῖς θεοῖς μηχανώμενον. Cod. Vindob. 2. habet μὴ μαχόμενον. Steph. vult μήτ' εὐχόμενον. Leuncl. οὔτε εὐχόμενον. Alii, vt Ernestius, omnino omittendum putant. Si sanum est, intelligendum est τί, hoc sensu: *si quid moliretur*. Quae ratio sane est dura. Legitur etiam pro ἀντιμηχανᾶσθαι.

μηχανεύεσθαι, v. μηχανᾶσθαι nr. 5.

μηχανὴ, ¶ 1) *molitio, machinatio, artificium, contentio*. Hesych: μηχαναί· τέχναι, ἐπίνοιαι, βουλεύματα. Π. 7, 5, 14. ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν. Α. 4, 5, 13. ἐδεῖτο αὐτῶν πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ sermonis. ¶ 2) *modus, ratio efficiendi aliquid*. Π. 5, 1, 7. μυρίων

ρίων οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. Απ. 4, 7, 6. τὰς τῶν θεῶν μηχανὰς ἐξηγεῖσθαι. ¶ 3) *modus adipiscendi.* A. 5, 2, 17. θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσι. Απ. 3, 11, 6. ¶ 4) *insidiae.* Π. 1, 6, 19. p. 80. v. μηχανᾶσθαι nr. 1. ¶ 5) *machina bellica.* Π. 6, 1, 13. μηχανὰς εἰς τὸ καθαιρεῖν τὰ τῶν πολεμίων τείχη — ὑπέρχετο μηχανὴν ποιησάμενος παρέξειν — παρεσκευάζοντο εἰς τὰς μηχανὰς ὧν ἔδει. 6, 2, 4. 7, 2, 1. μηχανὰς ἀνίστη ὡς προσβαλῶν πρὸς τὸ τεῖχος. 7, 4, 1. μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς ὡς ἐρείψων τὰ τείχη. Λγ. 7, 6. Ε. 2, 4, 18. ¶ 6) *currus cui turris imposita est, turris rotata.* Hesych: μηχαναί· — ἅμαξαι. Π. 6, 1, 27. ζεύγεσι βοῶν ἄγειν τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴημα. 6, 3, 4. §. 11. p. 385. 7, 1, 17. §. 19. ὡς ἐγένετο παρὰ τὰς μηχανὰς, ἔδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινά. 7, 5, 18. p. 447.

μηχάνημα, ¶ 1) *excogitata molitio, consilium callide excogitatum,* in primis *strategema.* v. Suid. Π. 1, 6, 19. p. 79. ἐν τοῖς πολεμικοῖς μᾶλλον τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ. Ιπρ. 5, 3. c. πρὸς. Π. 1, 6, 19. p. 79. τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. 8, 6, 9. ¶ 2) *eleganter excogitatus apparatus ciborum.* Ισρ. 1, 22. τὰ πολλὰ ταῦτα μηχανήματα — παρατίθεται τοῖς τυράννοις, ὀξέα, καὶ δριμέα etc. ¶ 3) *artificium, consilium sapienter excogitatum.* Απ. 1, 4, 7. ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος ζῶα εἶναι βουλευσαμένου. Paulo ante erat τεχνήματι. Vtrumque dicitur de iis, quae Deus homini ad sui conseruationem indidit. ¶ 4) *dolus.* E. 5, 4, 20. τοιόνδέ τι εὑρίσκουσι μηχάνημα. ¶ 5) *ratio, institutum.* c. εἰς, Λ. 8, 5. πολλῶν ὄντων μηχανημάτων καλῶν τῷ Λυκούργῳ εἰς τὸ πεισθῆναι. Sunt *rationes egregie excogitatae.* ¶ 6) *machina bellica.* Π. 7, 4, 4. εἴ τι στρατιᾶς προσδέοιτο ἢ μηχανημάτων. O. 8, 12.

μηχανητέον, *conandum l. studendum est.* Ιπρ. 5, 11. τοῦτο — αὐτῷ μηχανητέον.

μηχανητικὸς, *solerter excogitans et efficiens.* c. gen. Ιπρ. 5, 2. μηχανητικὸν εἶναι τοῦ πολλοὺς φαίνεσθαι τοὺς ὀλίγους. Cf. μηχανικός.

μηχα-

μηχανικός, ¶ 1) *in excogitandis conſiliis promtus, reſolu.* Απ. 4, 3, 1. λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς καὶ μηχανικοὺς γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπευδεν. Sic Απ. 3, 1, 6. de imperatore. ¶ 2) *vafer.* E. 3, 1, 6. Δερκυλλίδας — ἀνὴρ δοκῶν μάλα μηχανικὸς (Margg. μηχανητικὸς), καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος. ¶ 3) *ſolers ad inueniendum* ſ. *parandum.* c. gen. Λ. 2, 8. μηχανικωτέρους τῶν ἐπιτηδείων τοὺς παῖδας ποιεῖν.

μηχανοποιὸς, *machinarum bellicarum faber.* Π. 6, 1, 13. E. 2, 4, 18.

μία, v. εἷς.

μιαιΦόνος (poet. Port.), *homicida.* Heſych: μιαιΦόνος· μεμιασμένος Φόνῳ, μιαινόμενος τοῖς Φόνοις, μεμολυμένος Φονεύμασι. Π. 8, 7, 3. p. 547. Φόβους τοῖς μιαιΦόνοις ἐμβάλλουσι. E. 4, 4, 6. πόλιν τῶν μιαιΦόνων καθαράν. Ιερ. 4, 4.

μιαρία, *ſcelus.* Suid: μιαρία· ἀκαθαρσία. Scilicet videtur inprimis de homicidio dictum. Phrynichus et Phauorin: μιαρία ἀδόκιμον, τὸ δὲ μιαρὸς ἀρχαῖον. Etiam Thomas pro μαρία monet adhibendum nomen βδελυρία. Sed non omnino verum eſſe hoc grammaticorum praeceptum, oſtenderunt eorum interpretes allatis ſcriptorum Atticorum locis nonnullis, quibus Grammius addidit Dion. Caſſ. 79, p. 914. et Xenoph. E. 7, 3, 6. qui Euphronem occiderunt, τοσοῦτον πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασι τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ.

μιαρὸς, *ſceleratus, ſceleſtus.* Eſt vox indignationis. Π. 1, 3, 10. μισῶ αὐτόν· πολλάκις γάρ με — οὗτος ὁ μιαρώτατος ἀποκωλύει.

Μίγδων, *Migdo.* E. 3, 4, 20. praefectus in Ageſilai exercitu.

μιγνύειν et μιγνύναι, ¶ 1) *miſcere.* Π. 1, 3, 9. μὴ ἐν τῷ κρατῆρι Φάρμακα μεμιγμένα εἴη. 6, 2, 11. p. 370. ὕδατι μεμιγμένην τὴν μάζαν. Απ. 4, 3, 6. De variis rebus aliis, O. 20, 3. κόπρον τῇ γῇ μιγνύναι. §. 12. ἡ ἅλμη μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις τε καὶ ὑγροῖς Π. 1, 2, 3. μιγνύηται ἡ τύρβη τῇ εὐκοσμίᾳ 8, 7, 3. p. 550. ſepulti dicuntur τῇ γῇ μιχθῆναι. ¶ 2) μίγνυσθαι dicitur de concubitu. Απ. 4, 4, 20. μήτε γονέας παισὶ μίγνυσθαι, μήτε παῖδας γονεῦσιν. §. 22.

Μίδας, *Midas,* nobilis rex Phrygiae. A. 1, 2, 13. κρήνη ἡ Μίδου — λέγεται

Μίδας

Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι.

Μιδέα, *Midea*, Argolidis oppidum, quod etiam Μίδεια scribitur. v. Steph. Byz. et quos praeterea Morus laudat in nota. Videtur autem in confiniis Argolidis et Arcadiae fuisse. Nam E. 7, 1. 18. bellum geritur in Arcadia, ἐν τοῖς ἐπὶ Μιδέας γηλόφοις. § 19. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐκτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδοῦ. Vtroque in loco vitiose in nonnullis scribitur Μηδέας.

Μιθραδάτης, *Mithradates*. Stephanus edidit Μιθριδάτης, vt est in MSS. nonnullis. De vtraque scriptura v. Cort. ad Sallust. B. C. 39, 1. A. 2, 5, 9. recensetur cum Ariaeo inter eos, qui fidissimi fuerint Cyro. 3, 3, 1 — 4. a rege missus vult Graecis persuadere, vt se regi submittant. §. 5. cum suis equitibus Graecos inuadit, sed fugatur, vt 3, 4, 1 — 3. A. 7, 8, 14. vocatur ἄρχων Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας.

Μίθρης. Hesych: Μίθρας· ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης· ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. v. Hutchinst. diss. II. Cyropaediae praemissa p. 62. Gramm. hist. deor. p. 38 — 40. et Gatakeri aduersar. miscell. posthum. c. 15. it. Zeun. ad Π. 7, 5, 18. μὰ τὸν Μίθρην. O. 4, 24. ὄμνυμί σοι τὸν Μίθρην. Cf. supra Ἥλιος.

Μιθριδάτης, *Mithridates*, Persa nobilis. Π. 8, 8, 3. prodit patrem suum Ariobarzanem. v. Μιθραδάτης.

μικρολογεῖσθαι, *sordide et praeparce et nimis diligenter rationes inire*. E. 3, 1, 22. μὴ λίαν μικρολογεῖσθε, *ne minutissima quaeque in rationes ponite*.

μικροπολίτης, *parui oppidi incola*. E. 2, 2, 6. Ἀθηναῖοι — διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν ἀνθρώπους μικροπολίτας. Cf. Pollux 9, 25.

μικροπρεπής. Pollux, vbi περὶ ἐπιστήμης καὶ ἀνεπιστημοσύνης agit, 4. 14. ὀλιγόφρων, inquit, ἢ κατὰ Ξενοφῶντα μικροπρεπής. Sed non inuenimus hoc vocabulum.

μικρὸς, et Attice σμικρὸς, ¶ 1) *paruus*. Π. 8, 4, 9. de statura: γυναῖκα μικράν· μικρὸς γὰρ αὐτὸς εἶ. 1, 6, 12. p. 65. μικρόν τι μέρος στρατηγίας. 2, 2, 1. p. 101. τὰ σμικρότατα λελειμμένα ἦν. 7, 5, 17. p. 445. E. 7, 5, 5. πόλεις διὰ τὸ σμι-

σμικραὶ εἶναι. Απ. 4, 2, 35. οὐ μικροῖς κακοῖς περιπίπτουσι, quod eſt per λιτότητα dictum, vt Π. 1, 5, 2. Φῦλον οὐ μικρόν. O. 8, 11. ἐν μικροτάτῳ ἀγγείῳ. Ιπ. 1, 8. v. σιαγών. K. 3, 3. αἱ μικραὶ canes ἀποσεροῦνται τῆς ἐργασίας διὰ τὸ μικρὸν, *propter paruitatem*. 5, 30. 6, 20. Cf. μέρος. Additur diminutiuis ita, vt magis minuat. v. Doruill. ad Charit. p. 140. Wetſten. ad Luc. 12, 32. Fiſcher. ad Weller. p. 133. Αγ. 1, 21. παιδάρια μικρά. Cf. γήδιον et λάγιον. De loco A. 7, 7, 31. v. τάλαντον nr. 2. a. ¶ 2) *non magni momenti, leuis.* Π. 5, 5, 10. p. 333. εἰ τοῦτό σοι δοκεῖ μικρὸν εἶναι. 6, 2, 3. Αθ. 2, 7. εἰ δὲ δεῖ σμικροτέρων μνηθῆναι. Ιερ. 2, 1. Απ. 2, 3, 5. 3, 12, 2. ¶ 3) *non potens, imbecillus.* A. 3, 2, 6. v. μέγας nr. 6. ¶ 4) *paucus, non multus.* Απ. 3, 14, 1. ὁπότε οἱ μὲν μικρὸν ὄψον, οἱ δὲ πολὺ Φέροιεν — τῶν μικρὸν Φερομένων, ſcil. ὄψον. §. 3. O. 2, 8. Sic Π 5. 4, 13. ὁτισμικρότατον τοῦ πολέμου λιπεῖν. ¶ 5) μικρὰ, *paulum, non multum.* Π. 5, 5, 10. p. 332. μικρά γε ἀδικουμένους. Απ. 4, 1, 1. Sic Απ. 3, 11, 12. σμικρότατα, *minime.* ¶ 6) μικρὸν, ¶ a) *paruo interuallo.* c. gen. A. 5, 4, 11. ἐπορεύοντο, τοὺς τοξότας μεταξὺ ἔχοντες — ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ σώματος τῶν ὁπλιτῶν. ¶ b) *paululum viae.* Π. 4, 2, 3. μικρὸν πορευθέντες. E. 7, 2, 13. c) *paululum.* Π. 1, 2, 15. μικρὸν ἐπάνειμι. Απ. 3, 9, 7. K. 4, 1. 5, 30. Sic μηδὲ μικρὸν et οὐδὲ μικρὸν, Π. 5, 2, 5. Απ. 4, 3, 15. 4, 8, 11. *ne tantillum quidem.* ¶ d) *parumper.* Moeris p. 43. ἀκαρῆ, Ἀττικῶς μικρὸν, κοινόν. Π. 5, 5, 5. ἐπιχὼν μικρὸν, ἔλεξε. A. 3, 1, 9. E. 3, 5, 17. 7, 2, 22. K. 5, 8. Cf. ὕστερον nr. 4. ¶ 7) ἐπὶ μικρὸν, *parui ſpatii.* K. 5, 23. ἔχουσι τὰ μέλανα — οἱ μὲν ἐπὶ πολὺ, οἱ δὲ ἐπὶ μικρόν. Poſſit ſimpliciter accipi pro μικρά. Cf. πολὺς nr. 13. c. vbi vertimus *parum.* ¶ 8) κατὰ μικρὸν, ¶ a) *in partes minores, diuiſim.* A. 7, 3, 11. ἄρτους διέκλα κατὰ μικρόν. Similiter A. 5, 6, 18. κατὰ μικρὰ γενομένης in itinere τῆς δυνάμεως, *diuiſis copiis.* ¶ b) *paulatim.* v. Doruill. ad Charit. p. 109. qui recte monet, ſaepe interpretes perperam hanc for-

formulam reddere *paululum*. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις — θεὸς ἀπάγων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ χειμῶνος. Αϑ. 3, 8. 9. Απ. 4, 3. 9. bis. ¶ 9) μικροῦ, *parum abfuit quin, prope*. Suid: μικροῦ· χεδόν. Π. 1, 4, 8. καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν. Lamb. Bos ellipſ. Graec. p. 352. ait dictum eſſe pro ὥστε μικροῦ δεῖν. E. 4, 6, 11. μικροῦ ἔδεον ἐν χερσὶ τῶν πολεμίων εἶναι. Eodem modo dicitur μικρόν. v. ἐκφεύγειν nr. 3. ¶ 10) μικροῦ, *vili pretio*. v. πρίασθαι. ¶ 11) ἐν μικρῷ, a) *breui tempore, ſtatim*. Iπ. 7, 15. ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν ἐν μικρῷ. K. 5, 32. lepus ὑποτρέφεται ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον. Fr. Portus minus bene iungit cum πολύ, hoc ſenſu: *exiguo admodum ſpatio*. 6, 25. b) *breui poſt, paulo poſt*. Iπ. 8, 7. ¶ 12) μικρᾶς perperam legitur pro μακρᾶς. v. μακρὸς nr. 1. it. μικρὰ pro λεπτά. v. λεπτὸς nr. 2.

Μιλήσιοι, *Mileſii*. A. 1, 9, 6. non recipiunt Cyrum iuniorem. 1, 10. 2. memoratur Μιλησία παλλακὶς Cyri. 6. 1, 9. Συνωπεῖς — Μιλησίων ἄποικοί εἰσι. v. Fr. Eberh. Rambach de Mileto eiusque coloniis, Hal. 1790. 4. p. 47. ſqq. Αϑ. 3, 11. Mileſii ab Athenienſibus deliciunt, trucidatis popularibus. Quod quidem quando factum ſit, non conſtat. E. 1, 6, 6. 7. Cf. Θεόπομπος.

Μίλητος, *Miletus*, vrbs Ioniae. A. 1, 1, 6. 7. Cyrus iunior eam obſidet. 1, 2, 2. tollit obſidionem, profecturus contra regem. E. 1, 1, 23. 1, 2, 2. ἐκ τῆς Μιλήτου βοηϑήσαντές τινες — ἀπέκτειναν Athenienſes ἅπαντας τοὺς ἐκ Μιλήτου. 1, 5, 1. verſantur ibi Lacedaemonii. 1, 6, 2. 6. 7. Callicratidas oratione habita efficit, vt ſibi pecuniam darent Mileſii.

Μιλτοκύϑης, *Miltocythes*, ὁ Θρᾷξ. A. 2, 2, 4. cum equitibus a Graecis transfuga ad regem.

μίλτος, *minium*, quo virorum facies vngitur. Suid: μίλτος· χρώματος εἶδος ἐρυϑροῦ. Cf. Plin. H. N. 33, 7. O. 10, 5. 6.

μιμεῖσθαι, ¶ 1) *imitari*. Λ. 10, 8. τὰ ἐπιτηδεύματα (τῶν Λακεδαιμονίων) μιμεῖσθαι οὐδεμίᾳ πόλις ἐϑέλει. Πο. 4, 14. § 37. τὰ καλῶς γνωσθέντα in argentifodinis μιμούμεϑα. Ita reſcripſit Steph. pro ἡμῖν οἰόμε-

οἰόμεθα. Sed Zeun. e Caſtal. recepit ἀνύοιμεν. O. 4, 4. τὸν Περσῶν βασιλέα μιμήσαθαι in agricultura. Σ. 2, 21. c. duobus acculatiuis, Π. 1, 3, 9. τὰ ἄλλα μιμούμενος τὸν Σάπαν. Ante accuſ. τὰ ἄλλα debet κατὰ intelligi, vt 8, 1, 8. ¶ 2) *ſaltando exprimere.* Σ. 2, 22. καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο. c. ὡς, A. 6, 1, 5. ὡς δύο ἀντιτατομένων μιμούμενος ὠρχεῖτο. Intelligi poteſt σχήματα, vel κινήσεις, vel ſimile.

μιμήματα legunt nonnulli Απ. 3, 10, 5. vbi debebat eſſe μιμητά. Nam μίμημα eſt *res imitatione expreſſa*, ſed μιμητὸν *imitabile.* v. Erneſt.

μιμητέον, *imitari oportet.* Λ. 9, 5. οὐδὲ μιμητέον τοὺς ἀνεγκλήτους habitu. c. duplici accuſ. Απ. 1, 7, 2. τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς. Cf. μιμεῖσθαι.

μιμητέος, *imitandus.* Απ. 3, 10, 8. τῶν εὐφραινομένων ὄψις μιμητέα. Cf. μιμητόν.

μιμητὴς, v. μαθητής.

μιμητὸν, *imitabile, quod imitatione exprimi* a pictore *poteſt.* Απ. 3, 10, 3. 4. 5. Sed §. 3. pro μιμητὸν ἐϛι Caſtalio edidit μιμητέον, et vltimo loco pro μιμητὰ alii habent μιμήματα. Cf. μιμήματα.

μιμνήσκεσθαι, v. μνᾶσθαι.

Μίνδαρος, *Mindarus*, dux Lacedaemoniorum. E. 1, 1, 3. vincitur. §. 7 — 15. prope Cyzicum victus cadit. 1, 3, 11. fuit imperator in Thraciae partibus, ſiue vt Thucyd. 8, 85. dicit, in Helleſponto.

Μίνως, *Minos.* Απ. 4, 2, 33. Daedalus ληφθεὶς ὑπὸ Μίνω διὰ τὴν σοφίαν ἠναγκάζετο ἐκείνῳ δουλεύειν.

μιξοβάρβαρος, *ſemibarbarus.* E. 2, 1, 10. πόλει τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχῳ, Κεδρείαις — ἦσαν δὲ μιξοβάρβαροι οἱ ἐνοικοῦντες, *Graeci barbaris mixti.* Cf. Heſych.

Μισγολαΐδας, *Misgolaidas*, Ephorus eponymus anni vigeſimi ſecundi belli Peloponneſiaci. E. 2, 3, 7.

μισεῖν, *odio proſequi.* Π. 1, 2, 7. μισοῦσι — ἀλλήλους. 4, 2, 3. ὅτι μισοῖεν τοὺς Ἀσσυρίους δικαίως. §. 18. ὑμῶν τὰ μὲν κακὰ μισεῖτε, ἀγαθοῦ δὲ — βούλεσθ' ἂν τυγχάνειν, *auerſamini.* 8, 8, 7. Φθονοῦντες αὐτοῖς καὶ ὡς βελτίονας αὐτῶν ἐμίσουν. Heſych: μίσησεν· ἐφθόνησεν. A. 7, 6, 12. δικαίως ἂν με μισοῖτε,

τε. E. 3, 5, 8. p. 182. Σ. 8, 13. μισοῦσι ob mores τὸν ἐρώμενον ob corpus. §. 17.

μισεῖσθαι, *inuisum esse, odio peti.* Aθ. 1, 14. μισεῖσθαι τὸν ἄρχοντα ὑπὸ τοῦ ἀρχομένου. E. 1, 7, 12. Ιερ. 10, 1.

μισέλλην, *Graecis infensus.* Αγ. 2, 30. Φιλέλλην — τὸν μισέλληνα χειροῦται, np. regem Aegypti.

μισητέον, *odisse oportet.* Σ. 8, 20. ὅτι οὐ βιάζεται, ἀλλὰ πείθει, διὰ τοῦτο μᾶλλον μισητέον. All. μισητέος, quod Zeun. recepit.

μισητός, ¶ 1) *odio dignus.* Απ. 3, 10, 5. ἤδη ἀγαπητὰ et μισητὰ opponuntur. ¶ 2) *odium pariens.* Απ. 2, 6, 21. μισητὸς ὁ Φθόνος. v. Ernest. et Ruhnken. cui placet μισητὸν, quod est in MSS. nonnullis.

μισθοδοσία, *stipendii persolutio.* A. 2, 5, 3. Κῦρος — ξενικῷ διὰ μισθοδοσίαν πιστεύων.

μισθοδοτεῖν, *stipendium dare.* A. 7, 1, 8. ὑμῖν μισθοδοτήσει. E. 4, 8, 21.

μισθοδότης, *qui stipendium dat.* A. 1, 3, 9. οὔτε ἐκεῖνος ἡμῖν ἔτι μισθοδότης.

μισθὸς, ¶ 1) *merces.* Aθ. 1, 16. Athenienses dicuntur ἀπὸ τῶν πρυτανείων τὸν μισθὸν δι' ἑαυτοῦ λαμβάνειν, np. τὸν δικανικὸν, *sumere mercedem, quam dent iudicibus.* Sed saepius λαμβάνειν in hac formula est *accipere,* v. c. Απ. 1, 6, 5. Σ. 4, 60. c. ἐν, Σ. 4, 4. ἐν μισθῷ αὐταῖς οἰκοῦσιν. Ernesti emendat αὐτοὶ pro αὐταῖς, *mercede conductas domos incolunt.* c. gen. rei, Απ. 1, 2, 6. λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν, *pro conuersatione* s. *institutione.* Sic §. 60. μισθὸς τῆς συνουσίας. 2, 8, 2. μισθὸν τῶν τοῦ σώματος ἔργων διδόναι. c. φέρεσθαι et φέρειν, O. 1, 4. πολὺν μισθὸν φέροιτ' ἄν. §. 6. γελοῖον — εἰ ὁ τοὺς ἐχθροὺς αὔξων, προσέτι καὶ μισθὸν φέροι, i. e. λαμβάνοι. Sed Π. 1, 6, 12 p. 64. ᾧ τὸν μισθὸν φέρεις est: *cui didactrum dare vis.* Huic formulae contrarium est illud Απολ. 16. οὔτε δῶρα οὔτε μισθὸν δέχομαι. Genitiuus μισθοῦ saepe ponitur elliptice, Π. 3, 3, 3. μισθοῦ εὐεργετεῖν, *spe mercedis.* 6, 2, 11. p. 373. Ιερ. 6, 10. Απ. 2, 8, 2. Plena locutio est A. 2, 5, 2. p. 112. μισθοῦ ἕνεκα. E. 5, 1, 14. εἵνεκα μισθοῦ. ¶ 2) *stipendium militum.* E. 1, 5, 4. εἰ πρὸς τὸν μισθὸν ἑκάστῳ ναύτῃ ὀβολὸν

ὀβολὸν προσθείης. Ιερ. 4, 3. ἄνευ μισθοῦ δορυφοροῦσι ἀλλήλους. c. gen. vid. τριηραρχία. c. gen. temporis, A. 1, 1, 10. αἰτεῖται τριῶν μηνῶν μισθὸν — δίδωσιν ἐξ μηνῶν μισθόν. etc. c. ἀντὶ, v. ἀντὶ nr. 7. Genit. μισθοῦ vt nr. 1. Π. 3, 2, 3. μισθοῦ στρατεύονται. Iungitur variis verbis, vt αἰτεῖν, E. 1, 6, 6. ἀπαιτεῖν, A. 7, 6, 2. Cf. ἀπαιτεῖν nr. 1. ἀποδιδόναι, A. 1, 2, 12. ἀπέδωκε Κῦρος μισθὸν τεττάρων μηνῶν. 7, 5, 3. τὸν μισθὸν ἀποδίδωσιν — εἴκοσιν ἡμερῶν. E. 2, 1, 8. ἀποσερεῖν, A. 7, 6, 8. γίγνεσθαι, A. 7, 4, 1. ὅπως μισθὸς γένηται τοῖς στρατιώταις, *soluatur, numeretur.* E. 1, 5, 3. διαδιδόναι, E. 2, 1, 10. διδόναι, Π. 3, 2, 13. 7, 1, 21. 8, 6, 2. E. 2, 1, 4. etc. εἶναι, A. 7, 5, 6. ἂν πέντε μηνῶν μισθὸς μέλλῃ εἶναι, *numeretur.* ἐξεργάζεσθαι, E. 3, 1, 25. λαμβάνειν, E. 1, 3, 11. μισθὸν τοῖς στρατιώταις παρ' αὐτοῦ ληψόμενος. 2, 1, 4. etc. ὀφείλειν, A. 1, 2, 11. 12. παρασκευάζειν, Π. 8, 5, 12. p. 528. παρέχειν, Π. 7, 5, 24. E. 3, 1, 3. πορίζειν, A. 7, 3, 5. φέρειν, A. 7, 5, 3. Cf. ἀπολαμβάνειν, προσλαμβάνειν et φαίνεσθαι. ¶ 3) *praemium.* A. 2, 2, 10. 3, 5, 5. θέλω ὑμᾶς διαβιβάσαι — ἄν μοι τάλαντον μισθὸν πορίσητε. Cod. Eton. δώσητε. 7, 6, 8. εἰ τοῦτον ἴδοιμι καταλευσθέντα — τὸν μισθὸν ἄν μοι δοκῶ ἔχειν. ¶ 4) *pecunia in viam, ſtipendium in iter.* A. 5. 6, 17. μισθὸν τῆς σωτηρίας λαμβάνειν. Homat. Vitringa animaduu. ad Vorſt. philol. ſacr. 3, 3. affert hunc locum, vt contra Vorſtium oſtendat, μισθὸν ἀδικίας Act. 1, 18. non eſſe ex Hebraica ratione pro μισθὸν ἄδικον dictum, atque adeo vertit *pro ſalute, i. e. pro eo, quod nos ſeruaremus.* Malim: *pro eo, quod nos ſalui peruenturi eſſemus in Graeciam.* Marg. Steph. habet πορείας, quod videtur glo ſema eſſe, ab Hutch. et Welſio vero in textum receptum eſt. Paulo ante narrat Heracleotas, Graecis vt proficiſci poſſint, πλοῖα πέμποντας καὶ μισθὸν ὑπισχνουμένους. Cf. §. 9. ¶ 5) A. 7, 6, 21. εἰ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν, μὴ πάνυ πολὺν μισθὸν προσετέλει τῆς ἀσφαλείας. Leuncl. et Hutch. vertunt: *ſtipendium pro ſecuritate.* Fortaſſe rectius vertatur

in iſta ſecuritate, ſ. *vt adeo ſecurius viuatis.* ¶ 6) In var. lect. eſt pro μισθοφορά. v. ibi.

μισθοῦσθαι, *mercede* vel *ſtipendio conducere.* Π. 6, 2, 5. μισθουμένους milites οὓς δύναιντο, ἤδη δὲ καὶ μεμισθωμένους εἶναι πολλούς. Vbi μεμισθωμένους paſſiue dictum eſt. §. 7. p. 367. ἄλλους μισθοῦνται. A. 6, 4, 10. πλοῖον μισθωσάμενος. 7, 7, 21. Πο. 4, 19. 20. 22. E. 2, 4, 30. 7, 2, 3. ἡγεμόνα viae ἐκ Πρασιῶν μισθωσάμενοι. Σ. 8, 25. Paſſiue A. 2, 3, 1. μισθωθῆναι δὲ οὐκ ἐπὶ τούτῳ ἔφασαν, ſc non eo conſilio *fuiſſe conductos.* Cf. ſupra.

μισθοφορὰ, ¶ 1) *ſtipendium.* Suidas in h. v. ἰδίως τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ μισθοφορὰν ἐκάλουν. A. 5, 6, 12. Timaſion, cui Heracleotae §. 11. promiſerant μισθὸν, ſi abiret e regione, ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν, inquit, μισθοφορὰν (Cod. Eton. μισθ..) παρέξειν ὑμῖν — ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν τὴν μισθοφοράν. §. 21. 22. 6, 1, 10. ὑπισχνεῖτο — μισθοφορὰν αὐτοῖς ἔσεσθαι. Cf. μισθοφορία. ¶ 2) *expeditio.* A. 6, 4, 5. ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν.

μισθοφορεῖν, ¶ 1) *pro mercede operam ſuam locare.* Heſych: μισθοφορεῖν· τὸ ἐπὶ μισθῷ πράττειν τι. O. 1, 4. τὸν οἶκον ἄλλου οἰκονομοῦντα — μισθοφορεῖν. Sic paſſiv. Πο. 3, 5. ὅσῳ πλείονες εἰσοικίζοιντο — τοσούτῳ πλεῖον — μισθοφοροῖτο καὶ τελεσφορεῖτο. Fr. Portus: *aleretur plebs mercede ſuam operam et ſua elocans.* Perperam Aem. Portus μισθοφορεῖν putat dici rempublicam, quae ab incolis, inquilinis, aduenis, peregrinis, mercatoribus, mercedem ac tributum aliquod accipiat. Sed Aθ. 1, 17. ἀνδράποδον μισθοφοροῦν eſt *ſeruus, quem dominus aliis pro mercede elocat.* ¶ 2) *ſtipendia facere* ſ. *merere.* E. 3, 1, 20. τοὺς Μειδίου δορυφόρους θέσθαι τὰ ὅπλα — ὡς μισθοφορήσοντας. c. dat. Π. 8, 8, 10. ἱππέας πεποιήκασι, ὅπως μισθοφορῶσιν αὐτοῖς. c. παρὰ, Π. 3, 2, 12. ἀεὶ ἐλπίζοντο καὶ ἐμισθοφόρουν — παρὰ τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ — τί οὖν οὐ καὶ νῦν παρ' ἐμοὶ μισθοφοροῦσιν. E. 6, 1, 4. p. 358.

μισθοφορία, *ſtipendium.* Aθ. 1, 3. ὁπόσαι εἰσὶν ἀρχαὶ μισθοφορίας ἕνεκα, *quotquot magiſtratus ſunt vt mercedem accipiant.* Etiam A. 7, 1, 2. pro μισθοφο-

μισθοφορὰν Cod. Eton. habet μισθοφορίαν.

μισθοφόρος, ¶ 1) *mercede conductus.* Hesych: μὴ φέρειν, ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν. διὸ καὶ μισθοφόρους λέγουσι τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντας, καὶ μισθοὺς φερομένους. Π. 8, 2, 11. θησαυροί; — φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους — εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπεσηκάμην. ¶ 2) *miles mercenarius.* Π. 2, 1, 7. ὅστῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. A. 1, 4, 3. οἱ παρ' Ἀβροκόμᾳ μισθοφόροι Ἕλληνες. 4, 4, 11. E. 2, 4, 21. 4, 2, 3. 4, 4, 10. 14. 5, 4. 45. §. 54. οἳ ἦσαν μισθοφόροι τοῖς Θηβαίοις. 6, 1, 4. p. 357. μισθοφόρους ἔχω ξένους. Morus vocabulum ξένους vt glossema delendum putat. Ιερ. 8, 10. O. 4, 6. Cf. φοιτᾶν nr. 2. ¶ 3) i. q. δορυφόρος, sed mercede conductus. Ιερ. 10, 1. pro μισθοφόρων mox est δορυφόρων. Cf. §. 4.

μισόδημος, *populari statui infestus, qui plebem ac democratiam odit.* E. 2, 3, 18. p. 100. πάντων μισοδημότατος.

*μισόθηρον, *ferarum odium, taedium venationis,* quod Polluci, qui 5, 63. κύνας μισοθήρους dixit, est inter vitia canum. K. 3, 9. τὰ διώγματα ἀφιεῖσαι διὰ τὸ μισόθηρον. Fr. Portus: *a fera abhorrentes.*

*μισοπέρσης, *regi Persarum infensus.* Ag. 7, 7. καλὸν μισοπέρσην εἶναι. Poll. 6, 172. μισοπέρσης, ὡς Ξενοφῶν.

μῖσος, *odium.* E. 3, 5, 3. τὰς πόλεις εἰς μῖσος αὐτῶν προήγαγον.

μισόχρηστος, *qui optimates* i. *bonos ciues odit.* E. 2, 3, 18. p. 100. μισοχρηστότατος.

Μιτραῖος, *Mitraeus,* sororis Darii Nothi filius. E. 2, 1, 6. eum interfici iussit Cyrus, quod manus non tenuisset inclusas.

Μιτυληναῖοι, *Mitylenaei.* E. 1, 6, 16. ὡρμήσατο ἐς τὸν εὔριπον τῶν Μιτυληναίων.

Μιτυλήνη, *Mitylene.* Apud Steph. Byz. scribitur Μυτιλήνη, quam scripturam multo altera accuratiorem esse, e numismatibus antiquis ostendit Gottlob Erdm. Zeibich in Athleta παραδόξῳ p. 176 — 178. E. 1, 6. 11. Κόνων καταφεύγει εἰς Μιτυλήνην τῆς Λέσβου. §. 12 — 16. Conon ibi obsidetur. §. 19. ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ τῆς Μιτυλήνης. v. Μαλέα.

§. 28. οἱ Ἀθηναῖοι κατέπλευσαν ἐς τὴν Μιτυλήνην. 2, 2, 3. Λύσανδρος ἀφικόμενος ἐς τὴν Λέσβον κατεσκευάσατο τάς τε ἄλλας πόλεις καὶ τὴν Μιτυλήνην. 4, 8, 28 — 30. Thrasybulus omnes Lesbi ciuitates praeter Mitylenen a Laconum partibus stare inuenit et sibi subiicit.

μνᾶ, *mina*, quae apud Atticos e lege Solonis (v. Plutarch. in eius vita c. 15.) aequabat drachmas centum. v. Poll. 9, 59. et 86. Plin. H. N. 21, 34. Suid. in h. v. Gronov. de pecunia vet. 3, 3. 4. et 5. Fuit tantum imaginarium numismatis genus, vt talentum. Ex Πο. 4, 14. 15. patet, minam sexcentis obolis constitisse. A. 1, 4, 13. πέντε ἀργυρίου μνᾶς. 5, 8, 1. εἴκοσι μνᾶς — δέκα μνᾶς poenae loco pendere iubentur imperatores rem male administrantes. Λ. 7, 5. Πο. 3, 9. δέκα μναῖ — πέντε μναῖ. §. 10. μνᾶν προτελέσαντες, ἐγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον ἔξουσιν. 4, 15. v. ἀτελής. E. 1, 5, 3. Απ. 2, 5, 2. δύο μνῶν (Margg. μναῖν) — πέντε μνῶν. §. 3. δύο μνᾶς — δέκα μνῶν. §. 4. O. 2, 3.

μναᾶῖος, *minae* s. *librae pondus habens*. Ιπ. 4, 4. λίθων προηγύλων, ἀμφιτόμων ὅσον μναιαίων ἀμάξας τέτταρας χύδην καταβάλλοι. Sed Ιπρ. 1, 16. scribitur λίθους — ὅσον μναιαίους, vt ap. Polluc. 1, 200.

μνᾶσθαι, ¶ 1) *recordari, meminisse*. A. 1, 7, 5. λέγουσί τινες ὅτι πολλὰ ὑπισχνῆ νῦν — ἂν δ' εὖ γένηταί τι, οὐ μεμνῆσθαί σε. — οὐδ' εἰ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο. Hutch. et Aemil. Portus hoc μέμνοιο dicunt vel ab inusitato μέμνομαι esse, vel in μεμνῆο mutandum. Πο. 4, 25. εἴ τινες ἔτι εἰσὶ τῶν μεμνημένων. E. 4, 1, 18. μέμνησο νῦν, np. vt semper facias. c. gen. E. 6, 1, 4. ἐκ πάντων ὧν μεμνήμεθα προγόνων. Απ. 2, 1, 33. Π. 1, 6, 3 ὅσις — τῶν θεῶν μεμνῷτο, *deos colat*. Etymol. M. μεμνέῳτο, ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο — προπαροξύνεται, καὶ σὺν τῷ ῑ γράφεται· ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο, αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω, μεμνέῳτο. Ξενοφῶν δὲ μεμνῷτο ἄνευ τοῦ ε. Κράτης δὲ, μεμνοῖτο. τὸ δὲ ἀνάλογον, μεμνῆτο, διὰ τοῦ η, προσκειμένου τοῦ ῑ. Eustath. ad Homer. Il. Ψ, p. 1305. μεμνέῳτο dicit ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο γίνεσθαι κατ' ἔκτασιν τοῦ ο — ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο, ἐπεντεθέντος

τος τοῦ ᾱ v. Fiſcher. ad Aeſchin. 3, 13. not. 3. et Scholia Villoiſoniana ad Il. Ψ, 361. vbi fere eadem, quae in Etymologico M. leguntur, et in verbis Xenophontis male τὸν θεὸν poſitum eſt pro τῶν θεῶν. Π. 1, 6, 12. p. 63. τῶν ἄλλων μέμνησαι; — καὶ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι. c. περὶ, Απ. 4, 5. 1. ἀεὶ περὶ τῶν πρὸς ἀρετὴν χρησίμων αὐτός τε διετέλει μεμνημένος, καὶ τοὺς συνόντας ὑπομιμνήσκων. Erneſt. ſuſtulit περὶ cum optimis editionibus. c. acc. Π. 1, 6, 5. μέμνησαι ἐκεῖνα. 7, 1, 10. τόδε μέμνησο — ἤν τι μένῃ — ἀεὶ συμβάλλωμεν. Απ. 2, 1, 21. it. ſequente infinitiuo ad acculatiuum reſpiciente, Π. 1, 6, 10. τόδε μέμνησό μοι, μηδέποτε ἀναμένειν, *hoc memineris, ne exſpectes.* c. acc. particip. pro inf. Ιερ. 1, 10. σε δοκῶ μεμνῆσθαι ἀρξάμενον λέγειν. c. acc. rei et gen. perſ. Π. 1, 6, 8. μέμνημαι τοῦτό σου λέγοντος. 8, 7, 3. extr. τοῦτο μέμνησθέ μου τελευταῖον. c. acc. et ὅτι, Π. 2, 4, 17. p. 137. μέμνησο ἐκεῖνο, ὅτι — δεῖ. 7, 1, 8. c. ὅτι, Π. 3, 1, 15. μεμνησόμεθα ὅτι — αἴτιοι ἐσμέν. c. πῶς, Π. 1, 6, 13. μνήσθητι πῶς πειρᾷ ἐπιμελεῖσθαι. c. nomin. particip. pro inf. Π. 1, 6, 3. μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, *me ex te audiuiſſe.* §. 6. 2, 4, 8. p. 131. 3, 1, 18. Ο. 2, 11. 7, 43. 8, 23. ¶ 2) *memoria tenere.* Ο. 9, 10. μεμνῆσθαι ὅτῳ ἄν τι διδῷ. ¶ 3) *commemorare, mentionem facere.* A. 5, 8, 11. εἴ τινι ἀπηχθόμην, μέμνησθε, καὶ οὐ σιωπᾶτε — εἰ δέ τῳ ἐπεκούρησα, τούτων οὐδεὶς μέμνηται — οὐδὲ τούτων μέμνησθε — τῶν κακῶν μεμνῆσθαι. E. 2, 3, 18. p. 95. πρῶτον μνησθήσομαι, np. vt refellam, ὃ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε. Π. 2, 1, 3. τοῦ πλείους μεταπέμπεσθαι οὐκέτι ἐμέμνητο, *nullam amplius mentionem faciebat.* A. 7, 5, 4. τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνητο, ὡς — παραδώσει, — ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενὸς ἔτι τούτων ἐμέμνητο. 7, 6, 27. ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπιχνεῖσθε. Poteli verti *nominare.* Απ. 3, 11, 1. Σ. 4, 21. οὐ παύσῃ Κλεινίου μεμνημένος; Sed mox ſequitur: ἢν δὲ μὴ ὀνομάζω, ἧττόν τί με οἴει μεμνῆσθαι αὐτοῦ; Polterius refertur ad animum, prius ad verba. c. περὶ, Π. 8, 2, 7. μνησθῆναι περὶ Κύρου φλαῦρόν τι, *dicere.* E. 4, 4, 15. 4, 5, 9. ¶ 4) *mentionem facere,* nar-

narrare. De historicis, Π. 1, 4, 27. παιδικοῦ λόγου μνηθῆναι. Αγ. 5, 4. περὶ ἀφροδισίων ἐγκρατείας — μνηθῆναι. Αθ. 2, 7. E. 7, 2, 1. Απολ. 1. et 34. ¶ 5) *intercedere pro aliquo.* Π. 1, 4, 12. τίς ἂν ὑμῶν πρὸς (apud) Ἀσυάγην μνηθείη ¶ 6) *proponere, in Vorschlag bringen.* c. inf. A. 6, 4, 8. ἐάν τις μνηθῇ δίχα τὸ στρατευμα ποιεῖν, *suaderet.* ¶ 7) *non omittere.* c. inf. Π. 8, 6, 3. ὅ τι ἂν ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ καλὸν ἢ ἀγαθὸν ᾖ, μεμνήσονται δεῦρο ἀποπέμπειν. A. 3, 2, 26. μεμνήσθω ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι. O. 8, 21. Σ. 4, 20. K. 10, 15. ¶ 8) *cauere.* Ιπρ. 8, 9. μεμνῆσθαι κἀκεῖνο, μηποτε — ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν.

Μνάσιππος, *Mnasippus.* E. 6, 2, 3 — 14. a Lacedaemoniis in Corcyram nauarchus missus, crudelis, re infeliciter gesta cadit.

μνῆμα, *monumentum, sepulcrum.* v. Ammon. p. 95. Π. 7, 3, 4. τὸ μνῆμα χώσουσιν. §. 6. τὸ μνῆμα μέχρι τῶν εὐνούχων κεχῶσθαι λέγεται, *vsque ad eunuchorum sepulcra porrigi aggesto tumulo dicitur.* — τὸ μνῆμα ὑπερμέγεθες ἐχώσθη. 8, 7, 3. extr. E. 3, 2, 12. 6, 2, 11. μνήματα sunt propè vrbem Corcyram. 7, 1, 8. ἐπιβοηθήσαντες ex vrbe -- τέτταρα πλέθρα — ἀναβάντες ἐπὶ τὰ μνήματα καὶ τὰ ὑπερέχοντα χωρία. Cf. παρθένος.

μνημεῖον, ¶ 1) *monumentum, quicquid conseruat alicuius memoriam.* Αγ. 6, 2. τρόπαιον ἐστήσατο, ἀθάνατα τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς μνημεῖα καταλιπών. Videntur ipsa facta intelligi aeternae memoriae digna. Sic 11, 7. τῆς ψυχῆς μνημεῖα διαπονεῖσθαι, *edere ingenii specimina immortalem gloriam paritura.* Cf. §. 16. K. 1, 16. Ἀχιλλεὺς — καλὰ καὶ μεγάλα μνημεῖα παρέδωκεν, np. immortalia facta. ¶ 2) *sepulcrum.* v. Poll. 9, 15. qui apud solum Thucydidem μνημεῖα legi dicit pro μνήματα. Cf. Wass. ad Thucyd. 1, 138. E. 3, 2, 12. ἀνταναβιβάσαντες ἐς τὰ παρ' ἑαυτοῖς μνημεῖα καὶ τύρσεις τινάς. Cf. 2, 4, 10. p. 111. vbi simul intelligitur gloria virtute parta.

μνήμη, ¶ 1) *memoria, vis reminiscendi.* O. 7, 26. θεὸς τὴν μνήμην εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκε. ¶ 2) *recordatio.* Π. 5, 5, 4. ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, *ab omni hominum memoria.* 8, 7, 3.

7, 3. p. 543. τὸν ἀεὶ χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι. vbi eſt *gloria*, vt Απ. 2, 1, 33. c. gen. A. 6, 5, 14. μνήμην ἐν οἷς ἐθέλει παρέχειν ἑαυτοῦ. ¶ 3) Dicitur ita, vt apud nos *gutes Andenken*. Π. 8, 2, 2. διεδίδου, οἷς βούλοιτο μνήμην ἐνδείκνυσθαι ἢ Φιλοφροσύνην, *oſtendere, ſe eorum meminiſſe*.

μνημονεύειν, ¶ 1) *recordari*. A. 4, 3, 2. πολλὰ τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. Poſſit etiam verti *commemorantes*. Απ. 2, 7, 7. μνημονεύειν ἃ ἂν μάθωσι. 4, 1, 2. ¶ 2) *celebrare, commemorare, narrare*. Πο. 4, 25. νῦν οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργυρεῖα, ἢ ἃ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὄντα ἐμνημόνευον αὐτά. E. 4, 8, 4. Απ. 4, 8, 2. ὁμολογεῖται, οὐδένα πω τῶν μνημονευομένων ἀνθρώπων κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. Erneſti: *quorum ad nos memoria peruenit*. Leuncl. *de quibus nos acceperimus*. Et ſic Π. 1. 2, 2. Stobaeus habet μνημονεύεται pro διαμνημονεύεται.

μνημονικὸν, ¶ 1) *facultas memoriae*. O. 9, 11. τὸ μνημονικὸν μάλιστα ἐδόκει ἔχειν. ¶ 2) *ars memoriae*. de qua v. Quintilian. 11, 2. Σ. 4, 62. τὸ μνημονικὸν didicit Callias ab Hippia Eleenſi. Etiam Plato tribuit Hippiae μνημονικὸν τέχνημα in Hippia T. I. opp. p. 368. D. ed. Steph.

μνημονικὸς, *qui valet memoria*. Π. 5, 3, 17. μνημονικὸς ὁ Κῦρος. Ironice A. 7, 6, 27. οὐ μὴν, ὅτε ἐν τοῖς ἀπόροις ἦμεν, ὦ πάντων μνημονικώτατοι, *maxime memores*, np. benefactorum. Et eſt ironice dictum. Sed Steph. et Doruill. ad Charit. p. 679. malebant ἀμνημονικώτατοι.

μνήμων, *memor*, np. beneficiorum. Αγ. 11, 13. οἱ ὑπουργήσαντές τι, μνήμονα ἐκάλουν Ageſilaum.

Μνησιθείδης, *Mneſithides*. E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

μνησικακεῖν, *acceptae iniuriae memorem eſſe*. Cum μὴ iunctum, eſt verbum ſolemne in reconciliatione. v. Palmer. ad Andocid. de myſteriis p. 11. E. 2, 4, 30. ὁμόσαντες ὅρκους, ἢ μὴν μὴ μνησικακήσειν. Intelligitur reconciliatio illa Athenienſium inter ſe per Thraſybulum, quae a Corn. Nepote 8, 3. lex obliuionis vocatur. v. omnino Reimar. ad Dion. Caſſ. T. I.

P.

p. 397. c. gen. rei et dat. perſ. A. 2, 4, 1. δεξιὰς παρὰ βασιλέως Φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς μηδενός.

Μνησίλοχος, *Mneſilochus*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

μνηστεύειν, *vxorem ambire* ſ. *poſcere*. v. Graev. ad Lucian. ſoloec. T. III. p. 577. et interpp. Thom. Mag. p. 618. E. 6, 4, 37 Ἀλέξανδρος ἐμνήσευε τὴν Ἰάσονος γυναῖκα ἀναλαβεῖν. Steph. ἀναλαβεῖν dicit fere redundare.

μνηστὴρ, *procus*. Π. 8, 4, 8. με τῆς θυγατρὸς μνηστῆρα λήψεται, *filiae eius nuptias petam*.

μόγις, ¶ 1) *vix*. Helladius: μόγις ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων τάττεται. Idem ait, Aeoles et Iones dicere μόλις. Etiam Gregor. de dial. Att. §. 22. Atticis tribuit formam μόγις. Thomas: μόλις ἀντὶ τοῦ βραδέως. μόγις δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας. Ge. Lecapenus in grammatica, e qua excerpta edidit Matthaei in lectionibus Moſquenſib. Vol. I. p. 71. habet haec: τὸ μόλις λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὀψὲ καὶ βραδέως καὶ μετὰ χρόνον. λέγεται μόλις καὶ ἀντὶ τοῦ σὺν βίᾳ πολλῇ καὶ μετ' ἀνάγκης. — τὸ αὐτὸ γράφεται καὶ μόγις. Ἀττικῶς δὲ ἀεὶ διὰ τοῦ λ. v. Solanus ad Lucian. iudic. vocal. c. 4. Reitz. ad eiusd. bis accuſ. c. 15. Waſſ. ad Thucyd. 1, 12. Fiſcher. ad Weller. p. 60. A, 5, 8, 6. ἐν ἰσχυρῷ χειμῶνι — ἀνασὰς μόγις, καὶ τὰ σκέλη μόγις ἐντείνας. Alterum μόγις abeſt a cod. Eton. ¶ 2) *tarde*. A. 3, 4, 29. τοῖς ὄπισθεν — μόγις ἑπομένοις. Cod. Par. et Eton. μόλις. Cf. μόλις.

μοῖρα, ¶ 1) *fatum*. E. 2, 4, 12. ὥσπερ ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις — ἀποθνήσκει. Saepe dicitur θείᾳ μοίρᾳ, vt Πο. 1, 5. ὑπάργυρός ἐστι σαφῶς θείᾳ μοίρᾳ, *diuino beneficio*. E. 7, 5, 10. Κρὴς θείᾳ τινὶ μοίρᾳ — ἐξήγγειλε, *deo faciente et ita regente*. Απ. 2, 3, 18. θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένῳ, *diuino conſilio*. ¶ 2) *mors*. Απολ. 32. θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. Απ. 4, 8, 3. εἰς θάνατος. ¶ 3) *certus militum numerus, manipulus*. E. 3, 3, 10. οἱ Ἔφοροι — μοῖραν ἱππέων ἔπεμψαν. Marg. Leuncl. μόραν, quod Fr. Portus defendit, improbante Moro, qui dicit, intelligi *paruam manum equitum, turmam*. Etiam apud

pud Plutarch. de gloria Athenienſ. c. 8. interpretes μόραν malunt quam μοῖραν. Ierp. 9, 5. διήρηνται ἅπασαι αἱ πόλεις κατὰ φυλὰς, αἱ δὲ κατὰ μοίρας, αἱ δὲ κατὰ λόχους. Sed Martini in proluſione de Spartiatarum mora, intelligit de diuiſione ciuium ciuili. Cf. μόρα.

μοιχᾶν τὴν θάλατταν, E. 1, 6, 10. *maris imperium ad ſe non pertinens clam et contra ius ſibi vindicare.* v. Plutarch. T. II p. 1100. B. et Weſſeling. ad Diod. Sic. 13, 27. Metaphora, inquit Franc. Portus, ab adulteris, qui alienos toros inuadunt.

μοιχεύειν, *adulterium committere.* Π. 1, 2, 2. Aπ. 2, 1, 5.

μοιχὸς, *adulter.* Ierp. 3, 3. Aπ. 2, 1, 5.

μολεῖν, *iter facere.* Heſych: μολοῦσα· πορευομένη. A. 7, 1, 21. ἔσε δ' ἂν μολῶσιν. All. πολῶσιν.

μολιβδὶς, *glans plumbea in funda.* A. 3, 3, 11. οἱ Ῥόδιοι καὶ ταῖς μολιβδίσιν (Cod. Eton. μολυβδίσιν) ἐπίσανται χρῆθαι.

μόλιβδος, *plumbum.* A. 3, 4, 9. νεῦρα καὶ μόλιβδος — εἰς τὰς σφενδόνας. Sed hic plurimi, etiam Welſius, habent μόλυβδος, quae ſcriptura rectior putatur ob haec verba Phauorini: μόλιβος, καὶ μόλυβδος. εἰ μὲν ι ἐσὶ, τὸ δ οὐκ ἔσιν, — εἰ δὲ υ, τὸ δ ἔχει. Cf. Waſſ. ad Thucyd. 1, 93. it. Sallier. et Pierſon. ad Moerin p. 256. ſq. et Etymol. M.

μόλις (v. omnino μόγις), ¶ 1) *vix, cum difficultate.* A. 4, 8, 21. μόλις (Cod. Eton. μόγις) βάδην ἐπορεύοντο. 5, 4, 14. δόρατα μακρὰ, ὅσα ἀνὴρ φέροι μόλις. 7, 8, 11. Aπ. 1, 3, 13. μόλις (Stob: μόγις) ἐν τοσούτῳ χρόνῳ — τὸ δῆγμα ὑγιὲς γένοιο. Σ. 4, 37. 9, 3. K. 10, 3. 12, 22. Sic Π. 1, 4, 8. μόλις πως, *cum quadam difficultate.* A. 7, 1, 24. μάλα μόλις, *non ſine magna difficultate.* v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 119. ¶ 2) *vix tandem.* Π. 1, 3, 4. πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε. 1, 4, 24. A. 5, 2, 19.

μολυβδὶς et μόλυβδος, v. μολιβδ.

μοναρχία, ¶ 1) *vnius poteſtas,* ſ. vt a Cornel. Nep. de regib. 2, 2. nominatur, *ſingulare perpetuumque imperium,* quae tamen vox ibi eſt de tyrannide intelligenda. Π. 1, 1, 1. μοναρχίαι. Oppon. δημο-

Digitized by Google

δημοκρατίαι etc. 8, 1, 1. p. 463. ¶ 2) *summum imperium militare.* A. 6, 1, 21.

μόναρχος, v. μόρα nr. 2. et πολέμαρχος nr. 1.

μοναχὸς, *vnum capiens.* Suidas.: μοναχῇ, ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ μοναχῶς. Deinde addit locum A. 4, 4, 11. ἐν τοῖς στενοῖς, ἥπερ μοναχῇ (Ita enim cum Hutch. et aliis edidimus, non μοναχῇ) εἴη πορεία, *ita angusta, vt singuli tantum homines possent incedere.* v. Salmas. exercitt. Plin. p. 824.

μονὴ, *mansio, commoratio.* A. 5, 1, 4. ἀναμενοῦμεν; — ὅσα οὖν δοκεῖ ποιεῖν ἐν τῇ μονῇ. 5, 6, 12. οὐ δεῖ προστέχειν τῇ μονῇ in Asia. §. 14.

μόνιμος, *statarius, ordinem suum in pugnando seruans.* Π. 8, 5, 6. οἱ μονιμώτατοι πρόσθεν παρέχοιεν αὐτοῖς ἀσφαλῆ τὴν καθόπλισιν. Ep. 1, 8. τὸ μὴ μόνιμον ἐπὶ Σωκράτην, *inconstantia.*

μόνιππος, *singularis (equus), quo vehitur eques.* Π. 6, 4, 1. ἵππους — τοὺς μονίππους. Oppon. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι. Cf. Poll. 10, 53. 54. Alias μόνιπποι dicuntur equites, et opponuntur iis, qui e curribus pugnant, v. Suid. et Poll. 1, 141.

μονοειδὴς, *vniformis.* v. Poll. 5, 169. Videtur recte ita legi pro εὐειδὴς A. 5, 2, 11.

μονόκροτος ναῦς, *nauis quae non nisi vnum remorum ordinem habet.* E. 2, 1, 18. vbi potius tamen videtur intelligendum de nauibus, in quibus tantum vnus remex aderat. v. δίκροτος.

μόνον, v. μόνος.

μονόξυλον πλοῖον, *linter, nauis ex vno ligno* s. *arboris trunco cauata.* Hesych: μονοξύλοις, πλάνοις. Leg. πλοίοις. Memorantur tales naues ap. Heliodor. Aethiop. 1, 3. Arrian. peripl. P. E. p. 151. ed. Blancard. Plin. H. N. 6, 23. apud quem sunt *monoxyli lintres.* v. Scheffer. milit. naual. 1, 3. p. 23. sqq. A. 5, 4, 5. Μοσυνοικοι — ἦκον ἄγοντες τριακόσια πλοῖα μονόξυλα, καὶ ἐν ἑκάστῳ τρεῖς ἄνδρας.

μόνος, ¶ 1) *solus.* Π. 6, 1, 20. μόνος μόνῳ ἔλεξε, *remotis arbitris.* Ag. 1, 36. ἐσπεὼς μόνος παρὰ τοὺς πέντε, *sine exercitu et imperio.* E. 7, 1, 12. μόνοις αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρίς. μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ. Σ. 4, 54. K. 12,

12, 7. c. gen. Π. 1, 4, 27. ἐμὲ μόνον τῶν συγγενῶν. Απ. 1, 4, 11. μόνον τῶν ζώων ἄνθρωπον. ¶ 2) *vnicus*. Π. 4, 6, 2. p. 257. τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα. ¶ 3) *optimus*. Π. 2, 3, 5. p. 120. ὃς βίων ἥδιστος, ὃς μόνος. Sed margg. ὃς μόνος περ ἥδιστος βίων, quod probat Zeun. ¶ 4) Ponitur pro aduerbio, Π. 3, 3, 18. p. 187. τὴν τούτων ὑπόμνησιν αὐτὸς μόνος ἔχων. Muretus malebat μόνως. Sed v. Zeun. A. 5, 2, 18. οἱ δὲ ἔτι μόνοι (Cod. Eton. μόνον) ἐλύπουν. 7, 7, 29. χιλίους μόνους ὁπλίτας ἔχων, *non plures quam mille*. Απ. 4, 5, 9. ἐπὶ τὰ ἡδέα μόνα δοκεῖ ἡ ἀκρασία ἄγειν — ἡ καρτερία μόνη ποιοῦσα καρτερεῖν — μόνη καὶ ἥδεσθαι ποιεῖ. it. c. εἰς. v. εἰς nr. 4. Sed vtrumque dicitur promiſcue Π. 1, 6, 19. p. 79. οὐ — τούτοις μόνοις χρῶνται — οὐ — τούτοις μόνον χρῶνται. ¶ 5) κατὰ μόνας, *priuatim*. Grammat. Sangermann. MS. κατὰ μόνας ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ. Θουκυδίδης ἀ· Ξενοφῶν ἀπομν. γ'. Απ. 3, 7, 4. οἱ κατὰ μόνας ἄριστα διαλεγόμενοι, οὗτοι καὶ ἐν τῷ πλήθει κρατιστεύουσιν. ¶ 6) μόνον, ¶ a) *tantum, non niſi, nil niſi*. Π. 1, 4, 21. μόνον ὁρῶν τὸ παλιν. 3, 1, 12. τὸ γνῶναι μόνον — σωφρονίζει, ἄνευ τοῦ δίκην διδόναι. Απ. 1, 5, 5. οὕτω ἂν μόνον ὁ τοιοῦτος σωθείη. All. μόνος, quod Steph. dicit falſum eſſe, qui edidit μόνως. Ponitur etiam, vbi poni poterat adiectiuum, Π. 4, 3, 4. μόνον τῇ κεφαλῇ προέχων. E. 5, 4, 1. ¶ b) *vnice*. Απ. 4, 5, 9. δι' ὧν μόνον ἐστὶν ἡδέως ζῆν. Poterat etiam l. l. dici μόνων. ¶ c) *modo*. c. imperat. Π. 4, 2, 4. μόνον καὶ σὺ πίστα ποίησον. 8, 3, 18. Σ. 5, 2. ¶ d) *ſaltem, certe*. O. 7, 6. εἰ μόνον ἦλθεν ἐπισαμένη — ἱμάτιον ἀποδείξαι. ¶ e) Interdum omittitur, vt A. 1, 4, 17. οὐ πώποθ' ὁ ποταμὸς διαβατὸς πεζῇ, — ἀλλὰ (ſcil. μόνον) πλοίοις. 2, 5, 9. πάντες μὲν οὖν ἦλθον, Ἀριαῖος δὲ etc. 3, 2, 8. Αγ. 6, 3. Απ. 3, 13, 6. Cf. μὴ nr. 6. ¶ 7) μόνον μή, ¶ a) *ſaltem non*. O. 8, 16. ἐὰν μόνον μὴ ἀπολέσῃ τοὺς μὴ ἁμαρτάνοντας, πάνυ ἀγαπητόν. ¶ b) *modo ne*. Σ. 8, 6. μόνον μὴ συγκόψῃς με. ¶ 8) μόνον οὐκ, *tantum non, propemodum*. Π. 7, 5, 18. ¶ 9) οὐ μόνον — ἀλλ' ἅμα. vid. ἅμα nr. 6. ¶ 10) μὴ ſ. οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ, v. ἀλλὰ

λὰ nr. 10. et ἀρκεῖν. Ponitur sic, vt ex antecedentibus aliquid sit supplendum, Π. 1, 6, 14. ἢ καὶ σχολὴ ἔσαι; οὐ μόνον γε (scil. ἔσαι σχολὴ), ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη. 8, 3, 4. μέγας σύγε, ὁπότε γε καὶ ἡμῖν τάξεις, ἃ ἂν δέοι ποιεῖν. — οὐ μόνον γε (scil. τάξω, ἃ ἂν δέοι ποιεῖν), ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καὶ συσκευοφορήσω.

μονοσιτεῖν, *semel tantum die quolibet cibum sumere.* Π. 8, 8, 5.

μονοῦν, *solum relinquere.* K. 9, 9. ἐὰν διαπεδάσῃ αὐτὰς — ὥσε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. 10, 23. οὔτε γὰρ μονοῦνται, scil. τὰ νεογνὰ, *deseruntur.* Ita Steph. edidit, cum tamen edd. vett. habeant μονοῦται, vt ordinarie post nomina generis neutrius pluralia ponitur verbum in singulari. Quare nolimus hoc exemplum iis annumerare, in quibus sequitur pluralis verbi post nomen generis neutrius, quod fecit Dorvill. ad Charit. p. 578.

μόνως, *tantummodo.* Π. 3, 2, 11. οὕτως ἂν εἴη μόνως εἰρήνη, *hoc solo modo.* Cf. μόνος n. 6.

μόρα, (Cf. omnino μοῖρα nr. 3.) ¶ 1) *mora, militum cohors* apud Lacedaemonios. Pollux 1, 129. ἰδίως Λακεδαιμονίων ἐνωμοτία καὶ μοῖρα. Etymol. M. ἐσὶ δὲ ἡ μόρα τάξις ἐξ ἀνδρῶν πεντακοσίων, ἢ ἑπτακοσίων, ἢ τριάκοντα. Meursius lectt. Att. 1, 16. et Hutch. emendant τριακοσίων, ob Schol. Demosth. cuius verba sunt: ἔσι δὲ ἡ μοῖρα τάξις ἀνδρῶν πεντακοσίων, ἢ ἑπτακοσίων, ἢ τριακοσίων. Sed Ge. Henr. Martini in prolus. de Spartiatarum mora, Ratisbonae 1771. 4. edita, p. 9. in vtroque corrigit ἐννακοσίων. Plutarchus enim in Pelopida c. 17. p. 286. τὴν δὲ μόραν, inquit, Ἔφορος μὲν ἄνδρας εἶναι πεντακοσίους φησὶν, Καλλισθένης δ' ἑπτακοσίους, ἄλλοι δέ τινες ἐννακοσίους, ὧν Πολύβιός ἐσιν. Et haec quidem Ephori ratio videtur maxime esse probabilis. Nam pro temporum ratione possunt morae vel imminutae esse vel auctae. Etiam Diodor. Sicul. 15, p. 530. morae tribuit quingentos. Ag. 2, 23. post pugnam Leuctricam Agesilaus στρατεύει σὺν μόρᾳ. Λ. 12, 5. δρόμον ἐλάσσω ποιεῖσθαι, ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα (ed. Ald. μοίρα) ἐφήκῃ. 13, 6. E. 2, 4, 22. λαβὼν τῶν μὲν Λακεδαιμονίων δύο μόρας (all. μοίρας), τῶν δὲ Ἀθη-

Digitized by Google

Ἀθηναίων ἱππέων τρεῖς Φυλάς. 4, 3, 8. cum Agesilao in bello contra Iocios erat Λακεδαιμονίων μὲν μόρα ἡ ἐκ Κορίνθου διαβᾶσα, ἥμισυ δὲ μόρας ἐξ Ὀρχομενοῦ — ἔτι δὲ νεοδαμώδεις etc. (cf. Ag. 2, 6. vbi edd. vett. perperam habent μόρον pro μόραν.) E. 4, 4, 7. 8. 17. 4, 5, 3. 4. 5. Ἀγησίλαος σὺν τῷ στρατεύματι παρὰ θάλατταν ἐπορεύετο, ἡ δὲ μόρα καταβαίνουσα ἀπὸ τῶν ἄκρων. §. 7. §. 11. σὺν τῇ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τῇ τῶν ἱππέων μόρᾳ. §. 12. ὁ πολέμαρχος σὺν τοῖς ὁπλίταις οὗσιν ὡς ἑξακοσίοις ἀπῄει — τὸν δ' ἱππαρμοστὴν ἐκέλευσε σὺν τῇ τῶν ἱππέων μόρᾳ. Ex his duobus locis patet, a) peditum moram continuisse lexcentos milites (cf. Kuhn. ad Pausan. 3, 10. p. 229.). b) minus recte statuere Martinium, dum p. 11. scribit, peditibus in vna eademque mora adscriptos fuisse equites, quanquam non improbabile videtur, cuique morae peditum additam fuisse equitum moram. E. 4, 5, 14. 18. 4, 6, 3. 5, 1, 26. 5, 4, 46. 51. 6, 1, 1. τέτταρας μόρας, καὶ συμμάχων τὸ μέρος. §. 5. τάς τε ἕξω μόρας — καὶ τὰς περὶ Λακεδαίμονα. 6, 4, 17. Φρουρὰν μὲν ἔφαινον οἱ Ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν μέχρι τῶν τεττεράκοντα ἀφ' ἥβης. ἐξέπεμπον δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἕξω μορῶν. ¶ 2) *tribus, mora ciuilis.* Omnes enim ciues Spartiatae descripti erant in sex moras. Non vero his moris adscripti sunt socii, nec auxiliares, nec serui, nec libertini, nec νεοδαμώδεις. v. Martini p. 16. Quae quidem ciuium diuisio facta est belli causa, vt statim bello quisque esset aptus. Λ. 11, 4. μόρας (all. μοίρας) μὲν διεῖλεν ἐξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν τούτων μορῶν (all. μοιρῶν) ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοσῆρας ὀκτώ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. ἐκ δὲ τούτων τῶν μορῶν διὰ παρεγγυήσεως καθίστανται τοτὲ μὲν εἰς (Martini p. 7. sq. inserit δύο) ἐνωμοτίας, τοτὲ δὲ εἰς τρεῖς, τοτὲ δὲ εἰς ἕξ. Suid. in v. μορῶν laudat hunc locum ita, vt pro πολέμαρχον legat μόναρχον, it. πενηκοσύας pro πεντηκοσῆρας, et ἐνωμοτάρχας pro ἐνωμοτάρχους. Caeterum Xenophontis rationi contradicere videtur Thucydides 5, 68. ἐν ἑκάστῳ λόχῳ

χῳ πεντηκοσύας ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοσύῃ ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Scholiaſtes cuique πεντηκοσύῃ tribuit 128 viros. Thucydidem igitur et Xenophontem conciliaturus Meurſius dicit λόχον et μόραν tunc eadem fuiſſe. Sed reprehenditur Meurſius a Valckenario ad Herodot. 9, p. 717. Scil. videtur Thucydides non de vniuerſa Lacedaemoniorum ratione loqui, ſed de extraordinaria, qua tunc Agis, fortaſſe loci neceſſitate coactus, vſus eſt. v. Martini p. 10. — 15.

μόριον, *particula*. Π. 5, 4, 10. ἐλάσσονι ἔτι μορίῳ exercitus.

μορμολύττεσθαι, *(obiectis terriculamentis) deterrere* ſ. *depellere*. Timaeus lex. Platon: μορμορύττει καὶ μορμολύττει, ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν ἀμφότερον. v. ibi Ruhnken. Heſych: μορμολύξαθαι· ἐκφοβῆσαι. Suidas: μορμολύκεια· τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα, καὶ τὰ τῶν ὑποκριτῶν. — ἔνθεν καὶ τὸ ἐκφοβῆσαι μορμολύξαθαι. Cf. Fiſcheri ind. Aelchin. et not. ad Plat. Phaed. 24. Σ. 4, 27. ἡμᾶς — ἀπὸ τῶν καλῶν μορμολύττῃ, a pulchrorum contact[illegible] et oſculis.

μορμὼν, *larua, terriculamentum*. Heſych: μορμόνας· πλανήτας δαίμονας, i. e. *ſpectra*. Cf. Scalig. coniect. in Varr. p. 135. E. 4, 4, 17. Φοβοῖντο τοὺς πελτασὰς, ὥσπερ μορμῶνας παιδάρια. Valckenar. ad Theocrit. p. 348. legit μορμόνας.

μόρος, in var. lect. confunditur c. μόρα. v. μόρα nr. 1.

μορφάζειν, *geſticulari*. Ad verba ſaltatoria refert Pollux 4, 95. et 103. vbi, ὁ μορφασμὸς, inquit, παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν. De qua ridicula ſaltatione v. Athenae. 14, p. 629. F. Ammonius in v. εὔμορφος explicat τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν. Σ. 6, 4. cum Hermogenes dixiſſet, ſe velle πρὸς αὐλὸν vt ſaltatorem cum iis loqui, Socrates reſpondet: iucundum hoc erit, ἄλλως τε καὶ εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρὶς, πρὸς τὰ λεγόμενα. Alberti ad Heſych. perperam vertit *ſi annuas*. Heſychius enim μορφάζειν explicat νεύειν.

μορφὴ, ¶ 1) *ſpecies oris*. O. 6, 16. ἐνίους τῶν καλῶν τὰς μορφὰς, πάνυ μοχθηροὺς τὰς ψυχάς. Poteſt hr. l. etiam accipi pro τὰ σώματα. Σ. 8, 1. ¶ 2) *pulcritudo corporis*. Σ. 8, 15.

8, 15. ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει. §. 16. θάλλουσα μορφῇ ἐλευθερίᾳ — ψυχή. §. 29. ¶ 3) *corpus*. Π. 1, 2, 2. Φύσιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μορφῆς. Απ. 4, 3, 13. v. Wetsten. ad Philipp. 2, 6.

μόσυν, v. μόσυνος.

Μοσύνοικοι, *Mosynoeci*, populi ad Pontum Euxinum. Apollon. Rhod. 2, 1018. sq. Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν. Cf. 2, 379. sqq. ibique Schol. et quos laudant viri docti ad Steph. Byz. et Hutchinſ. in diſſ. ad anabaſin p. 27. A. 5, 4, 1. ἐκ Κερασοῦντος ἐπορεύοντο· ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ τοῖς Μοσυνοίκων ὁρίοις — πέμπουσι εἰς αὐτοὺς Τιμησίθεον τὸν Τραπεζούντιον, πρόξενον ὄντα τῶν Μοσυνοίκων. §. 2. sqq. pars eorum ſocietatem cum Graecis facit, etiam contra alios Μοσυνοίκους. §. 7. sqq. deſcribuntur eorum mores, habitus atque proelium. 5, 5, 1. Chalybes ſub eorum ditione ſunt. 7, 8, 14. Μοσύνοικοι ſunt αὐτόνομοι. Cf. μόσυνος.

*μόσυνος (poet. A genitiuo formatum. Port.), *turris. lignea*. Heſych: μόσσυν· πύργος. it. Μοσύνοικοι (fort. μόσυνοι)· ξύλινοι πίνακες μεγάλοι, ὥστε ἐν αὐτοῖς καὶ ἅλφιτα μάσσειν. ἐν τῷ Πόντῳ δέ εἰσιν. it. μόσσυνες· ἐπάλξεις, πύργοι, καὶ ἔθνος Σκυθικόν. Etymol. M. μόσυν σημαίνει τὴν ξυλίνην οἰκίαν. Schol. Apollon. 2, 379. μόσσυνοι οἱ ξύλινοι οἶκοι λέγονται — ἀπὸ τοῦ μόσσυνος (ὃ λέγεται ὁ ξύλινος οἶκος) ἐκλήθησαν Μοσσύνοικοι. Cf. Suid. Dionyſ. Halic. A. R. 1, 26. Dionyſ. perieg. 706. ibique Euſtath. A. 5, 4, 15. ὁ βασιλεὺς αὐτῶν (Moſynoecorum), ὁ ἐν τῷ μόσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ — σὺν τοῖς μοσύνοις (2 codd. male Μοσυνοίκοις) κατεκαύθησαν.

μόσχειος, ¶ 1) *vitulinus*. A. 4, 5, 21. κρέα μόσχεια. ¶ 2) *e corio vitulino factus*. v. κυνοῦχος. ¶ 3) μόσχειον, *corium vitulinum, tegumentum e vitulino corio factum*. Ιπ. 12, 7. τὸ ψιλούμενον σεγασέον — μοσχείῳ.

Μουνυχία, *Munychia*, locus aliquis circa Piraeum, qui non minus quam Piraeeus numerabatur in pagis Atticis. Timaeus lex. Platon. Μουνιχία καὶ Ζεία· λιμένες ἕτεροι τοῦ Πειραιέως. Photii lex. MS. ap. Ruhnken. in addendis ad Heſych. T. II.

p.

Digitized by Google

p. 24. Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ Μουνυχίας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντευκλέους. Ita etiam Suidas legit, ſed Harpocration et Etymol. M. Πανταπλέους, quam ſcripturam praefert Meurſius lectt. Att. 1, 14. Nomen habuiſſe fertur a Munycho rege, qui cum olim Piraeei arcem teneret, Dianae Munychiae ibi templum exſtruxit. v. Suid. in v. ἔμβαρος, Hellanici fragmenta p. 58. ſq. Meurſ. in Piraeeo c. 9. E. 2, 4, 7. §. 8. οἱ ἐκ τοῦ ἄστεος — ἐμπλῆσαι τὴν ὁδὸν ἣ φέρει πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος. §. 27. παραδιδόναι τόν τε Πειραιᾶ καὶ τὴν Μουνυχίαν.

μουσικὴ, *muſica, numerorum modulatio.* Π. 3, 3, 24. p. 194. ἀπαιδεύτους μουσικῆς (all. μουσικὸν) ἄσμα καλῶς ᾄσθὲν (ὠφελήσειε) εἰς μουσικήν. Λ. 2, 1. μουσικὴν, γράμματα, καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ diſcunt reliqui Graeci, non item Lacedaemonii. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 7, 15. Αγ. 1, 13. Ο. 2, 15.

μουσικὸς, *artis muſicae peritus.* Π. 1, 6, 19. p. 79. οἱ μουσικοὶ ἄλλα μέλη πειρῶνται ποιεῖν. Ο. 12, 18. Hinc τὰ μουσικὰ, *res muſica*, Π. 1, 6, 19. p. 79. Cf. μουσικὴ.

μουσουργὸς, *muſicae perita, pſaltria.* Suid: μουσουργοί· ψάλτριαι. αἱ δὲ μουσουργοὶ, βάρβαροι ἦσαν γυναῖκες· ὄνομα αὐταῖς ἐπιχώριον ζάρβα. καὶ τούτων αἱ μὲν αὐλοῦσιν, αἱ δὲ ψάλλουσι πενταχόρδῳ, αἱ δὲ ἑπταχόρδῳ ψαλτηρίῳ. αἱ αὐταὶ δὲ καὶ προσᾴδουσι τῷ ψαλμῷ. ὁ ψαλμὸς δὲ οὐ πρὸς τὴν ᾠδὴν ἔχει πεποιημένον τὸ μέλος, καθάπερ παρ' Ἕλλησιν, ἀλλ' ἔστιν οἷος εὐσύμφωνος εἶναι τῇ ᾠδῇ. καὶ λήγοντι μὲν τοῦ ποτου τῷ βασιλεῖ καὶ ἡ ᾠδὴ ξυνεπαύετο· ὁπότε δὲ ἐγχέαι κελεύσειεν, αὖθις ἤρχοντο ᾄδειν καὶ ψάλλειν. Π. 4, 6, 6. Κύρῳ ἐξηρηκότες e praeda Aſſyriorum — μουσουργοὺς δύο τὰς κρατίστας. §. 7. 5, 5, 1. 12.

μοχθεῖν (poet. Port.), *laborare, labores et aerumnas perpeti.* Αγ. 5, 3. εἴ ποτε μοχθῆσαι στρατιᾷ συμβαίη, ἑκὼν ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους. Απ. 2, 1, 18. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἦν δέῃ τι μοχθεῖν bello, πλεονεκτεῖν τῶν πόνων. Α. 6, 6, 17. πολλὰ — περὶ τὴν στρατιὰν ἐμοχθησάτην. Απ. 2, 1, 17. πεινήσουσι, διψήσουσι, ῥιγώσουσι, ἀγρυπνήσουσι, καὶ τἆλλα πάντα μοχθήσουν

σουσιν ἐκόντες. O. 18, 2. ἵνα μὴ μοχθῶσι πε ττὸν πόνον. it. in bonam partem: *laborem obire*, K. 12, 15. ἀεί τι μοχθεῖν καὶ διδάσκεσθαι.

μοχθηρία, *improbitas*. Suid: μοχθηρία, ἡ κακία, etc. Απολ. 30. προσπεσεῖσθαί τινι αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ, καὶ προβήσεσθαι μέντοι πόρρω μοχθηρίας.

μοχθηρός, ab Hesychio et Suida explicatur: ἐπίπονος, ἢ πονηρός. ¶ 1) *improbus*. O. 6, 16. τῶν καλῶν τὰς μορφὰς πάνυ μοχθηροὺς τὰς ψυχάς. ¶ 2) *miser*. Π. 5, 1, 7. amantes sunt μοχθηροὶ — καὶ εὔχονται ἀεί, ὡς ἄθλιοι ὄντες, ἀποθανεῖν. Ibidem dicuntur τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια. Απολ. 29. Leuncl. *excors*. Bene.

μοχθηρῶς, *malitiose, calumniatorie*. E. 1, 4, 6. Alcibiades ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων, μοχθηρότερόν τε (Margg. μοχθηρότερα) λεγόντων. Goldhagen et Leuncl. minus bene: *qui inferiores dicendo fuerint*.

μόχθος (poet. Port.), *labor*. Σ. 2, 4. exercitia gymnasiorum nominantur ἐλευθέριοι μόχθοι. Σ. 8, 40. σῶμα ἱκανὸν μόχθους ὑποφέρειν.

μοχλὸς, *obex, sera*, h. e. lignum fere ferratum et vecti simile, quod opponebatur foribus, ne possent aperiri. v. Fischer. ind. Theophrast. A. 7, 1, 7. ἀποκλείσων τὰς πύλας, καὶ τὸν μοχλὸν ἐμβαλὼν, *sera imposita*. §. 10.

Μυγδόνιοι, *Mygdonii*. Mesopotamiae populi. A. 4, 3, 4. sunt in exercitu Orontae Persae. Sed 2 codd. habent Μαρδόνιοι.

μύειν, *oculis conniuere*. Π. 8, 3, 12. κἂν μύων βάλῃς, *clausis oculis*. All. κἂν καμμύων. v. καμμύειν.

μύζειν, v. ἀμύζειν.

μυθολογεῖν, *fabulas narrando demonstrare*. Σ. 8, 28. μυθολογῆσαι ὡς — καὶ θεοὶ τὴν τῆς ψυχῆς φιλίαν περὶ πλείονος ποιοῦνται.

μῦθος, 1) *fabula*. Επ. 1, 6. ἀνθρώπινα αὐτὰ ἀγαθὰ ἐκάλει, τὰ δ' ἄλλα — ἔφασκε μύθων εἶναι συγγενῆ. 2) *oratio*. Απ. 1, 2, 58. ex Homero.

μυῖα, *musca*. Απ. 3, 11, 5.

μυκτῆρες, *nares*. Ιπ. 1, 10. equus εὐρύνει τοὺς μυκτῆρας. K. 5, 11. lepus τοὺς μυκτῆρας, ὅταν εὕδῃ, κινεῖ. Cl. ἀναπετασσύναι n. 4.

μύλη et
μύλος, v. ὄνος nr. 2.

μύνη, *praetextus, specio-*

ſa cauſa. Etymol. M. μύνη· πρόφασις. ἐπιμονῆς γὰρ χρεία τῦ προφασιζομένῳ. εἰς τὸ ψεύδεσθαι. — ὥσε ἀπὸ τοῦ μόνη μύνη, ὡς γονὴ γυνή. τὰς προφάσεις δὲ μύνας καλοῦσιν οἱ Αἰολεῖς. etc. Heſych: μύνησι· προφάσεσιν. ἐπεγκειμένου τοῦ ν̄ ἀπὸ τοῦ μύειν τὰ ὄμματα τοὺς προφασιζομένους. Etymol. M. in v. ἀμύνω definit μύνας etiam per μελλησμούς. Cf. Suid. Legitur autem plus ſemel ὑποφέρειν τὰς μύνας, *ſpecioſas cauſas praetexere*, et μυνῶν ὑποφορὰ e ſola Leunclauii coniectura. Reliquorum librorum lectio exhibita eſt ſupra in v. μὴν n. 2.

Μυρίανδρος, *Myriandrus*, vrbs Syriae. A. 1, 4, 6. ἐξελαύνει διὰ Συρίας — εἰς Μυρίανδρον, πόλιν οἰκουμένην ὑπὸ Φοινίκων ἐν τῇ θαλάττῃ. ἐμπόριον etc. v. Hutch. diſſ. p. 14.

μυριάρχης, Π. 6, 3, 9. 8, 4, 13. et

μυρίαρχος, *decem millibus praefectus.* Π. 3, 3, 8. συνεκάλεσε μυριάρχους καὶ χιλιάρχους καὶ ταξιάρχους καὶ λοχαγούς. 6, 3, 10. 11. 8, 1, 5. proximi ſunt τῷ στρατηγῷ.

μυριὰς, *decem millia.* Π. 2, 1, 2. p. 88. τοξότας πλέον ἢ εἴκοσι μυριάδας. 1, 2, 15. 5, 5, 2. Πέρσαι — ἦσαν δὲ μυριάδες τέτταρες. 6, 2, 5. Αἰγύπτιοι — εἰς δώδεκα μυριάδας. 8, 1, 5. 8, 6, 10. A. 1, 4, 5. 1, 7, 9. 10. 5, 6, 3. p. 291. E, 1, 1, 27. 1, 5, 13. O. 4, 18. αὐτομολῆσαι — παρὰ τοῦ βασιλέως πολλαὶ μυριάδες πρὸς Κῦρον. (A. 1, 9, 16. eſt ſimpliciter πολλοί.) O. 8, 7.

Μύρινα, *Myrina*, vrbs Aeolidis, teſte Strabone 13. p. 923. Steph. Byz: Μύρινα, πόλις ἐν Λήμνῳ, ἔστι καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη. E. 3, 1, 4.

μύριοι, ¶ 1) *decies mille.* a) Π. 2, 1, 2. p. 87. μυρίους ἱππέας — ἱππέας εἰς μυρίους — πελτασὰς εἰς μυρίους. p. 88. ἵππους πλείους τῶν μυρίων. A. 3, 2, 11. Αγ. 7, 5. ἐν τῇ ἐν Κορίνθῳ μάχῃ — ἐγγὺς — μύριοι τεθναῖεν. E. 4, 3, 1. eſt ſimpliciter παμπληθεῖς. Quare Leuncl. Αγ. 7, 5. reddidit *innumeros.* Sed ipſe Cornel. Nepos Ageſ. 5, 2. habet *decem millia.* E. 5, 2, 13. πέμπειν ἐς τοὺς μυρίους ξύνταγμα, *ad conficiendum numerum decem millium.* §. 27. b) A. 5, 3, 4. οἱ μύριοι dicuntur κατ' ἐξοχὴν Graeci Κυρεῖοι, quos reduxit Xenophon. Sed

Sed auctore Harpocratione c) οἱ μύριοι vocabantur etiam συνέδριον κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων. Cf. Suid. et Diodor. Sic. 15, p. 372. ibique Wesseling. Sic legitur E. 7, 1, 26. 7, 4, 2. 33. 34. d) Reperitur etiam singularis, A. 1, 7, 9. ἀσπὶς μυρία pro ἀσπιδοφόροι μύριοι. ¶ 2) *permulti, innumeri.* Volunt quidem grammatici, v. c. Suidas, Ammonius, Eustath. ad Il. α, p. 12. quando significet πολλοὺς indefinite, scribendum esse παροξυτόνως, μυρίοι. Sed videtur haec distinctio subtilior esse quam verior. Scil. μύριοι dicitur numero rotundo, vt ap. Latinos *sexcenti.* Π. 5, 1, 7. μυρίων οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. A. 2, 1, 13. 3, 2, 20. 7, 1, 19. 7, 3, 28. βόες δισχίλιοι, καὶ ἄλλα πρόβατα μύρια. Ag. 9, 3. μυρίοι τεχνῶνται, τί ἂν ἡδέως φάγοι. Ath. 2, 17.

μυριόλεκτον, *saepe et ab innumeris dictum.* Poll. 6, 206. μυριόλεκτον, ὡς Ξενοφῶν. E. 5, 2, 12. p. 300. οὐδὲν λέγομεν ὅ τι οὐ καὶ ἐν τῷ τῶν Ὀλυνθίων δήμῳ μυριόλεκτόν ἐσι. All. μυριολεκτῶν.

μυριοπλάσια, *infinito plura.* O. 8. 22. μυριοπλάσια ἡμῶν ἅπαντα ἔχει ἡ πᾶσα πόλις.

μυριοστὸς, *decies millesimus.* Π. 2, 3, 3.

*μυριοστὺς, *legio denum millium*, i. q. μυριάς. Π. 6, 3, 9.

μύρον, *unguentum*, nempe non simplex, quod ἔλαιον dicitur, sed *e variis odoribus mixtum.* v. Plin. H. N. 13, 1. omninoque Spanhem. ad Callimach. h. in Pallad. 13. et 16. A. 4, 4, 8. ηὔρισκον τὸ χρίσμα — σύνθετον καὶ σησάμινον — ἐκ δὲ αὐτῶν τούτων καὶ μῦρον εὑρίσκετο. Σ. 2, 3. μύρῳ χρίεται. §. 4. μύρῳ ἀλειψάμενος. Hic distinguitur ab ἐλαίῳ.

μυροπώλης, *unguentarius* Σ. 2, 4.

μῦς, *musculus.* K. 5, 30. pro μὲν ἐπιτεταμένους edd. vett. et Zeun. habent μῦς ἐπιτ. quam lectionem firmare videtur Pollux 5, 70.

μυσάττεσθαι, *abhorrere, auersari, fastidire*, i. q. ἀποστρέφεσθαι et βδελύττεσθαι. v. Hesych. et Suid. c. acc. Π. 1, 3, 5. σε μυσαττόμενον ταῦτα τὰ βρώματα ὁρῶ. Est iocose dictum, quia sumtis cibis mappa ad detergendum vtebatur.

Μυσία, *Myſia*. A. 1, 2, 10. Κεραμῶν ἀγορὰν, πόλιν ἐχχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ χώρᾳ. 7, 8, 4. tribuitur ei Pergamus vrbs. Quare non recte alii Ἀσίας legunt, alii Λυδίας. v. Hutch. ad h. l. et diſſ. p. 40. E. 1, 4, 3. εἰς Κίον τῆς Μυσίας. Adiect. Μύσιος v. in Ὄλυμπος.

Μύσκων, *Myſcon*. E. 1, 1, 20. praetor Athenienſium.

Μυσοὶ, *Myſi*. A. 1, 6, 7. Orontes ad Myſos, quippe Perſarum hoſtes, deficit a Cyro, eiusque regionem vexat. 1, 9, 9. Cyrus contra hos et Piſidas bellum gerit. 2, 5, 2. p. 111. vterque populus ſunt ſempiterni hoſtes Perſarum. Cf. 3, 2, 14. 15. vbi inuito rege dicuntur habitare in Aſia. Απ. 3, 5, 26. montibus conſiſi perpetuo regem vexant. Ideo E. 3, 1, 10. Pharnabazus bellum cum iis gerit, qui idem tamen E. 4, 1, 11. habet Myſos in exercitu ſuo, ſed haud dubie μισθοφόρους.

Μυσὸς, *Myſus*. A. 5, 3, 1. 2. ἀνὴρ Μυσὸς τὸ γένος καὶ τοὔνομα τοῦτο ἔχων in Graecorum exercitu illuſtre facinus edit. 6, 1, 5. 7. deſcribitur Myſi cuiusdam ſaltatio.

μυστήρια, *myſteria*. E. 1, 4. 6. ἡσεβηκότος ἐς τὰ μυστήρια Eleuſinia. Cf. ἄγειν nr. 25.

μύστης, *myſteriis Eleuſiniis initiatus*. v. Heſych. et Suid. Scil. proprie vocabantur μύσαι, qui primo anno poſt admiſſionem docebantur myſteria minora. His perceptis, anno ſecundo admittebantur ad maiora, vbi res grauiores traditae videntur, et dicebantur ἐπόπται. v. Meurſii Eleuſinia et Graecia feriata, reliquique de myſteriis veterum ſcriptores, quorum plerique laudati ſunt in Fabricii bibliographia antiquaria p. 575. et in Meuſelii biblioth. hiſtor. Vol. III. P. II. p. 272. ſq. E. 2, 4, 13. Κλεόκριτος, ὁ τῶν μυσῶν κήρυξ. Poll. 8, 103. κήρυξ τῶν μυσικῶν. Vbi v. Kühn. Videtur et Hierophantis ſ. Myſtagogis praeſto fuiſſe, munusque eorum ſubleuaſſe, et initiandis hominibus officia praeſtitiſſe varia, aditum ad myſteria aperuiſſe, et ſilentium ac bona verba imperaſſe. v. Henr. Aug. Zeibich de cerycibus myſticis, Vitemb. 1752. 4. p. 24. et 45. ſq.

μυχὸς, *receſſus*. Heſych: μυχοί·

Digitized by Google

μυχοί· αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι, λιμένες, κοιλότητες, etc. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 13, 2. Doruill. ad Charit. p. 424. A. 4, 1, 5. κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων.

μυωπίζειν, *ſtimulis pungere, calcaribus inſtigare.* Ιπ. 4, 5. ἀνάγκη καὶ ψηχόμενον καὶ μυωπιζόμενον κεχρῆσθαι ταῖς ὁπλαῖς. Gesnerus in lexico ruſtico in v. *Solea* explicat de equo, qui a muſcis ſe defendit, vel qui ſibi muſcas aufert. Zeun. h. l. vt Ιπρ. 1, 16. vertit *muſcis infeſtari.* Ιπ. 10, 1. τοῦ μυωπίζειν τε καὶ μασιγοῦν τὸν ἵππον — ἀπέχεσθαι. §. 2. μυωπίζοντες καὶ παίοντες.

μυωπὸς, *luſcioſus, conniuens oculis, proxima quaeque videns, non item remota.* K. 3, 2. canes μυωποί. §. 3. μυωποὶ — χείρω τὰ ὄμματα ἔχουσι.

μύωψ, *ſtimulus, calcar.* Suidas: μύωψ· μυΐά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς (ita etiam Heſych.) — καὶ ἡ μάσιξ τοῦ ἵππου, τὸ σιδήριον, ὃ ἐπὶ τοῦ ποδὸς φοροῦσι οἱ κεντοῦντες τοὺς ἵππους. Ιπ. 8, 5. παισάτω αὐτὸν τῷ μύωπι.

μωμεῖσθαι, *affectare, aucupari.* Απ. 2, 1, 20. ex Epicharmo: μή μοι τὰ μαλακὰ μώμεο. Sed videtur cum Stephano et tribus MSS. legendum eſſe μώεο, *quaere.* Suidas: μῶσθαι — ἀντὶ τοῦ ζητεῖν παρὰ Λάκωσι. Heſych: μῶται· ζητεῖ. v. omnino Helladius ap. Photium p. 1581.

μωραίνειν, *ſtulte agere, fatuum eſſe.* Απ. 1, 1, 11. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυεν. v. Hindenburg.

μωρὸς, *ſtultus.* Π. 3, 3, 20. μωρὸν γὰρ — μωρὸς δὲ — μωρὸς δὲ etc. 7, 3, 3. ἐγὼ δὲ ἡ μωρὰ διεκελευόμην αὐτῷ. Α. 3, 2, 13. τοῦτο μωρότατον πεποιήκασιν. Αγ. 2, 7. Απ. 1, 2. 9. ὡς μωρῶν εἴη — καθίστασθαι. Cod. Pariſ. 3. et ed. Pariſ. ὡς μωρὸν εἴη. 1, 3, 13. vocatiuus ὦ μωρὲ eſt non vehementer reprehendentis. 4, 1, 5. μωρὸς et ἠλίθιος inter ſe permutantur. O. 3, 9.

μωρῶς, *ſtulte.* Α. 7, 6, 16. οὐκ αἰσχύνῃ οὕτω μωρῶς ἐξαπατώμενος;

N

ναὶ, ¶ 1) *profecto, ita.* Eſt affirmantis ¶ a) in reſponſione ad interroga-

ta,

Digitized by Google

ta, Απ. 1, 2, 36. ἔρωμαι ὁπόσου πωλεῖ; ναὶ τά γε τοιαῦτα, ἔφη, scil. ἔξεσί σοι ἔρεσθαι. 4, 2, 20. Inprimis cum μὰ iunctum, (Cf. μὰ nr. 2.) vbi tamen ναὶ non habet vim iurandi, vt nonnulli volunt, sed confirmandi. v. Zeun. ad Viger. 7, 9. p. 412. Π. 1, 6. 8. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, μέμνημαι. §. 19. p. 74. οὐκ ἂν σωφρονεῖν τις σοι δοκοίη, διαγωνίζεσθαι βουλόμενος — ὡς τάχιστα; ναὶ μὰ Δί', ἔφη, εἰ μέλλοι γε πλέον ἕξειν. p. 75. 8, 3, 12. Α. 5. 8. 3. Ε. 3, 4, 9. Ιερ. 1, 16. τοῦτο μὲν δὴ ναὶ μὰ τὸν Δία ἔγωγέ σοι πάνυ συγχωρῶ. Απ. 1, 2, 37. 1, 3, 12. Σ. 8, 43. οὐκοῦν με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως — ἀεὶ ἀρεσὸς ὦ αὐτῇ. ναὶ μὰ Δί', ἔφη. Intell. ἀρεσὸς ἔσῃ. it. c. μὲν οὖν, vel μέντοι, Π. 1, 6, 9. μέμνησαι; — ναὶ μὰ Δία μέμνημαι μέντοι. Ιερ. 10. 2. δεήσεται; ναὶ μὰ Δία, εἶπεν, δεήσεται μὲν οὖν. Affirmat quidem, sed contrarium eius, quod interrogatum erat, Π. 8, 4, 5. ἆρ' ἂν ἀχθεσθείης μοι —; ἀλλὰ ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς τουναντίον τούτου. In responsione ad duo interrogata, Απ. 2, 2, 11. πότερον ἄλλον τινὰ οἴει δεῖν θεραπεύειν, ἢ παρασκευάσαι μηδενὶ ἀρέσκειν —; ναὶ μὰ Δία ἔγωγε, ἔφη. Hic videtur ad prius membrum referendum esse. Alias refertur ad posterius, vt O. 13, 2. 14, 2. Σ. 5, 3. ¶ b) extra responsionem proprie dictam, in media oratione, Π 2, 2, 1. p. 101. δύσκολοι ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς ἔνιοι φαίνονται. 2, 3, 5. p. 119. Α. 6, 6, 18. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέανδρος, ἀλλὰ ναὶ μὰ τὼ Σιὼ, ἔφη, ταχὺ — ἀποκρινοῦμαι. All. pro ναὶ μὰ habent νή. Ε. 4, 1, 7. 5, 1, 4. ἀλλὰ ναὶ (Leuncl. et Wels. καὶ) μὰ Δία τόδε ἄξιον. Ιερ. 1, 13. 6, 10. Απ. 2, 7, 14. τὸν κύνα ἀκούσαντα εἰπεῖν· ναὶ μὰ Δία, scil. ὀρθῶς ποιεῖ. Απολ. 20. Σ. 7, 5. it. c. μὲν δὴ, Π. 6, 1, 3. ναὶ μὰ Δί', ἀδίκως μὲν δή. ¶ 2) Sequente καὶ verti potest: *non modo hoc, sed etiam, quin.* Π. 2, 1, 2. p. 86. οὐκ ἔρχονται; ναὶ μὰ Δί', ἔφη, καὶ πολλοί γε. 6, 1, 21. σε πιεσθῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων. ἔγωγε ναὶ μὰ Δί', ἔφη, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων. 6, 3, 5. λόγος τις ἦν· ναὶ μὰ Δί', ἔφασαν, καὶ πολύς γε. §. 8. 7, 5, 5. O. 12, 9. 12. Απολ. 4. Σ. 2, 6. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, καὶ χρῆται γε, *non modo audit, sed etiam*

etiam vtitur. §. 16. 4, 6. 49. 8, 4. ¶ 3) *saltem, certe.* Π. 8, 3, 17. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία — πολλαπλάσια εὐφραίνῃ. ¶ 4) *scilicet.* Π. 6, 3, 9. πρὸς τί δή; ὡς ναὶ μὰ Δία — κυκλωσόμενος. Ισρ. 1, 10. O. 7, 16. ¶ 5) Est concedentis, vt verti possit: *credo quidem, audio.* Post interrogationem, Π. 5, 1, 8. τὰ ἐμοὶ προσηκοντα ἀποτελῶ. ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Κῦρος. ἴσως γὰρ ἧττον ἀπῆλθες.

Ναΐδες, *Naides.* Σ. 5, 7. Ναΐδες θεαὶ οὖσαι τοὺς Σειληνοὺς — τίκτουσιν. Cf. Gramm. hist. deor. p. 88.

Ναΐς, *Nais,* fontium nympha. K. 1, 4. Χείρων — ὁ Ναΐδος νύμφης, np. Philyrae, Oceani filiae. v. Hesiod. theog. 1000. sq. Schol. Apollon. Rhod. 4, 813. et 2, 1235. Gailius tamen nomen Ναΐδος pro nomine proprio habet. v. eius *Réponse à la critique de son traité de la chasse* p. 5 — 7.

νᾶμα, *latex, riuus.* Suid: νᾶμα· ὕδωρ, ποτὸν, τόπος καταῤῥυτος ναματιαίοις ὕδασι. Cf. Hesych. K. 5, 34. τὰ νάματα καὶ τὰ ῥεῖθρα.

ναὸς, *templum.* A. 5, 3, 10. ἐποίησε ναὸν Dianae, np. Scilunte. Cf. §. 12. 13. Ag. 2, 13. ὑπὸ τῷ ναῷ Mineruae, cognomine Itoniae, in Boeotia. v. Plutarch. Agel. 19. Πο. 1, 4. κάλλιστοι ναοί. E. 2, 3, 14. ἐν τῷ ναῷ Mineruae in Athenarum acropoli. (Cf. 2, 4, 28.) 7, 4, 31. Olympiae τοῦ μεγάλου ναοῦ. §. 32. Ισρ. 11, 2. Απ. 3, 8, 10. Απολ. 15. εἰς τὸν ναὸν εἰσιόντα, *locum Delphis, vbi oraculum consulitur.* Attice dicitur νεώς, A. 5, 3, 9. παρὰ τὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος νεών. E. 1, 3, 1. ὁ ἐν Φωκαίᾳ νεὼς τῆς Ἀθηνᾶς. 1, 6, 1. ὁ τῆς Ἀθηνᾶς νεὼς ἐν Ἀθήναις. 4, 3, 13. 4, 5, 4. ὁ νεὼς τοῦ Ποσειδῶνος Athenis. 6, 4, 7. οἱ νεὼ Thebis αὐτόματοι ἀνεῴγοντο. 6, 5, 9. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν in Arcadia.

νάπη et

νάπος (poet. Port.), *saltus.* Phauorin: νάπαι· δρυμοὶ, Φάραγγες, κοιλάδες, οἱ ὀρεινοὶ καὶ ἀναπεπταμένοι τόποι, οἱ σύμφυτοι. it. νάπος παρὰ τοῖς ποιηταῖς, νάπη δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς. Suidas: νάπος οὐδετέρως, καὶ νάπη θηλυκῶς· ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος, οἱονεὶ νάφη, ὡς μὴ ἔχουσα φῶς διὰ δάσος. Ξενοφῶν δὲ οὐδετέρως λέγει τὸ νάπος. Cf. Hesych. et Etymol.

M.

Digitized by Google

M. A. 4, 5, 12. κρήνη ἀτμίζουσα ἐν νάπει. Cod. Paris. νάπῃ. 6, 5, 8. ἐπεὶ ἐγένοντο ἐπὶ νάπει μεγάλῳ καὶ δυσπόρῳ, ἀγνοοῦντες εἰ διαβατὸν εἴη τὸ νάπος — διαβαίνειν τοιοῦτον ὂν τὸ νάπος. §. 11. (His duobus in locis alii *vallem* interpretantur.) §. 13. 20. E. 5, 4, 44. Hinc A. 6, 5, 12. πόσον τι νάπος ὁ Πόντος, eleganter dictum est de mari, quod est transitu difficile. Femininum νάπη legitur A. 4, 5, 14. δείσαντες ἦκαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν νάπην. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὕλην κατὰ τὰς νάπας κυλινδούμενοι ἐσώθησαν. Π. 1, 6, 19. p. 82. νάπας (Margg. νάπη) ἢ ποταμοὺς διαβαίνειν. Ιπρ. 4, 4. ἀπόροις νάπαις. K. 5, 15. 9, 11. 10, 19.

Ναρθάκιον, *Narthacius* mons et *Narthacium* oppidum. Ptolemaeus 3, 13. ponit in Phthiotide. E. 4, 3, 4 ἐν τῷ ὄρει Ναρθακίῳ. Αγ. 2, 4. perperam legitur Ἀνδρακέων, quod mutarunt viri docti in Ναρθακιέων. E. 4, 3, 5. μεταξὺ Πραντὸς καὶ Ναρθακίου. Αγ. 2, 5. Ναρθηκίου.

ναρθηκοφόροι, *ferulas gestantes*. Pollux 10, 177. Πλάτωνος καὶ ναρθηκοφόρους ὀνομάσαντος. Sed habet etiam Xenophon Π. 2, 3, 7. 8. vbi pro ναρθηκοφόρων in Cod. Guelf. et marg. Steph. est ναρθήκων.

νάρθηξ, *ferula, bacillus*. Sed proprie est, Hesychio interprete, εἶδος φυτοῦ καλαμοειδοῦς, ἐλαφροῦ. Cf. Etymol. M. et Dioscorides 3, 91. et Fischer. ind. Palaephat. Π. 2, 3, 7. 8.

Νάσσος, *Nassus*. Αγ. 2, 26. ἐν Νάσσῳ. All. melius Ἄσσῳ. v. Ἄσσος.

ναυαγεῖν, *naufragium facere*. Π. 3, 1, 14. δεδιότες μὴ ναυαγήσωσι.

ναυάγια, *nauium fragmenta*. E. 1, 7, 10. p. 58. ἀνχιρεῖθαι τὰ ναυάγια. v. Thom. Mag. p. 622.

ναυαγὸς, *naufragus*. v. ἀναιρεῖθαι et ἀναίρεσις.

ναυαρχεῖν, *classi praefectum esse*. Semper dicitur de Lacedaemoniis. A. 5, 1, 3. Ἀναξίβιος ναυαρχῶν τυγχάνει. 7, 2, 4. E. 2, 1, 5. οὐ νόμος δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν. 2, 4, 19.

ναυαρχία, ¶ 1) *praefectura classis*. E. 2, 1, 5. Λύσανδρον — εὖ φερόμενον κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν. ¶ 2) *tempus quo quis classi praeest*. E. 1, 5, 1. τῆς ναυαρχίας παρελήλυθυίας.

ναύαρχος, *praefectus classi, summus mari imperator*. ¶ 1) apud Lacedae-

daemonios. Aristoteles polit. 2, 9. ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν οὖσι στρατηγοῖς, ἀΐδιος ἡ ναυαρχία σχεδὸν ἑτέρα βασιλεία καθέστηκε. A. 1, 4, 2. ἐκ Πελοποννήσου νῆες — καὶ ἐπὶ ταύταις ναύαρχος Πυθαγόρας Λακεδαιμόνιος· ἡγεῖτο δ' αὐτῶν Ταμὼς Αἰγύπτιος ἐξ Ἐφέσου, *inde ab Epheso omnibus praeerat Tamos.* 6, 1, 10. Ἀναξίβιος ὁ ναύαρχος. 6, 6, 9. 7, 1, 2. 7, 2, 3. mittitur ei ναύαρχος διάδοχος. §. 7. E. 1, 5, 1. Λύσανδρον ἔπεμψαν ναύαρχον. 1, 6, 4. 2, 1, 5. 7. 2, 4, 19. 3, 1, 1. 3, 2, 10. 3, 4, 26. 27. 4, 3, 5. 5, 4, 61. 63. 6, 2, 3. ἐπισήσαντες ναύαρχον Μνάσιππον. 4, 8, 20. 5, 1, 13. ¶ 2) apud Athenienses. E. 5, 1, 4. οἱ Ἀθηναῖοι — αἱροῦνται Εὔνομον ναύαρχον. Sic E. 4, 3, 6. Pharnabazus ναύαρχος Phoeniciorum est in classe cum Atheniensibus contra Lacedaemonios. Sed dubium est, quorum nauarchi intelligantur E. 1, 6, 21. vbi in instructa classe παρὰ Διομέδοντα οἱ Σάμιοι, δέκα ναυσὶν — ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Σάμιος Ἱππεύς· ἐχόμενοι δὲ τῶν ταξιάρχων δέκα — ἐπὶ δὲ ταύταις αἱ τῶν ναυάρχων τριῆς, καὶ εἴ τινες ἄλλαι ἦσαν ξυμμαχίδες. Fortassis sunt sociorum. Cf. E. 1, 7, 10. p. 58. 59. ¶ 3) apud Corinthios. E. 4, 8, 10. οἱ Κορίνθιοι ναῦς πληρώσαντες, καὶ ναύαρχον ἐπισήσαντες.

Ναυάτης, *Nauates*, Lacedaemonius. E. 3, 2, 5.

Ναυκλείδας, *Nauclidas*, Ephorus Lacedaemonius. E. 2, 4, 26. cum Pausania in expeditionem missus.

ναυκληρεῖν, *nauicularia am facere.* (Cic. Verr. 5, 18.) Λ. 7, 1. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν — χρηματίζονται — ὁ μὲν γεωργεῖ, ὁ δὲ ναυκληρεῖ, ὁ δ' ἐμπορεύεται.

ναυκληρία, *nauicularia.* Απ. 1, 6, 8. καλῶς προχωρεῖν ἡ γεωργίαν ἢ ναυκληρίαν. Ιπρ. 9, 2.

ναύκληρος, *nauclerus, nauicularius, dominus nauis, qui hominibus vel mercibus traiiciendis lucrum quaerit.* Hesych: ναύκληρος· — ὁ δεσπότης τοῦ πλοίου. Cf. Ammon. p. 96. A. 7, 2, 7. τοῖς ναυκλήροις ἀπείπε μὴ διάγειν exercitum. 7, 5, 8. Πο. 3, 4. 12. 5, 3. ἀπὸ ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων. E. 3, 4, 1. 5, 1, 18. Απ. 2, 6, 38. εἴ σε — ναυκλήρῳ ἐπαινοίην Φάσκων ἀγαθὸν εἶναι κυβερνήτην. 3, 9, 11. κυβερνήτης dicitur ὁ ἐπισάμενος, sed ναύκληρος et

et alii οἱ πειθόμενοι. O. 8, 12. Φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Cf. ἔμπορος.

Ναυκλῆς, *Naucles*, Lacedaemonius, praefectus Onei. E. 7. 1, 29. ἀμελουμένην τὴν τοῦ Ὀνείου Φυλακὴν ὑπὸ Ναυκλέους, ὃς ἦρχε τοῦ ξενικοῦ τῶν Λακεδαιμονίων.

ναυκρατεῖσθαι, *classe obsideri*. E, 6, 2, 6. ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν ἐλάμβανον διὰ τὸ κρατεῖσθαι κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν δὲ οὐδὲν εἰσήγετο αὐτοῖς, διὰ τὸ ναυκρατεῖσθαι.

ναῦλον ∫ ναῦλος, *naulum, portorium, pretium pro traiectu a nauigantibus solui solitum*. Schol. Aristoph. Rann. 272. τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ εἰώθασι λέγειν. Etiam Suidas dicit, esse masculinum. A. 5, 1, 7. ναῦλον (2 codd. ναύσαθμον) συνθέσθαι, ὅπως ὠφελοῦντες καὶ ὠφελῶνται.

ναυμαχεῖν, *pugnam nauale committere*. E. 1, 1, 1. ἐναυμάχησαν Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι. 1, 6, 12. 24. 26. νενίκηκε ναυμαχῶν. 1, 7, 1. 11. 2, 1, 16. c. πρὸς, E. 2, 1, 9. ναυμαχεῖν πρὸς Ἀθηναίους.

ναυμαχία, *pugna nauale*. E. 1, 6, 26. πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν. 1, 7, 2. §. 6. τοὺς νικήσαντας ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. 1, 1, 19. ὅσας ναυμαχίας ἐνικήκατε. 1, 6, 2. ναυμαχίᾳ νενικηκώς. 2, 1, 5. ἐνίκησε ναυμαχίαν. 4, 3, 7. Sic c. κρατεῖν, E. 1, 7, 10. p. 58. κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ. 2, 1, 21. Cf. ἡττᾶν.

Ναύπακτος, *Naupactus*. Steph. Byz: Ναύπακτος, πόλις Αἰτωλίας. Ptolemaeus Locris adscribit. v. quos laudat Wass. ad Thucyd. 4, 76. E. 4, 6, 14. Aetoli ἤλπιζον Ναύπακτον αὐτοῖς ξυμπράξειν.

ναυπηγεῖν, *naues fabricare*. Πο. 4, 35. ὁπόσαι ἂν ἢ οἰκοδομηθῇ, ἢ ναυπηγηθῇ. E. 1, 1, 17. ἐκέλευσε ναυπηγεῖσθαι τριήρεις — ναυπηγουμένων δὲ, scil. αὐτῶν. 1, 3, 11. ναῦς — καὶ ὅπως ἄλλαι ναυπηγηθείησαν.

ναυπηγεῖσθαι, ¶ 1) *sibi naues aedificare*. E. 5, 4, 34. οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐναυπηγοῦντο. ¶ 2) *naues aedificari iubere*. E. 2, 1, 7. ἄλλας ἐν Ἀντάνδρῳ ἐναυπηγεῖτο.

ναυπηγήσιμος, *ad fabricandas naues aptus*. A. 6, 4, 3. ξύλα — ναυπηγήσιμα. Aϑ. 2, 11. E. 5, 2, 12. p. 300.

ναυπηγοὶ, *nauium fabricatores.* Aϑ. 1, 2.

Ναυπλία, *Nauplia*, portus Argolidis. Steph. Byz: Ναυπλία, πόλις Ἄργους. Cf. Paufan. 2, 38. E. 4, 7, 6.

ναῦς, *nauis.* Differt a nomine πλοῖον ita, vt ναῦς fit longa et militum, πλοῖον autem rotundum et mercium. v. Ammon. in v. νῆες, Doruill. ad Charit. p. 673. fq. et Valckenar. ad Herodot. 6, 40. A. 5, 1, 9. ἀμελήσας τοῦ συλλαβεῖν πλοῖα — ὤχετο — ἔχων τὴν ναῦν, np. πεντηκόντορον. Genit. τῆς νεὼς Π. 8, 1, 5. E. 1, 6, 24. O. 8, 14. Dativ. τῇ νηΐ, E. 1, 5, 3. 7. 2, 3, 17. p. 93. 4, 3, 6. Απ. 3, 9, 11. O. 8, 15. Accuf. τὴν ναῦν Aϑ. 3, 4 E. 1, 6. 13. τοὺς ἐπιβάτας ἐς κοίλην ναῦν μεταβιβάσας. Vertunt *in concauam nauim.* Immo eft *in cauum nauis* f. *carinam.* v. *Doruill.* l. l. E. 1, 7, 10. p. 59. 5, 1, 17. κατὰ ναῦν σκηνήσειν, *in nauibus.* Nominat. plural. νῆες (quae eft Attica forma pro ναῦς. v. Phrynich. p. 68. et Thom. Mag. p. 626. Cf. Moeris p. 266. et Fifcher. ad Weller. p. 127.) A. 1, 4, 2, 3. Aϑ. 2, 11. E. E. 1, 6, 2. 24. Genit. νεῶν et νηῶν A. 1, 4, 3. παρῆν ὁ Χειρίσοφος ἐπὶ τῶν νεῶν. 7, 5, 8. E. 1, 1, 26. 1, 5. 7. 2, 1, 15. 4, 3, 6. Dativ. ναυσὶ E. 1, 5, 6. Απ. 3, 5, 6. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν, *a nautis.* Cf. πλεῖν. Saepe ante hunc caſum omittitur ἐν vel σὺν, vt E. 1, 7, 10. p. 59. ταῖς ἄλλαις ναυσὶν ἔπλεον ἐπὶ τὰς πολεμίας. 2, 1, 19. ὀκτὼ ναυσὶν ἀπέπλευσε. Cf. βοηϑεῖν. Accuf. τὰς ναῦς, e Phrynichi et Thomae praeceptis, non νῆας, A. 1, 4, 5. 5, 4, 4. Aϑ. 1, 2. E. 1, 1, 1. ἦλϑεν ἐξ Ἀϑηνῶν ναῦς ἔχων ὀλίγας, *cum claſſe exigua.* 1, 5, 6. 1, 6, 2. 1, 7, 10. p. 57. 2, 1, 5. Λύσανδρον αἰτήσοντας ἐπὶ τὰς ναῦς imperatorem. 4, 3, 6. 4, 8, 12. 34. 5, 1, 21. ναῦς πλήρεις ἔτρεφε, *plenas milite, gut beſetzt.* 6, 1, 4. p. 361. ναῦς ποιήσασϑαι. Cf. ἀνάγειν, ἀνέλκειν, ἐκπέμπειν, πληροῦν, συλλέγειν.

Ναυσικύδης, *Nauſicydes.* Απ. 2, 7, 6. diues factus ex ἀλφιτοποιΐᾳ. A Schol. Ariſtoph. Eccleſ. 426. vocatur ἀλφιταμοιβός.

ναυσίπορος (poet. Port.) dicitur de flumine, *quod nauibus traiicitur* vel *traiici*

traiici poteſt. Heſych: ναυσίπορος· πλεόμενος. Suid: ναυσίπορος ποταμὸς, ὑπὸ νηῶν περαιούμενος. A. 2, 2, 2. Τίγρης — ναυσίπορος, ὃν οὐκ ἂν δυνηίμεθα ἄνευ πλοίων διαβῆναι.

ναύσταθμος, v. ναῦλον.

ναύτης, ¶ 1) *nauta, remex.* E. 7, 1, 3. οἱ ναῦται ἢ εἴλωτες ἢ μισθοφόροι. ¶ 2) *miles claſſiarius.* E. 1. 1, 16. ἔδωκεν ἐφόδιον — ὁπλίτας τοὺς ναύτας. 1, 2, 1. πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελτασας ποιησάμενος. 1, 5, 3. τάξαι τῷ ναύτῃ (intell. ἐκάτῳ) δραχμὴν — οἱ τῶν Ἀθηναίων ναῦται ἀπολείψουσι τὰς ναῦς. §. 4. 1, 6, 6. 8. 2, 1, 4. 8. Sic E. 5, 1, 13. in margg. eſt ναῦται pro στρατιῶται.

ναυτικὸς, *nauticus, nauali.* A. 1, 3, 12. δύναμιν καὶ πεζὴν καὶ ναυτικήν. Αθ. 1, 11. E. 7, 1, 2. p. 436. Απ. 3, 6, 9, ¶ 2) ἡ ναυτικὴ, *res naualis.* Αθ. 1, 19. τὰ ὀνόματα μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ. ¶ 3) τὰ ναυτικὰ, *res naualis.* E. 1, 6, 4. ἄρτι ξυνιέντων τὰ ναυτικά. §. 5. 3, 4, 27. τὰ ναυτικὰ ἔπραττεν, *claſſi praeerat.* 7, 1, 2. p. 437. Απ. 3, 5, 18. Ιπρ. 7, 4. quo loco poteſt *bellum nauale* intelligi. ¶ 4) τὸ ναυτικὸν, a) *res naualis.* Πο. 5, 6. Athenienſes προσάται τοῦ ναυτικοῦ, *imperio maris potiti.* ¶ b) *claſſis*, it. *imperium in claſſem.* Αγ. 1, 36. τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις. E. 1, 5, 6. τὸ ναυτικὸν συνετέτακτο. §. 10. 2, 1, 8. vbi poteſt eſſe *bellum nauale.* 3, 4, 26. 4, 1, 14. 4, 8, 6. 5, 1, 2. 3. 17. 22. ¶ c) *copiae nauales.* Ita Camerar. vertit Αθ. 1, 12. ἡ πόλις δεῖται τῶν μετοίκων διά τε τὸ πλῆθος τῶν τεχνῶν, καὶ διὰ τὸ ναυτικόν. Sed nec male Leuncl. *rem naualem.* E. 1, 1, 23. τὸ ναυτικὸν, ὃ ἐκεῖνος ἠθροίκει ἀπὸ τῶν συμμάχων. 1, 5, 12. 2, 3, 6. 3, 1, 1. 3, 4, 2. 3, 5, 8. extr. 7, 1, 2. p. 438. ὥσπερ ὑμεῖς ναυτικῷ, οὕτως ἐκεῖνοι καὶ κατὰ γῆν πλεῖστοι ἐξέλθοιεν. Sine ellipſi legitur Αγ. 1, 6. ναυτικὸν καὶ πεζὸν στράτευμα. Sic E. 6, 2, 3. pro τὸ ναυτικὸν in margg. eſt στράτευμα τὸ ναυτικόν. Cf. πληροῦν et τρέφειν. ¶ d) Πο. 3, 9. ναυτικὸν Salmaſius de modo vſurar. p. 24. et 122. explicat per *pecuniam, quae mercatoribus nauigaturis ſub vſuris datur.* Dicit enim, intelligi δάνεισμα, quo pertineat locus Pollucis 8, 141. δάνεισμα· ἔγγυον, (Viri docti re-

reponunt ἔγγειον,) ναυτικὸν, atque ἔγγυον et ναυτικὸν etiam a Demoſthene iungi. Sed Heraldus animaduu. in Salmaſii obſeruatt. ad I. A. et R. 2, 20. rectius exponit de *ſalario nautico* ſ. nautis et militibus claſſiariis quotidie dato, quod erat triobolus. v. τριώβολος. Cf. Thucyd. 8, 45. ibique Duker.

ναυτιλία, *nauigatio*. Απ. 4, 2, 32. στρατείας αἰχρᾶς καὶ ναυτιλίας βλαβερᾶς.

νεαλὴς, *recens*. Π. 8, 6, 9. ἵππους νεαλεῖς. Oppon. ἀπειρηκότες.

Νεανδρεῖς, *Neandrenſes*. Steph. Byz: Νεάνδρεια, πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ — λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδετέρως. ὁ πολίτης Νεανδρεύς. Sed E. 3, 1, 13. numerantur inter ciuitates Aeolidis.

νεανίας, ¶ 1) *iuuenis*. Π. 2, 2, 2. p. 103. στήσας τὸν λοχαγὸν, καὶ τάξας ἐπ' αὐτῷ ἄνδρα νεανίαν — καὶ ὁ ἀνὴρ ὁ νεανίας. p. 104. idem ſimpliciter vocatur ὁ νεανίας. Απ. 3, 1, 2. ὦ νεανία. (§. 8. 10. idem vocatur νεανίσκος, quanquam Ammonio p. 36. auctore, νεανίσκος eſt iunior, quam νεανίας.) 3, 3, 1. ¶ 2) *robuſtus*. v. Obſ. Miſc. Nov. T. VI. p. 493. Π. 1, 3, 6. εὐωχοῦ, ἵνα νεανίας οἰκαδε ἀπέλθῃς.

νεανισκεύεσθαι, *aetatem iuuenilem transigere*. Si Polluci 2, 20. credimus, νεανιτεύεσθαι dixit Xenophon. Sed viri docti e cod. MS. repoſuerunt νεανισκ. Π. 1, 2, 15. οἳ ἂν παιδευθῶσι παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις, ἔξεσιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι. In Iqq. eſt ἐν ἐφήβοις διατελέσωσι τὰ νόμιμα ποιοῦντες.

νεανίσκος, ¶ 1) *iuuenis, adoleſcens*. A. 4, 3, 8. δύο νεανίσκω. §. 10. iidem in plurali nominantur νεανίσκοι. 7, 2, 18. ἐξετράφην ὀρφανὸς — ἐπεὶ δὲ νεανίσκος ἐγενόμην, *adoleui*. E. 2, 3, 16. 3, 3, 5. Απ. 2, 2, 1. 7. Απολ. 31. ὁ νεανίσκος οὔτε ἐπαύετο πίνων, vbi fere eſt pro ἐκεῖνος. ¶ 2) Permutatur cum ἀνὴρ, Π. 8, 3, 12. 13. aliquoties vocatur νεανίσκος qui §. 11. ἀνήρ. A. 7, 7, 3. qui §. 1. ἀνὴρ dicitur. Sic Π. 5, 1, 4, — 9. ſaepe Araſpas vocatur νεανίσκος. 5, 2, 13. Απ. 3, 14, 4. Phauorin: νεανίσκος ἀπὸ ἐτῶν εἰκοσιτριῶν ἕως ἐτῶν τριακοντατεσσάρων, ἢ τεσσαράκοντα ἐνός. Cf. Diog. Laert. 8, 10. Sic *adoleſcens* apud Latinos. v. Cort,

Cort. ad Salluſt. Catil. 38, 1. et Boſii index ad Cornel. Nep. Refertur huc a nonnullis A. 2, 1, 10. vbi Phalinus ad Xenophontem: *Φιλοσόφῳ μὲν ἔοικας, ὦ νεανίσκε.* Sed haud dubie a leniore natu dictum eſt per ironiam et contemtum, vt ſit *temerarie, rerum imperite. Heſych: νεανίας· τολμηρός.* it. *νεανίσκος· νήπιος.* Phauorino eſt *ὁ ἔχων γνῶσιν βρέφους, κἂν γέρων.*

νεαρὸς, ¶ 1) *iuuenilis, adoleſcenti proprius.* Π. 1, 4, 3. *τὶ νεαρὸν — ἐν σώμασιν — ὃ κατηγορεῖτὴν ὀλιγοετίαν.* ¶ 2) *tenerae aetatis.* K. 9, 10. *διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι*, np. *τὰ σώματα τῶν νεβρῶν.*

νέατος, *aruorum renouatio.* v. Salmaſ. ad Solin. p. 514. (T. I. p. 73.) et infra *νεός.* O. 7, 20. *νέατος, σπόρος — ἔργα ἐστίν.*

νεβρὸς, *hinnulus, ceruae catulus.* K. 9, 1. *νεβροὺς καὶ τὰς ἐλάφους — τοὺς νεογνοὺς τῶν νεβρῶν.* §. 3. 4. 8. 10.

νεῖκος, *controuerſiae.* K. 1, 17. *εἰ πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος.*

νεῖν, νῆσαι, *accumulare, congerere.* Etymol. M. *νῶ — σωρεύω· οὗ ὁ παρακείμενος νένηκα, νένημαι.* Heſych. et Phauor: *νένηται· πεπλήρωται, σωρεύεται.* it. *νενημένων· συγκειμένων.* quam gloſſam Albertius putat reſpicere ad locum A. 5, 4, 16. *εὕρισκον θησαυροὺς — ἄρτων νενημένων* (all. perperam habent *νενεμημένων*). Eundem locum laudauit Suidas in v. *νενημένην*, niſi quod pro *εὕρισκον* legit *εὕροις γάρ.*

νεῖν et

νεῖσθαι, ¶ 1) *natare.* A. 5, 7, 15. *μὴ ἐπισάμενος νεῖν.* 4, 3, 9. *ἐκδύντες — ὡς νευσούμενοι* (all. *σπευσόμενοι*) *διαβαίνειν.* Suid. et Phauor. laudant h. l. et explicant *κολυμβήσοντες.* Nimirum auctore Moeride p. 267. *νεῖν καὶ νήχεσθαι* dicitur *Ἀττικῶς· κολυμβᾷν, Ἑλληνικῶς.* Cf. Thom. Mag. p. 624. ¶ 2) *abire, vehi.* Π. 4, 1, 6. *ἐφ' ἵππων νέονται.* All. *ἔσονται.*

νειοποιεῖν, *veruactum facere, agrum nouare.* O. 11, 16. *Φυτεύοντες — νειοποιοῦντες — σπείροντες.*

νεκρὸς, *cadauer, corpus mortui.* Π. 4, 6, 2. p. 258. *νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου.* 7, 3, 2. A. 4, 2, 12. *τοὺς νεκροὺς ἀπήτει.* §. 14. 5, 2, 7. *ἀπάγειν ἄνευ πολλῶν νεκρῶν.* E. 3, 2, 4. *εὗρον νεκροὺς γυμνοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ.* 3, 5, 16. 17. Cf.

Digitized by Google

Cf. ἀναιρεῖσθαι, κεῖσθαι, ὑπόσπονδος.

Νεμέα, *Nemea*, ager Nemeenſis. E. 4, 2, 8. ἐν τῇ Νεμέᾳ ἦσαν, np. vbi fuit Nemea fluuius, Corinthum et Sicyonem interfluens. v. Mor. ad h. l. 4, 7, 3. Ageſipolis contra Argiuos ducturus ἐνέβαλε διὰ Νεμέας. 7, 2, 5. 7, 5, 6. Epaminondas in Arcadiam profecturus ἐπεὶ ἐν Νεμέᾳ ἐγένετο. §. 7. ἀΦορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας ἀΦικνεῖται εἰς τὴν Τέγεαν.

νέμειν, ¶ 1) *tribuere, aſſignare.* Π. 2, 1, 2. extr. τούτους ὑμῖν καὶ τοῖς ἵπποις νέμομεν, *aduerſus hos collocamus vos.* 8, 1, 7. μηδὲν — τοῖς ἀποῦσι νέμειν, *nulla dona dare, et nulla officia iniungere.* 8, 6, 2. Cyrus vult quibusdam ſuorum χώρας νέμεσθαι (all. γενέσθαι) καὶ οἴκους in deuicta regione. A. 6, 6, 17. ἀξίαν ἑκάστοις νεῖμαι. Alias dicitur ἀποδιδόναι. Αθ. 1, 4. Σ. 8, 19. qui corpus alterius obſcene amat, ἑαυτῷ μὲν νέμει ὧν ἐπιθυμεῖ, τῷ δὲ παιδὶ τὰ ἀπονειδισότατα, *ipſe fruitur — ſed amaſio dat* etc. ¶ 2) *diſtribuere.* Π. 4, 2, 19. p. 224. νεῖμαι τὰ χρήματα. 4, 5, 17. νείμαντα πάντων τὸ μέρος καὶ τῷ ἀγγέλῳ. 8, 3, 2. A. 7, 3, 10. τρίποδες — κρεῶν μεσοὶ νενεμημένων, *carnibus in fruſta diſſectis vt diſtribuerentur.* ¶ 3) *paſcere, paſcua habere.* Π. 3, 2, 9. ἐπεὶ ὄρη ἀγαθὰ ἔχετε, ἐθέλοιτ' ἂν ἐᾶν νέμειν ταῦτα τοὺς Ἀρμενίους — οἱ νέμοντες — ἀσΦαλῶς νέμειν — νέμοιτε. ¶ 4) *depaſcere.* A. 4, 6, 13. τὸ ὄρος νέμεται αἰξί. All. γέμεται. Sed tunc ſcribendum eſſet γέμει. ¶ 5) νενεμημένων, *diuerſorum,* in var. lect. eſt pro νενημμένων. v. νεῖν.

νέμεσθαι, *paſci, paſtum exire.* Π. 1, 6, 19. p. 80. lepus ἐν σκότει νέμεται. 6, 3, 3. A. 2, 2, 7. Αν. 2, 7, 14. 3, 11, 8. K. 9, 8. c. acc. Π. 1, 1, 2. νέμονται χωρία, ἐΦ' ὁποῖα ἂν αὐτοὺς ἀΦιῶσι.

νεόγαμος, *nouus maritus.* Π. 3, 1, 20.

*νεογνὴς pro νεογενὴς, et νεογνὸς, *recens natus.* 1) De catulis ferarum. v. Poll. 5, 16. qui habet νεογνὰ et νεογενῆ. K. 10, 23. τὰ νεογνὴ αὐτῶν. Steph. vel per ſyncopen dictum putat, vel νεογνὰ reſcribendum. Cf. Zeun. et Gramm. qui et ipſe obſeruauit, formam νεογνὸς eſſe frequentiorem. Euripi-

Digitized by Google

pides tamen Iphig. in Aul. 1623. habet μόχον νεαγενῆ, et Homer. Od. δ, 336. νεβρούς νεηγενέας, vbi Euſtath. p. 1498, 40. interpretatur νεογνούς. K. 5, 14. τὰ λίαν νεογνὰ, np. λάγια. Oppon. οἱ ἔτειοι. 9, 1. 2) Dicitur etiam de hominibus, O. 7, 21. τῶν νεογνῶν τέκνων παιδοτροφία. §. 24. τὰ νεογνὰ βρέφη. Cf. interpp. Thom. Mag.

νεοδαμώδης, *recens in ciuitatem adſcriptus, nouus popularis.* Scil. apud Lacedaemonios, ſi qui Helotes bello heris ſuis operam approbaſſent, libertate donati νεοδαμώδεις dicebantur. v. Valckenar. ad Herodot. 9, 11. Thucyd. 7, 58. δύναται τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι. Ibi Schol: νεοδαμώδης· ὁ ἐλεύθερος παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Heſych: νεοδαμώδεις· οἱ κατὰ δόσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τῆς Εἱλωτείας. Pollux 3, 83. τοὺς εἰς ἐλευθερίαν τῶν Εἱλώτων ἀφιεμένους οἱ Λακεδαιμόνιοι νεοδαμώδεις καλοῦσιν. Cf. Suid. et Phauorin. Tales liberti erant illi quidem ciues, verum non optimo iure et conditione, ſed tributarii. Pollux l. l. recenſet eos cum Peneſtis et Helotibus inter eos, qui fuerint μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων, medio interſeruos et ingenuos loco. Heſychio auctore δαμώσεις (leg. δαμώδεις) erant οἱ ἐντελεῖς παρὰ Λάκωσι, *ciues vectigal ſoluentes.* v. Meurſ. miſcell. Lacon. 2, 7. Hudſon. et Duker. ad Thucyd. 5, 34. Sed Morus in indice putat, fuiſſe vicinos Spartanis, iis ſubiectos et tributarios, ac ciuitatis iure donatos. Valckenarii tamen ſententiam Schneiderus in indice defendit. Ag. 1, 7. et E. 3, 4, 2. ter mille ſ. potius bis mille (v. Zeun. ad Ag. l. l.) νεοδαμώδεις et συμμάχων ἑξακισχίλιοι Ageſilao traduntur in militiam. E. 1, 3, 10. ſunt in praeſidiis Lacedaemoniorum Byzantio impoſitis. 3, 1, 3. τῶν νεοδαμωδῶν — τῶν δὲ ἄλλων Πελοποννησίων. 3, 3, 6. Εἵλωσι καὶ νεοδαμώδεσι, καὶ τοῖς ὑπομείοσι, καὶ τοῖς περιοίκοις. 3, 4, 20. τοὺς νεοδαμώδεις ὁπλίτας. 4, 3, 8. 5, 2, 16. νεοδαμώδεις τε, καὶ τῶν περιοίκων, καὶ τῶν Σκιριτῶν, ἄνδρας ὡς δισχιλίους. 6, 1, 4. p. 363. ſunt minus boni milites, quam reliqui Lacedaemonii. 6, 5, 24.

νεόδαρτος, *recens excoriatus.* A. 4, 5, 11. καρβά-

βάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

Νέον τεῖχος, *caſtellum nouum*. Eſt nomen vrbis Thraciae in regno Seuthae, A. 7, 5, 4.

νέος, ¶ 1) *iuuenis, adoleſcens*. Π. 1, 4, 3. νέοι. 5, 1, 11. ἢ νέος ἢ γέρων. 7, 5, 18. ἔτι νέου ὄντος σου πάνυ. Αγ. 11, 15. νέοι φίλοι. All. νέον. Recte. Nam opponitur γηραιόν. E. 2, 4, 17. Απ. 1, 2, 26. νέω ὄντε. 2, 1, 5. δύο τῶν νέων. §. 31. νέοι ὄντες. 3, 10, 1. τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ σώματα. Σ. 2, 5. Ιπρ. 1, 11. Leuncl. Π. 5, 2, 13. pro καὶ ἐκείνου ἑταῖρον legit καὶ ἐκ νέου. Compar. et Superl. Π. 3, 1, 1. τὸν νεώτερον υἱόν, *natu minorem*. 3, 3, 2. 4, 5, 12. p. 247. συμβουλεύω σοι, καίπερ νεώτερος ὤν. A. 1, 1, 1. παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κῦρος. 3, 2, 25. ἡμεῖς οἱ νεώτατοι. All. νεώτεροι. 7, 4, 4. τῶν ὁπλιτῶν τοὺς νεωτάτους. Compar. pro poſitiuo, Π. 2, 4, 13. τῶν νεωτέρων ἱππέων. 4, 2, 12. p. 217. τοὺς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν. E. 3, 3, 8. 4, 4, 4. 16. De mulieribus, Λ. 1, 7. εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, *iuuenculam vxorem*. Π. 3, 3, 29. γυναῖκες — αἱ νεώτεραι, i. e. νέαι. Cf. παῖς nr. 6. De beſtiis, K. 9, 8 οἱ νέοι τῶν νεβρῶν. ¶ 2) Dicitur, vt νεανίσκος, de *homine plus quam* 40 *annos nato*. Αγ. 1, 6. Ἀγησίλαος ἔτι νέος ὢν ἔτυχε τῆς βασιλείας. E Plutarchi vita Ageſ. ſub finem patet, eum tunc fuiſſe 43 annorum. ¶ 3) Refertur inprimis ad robur. O. 20, 18. ἀμφότεροι νέοι ὄντες καὶ ὑγιαίνοντες. ¶ 4) *nouus*. Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ, *modi recens inuenti*. In ſqq. eſt καινά. Sic comparatiuus Αγ. 7, 2. νεώτερόν τι ἐπεχείρησε ποιεῖν, *noui quid in rep. moliri*. E. 5, 2, 9. νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες πραγμάτων, *res nouas*. Cf. ἄλλος. ¶ 5) Male legitur pro ἐνεός. v. ibi.

νεὸς, *nouale*. Ita terra vocatur per omne id tempus, quo vertitur et aratur, donec conſeratur, et quae ſementem exſpectat et frequentibus iterationibus ad accipiendum ſemen paratur. v. Salmaſ. ad Solin. p. 514. (p. 731.) Heſych: νειός· κυρίως ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη γῆ. Cf. Suid. O. 16, 10. τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι. §. 12. ἡ νειός. §. 14. εἰ σκάπτοντες (Ergo non tantum

arando) τὴν νεὸν ποιοῖεν, — δίχα δεῖ ποιεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν ὕλην. 17, 1. 20, 3. Cf. προεργάζεσθαι.

νεοσσὸς, *pullus*. Thom. Mag. mauult Attice νεοττός. O. 7, 34. de apiculis: ἐπειδὴ — ἀξιοεργοὶ οἱ νεοσσοὶ γένωνται.

νεότης, *iuuentus*. Π. 8, 7, 3. p. 502. τοὐμὸν γῆρας οὐδεπώποτε τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον. Αγ. 11, 15. Απ. 2, 1, 31. 4, 2, 1. De equo pullo, Ιπ. 3, 2.

νεοττιὰ, *nidus*. Suid. et Hesych. interpretantur nomine κλιά. E. 7, 5, 10. ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν, ὥσπερ νεοττιὰν παντάπασιν ἔρημον τῶν ἀμυνουμένων.

Νέστωρ, *Nestor*. Σ. 4, 6. ὅμοιος Ἀχιλλεῖ ἢ Αἴαντι ἢ Νέστορι. K. 1, 2. Chironis discipulus. § 7. et 12. laudatur et cum Menestheo comparatur.

νεύεσθαι, v. νεῖσθαι.

νεῦμα, *nutus*. A. 5, 8, 9. νεύματος μόνου ἕνεκα χαλεπαίνει πρωρεύς. Cf. δίνευμα.

νευρὰ, *neruus in arcu*. A. 4, 2, 16. εἶλκον τὰς νευράς. 5, 2, 10. τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς. 2 codd. πλευραῖς.

νεῦρον, *neruus qui adhibebatur ad fundas*. A. 3, 4, 9.

νευροῤῥαφεῖν, *consuere*. Π. 8. 2, 4. ὁ μὲν ὑποδήματα νευροῤῥαφῶν τρέφεται, ὁ δὲ χίζων. Cf. Poll. 7, 81. vbi ad hunc Xenophontis locum respicit.

νευρόσπαστα, *imagunculae quae neruis quibusdam vel filis occultis ita trahuntur ac mouentur, vt viua videantur*. v. Horat. 2, sat. 7, 82. ibique interpp. Aristot. de mundo c. 6. Coel. Rhodigin. lectt. antiqu. 7, 16. et Gataker. ad Antonin. 7, 3. Sed Σ. 4, 55. intelliguntur omnino θαύματα i. *praestigiae*, quae edebantur a saltatrice et fidicina.

νεφέλη, *nubes*. A. 1, 8, 5. ἐφάνη κονιορτὸς ὥσπερ νεφέλη λευκή. Cf. προκαλύπτειν.

νεωκόρος, *aedituus*. Etymol. M. νεωκόρος παρὰ τὸ κορῶ, καθαίρω καὶ ἐπιμελείας ἀξιῶ, καὶ τὸ νεὼς Ἀττικῶς, ὁ τοῦ νεῶ ἐπιμελούμενος. Suid: νεωκόρος· ὁ τὸν νεὼν κοσμῶν καὶ εὐτρεπίζων, ἀλλ' οὐχ ὁ σαρῶν. Cf. Hesych. et Phauor. et Schol. Aristoph. nubb. 44. Scil. proprie νεωκόροι erant sacerdotibus inferiores, quippe purgandis et verrendis aedibus sacris destinati. Sed deinde etiam magnae

gnae dignitatis fuerunt, ita vt a sacerdotibus non differrent. v. interpp. ad Thom. Mag. p. 404. sq. et ad Act. 19, 35. it. Io. Taylor praefat. ad leg. decemv. de debitore in partes dilacerando, Cantabrig. 1742. 4. p. 9. sq. et p. 31. Locus Xenophontis est in v. Μεγάβυζος.

Νέων, *Neo*, dux Graecorum. A. 5, 7, 1. succenset Xenophonti et milites contra eum instigat. 6, 2, 8. malitiose suadet ei vt seorsim iter faciat. 6, 4, 16. temere educit nonnullos praedatum. 6, 5, 3. 7, 2, 1. 6. 9. 7, 3, 1. 3. separat se cum suis a reliquis Graecis, et imperium totius exercitus affectat. Fuit gente Ἀσιναῖος, A. 5, 3, 5. 5, 6, 22. πλὴν Νέωνος Ἀσιναίου (all. Ἀσινέως) ὃς Χειρισόφῳ ὑπεστρατήγει. 6, 4, 8. amicus Chirisopho, et hoc mortuo in eius locum surrogatus. 7, 1, 25. 7, 2, 1. Vnde A. 7, 2, 16. vocatur Λακωνικός.

νεώριον, *nauale, portus*. Hesych: νεώριον· λιμήν. Ita quoque Phauorin. qui addit haec: ἦγουν ὁ τόπος ὁ περιέχων τὰ πλοῖα, ἡνίκα ἂν ἐλκυσθῶσι. Harpocrat. et Suid: νεώρια καὶ νεώσοικοι· μήποτε νεώρια ὁ τόπος ἅπας, εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις. καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ κατέλκονται. A. 7, 1, 17. τριήρεις τὰς μὲν ἐν θαλάττῃ, τὰς δ' ἐν τοῖς νεωρίοις. Aθ. 3, 2. Πο. 6, 1. E. 4, 4. 19. 6, 5. 32. Cf. νεώσοικος.

νεώς, v. νηός.

νεώσοικος, *statio nauium, porticus iuxta mare aedificata ad recipiendas per hiemem naues*. Hesych νεώσοικοι· τὰ νεώρια, ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται. Etiam Harpocratio nullum discrimen statuit inter νεώριον et νεώσοικος. v. νεώριον. Sed Etymol. M. et lexicon rhetor. MS biblioth. Coislin. νεώσοικοι· καταγώγια ἐπὶ τῆς θαλάττης ᾠκοδομημένα εἰς ὑποδοχὴν τῶν νεῶν. τὰ νεώρια δὲ ἡ τῶν ὄρων περιβολή. v. Hemsterhus. ad Poll. 9, 28. E. 4, 4, 12. Corinthi οἱ ἐν τῷ λιμένι — οἱ μὲν ἐπὶ τῶν τειχῶν, οἱ δὲ ἐπὶ τὰ τέγη τῶν νεωσοίκων ἀναβάντες.

νεωστί, *recens, nuper, non ita pridem*. Π. 3, 3, 18. p. 187. οὓς νεωστὶ συμμάχους ἔχομεν. A. 4, 1, 9. E. 1, 2, 5. νεωστὶ ἥκουσαι. 4, 7, 5. Πο. 4, 28. K. 9, 16.

εἰς νέωτα, *in annum insequentem, anno proxi-*

mo. Hesych: *νέωτα· εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ μέλλον ἔτος.* Moeris: *νέωτα, Ἀττικῶς· τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς.* Thom. Mag: *ἐς νέωτα, Αττικόν· ἐς τοὐπιὸν δὲ, κοινόν.* Cf. Suidas. Π. 7, 2, 5. 8, 6, 7.

νεωτερίζειν, res nouas moliri. Hesych. et Suid: *νεωτερίζει· καινὰ πράττει.* E. 2, 1, 4. *ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν καὶ νεωτερίσωσί τι.*

νὴ est particula iurandi, vt Latinum *per.* Vnde ¶ 1) *νὴ Δία* f. *νὴ τὸν Δία*, ¶ a) *profecto, haud dubie, vtique.* Π. 1, 3, 6. *ἦ καὶ δίδως μοι — χρῆσθαι;* Resp. *νὴ Δία, ἐγώ σοι.* 1, 4, 19. *νὴ τὸν Δί' — ἀλλ' οὖν πονηροί, at profecto sunt mali.* §. 28. E. 4, 1, 3. Απ. 2, 1, 2. 3. O. 20, 29. *νὴ Δία, ἐγὼ δέ γε σοὶ ἑπομόσας λέγω.* Σ. 2, 2. ¶ b) *recte, ita est vt dicis.* Π. 1, 6, 19. p. 77. *περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους — νὴ Δί', ἔφη.* 8, 4, 4. Απ. 3, 6, 2. Socrates interrogat: *προσατεύειν διανενόησαι;* Resp. *ἔγωγ', ἔφη.* Tum Socrates rursus: *νὴ Δί' ἔφη, καλὸν γὰρ, recte certe facis.* 3, 8, 6. 3, 10, 10. 4, 2, 33. O. 3, 6. Σ. 2, 20. 23. 4, 5. 8, 12. ¶ c) *scilicet.* In narrando, Π. 2, 2, 17. *ἐγὼ ὑμῖν νὴ τὸν Δία — ἑρῶ.* In media et ineunte responsione, Π. 1, 3, 9. *τί δή; — ὅτι νὴ Δί' ἐδεδοίκειν. — πῶς δή; — ὅτι νὴ Δί' ἐώρων.* §. 10. 2, 2, 14. 3, 1, 11. 4, 5, 6. Ιερ. 8, 8. Απ. 2, 7, 3. 3, 8, 4. 3, 11, 9. 14. 15. 4, 2, 32. O. 12, 4. 6. Σ. 4, 54. 5, 4. In fine Π. 2, 3, 11. *ἦ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖτε; ὁποσάκις γε, ἔφη, καὶ δειπνοποιούμεθα νὴ Δία.* 3, 1, 23. Σ. 2, 5. 16. ¶ d) *quin, quin etiam.* In responsione, Π. 2, 2, 16. *ἦ — ὅτι καλόν ἐστι, περιάγεις τὸ μειράκιον —; νὴ τὸν Δί', ἔφη, ἥδομαι καὶ συνὼν τούτῳ καὶ θεώμενος.* 4, 1, 11. 8, 4, 11. Απ. 3, 8, 7. 4, 2, 8. 23. Σ. 3, 4. 4, 54. Extra responsionem, Π. 4, 3, 3. p. 228. *νομίζουσι πάντα οὐχ ἧττον ἑαυτῶν εἶναι, ἢ ἡμέτερα. ἴσως δὲ νὴ Δία καὶ μᾶλλον.* §. 4. Iq. A. 5, 7, 14. E. 1, 7, 10. p. 56. Απ. 4, 2, 12. 34. Ab initio hortationis, Απ. 3, 1, 11. *νὴ Δί', ἔφη, πάλιν τοίνυν ἐλθὼν ἐπανερώτα.* ¶ e) Est fere negantis. Απ. 2, 7, 4. *οὐκοῦν αἰσχρὸν —; νὴ Δί', ἔφη, immo.* §. 6. vbi verti potest *immo scio.* 4, 6, 10. Σ. 4, 8. 5, 1. noli cum Socrate, o Critobule, cer-

certare. Critobulus nihil reſpondet. Sed νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης. ἴσως γὰρ εὐδοκιμοῦντα τὸν μαστροπὸν — ὁρᾷς, *ia, ia, er hat keine Luſt.* ¶ f) Eſt obiicientis. E. 7, 3, 7. p. 477. ἀλλὰ νὴ Δία, εἴποι τις ἄν, ἑκὼν ἦλθε. Goldhagen: *ums Himmels willen.* Απ. 1, 2, 9. poſt laudes Socratis ſequuntur haec: ἀλλὰ νὴ Δία, ὁ κατήγορος ἔφη, ὑπερορᾶν ἐποίει. Vbi recte Fr. Portus dicit, hanc formulam ironiam habere. ¶ g) O. 17, 14. pro νὴ Δία Leuncl. Weſſ. et Bach. legunt διὰ, ſublato νή. ¶ 2) νὴ τὴν Ἥραν, v. Ἥρα. ¶ 3) νὴ τοὺς θεούς eſt a) affirmantis. Π. 1, 4, 27. E. 5, 1, 14. p. 281. Απ. 2, 7, 11. ¶ b) exclamantis, Σ. 4, 25. νὴ τοὺς θεοὺς — δοκεῖ πεφιληκέναι τὸν Κλεινίαν. Cf. μὰ nr. 2. et ναὶ nr. 1.

νηποινᾷ, *impune.* Heſych. νηποινὶ explicat ἄνευ τιμωρίας, Etymol. M. ἀτιμωρητί. Ιερ. 3, 3. νηποινὶ ἀποκτείνειν. Marg. Steph. νηποινεὶ et νηποινῇ.

νησιώτης, *inſulam habitans.* Aθ. 2, 2. νησιῶται. Πο. 5, 6. E. 3, 5, 8. p. 184. ὑπὲρ νησιωτῶν.

νῆσος, ¶ 1) *inſula.* E. 3, 4, 27. παρήγγειλε ταῖς ἐν ταῖς νήσοις, ſcil. πόλεσι. 4, 8, 7. ἔπλευσε — διὰ νήσων εἰς Μῆλον. Aθ. 2, 13. 14. 16. ſaepe eſt νῆσον οἰκεῖν. A. 2, 4, 11. νῆσος eſt *regio inter Tigrim et foſſam ſita.* K. 5, 24. ἔχουσι αὐτῶν (leporum) αἱ πολλαὶ τῶν νήσων τοὺς ἐλάττους, αἵ τ' ἔρημοι καὶ οἰκούμεναι. — ἐλάττω ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ἐν ταῖς νήσοις. ¶ 2) K. 5, 25. εἰς τὰς ἱερὰς τῶν νήσων οὐδὲ διαβιβάζειν οἷόν τε κύνας. Sic Delus vocatur ſaepe ἱερά, quia ibi nati credebantur Apollo et Diana, et in hac ipſa Delo canem alere propter eius ſanctitatem non licebat. v. Spanhem. ad Callimach. h. in Del. 1. Tales igitur inſulae etiam ap. Xenoph. videntur intelligi. Cf. νησύδριον et προκεῖσθαι.

νησύδριον, *inſula parua.* E. 6, 1, 4. p. 361. μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. Diminutiuo vſus eſt in contemtum, vel quia omnino inſulares homines erant contemti (v. Doruill. ad Charit. p. 558.), vel quia tum Athenienſes iactabant θαλαττοκρατεῖν. (v. Valckenar. ad Herodot. 3, 22.) In ſqq. eſt βασιλεὺς οὐ νήσους, ἀλλ'

ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. De forma diminutiui v. Morus ad E. 2, 1, 18. et in addendis ad illum locum.

νήφειν, *sobrium esse.* Π. 7, 5, 9. νήφοντας opp. μεθύουσι. Sed Σ. 8, 1. metaphorice νήφων vocatur, *qui affectu amoris non abripitur.* Oppon. μεθύοντα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης.

νικᾶν, ¶ 1) *vincere.* Π. 8, 3, 11. αὐτὸς ἤλεσθ καὶ ἐνίκα in certamine. §. 14. E. 4, 3, 1. ὅτι νικᾷεν. Sic Iaepius. c. acc. perf. A. 1, 10, 3. πάντας νικῶντες. Sequitur πάντες νικῶντες, in quo videtur lusus esse. Sed 2, 1, 1. est πάντα νικᾶν, *omnibus partibus vincere.* §. 4. ἡμεῖς γε νικῶμεν βασιλέα, *vicimus.* 4, 3, 11. E. 4, 3, 5. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐνενικήκει. 7, 5, 24. νομίζων — ὅλον τὸ ἀντίπαλον νενικηκὼς ἔσεσθαι, *se victurum esse.* K. 13, 12. c. acc. νίκην, Π. 7, 1, 6. περὶ τῆς νίκης — τῆς πρόσθεν ἣν ἐνικήσατε, *quam obtinuistis.* c. acc. pugnae vel certaminis, A. 2, 1, 4. τῶν μάχην (Cod. Eton. μάχῃ) νικώντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐσί. 6, 5, 14. ὅσας μάχας νενικήκατε. E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς ἣ ἐνίκα τὸ στάδιον Εὐβότας. 2, 3, 1. 4, 5, 2. ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἔσιν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκασος ἐνικήθη, *in nonnullis certaminibus bis quisque victus est.* Ap. 2, 6, 26. 3, 7, 1. c. dat. pugnae, A. 2, 6, 3. μάχῃ ἐνίκησε. Ag. 2, 30. 9, 7. ἅρματι νικήσας. E. 2, 3, 3. 4, 3, 7. νικῶν τῇ ναυμαχίᾳ. 7, 1, 11. 24. c. particip. Π. 5, 1, 12. τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. 5, 3, 2. §. 15. τοὺς κακῶς ποιοῦντας νικᾶν κακῶς ποιοῦντες, τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. 7, 5, 17. p. 445. ἣν νικῶσιν ὑμᾶς ὠθοῦντες, np. vt Cyrum adire possint. (Similis locus est A. 5, 2, 14.) A. 1, 9, 7. εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν, αὐτὸν νικᾶν πειρώμενος — τὰ μεγάλα (i. e. μεγέθει δώρων) νικᾶν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα. Ag. 7, 5. νικᾶν μαχόμενοι πάντας. 9, 7. νικῶν — εὐεργετῶν — τιμωρούμενος. Ier. 11, 14. Ap. 2, 6, 35. 3, 4, 11. Inf. pro substantiuo, Π. 4, 1, 2. p. 201. ἡδονὴν τὸ νικᾶν παρέχει. 4, 2, 12. p. 218. A. 3, 2, 4. Cf. μάχη, ναυμαχεῖν, ναυμαχία, παγκράτιον. ¶ 2) *vincere in iudicio.* Π. 8, 2, 13. εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι — ὁ μὴ νικῶν τοῖς νικῶσιν ἐφθόνει — ὁ δὲ νικῶν τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾶν. 8, 8, 7. Ap. 4, 4, 17. Aprl. 29.

29. νικῶν dicitur, *qui cauſam iuſtam habet, etſi condemnatus.* Σ. 5, 9. ¶ 3) *maximam partem ſuffragiorum nanciſci.* E. 6, 5, 6. συνιέναι πᾶν τὸ Ἀρκαδικὸν, καὶ ὅ τι νικᾴη — τοῦτο κύριον εἶναι τῶν πόλεων. 7, 1, 17. ταῦτα ἐν τοῖς συμμάχοις ἐνίκησε, *haec ſententia valuit.* Sic ἐκ τῆς νικώσης, ſcil. ψήφου, A. 6, 1, 11. 6, 2, 7. *de ſententia plurium.* ¶ 4) Ier. 11, 7. εὖ ἔσῃ νικῶν. Aemil. Portus vertit *praeclare vinces.* Sed Leuncl. et Bach. legunt εὖ ἴσθι νικῶν. v. ἴσημι nr. 1.

Νίκανδρος, *Nicander,* Lacedaemonius. A. 5, 1, 9. apud Seuthen interficit Dexippum.

Νίκαρχος, *Nicarchus,* Arcas. A. 2, 5, 8. lochagus vulneratus effugit in nece imperatorum. 3, 3, 4. corruptus a Mithradate fugit, relinquens Graecos.

νίκη, ¶ 1) *victoria.* Π. 2, 1, 2. p. 89. ἐν τούτῳ τῶν πλειόνων ἡ νίκη (ἔσαι). 5, 5, 7. νίκης γενομένης σὺν τοῖς θεοῖς ἡμετέρας. 6, 2, 7. p. 365. ἣν ποτε νίκην ἐκτήσαντο. 8, 1, 1. p. 462. ποῖον ἀπειθούντων στράτευμα νίκης τύχοι. A. 3, 1, 29. οὔτε ἰσχύς ἐσιν — τὰς νίκας ποιοῦσα. E. 7, 5, 25. τῇ νίκῃ ὀρθῶς χρήσασθαι. Cf. διδόναι, λήγειν, σύν. c. gen. Απ. 3, 4, 5. τὴν τῶν πολεμικῶν — τὴν τῶν χορικῶν νίκην. c. dat. E. 5, 2, 33. ἡ νίκη τῷ Τελευτίᾳ ἐγεγένητο. Sic omiſſo datiuo, Π. 5, 2, 15. p. 286. εἰ αἱ νίκαι ἔσονται ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις, ὁπότεροι etc. *vtrum iis contingant, qui.* ¶ 2) *fructus victoriae.* Π. 4, 1, 8. p. 205. πολλοὺς νίκης τυχόντας, ἑτέρας ἐφιεμένους, καὶ τὴν πρόσθεν ἀποβαλεῖν. 4, 2, 12. p. 218. ὅπως τὴν νίκην διασώσωμεν. 4, 4, 2. τοῦτο μάλισα σώζει τὴν νίκην. ¶ 3) Dea Νίκη. A. 1, 8, 11. in exercitu Graeco eſt inter συνθήματα.

Νικήρατος, *Niceratus,* Niciae filius. Σ. 1, 2. familiaris Calliae. 2, 3. nouus maritus. 3, 5. 6. gloriatur, quod Homeri carmina didicerit. 4, 6. exponit ſuam artem, et in Homero ſitas eſſe omnes artes ait. §. 7. ſqq. de cepa apud Homerum differit. §. 45. verſus ex Homero citat de diuitiis, quarum ſe profitetur auidum eſſe. Cf. §. 51. 8, 3. §. 31. vbi eſt de Homero ad eum disputatio. E. 2, 3, 18. p. 96. ξυλλαμβανο-

νομένου Νικηράτου τοῦ Νικίου, καὶ πλουσίου, καὶ οὐδὲν πώποτε δημοτικὸν οὔτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ πατρὸς πράξαντος.

νικητήριον (intell. ἆθλον), *victoriae praemium*. Π. 8. 3, 14. eſt in certaminibus. Sed ſaepe improprie, vt de praemiis modeſtiae, vel omnino rei bene geſtae, Π. 2, 1, 11. προείπε νικητήρια ὅλαις ταῖς τάξεσι — ἦν δὲ ταύταις τὰ νικητήρια, οἷα δὴ εἰς πλῆθος πρέπει. Antea erant ἆθλα. E. 4, 2, 3. Sic 6, 2, 16. νικητήριον eſt nauis illius, quae prima aduenit, et 6, 4, 29. eius ciuitatis, quae bouem pulcherrimum deo pauit. Π. 8, 4, 1. θύσας καὶ νικητήρια (intell. ἱερεῖα) ἑσιῶν, *epulum victoriae cauſa inſtituens*. Σ. 6, 1. τὰ νικητήρια φιλήματα ἀπολαμβάνειν, *quae dantur in praemium victoriae ex iudicio de forma reportatae*.

νικητικός, *ad vincendum aptus*, Απ. 3, 4, 11. παρασκευὴν νικητικήν.

νικηφόρος, *victor*. E. 4, 5, 10. οὗτοι (quorum cognati in proelio ceciderant) ὥσπερ νικηφόροι, etſi victi, — περιῆσαν. Σ. 3, 12. c. gen. Αγ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων. Σ. 2, 6. Sed Απ. 3, 4, 5. τούτου νικηφόρος, *qui prae aliis bene praeeſt exercitui et idonea ei comparat*.

Νικίας, *Nicias*. ¶ 1) pater Nicerati. v. Νικήρατος. ¶ 2) Nicerati filius, de cuius ingentibus diuitiis cf. Thucyd. 7, 86. Πο. 4, 14. et Απ. 2, 5, 2. dicitur multos habuiſſe ſeruos in argentifodinis occupatos. Vitam eius ſcripſit Plutarchus. ¶ 3) ἐπήλυτος ſ. aduena. O. 11, 4. celebrem equum habuit.

Νικόλοχος, *Nicolochus*. E. 5, 1, 6. 7. praefectus claſſis Lacedaemoniorum in Helleſponto, obſidetur Abydi ab Athenienſibus. Cf. §. 22. 5, 4, 65. nauarchus miſſus vincitur a Timotheo.

Νικομαχίδης, *Nicomachides*. Απ. 3, 4. indignans, quod non ipſe, ſed Antiſthenes, imperator electus eſſet, a Socrate placatur.

Νικόμαχος, *Nicomachus*. A. 4, 6, 14. Νικόμαχος Οἰταῖος (all. Τηΐος), dux γυμνητῶν, cum aliis occupat montem.

Νικόστρατος, *Nicoſtratus*. ¶ 1) vnus eorum, qui contra Thraſybulum ce-

ceciderunt. E. 2, 4, 4. Νικόστρατον τὸν καλὸν ἐπικαλούμενον. ¶ 2) bonus actor scenicus. Σ. 6, 3. Νικόστρατος ὁ ὑποκριτής. v. Athenaeus passim, qui septendecim eius fabulas commemorat. Suidas: κωμῳδίας ὑποκριτὴς ἦν, δοκῶν κάλλιστα ὑποκρίνεσθαι.

Νικόφηβος, *Nicophebus*, Athenienſis. E. 4, 8, 8. praefectus Athenienſium in vrbe Cytherarum.

νίφειν, ¶ 1) *ningere, niuem facere.* Heſych. et Suid: νίφει· χιονίζει. K. 8, 1. ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς, np. Iupiter. v. ἐπινίφειν et Wetſten. ad Matth. 5, 45. ¶ 2) *niue obruere.* E. 2, 4, 2. ἐπιγίγνεται χιὼν nocte — οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον.

νοεῖν, ¶ 1) *cogitare, ſentire.* K. 2, 1. καλῶς νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν. Cf. λέγειν. nr. 1. k. et nr. 2. ¶ 2) *intelligere, videre.* A. 3, 4. 27. ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ ἄκρον. K. 5, 27. Sic Leuncl. et Welſ. Π. 8, 7, 3. p. 548. ediderunt ἐνοήσατε, *animaduertiſtis.* Sed Steph. et Hutch. rectius ἐννοήσατε. ¶ 3) *in animo habere.* Ier. 1, 15. κακὰ νοοῦσι τῷ τυράννῳ, *male cupiunt.* Απ. 2, 2, 9. οὐδὲν κακὸν νοοῦσα λέγει, *non malo* ſ. *inimico conſilio.* ¶ 4) fere i. q. εἰδέναι. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 81. E. 5, 4, 31. ἢ αὐτὸς νοήσας, ἢ διδαχθεὶς ὑπό του.

νόημα, *ſententia.* K. 13, 6. ἐν τοῖς ὀνόμασι — καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι. Antea dicuntur γνῶμαι.

Νόης, *Noes.* K. 7, 5. nomen cani imponendum.

νόθος, *ſpurius.* E. 5, 3, 9. νόθον τῶν Σπαρτιατῶν μάλα εὐειδεῖς καὶ τῶν ἐν πόλει καλῶν οὐκ ἄπειροι. 3, 4, 13. τὸν νόθον ἀδελφὸν, *non eadem matre et legitima vxore natum.* Cf. A. 2, 4, 13.

Νομάδες, *Nomades.* Scytharum natio vaga. v. Plin. H. N. 5, 3. E. 4, 1, 11. ἄλλοτε ἄλλῃ — ἐπῄει, ὥσπερ οἱ Νομάδες.

νομεὺς, *paſtor.* Απ. 2, 9, 7. ὅταν νομεὺς ἀγαθὸς κύνα ἔχῃ, καὶ οἱ ἄλλοι νομεῖς. O. 3, 11. Comparantur paſtores cum regibus. Heſych: νομεῖς· βασιλεῖς, ἡγεμόνες. v. Wetſten. ad Matth. 2, 6. Π. 1, 1, 2. βουκόλοι — ἱπποφορβοὶ — καὶ πάντες οἱ καλούμενοι νομεῖς — τὰς ἀγέλας πείθεσθαι τοῖς νομεῦσιν — οἳ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς — ἐῶσι τοὺς νομέας χρῆσθαι — ἀγέλην συσσᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας. Zeun. in hoc

hoc altero loco recepit e Cod. Guelf. et edd. vett. praeter Ald. et ex Ariſtide τὸν νομέα. Helladius ap. Photium p. 1590. ἱππεῖς καὶ νομεῖς δεῖ γράφειν καὶ λέγειν τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. οὐκέτι δὲ καὶ τὰς αἰτιατικὰς, ἀλλ' ἱππέας καὶ νομέας· εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τοὺς νομεῖς, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀνὴρ ἐν στρατείαις χολάζων καὶ ξένων συνουσίαις, εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς· διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις Ἀττικισμοῦ παραλάβοι. Cf. Thom. Mag. in v. ἑρμηνέας. Sed Meurſius in notis ad Helladium p. 66. negat ſe in Xenophonte reperiſſe τοὺς νομεῖς. Scilicet incidit Helladius in depravatum aliquem codicem, qualem ſecuta eſt Aldina editio, in qua eſt l. l. τοὺς νομεῖς, vt in reliquis ante Stephanum editionibus. v. Fiſcher. ad Weller. p. 211. Π. 8, 2, 8. παραπλήσια ἔργα νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Απ. 1, 2, 32. βοῶν ἀγέλης νομεύς. Cf. ποιμήν.

νομὴ, ¶ 1) *paſtio, paſcere.* O. 7, 20. σπόρος, Φυτεία, καὶ νομαὶ, ὑπαίθρια ταῦτα — ἔργα ἐσίν. ¶ 2) *paſcuum.* Π. 3, 2, 9. ταῖς τούτων νομαῖς χρῆσθαι. 5, 4, 13. Α. 5, 3, 10. παρέχει ἡ θεὸς — τῶν θυομένων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς νομῆς λάχος, *e paſcuis loci Dianae a Xenophonte ſacrati.* E. 3, 1, 22. 3, 2, 8. Απ. 3, 11, 8. ¶ 3) *armenta quae paſcuntur.* Heſych: νομαί· βοσκήματα. A. 3, 5, 2. νομαὶ πολλαὶ βοσκημάτων. ¶ 4) In var. lect. eſt πρὸς νομὰς pro προνομάς. v. προνομή.

νομίζειν, ¶ 1) *putare, exiſtimare.* a) c. acc. Αγ. 6, 3, τρόπαια Ἀγησιλάου οὐχ ὅσα ἐσήσατο, ἀλλ' ὅσα ἐστρατεύσατο, δίκαιον νομίζειν. Απ. 1, 6, 9. ἐγὼ διατελῶ ταῦτα νομίζων, *ita ſentiens* ſ. *ſtatuens.* §. 14. Sic νομίζειν θεοὺς eſt *agnoſcere deos.* v. Abreſch. animadu. ad Aeſchyl. 1, 29. p. 210. Απ. 1, 1, 1. οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. §. 2. οὐκ ἐνόμιζεν οὓς ἡ πόλις νομίζει θεούς. 1, 2, 64. μὴ νομίζειν θεούς. Απολ. 10. 11. Σ. 8, 35. θεὰν — τὴν αἰδὼ νομίζουσι. Cf. A. 1, 4. 9. Sic Απ. 1, 2, 3. μαντικὴν νομίζοντες. b) c. duobus acc. Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ καλὰ ἡ πόλις νομίζει. p. 54. πόνους ἡγεμόνας νομίζετε. 1, 6, 11. ταῦτα τιμὴν νομιοῦσι. 3, 1, 15. οὐ Φίλον νομίσωσί σε. A. 2, 5, 12. τοὺς αὐτοὺς Φίλους καὶ ἐχ-

ἐχθρούς νομιεῖν. Αγ. 10, 3. θρῆνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω. Ιερ. 11, 14. Απ. 4, 4, 11. c) c. adi. et ſubſt. Αγ. 3, 2. τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον. Λ. 2, 14. Sic §. 9. pro ſubſt. eſt inf. τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε. d) c. ὅτι, Π. 8, 1, 8. ἐνόμιζεν, ὅτι ἱκανός ἐσι. A. 6, 1, 19. νομίζω ὅτι — πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν ϛασιάζει. e) c. inf. Αγ. 2, 3. et E. 4, 3, 3. νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι. Λ. 12, 1. f) c. acc. et inf. Π. 1, 4, 5. νομιῶ — σέ μοι ταῦτα τρέφειν. 4, 2, 12. p. 217. πληγὰς ἥκειν νομιζόντων, qui eſt Atticus imperatiuus pro νομιζέτωσαν. A. 1, 5, 15. νομίζετε ἐμέ τε κατακόψεσθαι καὶ ὑμᾶς, *ita exiſtimatote, ſcitote.* Λ. 1, 4. 4, 1. 5, 4. 8, 2. 10, 6. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα νομίζων ἥκιϛα γυναικείᾳ κοινωνεῖν. Πο. 1, 1. in. E. 2, 3, 18. p. 99. ἐγὼ μὲν οἶμαι αὐτοὺς νομίζειν πάντα μεσὰ εἶναι. 3, 2, 19. τὴν πόλιν ἐνόμιζον αὐτὴν μὴ βούλεσθαι — ἁλεῖν, *fama erat.* 3, 4, 21. 4, 1, 4. Απ. 1, 1, 5. πιϛεύων θεοῖς, πῶς οὐκ εἶναι θεοὺς ἐνόμιζεν; 1, 3, 1. 1, 6, 10. g) c. nomin. et inf. Π. 3, 2, 8. πένητας νομίζετ' εἶναι, *putatis vos inopes eſſe.* 3, 3, 5. 7, 5, 26. p. 454. 8, 1, 9. 8, 3, 19. A. 2, 6, 9. Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. νομίζω ἱκανὸς εἶναι. Απ. 1, 6, 3. Ιπ. prooem. νομίζοντες ἀξιοπιστότεροι εἶναι. h) c. acc. et nomin. A. 1, 3. 6. νομίζω ὑμᾶς εἶναι πατρίδα — καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ἂν εἶναι τίμιος. 6, 1, 12. E. 3, 1, 15. i) c. inf. ſed omiſſo nominatiuo, qui latet in verbo, Π. 2, 1, 5. νομίζοντες μετὰ πλειόνων ἀγωνιεῖσθαι, *ſe habituros pugnandi ſocios.* 3, 3, 21. 4, 2, 7. A. 7, 3, 4. ὑπὸ σοῦ νομιοῦμεν ξενίζεσθαι, *wir wollen es dafür annehmen.* E. 3, 5, 8. extr. §. 14. Απολ. 9. Sic particip. pro finito, Σ. 4, 53. τί τοσοῦτον νομίζοντες ἠδικῆσθαι. Leuncl. corrigit νομίζουσι, quod recepit Weſſ. Male. Intelligitur enim εἰσί. v. Hindenb. ad Απ. 2, 1, 23. De beſtiis, Ιπ. 10, 16. equus dicitur λελύσθαι νομίζειν. Sic omiſſo acc. perſ. Απ. 4, 2, 40. ἃ τε ἐνόμιζεν εἰδέναι (αὐτὸν) δεῖν. k) c. inf. et ἄν, Π. 2, 1, 7. ἐνόμισαν — δικαίως ἂν ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. 7, 5, 21. Αγ. 2, 24. Λ. 2, 3. §. 4. νομίζων οὕτω ἂν παρασκευάσασθαι. §. 5. 4, 2. 11, 3. νομίζων οὕτω καὶ μείζους ἂν φαί-

φαίνεσθαι. Πο. 4, 40. E. 2, 4, 20. 4, 8, 25. νομίζων οὔτ' ἂν τιμωρήσασθαι. Marg. Leuncl. τιμωρήσεσθαι. §. 38. 5, 4, 35. νομίσαντες Φρονιμώτερον ἂν — ἡγεῖσθαι. Edd. vett. ἡγήσεσθαι. 5, 3, 10. 6, 5, 15. Ιερ. 6, 13. Ιπ. prooem. ἢ ἂν νομίζωμεν αὐτοὺς ἵπποις προσφέρεσθαι. it. omisso ἄν, Π. 7, 2, 4. τὴν πόλιν νομίζω ἅμα διαφθαρῆναι. Sed in Cod. Guelf. emendatum est ἂν pro ἅμα. v. Zeun. p. 648. A. 3. 2, 19. ἀναρχίᾳ ἐνόμιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. Steph. malebat ἀπολεῖσθαι. Sed Hutch. e Cod. Eton. inserit ἂν post ἀναρχίᾳ. Cf. ἂν I, 4. et 6. l) c. participio pro inf. A. 6, 6, 13. νόμιζε, ἐὰν ἐμὲ ἀποκτείνῃς — ἀγαθὸν ἀποκτενῶν. Λ. 1, 6. τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Sic E. 6, 2, 8 pro νομίζοντες αὐτὸν ἀναλοῦν τὸν χρόνον, in edd. vett. est ἀναλοῦντα, quod tamen ferri vix potest. m) Passiuum Π. 5, 5, 4. βασιλεὺς νομιζόμενος εἶναι. 8, 2, 7. πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὀφθαλμοί. Intell. εἶναι. 8, 7, 3. p. 542. τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλά. A. 5, 5, 6. δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν. 7, 6, 26. πράτιστοι νομιζόμενοι εἶναι, i. e. πράτιστοι ὄντες. Λ. 4, 4. τὰ καλὰ νομιζόμενα. 10, 7. νομίζεσθαι τῶν ὁμοίων εἶναι. E. 2, 3, 18. p. 100. σὺ — πάντων μισοδημότατος ἐνομίζου. Απ. 3, 8, 5. Π. 1, 6, 12. p. 65. τοῖς πρατηγικοῖς ἀνδράσι νομιζομένοις εἶναι. In aliis εἶναι deest. c. acc. Αγ. 4, 6. νομίζεται παρ' ἡμῖν τῷ ἄρχοντι πάλλιον εἶναι. Απ. 1, 6, 13. Potest tamen vtroque loco etiam pro nominatiuo haberi. ¶ 2) *sperare, confidere.* c. acc. et inf. fut. Π. 1, 4, 17. πολλὴν ἀφθονίαν ἐνόμιζε γενήσεσθαι. 3, 1, 24. νόμιζε (all. νομίζω) συνεσπευασμένους παρέσεσθαι. Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 19. ἐνόμισαν οὐδὲν διοίσειν τὸν πόλεμον. E. 5, 2, 18. 5, 4, 27. c. nom. et inf. Π. 4, 3, 4. p. 231. νομίζω ἄνθρωπος πτηνὸς ἔσεσθαι. 8, 1, 8. νομίζοντες καὶ αὐτοὶ εὐδαιμονέστεροι ἔσεσθαι. c. infinitiuo solo, Π. 1, 5, 2. ἐνόμιζεν — πάντων ἄρξειν. §. 7. p. 53. νομίζοντες περιάψειν. Antea erat ἐλπίζοντες. Αγ. 2, 29. 8, 6. E. 4, 1, 20. Απ. 4, 4, 17. Sic E. 7, 5, 6. νομίζων — λήψεσθαι. Margg. ἐλπίζων. c. inf. praes. vel aor. et ἄν, Π. 4, 5, 12. p. 248. ἃ σοὶ ἂν νομίζωμεν καὶ ἡμῖν — γενέσθαι ἀγαθά. 5, 4,

Digitized by Google

4, 1. ἐνόμιζε — αὐτὸς ἂν λαβεῖν. 8, 1, 8. ἐνόμισε μάλις' ἂν — παρορμᾷν. 8, 6, 1. A. 2, 5, 2. p. 109. νομίζων μάλισα ἂν παύεσθαι. Hutch. pro ἂν παύ. legi vult ἀναπαύεσθαι. Πο. 1, 1. νομίζων — τῇ πενίᾳ ἐπικεκουρῆσθαι ἄν. 4, 1. πάμπολλα ἂν νομίζω — προσιέναι. E. 3, 1, 14. 3, 2, 10. 4, 8, 26. 5, 1, 6. 7, 4, 22. ἐνόμισεν ἐλεῖν ἂν τοῦτον. In nonnullis ἂν deeſt. Απ. 1, 1, 6. ὡς ἐνόμιζεν ἅρις' ἂν πραχθῆναι. Leuncl. vult ἐνόμιζον. Sed bene ἐνόμιζεν defendit Ill. Schütz. 1, 2, 15. νομίσαντε — γενέσθαι ἂν ἱκανωτάτω. Ιπρ. 9, 5. νομίζω ἂν αὐτοῖς χρήματα ὑπάρξαι. Leuncl. vult ὑπάρξειν. §. 6. Sic A. 2, 5, 2. p. 111. pro οὓς ἐλπίζω ἂν — ταπεινοὺς παρασχεῖν, all. habent νομίζω ἂν etc. c. inf. ſine ἂν, A. 6, 1, 12. νομίζων καὶ τιμὴν οὕτως ἑαυτῷ γίνεσθαι. Tum ſequitur: τυχὸν δὲ καὶ ἀγαθοῦ τινος ἂν αἴτιος γενέσθαι. Αγ. 2, 8. E. 3, 5, 2. Ιερ. 7, 9. ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες. Steph. malit ἀπολαύσειν. ¶ 3) *ſuspicari, timere.* A. 6, 3, 9. ἔνθα Χειρίσοφον νομίζομεν εἶναι. All. εἰκάζομεν. Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον — ὁρμήσειν αὐτήν. ¶ 4) *conſtituere, ponere.* Λ. 2, 1. σίτου — αὐτοῖς γαστρὸς μέτρον νομίζουσιν. ¶ 5) *lege ſancire.* Λ. 1, 7. τἀναντία καὶ τούτου ἐνόμισε. c. inf. Λ. 2, 4. ἐνόμισεν ἐνὶ ἱματίῳ προσεθίζεσθαι. 12, 3. Ιερ. 3, 3. μοιχοὺς νομίζουσι — νηποινὰ ἀποκτείνειν, *ex legibus licet.* Απ. 1, 2, 42. τἀγαθὰ ἐνόμισαν δεῖν ποιεῖν. Legitur item de inſtitutis Π. 8, 5, 2. 8, 8, 5. Σ. 8, 35. ¶ 6) *ſolere.* O. 17, 9. τῷ οἴνῳ νομίζω — πλεῖον ἐπιχεῖν ὕδωρ. §. 11. νομίζεις τοῖς ἀσθενεσέροις — μείω προστάττειν. Sed in vtroque loco rectius videtur intelligi δεῖν, vt Π. 8, 1, 4. ἐνόμιζε τὴν αὐτὴν αὐτῷ ἄσκησιν εἶναι. Steph. et Hutch. ante εἶναι volebant inſerere δεῖν. A. 7, 7, 26. ἐγὼ μὲν οἶμαι πάντας ἀνθρώπους εὔνοιαν δεῖν ἀποδείκνυσθαι. All. poſt ἀνθρώπ. habent νομίζειν, et δὴ pro δεῖν. Quae lectio ſi vera eſt, δεῖν debet intelligi. ¶ 7) νομίζεται, *iuſtum habetur, in more poſitum eſt, ſolenne eſt.* Π. 8, 7, 3. p. 551. εὖ ποιήσαντες, ὁπόσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται. A. 4, 2, 14. 7, 3, 8. ἔλεγεν, ὅτι νομίζοιτο — δωρεῖσθαι τοὺς πληθέντας. E. 2,

2, 4, 26. 4, 2, 12. 5, 1, 8. Απ. 2, 3, 15. 4, 4, 19. 20. Απολ. 20. Σ. 1, 15. νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι, *solet inferri*. Cf. A. 1, 2, 27. 8) τὰ νομιζόμενα, *moribus recepta, vsitata*. Hesych: νομιζόμενα· νόμιμα, ἔννομα. Π. 3, 2, 9. τὰ νομιζόμενα ἀποτελεῖν. Mox est τὰ δίκαια ἀποτελεῖν. 3, 3, 26. ἐξῆρχεν — παιᾶνα τὸν νομιζόμενον, *solennem*. 4, 5, 7. τὰ τοῖς θεοῖς νομιζόμενα ἐξαιρεῖσθαι, *quae diis debentur et consecrari solent*. 5, 3, 2. 8, 7, 1. A. 7, 3, 5. ¶ 9) In var. lect. permutantur νομίζομεν et εἰκάζομεν. v. εἰκάζειν nr. 4. et supra nr. 3. Π. 8, 1, 4. πάντα ἐνόμιζε καλῶς ἔσεσθαι. Marg. Steph. π. ἐλογίζετο κ. ἔσ. v. λογίζεσθαι nr. 6.

νόμιμος, ¶ 1) i. q. δίκαιος, *legibus obtemperans*. E. 4, 4, 3. ἐνίους — νομίμων ἀνθρώπων. Π. 1, 6, 19. p. 74. δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος ἀνήρ. Απ. 1, 2, 41. ἄνδρες νόμιμοι. 4, 4, 13. 17. ¶ 2) *rectus, legibus consentaneus, legitimus*. Απ. 4, 4, 12. Φημὶ τὸ νόμιμον δίκαιον εἶναι. ἆρα τὸ αὐτὸ λέγεις νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι. §. 18. τὸ αὐτὸ ἐπιδείκνυμι νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι. Π. 1, 3, 14. ἔφη τὸ μὲν νόμιμον, δίκαιον εἶναι. E. 4, 4, 3. οὐδὲν νόμιμον φρονοῦντες. Απ. 1, 2, 49. ὡς τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ τοῦ σοφωτέρου νόμιμον εἴη δεδέσθαι. Antea erat κατὰ νόμον ἐξεῖναι. 4, 4, 13. Sic Π. 1, 2, 14. ἤν τις — ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων, *officio suo defuerit in aliqua re*. §. 15. τὰ νόμιμα ποιοῦντες, *officio satisfacientes*. Λ. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν — τὰ νόμιμα διαπονεῖσθαι. Απ. 4, 6, 12. O. 9, 14. c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 77. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα, *iura et licita*, np. ex iure gentium. c. περὶ, Απ. 4, 6, 4. ὁ τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδώς. §. 6. τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους νόμιμα. Vnde §. 5. vbi est παρὰ τούτοις ὁ εἰδὼς ἃ ἐστι νόμιμα — νόμιμος ἂν εἴη, Ernestio melior videtur lectio Stob. et Venet. περὶ τούτους. ¶ 3) *lege sanctus*, Plutarch. de fato c. 5. τὸ νόμιμον, πρόσταγμα νόμου ἐστί. Cf. quae ibi plura in hanc sententiam dicta sunt. A. 4, 6, 11. νόμιμον ὑμῖν ἐστιν, ἐὰν λῃ-φθῆτε κλέπτοντες, μαστιγοῦσθαι. Sic Π. 8, 4, 3. νόμιμον ἐποιήσατο — προβῆναι, *lege cauit*. Λ. 1, 8. τού-

τούτῳ νόμιμον (Edd. vett. et Cod. Lipſ. νόμον) ἐποίησεν, *lege permiſit*. 4, 8. 7, 1. τάδε — κατέσησεν ἐν τῇ Σπάρτῃ νόμιμα. ¶ 4) *iuſte partus*. Απ. 2, 6, 23. χρημάτων νομίμων κοινωνεῖν. ¶ 5) *vſu receptus*. E. 3, 2, 16. ὡς τὸ ἀρχαῖον εἴη οὕτω νόμιμον, μὴ χρησηριάζεσθαι. Απ. 4, 4, 24. de legibus ἀγράφοις · παντα-χοῦ νόμιμον. Σ. 8, 34. oppon. ἐπονείδισα. Sic Π. 8, 1, 2. ταῦτα — νόμιμα διατελοῦσι ποιοῦντες, *inſtituta obſeruant*. ¶ 6) *vſitatus, conſuetus*. Π. 1, 3, 2. ἃ δὴ νόμιμα ἐν Μήδοις. In ſqq. dicuntur Μηδικά. 8, 8, 5. 6.

νομίμως, *legitime*. Π. 4, 5, 8. κακῶς καὶ νομίμως ποιοίμην ἄν. 8, 1, 1. p. 462. Αγ. 7. 2. Απ. 3, 5, 20. οἶσθα οὖν τινας — νομιμώτερον, ἢ σεμνότερον, ἢ δικαιότερον τὰς δίκας δικάζοντας; 4, 4, 1. 4, 6, 4.

νόμισμα, *nummus, pecunia*. Π. 4, 6, 6. τὸ νόμισμα διαδώσειν. Λ 7, 5. deſcribitur pecunia Lacedaemoniorum ferrea. Cf. Poll. 9, 79. Πο. 3, 2. νομίσμασι οὐ χρησίμοις ἔξω χρῶνται. 4, 9.

νομοθετεῖν, ¶ 1) *leges dare*. Απολ. 15. Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίοις νομοθετήσαντος. ¶ 2) *lege ſancire* ſ. *praeſcribere*. Λ. 5, 1. ἃ ἐπάσῃ ἡλικίᾳ ἐνομοθέτησεν ὁ Λυκοῦργος. 10, 1. Απ. 4, 4, 25. πότερον τοὺς θεοὺς ἠγῇ τὰ δίκαια νομοθετεῖν. Cf. νουθετεῖν, quocum confunditur in var. lect.

νομοθέτης, *legislator*. Απ. 1, 2, 31. 4, 4, 24. βελτίονος ἢ κατ' ἀνθρωπον νομοθέτου.

νόμος, ¶ 1) *lex*. Deſcribitur Απ. 1, 2, 41 — 46. et 4, 4, 13. ſqq. Αθ. 3, 2. βουλεύεσθαι περὶ νόμων θέσεως. E. 1, 7, 10. p. 56. τῷ νόμῳ κρινέσθωσαν, *ſecundum legem*. 4, 4, 2. κἂν νόμῳ τις καταγνωσθῇ, *legitime*. c. παρὰ, E. 1, 7, 9. προθήσειν τὴν διαψήφισιν παρὰ τὸν νόμον. §. 10. p. 57. Απ. 1, 1, 18. 4, 4, 2. 4. O. 9, 14. ἤν τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, i. e. παρανομῇ. c. ἐν pro κατὰ, Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη ἐν Περσῶν νόμοις. Ιπρ. 1, 23. δυνατοί εἰσι καὶ τὰ ἐν τῷ νόμῳ ὁπλίσαι. Brodaeus et Leuncl. emendant κατὰ τὰ ἐν τῷ νόμῳ. Et ſic edidit Welſ. Sed Zeun. τὰ ἐν τῷ ν. ita explicat, vt intelligat κελευόμενα. c. κατὰ, Λ. 15, 7. E. 1, 7, 3. οὐ προὐτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον. §. 9. κατὰ νόμον ποιήσειν, ſcil. τὸ ἐπιψηφί-

φίζειν. §. 10. p. 56. κατὰ τοῦτον τὸν νόμον κρίνατε. p. 57. 58. 2, 3, 22. Απ. 1, 1, 18. 4, 6, 2. 12. Ιπρ. 1, 23. c. σὺν, quod Thucydideum esse dicit Steph. pro κατὰ, Π. 1, 3, 14. σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι. Απ. 4, 4, 2. Cf. ἄγραφος. c. variis verbis, Π. 4, 3, 5. εἰ νόμον ἡμῖν ποιησαίμεθα. All. ποιησαίμεθα. Ιερ. 4, 4. πεποίηνται νόμον τῷ μιαιφόνῳ μηδὲ τὸν συνόντα καθαρεύειν. Π. 8, 1, 8. διὰ τοὺς γραφομένους νόμους — τὸν ἀγαθὸν ἄρχοντα βλέποντα νόμον ἀνθρώποις ἐνόμιζεν. 8, 2, 13. νόμον κατεσήσατο — τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέχειν τοῖς κριταῖς. 5, 1, 5. εἰ νόμος τεθείη μὴ ἐθίοντας μὴ πεινῆν. O. 14, 4. δοκοῦσι Draco et Solon θεῖναι πολλοὺς τῶν νόμων ἐπὶ δικαιοσύνης. E. 1, 7, 10. p. 56. κατὰ τοῦτον τὸν νόμον, ὃς ἐστιν ἐπὶ τοῖς ἱεροσύλοις καὶ προδόταις. 2, 1, 5. οὐ γὰρ νόμος αὐτοῖς (scil. ἐστι) δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν. Debebat esse: νόμος γὰρ αὐτοῖς, οὐ δὶς etc. Possit tamen verti *non licet*. Cf. nr. 3. 2, 3, 20. ἔστι δὲ ἐν τοῖς καινοῖς νόμοις — μηδένα ἀποθνήσκειν. 3, 3, 2. ὁ νόμος οὐκ ἀδελφὸν — βασιλέως βασιλεύειν κελεύει. Απ. 4, 6, 6. Ιερ. 6, 10. αὐτῶν προφυλάττουσιν οἱ νόμοι. Απ. 1, 2, 5. ἃ ὁ νόμος ἀπειλεῖ, παθεῖν. Απ. 4, 4, 1. ἃ οἱ νόμοι προστάττοιεν. 4, 8, 2. τὸν νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν. Λ. 8, 5. πείθεσθαι τοῖς νόμοις. Sic Απ. 4, 4, 14. 15. 16. 17. Sed §. 4. τοῖς νόμοις ἐμμένων. §. 16. 4, 6, 3. ὁ τοὺς νόμους τούτους ποιῶν, *seruans*. Sed Ern. e cod. dedit εἰδώς. K. 12, 14. χρῆσθαι νόμοις, *parere*. E. 6, 5, 6. τοῖς πατρίοις νόμοις χρῆσθαι. 2, 4, 30. τοῖς νόμοις τοῖς ἀρχαίοις χρῆσθαι, *nil nouare*. Cf. ἀποδιδόναι, γράφειν, κατατιθέναι, κεῖσθαι, κρίνειν, μεθιέναι, παραβαίνειν, προαγορεύειν, συγγράφειν, τιθέναι, τίθεσθαι. ¶ 2) *decretum*. E. 6, 4, 28. τῷ νόμῳ Θετταλῶν ταγὸς καθεσθέναι. ¶ 3) νόμος ἐστὶ, *licet*. Αθ. 1, 10. εἰ νόμος ἦν τὸν δοῦλον ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρου τύπτεσθαι. ¶ 4) *immunitas lege data*. E. 5, 4, 13. ὥσπερ τοῖς ἄλλοις — οὐκέτι ἀναγκη εἴη — στρατεύεσθαι, οὕτω δὴ καὶ βασιλεῦσι τὸν αὐτὸν νόμον ὄντα ἀπεδείκνυε. ¶ 5) *mos, consuetudo*. Hesych. et Suid: νόμος· συνήθεια. Π. 1, 4, 28. ἐν Πέρσαις νόμος ἐστὶν Φιλεῖν. 5, 4, 10. p. 313.

313. ἄρχοντα ἕλεσθε, ἥπερ ὑμῖν νόμος. 6, 3, 9. A. 1, 2, 15. ὡς νόμος αὐτοῖς εἰς μάχην, οὕτω ταχθῆναι. 5, 4, 18. 19. 7, 3, 11. 13. 19. 20. 22. Λ. 13, 8. αὐλεῖν τοὺς αὐλητὰς νόμος. Hic alii *legem* interpretantur. O. 7, 16. 30. Sic Π. 7, 5, 26. p. 454. νόμος ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀΐδιος est *ius gentium*. Cf. Φυλάττειν. Νόμῳ, *de more*, Π. 1, 2, 4. νόμῳ εἰς τὰς ἑαυτῶν χώρας πάρεισι, *rite*. 1, 4, 27. Φιλοῦντας — ἀποπέμπεσθαι νόμῳ Περσικῷ. 5, 3, 10. A. 7, 2, 20. 7, 8, 3 Απ. 3, 3, 11. ὅσα νόμῳ μεμαθήκαμεν κάλλιστα ὄντα. Sed hic suspectum est viris doctis. v. Ernest. inprimisque Schütz. qui νόμῳ bene defendit. Απ. 1, 3, 1. et 4, 3, 16. est νόμῳ πόλεως. c. κατὰ, Π. 5 5, 3. Φιλήσων αὐτὸν κατὰ νόμον. A. 7, 2, 13. ¶ 6) *modus musicus*. Suid: νόμος· ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. A. 5. 4. 8. Molynoeci in proelium ruentes ἅμα ἐχόρευον νόμῳ τινὶ ᾄδοντες, *numerose*. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. νόμιμος. v. ibi nr. 3. it. c. ὅρκος. v. ὅρκος.

νομοφύλακες, *legum custodes*. Erant magistratus Athenienses, qui legum curam habebant, et facta magistratuum aeque ac reliquorum ciuium observabant, ad legesque reuocabant. v. Columella de re rust. 12, 3. ibique interpp. et quos laudat Ernest. in claue Cic. Cf. Poll. 8, 102. A θεσμοθέταις eos differre ostendunt Harpocr. et Suidas in οἱ νομοφύλακες. O. 9, 11. νομοφύλακας, οἵτινες ἐπισκοποῦντες τὸν μὲν ποιοῦντα τὰ νόμιμα ἐπαινοῦσιν· ἢν δέ τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζημιοῦσι. Eleganter transfertur ad matremfamilias, O. 9, 15. τὴν γυναῖκα καὶ αὐτὴν νομοφύλακα τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι.

νόος ſ. νοῦς, ¶ 1) *mens*. Π. 5, 2, 8. οὔτε ὄμμασιν — οὔτε νόῳ 6. 1, 2. pro τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως in margg. est τί ἐν νῷ ἔχεις ὑπὲρ τῆς δ. — ποιεῖν, *quae cogitares* ſ. *sentires*. 8, 7, 3. p. 548. ἄπρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς, np. poſt mortem, corpore relicto. A. 3, 3, 1. λέξατε τί ἐν νῷ ἔχετε, *quod consilium ceperitis*. 3, 5, 8. Απ. 3. 12, 7. νοῦν ἔχων, *mentis compos*. De formula προσέχειν τὸν νοῦν ſ. τὸν νοῦν ἔχειν πρὸς vid. προσέχειν. ¶ 2) *sapien-*

pientia, virtus. Ap. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. ex Theognide: ἀπολεῖς τὸν ἐόντα νόον.

νοσεῖν, *aegrotare.* Sed metaphorice dicitur ¶ 1) de republica labante, ¶ a) ob inteſtina diſſidia. Heſych: νοσοῦν· σασιάζειν. Cf. Poll. 8, 152. et Suid. in v. ἀσθένεια. A. 7, 2, 18. τὰ τῶν Ὀδρυσσῶν πράγματα ἐνόσησεν. ¶ b) ob frumenti inopiam vel bellum. Πο. 4, 9. ὅταν νοσήσωσιν πόλεις ἢ ἀφορίαις καρπῶν, ἢ πολέμῳ. Oppon. εὖ πράττειν. ¶ c) ob dominantia vitia. Ap. 3, 5, 18. ἀνηκέσῳ πονηρίᾳ νοσεῖν Ἀθηναίους. ¶ 2) de terra ſterili, quae fruges ferre non poteſt. Aθ. 2, 6. οὐ γὰρ ἅμα πᾶσα γῆ νοσεῖ.

νόσημα, *morbus.* Π. 6, 2, 10. ὡς μὴ νοσήματι περιπίπτωμεν. Ιπ. 4, 2. eſt de morbis equorum. v. Poll. 1, 209.

νοσηρὸς, *inſalubris, valetudini noxius.* Π. 1, 6, 13. νοσηρῶν χωρίων καὶ ὑγιεινῶν. Cf. Poll. 3, 105. 5, 109.

νόσος, ¶ 1) *morbus.* Π. 8, 3, 16. νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. E. 3, 5, 18. ἐτελεύτησε νόσῳ. Ap. 1, 4, 13. ἐπικουρῆσαι νόσοις. 3, 3, 9. ἐν νόσῳ, *quando quis aegrotat,* O. 5, 18. πρόβατα — νόσος ἐλθοῦσα κακὰ ἀπώλεσε. Cf. ἀποθνήσκειν et ἐμπίπτειν. 2) Metaphorice. De amore, Π. 5, 1, 6. ἔρωτος — ὥσπερ καί τινος ἄλλης νόσου ἀπαλλαγῆναι. De cupiditate diuitiarum, Σ. 4, 37. τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου. De calamitate et ſterilitate, Aθ. 2, 6. νόσους τῶν καρπῶν.

νοσφίζεσθαι (poet. Port.), *interuertere, auertere in ſuos vſus.* Heſych: νοσφίζεται· ἰδιοποιεῖ, κλέπτει, ἀποσερεῖ, ἀφαιρεῖ. Suid: νοσφιζόμενον· ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον. Gloſſ. vett. *Depeculatio,* νοσφισμὸς δημοσίων χρημάτων. Euſtath. ad Il. β, p. 175. τὸ ἰδιοποιεῖσθαι νοσφίζεσθαι λέγεται. — νοσφίζεταί τις εἰς ἑαυτὸν ἐπισπώμενος τὸ ἀλλότριον, καὶ νόσφι τοῦ ἔχοντος ποιῶν αὐτό. Π. 4, 2, 19. p. 224. χρήματα, ὧν οὐκ ἀγνοῶ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν νοσφίσασθαι ὁπόσα ἂν βουλώμεθα. Hic dicitur de eo furto, quo quis res communes in ſuum vſum conuertit.

Νότιον, *Notium.* Steph. Byz: πόλις Ἰωνίας. Scylax Lydiae, Herodotus Aeolidi tribuit. v. Berkel. Optime Harpocr. et Suidas: Νότιον, χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλε-

Digitized by Google

πόλεως. Cf. Polyb. excerptt. legatt. 36. E. 1, 2, 3. ἔπλευσαν ἐς Νότιον, κἀκεῖθεν ἐπορεύοντο ἐς Κολοφῶνα. §. 8. 1, 5, 7. 8. 2, 1, 5. τὴν ἐν Νοτίῳ ἐνίκησε ναυμαχίαν.

νότιος, *australis*. K. 5, 3. τὰ νότια (πνεύματα). 8, 1. ἐὰν νότιος ᾖ, scil. ἄνεμος.

νότος, *auster*. A. 5, 7, 4. ὁπόταν νότος πνέῃ.

νουθετεῖν, *monere*. c. ὡς, Π. 8, 2, 9. Κροῖσος ἐνουθέτει αὐτὸν, ὡς διὰ τὸ πολλὰ διδόναι πένης ἔσοιτο. E. 2, 3, 18. p. 98. ὁ ταῦτ' οὖν νουθετῶν. Ita e margg. edidit Well. pro νομοθετῶν, quod Morus retinet, et explicat *iubens, praescribens, agendi normam certam exhibens*, sed νουθετῶν dicit esse interpretamentum. Schneiderus vero illud putat sententiae esse aptius.

νουθετικὸς, *ad alicuius animum cohortandum et bene conformandum compositus*. Ap. 1, 2, 21. τῶν νουθετικῶν λόγων. Paulo ante nominantur διδασκαλικοί.

νουμηνία, *nouilunium*. A. 5, 6, 12. ἐὰν ἐκπλέητε ἀπὸ νουμηνίας. §. 17.

νοῦς, v. νόος et προσέχειν.

νυκτερεύειν, *pernoctare*. Π. 4, 2, 12. p. 216. ἡδέως — δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι. A. 4, 4, 7. 4, 5, 9. 6, 4, 20. ἐν τοῖς ὅπλοις ἐνυκτέρευον — τὴν νύκτα οὕτω διήγαγον. E. 4, 5, 3. 5, 4, 4. οἱ δὲ — μάλα ἡδέως προσεδέχοντο νυκτερεύειν cum formosis mulieribus. K. 12, 7.

νυκτερευτικὸς, *qui nocturnis venationibus adhibetur*. Ap. 3, 11, 8. τῆς νυκτὸς νέμονται, κύνας νυκτερευτικὰς πορισάμενοι — θηρῶσιν.

νυκτερινὸς, *nocturnus*. E. 5, 4, 10. τὸ νυκτερινὸν κήρυγμα, *quod noctu extra ordinem fiebat*. Poll. 1, 71. καί που καὶ νυκτερινὰι Φυλακαί Hae leguntur Π. 5, 3, 16. p. 301. E. 7, 1, 5. O. 20, 8. Cf. ἡμερινὸς et Φυλακή.

νυκτερὶς, *vespertilio* E. 4, 7, 6. ἠναγκάσθησαν οἱ ἱππεῖς, ὥσπερ νυκτερίδες, πρὸς τοῖς τείχεσιν ὑπὸ ταῖς ἐπάλξεσιν προσαρηρέναι.

νυκτοθήρας, *noctu venans*. Dicitur vt Φυγαδοθήρας. Nocturna piscatio, quae πυρευτικὴ dicitur, est ap. Platon. in Sophista T. I. p. 220. D. ed. Steph. Ap. 4, 7, 4. μαθεῖν παρὰ τῶν νυκτοθηρῶν. Ernesti, frustra, inquit, quidam tentarunt νυκτοτηρῶν. Sed Schneiderus ita edidit, et intelligit *obseruatores ignium praenunciorum*.

cuſtodes in ſpeculis orae.

νυκτοπορεῖν, *noctu iter facere.* Π. 5, 1, 10.

νυκτοφυλακεῖν, *nocturnas excubias obire.* Π. 4, 5, 1. τὰ μὲν ἔξω ἡμεῖς νυκτοφυλακήσομεν, *per noctem cuſtodiamus*, τὰ δ' ἐν ταῖς σκηναῖς αὐτοὶ ὁρᾶτε.

*νυκτοφύλαξ, *nocturnas excubias agens.* A. 7, 2, 10. νυκτοφυλάκων. Marg. Steph. φυλάκων. 7, 3, 17. νυκτοφύλακας καθισάναι.

νύκτωρ, *noctu.* Hoc aduerbium Thomas negat vſitatum eſſe Atticis. Sed ſaepe legitur in Xenophonte, vt Π. 3, 3, 13. 4, 5, 3. A. 4, 4, 6. 4, 6, 9. 7, 3, 19. 22. 7, 8, 12. Λ. 12, 3. E. 3, 1, 5. 5, 3, 24. 6, 2, 17. 6, 4, 33. 7, 1, 29.

νύμφη, ¶ 1) *ſponſa.* E. 4, 1, 4. ποίαν νύμφην τοσοῦτοι — ἱππεῖς προὔπεμψαν. Σ. 9, 3. Ἀριάδνη ὡς νύμφη κεκοσμημένη. ¶ 2) *noua nupta.* Phauorin: νύμφη· ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα. Σ. 2, 3. ¶ 3) *Nympha Dea.* Σ. 7, 5. εἰ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι καὶ Νύμφαι γράφονται. Cf. Horat. 1, od. 4, 6. et Meurſ. de ſaltatione, it. ſupra Ναΐς. Cf. σχῆμα nr. 1.

νυμφίος, *ſponſus.* Π. 4, 6, 2. p. 258. νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου.

νῦν, ¶ 1) *nunc.* Π. 1, 4, 27. καὶ νῦν ἔτι τοῦτο ποιοῦσι. 8, 8, 2. οὐδὲ νῦν. Sed ibid. νῦν δὲ δὴ verti poteſt *nuper vero.* v. nr. 3. A. 5, 4, 10. 7, 7, 29. νῦν τε καὶ ὅτε ἀφικόμεθα. E. 2, 4, 10. p. 109. ἀλλὰ νῦν τοι παραγεγένηνται. p. 110. καὶ νῦν δὲ κεκομίκασι ἡμᾶς ἐς χωρίον. 3, 2, 6. oppon. πέρυσι. Απ. 2, 8, 1. πόθεν φαίνῃ; — νυνὶ (quae eſt Attica forma) αὐτόθεν. O. 7, 13. ſi liberi nobis erunt, deinceps videbimus. νῦν δὲ δὴ οἶκος ἡμῖν ὅδε κοινός. 20, 24. νυνὶ ἀκούσας. Ιπ. 8, 2. c. praeterito, Π. 4, 4, 3. νῦν τε — τὰς ψυχὰς περιεποιήσασθε, τοῦ τε λοιποῦ etc. In interrogatione, Π. 3, 2, 1. ὁ δὲ πάλιν ἤρετο, νῦν δὲ ταῦτα τὰ ὄρη ἔρημά ἐσιν; c. artic. Π. 4, 6, 2. p. 256. ὁ νυνὶ βασιλεὺς οὗτος — τοῦ νῦν, ſcil. βασιλέως — ὁ νῦν βασιλεὺς — ὁ νῦν ἄρχων. A. 6, 6. 9. p. 367. ἄρχουσι — τὸν νῦν χρόνον. Cod. Eton. τὸν νυνὶ χρ. Αγ. 7, 7. ὁ νῦν (βασιλεύς.) Intelligitur Artaxerxes. Απ. 3, 10, 15. τὰ νῦν ὀρθῶς ἀποδέχῃ, *nunc quidem.* v. Wetſten. ad Act. 4, 29. Sic

οἱ νῦν, *homines huius aetatis*, Πο. 4, 29. Ο. 17, 1. Κ. 13, 6. c. δὴ, Π. 7, 2, 7. p. 419. ἀλλὰ νῦν δὴ γιγνώσκω ἐμαυτὸν, *nunc demum*. c. ἤδη, ita vt ἤδη videatur interdum redundare, vel maiorem celeritatem indicet, Π. 1, 6, 19. p. 77. τὴν ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. 6, 1, 21. πορεύσομαι οὖν ἤδη νυνί. 8, 3, 1. Λ. 12, 3. Ο. 6, 1. νῦν δοκῶ — μᾶλλόν τι ἤδη διορᾶν, ἢ πρόσθεν. Ιπρ. 2, 1. Sic Αγ. 1, 6. νῦν διηγήσομαι. Cod. Harl. νῦν ἤδη διηγ. Sed Π. 6, 3, 7. νῦν ἤδη πάντως δεῖ εἰδέναι verti potest *nunc demum*. ¶ 2) *tum cum maxime, illo ipso tempore*. Π. 1, 2, 12. τὸν νῦν ἄρχοντα. ¶ 3) *modo, non ita pridem*. Timaeus lex. Platon: νῦν δή· πρὸ ὀλίγου χρόνου. Hesych: νῦν· — καὶ τὸ ἀρτίως. it. νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἄρτι. Π. 4, 5, 15. p. 252. νῦν — πολὺν φόβον ἡμῖν παρεῖχετε. 5, 2, 13. νῦν εἰς τὴν βασιλείαν καθέστηκεν. 5, 4, 15. 7, 2, 7. p. 418. 7, 5, 18. p. 447. καὶ νῦν δὴ νενικήκαμεν. Α. 7, 1, 17. Sic Πο. 4, 40. ἐν τῷ νῦν πολέμῳ, *in bello nupero*. ¶ 4) *hucusque*. Π. 7, 1, 21. μισθὸν ὑμῖν δοίην πλείονα ἢ νῦν ἐλαμβάνετε. ¶ 5) *iam, paulo post, in posterum*. Praecipiunt quidem grammatici, νῦν futuro iunctum, esse soloecismum. Sed vid. Graev. ad Lucian. soloec. T. III. p. 579. Π. 4, 1, 11. νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. 7, 2, 8. Α. 5, 6, 3. p. 290. 7, 1, 18. νῦν δὲ δὴ τί οἰόμεθα παθεῖν. Cod. Eton. τί ἂν οἰόμεθα. ¶ 6) i. q. οὖν. — Π. 8, 7, 3. p. 543. ἐγὼ δὲ νῦν Φιλῶ ἀμφοτέρους. Zeun. ex Stephaniana secunda recepit ἐγὼ οὖν Φιλῶ ἀμφ. Ε. 5, 1, 29. ἴτε νῦν — καὶ ἐρωτᾶτε. Leuncl. coniicit οὖν. Sed v. Doruill. ad Charit. p. 701. qui tamen malit νυν ablato accentu. Hortantis etiam est Ε. 4, 1, 18. δέχομαι (σὲ ξένον). μέμνησο νῦν, ἔφη, *at memineris*. Α. 3, 2, 26. νῦν ἀπιόντας ποιεῖν δεῖ τὰ δεδογμένα. Cf. τοίνυν, quocum in var. lect. permutatur. ¶ 7) *cum res ita se habeant*. Π. 1, 6, 9. πολλῶν σοι δεήσει, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα νῦν ἀνάγκη. Muretus legi vult νὶν, *ipsum*, quod non probatur Hutchinsono, nec Zeunio. Σ. 4, 18. καὶ νυνὶ (cum pulcher sim) θᾶττον ἢ etc. §. 43. ἐγὼ νυνὶ οὐδενὶ Φθονῶ. Saepissime sic legitur νῦν δὲ, *veruntamen, at vero, sed*

ſed rebus ita comparatis, Π. 7, 2, 6. ἐβουλόμην δ' ἂν οὕτως ἔχειν· νῦν δὲ πάντα τἀναντία — πραττων προσηνέχθην τῷ Ἀπόλλωνι. 8, 3, 13. Α. 5, 1, 6. 6, 6, 17. Ε. 2, 3, 7. p. 91. 2. 4, 10. p. 110. νῦν δὲ — ἁμαρτήσεται οὐδείς. 6, 5, 26. 7, 3, 3. §. 7. p. 477. Απ. 2, 3, 14. 2, 10, 4. νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματά ἐσι κτήσασθαι. Heuſing. ad Plutarch. de pueror. educ. p. 40. dictum putat pro διὰ τὰ νῦν πράγματα. Erneſti vertit: *vt nunc res ſunt*. O. 3, 7. Σ. 2, 7. νυνὶ δὲ τὰ προκείμενα ἀποτελῶμεν. Κ. 5, 20. Sic Α. 3, 2, 25. τὸ νῦν εἶναι, et Ιερ. 8, 1. τὸ μὲν νῦν, *quae cum ita ſint*. c. οὖν, Π. 7, 5, 18. p. 448. νῦν οὖν — εὖ ἔχει. ¶ 8) νῦν γὰρ, *ſaltem*. Απ. 2, 9, 1. χαλεπὸν ὁ βίος — νῦν γὰρ ἐμὲ εἰς δίκας ἄγουσι. Σ. 4, 12. ¶ 9) καὶ νῦν, *et ſic, itaque*. Π. 2, 1, 5. γιγνώσκω ὅτι οἱ λόγοι — ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς — καὶ νῦν παρακληθέντες ὑπὸ Κύρου ἡθήσονται. Α. 2. 3, 13. 4, 1, 14. 5, 6, 3. p. 291. Απ. 2, 7, 9. Σ. 6, 9. De ἔτι καὶ νῦν v. ἔτι. ¶ 10) In var. lect. permutatur etiam c. λίαν. v. ibi.

νυνὶ, Attice pro νῦν. Sed Ammonius p. 99. ita diſtinguit, vt νῦν adhiberi dicat de omnibus temporibus, ſed νυνὶ de ſolo praeſenti. Cf. Timae. lex. Plat. Π. 4, 5, 15. p. 251. ὁρᾶτε γὰρ δὴ νυνὶ πρῶτον ἵπποι ὅσοι ἡμῖν πάρεισιν. Alia exempla ſunt ſuo quodque loco in v. νῦν.

νὺξ, *nox*. Α. 2, 2, 10. προϊούσης τῆς νυκτός. 3, 1, 10. ἡ νὺξ προβαίνει. 4, 6, 15. νὺξ ἐγένετο. Απ. 4, 3, 4. νὺξ σκοτεινὴ ἀσαφεσέρα ἐσί. Cf. ἐπιέναι et μέσος. Gen. τῆς νυκτὸς, *nocte*. Α. 3, 4, 21. πονηρὸν νυκτὸς στρατευμα Περσικόν. 4, 6, 10. 6, 3, 16. 7, 2, 9. ὤχετο τῆς νυκτός. 7, 8, 5. Ε. 1, 1, 7. νυκτὸς ἀπέδρασαν. 1, 3, 13. Απ. 3, 11, 8. Sic Α. 3, 3, 12. ταύτης τῆς νυκτός. Ε. 1, 1, 8. et 1, 2, 3. τῆς ἐπιούσης νυκτός. Α. 3, 1, 28. εἴτε νυκτὸς εἴτε ἡμέρας. Hoc ordine fere ſemper legitur, vt Απολ. 31. οὔτε νυκτὸς οὔτε ἡμέρας. Sed Π. 2, 3, 11. et Α. 2, 6, 5. eſt καὶ ἡμέρας καὶ νυκτός. Απ. 2, 2, 8. καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς, vbi Hindenb. malebat νύκτας. Cf. ἡμέρα. Intelligitur autem in his omnibus praepoſitio vel ἐπὶ, auctore Thom. Mag. p. 630. vel διὰ, quae addita legitur Α. 4, 6, 15. ἕκαιον πυρὰ διὰ νυκτος.

Dat.

Digitized by Google

Dat. τῇ νυκτὶ, A. 6, 1, 8. τῇ νυκτὶ ταύτῃ. E. 2, 1, 14. τῇ ἐπιούσῃ νυκτί. Cf. τέλος. c. ἐν, Π. 5, 3, 16. p. 299. ὅταν τὸ τάχιστον ἡγῆται ἐν νυκτί. p. 300. §. 21. Σ. 1, 9. Acc. τὴν νύκτα, omissa praepositione κατά. v. Thom. Mag. l. l. A. 4, 2, 1. τὴν νύκτα φυλάττειν τὸ χωρίον. Π. 2, 4, 17. p. 138. ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος. Sic A. 7, 6, 8. et Ιερ. 7, 10. νύκτα καὶ ἡμέραν. Sed A. 6, 1, 8. ἡμέραν καὶ νύκτα. c. εἰς, A. 7, 4, 10. ταῦτα μὲν τῆς ἡμέρας ἐγένετο· εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, *nocte insequente*. E. 4, 6, 7. ἐς τὴν νύκτα ἀπῆλθον, *noctu*. K. 11, 4. εἰς νύκτα. Mox est ἐν τῇ νυκτί. Sed Π. 1, 6, 19. p. 82. τὰ εἰς νύκτα sunt *res nocturnae* s. *noctu necessariae*. c. ὑπὸ, Αγ. 2, 18. ὑπὸ νύκτα βεβοηθηκότας. E. 4, 5, 3. pro eo est τῆς νυκτός. Plural. A. 2, 2, 22. ᾠδὸν ἦσαν μέσαι νύκτες, *media nox*. Απ. 2, 2, 5. καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας (Marg. Steph. νυκτὸς) ὑπομένουσα. Σ. 4, 54. ὅλας γε καὶ πάσας τὰς νύκτας. c. ἀμφὶ, A. 2, 2, 4. ἀμφὶ μέσας νύκτας, *media fere nocte*. 7, 3, 21. c. περὶ, Π. 4, 5, 7. ἀφικνοῦνται περὶ μέσας νύκτας. A. 1, 7, 1. 7, 8, 7. περὶ τὰς μέσας νύκτας. E. 1, 6, 20. Dicitur etiam ἐν μέσῳ νυκτῶν. v. μέσος nr. 1. d.

Νύσα, *Nysa*. Multa hoc nomine loca fuere. v. Steph. Byz. et Hesych. a quo etiam memoratur τόπος Συρίας. De hoc intelligendus est locus K. 11, 1. ἐν τῇ Νύσῃ τῇ ὑπὲρ τῆς Συρίας. Cf. Bochart. hieroz. P. I. lib. 3. c. 1. p. 722.

νυστάζειν, *dormitare*. Π. 8, 3, 17. νυστάζοντα οὐδένα ἂν ἴδοις ὑφ' ἡδονῆς. Antea est καθεύδειν.

νῶτον et

νῶτος, *tergum*. Moeris: τὰ νῶτα καὶ τὸ νῶτον, Ἀττικῶς· νῶτος καὶ τοὺς νώτους, Ἑλληνικῶς. Phrynichus: ὁ νῶτος ἀρσενικῶς λεγόμενος ἁμαρτάνεται· οὐδετέρως δὲ τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα δοκίμως ἂν λέγοιτο. Eadem fere praecipiunt Thom. Mag. et Eustathius ab Bernardo ibi laudatus, et Etymol. M. quo auctore νῶτος τὴν ψύαν σημαίνει. Π. 2, 3, 7. ἔπαιον τοὺς τραχήλους καὶ τὰ νῶτα. Απ. 3, 10, 13. Cf. ποικίλος. Sed Ιπ. 3, 3. legitur: ἵππος ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. Oudendorp. ad Thom. Mag. legi iubet ἐπὶ τοῦ νώτου. At Herodianus Grammaticus p. 435. τὸ νῶτον, inquit,

quit, καὶ τὰ νῶτα οὐδετέρως ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀλόγων τὸν νῶτον ἀρσενικῶς. καὶ Ξενοφῶν περὶ ἱππικῆς.

νωτοφόρος, *dossuarius, onus in dorso ferens.* Poll. 2, 140. καὶ νωτοφόρος ἡμίονος παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ὄνος Haec excripsit Phauor. in v. νῶτα. Π. 6, 2. 11. p. 372. ἔχειν χρὴ — κατὰ τὸ νωτοφόρον (fcl. κτῆνος) ἀξίνην καὶ ὀρέπανον.

Ξ

Ξανθικλῆς, *Xanthicles,* Achaeus. Λ. 3. 1, 3. fit ῥήτωρ in locum Socratis. 5, 8, 1. cum Philesio damnatur ob peculatum.

Ξανθίππη. *Xanthippe,* vxor Socratis. v. Diog. Laert. 2, 37. ibique Menag. it. Ehrenrettung der Xanth. in Heumanni actis philosophor. T. I. p. 103 — 115. Σ. 2. 10. vocatur τῶν οὐτῶν καὶ τῶν γεγενημένων καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτη. Cf. Απ. 2, 2. vbi non quidem nominatur, sed indicantur mores eius mores a filio Lamprocle.

ξεναγεῖν, *copiis peregrinis et conductitiis praeesse.* Phauorin: ξεναγῶ· τὸ τῶν ξένων ἄγω· ἔθεν ξεναγός, ὁ τῶν ξένων ἡγεμών. c. gen. E. 4, 3, 8. οὐ Ἡριππίδας ἐξενάγει ξενικοῦ. §. 10. et Αγ. 2, 10.

ξεναγός, *peregrini conductitiique militis dux.* Timae. lex. Plat. ξεναγοί· οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδόν. Hesych: ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος. Sic Pollux 3, 58. Sic etiam Suidas, qui addit: παρὰ Θουκυδίδῃ ξεναγοὶ οἱ ἄρχοντες τῶν μισθοφόρων. ξένους γὰρ ἐκάλουν τοὺς μισθοφόρους. Cf. Delfd Herald. aduerfar. 1, 5. E 3, 5, 7. Παυσανίας τοὺς ξεναγοὺς διέπεμπε. 4, 2, 12. 4, 5, 7. 5, 1, 30. Ἀγησίλαος — διέπεμπε ξεναγοὺς ἐς τὰς πόλεις, vt conductitias copias adducerent. 5, 2, 7. Λακεδαιμόνιοι ἔπεμπον αὐτοῖς (Μαντινεῦσι) κατὰ πώμην ἑκάστην ξεναγὸν, np. etiam in pace, *qui milites exhibendos f. praeſtandos curaret.* v. ibi Mor. 7, 2, 3.

ξενηλασία, *peregrinorum e ciuitate expulsio.* Hesych: ξενηλασία· τὸ μὴ ἐᾶν ἐπιμίγνυσθαι. Suid: ξενηλατεῖν· Λακεδαιμόνιοι μετὰ πληγῶν ἐξήλαυνον τοὺς ξένους. v. Ariſtoph. auu. 1013. ibique Schol. et Beck. it. quos laudat Verpoortennius in diſſ. de verbo Graeco ξένος p. 90. ſqq.

sqq. ed. Fischer. A. 14, 4. ἐπίσαμαι — ξενηλασίας γιγνομένας — ὅπως μὴ ῥᾳδιουργίας ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο.

ξενία, *hospitii necessitudo.* Ag. 2, 27. διὰ τὴν πρόσθεν ξενίαν. 8, 3. ἐπιστολὴ παρὰ βασιλέως — περὶ ξενίας τε καὶ φιλίας. §. 4. Cf. ξένιος nr. 4.

Ξενίας, *Xenias.* ¶ 1) Παῤῥάσιος, A. 1, 1, 2. ab initio praefuit Graecis trecentis apud Cyrum minorem. 1, 2, 1. Ξενίᾳ τῷ Ἀρκάδι. §. 3. 10. 1, 3, 7. milites ab eo ad Clearchum se conferunt, quare 1, 4, 7. Ξενίας ὁ Ἀρκὰς καὶ Πασίων naui conscensa fugiunt. ¶ 2) Eleus. E. 3, 2, 20. Elide seditionem excitat.

ξενίζειν, ¶ 1) *hospitio excipere.* Π. 6, 2, 3. οἱ μὲν Ἰνδοὶ — ξενισθέντες παρὰ Κύρῳ. A. 7, 3, 4. ὅπου πλείστα ἐσιν ἐπιτήδεια, ὑπὸ σου νομιοῦμεν ξενίζεσθαι. All. ἐξενίσθαι. E. 3, 2, 8. ¶ 2) *donis hospitalitiis excipere.* Π. 3, 1, 24. ὁ Ἀρμένιος Κύρῳ μὲν καὶ τῇ στρατιᾷ πάσῃ ξένια ἔπεμπε — τότε ξενισθέντες οἱ στρατιῶται ἐκοιμήθησαν. 5, 3, 2. ἐξένιζεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς. Dona illa commemorantur p. 275. A. 5, 5, 13. ¶ 3) *conuiuio excipere.* Π. 5, 4, 7. ὅπως οὖς ἐπαινεῖς, καὶ ξενίσωμεν καλῶς, δέχου τὰ ξένια — ἅμα προσῆγε πάμπολλα, ὥστε καὶ θύειν τὸν βουλόμενον, καὶ ξενίζεσθαι πᾶν τὸ στράτευμα. 8, 3, 15. Φαραύλας τὸν Σάκαν ἐξένιζε, καὶ τἆλλα τε παρεῖχεν ἔκπλεω, καὶ ἐπεὶ ἐδεδειπνήκεσαν etc. A. 7, 6, 3. E 3, 1, 21.

ξενικὸν, (scil. στράτευμα), *exercitus peregrinus et conductitius.* A. 1, 2, 1. προεισήκει τοῦ ξενικοῦ. 2, 5, 3. p. 114. ξενικῷ διὰ μισθοδοσίαν πιστεύων. E. 3, 1, 10. 4, 8, 7. ξενικὸν προσμισθωσάμενος. §. 33. 5, 4, 15. 36. 7, 1, 17. 29. 33. 34. Pluralis: Ιπρ. 9, 4. πανταχοῦ τὰ ξενικὰ (np. ξένους ἱππέας) ὁρῶ εὐδοκιμοῦντα.

ξένιος, ¶ 1) *hospitalis, hospitum tutor.* A. 3, 2, 3. οὐδὲ Δία ξένιον ἠδέσθη. Cf. Gramm. hist. deor. p. 9. ¶ 2) ξένια, *dona hospitalia*, inprimis quibus aduenientes hospites excipiebant, vel abeuntes dimittebant. Suid: ξένιον· δῶρον παρὰ ξένων διδόμενον. Poll. 3, 59. καὶ δῶρα, ξένια, Δημοσθένης τε καὶ Ξενοφῶν. Cf. Hutch. ad anab. p. 349. ed. mai. Π. 3, 1, 24. 5, 4, 7. v. ξενίζειν nr. 3.

Poste-

Posteriori loco est inprimis de animantibus, vt A. 4, 8, 17. et E. 7, 2, 3. A. 5, 5, 2. ξένια ἃ ἦκε παρὰ τῶν Τιβαρηνῶν, οὐκ ἐδέχοντο. §. 3. 8. 12. ξενίοις — δεξόμεθα. §. 13. 6, 1, 8. Sinopenses ξένια πέμπουσι τοῖς Ἕλλησι aduentantibus — ἀλφίτων — οἴνου. 6, 2, 2. 7, 8, 2. E. 1, 1, 6. Τισσαφέρνης — ἀφικόμενον παρ' αὐτὸν — Ἀλκιβιάδην ξενιά τε καὶ δῶρα ἄγοντα ξυλλαβών. 4, 8, 2. ciuitates in Asia ξένια ἔπεμπον τῷ Φαρναβάζῳ ad indicandam amicitiam et promtitudinem. ¶ 3) ξένια, *coena hospitalis.* E. 3, 1, 21. ἄπειμι ξένιά σοι παρασκευάσων. Eodem sensu dicitur ¶ 4) ξενία, scil. τράπεζα. A. 6, 1, 2. Graeci Corylae legatos ἐπὶ ξενίᾳ ἐδέχοντο, παρεκάλεσαν δὲ καὶ etc. Hutch. ad h. l. citat Aelian. V. H. 3, 37. 9, 15. et Herodot. 5. 18. qui dicunt ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν. Stephano in thesauro in v. ξενία eiusmodi loci suspecti sunt, putanti vel ἐπὶ ξενίαν vel ἐπὶ ξένια legendum esse. Sed etiam Perizon. ad priorem Aeliani locum defendit formulam ἐπὶ ξενίᾳ. A. 7, 6, 3. καλεῖ αὐτοὺς ἐπὶ ξένια, καὶ ἐξένιζε. Hutch. e coniectura scribit ἐπὶ ξενίᾳ. Po. 3, 4. ἐπὶ ξενίᾳ — καλεῖσθαι. Steph. fere malit ξένια, quae eadem erat Brodaei coniectura, (v. ἐπὶ c. dat. nr. 10.) sed tamen probat ξενίᾳ. E. 6, 4, 20. ἐπὶ ξένια τὸν κήρυκα ἐδέξαντο. Margg. ἐκάλεσαν, quod Leuncl. pro glossemate habet. Hutch. hic quoque malit ἐπὶ ξενίᾳ.

ξένισις, *hospitalitas.* v. γένεσις.

ξενοδοχία, *hospitum exceptio.* O. 9, 10. ὅτοις εἰς ἑορτὰς καὶ ξενοδοχίας χρώμεθα, *ad hospites recte excipiendos.*

Ξενοκλῆς, *Xenocles,* Spartanus. E. 3, 4, 20. est in Agesilai exercitu.

ξένος, ¶ 1) *hospes.* Hesych: ξένοι· ἀπὸ ξενίας φίλοι. Phauor: ξένος· ὁ εἰς φιλίαν συνημμένος ἐξ ἀλλοδαπῆς. Idem cum Polluce 1, 74. dicit, ξένον vocari tam τὸν ὑποδεχόμενον, quam τὸν ὑποδεχθέντα, sed illum proprie ξενοδόχον nominari. At hoc discrimen saepe negligitur apud scriptores. Π. 5, 2, 5. περὶ ξένους ἀσεβεῖν. 8, 3, 18. ἐμὲ μηδὲν ἄλλο ἢ ὥσπερ ξένον τρέφε, καὶ ἔτι εὐτελέστερον ἢ ξένον. A. 3, 1, 4. ξένος ὢν ἀρχαῖος. E. 4, 1, 15. ξένοι in bello a patria stant, et vel interficiunt

unt hoſpites. §. 18. ξένον σε ποιοῦμαι — ἐγὼ δὲ δέχομαι. Απ. 1, 3, 3. Φίλους καὶ ξένους. Ο. 2, 5. 5, 8. c. gen. Π. 6, 2, 1. βούλομαί σου ξένος εἶναι. A. 2, 1, 5. 2, 4, 8. c. dat. Π. 5, 1 1. ξένος ὢν ἐτύγχανε — τῷ βασιλεῖ. A. 1, 1, 10. §. 11. Πρόξενον φίλον ὄντα αὐτῷ. All. ξένον. (Ab amicis tamen distinguuntur ξένοι Π. 2, 2, 8. οὐδὲ φίλοις, οὐδὲ ξένοις γέλωτα παρέχεις.) A. 7, 1, 6. E. 5, 1, 25. ¶ 2) *peregrinus, externus.* Oppoſitum eſt πόλις, et πολῖται, Ιερ. 5, 4. Απ. 4, 4, 17. ἢ φίλοι, ἢ πολῖται, ἢ ξένοι. Σ. 8, 7. it. μέτοικοι, E. 5, 1, 12. ξένοι καὶ μέτοικοι. Ιερ. 1, 28. ἂν μὴ ξένην γῆμῃ, ἀνάγκη ἐκ μειόνων γαμεῖν. K. 11, 1. ἀλίσκεται τὰ μὲν ἐν ξένοις χωρίοις — τὰ δ' ἐν Ὀλύμπῳ τῆς Μυσίας. Sic Λ. 14, 4. ἁρμόζοντες ἐπὶ ξένης, ſcil. γῆς, *praefecti in vrbibus exterae regionis.* Απ. 2, 1, 13. eleganter de eo, qui nulli reip. eſt adſtrictus: οὐδ' ἐς πολιτείαν ἐμαυτὸν καταλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. Ο. 8. 15. ὦ ξένε eſt compellantis ignotum. Απ. 2, 1, 14. 15. ξένοι ſunt *viatores.* ¶ 3) *miles peregrinus et conductitius.* v. ξεναγός. A. 1, 1, 10. Ἀρίσιππος — αἰτεῖται αὐτὸν εἰς διχιλίους ξένους. 1, 3, 18. 2, 6, 15. Λ. 12, 3. vbi Zeun. intelligit *ſocios in exercitu Lacedaemonio militantes.* Αγ. 2, 11. E. 1, 1, 22. 2, 4, 30. ξένους μισθοῦσθαι. 4, 3, 11. 6, 1, 4. p. 357. μισθοφόρους ἔχω ξένους p. 358. ξένοι bis memorantur. Paulo ante erat: παρ' ἐμοὶ οὐδεὶς μισθοφορεῖ. 7, 1, 13. Ιππ. 9, 3. 4. Cf. τρόφιμος.

ξενοῦσθαι, ¶ 1) *hoſpitio iungi, hoſpitii neceſſitudinem inire.* Moeris: ἐξενώθησαν, Ἀττικῶς· ἐξενίσθησαν καὶ ἐπεξενώθησαν, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. in v. ξενίζω. c. dat. Αγ. 8, 5. ἐθελήσας ξενωθῆναι αὐτῷ. ¶ 2) *hoſpitio et hoſpitali conuiuio excipi, deuerti vt hoſpitem* l. *apud hoſpitem.* c. dat. A. 7, 8, 3. ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι, i. e. ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος. E. 4, 1, 12. c. παρὰ. A. 7, 8, 4. ξενοῦται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι. E. 4, 1, 15. οἱ ἐξενωμένοι et οἱ ξένοι idem valent.

Ξενοφῶν, *Xenophon.* v. omnino Hutch. diſſ. ad anab. A. 1, 8, 11. vbi nominatur Ἀθηναῖος, ante proelium Cyro in acie occur-

currit, cum eo loquens de tessera. 2, 1, 10. vbi in a codd. est Θεόπομπος, ridetur a Phalyno ob iuuentutem. Cf. νεανίσκος nr. 2. 2, 5, 13. orationem habet ad legatos Tissaphernis. 3, 1, 4. iter facit ad Cyrum, inuitatus a Proxeno. §. 5 — 7. interrogat Socratem de illo itinere et deos, sed non ita vt vult Socrates. §. 8. contra regem inuitus proficiscitur. §. 9. somnium videt, quod bonum putat. §. 11 — 16. oratione hortatur ad virtutem milites Proxeni. §. 17 — 20. reprehensus ideo ab Apollonide eum explodit. §. 24 — 30. alia oratione hortatur duces et lochagos, et ad nouos imperatores substituendos impellit. §. 32 pro Proxeno fit imperator. 3, 2, 4. sqq. pulcherrimis vestibus indutus ad proelium (Cf. Aelian. V. H. 3, 24 ibique Scheffer.) duas ad milites orationes habet, in quarum priore sternuit quidam, quod ipse interpretatur bene. §. 25. Chirisophus agmen semper ducit, Xenophon et Timasion claudunt, vtpote οἱ νεώτατοι τῶν στρατηγῶν. 3, 3, 8 — 10. reprehenditur, quod acrius hostem persecutus sit, et se defendit. §. 11. sq. consilium eius de funditoribus et equitibus instituendis probatur. 3, 4, 24 — 26. vocatus ex vltimo agmine cum Chirisopho deliberat. §. 27. celeritate occupat montem. §. 28 — 30. increpatus a Soterida ab equo descendit, hominemque opprobrio exponit. 4, 1, 14 — 16. consultat cum Chirisopho. 4, 2, 2. hostes fallit. §. 13. in periculo est, desertus a suo armigero. 4, 3, 7. videt somnium boni ominis. §. 8. facilis cuique ad eum aditus patet. §. 10. gratias diis agit pro somnio immisso. §. 15. 16. 18 — 21. varia contra hostem gerit in extremo agmine. 4, 4, 8. aliis praeit ligna findendo in niue. 4, 5, 13 — 17. omnia conatur, vt commorantes in niue promoueret. §. 20 — 24. vici cuiusdam praefectum captum bene tractat, et cum Chirisopho multa eum interrogat. Idem abstinet equo, quem audierat Soli esse sacratum. 4, 6, 2. de eodem vici praefecto dissidium fit inter eum et Chirisophum

phum. §. 7. consilium dat de occupandis clam montibus, et iocatur in Chirisophum de Lacedaemoniorum furtis. 4, 7, 2 — 6. consilium in re angusta dat Chirisopho, quod valet. 4, 8, 8 — 14. aliud consilium Chirisopho et exercitui datum valet. 5, 1, 4 — 8. post Chirisophi abitum ad naues petendas, soli fere Xenophonti parent milites, nisi quod consilium de viis sternendis improbant. 5, 2. educit in Drilas, et alia gerit. 5, 3, 6. Apollini Delphico donarium dedicat. §. 7. cum Agesilao ex Asia abit in Boeotiam ad Coroneam, relicto apud Megabyzum donario Dianae voto. §. 8. id recipit, et in exilium actus dedicat Deae fanum Scillunte. 5, 4, 2 — 4. orationem habet ad Mosynoecos. §. 10. ad suos de accepta calamitate. 5, 7, 8 — 11. orationem minacem habet ad Sinopensium legatos minantes. 5, 6, 5. ad eosdem de itinere maritimo futuro. §. 7 — 15. cum vellet coloniam in Ponto constituere, contradicitur ei a multis, inprimis a Thorace, aemulo semper eius. Sed §. 16 — 19. se defendit. §. 22. 23. non vult nonnullorum imperatorum consilium de itinere in Phasin ad exercitum referre. 5, 7, 2 — 7. defendit se accusatus quod velit decipiendo milites in Phasin ducere. §. 8 — 19. alios multos de immodestia accusat, qui iudicio habito puniuntur, et lustrat exercitum. 5, 8. accusatus quod nonnullos verberasset, se defendit. 6, 1, 12 — 21. orationem habet ad milites, qui eum volebant solum ducem eligere, cum sacra non addicerent. 6, 2, 8 — 11. dubitans exta consulit, quibus iubetur non seorsim proficisci, sed cum exercitu relicto. 6, 3, 7. sqq. Arcades in colle obsessos oratione ad suos habita liberat. 6, 4, 10. iterum suspicio de eo oriebatur, ac si vellet vrbem condere. Quare §. 11 — 18. omnes adesse iubet ad sacrificia. Sed non ei exta addicunt, vsque dum desicerent animantes, ita vt tandem boues de plaustro adhiberet. 6, 5, 9 — 12. habet orationem. it. 6, 6, 9. qua suadet, vt satisfiat Cleandro. §. 16. 17. missus ipse ad Cle-

Cleandrum, eum placat. §. 19. hospitium cum Cleandro facit. 7, 1, 3. abiturum ab exercitu Anaxibius manere cogit. §. 6. etiam a Cleandro retinetur. §. 12 — 20. milites Byzantii turbas excitantes placat, et orationem habet. §. 24. 25. abit ab exercitu Byzantium. Sed 7, 2, 5. iubetur ab Anaxibio ad exercitum redire. §. 7 — 9. periculum ei et exercitui nascitur a nauarcho et harmoste. §. 9 — 20. profectus cum aliis ad Seuthen, agit de exercitu illuc traducendo. 7, 3, 2. oratione hortatur milites, vt ad Seuthen eant. §. 9. 13. 14. in propinationibus inter coenandum donat se et suos Seuthi. §. 19. Seuthes ei paret in itinere aduersus hostes non nocte instituendo. §. 25 — 28. prudenter se gerit. 7, 4. subigit cum Seuthe hostes. 7, 5. Heraclides, qui stipendia Graecis non numerarat, eum apud Seuthen calumniatur, sed frustra. Seuthes eum apud Lacedaemoniorum legatos calumniatur, item Arcas quidam. §. 8. Xenophon se defendit. §. 31. 32. Seuthes frustra eum retinere tentat, qui exta consuluerat. 7, 6, 31. Lacedaemonii perperam a Seuthe dicuntur ei insidiari. 7, 7, 1 — 6. se verbis apud Medosadem defendit. §. 12 — 27. ad Seuthen missus de stipendio verba facit. §. 35. vult ab exercitu discedere. 7, 8, 1 — 4. monitus, quod non haberet viaticum, sacrificat Ioui Milichio. §. 5 — 13. expeditionem suscipit contra Asidatem valde periculosam. E. 3, 2, 6. vocatur ὁ τῶν Κυρείων προεστηκώς. Απ. 1, 3, 8. sqq. cum Socrate differit de osculo.

Ξέρξης, *Xerxes*, Persarum rex. A. 3, 2, 8. ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον στρατιὰν ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, sed victus est. 1, 2, 9. e Graecia fugiens aedificat Celaenis arcem et regiam. Cf. Αγ. 2, 1. et E. 4, 2, 5. E. 2, 1, 6. dicitur pater Darii Nothi. Sed Leuncl. pro Ξέρξου recte legit Ἀρταξέρξου, np. Longimanus. v. Mor.

ξεστὸς, *politus*. A. 3, 4, 6. κρηπὶς λίθου ξεστοῦ.

ξηραίνειν, *arefacere, siccare*. A. 2, 3, 9. τὰς βαλάνους τῶν φοινίκων ξηραίνοντες. Απ. 4, 3, 8. τὸν ἥλιον — τὰ μὲν ἀφρύνοντα, τὰ δὲ ξηραίνοντα, v. c. foenum ali-

aliasque fruges. In var. lect. ξηραίνεσθαι permutatur c. αὐαίνεσθαι. v. ibi.

ξηρὸς, *ſiccus, aridus.* Π. 7, 5, 8. καταβιβάσας εἰς τὸ ξηρὸν τοῦ ποταμοῦ τοὺς ὑπηρέτας, *in fluuium deriuatum antea, πορευσιμον, vadoſum.* O. 5, 20. ὑγρῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν. (Cf. Phrynich. p. 124.) 7, 36. ξηρὸς σῖτος ὅπως καλῶς ἐδώδιμος γίγνηται ἐπιμελητέον. Fr. Portus: vt diſtinguat ἀπο τοῦ ἄρτου. 9, 3. τὰ ξηρὰ τῶν σκιῶν ex Graecilino dictum eſt pro αἱ ξηραὶ σκιαί. 17, 2. μὴ ἐν ξηρᾷ (πρ. γῇ, quod praecedit) σπείρειν, *in terra pluuia deſtituta.* Margg. male ξηραῖς. 19, 6. ξηροτέραν καὶ ὑγροτέραν γῆν. §. 7. ἐν τῇ ξηρᾷ — ἐν τῇ ξηρᾷ. §. 11. ὑπὸ τοῦ ἡλίου ξηρὰ μέχρι βυθοῦ. 20, 12. Κ 4. 6. ὀσφραίνονται ἐν τόποις ψιλοῖς, ξηροῖς.

ξηρότης, *ſiccitas.* O. 19, 11. αὐαίνεσθαι διὰ ξηρότητα, *propter ſolis aeſtum.*

ξιφίδιον, *gladiolus, ſica.* E 2, 3, 16. ξιφίδιον ὑπὸ μάλης ἔχοντας. 5, 4, 3. ξιφίδια ἔχοντες, καὶ ἄλλο ὅπλον οὐδέν.

ξίφος, *enſis,* quo punctim feritur. A. 2, 2, 4. εἰς ἀσπίδα βάπτοντες οἱ μὲν Ἕλληνες ξίφος, οἱ δὲ βάρβαροι λόγχην. 5, 8, 9. ἔχοντες οὐ ψήφους ἀλλ' ὅπλα. 2 codd. ξίφη habent pro ὅπλα, fortaſſis vt paronomaſia efficiatur. 7, 4, 12. ἐσπασμένοι τὰ ξίφη. E. 3, 2, 20. in ſeditione ξίφη ἔχοντες σφαγὰς ποιοῦσι. 4, 4, 3. Σ. 2, 11. κύκλος περίμεσος ξιφῶν ὀρθῶν. §. 12. 5, 3. Ιπ. 12, 11. v. μάχαιρα.

Ξίφων, *Xiphon.* K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ξόανον, *ſimulacrum.* Heſych: ξόανα· ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια. κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων. Etymol. M. παρὰ τὸ ξέω, ξόανον, καὶ τροπῇ ξόανον — ἐξυσμένον εἴδωλον, λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον, ἢ ξύλινον. Cf. Ammon. p. 99. A. 5, 3, 13. Dianae Xenophontis ξόανον ἔοικεν, ὡς κυπαρίσσινον χρυσῷ ὄντι, τῷ ἐν Ἐφέσῳ.

ξυγγένεια, ξυγγενὴς, ξυγγράφειν, ξυγκαθῆσθαι, v. in Σ.

ξυγκαθίζειν, *conſidere,* E. 5, 2, 25. miſſi a Lacedaemoniis Thebas ad cognoſcendum ξυνεκάθιζον πρὸς δικαστήριον. All. ξυνεκαθίζετο τὸ δικας. v. Dorvill. ad Charit. p. 23.

ξυγκαλεῖν, ξυγκεῖσθαι, ξυγχορευτὴς, ξυγχωρεῖν, v. in Σ.

ξυ-

ξύεσθαι, *polire.* Π. 6, 2, 11. p. 371. παλτὸν ξύσασθαι. Sed Thomas iubet ξύω dici ἐπὶ σαρκός. v. ibi interpp.

ξυήλη, ¶ 1) *ascia, radula, qua lignum politur.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ¶ 2) *gladiolus falcatus* apud Lacedaemonios. Hesych. et Phauorin: ξυήλη· ξυάλη. ἔστι δὲ καὶ ξιφίδιον, ὅ τινες δρέπανον λέγουσι. Falcatis armis adscribit eam etiam Pollux 1, 137. et Λακωνικὴν vocat. Cf. Meurs. miscell. Lacon. 2, 1. A. 4, 7, 11. παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον, ὅσον ξυήλην Λακωνικήν. 4, 8, 18. Dracontius Spartiates dicitur παῖδα ἄκων κατακτανὼν, ξυήλῃ πατάξας. Vtrumque locum affert Suidas, qui praeter alia habet haec: ξυήλην, ἣν ξυάλην λέγομεν — ἣν Ἀττικοὶ κνῆσιν, Λάκωνες δὲ ξυήλην.

ξυηρὸς, *laeuigatus.* K. 10, 3. Sed vid. ξυρήκης.

ξυλίζεσθαι, *lignari.* Est verbum militare. A. 2, 4, 5. ξυλιζόμενοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ, καὶ χόρτον — συλλέγοντες.

ξύλινος, *ligneus.* A. 5, 2, 5. τύρσεις ξύλιναι. §. 17. οἰκίαι ξύλιναι. E. 2, 4, 15. ὅπλα ξύλινα. K. 9, 12. ἥλους ξυλίνους.

ξυλλαμβάνειν, et ξυλλέγειν, v. in Σ.

ξυλοκόπος, *lignarius, lignis caedendis aptus.* Poll. 7, 113. πέλεκυς ξυλοκόπος, ὡς ἔφη Ξενοφῶν. Π. 6, 2, 11. p. 373. πέλεκυν ξυλοκόπον. Margg. ξυλοτόμον, quod Leuncl. glossema putat. Etiam Poll. 10, 129. legitur πέλεκυς ξυλοκόπος.

ξύλον, ¶ 1) *lignum.* A. 1, 10, 8. ἀετὸν χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης, ἐπὶ ξύλου ἀνατεταμένον, *in hastili.* All. ἐπὶ ξυσοῦ legi volunt, all. verba ἐπὶ ξύλου putant interpretamentum esse verborum ἐπὶ πέλτης. 4, 5, 4. ξύλα ἦν — ξύλα οὐκ εἶχον, np. igni faciendo. E. 2, 4, 16. Cf. χίζειν. ¶ 2) *materies, arbor.* A. 6, 4, 3. ξύλα πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, πάνυ δὲ πολλὰ καὶ καλὰ ναυπηγήσιμα — τὸ ὄρος δασὺ πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς καὶ μεγάλοις ξύλοις. Aϑ. 2, 11. 12. E. 1, 1, 16. 6, 1, 4. p. 301. Cf. ναυπηγήσιμος.

ξυλοτόμος, v. ξυλοκόπος.

ξυμβαλλειν et ξυμβάλλειν, v. in Σ.

ξύμβασις, *pax, pacificatio, compositio.* Hesych: συμβάσεως· εἰρήνης. it. σύμβασις· ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν. Suid: σύμβασις· φιλία, συντυχία, καταλλα-

λαγή. Cf. Poll. 1, 153. E. 7, 1, 11. συνεχώρησαν αὐτοῖς τὴν εἰρήνην — ἐπεὶ οὕτως ἡ ξύμβασις ἐγένετο.

ξυμβολὴ, *conflictus*. E. 4, 2, 13. v. συμβολή.

ξυμβουλεύειν, ξυμβουλία, ξύμβουλος, ξυμμαχεῖν, ξυμμάχεσθαι, ξυμμαχία, ξυμμαχὶς, ξύμμαχος, v. i. Σ.

ξυμμιγνῦναι, *agere, colloqui*. v. Valckenar. ad Herodot. 2, 64. E. 3, 1, 17. ξυμμίξας τῷ Δερκυλλίδᾳ ἠρώτα. Antea erat ἔλθοι ἂν ἐς λόγους. Cf. συμμιγν.

ξυμμορία, *numerus nauium, quae vni duci subsunt*. E. 1, 7, 10. p. 58. καταλιπεῖν τρεῖς ναῦς ἕκαστον ἐκ τῆς αυτοῦ ξυμμορίας.

ξυμπαρατάττεσθαι, ξυμπαρεῖναι, ξυμπέμπειν, ξυμπίπτειν, ξυμπλεῖν, ξυμπληροῦν, ξυμπολεμεῖν, ξυμπονεῖν, ξυμπράσσειν, ξυμπροπέμπειν, ξυμφάναι, ξυμφοιτητὴς, ξυμφορὰ, ξυμφράττειν, ξυμφυγὰς, ξὺν, ξυναγορεύειν, ξυνάπτειν etc. vid. in Σ.

ξυνωρὶς, *bigae*. Moeris p. 272. ξυνωρὶς, Ἀττικῶς· συνωρὶς, Ἑλληνικῶς. Cf. Hesych. et Suid. in v. ξυνωρὶς et συνωρίς. E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστὴ, ᾗ προστεθεῖσα ξυνωρὶς ἐνίκα Εὐαγόρου. Scil. ante hanc Olympiadem numero Olympiadis non addi solebat nomen illius, qui bigis in ludis vicerat, sed tantum victorum in stadio nomina, quia ante hoc tempus bigae in ludis Olympiacis non adhibitae fuerant. v. Pausan. 5, 8. p. 395. Corsin. fast. Att. T. III. p. 236. et infra στάδιον.

ξυρήκης, *acutus*. K. 10, 3. ἀκόντια — ἔχοντα τὰς λόγχας — ξυρήκεις. Ita enim rescribunt e Polluce 5, 20. viri docti pro ξυηράς. Leuncl. vertit *acutas nouaculae instar*.

ξυσκευάζεσθαι, ξυσκηνεῖν, ξυσπειρᾶν, ξυσσίτια, v. in Σ.

ξυστὸν, *hasta*. Hesych: ξυστόν· ἀκόντιον, δόρυ κατεσκευασμένον. Suid: ξυστόν· δορύλλιον, ἀκόντιον καὶ τὸ τέλειον δόρυ. Cf. Poll. 1, 136. Π. 4, 5, 19. θάρακας καὶ ξυστὰ dedit Cyrus equitibus. 4, 6, 1. ἐκέλευον παραδιδόναι τὰ ξυστὰ, ὅπως κατακαίοιεν. 7, 1, 17. δοράτων καὶ ξυστῶν καὶ μαχαιρῶν. Cf. ξῦλον nr. 1.

ξυστὸς, *xystus, porticus*: vel potius *ambulatio sub diuo ante porticum*. Etymol. M. ξυστὸς; ὁ εὖ ἐξυσμένος καὶ ὁμαλὸς τόπος. v. Poll. 9, 43. ibique Hemsterh. it. Vitruv. 5, 11. et Ernesti clav. Cic. Am-

Ammon. p. 100. ξυσὸς — καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ. O. 11, 15. περιπάτῳ χρῶμαι τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ ἴσως ἄμεινον, ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοίην.

ξυστοφόρος, *hastifer*. Arrian. tact. p. 15. οἱ δὲ — δόρασιν καὶ κόντοις μάχονται· οἱ δὴ καὶ δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι ὀνομάζονται, εἰσὶν δὲ ὑφ' ὧν ξυσοφόροι. Sed in Xenophonte differunt, quanquam et δορυφόροι et ξυσοφόροι sunt *satellites*. Π. 8, 3, 8. in Cyri comitatu sunt διχίλιοι δορυφόροι — σκηπτοῦχοι, et δισχίλιοι ξυσοφόροι et alii. Cf. 7, 5, 16. vbi ξυσοφόροις stipatus legitur Cyrus, ne quis impudenter ad eum accederet.

ξυστρατεύειν, v. συστρ.

O

ὁ, ἡ, τὸ, articulus praepositiuus, ponitur ¶ 1) non ante subst. sed ante adiectiuum, Π. 1, 4, 26. σολὴν τὴν Μηδικήν. Cf. nr. 14. extr. ¶ 2) a nomine suo separatur longius, A. 3, 1, 10. ἐγὼ οὖν τὸν ἐκ παίδων πόλεως στρατηγὸν προσδοκῶ. ¶ 3) ponitur ante participium, A. 2, 4, 3. ὁ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται, nemo reperietur qui. Ap. 4, 4, 23. οἵ γε οὕτω παιδοποιούμενοι, ὡς οὐ δεῖ παιδοποιοῦνται. Ita Ern. e Stobaeo et 1 Cod. Vulgo deest οὕτω. Interdum participiis dat vim nominum. v ἁρπάζειν, γεύεσθαι, κτᾶσθαι, ὁρίζειν, προμνᾶσθαι etc. ¶ 4) postponitur postpositiuo. v. ὅς, et infra n. 24. ¶ 5) aduerbiis dat vim adiectiuorum. vid. v. c. αὔριον, ἔμπροσθεν. ¶ 6) adhibetur in allocutione, Π. 6, 2, 11. p. 372. ὅσα κελεύω, ὑμεῖς οἱ τῶν σκευοφόρων ἄρχοντες ἐξετάζετε. p. 374. est ὑμεῖς ὦ ἡγεμόνες. 8. 4, 8. ὦ Ὑστάσπα καὶ οἱ ἄλλοι δὲ οἱ παρόντες. Ap. 3, 14, 4. παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον. In his igitur omissum est ὦ ὑμεῖς. Sed E. 2, 3, 18. p. 97. omissa est prima pers. ἡμεῖς. Locus est: ἕως ῥᾳδίως οἱ ἄρχοντες ἐμέλλομεν πρατήσειν. ¶ 7) interdum ponitur, interdum non ponitur, vt Κλεάνωρ mox Ὀρχομένιος dicitur, mox ὁ Ὀρχομένιος. v. Κλ. ¶ 8) saepius repetitur, np. ponitur tam ante subiectum, quam ante eius praedicatum, Π. 3, 3, 4. ἀναπαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα ἀγαθόν. A. 1, 10, 2. τὴν Φωκαΐδα, τὴν Κύρου

Κύρου παλλακίδα, τὴν σοφὴν λεγομένην. Π. 7, 5, 7. τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμόν. Steph. habet τὰς οὔσας πρὸς τ. π. Sed ex nota adiecta patet, illud οὔσας Stephano fuisse suspectum. Aπ. 2, 2, 13. τὴν μητέρα τὴν πάντων. 4, 5, 8. τὸ τῶν ἐναντίων τὸ αἴτιον. Hindenb. delet prius τὸ, Ernesti posterius. Sed defendit Schneiderus ad Anacr. p. 42. Etiam multis aliis in locis articulus viris doctis suspectus fuit, v. c. Iπρ. 4, 9. ἀγαθὸν οὖν καὶ τὸ πρὸς τὸ διὰ παραγγέλσεως ἐξάγειν τὸ δεκαδάρχους καθίσαναι. Leunclauio τὸ ante πρὸς est suspectum, et deletur a Welsio, Zeunio, atque Gailio. Sic A. 3, 2, 18. κρατουμένων πάντα τὰ ἀλλότρια. Steph. τὰ non habet, et Zeun. cum Hutch. delet. 5, 1, 11. ἐξαγαγὼν καὶ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἄλλον λόχον. Cod. Eton. καὶ ἄλλον λ. 7, 4, 7. ἐν τοῖς ὀρεινοῖς τοῖς καλουμένοις Θραξί. Steph. et Hutch. alterum τοῖς deleri volunt, Zeun. vncinis inclusit. Aπ. 1, 7, 5. ἀπατεῶνα ἐκάλει τὸν οὐ μικρόν. Ducibus MSS. delent τόν. Cf. Schneider. qui τὸν putat natum esse ex τοῦτον f. τοιοῦτον. Multa etiam ad emendandum hunc locum attulit Schütz. 3, 3, 3. τοῦτο μὲν οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι. Valckenar. malit οἶμαί γε. O. 2, 16. ἄλλους δεινοτέρους ἐμοῦ τοὺς περὶ ταῦτα. Steph. τοὺς delet, Marg. Leunel. pro eo habet ὄντας. Zeun. τοὺς ante δεινοτ. poni iubet. Mosche τοὺς accipit pro τινὰς, de quo vsu v. infra nr. 18. Cf. ποῖος. Sed Π. 4, 2, 7. minus recte videtur Brodaeus pro οἱ ὑμέτεροι correxisse ὑμέτεροι. Nam §. 9. est οἱ σφέτεροι. ¶ 9) Saepe contra leges linguae omissus videtur articulus, vt Π. 4, 2, 15. τὸν τῶν Καππαδοκῶν βασιλέα καὶ Ἀραβίων. Steph. et Hutch. aliique ante Ἀραβ. inserunt τὸν τῶν. 5, 1, 1. Ἀβραδάτα τοῦ Σούσων βασιλέως, pro τοῦ τῶν Σ. Margg. Steph. et Cod. Guelf. aliique, omisso nomine βασιλέως, habent τοῦ Σουσίου. Ibid. pro τὸν Βακτριανῶν βασιλέα Zeun. e Cod. Guelf. dedit τὸν τῶν B. βασ. 7, 5, 3. οἱ γυμνῆτκι ἀπὸ τῶν κεράτων. All. οἱ γ. οἱ ἀπὸ τ. κ. A. 1, 8, 2. εἰς χεῖρας ἔλαβε. Cod. Eton. et Paril. εἰς τὰς χ. 1, 10, 3. βασιλεὺς σὺν στρατεύματι. 2 codd. σὺν τῷ στρ. 3, 5, 5. οἱ μὲν ἄλλοι ἦσαν. — στρα-

τ. οἱ δὲ — συνῆλθον. Fortaſſe rectius ſcribatur οἱ δὲ στρατ. Ag. 1, 7. βουλευομένων — Λακεδαιμονίων. Debebat eſſe τῶν Λακ. vt in nonnullis legi teſtatur Hutchinſonus. E. 1, 6, 21. τῶν ταξιάρχων. Scribendum auctore Stephano αἱ τῶν τ. 1, 7, 10. p. 60. Steph. ante οὐχ ἱκανοὺς deliderat articulum. 3, 4, 11. ἀπαγγεῖλαι Τισσαφέρνει. (Ag. 1, 13. eſt τῷ Τισ.) §. 22. αἰσθόμενος Ἀγησίλαος. (Ag. 1, 30. eſt ὁ Ἀγησ.) 3, 5, 16. οἱ ἄλλοι ἐντέλει. Steph. reſtituendum putabat οἱ ἐν τ. 7, 5, 8. δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλείπειν. Steph. et Leuncl. ante ἀνὴρ inſerunt ὁ. Intelligitur enim Epaminondas. §. 15. ἐντὸς τείχους. Leuncl. vult τοῦ τ. Ap. 1, 2, 36. ἔφη Χαρικλῆς. Steph. recte ſcribit ὁ Χαρικλ. vt paulo poſt ſequitur. 1, 3, 12. Ern. et Hindenb. reſtituerunt ἔφη ὁ Ξενοφῶν. 1, 4, 5. ὁ ἐξ ἀρχῆς ποιῶν. Hic in nonnullis deeſt ὁ. §. 14. ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι. Hindenb. corrigit οἱ ἄνθρ. probante Erneſtio. 1, 6, 14. τοὺς ante ἀκούοντας perperam in nonnullis omiſſum eſt. 2, 1, 10. οἱ ἄρχοντες ἢ ἀρχόμενοι. Hindenb. vult οἱ ἀρχόμενοι. 2, 4, 7. ἃ αἱ χεῖρες ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοί. Hindenb. vult οἱ ὀφθ. quod recepit Ern. 3, 6, 8. ἧττων τῶν ἐναντίων. Ern. τῆς τῶν ἐν. 3, 7, 9. οὐ μόνον ἄλλοι. Ita Leuncl. et Weſſ. pro οἱ ἄλλοι. 4, 2, 35. διὰ δόξαν. Hindenb. vult διὰ τὴν δ. O. 8, 7. Weſſ. e coniectura virorum doctorum edidit οἱ ὄπισθεν, cum in antiquis deſit οἱ. Sed hic poteſt ὄπισθεν ſine οἱ defendi. Ipp. 1, 16. βαδίζων ἵππος. Leuncl. et Cod. Lipſ. ὁ ἵππος. K. 10, 22. διά γε ὀρθῶς ποιεῖν. Steph. et Leuncl. deſiderant τὸ ante ὀρθῶς. 13, 8. εὖ φρονοῦσι. Leuncl. et Weſſ. inſerunt τοῖς ante εὖ. ¶ 10) Singularis pro plurali ponitur indefinite ſ. pro genere, O. 8, 19. οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. 21, 10. βλάψαι τὸν κακὸν — τιμῆσαι τὸν πρόθυμον. Sic ſaepe in Hierone ὁ τύραννος, ὁ ἰδιώτης. ¶ 11) Ponitur ita, vt ſupplendum ſit nomen aliquod, vt ¶ a) ἱερὰ ſ. ἱερεῖα ſ. θυόμενα, Ap. 1, 3, 3. ταῖς θυσίαις ἔχαιρον — τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν ἢ τὰ παρὰ τῶν χρησῶν. Eſt ſyneſis. ¶ b) ἵππος, Ip. 8, 2. διδάσκειν τὸν ἑαυτοῦ. ¶ c) μέρος, A. 3, 5, 9. τὰ πρὸς μεσημβρίαν. 6, 4, 2. χωρίον, τὸ μὲν

μὲν εἰς τὴν θάλαττην καθῆκον αὐτοῦ. §. 8. τὰ ἐκείνου Νέων παρελάμβανε. Possit etiam πράγματα intelligi. Sed §. 16. dicitur στρατηγὸς fuisse κατὰ τὸ Χειρισόφου μέρος. ¶ d) νεβρὸς, K. 9, 3. οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν — Φυλάσσειν τὸν αὐτῆς. ¶ e) νῆσοι, E. 5, 1, 7. ἀπὸ Σαμοθράκης καὶ Θάσου, καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία. ¶ f) νύμφη, Σ. 2, 3. ὅταν νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, ὥσπερ ἡ Νικηράτου. v. Casaub. ad Athenae. 15, 10. p. 971. ¶ g) ὁδὸς, Π. 2, 4, 17. p. 136. ἴθι τὴν ὀρεινήν. 5, 2, 15. extr. ἄγε ἡμᾶς τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. 7, 4, 8. A. 3, 5, 9. τῆς ἐπὶ Βαβυλῶνα — ἡ δὲ πρὸς ἕω — ἡ δὲ διαβάντι τὸν ποταμὸν — ἡ δὲ διὰ τῶν ὀρέων. 6, 5, 6. E. 4, 4, 13. 5, 1, 23. 5, 4, 16. 39. 49. 54. 55. 6, 4, 25. 6, 5, 32. 7, 1, 18. 7, 2, 13. Suppletur ellipsis Π. 5, 3, 16. extr. πάρεσε εἰς τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδόν. A. 6, 3, 15. κατὰ τὴν ἐπὶ Κάλπης ὁδόν. E. 5, 4, 14. τὴν δι' Ἐλευθερῶν ὁδόν. 7, 1, 19. ¶ h) οἰκία, E. 6, 5, 31. ἐνέδραν παήσαντες — ἐν τῇ τῶν Τυνδαριδῶν, np. prope Lacedaemonem. Describit hanc domum Pausanias 3, 16. p. 247. ¶ i) οἰκοῦντες, A. 2, 6, 2. τοῖς ὑπὲρ Χερρονήσου. Plene legitur A. 1, 1, 9. τοῖς ὑπὲρ Ἑλλησπόντου οἰκοῦσι. ¶ k) πόλις, Απ. 2, 3, 13. ὑποδέχεσθαι, ὁπότε ἔλθοις εἰς τὴν ἐκείνου. ¶ l) πράγματα, Π. 5, 4, 19. τὰ αὐτοῦ. Vbi maxime refertur ad exercitum. Antea erat τὴν σὴν δύναμιν. 8, 5, 1. τὰ ἐν Βαβυλῶνι. A. 1, 3, 9. τὰ τοῦ Κύρου — τὰ ἡμέτερα. 1, 10, 9. τὰ ὑπὲρ τοῦ λόφου, np. an omnes hostes ex eo fugerint. 4, 3, 20. τὰ παρ' αὐτῷ ἀσφαλῶς εἶχε. 6, 3, 6. τὰ τῶν Ἀρκάδων. E. 2, 2, 1. 3, 2, 5. 3, 5, 5. τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, *res quae in Asia geruntur*. 4, 8, 17. ἐπιμελησόμενον τῶν κατὰ θάλατταν. 7, 3, 1. Π. 1, 2, 10. τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. Paulo post est τῶν ἐν πολέμῳ παρόντων. Sic Απ. 1, 1, 8. τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. Reiskius delet τῶν, sed Hindenb. defendit, et explicat verbis ἐκείνων ἅ ἐσι, dicitque similem esse locum Απ. 3, 6, 2. προσατεύειν — καλὸν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. Cf. Zeun. ad Απολ. 30. Sic Πο. 4, 52. πράττοιεν τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις, *exercitationes*. Insertum est τὰ

a Le-

a Leuncl. Cf. infra nr. 17. ¶ m) στράτευμα, E. 7, 5, 24. ἐποίησε Φεύγειν τὸ τῶν ἐναντίων. Sic ſaepe legitur τὸ ναυτικὸν, τὸ ξενικὸν, et ſimilia. ¶ n) στρατιῶται. A. 1, 5, 13. ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Μένωνος. 6, 3, 10. ¶ o) υἱὸς ſ. ἀπόγονος, A. 3, 3, 12. Λύκιος ὁ Πολυστράτου. Saepiſſime ſic eſt. vid. v. c. Ἀρισόδημος. Suppletur elliptis Π. 1, 5, 2. Κυαξάρης ὁ τοῦ Ἀστυάγους παῖς. ¶ p) χρήματα, Π. 8, 1, 6. λαβεῖν τὰ τοῦ μὴ φοιτῶντος. Potes etiam hic intelligere ἀγαθὰ, quod 5, 4, 1. vbi editur πάντα τὰ Γαδάτα, eſt in var. lect. pro Γαδάτα. 8, 4, 11. οὐσία ἀξία τῶν τῆς παιδός. A. 5, 1, 6. E. 3, 1, 23. 24. 4, 8, 12. ἀπὸ τῶν ἐκείνου. Paulo ante eſt τῶν βασιλέως χρημάτων. Cf. δημόσιος. ¶ q) χώρα, Π. 1, 2, 14. στρατεύονται ἔξω τῆς ἑαυτῶν. 3, 3, 9. εἰς τὴν ἐκείνων ἐπιόντες. Paulo poſt eſt εἰς τὴν ἐκείνων χωραν. 5, 4, 11. A. 7, 2, 20. δέξῃ εἰς τὴν σαυτοῦ. Αγ. 2, 23. Πο. 1, 1. E. 1, 1, 16. ἐν τῇ βασιλέως. 3, 2, 11. 4, 8, 17. ἔφερε καὶ ἦγε τὴν βασιλέως. 5, 4, 13. 16. 59. 6, 2, 1. 6, 5, 24. 7, 4, 10. 20. 7, 5, 3. Απ. 3, 5, 4. O. 5, 13. ἰόντες εἰς τὰς τῶν ἀποκωλυόντων. Stobaeus minus recte habet τά. Plene dicitur Π. 5, 4, 1. ἐν τῇ Γαδάτα χώρᾳ. §. 5. εἰς τὴν Γαδάτα χώραν. 6, 1, 22. ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας. A. 3, 5, 4. E. 1, 2, 11. 3, 1, 10. 3, 2, 15. 4, 8, 17. 5, 4, 38. Sic τῇδε. v. nr. 43. ¶ r) χωρίον, A. 7, 1, 21. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης. E. 7, 1, 6. ἐκ τοῦ πρὸς Σικυῶνα βλέποντος. Cf. παρὰ et περί. ¶ 12) Praecedit ἐκεῖνος vel οὗτος, ita vt ſit explicantis: *ſcilicet* etc. Π. 4, 3, 3. p. 231. ἐκεῖνο οὐκ εὐπετὲς, τὸ — τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. E. 2, 3, 18. p. 100. κεῖνοις — τοῖς οὐ πρόσθεν οἰομένοις etc. Απολ. 17. Π. 2, 1, 8. κατέλιπε τοῦτο μόνον αὐτοῖς, τὸ — μάχεσθαι. 5, 3, 18. ἠλίθιον τοῦτο — τὸ — οὕτω προστάττειν. A. 2, 5, 4. ὁ ἐμὸς ἔρως τούτου αἴτιος, τοῦ τοῖς Ἕλλησιν πιστὸν γενέσθαι. Ιερ. 7, 3. δοκεῖ τούτῳ διαφέρειν — τῷ τιμῆς ὀρέγεσθαι. O. 12, 10. 14, 10. Απολ. 21. Sic Απολ. 17. οὐ δοκεῖ κἀμὲ τάδε τεκμήρια εἶναι, τὸ προαιρεῖσθαι. Cf. nr. 8. ex Απ. 3, 3. 3. it. nr. 30. it. ſequitur τοῦτο, Ιερ. 1, 17. τὸ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλον, τοῦτο ἔχει τὰς ἡδονάς. Απ. 1, 3, 6.

3, 6. τὰ λυμαινόμενα γαστέρας — ταῦτ' ἔφη εἶναι. O. 20, 20. 21, 1. τόδε τοι — τὸ πάσαις κοινὸν — τὸ ἀρχικὸν εἶναι, τοῦτο δὴ συνομολογῶ. Απολ. 13. καὶ τὸ προειδέναι τὸν θεὸν — καὶ τοῦτο λέγουσι. Cf. οὗτος nr. 1. et infra nr. 28. ex Π. 1, 6, 7. et 11. ¶ 13) Dualis τὼ generis maſcul. non ſolum maſculinis praemittitur, E. 4, 4, 8. τὼ ἄνδρε, Απ. 1, 2, 33. ſed etiam femininis, quam quidem generis enallagen Atticam vocat Kuhn. ad Pauſan. p. 738. Cf. Steph. append. de dialecto Att. p. 151. et 184. et Koen. ad Anonym. de dialect. p. 304. Π. 1, 2, 11. ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα. v. ἡμέρα. 2, 2, 1. p. 103. 8, 4, 6. A. 6, 1, 4. Λ. 3, 5. E. 3, 3, 11. Απ. 2, 3, 18. v. γυνή, Φάλαγξ, χείρ ¶ 14) Indicat rem certam, quae qualis ſit, ex praecedentibus poteſt conſtare, vel aliis modis certo definitur, Π. 1, 2, 12. αἱ ἀρχαί. §. 13. οἱ τῶν παίδων διδάσκαλοι. 3, 1, 6. τὸν δασμόν, np. ex pacto ſoluendum. A. 1, 5, 10. ἐν τῇ χώρᾳ antea commemorata. 1, 7, 4. 2, 2, 5. ἐκ τῆς χώρας. 4, 7, 5. εἰς τὸ δασὺ παριέναι. 5, 3, 5. 7, 7, 2. E. 3, 1, 10. 3, 3, 3. μὴ ὢν τοῦ γένους, *genere regio, de quo antea dictum fuit.* Sic 4, 2, 5. 6, 3, 4. τῷ γένει, *generi meo, poſteritati ſuae.* Π. 8, 5, 12. extr. ἐκ τοῦ γένους, *e familia noſtra* vel *eadem.* E. 7, 3, 6. πρὸς τὴν πόλιν. 7, 4, 14. ἐπὶ τὴν πόλιν. Ιερ. 11, 5. ἐκ τῆς πόλεως. Cod. Lipſ. ἐκ τῆς σῆς π. Απ. 1, 2, 61. τῇ πόλει, *huic* ſ. *ſuae.* O. 4, 7. αἱ τιμαὶ, *honores conſueti.* 11, 15. ὁ παῖς, *cui id muneris deſtinatum.* §. 18. Cf. ἄλλος, ἀνακαλεῖν, αὐτὸς, πολύς, it. Hutch. ad A. 1, 4, 13. et Fiſcher. ad Weller. p. 111. Sic ante numeralia, Π. 1, 2, 12. ἐπειδὴν τὰ δέκα ἔτη διατελέσωσι. §. 13. τὰ πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη. 1, 3, 7. τοῖς τρισὶ δακτύλοις, *tribus digitis prioribus manus ſiniſtrae,* quibus quaſi ex arte ſua vti ſolent. Saepe non ſatis conſtat, cur additus ſit articulus, vt Π. 2, 1, 2. p. 88. πλείους τῶν μυρίων. 3, 1, 19. πλείω τῶν τριχιλίων. Αγ. 1, 34. πλέον τῶν ἑκατὸν ταλάντων, quae promiſſa erant. Sed E. 4, 3, 14. narratur eadem res omiſſo articulo. O. 20, 16. εἰς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει. §. 18. Cf. τρίτος

Op.-

Opponitur nomen articulo carens, Αγ. 11, 4. ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Απ. 2, 1, 32. σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ 15) Habet etiam emphalin, Π. 4, 6, 2. p. 258. ἐγὼ μὲν ὁ τάλας. 7, 3, 3. ἐγὼ ἡ μωρὰ — ἐγὼ ἡ παρακελευομένη. Α. 3, 1, 19. οὐδ' ἀποθανεῖν οἱ τλήμονες δύνανται. Απ. 2, 7, 2. τεσσαρεσκαίδεκα τοὺς ἐλευθέρους, *et eos quidem liberos*. Cf. nr. 20. ¶ 16) Indicat id, quod alteri quocunque modo accidit, vel ad eum pertinet, c. gen. Π. 7, 5, 8. τὸ τοῦ ποταμοῦ, *quod de flumine factum erat*. O. 16, 7. τὸ τῶν ἁλιέων, *quod facere piscatores solent*. Απολ. 6. τὰ τοῦ γήρως, *senectutis incommoda*. ¶ 17) Facit periphrasin nominis, E. 4, 8, 7. τὰ τῆς βοηθείας καὶ τὰ τῆς σπανοσιτίας. Margg. καὶ τὴν σπανοσιτίαν. 7, 1, 26. ἐπῆνει τὰ τοῦ βασιλέως. c. ἐν, v. supra nr. 11. l. et ἐν nr. 17. a. et θεὸς nr. 1. m. n. o. ¶ 18) Ponitur pro τὶς, *aliquis*. Π. 4, 5, 3. τὸν νύκτωρ πορευόμενον. 6, 1, 18. extr. πέμπει τὸν εὐνοῦχον. Potest tamen h. l. articulus significare, Pantheam eo inprimis et libentissime vsam esse. 7, 4, 4. ἦκον οἱ παρὰ Κύρου. A. 4, 5, 17. πέμπει τοὺς ἐκ τῆς κώμης. 5, 3, 5. τὸ μέρος. E. 4, 1, 1. τὸ ἔθνος. Margg. τὶ ἔθν. Morus illud τὸ explicat per τοῦτο, Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 1, 25. nobiscum facit. Ιπ. 5, 6. τὸν θεὸν — δεδωκέναι. All. male τοὺς θεούς. Sic Π. 2, 4, 17. p. 136. Zeun. e cod. Guelf. edidit τοὺς εὐζώνους ἄνδρας, pro τινὰς, vt est ap. Zonaram. In reliquis edd. τοὺς deest. Fortassis ita explicari potest Απ. 4, 7, 9. τοῦ γὰρ οὕτω προσέχοντος ἑαυτῷ, i. e. εἴ τις οὕτω προσέχοι. Sed Ern. e MS. 1. recepit τὸν γὰρ οὕτω προσέχοντα. Inprimis οἱ δὲ. etiamsi non praecessit οἱ μὲν, est τινές. v. Doruill. ad Charit. p. 142. Π. 6, 3, 4. προεληλύθοιεν δὲ ἐπὶ χιλὸν, οἱ δὲ ἐπὶ ξύλα. Leunclauio duce Steph. et Hutch. ante ἐπὶ χιλὸν inserunt οἱ μέν. 8, 3, 16. πολλοὶ μὲν — πολλοὶ δὲ — πολλοὶ δὲ — οἱ δὲ — ἦλθε δέ τις. A. 1, 5, 13. οἱ δὲ καὶ ἔσκαπτον. 1, 8, 14. οἱ δὲ ἵσαντο, ἔστι δ' ὅσις. 1, 10, 2. 5, 7, 13. 7, 4, 13. ἐλήφθησάν τινες — οἱ δὲ καὶ ἀπέθανον. E. 1, 2, 9. it. bis, A. 5, 4, 17. ἀπεῖχον — ἐκ-

— σάδια ὀγδοήκοντα, αἱ δὲ πλείους, αἱ δὲ μείους. c. μὲν, non ſequente δὲ, v. Dorvill. l. l. Π. 1, 5, 3. τὰ μὲν καὶ διαβάλλων, *partim* ſ. *in nonnullis etiam*, v. nr. 26. a. Sed ſequ. δὲ O. 2, 6. τὰ μὲν ἤδη προσάττουσαν — ἦν δὲ δὴ πόλεμος γένηται. Moſche explicat: *iam quidem, prout iam nunc res ſunt.* c. τὶς, A, 5, 7, 10. οἱ δέ τινες, pro τινὲς δέ. Cf. του et τῳ enclitica in v. τὶς nr. 35. ſq. et ſupra nr. 8. ¶ 19) Eſt i. q. τὶς, *quis*. Απ. 3, 2, 1. τοῦ ἕνεκεν. 4, 5, 10. τῷ γὰρ ἂν ἧττον φήσαιμεν προσήκειν. O. 11, 25. Σ. 3, 13. 4, 52. 55. Sic Απ. 4, 4, 17. promiſcue ponuntur τῷ et τίνι. ¶ 20) *ille*. Praecedente καὶ, Π. 1, 3, 8. καὶ τὸν κελεῦσαι δεύναι. 4, 2, 7. καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται. Sic ſine καὶ, de nobilitate, A. 3, 2, 8. Ξέρξης ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον στρατιάν. Αγ. 2, 1. ὁ Πέρσης ἐπορεύετο τῷ παμπληθεῖ σόλῳ. Cf. nr. 15. ¶ 21) i. q. τοιοῦτος vel ἐκεῖνος. A. 1, 9, 4. τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε. E. 2, 3, 17. p. 90. τοῖς, οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν καλεπὴν πολιτείαν. §. 18. p. 100. τοῖς ἐναντίος εἰμὶ, οἳ οὐκ οἴονται etc. ¶ 22) i. q. οὗτος. Π. 4, 5, 12. p. 246. et 8, 1, 2. ἐν τῷ λόγῳ, h. e. ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ. A. 2, 2, 1. τῆς νυκτὸς, *hac nocte*. 5, 2, 3. ἐν τῇ χώρᾳ. Ιερ. 2, 15. ἐπὶ τῷ ἔργῳ. etc. Vnde ὁ δὲ i. q. οὗτος δὲ, np. ante nominatus, vel poſt nominandus alteri. Π. 1, 3, 13. ὁ δὲ οὐκ ἐμέλλησεν. 1, 4, 9. 3, 3, 5. 8, 7, 2. A. 1, 3, 21. 2, 3, 1. 4, 2, 4. ἔμενον ὡς κατέχοντες· οἱ δ' οὐ κατεῖχον, *ſed non habebant*. Aϑ. 1, 6. οἱ δὲ καὶ — βουλεύονται. §. 7. οἱ δὲ γιγνώσκουσι. §. 16. οἱ δὲ ἀντιλογίζονται. His tribus in locis Zeun. ſcribit οἵδε. 3, 10. οἱ δὲ τοῦτο γνώμῃ ποιοῦσιν. Απ. 1, 2, 37. τῶν δέ τοι — ἀπέχεσθαι δεήσει, τῶν σκυτέων etc. Hindenb. iunctim ſcribi vult τῶνδε. Eodem ſenſu Π. 1, 4, 17. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραττον. O. 1, 16. τὰ μὲν, i. e. ταῦτα μὲν, quae disputata ſunt. Sequitur ἐκεῖνο δέ. ¶ 23) *vnusquisque, ſingulus*. Π. 2, 1, 12. ἡ τάξις (np. ἑκάστη) ἦν ἑκατὸν ἄνδρες. (Π. 6, 3, 10. in ſimili re additur ἕκαστος.) A. 3, 5, 6. ὁ γὰρ ἀσπὶς δύο ἄνδρας ἔξει. All. πᾶς. ¶ 24) ὁ μὲν — ὁ δὲ, ¶ a) *hic — ille*. Nam ὁ μὲν refertur ad propius

pius, ὁ δὲ ad remotius. v. Wass. addenda Thucydidi praefixa. Π. 8, 4, 4. τὰ μὲν καπῶς — τὰ δὲ εὖ. A. 1, 10, 3. βατιλεὺς καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ μὲν διώκοντες, ὁ δὲ etc. Contra interdum ὁ μὲν refertur ad remotius, Π. 8, 4, 7. τάγαθὰ καλῶς Φέρειν ἢ τὰ κακά· τὰ μὲν γὰρ ὕβριν, τὰ δὲ σωφροσύνην ἐμποιεῖ. Αγ. 11, 6. 7. Λ. 7, 4. Απ. 1, 2, 51. 2, 3, 1. τῶν μὲν ἀφρόνων ὄντων, τοῦ δὲ φρονίμου. 3, 1, 8. O. 3, 2. 3. K. 5, 7. b) *alius — alius*. Π. 1, 4, 15. τοῦ μὲν καταγελῶντα ὁρῶν — τὸν δέ τινα καὶ ἐπαινοῦντα. 1, 5, 3. οἱ μὲν δὴ καὶ τοῖς λόγοις πειθόμενοι, οἱ δὲ καὶ δώροις καὶ χρήμασιν. 2, 2, 10. οἱ μὲν καὶ βελτίονος, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι. 2, 3, 8. τοῦ μὲν — τῶν δέ. 3, 1, 23. ὁ μέν τις — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δέ τις. 3, 2, 5. οἱ μέν τινες — οἱ δὲ — οἱ δέ τινες. 5, 5, 12. οἱ μὲν — οἱ δὲ πλεῖστοι — ὁ μέν τις — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δέ. 6, 1, 15. τοὺς μὲν — τοὺς δέ τινας. 6, 3, 4. προεληλύθοιεν δὲ οἱ μὲν ἐπὶ χιλὸν, οἱ δ' ἐπὶ ξύλα. Sed Zeun. e marg. Steph. et MS. Guelf. edidit προεληλυθότες ἐπὶ χιλὸν, οἱ δ' ἐπὶ ξ. 7, 5, 11. ὁ μὲν προβαλλόμενός τι, ὁ δὲ, φεύγων, ὁ δέ γε, καὶ ἀμυνόμενος. 8, 2, 4. ὁ μὲν — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δέ γε. 8, 4, 14. οἱ μέν τινες — οἱ δέ τινες. A. 2, 3, 9. αὗται δὲ — οἵας μὲν (all. μὴ) ἐσὶν ἰδεῖν — αἱ δὲ — τὰς δέ τινας (all. τινες). 3, 3. 12. τοὺς μέν τινας — τοὺς δέ. 3, 4, 18. 4, 3, 24. οἱ μέν τινες — οἱ δὲ πολλοί. 4, 8, 16. οἱ μὲν — οἱ δὲ — οἱ δὲ καί. 5, 6, 9. τοῖς μὲν — τοῖς δὲ πολλοῖς. 6, 5, 7. τὴν μὲν — τὴν δὲ — τὴν δὲ μίαν. Αγ. 2, 12. οἱ μὲν πολλοὶ δέ. Αθ. 2, 8. φωνὴν τὴν πᾶσαν ἀκούοντες, ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δ' ἐκ τῆς. §. 11. παρὰ μὲν τοῦ ξύλα, παρὰ δὲ τοῦ — παρὰ δὲ τοῦ — παρὰ δὲ τοῦ — παρὰ δὲ τοῦ. §. 12. οὐδὲ τἄλλα — μιᾷ πόλει, ἀλλὰ τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ. 3, 11. ἐντὸς ὀλίγου χρόνου — ἐδούλευσαν. τὸ μὲν Βοιωτοῖς· τοῦτο δὲ, ὅτε Μιλησίων εἵλοντο τοὺς βελτίσους· — τοῦτο δὲ, ὅτε εἵλοντο Λακεδαιμονίους. Hic vertere possis: *aliquando — rursus — rursus*. E. 1, 1, 21. 3, 2, 3. 4, 3, 12. 4, 4, 3. 4, 5, 8. τοῦ μὲν ὑφηγουμένου, τῶν δὲ, μετιόντων. §. 14. 4, 7, 7. 5, 1, 19. 20. 6, 2, 9. 10. 7, 1, 34. Απ. 2, 5, 3. Ιπ. 10, 6. ὁ μὲν — ὁ δὲ ἕτερος. Cf. ἕτερος nr. 1. et 5. Ιπρ. 8, 17. εἰ δύο τάξεις ἐκ τῆς φυλῆς (i. e. *ex una*)

πα) ποιήσειεν, καὶ τῆς μὲν — ἡγεῖτο, τῆς δὲ ἄλλης. K. 3, 10. 11, 1. θηρία ἁλίσπεται τὰ μὲν ἐν ξέναις χώραις — τὰ δὲ ἐν Ὀλύμπῳ, — τὰ δὲ etc. Sed hic illa τὰ μὲν inserta sunt Stephano et Leuncl. auctoribus. Interdum praecedit ὅσος, Π. 3, 1, 18. ὅσην μὲν ἂν σοι δοκῇ στρατιὰν ἄγειν, τὴν δὲ καταλιπεῖν φυλακήν, *reliquum*. 4, 5, 15. p. 251. ὅσοι ἡμῖν πάρεισιν, οἱ δὲ προσάγονται. it. praecedit casus aliquis articuli postpositivi praeter genitivum, Π. 7, 5, 11. προεῖπεν, οὓς μὲν ἔξω λαμβάνοιεν, κατακαίνειν, τοὺς δ' ἐν ταῖς οἰκίαις κηρύττειν — ἔνδον μένειν. O. 1, 17. οὓς ἐγὼ ὁρῶ τοὺς μὲν καὶ πολεμικὰς, τοὺς δὲ καὶ εἰρηνικὰς ἐπιστήμας ἔχοντας. it. sequitur postpositivus, Π. 5, 3, 9. τῶν ἀγγέλων — τοὺς μὲν εἴασεν ὁ Γαδάτας διαφεύγειν, οὓς δ' ἔλαβε, βασανίζων, scil. ἦν. A. 2, 6, 14. Cf. ἄλλος, ὅς nr. 8. οὗτος. ¶ c) K. 2, 2. Leuncl. mutauit τὸν μὲν in τιμήν. ¶ 25) τῇ μὲν — τῇ δὲ, *hinc — hinc*. A. 4, 8, 8. τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον τὸ ὄρος. ¶ 26) τὰ μὲν — τὰ δὲ, a) *partim — partim*. A. 4, 1, 11. τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι. E. 1, 1, 3. 1, 7, 10. p. 54. 6, 5, 40. Ap. 1, 3, 1. 2, 4, 6. K. 9, 6. Interdum omittitur τὰ δὲ, et καὶ pro eo ponitur, vt Π. 1, 5, 3. τὰ μὲν καὶ διαβάλλων, *partim vera nuncians, partim criminans*. ¶ b) *mox — mox*. O. 11, 18. τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποδραμὼν οἴκαδε. ¶ 27) ἢ Ernest. ex edit. Basil. malit mutare in ἤ, Ap. 3, 14, 5. ὀψοποιΐα, ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη. De formula Ὁδὸς ἡ ἐκ τῶν κωμῶν et similibus, vbi omissum est participium ἄγουσα vel φέρουσα, v. supra nr. 11. g. et ὁδός. ¶ 28) τὸ ponitur ante integram enunciationem, A. 4, 4, 11. ἐρωτώμενος δὲ τὸ, ποδαπὸς εἴη, *consuetum illud*. Ip. 12, 4. τὸ δὲ περὶ τὸ ἦτρον, *quod attinet ad*. Sed Leuncl. et Wesl. abiecto priori τὸ edidere περὶ δὲ τὸ ἦτρ. Sic ante inf. Π. 1, 6, 7. τὸ δὲ ἐπίσασθαι ἀνθρώπων ἄλλων προσατεύειν — τοῦτο θαυμασὸν ἐφαίνετο. §. 11. τὸ δ' (ed. Iunt. τὸν δ') ἔχοντα δύναμιν — ἔπειτα ἀμελεῖν τοῦ πορίζειν — τοῦτο εἶναι αἰσχρόν. Ap. 1, 4, 6. 7. 12. τὸ δὲ — δοῦναι — παρέχειν; Intell. ταῦτα οὐκ οἴεσι προνοίας ἔργα εἶναι. §. 11. τὸ πορεύεσθαι, *incedendi facultatem*. 4, 2, 14.

Digitized by Google

2, 14. τί δὲ τὸ κακουργεῖν; — τὸ δ' (Leuncl. et Well. τί δ') ἀνδραποδίζεσθαι; 4, 3, 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. Απολ. 17. extr. 18. Σ. 2, 6. ἱκανώτατος εἰς τὸ ταῦτα ἐπιτηδεῦσαι. Zeun. cum Leuncl. τὸ omittit. Cf. nr. 12. Saepe omissum est hoc τὸ, vt O. 9, 11. καὶ τὸ προνοεῖν — καὶ σκοπεῖν. v. Bach. ad h. l. et Fischer. ad Weller. p. 113. ¶ 29) τὸ, *dictum illud, vox illa.* Π. 5, 1, 10. τοῦτο μὲν οὐκ αἰσχύνομαι λέγων. τὸ δὲ — ἀποδώσω, εὖ ἴσε ὅτι τοῦτο αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν. Απ. 1, 2, 57. τὸ Ἡσιόδου. §. 58. 4, 2, 24. τὸ, γνῶθι σαυτόν. Sic potest λέγειν verti potest *scilicet*, Π. 3, 3, 26. λέγοντες πολὺ τό· ἄγστ', ἄνδρες φίλοι. O. 7, 3. γελάσας ἐπὶ τῷ, *quod dixissem:* τί ποιῶν etc. c. gen. Π. 5, 3, 5. τὰ τοῦ Ἀσσυρίου, *quae Assyrius respondisset.* ¶ 33) τὸ post διὰ est *quia.* Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τοῦτο θαῤῥεῖν, τὸ μὴ — ποιεῖσθαι. ¶ 31) τὸ dicitur de tempore, vt τὸ μέχρι τούτου E. 7, 1, 32. τὸ ἀπὸ τούτου Αγ. 1, 34. E. 4, 6, 12. it. τὸ ἀπὸ τοῦδε Π. 5, 1, 2. 5, 2, 15. p. 286. 7, 1, 6. 7, 2, 4. Scribitur etiam vno verbo τοαποτοῦδε, vt τοεκτοῦδε. v. suis locis. Plene, sed sine τὸ, legitur Απ. 3, 1, 4. ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου. Sic τὸ δεύτερον, τὸ λοιπόν, τὸ πρῶτον. v. δεύτ. λοιπ. πρ. it. τὸ νῦν εἶναι, v. νῦν nr. 7. et εἶναι nr. 16. b. ¶ 32) τὸ mutatum recte in τῷ, Αγ. 5, 4. διαμάχεσθαι τὸ μὴ φιληθῆναι. Steph. et Bach. τῷ μ. φ. ¶ 38) τοῦ πρόσω, A. 1, 3, 1. *vlterius*, pro ἐπὶ τοῦ τόπου πρόσω. ¶ 34) τοῦ c. inf. Intelligitur ἕνεκα, Π. 1, 3, 8. τοῦ δὴ μὴ λυσιτελεῖν. 2, 4, 9. §. 17. p. 137. 3, 3, 17. 8, 1, 7. Suppletur ellipsis A. 3, 4, 21. τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα. Sed Π. 3, 1, 12. ἡ ἧττα σωφρονίζειν ἱκανὴ, τοῦ γνῶναι. Hutch. reponit τὸ, i. e. *ea clades, quod cognoscant.* v. Zeun. 5, 3, 2. καλῶς ποιήσαιμεν τοῦ εὐθὺς φανεροὶ εἶναι. Margg. τῷ. Sed melius est τοῦ. 5, 4, 16. p. 318. τοῦ ἐμὲ ἀνιᾶν — κρείττων ἔσαι, *maior* f. *superior est, vt mihi possit esse molestus.* Welsius cum Leuncl. contra libros scripsit τῷ. ¶ 35) τοῦ ante inf. saepe omittitur. v. αἴτιος, ἄξιος, ἀποτρέπειν, ἀσχολία. ¶ 36) τῷ c. inf. Intelligitur ἐπὶ, Π. 4, 5, 5. ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ τῷ καταλιπόντας αὐτὸν οἴχεσθαι. O. 7, 19. vbi edd. vett. et Cod. Guelf.

Guelf. habent τὸ, vt intelligatur διά. Et hoc τῷ ante inf. ſaepe mutandum in τὸ, vt Π. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες τῷ (Leuncl. et Hutch. τὸ) πᾶσι προσπίπτειν. Απ. 3, 10, 9. καλὸν τὸ εὕρημα τῷ σκεπάζειν. Beſſario: *propterea quod tegat.* Sed Ern. et Hindenb. corrigunt τὸ σκ. Ιπ. 6, 5. τῷ δ' αὖ μακρῷ τῷ ἀγχγεῖ διδάσκειν. Leuncl. et Welf. τὸ δ' αὖ. Cf. Erneſt. ad Απ. 3, 4, 6. ¶ 37) τῷ παντὶ, *omnino.* v. πᾶς nr. 9. ¶ 38) τῇ, *ideo, eatenus.* Moſchopulus: τῇ ἀντὶ ταύτῃ. A. 6, 1, 12. Ξενοφῶν τῇ μὲν ἐβούλετο ταῦτα — ὁπότε δὲ ἐνθυμοῖτο etc. ¶ 39) τῇ mutatum in τε. Απ. 3, 9, 11. ἐν τῇ νηΐ τὸν μὲν ἐπισάμενον. Hindenb. et Ern. e cod. MS. emendant ἔν τε νηΐ. ¶ 40) τῇ γε, *hanc ob cauſam.* Πο. 4, 36. καὶ τῇ γε συμφορώτερον τὸ κατὰ μέρος πράττεσθαι. Steph. τῇδέ γε, probante Zeunio. 41) τὰ ponitur, ſi nullum adeſt genus, ſ. ſubſtantiuum. Απ. 4, 4, 7. εἰ τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστὶν. ¶ 41) ὅδε, *hicce.* a) A. 6, 6, 13. τοῦτον τὸν ἄνδρα. 2 Codd. τόνδε τὸν ἀ. E. 2, 4, 3. τῇ ὑστεραίᾳ οἵδε ἀπῆλθον. Απολ. 29. ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε γε. A. 7, 3, 27. τάδε δὴ, ἃ σὺ ἔλεγες, *ea euenerunt.* Sed E. 3, 3, 1. eſt de rebus gerendis. A. 2, 1, 12. συνεβούλευσεν αὐτοῖς τάδε, *haec et illa, talia.* K. 6, 10. παραδιδράμηκε παρὰ τάδε ἢ τάδε, *hac vel illac.* b) τόδε, vt τὸ, ponitur ante inf. Π. 1, 6, 10. τόδε δὲ μάλιστα μέμνησό μοι, μὴ ἀναμένειν. Sed τῷδε, *hac in re.* Αθ. 3, 1. καὶ τῷδέ τινας ὁρῶ μεμφομένους. Steph. coniicit κἀν τῷδε. c) E. 7, 5, 27. μέχρι τοῦδε γεγράφθω, *hactenus.* Margg. τούτου. Απολ. 5. μέχρι τοῦδε, *hucusque.* Leuncl. *ad hunc vsque diem.* Plene legitur Απ. 4, 8, 6. 7. μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου. Cf. nr. 31. d) In var. lect. τάδε permutatur c. τοιάδε. v. τοιόσδε. it. c. ὧδε. v. ᾧδε lit. e. it. c. ἃ δέ. v. ὃς nr. 9. ¶ 43) τῇδε, ¶ a) *hoc loco.* Phanorin: τῇδε ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε λέγουσιν Αἰολεῖς. Moſchop: τῇδε ἀντὶ ἐνταῦθα. A. 7, 2, 7. ἐγὼ δὲ τῇδε ἁρμοσῆς. ¶ b) *hac re.* Π. 8, 2, 11. τῇδέ γε μέντοι διαφέρειν μοι δοκῶ τῶν πλείστων, ὅτι etc. ¶ c) *hac in parte, hanc ob cauſam.* Αγ. 1, 4. τῇδέ γε μὴν ἄξιον ἐπαινέσαι. ¶ d) *hoc modo.* Π. 8, 1, 11. διή-

ρει

ρει αἰδῶ καὶ σωφροσύνην τῇδε. 8, 8, 4. Cf. nr. 40.

ὀβελίσκος, *veru*. E. 3, 3, 7. ὀβελίσκους habent coniurati loco armorum. Iπ. 10, 8. Cf. βουπόρος.

ὀβολὸς, *obolus*, drachmae Atticae sexta pars. v. Plin. H. N. 21, 34. qui obolo decem chalcos tribuit. Suidas vero, ὀβολὸς, inquit, παρ' Ἀθηναίοις ἓξ ἐσι χαλκῶν. Pollux 9, 65. obolo tribuit chalcos octo, quam rationem plerique recentiorum sequendam putant. Cf. Phauorin. it. Poll. 8, 39. 9, 60. et quos laudat Hutch. in indice ad anab. A. 1, 5, 6. σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβόλιον Ἀττικούς. Πο. 4, 14. 23. E. 1, 5, 4. Σ. 3, 8. μηδὲ ὀβολὸν, i. e. *ne minimum quidem, omnino nihil*. Cf. ἀτελὴς et μνᾶ.

ὀγδοήκοντα, *octoginta*. A. 4, 8, 13. ἀμφὶ τοὺς ὀγδοήκοντα. 7, 8, 8.

ὄγδοος, *octauus*. A. 4, 6, 1. ἡμέρα ὀγδόη.

*ὀγκηρῶς, *superbe*. E. 3, 4, 8. Λύσανδρος, τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγων.

ὄγκος, ¶ 1) *moles, pondus*. Π. 6, 2, 11. p. 371. τούτων (medicamentorum) ὁ ὄγκος μικρότατος. K. 8, 8. διὰ τὸ βάθος τῆς χιόνος, καὶ διὰ τὸ — προσέχεσθαι αὐτῷ ὄγκον πολύν. Cf. Poll. 5, 50. ¶ 2) *multitudo*. Ιπρ. 5, 6. ἀνάγκη τὸν ὄγκον τῆς τάξεως μείζω — φαίνεσθαι.

ὀγκοῦσθαι, *efferri, superbire*. c. ἐπὶ, Απ. 1, 2, 25. ὠγκωμένῳ ἐπὶ γένει.

ὀγκώδης, *turgidus, tumidus*. Iπ. 1, 12. in equo debet esse πλευρὰ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα. Cf. Poll. 1, 189. K. 5, 30. Cf. Poll. 5, 70.

ὀγμεύειν, *messorum instar longa serie procedere*. Suid: ὤγμευον· Ξενοφῶν ἐν β' ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο. παρὰ τὸν ὀγμὸν τὸν σημαίνοντα τὴν κατὰ τάξιν ὁδὸν τῶν θεριζόντων. Hesych: ὄγμος — μεταφορικῶς, ὅταν πορεύωνται ἐφ' ἕνα τεταγμένοι κατὰ σίχον. Cf. Iungerm. ad Poll. 5, 77. vbi de venatione legitur, vt Π. 2, 4, 15. ὤγμευον αὐτῷ (*ante eum*), ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανισαῖεν. All. ὥρμησαν.

ὀδαξεῖν, *ex morsu dolere*. Σ. 4, 28. ταῦτ' ἄρα — τὸν ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον. Cf. κνῆσμα.

ὅδε, v. ὁ nr. 42.

ὀδμὴ, i. q. ὀσμή. Thom. Mag: ὀσμὴ, Ἀττικόν· ὀδμὴ δὲ, Ἰωνικόν. καὶ Ξενοφῶν τοίνυν Ἰωνικῷ ἔθει ὀδμὴ λέγει. Phrynich: ὀσμὴ χρὴ λέγειν διὰ τοῦ σ. διὰ γὰρ τοῦ Δ ὀδμὴ Ἰωνικόν. παρα-

ρανομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν πάτριον διάλεκτον, ὁδμὴ λέγων. Cf. Phauorin. in v. ὁσμή. Etiam Menagius ad Diog. Laert. 5, 44. et Koenius ad Gregor. de dialectis p. 276. dicunt, ὁδμὴ legi ap. Xenophontem. Sed hodie quidem in eius libris vbique inuenitur forma ὁσμή. Cf. Poll. 2, 75. qui nomen ὁδμὴ refert inter poetica.

ὁδοιπορεῖν, v. ὁδοποιεῖν.

ὁδοιπορία, *iter.* Π. 1, 2, 7. γυμνάζει ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις, O. 7, 23. 20, 18.

ὁδοποιεῖν, ¶ 1) *viam ſternere* ſ. *parare.* A. 4, 8, 6. τὴν ὁδὸν ὡδοποίουν ὡς διαβιβάσοντες flumen. 5, 1, 7. τὰς ὁδοὺς — δυσπόρους — ὁδοποιεῖν. πείσονται γὰρ καὶ διὰ τὸ φοβεῖσθαι etc. Margg. et 2 codd. ante καὶ inſerunt ὁδοποιεῖσθαι, quae ſcriptura intelligi non poteſt. §. 8. ἀνέκραγον, ὡς οὐ δέοι ὁδοποιεῖν. All. ὁδοιπορεῖν, i. e. *pedibus, non mari, iter facere.* 5, 3, 3. ὁδὸς ὁδοποιουμένη ἦν. E. 5, 4, 39. ὡδοποιημένων τοῦ χαρακώματος ἐξόδων. ¶ 2) c. acc. perſ. *viam munire* ſ. *ſubleuare alicui, neceſſaria ad iter ſuppeditare.* A. 3, 2, 15. ὁδοποιήσειέ γ' ἂν αὐτούς. Morus recte legi iubet αὐτοῖς. Nam etiam alias iungitur datiuo.

ὁδοποιΐα, *viarum munitio.* Π. 6, 2, 11. p. 372. ἤν τι δέῃ ὁδοποιΐας, *ſi quando via eſt muniенda.*

ὁδοποιὸς, *viarum ſtrator, exercitui viam muniens.* Π. 6, 2, 11. p. 372. ὑμεῖς οἱ τῶν ὁδοποιῶν ἄρχοντες. Cf. Grot. ad Luc. 3, 5.

ὁδὸς, ¶ 1) *via.* A. 6, 4, 6. τοὺς νεκροὺς ἔνθαπερ ἔπεσον ἔθαψαν — ἐνίους δὲ τοὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες ἔθαψαν. Cf. ἀριθμὸς, ἔμπειρος, μῆκος, πλῆθος. c. articulo, ita vt intelligatur φέρουσα ſ. ἄγουσα, A. 3, 2, 16. τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. 6, 5, 4. τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ τῶν κωμῶν. c. εἰς, O. 11, 15. τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ. c. ἐπὶ, Π. 2, 4, 13. προπέμπει (κατὰ) τὴν ἐπὶ τὰ Φρούρια ὁδόν. 5, 3, 16. p. 301. πάρεσε εἰς τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδόν. 7, 2, 1. τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ ἀπεχώρει, *domum diſcedebat.* A. 4, 3, 12. ὁδὸς ἦν ἐπὶ τὴν διάβασιν ὡς τέτταρα στάδια. 6, 3, 15. κατὰ τὴν ἐπὶ Κάλπης (np. λιμένος vel λιμένα) ὁδόν. Cod. Eton. ἐπὶ omittit. E. 7, 1, 19. c. πρὸς, Π. 2, 4, 13. προελήλυθότος τὴν πρὸς τὰ Φρούρια ὁδόν. Hic ὁδὸν a nonnullis omittitur. c. κατὰ,

κατὰ, Π. 7, 5, 11. διέπεμπε τάξεις κατὰ τὰς ὁδοὺς Babylonis. A. 4, 6, 8. οὐδαμῇ — ἢ κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν. §. 16. ἦγε κατὰ τὴν ὁδόν. 5, 3, 2. c. gen. ἡμερῶν, v. ἡμέρα nr. 1. e. Sic Π. 1, 1, 3. ἀπέχοντας παμπόλλων ἡμερῶν ὁδὸν, τοὺς δὲ καὶ μηνῶν. 8, 2, 6. ἀπέχοντας πολλῶν μηνῶν (Margg. ἡμερῶν) ὁδόν. Cf. μήν. c. variis epithetis, vt Π. 1, 6, 19. p. 82. στρατιὰν ἄγειν ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς, ἢ ὀρεινὰς ἢ πεδινάς. 2, 4, 17. p. 138. ἐλάσσων ἡ ὁδὸς — τὴν ῥᾴστην ἡγεῖσθαι· στρατιᾷ γὰρ ἡ ῥᾴστη ταχίστη. 4, 3, 5. ἐάν τε πολλὴν, ἐάν τε ὀλίγην ὁδὸν διελθεῖν. 4, 4, 1. πᾶσαν ὁδὸν διήλασαν. 5, 3, 16. p. 298. ὁμαλή τε καὶ πλατεῖα ἡ ὁδός. 6, 3, 2. 8, 6, 9. A. 3, 4, 11. 4, 1, 7. §. 17. ὁδὸν τὴν Φανερὰν — δυνατὴν καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι. 4, 2, 4. 9. 4, 3, 4. ὁδὸς μία ἡ ὁρωμένη ἦν (*quae conspici posset*, i. q. Φανερὰ), ἄγουσα ἄνω. 5, 1, 7. ὁδοὺς δυσπόρους. 6, 3, 9. πολλὴ — πολλὴ — ἐλαχίστη ὁδός. 6, 6, 22. πορευόμενοι τὴν ὀρθὴν ὁδόν. E. 6, 4, 26. πορευόμενοι χαλεπὴν ὁδόν. 7, 4, 17. μακροτάτην ὁδὸν ἐλθόντες. §. 28. ἐπορεύοντο τὴν Ὀλυμπιακὴν ὁδὸν, *quae Elide ducit Olympiam.* Ap. 3, 13, 6. Ipr. 2, 9. 4, 3. K. 6, 5. ὁδοὺς τραχείας, σιμὰς, λαγαρὰς, σκοτεινάς. 12, 2. Cf. ἀμαξιτὸς, ἀτραβὴς, ἰσχυρὸς, ὀρθὸς, Φανερὸς, χειροποίητος. Polt πολλὴ ponitur in genitiuo, Π. 6, 2, 10. πολλὴ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. Dicitur etiam στενὸν τῆς ὁδοῦ. v. στεν. Acculatiuus, verbis iunctus, a) vel a verbis regitur, vt Π. 7, 5, 9. δείκνυτε τὰς ὁδούς. 5, 4, 1. τὴν ὁδὸν, ἣ μέλλει προσιέναι, ἐδήλωσε. A. 7, 3, 1. τὴν πρὸς Ἀρίσαρχον ὁδὸν ἐᾶσαι, *non proficisci.* Π. 1, 6, 18. τὰς ὁδοὺς βέλτιον εἰδέναι. A. 7, 3, 23. ὁδόν τινα λαβὼν, *nactus, inuenta quadam via.* Ap. 3, 13, 5. μηκύνειν τὰς ὁδούς. A. 5, 1, 8. ποιεῖν τὰς ὁδοὺς, i. e. ὁδοποιεῖν. Ag. 2, 1. ἐνιαυσίαν ὁδὸν ἐποιήσατο, *confecerat.* b) vel pendet ab omissa praepositione aliqua, vt E. 4, 6, 14. ἁπῄει τοιαύτας ὁδοὺς, ἃς οὔτε πολλοὶ, οὔτε ὀλίγοι δύναιντ' ἂν — πορεύεσθαι. A. 3, 5, 1. ἀποτρεπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ᾤχοντο. Π. 4, 1, 9. ἦλθομεν μακρὰν ὁδόν. A. 2, 2, 3. 3, 1, 5. Π. 5, 5, 13. ὁδὸν μακρὰν ἦκον. Sic saepe πορεύεσθαι, cuius iam supra multa sunt exempla al-

allata. Sed legitur etiam c. dat. E. 4, 5, 13. εἰ πορεύοιντο τῇ ὁδῷ, *si pergerent in itinere.* Cf. βαδίζειν, διαχίζειν, εἰδέναι, ἐκπίπτειν, ἡγεῖσθαι, ὁδοποιεῖν. Π. 5, 3, 19. ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ (Cod. Guelf. et marg. Steph. ἐπὶ τῇ ἕω) ἐπιμένοι — ἐν ὁδῷ πάντες ἦσαν. Ipsa ὁδὸς dicitur ἄγειν, v. ἄγειν. it. γίγνεσθαι A. 3, 4, 15. it. ἰέναι Π. 5, 4, 19. it. φέρειν. v. φέρειν nr. 6. ¶ 2) *via trita et celebris.* A. 1, 2, 13. ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη. E. 3, 5, 17. ἐδίωκον ἐς τὰς ὁδούς. 7, 4, 23. κατ' ὁδὸν πορευόμενοι, non in campo. §. 24. Απ. 2, 1, 15. 2, 2, 4. vbi intelligi possunt *viae urbis, plateae.* O. 19, 13. K. 5, 18. ἐν τοῖς τριμμοῖς καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ¶ 3) *iter, profectio.* Π. 4, 3, 3. p. 230. ἱππικὴ ἐν ὁδῷ ἡδίων, ἢ αὐτοὺς τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι. A. 1, 4, 11. ὅτι ἡ ὁδὸς ἔσοιτο πρὸς βασιλέα. Απ. 3, 13, 5. τὴν εἰς Ὀλυμπίαν ὁδόν. Mox est τὴν πορείαν. Ibid. ἐν τῇ ὁδῷ. Cf. ἀποκωλύειν. ¶ 4) *itineris causa.* E. 7, 3, 5. αἰσθόμενοι τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, *cur Thebas profectus esset.* ¶ 5) *alueus.* Π. 7, 5, 8. ἡ διὰ τῆς πόλεως τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς πορεύσιμος ἀνθρώποις ἐγίγνετο. In seqq. est τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ. ¶ 6) Metaphorice: *ratio vitae, ratio agendi.* Π. 1, 3, 4. ἁπλουστέρα καὶ εὐθυτέρα ὁδός ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπληθῆναι. §. 12. ἐπὶ τὸ μετρίως ἔχειν ὁποίαν βούλει ὁδὸν πορεύσῃ. 1, 6, 13. τίνα ἰδὼν ἰὼν τοῦτο πράττειν ἱκανὸς ἔσομαι. §. 18. §. 19. p. 72. Απ. 1, 7, 1. καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ. 2, 1, 11. 12. 23. 29. 2, 6, 39. 4, 2, 23. Cf. αὐτὸς nr. 6. et τρέπεσθαι. c. ἐπὶ, Π. 1, 6, 18. ἐπὶ τὸ πείθεσθαι — συντομωτέρα ὁδός ἐστιν. A. 2, 6, 11. Sic omissis verbis ἐπ' ἐκεῖνα, Π. 1, 6, 19. p. 71. οὐκ ἔστιν συντομωτέρα ὁδὸς περὶ ὧν ἂν βούλῃ δοκεῖν Φρόνιμος εἶναι. ¶ 7) *vita.* Επ. 3. ὁδοῦ ἀνθρωπίνης ἀρχὴν γένεσιν. ¶ 8) Saepe omittitur, vt Π. 5, 2, 15. extr. τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. A. 3, 4, 28. τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. Αγ. 2, 5. τὴν λοιπὴν ἐπορεύθη. Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 21. ὡς ἡγήσοιτο τὴν συντομωτάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας. E. 6, 4, 3. ὀρεινὴν πορευθείς. Sic Π. 8, 5, 7. E. 7, 2, 13. 7, 5, 21. in omnibus est τὴν σύντομον et τὴν συντομωτάτην. Cf. A. 7, 8, 12. et supra nr.

nr. 1. ex Π. 2, 4, 13. it. φέρειν nr. 6. et ὁ nr. 11. g. ¶ 9) In var. lect. eſt pro πάροδος. v. ibi. it. pro αὐτός. v. αὐτὸς nr. 6. c. d. it. pro ἕως. v. ἕως nr. 1. et ſupra nr. 1.

ὀδοὺς, *dens*. Π. 2, 3, 5. p. 118. παῖειν — ὁ πάπρος ὀδόντι. Απ. 1, 4, 6. τοὺς μὲν πρόσθεν ὀδόντας — τοὺς δὲ γομφίους. Ιπ. 6, 8. πρὸς τοῖς ὀδοῦσι. 10, 9. K. 10, 13. 17.

'Οδρύσαι et 'Οδρύσσαι, *Odryſſae*, populi Thraciae. A. 7, 2, 18. ciuili ſeditione laborant. 7, 3, 7. Medocus, eorum rex, dona ad Seuthen de amicitia mittit. 7, 4, 16. et 7, 5, 1. occurrit alius eorum rex, Τήρης 'Οδρύσης. 7, 5, 9. multi ſe Seuthae tradunt. E. 3, 2, 2 — 4. nominantur 'Οδρύσαι Θρᾷκες, a Seutha miſſi Dercyllidae contra Bithynos auxilio, cum hi eorum caſtra inuaſerant, et nonnullos occiderant, reuerſi caeſos ſepeliunt vinum bibentes. 4, 8, 26. Amadocus, eorum rex, cum Seutha bellum gerit, quod componit Thraſybulus. Ιπ. 8, 6. ſolent per decliuia equitare. Singularis legitur etiam A. 7, 7, 1. 6.

ὀδύνη, *dolor*. Απ. 1, 3, 12. Φαλάγγια — προσαψάμενα ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους. Σ. 1, 15. v. λαμβάνειν nr. 6.

ὀδύρεσθαι (poet. Port.), *lamentando deflere*. Π. 7, 3, 5. ἕως ἂν ἐγὼ τόνδε (maritum interfectum) ὀδύρωμαι ὡς βούλομαι.

'Οδύσσεια, *Odyſſea*. Σ. 4, 5. Ἰλιάδα ὅλην καὶ 'Οδύσσειαν ἀπὸ σώματος εἰπεῖν.

'Οδυσσεύς, *Vlyſſes*. K. 1, 2. fuit inter Chironis diſcipulos. Απ. 1, 3, 7. 2, 6, 11. temperans fuit, cum ipſe tum Mercurii auxilio. 4, 6, 15. Homerus eum vocat ἀσφαλῆ ῥήτορα. Cf. Odyſſ. ϑ, 171. Απ. 1, 2, 58. memoratur eius dictum ap. Homerum Il. β, 188. ſqq. 198. ſqq. Σ. 4, 6. in praecipuis Homeri heroibus recenſetur. K. 1, 13. cum Diomede fuit cauſa Troiae captae. §. 11. videtur eum Xenophon, etſi non nominatum, defendere, negans fuiſſe Palamedi auctores mortis eos, qui vulgo putentur. Sed Απ. 4, 2, 33. Vlyſſem refert Palamedis mortis auctorem, vt Απολ. 26. e Socratis quidem ſententia et incerta fama, quam etiam auctor ad Herenn. 2, 19. ſequitur. A. 5, 1, 2.

1, 2. ἐνταθεὶς Ὀδυσσεὺς καθεύδων. v. Odyss. ν, 116. sq.

ὄζειν, ¶ 1) *olere, odorem reddere.* c. gen. quae est Attica constructio, auctore Thoma in v. μύρου, Σ. 2, 3. τούτου (μύρου) ὄζουσιν. §. 5. τίνος ὄζειν δεήσει; Resp. καλοκἀγαθίας. 4, 8. c. acc. Σ. 2, 4. ἅπας ὅμοιον ὄζει. Leuncl. *simili modo.* Scil. ὅμοιον accipi potest pro ὁμοίως. ¶ 2) ὄζει impersonaliter. c. gen. K. 5, 1. οὐκ ὄζει αὐτῶν, np. ἰχνῶν, *vestigia non olent.* §. 7. ὄζει τῶν ἰχνῶν — τὰ εὐναῖα. Ita Steph. et Leuncl. et Wells. Sed alii rectius τῶν εὐναίων ἢ τῶν δρομικῶν. §. 13. Eodem modo sine casu K. 5, 7. μᾶλλον — ὄζει, *es riecht.* v. ibi Zeun. qui omissum putat nomen ὀσμή.

ὅθεν, ¶ 1) *vnde, ex quo loco.* Post substantiuum, A. 2, 3, 9. εἰς κώμας ὅθεν ἀπέδειξαν. 7, 3, 2. c. gen. E. 6, 2, 21. σκεψάμενος τῆς χώρας ὅθεν — δυνατὸν ἦν ὁρᾶν. Post ἐκεῖσε, Π. 7, 1, 5. ἅπειμι ἐκεῖσε, ὅθεν δοκεῖ — ἄρχεσθαι μάχης. Omisso subst. K. 6, 18. περιβάλλει ea loca, ὅθεν εὑρίσκεται. v. εὑρίσκειν nr. 1. Omisso ἐκεῖσε, A. 1, 3, 17. μὴ ἀγάγαι ὅθεν οὐχ οἷόν τε ἔσαι ἐξελθεῖν. 7, 6, 10. Omisso ἔνθεν, Π. 8, 7, 3. p. 550. ἐκλιπεῖν φαίνεται ἡ ψυχὴ, ὅθεν περ πᾶσιν ἄρχεται ἐκλιποῦσα. A. 2, 1, 3. pro ὅθεν ὁρμῶντο Cod. Eton. habet ἔνθεν ὁρμ. ¶ 2) Indicat patriam, A. 6, 6, 9. p. 367. αἱ πόλεις ἡμῶν ὅθεν ἐσμέν. ¶ 3) i. q. ἐξ οὗ, ἐξ ἧς etc. A. 2, 3, 9. Φοινὶξ ὅθεν ἐξαιρεθεὶη ὁ ἐγκέφαλος. 2, 5, 4. ἐγὼ δηλώσω, ὅθεν ἐγὼ περὶ σου ἀκούω, *eos a quibus ego audio.* ¶ 4) *quare.* Ap. 1, 1, 2. ὅθεν δὴ καὶ μάλιστά μοι δοκοῦσιν αὐτὸν αἰτιάσασθαι. ¶ 5) *qua ex re.* Π. 1, 2, 2. v. ἔνθεν.

οἱ (Dictio enclitica), *sibi, ipsi.* Π. 1, 4, 2. μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνῃ. (Cf. Abresch. dilucid. Thucyd. 1, 138.) §. 5. οἱ ζῶντα παρέχειν. 8, 1, 3. A. 1, 2, 8. ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας. 3, 1, 5. vbi vt 7, 8, 6. est *ipsi, ei.* 3, 4, 26. 7, 1, 24. 7, 6, 32. E. 3, 3, 7. 7, 1, 26. ἀλαζονείαν οἵγε δοκεῖν εἶναι ἔφη. Edd. vett αὐτοῦ. Quare Moro vera lectio videtur αὐτῷ. Ap. 2, 9, 5.

οἵ, *qui.* Π. 1, 1, 2. πορευόνται — οἵ (all. ᾗ) ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν. 5, 3, 9. προειπὼν οἵ πορεύσοιντο. ¶ 2)

2) *quomodo.* K. 9, 4. πολλοὶ ἀλλοιοῦνται — ἐγγὺς προσιόντι, ἢ οἳ πόρρωθεν ἔδοξαν εἶναι. Steph. coni. οἷοι, quod recepit Welf. Sed Zeun. rectius explicat *ipſi*, np. venatori. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. οἵ, v. εἶναι nr. 36.

οἷα, v. οἷος nr. 9. ſq.

οἶδα, v. εἰδέναι.

οἴεσθαι, ¶ 1) *putare, opinari.* Thomas: τὸ μὲν οἶμαι, ἐπὶ ὁμολογουμένου τίθεται· τὸ δὲ οἴομαι, ἐπὶ ἀμφιβόλου. Sed quam parum ſit huic obſeruationi tribuendum, vel ex eo patet, quod οἶμαι ex οἴομαι contractum eſt. Imo vtrumque eſt eius, qui non certo ſcit aliquam rem. Heſych: οἰόμενον· οὐκ εἰδότα, νομίζοντα. Idem et Suidas interpretantur etiam verbis ὑπονοεῖν et ὑπολαμβάνειν. a) Ponitur abſolute, vt Latin. *opinor*, i. e. *vt puto, mea ſententia, vt veriſimile eſt.* Π. 1, 3, 10. οὐ γὰρ, οἶμαι, — οἰνοχοεῖ. 2, 1, 2. p. 88. ὁ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας ἄξειν. Sed Zeun. e codd. Bodl. et Guelf. reponit ἄξει. 2, 2, 1. p. 101. §. 11. 2, 3, 3. πριθείην οὔτε πρῶτος, οὔτε δεύτερος, οἴομαι δὲ χιλιοστός. 3, 1, 16 παρ' ἐκείνων, οἶμαι, ἔφη. 7, 5, 18. p. 447. οὐκ οἶμαι σχολήν σοι εἶναι. Zeun. et Hutch. σχολή σοι ἦν. A. 1, 9, 13. 3, 1, 19. καὶ μάλ', οἶμαι, ἐρῶντες τούτου. Cod. Eton. omittit οἶμαι. Απ. 4, 2, 37. O. 3, 9. 5, 19. 7, 39. 16, 12. Sic in fine ſententiae, Απ. 4, 6, 3. οὐκοῦν ὁ τοὺς νόμους ποιῶν, εἰδείη ἄν —; οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. — τοὺς θεοὺς τιμᾷ; οὐκ οἶμαι, ἔφη. §. 6. 11. Plene legitur Σ. 4, 10. εἰ μὴ καλός εἰμι, ὡς οἴομαι. Sic 8, 15. ὡς γ' ἄν τις οἰηθείη. b) Iungitur c. δοξάζειν, Απ. 3, 9, 6. ἃ μὴ οἶδε, δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν. c) c. ὡς, Απ. 3, 3, 14. οὐκοῦν οἴει — ὡς πολὺ ἂν διενέγκοιεν. vbi Reisk. fruſtra tentat. d) c. acc. et inf. Π. 1, 2, 7. οἴονται τοὺς ἀχαρίστους — ἀμελῶς ἔχειν. 1, 4, 10. ᾠετο τὸν πάππον ὄψεσθαι. 1, 6, 11. 2, 2. 1. p. 102. 7, 5, 22. ὃ δ' ἂν μάλιστά τις οἰηθείη ἀνέλπιδας εἶναι — οὐδὲ τοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ. §. 26. p. 456. 8, 4, 6. A. 4, 7, 16. ᾠήθησαν καὶ ἄλλους ἐπιτίθεσθαι πολεμίους. Αθ. 1, 10. οἰηθεὶς εἶναι τὸν Ἀθηναῖον δοῦλον. Πο. 1, 6. Απ. 1, 2, 18. οἰομένω (Du-

(Dualis) κράτιστον εἶναι. 1, 6, 12. τὴν συνουσίαν ᾧου τινὸς ἀξίαν εἶναι. O. 5, 19. ἀλλ' ᾠμην ἔγωγε, σὲ εἰδέναι. 11, 21. 12, 10. e) c. nominat. et inf. Π. 1, 6, 19. p. 74. οἰοίμην κἀμὲ αὐτὸς βελτίων εἶναι. 2, 2, 13. 3, 3, 1. οἳ ᾠοντο σιμπάντων κρείττονες εἶναι. 7, 2, 7. p. 419. A. 5, 1, 3. 5, 7, 7. οἴεται αὐτὸς ἐξαπατηθῆναι. E. 7, 1, 14. ᾠοντο κράτιστοι εἶναι. Ιερ. 1, 3. Απ. 2, 1, 15. οὐκ ἂν οἴει ἀδικηθῆναι. 4, 2, 12. 4, 8, 7. O. 3, 9. Σ. 3, 2. 8, 38. Ιπ. prooem. f) c. inf. in quo latet nominatiuus eiusmodi, qui latine ſit per accuſatiuum vertendus, et ad illam ipſam perſonam, ad quam οἴεσθαι pertinet, referendus, Π. 1, 3, 13. οἶμαί σοι — νικήσειν, ſcil. ἐγώ, *me victurum eſſe.* 4, 5, 12. p. 247. ᾠόμην ὑμῖν χάριν ὀφείλειν. 4, 6, 4. ἦν ᾠόμην — γυναῖκα τρέφειν. 6, 2, 8. p. 367. 6, 3, 11. p. 383. 7, 4, 7. A. 3, 1, 12. τί οἰόμεθα πείσεσθαι — τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν. Αγ. 8, 3. φίλον ἕξειν ἐμὲ οἰέσθω. E. 6, 2, 20. Απ. 1, 2, 32. εἴτις — μηδ' οἴοιτο κακὸς εἶναι. 3, 9, 7. 3, 12, 3. 4, 6, 1. g) c. inf. χρῆναι vel δεήσειν, quem ſequitur alius infinitiuus, Π. 1, 3, 15. οἴεσθαι, χρῆναι ἔχειν, np. ἑαυτόν. 7, 5, 26. p. 459. εἰ τῆς σωτηρίας οἰητόμεθα χρῆναι τυγχάνειν. E. 2, 4, 10. p. 110. ᾤετο ἄν τις δεήσειν — μάχεσθαι. Απ. 1, 6, 2. 3, 3, 11. σὺ δ' ᾠου, χρῆναι σιωπῇ ἱππαρχεῖν; *putarisne.* h) c. inf. praeſ. et aoriſt. pro fut. Π. 3, 2, 9. εἰ οἰοίμην ἀσφαλῶς νέμειν. 6, 3, 8. A. 7, 1, 18. τί οἰόμεθα παθεῖν. In 2 Codd. additur ἄν. 7, 2, 2. E. 3, 4, 5. εἰ μὴ οἰοίμην ὑπό σου ἐξαπατᾶσθαι. Απ. 2, 8, 6. Ιπ. 9, 7. εἴ τις οἴεται — πραΰνειν. Steph. malit πραϋνεῖν. i) c. ἄν et inf. Π. 1, 6, 19. p. 80. οὐκ οἴει ἂν πρόσω πάνυ ἐλάσαι. 3, 3, 1. 4, 5, 5. ᾠμην μὲν ἔγωγε οὐδ' ἂν σε ἀπρονοήτως βουλεύεσθαι. Eſt reprehendentis. 5, 4, 20. ὡς ἂν οἴωνται ἄρισα μάχεσθαι. 8, 1, 10. 11. A. 1, 3, 6. 2, 1, 10. 2, 2, 1. ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴηαθε (Cod. Eton. δοκεῖ) μάλισα συμφέρειν. 5, 2, 8. E. 1, 3, 11. 2, 3, 18. p. 94. p. 96. p. 98. p. 100. 4, 1, 6. 7, 5, 6. νομίζων — λήψεσθαι, οἰόμενος (Margg. λογιζόμενος) μέγα ἂν τοῦτο γενέσθαι. Απ. 3, 4, 7. 4, 4, 2. Σ. 6, 5. Sic A. 2, 3, 11.

12. pro οἶμαι ἔξειν Suidas in v. ἀχαριστεῖν habet οἶμαι ἂν ἔχειν, it, in fine ſententiae, et ἂν poſito poſt inf. Π. 3, 1, 12. οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἄν. Paulo ante erat ᾠήθη — ἀναμαχεῖσθαι. 3, 3, 21. E. 4, 1, 12. k) Participium in fine ſententiae, Π. 1, 4, 18. ὅπλα ἐνδὺς, οὔποτε οἰόμενος, *quod nunquam prae magno deſiderio futurum putabat.* Canterus aliique fruſtra tentarunt locum. ¶ 2) Dicitur de beſtiis, Ιπ. 6, 15. οἴονται οἱ ἵπποι — τούτου αἴτια εἶναι. ¶ 3) Ponitur ita, vt intelligendum ſit verbum δεῖν, Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τοῦτο ὑμᾶς οἶμαι θαῤῥεῖν. Nonnulli poſt οἶμαι inſerunt δεῖν. E. 4, 7, 4. οἱ ἄλλοι στρατιῶται ᾤοντο ἀπιέναι. 5, 1, 14. p. 282. Cf. νομίζειν nr. 6. ¶ 4) *ſperare.* c. fut. Π. 3, 1, 12. ᾠήθη ἀναμαχεῖσθαι. c. inf. praeſ. Απ. 2, 6, 7. οἶμαι ἄλλοις ηκλῶς χρῆσθαι. Valckenar. vult χρήσεσθαι. c. ἄν, Π. 2, 2, 12. οἶσι ψηφίσασθαι ἂν τὸ πλῆθος. 2, 4, 9. οἶμαι ἂν ποιῆσαι αὐτὸν πέμπειν· ἔτι δὲ ἐλπίζω etc. 8, 1, 9. 8, 4, 15. 8, 6, 11. πλούσιος ἂν ᾤετο γενέσθαι. A. 7, 2, 1, 7, 7, 11. Πο. 3, 11. E. 3, 4, 5. Interdum non per futurum, ſed commodius per *poſſe* verti poteſt, vt A. 2, 1, 10. οἰόμεθα ἂν καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι, *vti poſſe.* 2, 5, 2. p. 111. ἃ οἶμαι ἂν πᾶσαι. Απ. 1, 5, 1. πῶς ἂν οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον ἢ ἡμᾶς σῶσαι, ἢ τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; Cf. ἄν. ¶ 5) *timere*, c. inf. fut. E. 2, 2, 8. ᾤοντο ἀνδραποδισθήσεσθαι. 7, 4, 37. c. inf. praeſ. A. 7, 4, 15. ἔλεγεν ὅτι οἴοιτο τεθνεώτας πολλοὺς εὑρίσκειν. Cod. Pariſ. εὑρήσειν. Omiſſo inf. E. 2, 4, 10. p. 110. παρηγγέγνηνται οὔ — οὔποτε ᾤοντο. ¶ 6) *cogitare*, Π. 4, 2, 14. οἴεσθαι χρὴ καὶ ἄλλα πολλὰ — ποιεῖν αὐτούς. Αθ. 3, 8. ¶ 7) *velle, cupere.* A. 7, 2, 17. ἐπήρετο Σεύθην, ὅ τι οἴοιτο χρῆσθαι τῇ στρατιᾷ. All. τί δέοιτο, quod praeferunt Steph. et Hutch. E. 4, 7, 4. οἱ στρατιῶται ᾤοντο ἀπιέναι. Intelligi poteſt χρῆναι. Cf. nr. 3. ¶ 8) ἐγῷμαι contractum legitur Απ. 2, 7, 5. it. §. 9. in margg. pro ἐγὼ οἶμαι. ¶ 9) In var. lect. permutatur c. οἶος. v. ibi nr. 7. et 14. c. it. c. οἶδα. v. εἰδέναι nr. 8. n. it. c. μιμεῖσθαι. v. μιμ. nr. 1. it. c. εἶναι. v. ὑπάρχειν nr. 11.

οἴκα-

οἴκαδε, *domum, in patriam.* Π. 1, 4, 24. οἴκαδε ἀπιόντων e proelio. 2, 2, 2. p. 104. ἐπιστολὴν ἔγραψα οἴκαδε, *ad meos.* A. 1, 7, 4. 2, 3, 12. πορευόμεθα ἂν οἴκαδε, *in Graeciam.* 3, 1, 2. τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. 4, 6, 2. 5, 6, 10. E. 1, 4, 2. 4. 1, 6, 5. 6. 2, 2, 8. 2, 3, 7. 3, 1, 6. 3, 2, 21. 3, 4, 20. 25. 3, 5, 14. 18. 4, 4, 5. 19. Ιερ. 2, 9. ἐπειδάν γε ἔλθωσιν οἴκαδε. In sqq. est εἰς τὴν ἑαυτῶν πόλιν. O. 11, 18. οἴκαδε ἀπάγειν. (Ιπ. 6, 11. est εἰς οἶκον.) Σ. 2, 19. Sed Π. 1, 3, 4. τὰ οἴκαδε est *reditus in patriam*, vel etiam *victus et vita domestica.*

οἰκεῖν, ¶ 1) *habitare, incolere.* Π. 4, 4, 1. εἰ οἰκοῖτο ἡ χώρα. A. 1, 4, 6. πόλιν οἰκουμένην ὑπὸ Φοινίκων. 2, 5, 2. p. 111. ἐν τοῖς πέριξ οἰκοῦσι. 6, 4, 2. χωρίον ἱκανὸν ἀνθρώποις μυρίοις οἰκῆσαι. All. οἰκήσειν, all. οἴκησις. 6, 4, 4. κῶμαι εὖ οἰκούμεναι, *incolis frequentes.* Απ. 2, 3, 2. c. acc. Π. 4, 4, 3. οἰκήσετε τὰς αὐτὰς οἰκίας. A. 3, 2, 14. εὐδαίμονας πόλεις οἰκοῦσιν. 3, 4, 4. 6. 4, 7, 1. χωρία ἔχουν ἰχυρά. Αθ. 2, 13. τὴν ἤπειρον οἰκοῦντας. Απ. 1, 1, 8. c. dat. Σ. 4, 4. ἐν μισθῷ αὐταῖς (οἰκίαις) οἰκοῦσι. Sed videtur αὐτὰς scribendum, vel αὐτοὶ cum Erneſtio et Zeunio. c. ἐν. Π. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς ἐν Ἀσίᾳ οἰκοῦντας. c. κατὰ, A. 7, 5, 8. οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες. Saepe πόλις οἰκουμένη iungitur cum μεγάλη et εὐδαίμων, vt A. 1, 2, 20. 4, 7. 14. (Cf. εὐδαίμων.) et verti ſolet *frequens incolis.* Etiam ſine εὐδαίμων, eodem ſenſu, vt A. 1, 2, 10. 11. 13. 14. Sed Stephano videtur ſimpliciter explicandum *culta*, quia ſaepe opponitur ἐρήμη, vt Π. 4, 4, 2. οἰκουμένη χώρα. Oppon. ἐρήμη ἀνθρώπων. Αγ. 1, 20. χώρα οἰκουμένη. Opp. ἐρημουμένη. K. 5, 24. 25. Similiter Π. 3, 3, 2. κατέβη e monte εἰς τὴν οἰκουμένην. Cum adiectiuis viciniam ſignificantibus ponitur fere pro εἶναι, A. 2, 3, 11. γειτων οἰκῶ τῇ Ἑλλάδι. (3, 2, 3. est γειτων εἴη.) E. 6, 5, 38. δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν — καὶ ὁμόρους οἰκοῦντας. §. 40. Cf. οἰκέτης. ¶ 2) *viuere, degere.* Πο. 6, 1. ἀσφαλέστερον οἰκήσομεν in vrbe. Sic Π. 4, 5, 14. p. 249. οἰκεῖται σκηνὴ καλῶς στρατιωτική, *in*

in tabernaculo commode degitur. p. 250. Potest etiam huc referri Απ. 2, 3, 2. qui locus iam nr. 1. laudatus fuit. ¶ 3) *non exire domo in militiam, domi manere.* E. 6, 5, 12. εὑρὼν τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας οἰκοῦντας ἐν ταῖς οἰκίαις — εἴα αὐτοὺς οἰκεῖν, *tutos gerere res suas.* Sic fere A. 7, 4, 3. εἰ μὴ καταβήσονται οἰκήσοντες. Hutch. *ad sedes suas incolendas.* In nonnullis deest οἰκήσοντες. 7, 7, 33. ὡς οἴχοιτο πρὸς Σεύθην οἰκήσων, *apud eum mansurus.* ¶ 4) *situm esse.* E. 7, 1, 2. p. 436. πλεῖσαι πόλεις περὶ τὴν ὑμετέραν οἰκοῦσι. 7, 5, 5. πόλεις, διὰ τὸ σμικραὶ εἶναι καὶ ἐν μέσαις ταύταις οἰκεῖν, ἠναγκάζοντο. Saepe sic est passiuum, vt A. 1, 4, 11. πόλις αὐτόθι ᾠκεῖτο μεγάλη. 2, 4, 13. 16. 5, 1, 7. ταῖς παρὰ θάλατταν οἰκουμέναις πόλεσι. 5, 6, 10. ¶ 5) *administrare.* Thom. Mag. p. 645. οἰκῶ οὐ μόνον τὸ κατοικῶ — ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσανεὶ διοικῶ. c. acc. Απ. 1, 1, 7. οἴκους τε καὶ πόλεις καλῶς οἰκήσειν. Eruest. e serie orationis substituit οἰκίσειν. Sed recte id damnat Cel. Schütz, 1, 2, 64. πόλεις τε καὶ οἴκους εὖ οἰκοῦσι, np. vel οἱ νέοι vel in vniuersum ἄνθρωποι. Neque enim necessaria est Leunclauii emendatio, qui malebat οἶκοι. 2, 1, 19. τὸν ἑαυτῶν οἶκον καλῶς οἰκοῦσι. 3, 6, 14. 4, 1, 2. Q. 1, 2. 3. Sic passiv. Π. 2, 2, 15. p. 112. οἶκος δύναται εὖ οἰκεῖσθαι. 5, 4, 18. πάντα ὁπόσοις ἂν οἶκος μέγας καλῶς οἰκοῖτο. 8, 6, 7. Απ. 4, 4, 16. Cf. Toup. emendatt. in Suid. p. 294. ed. Lips. Actiuum sine casu, v. Markl. ad Eurip. Suppl. 1231. Π. 8, 1, 1. p. 462. ποῖαι πόλεις νομίμως ἂν οἰκήσειαν. Stephano auctore Hutch. substituit οἰκηθεῖεν, quia etiam p. 463. dicitur πόλις οἰκεῖται. Aem. Portus in indice in v. ἐνεργητικὸν dicit: ἀντὶ τοῦ οἰκοῖντο. Sed intelligitur ἑαυτάς. E. 4, 8, 5. Τῆμνος οὐ μεγάλη πόλις καὶ ἄλλά γε χωρία δύνανται οἰκεῖν, οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλέως, *rempublicam suam eiusque formam tueri.* Cf. ἄκων et οἰκίζειν. Pro his enim reponitur ab interpretibus. ¶ 6) ἡ οἰκουμένη, *terrae quae habitantur, orbis terrarum.* Πο. 1, 6. οἰηθείη — τῆς Ἑλλάδος καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης ἀμφὶ τὰ μέσα ᾠκῆσθαι

κῆσθαι τὴν πόλιν. ¶ 7) In var. lect. permutatur οἰκεῖν c. οἴχεσθαι. v. οἴχ. nr. 1. c.

οἰκεῖος, ¶ 1) *domeſticus.* Π. 4, 3, 3. p. 230. γεωργίαι — τέχναι — ἄλλα οἰκεῖα, *quae ad rem familiarem pertinent.* 8, 1, 5. μηδὲ τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχειν. ¶ 2) *patrius.* E. 7, 1, 2. p. 436. τὰς τέχνας τὰς περὶ ταῦτα οἰκείας ἔχετε, *a patribus traditas et quae in patria veſtra aſſidue coluntur*, np. nauales. ¶ 3) *cognatus, affinis.* Heſych: οἰκεῖοι· οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἀλλήλοις προσήκοντες, καὶ ἴδιοι, καὶ κατ' οἰκίαν πάντες. A. 3, 2, 16. εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τοὺς οἰκείους πειρᾶσθαι ἀφικνεῖσθαι, *ad noſtros.* §. 26. τοὺς οἰκείους ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, *ſuos.* 3, 3, 4. τῶν ΤισσαΦέρνους τις οἰκείων. 5, 6, 17. 7, 1, 19. τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν Φίλοις τε καὶ οἰκείοις. E. 1, 4, 7. ἀνεψιὸν, καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, καὶ τοὺς Φίλους. 4, 5, 10. ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει, *cognatorum nece.* 6, 4, 16. οἰκεῖοι et προσήκοντες inter ſe permutantur. Απ. 1, 2, 48 οἰκέταις καὶ οἰκείοις καὶ Φίλοις. §. 53. 55. 2, 7, 2. 3, 6, 1. ἄλλων οἰκείων καὶ Φίλων. 4, 4, 17. γονεῖς, ἢ οἰκεῖοι, ἢ οἰκέται, ἢ Φίλοι. Σ. 8, 19. ¶ 4) *familiaris.* Π. 4, 6, 7. οἰκειοτάτους αὐτῷ ὄντας. 7, 5, 18. p. 446. de eo, qui admittitur facile ad regem, et cum eo ſaepe conſueſcit. A. 2, 6, 15. de amaſio. ¶ 5) *coniunctus.* Π. 8, 7, 3. p. 545. πολῖται ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι. p. 546. πάντων οὗτοι οἰκειότατοι. Sic E. 2, 4, 20. τὴν τῶν Ἀθηναίων χώραν οἰκείαν καὶ πᾶσὴν ποιήσασθαι, *ſibi addictam reddere, ſecum coniungere.* Morus: *amicam.* ¶ 6) *pertinens.* Π. 8, 7, 3. p. 546. οὐδενὶ οἰκειότερα τὰ τούτου ἀγαθὰ, οὔτε δεινά. ¶ 7) *proprius, non alienus.* Π. 4, 3, 3. p. 227: et 229. οἰκεῖον ἱππικὸν Πέρσαις, np. non lociorum. 4, 5, 14. οἰκείων ἐπιμελεῖσθαι, *res ſuas curare.* 6, 1, 7. τὰ οἰκεῖα δαπανῶν, *facultates meas.* §. 11. 7, 5, 19. §. 26. p. 457. τοῖς ἀεὶ ἐγγυτάτω τῶν ὅπλων οὖσι, τούτοις καὶ οἰκειότατά ἐσιν ἃ ἂν βούλωνται, *hi ſibi facillime parant ac retinent.* 8, 5, 9. εἰς οἰκεῖα κατάγεσθαι, *in ſein eigen Haus.* 8, 6, 2. Λ. 10, 7. ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίησε, np.

np. vt omnes ſine discrimine eſſent eius participes. E. 3, 5, 2. ἐς τὰς οἰκείας πόλεις, *in ſua quisque vrbe.* Ιερ. 7, 9. Απ. 2, 6, 23. τὰ ἑαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν- 3, 6, 7. v. προσεῖναι nr. 1. O. 9, 18. τῶν οἰκείων ἀγαθῶν, *rei familiaris.* In praecedentibus vocantur τὰ ὄντα, in ſequentibus ἴδια. Σ. 8, 25. K. 12, 4. δυστυχήσαντος οἰκείου στρατοπέδου. §. 10. 11. Cf. ἀγαθὸν nr. 3. de

οἰκειότης, *neceſſitas, coniunctio.* Π. 8, 7, 3. p. 546. ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ εἰς οἰκειότητα τοῖς ἀδελφοῖς.

οἰκείως, ¶ 1) *familiariter.* Π. 5, 5, 10. p. 333. ὃ μάλιστα ἄνθρωποι ἀσπάζονταί τε καὶ θεραπεύουσιν οἰκειότατα — γυναῖκα, *diligentiſſime, vt decet intimam familiaritatem.* A. 7, 5, 10. οὐκέτι οἰκείως διέκειτο Seuthes Xenophonti. E. 2, 3, 11. Critias οἰκείως ἐχρῆτο τῷ Θηραμένει. 7, 3, 5. οἰκείως τοῖς ἄρχουσι συνόντα. Απ. 2, 7, 9. Φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε. Cf. διακεῖσθαι. ¶ 2) *neceſſario, non temere, naturae conuenienter.* O. 2, 17. εὖρον πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα, *ganz natürlich.*

οἰκέτης, ¶ 1) *ſeruus.* Π. 1, 1, 1. ἔχοντας πλείονας οἰκέτας. 1, 4, 13. ἦν τις ἀποδρᾶσῃ — τῶν οἰκετῶν. 1, 6, 7. §. 12. p. 64. 2, 2, 15. p. 112. πονηροῖς οἰκέταις χρώμενος — ἐνδεόμενος οἰκετῶν. 4, 2, 18. 4, 5, 4. οἱ οἰκέται τῶν Μήδων militum in caſtris. 8, 3, 15. Λ. 7, 5. A. 2, 3, 9. Αθ. 1, 19. Ιερ. 4, 7. Απ. 2, 1, 16. 2, 3, 3. οἰκέτας ὠνοῦνται. 2, 5, 2. 5. O. 3, 2. 4. 7, 37. Cf. οἰκεῖος nr. 3. ¶ 2) *quisquis paret patrifamilias.* Οἰκέται enim dicuntur etiam *vniuerſa familia*, quin *qui in vniuerſa domo ſunt*, qui proprie vocantur οἰκεῖοι. Heſych: οἰκέται· οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες. Thom. Mag: οἰκέται οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, γυνὴ καὶ τέκνα. Pollux 3, 82. οἱ ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, οἰκέτας ὠνόμαζον. Cf. Suid. et Phauor. Π. 4, 2, 2. τοὺς οἰκέτας ὑσάτους εἶχον. στρατεύονται γάρ, — μεθ' ὧνπερ καὶ οἰκοῦσι. A. 4, 5, 24. 4, 6, 1. τοὺς οἰκέτας καταλείπει — πλὴν τοῦ υἱοῦ. Απ. 2, 7, 6. ¶ 3) *miniſter.* Π. 8, 2, 3. ἐτίμα τῶν οἰκετῶν ἀπὸ τῆς

τῆς τραπέζης οὓς ἐπαινέσειε. Mox eorum nonnulli vocantur φίλοι. ¶ 4) *amicus.* Π. 5, 4, 1. προσεπέσειλε καὶ τοῖς αὐτοῦ οἰκέταις τὸ τεῖχος — παραδοῦναι τῷ Ἀσσυρίῳ.

οἴκημα, ¶ 1) *aedes, domus.* A. 7, 4, 11. θύρας ἑκάστου οἰκήματος. Supra erat οἰκία. ¶ 2) *aedium pars,* nempe ¶ a) *conclaue.* O. 9, 2, τῆς οἰκίας — τὰ οἰκήματα ᾠκοδόμηται. Sic Σ. 2, 18. οἴκημα est ἀνδρῶν, ἔνθα τὸ δεῖπνον ἦν. ¶ b) *tabulatum, contignatio.* Π. 6, 1, 27. τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα — ἐποίησε τῶν οἰκημάτων καὶ περιδρόμους. ¶ 3) *lupanar,* Hesych: οἴκημα· — Ἀττικοὶ τὸ πορνεῖον. Cf. Harpocrat. Suid. et Poll. 9, 45. it. interpp. ad Aelian. V. H. 6, 1. et Lamb. Bos Obs. crit. p. 8. Ap. 2, 2, 4. τὰ οἰκήματα.

οἴκησις, ¶ 1) *habitatio.* A. 7, 2, 20. Βισάνθην οἴκησιν δώσω, *locum vbi habitet,* Sic de *regione, in qua quis habitat,* Π. 5, 3, 14. p. 296. ἐλθεῖν πρὸς τὴν ἐμὴν οἴκησιν. E. 3, 2, 1. De *sede regia,* O. 4, 6. τοὺς ἀμφὶ τὴν αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ. ¶ 2) *habitare.* Πο. 2, 6. ὀργᾶσθαι τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως. ¶ 3) *domus.* Πο. 3, 13. οἰκήσεις τε καὶ πωλητήρια. E. 3, 1, 24. 6, 2, 4. μεγαλοπρεπεῖς οἰκήσεις. Ap. 3, 8, 10. ¶ 4) *cubile ferae.* K. 13, 14. ἀγωνιζόμενοι — ἐν τῇ αὐτῶν οἰκήσει. Cf. ἴδιος et οἰκεῖν nr. 1. pro quo est in var. lect.

οἰκήτωρ, *incola.* Π. 3, 3, 11. Ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας — Ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας.

οἰκία, ¶ 1) *domus.* Ap. 3, 6, 14. ἡ πόλις ἐκ πλειόνων οἰκιῶν συνέστηκε, χαλεπὸν δέ ἐστιν ἅμα τοσούτων οἰκιῶν ἐπιμελεῖσθαι. De differentia nominum οἰκία et οἶκος v. O. 1, 5. et οἶκος nr. 7. Ap. 3, 11, 4. O. 2, 3. 3, 15. Σ. 4, 4. πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, Singularis pro plurali, A. 7, 2, 3. τοὺς κάμνοντας — οἰκίᾳ δέχεσθαι. Eleganter improprie, Π. 5, 2, 7. οἰκίᾳ χρῆσθε γῇ τε καὶ οὐρανῷ. c. ἐν, Ap. 2, 1, 15. τίς ἂν ἐθέλοι ἄνθρωπον ἐν οἰκίᾳ ἔχειν, *domi suae.* Σ. 4, 38. Ap. 2, 7, 12. αὐτὸν μόνον τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀργὸν ἐᾶσθαι, *familiae.* c. κατὰ, Π. 8, 3, 14. ἐσκήνωσαν — κατ' οἰκίας, i. e. ἐν οἰκίαις. c. ἀπὸ, A. 2, 2, 8. αὐτὰ τὰ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ξύλα,

ξύλα, *e tectis.* c. ἐκ, Π. 7, 2, 2. ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν, *supellectilem.* Σ. 4, 31. τὰ ἐκ τῆς οἰκίας. ¶ 2) *sedes certa* s. *fixa.* Π. 7, 5, 19. οἰκίας σε τυχεῖν ἄξιον — ἐν οἰκίαις εἶναι. Oppon. ἔξω *(in bello)* καρτερεῖν. ¶ 3) *familia.* Απ. 2, 7, 6. τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει. ¶ 4) *res familiaris.* Απ. 4, 1, 2. οἰκίαν καλῶς οἰκεῖν.

οἰκίζειν, ¶ 1) *aedificare, condere.* A. 5, 6, 8. πόλιν οἰκίσαι. 6, 6, 2. ὡς οἰκίζοιτο πόλις. Sic οἰκίσαι permutatum c. οἰκῆσαι, A. 6, 4, 10. τὸ χωρίον οἰκίσαι. All. perperam οἰκῆσαι. Απ. 1, 1, 7. οἴκους τε καὶ πόλεις οἰκήσειν. Ern. reſcripſit οἰκίσειν, dicens, οἰκίσειν potius dixiſſe Xenophontem, quam οἰκοδομήσεσθαι, propter πόλεις, de quibus illud proprie dicitur. ¶ 2) *coloniam mittere, ciuibus frequentare.* A. 5, 3, 8. Σκιλοῦντι ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οἰκισθέντι. ¶ 3) Futurum med. inuſitato modo legitur E. 1, 6, 23. ἡ Σπάρτη οὐδὲν μὴ κάκιον οἰκιεῖται, αὐτοῦ ἀποθανόντος. Leuncl. *ſe moriente nihilo peius habituram.* Sed haec eſt verſio lectionis Margg. οἰκεῖται, quae vtique videtur praeferenda.

οἰκοδομεῖν, ¶ 1) *aedificare.* Π. 7, 5, 6. πύργους ᾠκοδόμει. 8, 2, 4. οἱ αὐτοὶ ποιοῦσι κλίνην, ἄροτρον, τράπεζαν· πολλάκις δ' ὁ αὐτὸς οὗτος καὶ οἰκοδομεῖ, *domos exſtruit.* A. 2, 4, 6. Μηδίας τεῖχος — ἣν ᾠκοδομημένον πλίνθοις ὀπταῖς. 3, 4, 4. τεῖχος vrbis ᾠκοδόμητο πλίνθοις. 5, 4, 15. Πο. 3, 12. οἰκοδομεῖν καταγώγια. 4, 35. ὁπόσα οἰκοδομηθῇ ἢ ναυπηγηθῇ. E. 5, 2, 4. ἀσφαλῶς ἤδη τεῖχος περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδόμησεν. A vett. edd. abeſt τεῖχος, ita vt ſimpliciter poſitum οἰκοδομεῖν ſit *munire vallo, aggere* etc. Cf. n. 2. Απ. 3, 8, 8. οἰκίας — οἵας χρὴ οἰκοδομεῖσθαι. §. 9. Ο. 1, 4. οἰκοδομοῦντα μισθοφορεῖν. 3, 1. 9, 2. οἰκήματα ᾠκοδόμηται. ¶ 2) *munire, muro cingere.* Π. 3, 1, 1. τὰ βασίλεια οἰκοδομεῖν. Cf. nr. 1. ¶ 3) Metáphor. *firmiter collocare et adſtruere.* v. Doruill. ad Charit. p. 653. c. ἐπὶ et acc. Π. 8, 7, 3. p. 546. ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα. Abreſch. dilucc. Thucyd. 4, 28. dicit, ἐπὶ c. acc. eſſe pro ἐπὶ c. dat.

οἰκο-

οἰκοδομεῖσθαι, ¶ 1) *ſibi aedificare.* Aθ. 2, 10. ὁ δῆμος αὐτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίστρας. Πο. 2, 6. ¶ 2) *aedificandum curare* ſ. *locare.* Ammonius in v. ἐδίδαξεν· οἰκοδομήσειν δι' ἑαυτοῦ, οἰκοδομήσεσθαι δὲ δι' ἑτέρου. Cf. Thom. Mag. in v. κατασκευάζω. Απ. 1, 1, 8. τῷ καλῶς οἰκίαν οἰκοδομησαμένῳ. Sed ſaepe inter ſe permutantur.

οἰκοδόμημα, *aedificium.* E. 4, 5, 6. καθήμενος ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος.

οἰκοδομία, *aedium ſtructura.* Απ. 3, 1, 7.

οἰκοδόμος, *aedificator.* Thom. Mag: οἴκων ἐργάτης, καὶ τεκτων, οὐκ οἰκοδόμος. E. 7, 2, 20. χωρίον — τειχίζουσιν, οἰκοδόμους πολλοὺς ἔχοντες. Σ. 4, 4. τέκτονας καὶ οἰκοδόμους — οἳ ποιοῦσιν οἰκίας. Videntur eſſe *caementarii.* Nam alias λιθολόγοι et τέκτονες iunguntur. v. λιθολόγος.

οἴκοθεν, ¶ 1) *domo.* Π. 1, 2, 8. Φέρονται οἴκοθεν σῖτον. E. 5, 4, 15. ¶ 2) *domeſtico iure.* Π. 2, 2, 11. τὴν ἀρχὴν — ἐμὴν ἴσως ἔτι οἴκοθεν νομίζουσιν εἶναι. ¶ 3) *de conſuetudine domeſtica.* Ita vertit Leuncl. Π. 2, 3, 4. Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης. ¶ 4) *e patria.* Π. 2, 4, 8. p. 130. πολλὰ ἔχων ἴδια χρήματα οἴκοθεν. 3, 2, 14. οἴκοθεν ἐκ Περσῶν. 6, 1, 12. A. 4, 8, 18. ἔφευγε παῖς ὢν οἴκοθεν. E. 1, 1, 18. 3, 2, 7. τῶν οἴκοθεν πρέσβεων, *qui e patria venerant.* 3, 5, 10. ¶ 5) *domi, in vrbe.* E. 1, 4, 4. στρατηγοὺς εἵλοντο — ἐκ τῶν οἴκοθεν. Oppon. ἀπόντων.

οἴκοι, ¶ 1) *domi.* Π. 8, 1, 13. θηρᾶν τοὺς ἄλλους ἐξῆγεν, ὁπότε μὴ μένειν οἴκοι ἀνάγκη τις εἴη· αὐτὸς δὲ καὶ ὁπότε ἀνάγκη εἴη οἴκοι, ἐθήρα τὰ ἐν τοῖς παραδείσοις θηρία, *in vrbe ſua, non peregre.* In priore loco Hutch. aliique οἴκοι omittunt, in altero referunt ad ἐθήρα. A. 7, 4, 18. τοὺς γέροντας οἴκοι ἐᾶν. Λ. 5, 2. E. 1, 6, 5. 5, 1, 17. Sic Π. 6, 1, 22. Φοβούμενος περὶ τῶν οἴκοι, *de rebus domeſticis.* ¶ 2) *in patria.* Π. 3, 3, 9. οὐ πτήσομεν αὐτοὺς οἴκοι καθήμενοι, ἀλλ' ἀπαντῶμεν αὐτοῖς. 4, 2, 19. p. 225. 5, 3, 13. 14. 6, 1, 7. ὅτε οἴκοι ἦμην, ἐστρατευόμην. 7, 5, 24. A. 1, 1, 10. 1, 2, 1. συναλλαγέντι πρὸς τοὺς οἴκοι, *cum ciui-*

ciuibus, qui non interessent militiae. I, 7, 4. 5. 6, 10. 7, 8, 2. αἱ θύσοιεν, ὥσπερ οἶκοι εἰώθειν. Αγ. I, 36. ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν. Λ. 14, 2. 15, 8. Αθ. 1, 16. E. 1, 6, 6. τοῖς οἴκοι πείθεσθαι, πρ. Ephoris. §. 7. τοῖς οἴκοι ἄρχουσι. 3, 4, 26. Απ. 3, 13, 5. Cf. τέλος nr. 5. Sic τὰ οἴκοι, ¶ a) *patria.* Π. 6, 3, 1. ¶ b) *vitae ratio in patria.* Π. 6, 1, 7. A. 1, 7, 4. τὰ παρ' ἐμοὶ αἱρήσεσθαι ἀντὶ τῶν οἴκοι. ¶ c) *status reip.* E. 5, 4, 2. Isp. 1, 12. ¶ d) *fructus* i. *bona regionis suae.* Αγ. 2, 17. et E. 4, 4, 19.

οἰκονομεῖν, ¶ 1) *administrare.* Απ. 3, 4, 12. τὰ ἴδια οἰκονομοῦντες. 4, 5, 10. τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς οἰκονομεῖν. O. 1, 4. ¶ 2) *gubernare.* De deo, Απ. 4, 3, 13. ὁ τόδε (MS. 1. et Flor. E. τάδε) οἰκονομῶν.

οἰκονομητικώτερος, *rei priuatae administrandae peritior*, legitur Π. 2, 2, 7. in libris ante Zeunium editis omnibus. Sed legendum est οἰκονομικωτ.

οἰκονομία, ¶ 1) *rei familiaris administratio, prudentia domestica.* O. 1, 1. οἰκονομία ἐπιστήμης τινὸς ὄνομά ἐστιν. §. 4. nominatur τέχνη. 6, 4. ἐπιστήμη ἣ οἴκους δύνανται αὔξειν οἱ ἄνθρωποι, et 1, 2. εὖ οἰκεῖν τὸν οἶκον. 2, 12. ἐπιστήμη οἰκονομίας. 3, 4. ¶ 2) Π. 1, 6, 12. οἰκονομία est *cura* τῶν ἐπιτηδείων. ¶ 3) *constitutio, Einrichtung.* c. περὶ Π. 5, 3, 13. τὴν περὶ τὸ Φρούριον οἰκονομίαν.

οἰκονομικὸς, ¶ 1) *rei familiaris administrandae peritus.* Αγ. 10, 1. si quis thesaurum inueniat, πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν. Απ. 3, 4, 12. μὴ καταφρόνει τῶν οἰκονομικῶν ἀνδρῶν. 4, 2, 39. τοὺς ὀλίγα κεκτημένους, ἐὰν οἰκονομικοὶ ὦσιν, ἥσομεν εἰς τοὺς πλουσίους, *si sint familiae recte et parce administrandae periti.* O. 1, 3. οἰκονομικὸς in suo genere idem est, qui suo in genere ὁ τεκτονικὴν ἐπισάμενος. Σ. 4, 6. Cf. οἰκονομητικώτερος. Sic inscriptio libri Xenophontei Οἰκονομικὸς a Cicerone de senect. 17. vertitur *de tuenda re familiari.* Fr. Portus, „possis, inquit, addere: *et amplificanda.*" Recte, v. Cic. de off. 2, 24. extr. ¶ 2) *ad rei familiaris administrationem pertinens.* O. 3,

O. 3, 1. ἓν τοῦτο τῶν οἰκονομικῶν ἔργων. Sic Π. 8, 1, 5. ὅπως ἂν τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι. Intelliguntur maxime *reditus*. Ibid. τὰς οἰκονομικὰς πράξεις. O. 3, 3. λέγειν — καὶ τοῦτο τῶν οἰκονομικῶν, ſcil. ἔργων, *officiorum*. §. 4. eſt ἀξιοθέατον τῆς οἰκονομίας ἔργον. ¶ 3) ἡ οἰκονομική, ſcil. ἐπιſτήμη ſ. τέχνη. Απ. 3, 4, 11. O. 21, 2. πάσαις ταῖς πράξεσι καὶ γεωργικῇ καὶ πολιτικῇ καὶ οἰκονομικῇ.

οἰκονόμος, *diſpenſator*. Seruum fuiſſe oſtendit Raphael Fabrettus, probante Doruillio ad Charit. p. 127. ſq. Cf. Raphel. ad 1 Corinth. 4, 2. Sed ap. Xenoph. non neceſſario intelligitur ſeruus. Thomae Mag. p. 832. et Moeridi p. 372. non probatur nomen οἰκονόμος. Απ. 2, 10, 4. οἰκονόμοι ἀγαθοὶ iubent vili emi et magni vendi. 3, 4, 7. ſqq. demonſtratur, ἀγαθοὺς οἰκονόμους (Leuncl. *patresfamilias*) eſſe ἀγαθοὺς στρατηγούς. §. 11. O. 1, 15. οἰκονόμου ἀγαθοῦ ἐσιν, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπίσασθαι χρῆσθαι. E loco O. 21, 9. Doruillius ad Charit. p. 372. nomen οἰκονόμος reddit nomine *villicus*. Ibi vero non legitur οἰκονόμος, ſed ἐπισάτης, qui alias dicitur ἐπίτροπος.

οἰκόπεδον, *area domus dirutae* vel *collapſae*. Suidas: οἰκόπεδον· ἔρημον κατάπτωμα οἴκου· γήπεδον, τὸ χωρίον, ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. Πο. 2, 6. πολλὰ οἰκιῶν ἔρημα ἔσιν — καὶ οἰκόπεδα.

οἶκος, ¶ 1) *domus*. Π. 5, 2, 10. εἰς οἶκον ἀπιὼν ἀνίσατο. 8, 2, 9. θησαυροὺς ἐν τῷ οἴκῳ κατατίθεσθαι. 8, 6, 2. 3. E. 4, 1, 4. ποίαν νύμφην τοσοῦτοι — ὅσοι τὴν σὴν γυναῖκα ἐς τὸν σὸν οἶκον προπέμψειαν ἄν. Cf. ἐξαιρεῖν et οἴκαδε. ¶ 2) *ſedes, domicilium, locus in quo quis rerum ſuarum ſedem habet*. Π. 4, 6, 4. τὰ τείχη — οἰκόν σοι παρέξω. Αγ. 1, 15. E. 3, 4, 12. ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον εἰς Καρίαν ὁρμήσειν. 3, 2, 10. Καρίᾳ ἔνθαπερ ὁ Τισσαφέρνους οἶκος. Poſſit fere accipi de prouincia ſ. ἀρχῇ. Cf. Morus ad E. 4, 1, 19. ¶ 3) *triclinium, coenaculum*. v. Poll. 1, 79. 6, 7. Σ. 2, 18. οἶκος ἑπτάκλινος. Reſpicit ad h. l. Plutarch. de ſanitate tuenda, T. VII. opp. p. 392. ed. Hutten. Etiam latine ſic dicitur *oecus*. ¶ 4) *patria*. Αγ. 2, 11.

2, 11. αὐτοὶ τῶν ἐξ οἴκου αὐτῷ συστρατευσάμενοι, *ex vrbe patria.* c. ἐν, E. 1, 5, 10. οἱ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι opponuntur militibus. 1, 7, 1. οἱ ἐν οἴκῳ τοὺς στρατηγοὺς ἔπαυσαν. Morus: *senatus populusque Athenienſis.* c. εἰς, A. 2, 4, 4. ὡς εἰς οἶκον ἀπιών. c. ἐπὶ et gen. E. 4, 4, 1. ἀπέπλευσε ὁ Ἀγησίλαος ἐπ' οἴκου. 4, 5, 18. 4, 8, 6. 8. 5, 1, 3. 5, 4, 16. 4¹. 7, 4, 20. c. ἐπὶ et acc. Π. 7, 2, 1. τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ ἀπεχώρει. 7, 1, 19. ¶ 5) *gens, cognati.* Π. 5, 4, 16. αὐτοὶ ἐπιβουλευσόμεθα, καὶ ὁ οἶκος ὅλος. Απ. 3, 6, 2. ἐπαρεῖς τὸν πατρῷον οἶκον. ¶ 6) *familia cum ſeruis.* Π. 1, 6, 14. οἶκον ὅλον τρέφειν. Λ. 1, 9. vbi v. Zeun. 8, 3. ¶ 7) *res familiaris, facultates.* Ammonius: οἶκος λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. Cf. Valckenar. ad Herodot. 7, 224. O. 1, 5. οἶκος explicatur verbis οἰκία ἢ καὶ ὅσα τις ἔξω τῆς οἰκίας ἐκέκτητο, et dicuntur πάντα τοῦ οἴκου εἶναι, ὅσα τις κέκτηται. 6, 4. οἶκος ἡμῖν ἐφαίνετο, ὅπερ κτῆσις ἡ σύμπασα. Π. 1, 1, 1. ἐν ἰδίοις οἴκοις. 5, 3, 18. 5, 4, 14. δῶρα μεγάλα ὡς ἂν ἐξ οἴκου μεγάλου — πάντα τὰ ἐμὰ σὰ εἶναι. — ὅτῳ ἐγὼ ἀπ' ἐμοῦ φύντι καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον 8, 1, 1. p. 462. Λ. 5, 4. Αθ. 1, 3. E. 3, 1, 22. ὁ πατήρ σε ἄρχοντα τοῦ οἴκου κατέλιπε; καὶ πόσαι σοι οἰκίαι ἦσαν. Hic nomina οἶκος et οἰκία differunt vt totum et pars. Nam οἰκία eſt domus proprie dicta. Ier. 11, 6. tyrannus ἀπὸ πολλῶν οἴκων δαπάνας ποιούμενος, *e multorum re familiari.* Απ. 1, 2, 48. οἴκῳ καὶ οἰκέταις καὶ οἰκείοις καλῶς χρῆσθαι. 1, 5, 3. O. 1, 2. §. 21. 3, 5. 7, 13. 20, 3. §. 21. τὰ συντρίβοντα τοὺς οἴκους. (Sic Callim. h. in Cer. 114. οἶκον ἀναξηραίνειν.) Σ. 4, 34. οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον ἔχειν, ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς. Ipr. 9, 5. Cf. αὔξειν, οἰκεῖν, οἰκονομεῖν, συναύξειν. ¶ 8) In var. lect. eſt ἐν οἴκῳ pro ἐνοίκων. v. ἔνοικος.

οἰκουμένη, v. οἰκεῖν nr. 6.

οἰκτείρειν, *miſerari, dolere.* Π. 7, 1, 20. ἀγαθὸς ὁ Κῦρος αὐτούς, καὶ οἰκτείρων. A. 1, 4, 7. οἱ δ' ὤκτειρον εἰ ἁλώσοιντο, *timentes ne caperentur, ſortem eorum miſerabantur.* Videtur aliquid ineſſe praegnantiae. Cf. infra ex O. 2, 7. Sed Hutch. intelligit ἂν poſt ὤκτειρον, et vertit: *eorum ſortem miſerari parati.*

Digitized by Google

rati. 7, 2, 3. c. acc. Π. 7, 2, 8. σου ἐννοῶν τὴν πρόσθεν εὐδαιμονίαν, οἰκτείρω σε. A. 3, 1, 13. ἡμᾶς μὲν οἰκτείρων, βασιλέα δὲ μακαρίζων. Ιερ. 4, 10. τούτους οἰκτείρει ὡς πένητας. O. 2, 2. §. 7. οἰκτείρω σε μή τι ἀνήκεσον κακὸν πάθῃς. Fr. Portus intelligit δεῖσας. Cf. ſupra ex A. 1, 4, 7. Απολ. 18. Sic c. ἐπὶ, O. 2, 4. ἐμὲ οἰκτείρεις ἐπὶ τῇ πενίᾳ. c. acc. et gen. Π. 5, 4, 15. τοῦ πάθους (intell. ἕνεκα) ᾤκτειρεν αὐτόν. Σ. 4, 37. Paſſiuum O. 7, 40. οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι ὡς οἰκτείρονται, ὅτι μάτην πονεῖν δοκοῦσι, *illorum ſortem homines miſerantur.*

οἰκτίζειν, *ad miſericordiam commouere.* Απολ. 4. τοὺς ἀδικοῦντας ἐκ τοῦ λόγου οἰκτίσαντας, *qui dicendo miſericordiam mouere ſtudent.* Sic Steph. et Leuncl. ediderunt Sed Bryl. 1545. Gesn. Bach. Ern. Zeun. et Gail οἰκτίσαντες, *miſerati.* Minus recte, quamuis ſimilis ſit ſententia ap. Terent. Phorm. 2, 1, 46. ſq. Cf. Ge. Henr. Martini Coniecturae in h. l. Annabergae 1763. 4. qui tuetur lectionem οἰκτίσαντας, ſed etiam Gesnero aſſentitur, legi iubentis ἐκτὸς λόγου, *praeter orationem,* v. c. ſqualore, cruento gladio, veſtibus ſanguine perfuſis, etiam picturis. Cf. Quintilian. Inſtitt. 6, 1, 11, 3. inprimisque declamat. 252.

οἰκτισμός, *lamentatio,* Ammonius: οἶκτος ἐστὶν οἰκτιζομένου ἔλεος· οἰκτισμὸς δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος. Σ. 1, 16. ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ. In praecedentibus erat: ἅμα λέγων ταῦτα ἀπεμύττετο, καὶ — κλαίειν ἐφαίνετο. Cf. Gramm.

οἰκτρός, *miſerandus.* Π. 2, 2, 6. ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις οἰκτρὰ ἅττα λογοποιοῦντες. Ιερ. 1, 36. O. 2, 9. ὅπως μὴ — οἰκτρὸς γένωμαι *ad paupertatem redactus,*

οἶμαι, v. οἴεσθαι.

οἶμος, *ſemita, via.* Απ. 2, 1, 20. ex Heſiodo.

οἰμωγή, *eiulatus.* E. 2, 2, 2.

οἰμώζειν ſiue οἰμώττειν, *flere.* Apud Atticos inprimis dicitur de iis, qui vapulant, vel alio modo poenas dant iniuriamue patiuntur, v. Victor. V. L. 13, 12. et Heumann ad Plutarch. de pueror. educ. cap. 14. E. 2, 3.

24. εἶπεν, ὅτι οἰμώξοιτο, *ei male futurum esse.* — οὐκ οἰμώξομαι; Illud οἰμώξοιτο recepit Wels. e margg. pro οἰμώξεισν. v. Mor.

οἴναρον, *pampinus, folium vitis.* Timaeus et Hesych. et Suidas: οἴναρα· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα. Cf. Poll. 1, 237. et Valckenar. ad Ammon. p. 175. O. 19, 18. ἄμπελος — περιπεταννύουσα τὰ οἴναρα.

Οἰνάς, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Οἰνιάδαι, *Oeniadae.* Steph. Byz: πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελώῳ, ἡ καὶ Ἐρυσίχη καλουμένη. E. 4, 6, 14. ὁρμώμενοι ἐξ Οἰνιαδῶν.

Οἰνόη, *Oenoe.* Suid: Οἰνόη, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθέραις· ὁ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνα. Cf. omnino interpp. ad Thucyd. 2, 18. E. 1, 7, 10. p. 57. Ἀρισάρχῳ Athenienſi — Οἰνόην προδιδόντι Θηβαίοις. Hiſtoriam habet Thucydides lib. 8. fere extremo, vbi Οἰνόην vocat Ἀθηναίων ἐν μεθορίοις Βοιωτίας τεῖχος. Sed E. 4, 5, 5. eſt prope Piraeum Corinthi Οἰνόη τὸ ἐντετειχισμένον τεῖχος. it. §. 19. Huc fortaſſe ſpectat Heſych. in v. Οἰνωάτιν, vbi commemoratur Οἰνόη τῆς Ἀργείας.

οἶνος, *vinum.* A. 1, 2, 13. οἴνῳ κεράσας τὴν κρήνην. 1, 5, 10. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀτὸ Φοίνικος. 1, 9, 14. 4, 4, 5. οἴνους παλαιούς. O. 17, 9. οἴνῳ τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον ἐπιχεῖν ὕδωρ. Σ. 6, 2. παρ' οἶνον, *inter pocula.* locola de οἴνῳ diſputatio per metaphoras eſt Σ. 2, 24. 3, 1. De fructu dicitur Πο. 4, 6. ὅταν πολὺς σῖτος καὶ οἶνος γένηται. O. 20, 4. οὐδ' οἶνον ἔχει. Cf. ἀνθοσμίας, ἄρδειν, αὐσηρότης, εὐώδης, Θάσιος, κεράμιον, κρίθινος, μεθύειν, ὀξὺς, Φοῖνιξ, συνεπαίρειν.

οἰνοφλυγία, *temulentia, vinolentia.* Heſych: οἰνοφλυγίαι· μέθαι. O. 1, 22. οἰνοφλυγιῶν. Cf. λιχνεία.

οἰνόφλυξ, *vinoſus, ebrius.* Heſych: οἰνόφλυξ· μέθυσος etc. Etymol. M. οἰνόφλυξ. Φλύειν ἐσὶ τὸ ὁρμὴν ἔχειν πρός τι· οἰνόφλυξ ὁ εἰς τὸν οἶνον ὁρμῶν. Cf. Euſtath. ad Il. Φ, p. 1330, 26. et Phauorin. Απολ. 19. ἐκ μετριοπόπου οἰνόφλυγα.

οἰνοχοεῖν, *vinum miniſtrare, pocillatoris munus obire.* Π. 1, 3, 7. καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐχημόνως — κομψῶς οἰνοχοοῦσι

σι καὶ καθαρίως ἐγχέουσι. §. 8. §. 10. οἰνοχοεῖ αὐτῷ.

οἰνοχόος, *pocillator, pincerna.* Π. 1, 3, 7. 8. apparet, honorificum fuisse τῶν οἰνοχόων officium. Et nobilium adolescentium illud fuisse ostendit Hutch. ad l. l. Cf. Athenae. 10, p. 424. et Poll. 6, 95. Π. 5, 5, 12. sunt inter dona Cyaxari data. 8, 8, 10. A. 4, 4, 12. 7, 3, 12. 14. E. 7, 1, 26. recensetur in luxu Persarum. Σ. 2, 27. τοὺς οἰνοχόους — ϑᾶττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας. οἱ μὲν δὴ οἰνοχόοι οὕτως ἐποίουν.

οἰνὼν, *cella vinaria.* Poll. 6, 15. τὰς ἀποϑήκας τοῦ οἴνου Ξενοφῶν οἰνῶνας εἴρηκεν. 9, 49. οἰνῶνες, ὡς Ξενοφῶν. Cf. Hesych. E. 6, 2, 4. οἰνῶνας κατεσκευασμένους.

οἷος, ¶ 1) *qualis.* Π. 1, 4, 8. ἔλεγον, εἰς οἷον κίνδυνον ἔλϑοι. 1, 6, 19. p. 74. οἷον σὺ λέγεις με δεῖν γενέσθαι; Resp. οἷος ἂν (Intell. τοιοῦτος) — δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος ἀνὴρ εἴης, (All. εἴη.) *talis, qualis si fueris.* 3, 2, 6. ὁρᾶτε ἐν οἵῳ ἐστὲ, *quae sit vestra conditio.* 3, 3, 24. p. 193. παράδειγμα — οἵους χρὴ εἶναι. 6, 1, 20. οἷα πεπόνϑασιν, *quam grauia.* A. 3, 1, 11. ὁρῶν ἐν οἷοις ἐσμὲν, scil. πράγμασι i. κινδύνοις. 7, 7, 3. ἵν' εἰδῇ, οἷοί τε ὑμεῖς ἐστε, καὶ οἷοι ἡμεῖς. E. 3, 2, 10. ἱππέας ὅσους γε δὴ καὶ οἵους ἐτύγχανεν ἔχων. Sic in affectu, Π. 2, 4, 4. τί τοῦτο, ὦ Κῦρε, οἷον πεποίηκας; *quid hoc est? cuiusmodi rem fecisti?* c. acc. Π. 6. 1, 20. ταῦτα ὅμοιος εἶ, οἷος περ καὶ τἆλλα. Leuncl. *in his sic te geris, vt in aliis.* Praecedente τοιοῦτος, Π. 7, 5, 26. p. 459. οὐκ ἔστιν ἄλλη φυλακὴ τοιαύτη, οἵα αὐτὸν καλὸν κἀγαϑὸν εἶναι. Ap. 1, 3, 14. τοιαῦτα οἷα οὐκ ἂν προσδέξαιτο. 3, 6, 16. it. inuerso ordine, Isp. 6, 8. οἷα — τοιαῦτα. it. diuerso numero, Π. 2, 2, 15. τοιούτους ἀνϑρώπους, οἷον καὶ νῦν ὅδε λέγει. Steph. coniicit οἵους. Sed v. Plat. sympos. p. 128. ed. Fischer. Ap. 2, 1, 15. τοιοῦτος οἵοις μάλιστα ἐπιτίϑενται. Omisso τοιοῦτος, Π. 1, 6, 5. παρέχοντες ἑαυτοὺς οἵους δεῖ. §. 7. ἔσονται πάντες οἵους δεῖ. 2, 1, 11. A. 2, 2, 10. δοῦπος, οἷον εἰκὸς φόβου ἐμπεσόντος γίγνεσθαι. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι, οἵας ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν. 4, 3, 2. ἔπαϑον κακὰ, οἷα (Margg. et 2 Codd.

Codd. ὅσα) οὐδὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλέως. 4, 8, 6. Λ. 2, 14. Απ. 1, 2, 15. ὄντε, οἵῳ προείρηθον. 2, 3, 5. 9. 10. O. 7, 4. 8. Ιπρ. 1, 17. Saepe in eo caſu ponitur, in quo ponendum fuiſſet omiſſum τοιοῦτος. v. Graev. lect. Heſiod. p. 34. Π. 1, 2, 6. γίγνεται ἐγκλήματα — κακολογίας, καὶ ἄλλων οἵων εἰκός. 6, 1, 23. εἰπὼν οἷα ᾤετο συμφέρειν. 6, 4, 5. p. 392. πεζοῖς — οἵοις (Margg. οἷς) καὶ πρόσθεν μαχεῖσθε. 8, 1, 4. μὴ ὄντων οἵων δεῖ. Sed mox eſt εἰ οὗτοι εἶεν, οἵους δέοι. A. 5, 8, 2. χειμῶνος ὄντος οἵου σὺ λέγεις. E. 1, 4, 6. οὐκ ἔφασαν τῶν οἵων περ αὐτὸς ὄντων καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων. 2, 3, 17. p. 90. τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν εἶναι δημοκρατίαν. §. 20. προσάτου — οἵου δεῖ. Απ. 2, 9, 3. οἵῳ σοι ἀνδρί, i. e. τοιούτῳ ἀνδρὶ, οἷος σὺ εἶ. Ιπρ. 1, 5. Cf. τοιοῦτος ¶ 2) Eſt laudantis vel admirantis, Π. 4, 5, 12. p. 247. οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ, οἷος ὢν περὶ ἐμέ. Vbi priora verba: *qualem me erga te geſſerim*, huc poſſunt referri. 6, 1, 23. πρὸς ἄνδρα (ſcil. τοιοῦτον) οἷος σὺ εἶ. 7, 3, 5. ¶ 3) Videtur redundare, E. 4. 1, 11. ἁλίσκεται πολλὰ ἐκπώματα, καὶ ἄλλα δὴ οἷα Φαρναβάζου κτήματα. Intelligi poſſunt res pretioſae et ſplendidae, quales Pharnabazum habuiſſe credibile eſſet. ¶ 4) οὐδὲν οἷον, *nihil praeſtabilius* ſ. *melius eſt, quam.* O. 3, 14. οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι. Dictum eſt pro οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστι οἷον. Leuncl. coni. κωλύον pro οἷον. ¶ 5) *idoneus, qui poteſt.* Suid: οἷος· δυνατός. c. inf. A. 2, 3. 8. οὐ γὰρ ἦν ὥρα οἷα τὸ πεδίον ἄρδειν, *apta.* Πο. 1, 2. ἡ χώρα πέφυκεν οἷα πλείσους προσόδους παρέχεσθαι, *talis eſt natura, quae poſſit.* Απ. 1, 4, 6. 12. O. 15, 13. Ιπρ. 5, 7. Sic οἷός τε. Suid: οἷός τε εἶ· δύνασαι. Π. 1, 4, 12. οὐδὲ λέγειν οἷός τ' εἰμὶ, *poſſum.* 6, 1, 21. Αϑ. 2, 11. E. 1, 4, 8. Σ. 4, 64. ὁ οἷός τε ὢν γιγνώσκειν — καὶ δυνάμενος ποιεῖν. Cf. ποῖος nr. 4. ¶ 6) *qui ſolet.* c. inf. Π. 2, 2, 15. δοκεῖ μοι τὸ πολὺ τῶν στρατιωτῶν εἶναι οἷον ἕπεσθαι, *videntur ita comparati eſſe, vt.* Αγ. 8, 2. ἡσυχίαν ἂν οἷος μεγαληγορεῖν. E. 2, 3, 18. p. 99. ἐγώ εἰμι οἷος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι. 6, 3, 3. p. 382. ἦν δὲ οὗτος οἷος — ἥδεσθαι ἐπαινούμενος. Απ. 2, 9, 3.

οὐ

οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν. 3, 11, 1. 4, 6, 11. ¶ 7) *qui cupit.* Suid: οἷος, ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος. it. οἷος εἶ· βούλει. E. 4, 3, 7. τοῦ ςρατεύματος τὸ πλεῖςον οἷον ἀγαθῶν μετέχειν. Margg. corrupte οἰόμενος. ¶ 8) i. q. ὥςε vel ὥςε δύνασθαι. Praecedente τοιοῦτος, Π. 1, 2, 3. ὅπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται, οἷοι (Welſ. aliique ὥςε) πονηροῦ τινος ἔργου ἐφίεσθαι. 8. 4, 14. οὐχ ὁ Κύρου τρόπος (ἦν) τοιοῦτος ὅλως χρηματίζεσθαι. Steph. et Hutch. praeferunt alteram lectionem οἷος χρημ. E. 6, 5, 7. τοιοῦτος ἦν οἷος μὴ βούλεσθαι πολλοὺς ἀποκτιννύναι. Απ. 2, 1, 15. οἴει δοῦλος τοιοῦτος εἶναι, οἷος μηδενὶ δεσπότῃ λυσιτελεῖν. Reiske malebat λυσιτελεῖ ſ. λυσιτελοίη. 2, 6, 37. ¶ 9) οἷα, *quomodo.* Π. 5, 2, 13. τοὺς ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν. A. 2, 2, 3. Ιπρ. 5, 4. v. ἀποβαίνειν. ¶ 10) οἷα δὴ, *vtpote.* Heſych. interpretatur ἅτε δὴ, ὥσπερ δή. Π. 1, 3, 1. Κῦρος — οἷα δὴ φιλόςοργος ὤν, *vt omnino erat.* 4, 2, 3. E. 4, 5, 4. 5, 4, 39. οἷα δὴ ἀπιόντων πρὸς δεῖπνον, *quippe cum iam abiisſent.* 6, 4, 26. Sic Π. 4, 2, 16. οἱ μὲν — οια δὴ εἰκὸς κρατοῦντες — ταῦτα ἐποίουν, *vt quidem veriſimile eſt.* ¶ 11) οἷον, a) *quemadmodum.* A. 1, 8, 12. ἐφθέγξαντο οἷόνπερ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσιν. ¶ b) *quaſi.* A. 7, 3, 16. οἷον μαγάδι σαλπίζοντες. ¶ c) *exempli cauſa.* Π. 2, 3, 5 p. 118. τἄλλα ζῶα — οἷον ὁ βοῦς. Απ. 2, 1, 4. O. 1, 13. 9, 9. 20, 7. Sic fere Π. 1, 6, 16. τοῦτο τοιοῦτόν ἐςιν, οἷόν περ (All. οἷά περ, all. ᾗπερ) εἴ τις — ἀνακαλοῖτο, *vt verbi cauſa.* ¶ 12) ὅμοιον — οἷον ſ. οἷόν περ εἰ, *perinde — ac ſi.* Π. 1, 4, 11. ὅμοιον ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι οἷόν περ εἴ τις — θηρῴη. 1, 5, 7. p. 53. ¶ 13) οἷον et ὡς οἷόν τε cum ſuperlatiuo habet vim intendendi. Timaeus: ὡς οἷόν τε· ὡς δυνατόν. Moeris illud dicit Atticum esſe, hoc Ἑλληνικόν. A. 2, 4, 12. ὡς οἷόν τε μάλιςα πεφυλαγμένως. Leuncl. *quam cautiſſime fieri poſſet.* 4, 8, 1. χωρίον οἷον χαλεπώτατον, *quam difficillimus locus.* 7, 1, 15. E. 5. 4, 41. ἦγεν ὡς οἷόν τε τάχιςα. Απ. 3, 8, 4. 4, 5, 2. νομίζεις — καλὸν κτῆμα ἐλευθερίαν; Reſp. ὡς οἷόν τέ γε μάλιςα. Sic Αθ. 1, 20. ἐλαύνειν εὐθὺς ὡς οἷόν τε εἰσβάντες εἰς

εἰς ναῦς, *statim cum primum in naues ingressi sunt.* Leuncl. vult ἐλαύνουσιν εὐθὺς οἷον. Wesseling. ἐλαύνειν εὐθέως οἷοί τ' εἰσιν. ¶ 14) οἷόν τε, et οἷόν τε ἐστί, a) *fieri potest, licet.* Π. 1, 4, 11. οὐδὲ ἁμαρτεῖν οἷόν τε ἦν. §. 15. ὁπότε οἷόν τε εἴη. 6, 1, 3. ὡς οὐχ οἷόν τε μένειν. All. addunt εἴη. Sed id elegantius omittitur. v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 66. Π. 6, 1, 27. κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη — ποιήσασθαι. 7, 3, 3. A. 2. 2. 2. οὐ μὲν αὐτοῦ μένειν οἷόν τε, 3, 3, 7. 10. 4, 2, 2. 7, 2, 6. 7, 7, 30. Αθ. 3, 8. Πο. 3, 14. E. 2, 3, 13. Ιερ. 6, 14. μήτε δεσμεύειν οἷόν τε· ἢ τίνων etc. Steph. et Wesseling. malebant οἷόν τε ἦ· τίνων, quod ἦ interrogatiuum durum videretur. Sed Bach. illud recte defendit. Απ. 4, 2, 11. καὶ οὐχ οἷόν τέ γε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι. Valckenar. has voculas negat sic iungi. Scribendum potius esse καὶ οὐχ οἷόν τε καὶ ἄνευ. O. 12, 10. οὐδὲ γὰρ ἐστὶν — οὕτως οἷόν τε πάντας διδάξαι. Leuncl. dicit, ἐστὶ redundare. §. 11. Ιπ. 10, 8. K. 2, 9. c. acc. Απ. 2, 6, 14. ᾧου οἷόν τ' εἶναι, πονηρὸν ὄντα χρησοὺς κτήσασθαι. O. 4, 1. c. dat. vel dat. et acc. eiusdem pers. Απ. 2, 4, 2. ὅπως οἷόν τε ἑαυτοῖς, *quantum in ipsis esset.* Sed Schütz. emendauit ὅπ. οἱ ὄντες, *vt ii qui iam sunt, sibi conseruentur.* Αθ. 2, 2. τοῖς κατὰ γῆν ἀρχομένοις οἷόν τ' ἐστὶν — ἀθρόους μάχεσθαι — τοῖς κατὰ θάλατταν ἀρχομένοις οὐχ οἷόν τε συνάραθαι. §. 4. 5. 9. 20. οἷόν τε διαλαθεῖν κακῷ ὄντι. Cf. ὅσος nr. 1. ex E. 1, 3, 3. ¶ b) *fas est.* K. 5, 25. εἰς τὰς ἱερὰς τῶν νήσων οὐδὲ διαβιβάζειν οἷόν τε τὰς κύνας. ¶ c) *probabile est.* Απ. 3, 9, 4. προαιρουμένους ἃ οἷόν τε συμφωνότατα αὐτοῖς εἶναι. Ernest. explicat per εἰκὸς, de qua notione dubitat Hindenburgius. Steph. et Leuncl. coniiciebant ἃ οἴονται, et Ern. in codice MS. inueniebat ἃ ἂν οἴωνται. ¶ 15) οἷοι referibunt viri docti pro οἵ. v. ibi. Permutatur etiam οἷος c. ὅσος. v. supra nr. 1. et ὅσος nr. 1. et 3. it. c. ποῖος. v. ibi nr. 4. it. οἷοί τε c. ἅτε. v. ἅτε.

οἵ ἵς, *ouis.* Moeris: οἷς μονοσυλλάβως, Ἀττικῶς· πρόβατα, Ἑλληνικῶς. Suid: οἷν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὄϊν. Sed in Xenophonte diuisim

sim scribitur ὄϊς. quae est forma Ionica (v. Schol. Aristoph. Pac. 929. et Suid.), atque adeo Homerica. v. Etymol. M. Π. 1, 4, 7. ἄγριοι ὄϊες. 4, 4, 1. οἰῶν. 5, 2, 2. ἐλαύνοντας βοῦς, ὄϊας (Margg. ἰϊς), αἶγας. Hesych: ὄϊας· τὰ θήλεα πρόβατα. A. 4, 5, 19. 5, 3, 12. σῦς καὶ αἶγας καὶ ὄϊς τρέφειν. 6, 2, 2. πέμπουσιν — ὄϊς ἑκατόν. E. 6, 4, 29. ὄϊς τρέφειν. Απ. 2, 7, 13. τὴν ὄϊν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν. 3, 2, 1. ἐπιμελεῖσθαι ὅπως σῶαι ἔσονται αἱ ὄϊες. 3, 11, 5. Cf. αἴξ.

οἴσειν, v. φέρειν.

οἰστὸν, v. ἀνυστόν.

ὀϊστὸς, *sagitta*. A. 2, 1, 5. tribuitur Persis.

οἰσύη, v. εἶναι nr. 12.

οἰσύϊνος, *salignus*. v. interpp. ad Polluc. 10, 176. E. 2, 4, 16. ὅπλα οἰσύϊνα.

Οἰταῖοι, *Oetaei*, Thessaliae populi ad montem Oetam. Steph. Byz: Οἴτη, ὄρος περὶ Τραχῖνά ἐστι καὶ πόλις Μηλιέων. οἱ οἰκοῦντες Οἰταῖοι. E. 1, 2, 12. bellum cum Heracleensibus in Trachinia gerunt, 3, 5, 6. Lysander Phocensibus contra Thebanos missus iubet sibi adesse Οἰταίους. Cf. Νικόμαχος.

οἴχεσθαι, 1) *discedere, abire, proficisci*. a) Π. 4, 6, 5. ἀπιέναι ἐκέλευσε τὸν Γωβρύαν — ὁ μὲν δὴ Γωβρύας ᾤχετο cum mandatis. 5, 3, 9. 15. 6, 1, 23. ἤσθετο οἰχόμενον τὸν Ἀράσπαν. 6, 3, 7. E. 1, 1, 26. 1, 6, 7. 2, 1, 16. b) c. εἰς, Π. 6, 1, 23. Ἀράσπας transfuga οἴχεται εἰς τοὺς πολεμίους. (§. 21. erat ἐλθεῖν.) A. 1, 10, 3. εἰς τὸ πρόσθεν οἴχοιντο (all. οἴχοντο) διώκοντες, *vlterius progredi*. 7, 2, 7. E. 1, 1, 14. ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ᾤχοντο. 1, 3, 7. 6, 5, 12. c) c. ἐν pro εἰς, A. 4, 7, 12. ᾤχοντο ἐν τοῖς ὀχυροῖς. All. ᾤκουν. Alii coniecturis et interpretationibus sanare locum voluerunt. Sed non est his opus. v. Hutch. ad h. l. et supra ἐν nr. 15. d) c. ἐπὶ, A. 7, 2, 9. ᾤχετο τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸ Σεύθου στράτευμα. e) c. πρὸς, Π. 4, 2, 10. οἴχεται ὁ ἕτερος τῶν ἀγγέλων Hyrcaniorum ad Cyrum missus πρὸς αὐτούς, ad suos. Απ. 2, 10, 6. f) c. participiis verborum eundi. Suidas in v. ἀπιών· ἀπιὼν ᾤχετο, φεύγων, ἀποδιδράσκων. — συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς. Π. 4, 5, 6. Ὑρκανίους τινὰς ἐλθόντας δεῦρο, οἴχεσθαι ἡγουμένους αὐτῶν, *cum*

cum iis iuisse, vt essent duces itineris. Poterat scribi ἡγήσασθαι αὐτῶν. Sed saepe significatur celeritas et alacritas, vt Π. 6, 2, 7. p. 366. ἀντὶ τοῦ ἀρήγειν — Φεύγων ᾤχετο, *celeriter aufugit.* 7, 5, 15. ᾤχοντο ἀποθέοντες. A. 3, 3, 4. ᾤχετο ἀπιὼν νυκτός. 4, 7, 19. 6, 3, 14. In his tribus locis est *clam.* Ag. 2, 26. E. 1, 2, 9. ἀποδράντες νυκτὸς ᾤχοντο εἰς Δεκέλειαν. 2, 4, 29. 4, 1, 11. νυκτὸς συσκευασάμενοι ᾤχοντο ἀπιόντες. 5, 4, 28. 7, 1, 27. Cf. ἀποδιδράσκειν et ἀποθεῖν. g) c. aliis participiis, Π. 2, 2, 1. p. 102. ᾤχετο περὶ Φέρων, *statim circumtulit.* 4, 5, 5. §. 12. p. 246. ᾤχετο τὸν Μῆδον ἐπὶ σκηνὴν ἄγων. 5, 5, 2. §. 10. p. 334. εἰ οἴχοιτο λαβὼν πάντα — λαβὼν ᾤχου πᾶσαν μου τὴν δύναμιν. A. 1, 10, 10. 2, 4, 12. ᾤχετο ἀπελαύνων. 3, 5, 1. ἀποτρεπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ᾤχοντο. 4, 5, 24. 4, 7, 9. ᾤχοντο κατὰ τῶν πέτρων φερόμενοι, καὶ ἀπέθανον. 7, 3, 27. 7, 6, 31. E. 1, 1, 12. h) c. particip. fut. Π. 8, 3, 13. ᾤχετο σκεψόμενός τις εἴη. A. 4, 3, 23. ᾤχοντο ἐπιμελησόμενοι. 2 Codd ἐπιμελόμενοι. 4, 5, 18. ᾤχετο θηράσων. 7, 1, 21. ᾤχοντο ἐροῦντες. E. 7, 3, 4. ᾤχετο Sicyone Thebas πείσων Θηβαίους. i) Dicitur de legatis et nunciis, Π. 2, 4, 8. 3, 2, 6. ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ᾤχετο ἄγγελος. §. 13. ἦλθον παρ' αὐτοῦ — καὶ ᾤχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους. 3, 3, 22. 5, 1, 1. πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο. 5, 5, 1. A. 2, 1, 5. 2, 2, 1, 5, 4, 5. 5, 6, 6. 6, 1, 8 οἱ πρέσβεις ᾤχοντο. 7, 2, 6. E. 2, 4, 27. k) De captis missis ad suos, Π. 3. 2, 7. ᾤχοντο οἴκαδε. 4, 5, 1. l) De ablegatis militibus, A. 4, 6, 15. οἱ μὲν ταχθέντες ᾤχοντο. 2 Codd. ἀπῆρχοντο. E. 7, 5, 14. m) De exercitu in hosticum irruente, E. 4, 7, 6. οἰχομένων τῶν πλείσων Ἀργείων εἰς τὴν Λακωνικήν. 4, 8, 35. n) De equitante, Π. 8, 3, 12. ᾤχετο ἐφ' ὅπερ ἐτάχθη. o) De nauigantibus, A. 2, 6, 2. ᾤχετο πλέων ἐς Ἑλλήσποντον, np. fugiens. E. 1, 4, 4. σὺν τριάκοντα ναυσὶν ἐπὶ Θράκης ᾤχετο. 2, 3, 18. p. 95. 4, 8, 8. 5, 1, 9. Sic E. 1, 1, 5. πλὴν τεττταράκοντα νεῶν, ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν. ¶ 2) i. q. ἰέναι. Π. 5, 4, 10. ἐλάσσονι μορίῳ ἰέναι — ἢ νῦν Καδούσιος ᾤχετο

το in expeditionem. ¶ 3) *aufugere.* A. 7, 7, 33. ἔλεγον ὡς Ξενοφῶν οἴχοιτο πρὸς Σεύθην οἰκήσων. E. 7, 2, 3. 7, 4, 37. πάντες ᾤχοντο οἴκαδε. ¶ 4) *mori.* Biſetus ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 31. οἴχεσθαι· τὸ ἀπελθεῖν, καὶ τὸ θανεῖν, καὶ ἁπλῶς ἀφανισθῆναι. Cf. Bergler. ad Alciphr. p. 172. Π. 3, 1, 8. ὡς οἰχομένου τοῦ πατρός. 5, 4, 6. τὸ ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, *perii*, τὸ δ' ἐπί σοι σέσωσμαι. Scil. Gadatas gratias agit Cyro, qui eum ex hoſtium manibus liberaſſet. 7, 3, 2. ὦ ἀγαθὴ ψυχή, οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. A. 3, 1, 22. ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶος εἴη — ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο, np. a rege interfectus.

οἰωνίζεσθαι, ¶ 1) *augurium captare.* Π. 1, 6, 1. οὐδὲν ἔτι ἄλλο οἰωνιζόμενοι, np. praeter ἀστραπὰς et βροντάς. ¶ 2) *augurari, ominari.* E. 1, 4, 5. τὰ Πλυντήρια — τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει. 5, 4, 17. ἄνεμος ὃν οἰωνίζοντό τινες σημαίνειν.

οἰωνιστήριον, *augurium.* Απολ. 12. βρονταὶ vocantur μέγιστον οἰωνιστήριον. Improprie.

οἰωνὸς, ¶ 1) *augurium.* np. ex auibus, quae eſt propria vocabuli notio. Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ δ' ἐκαλλιέρησε — τότε δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις ἐνέβαλεν, *bonis auibus.* A. 6, 1, 15. μέγας μὲν οἰωνὸς, καὶ οὐκ ἰδιωτικὸς, καὶ εὔδοξος, ἐπίπονος μέντοι — οὐδὲν μέντοι χρηματιστικὸν εἶναι τὸν οἰωνόν. Intelligitur aquila. Saepe iungitur aliis auſpiciorum ſpeciebus, vt Π. 1, 6, 19. p. 83. παρὰ ἱερὰ καὶ οἰωνούς. 8, 7, 1. A. 6, 5, 12. ἱερὰ καλὰ, οἵτε οἰωνοὶ αἴσιοι, τά τε σφάγια. Απ. 1, 1, 3. O. 5, 19. ἐπερωτᾶν θυσίαις καὶ οἰωνοῖς. Απολ. 12. 13. Σ. 4, 48. Ιπρ. 9, 9. v. Φήμη. ¶ 2) *omen.* Suidas: οἰωνός· τὸ σημεῖον. Schol. Ariſtoph. Ορνιθ. 720. οἰωνοὺς καλοῦσι καὶ τὰ μὴ ὄρνεα. Ipſum Ariſtophanis locum contuliſſe non poenitebit. A. 3, 2, 5. πτάρνυταί τις — οἰωνὸς τοῦ Διὸς ἐφάνη.

ὀκέλλειν, *in littus vel in breuia impingi.* Suidas: ἐποκέλλουσι· ἐπικαθίζουσιν, ἐγγίζουσι. it. ὀκέλλει· προσορμεῖ, ἐκρίπτεται. εἴρηται ἐπὶ τῶν νηῶν. Heſych: ἐποκεῖλαι· ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἐλθεῖν. Cf. Schol. Thucyd. 3, 11. et 12. Schol. Eurip. Hecub. 1056. Wetſten. ad Act.

Act. 27, 41. A. 7, 5, 8. τῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι ἠχὴ ἐκπίπτουσι.

ὀκλάζειν, ¶ 1) *in genua procumbere.* Hesych: ὀκλάζειν· λαγγάζειν, εἰς γόνυ κάμπτειν, ὀισάζειν. Suid: ὀκλάζει· χωλεύει, εἰς τὸ γόνυ κάμπτεται, ὀισάζει, ἀποκάμνει, λαγγάζει. A. 6, 1, 5: τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο — καὶ ὤκλαζε, καὶ ἀνίστατο. De hac Persica saltatione, quae etiam ἐκλωσμὸς vocatur, cf. Meurs. de saltatt. vett. in h. v. ¶ 2) *flectere.* Ip. 11, 3. equus generosus, si crura posteriora subiicit anterioribus, ὀκλάζει τὰ ὀπίσθια (intell. σκέλη) ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Leuncl. *posterioribus partibus in talos recumbit.* Melius Camerarius: *in posteriores talos reflectatur et subsidat.*

ὀκνεῖν, ¶ 1) *timere.* Timaeus et Suidas: ὀκνεῖ· εὐλαβῶς ἔχει. Hesych: ὀκνῶν· — φοβούμενος. it, ὀκνεῖ· δέδοικε, δειλιᾷ, εὐλαβεῖται. Thomas Mag. p. 96. magis probat formam ἀποκνῶ. Π. 3, 1, 1. ἐφοβεῖτο — διὰ πάντα δὴ ταῦτα ὀκνῶν. Ag. 11, 2. θαρρῶν πλείονα ἔθυσεν, ἢ ὀκνῶν ηὔχετο. c. περὶ, Π. 4, 5, 10. Κυαξάρης ὀκνεῖ περί τε ἡμῶν, καὶ περὶ ἑαυτοῦ. c. acc. Π. 2, 2, 13. οἱ ὁμότιμοι ὤκνουν τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοιρίαν. 6, 1, 12. 7, 1, 13. E. 3, 1, 17. ὀκνῶν τοὺς πολίτας. Suidas: ὤκνουν· ηὐλαβόμην, ηὐλαβοῦντο, ὠλιγώρουν. συνέντες δὲ οἱ Ἕλληνες, ἐπὶ βασιλέα εἶναι τὴν στρατείαν, ὤκνουν τὴν ἀναβασιν. Κλεάρχου δὲ εἰπόντος, ἄπορον εἶναι τὴν ὑποστροφὴν, Κύρου μὴ συναιρομένου, συνῆσαν. Hunc locum Kusterus dicit e lib. I. Ἀναβ. petitum esse. Recte, si sensum spectes. Narratur enim res A. 1, 3. Sed verba ipsa non ibi inueniuntur. c. μὴ, A. 2, 3, 5. ἔς' ἂν ὀκνήσωσιν, μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν — οἶμαι τοῖς στρατιώταις τὸν αὐτὸν φόβον παρέσεσθαι. 2, 4, 11. ὀκνοῦντες μὴ οἱ Ἕλληνες μένοιεν. Suidas in v. ὀκνεῖ, respiciens hunc locum, interpretatur εὐλαβούμενοι, δεδιότες. A. 6, 6, 4. E. 3, 2, 12. ¶ 2) *dubitare, non audere,* c. inf. Ag. 3, 2. ὤκνουν εἰς ταὐτὸν ἰέναι. E. 3, 1, 19. ὤκνει ἀνοίγειν τὰς πύλας. 5, 3, 12. οἴκαδε ὤκνουν ἀπιέναι. §. 17. 6, 4, 36. 7, 1, 28. Ap. 2, 3, 14. §. 16. μὴ ὄκνει, ἀλλ' ἐγχείρει — καταπραΰνειν. 2, 7, 10. 3, 3, 15. 3, 7, 1. 7. O. 16, 7. Σ. 4, 56.

56. it. ſequente μὴ, A. 1, 3, 17. ἐγὼ γὰρ ὀκνοίην εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, μὴ ἡμᾶς καταδύσῃ. ¶ 3) *grauari.* Etymol. M. ὀκνῶ, τὸ ῥαθυμῶ, οἱονεὶ οὐ κινῶ. Ag. 2, 25. ἃ καιρὸς ἦν, οὐκ ὤκνει μετιέναι. ¶ 4) *recuſare, nolle.* Heſych: ὀκνεῖ· οὐ βούλεται. Π. 6, 1, 18. ὀκνοῦσα συμβαλεῖν Φίλους. §. 22. μετατάσσεσθαι ὀκνήσουσι. Ιερ. 11, 1. οὐδ' — ὀκνεῖν δαπανᾶν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Απ. 3, 7, 2. O. 12, 19. χάριν θέλοντα ἀποδιδόναι — καὶ δίκην μὴ ὀκνοῦντα ὑπιθεῖναι.

ὀκνηρῶς, *grauatim, cunctanter.* A. 7, 1, 5. ὀκνηρῶς συνεσκευάζοντο ad iter. Sic Π. 1, 4, 6. ὀκνηρότερον προσῄει, *cunctantius.*

ὄκνος, *cunctatio, tarditas.* c. inf. A. 4, 4, 7. πολὺς ὄκνος ἦν ἀνίσασθαι, np. ob niuem.

ὀκτακισχίλιοι, *octies mille.* A. 5, 5, 4. E. 3, 1, 25. Cf. εἰς nr. 13.

ὀκτακόσιοι, *octingenti.* A. 7, 8, 8.

ὀκτάμηνος, *octo menſes natus.* K. 7, 6. σκύλακας — ὀκταμήνους.

ὀκτάρυμον, ſcil. ἅρμα, *currus octo temonum, adiuncto ſingulis temonibus pari iumentorum,* Π. 6, 1, 27. ὀκτάρυμον, ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν. Temones iſtos non iuxta ſe, ſed alios poſt alios, poſitos fuiſſe oſtendit contra Salmaſium Schefferus de re vehicul. 1, 12.

ὀκτὼ, *octo.* v. ὀκτάρυμον. Π. 6, 1, 26. A. 7, 1, 15. οἱ ὁπλῖται — εἰς πεντήκοντα (All. ὀκτὼ) ἐγένοντο. E. 5, 1, 11. Λ. 11, 4.

ὀκτωκαίδεκα, *octodecim.* A. 7, 4, 12. E. 4, 3, 16.

ὄλβος (poet. Steph.), *diuitiae, felicitas ex opum abundantia.* Heſych: ὄλβος· πλοῦτος, χρῆμα, τιμή. Suid: ὄλβος· εὐδαιμονία, πλοῦτος. Π. 1, 5, 7. p. 53. ὄλβον — εὐδαιμονίαν — τιμάς. 4, 2, 20. ὄλβον ὅλον πειρώμενοι θηρᾶν. Hutch. *ſolidas opes.* Intelligitur pax et felicitas bello conſequenda. Sic §. 19. p. 225. ἀσυναότερον — τὸν πλοῦτον. All. ὄλβον.

ὄλεθρος, ¶ 1) *pernicies.* Ιερ. 4, 9. ὄλεθρος δοκεῖ εἶναι, np. ſi ſumtus in ſatellites praecidantur. ¶ 2) *clades.* A. 1, 2, 26. διὰ τὸν ὄλεθρον τῶν συστρατιωτῶν, qui neſcio quo caſu perierant, et a Cilicibus interfecti putabantur.

ὀλιγάκις, *raro.* Ιπρ. 9, 1. 8. K. 3, 3. 5, 25. 29. 9, 8.

ὀλιγανθρωπία, *hominum paucitas*, ſ. *infrequentia.* Απ. 2, 7, 2. ὀλιγανθρωπίᾳ ἐν τῷ ἄσει γέγονε.

*ὀλιγάνθρωπος, *non populoſus, vbi raritas hominum eſt.* Λ. 1, 1. ἡ Σπάρτη τῶν ὀλιγανθρωποτάτων πόλεων οὖσα. O. 4, 8. ἀργὸν τὴν χώραν καὶ ὀλιγάνθρωπον. §. 10.

ὀλιγαρχεῖσθαι, *paucorum eorumque principum imperio parere.* Aθ. 2, 17. ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι. §. 20.

ὀλιγαρχία, *paucorum, et quidem principum, imperium ac dominatio.* Π. 1, 1, 1. ὀλιγαρχίαι. Oppon. μοναρχίαι. Αγ. 1, 4. E. 4, 8, 27. 7, 4, 15. Sic de dominatione quadringentorum duce Theramene facta, E. 2, 3, 17. p. 92. 93. et ſaepe de tyrannide triginta virorum, vt E. 2, 3, 1. 12. 17. §. 18. p. 100. §. 20. 3, 5, 8. p. 181. Απ. 1, 2, 12. οἱ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ, i. e. οἱ τριάκοντα. Cf. Poll. 8, 100.

ὀλίγιστος, v. ὀλίγος nr. 8.

ὀλιγοστία, *annorum paucitas, pueritia.* Π. 1, 4, 3. ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοστίαν.

ὀλίγος, ¶ 1) *paucus.* Π. 2, 1, 2. p. 89. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι, ἢ ὑπὸ τῶν ὀλίγων οἱ πολλοί. 3, 3, 21. Φοβουμένους τὸ πλῆθος τοῖς ὀλίγοις, np. qui iam apparent, ἐπιχειρῆσαι. A. 1, 5. 2. οὐκ ὀλίγαι ῥοῦθοί. Eſt litotes. All. πολλοί. 4, 2, 5. ὀλίγοι ἀπέθνησκον. Intell. μόνον. 5, 5, 1. εἰς Χάλυβας. οὗτοι ὀλίγοι ἦσαν, *gens non numeroſa.* 6, 5, 18. Ιερ. 4, 8. τὰ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα, ὀλίγα. Απ. 1, 3, 5. O. 2, 10. ἀπ' ὀλίγων (Margg. ἀπ' ὀλίγου) — περιποιοῦντα, *e paucis facultatibus.* c. τὶς, E. 4, 5, 17. ὀλίγοι δέ τινες — διεσώθησαν, *admodum pauci.* c. κατὰ, A. 7, 6, 20. κατ' ὀλίγους ἀποσκεδαννυμένους. Leuncl. *hinc inde parua manu.* Cf. τὶς, ὅτι, παίειν. ¶ 2) In republica ὀλίγοι ſunt ὀλιγαρχοῦντες. Aθ. 2, 10. πλείω ἀπολαύει ὁ ὄχλος ἢ οἱ ὀλίγοι καὶ οἱ εὐδαίμονες. §. 17. E. 2, 3, 18. p. 100. Απ. 1, 2, 43. 45. opponuntur οἱ πολλοὶ et πλῆθος. ¶ 3) *paruus, breuis.* Π. 5, 4, 12. ὀλίγους κωλύσεις. ὀλίγη γάρ ἐσι ἡ γῆ, *exigua.* A. 3, 3, 7. καταλαμβάνειν ἐν ὀλίγῳ χωρίῳ. §. 10. Sic

Π. 3,

Digitized by Google

Π. 3, 2, 3. χώρα — ὀρεινὴ καὶ ὀλίγη ἡ τὰ χρήματα ἔχουσα, *et parua quidem eius pars.* Muretus legit ὀλίγισα χρήμ. quod probat Bejot in Hist. de l' Acad. Roy. des Inscr. T. XXXIV. p. 24. quia ὀλίγος non dicatur de parua parte. 5, 5, 3. ὀλίγην — θεραπείαν. Scil. θεραπεία ὀλίγη est i. q. ὀλίγοι θεράποντες. Aθ. 3, 7. ὀλίγα δικαστήρια, *in quibus pauci sedent iudices.* Sed locus videtur mendosus, et Zeun. illud μὲν, quod est ante ὀλίγα, mutari in μὴ iubet. De tempore, Π. 1, 4, 28. ὀλίγου χρόνου. Intell. διὰ, *breui, post paruum tempus.* Aθ. 3, 11. ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, *post paruum tempus.* O. 6, 13. πάνυ ὀλίγος μοι χρόνος ἐγένετο. Cf. ὁδὸς et χρόνος. ¶ 4) ὀλίγα, a) *paucis.* K. 6, 25. παραμυθούμενον — τὴν αὐθάδη ὀλίγα. ¶ b) *raro.* E. 6, 2, 15. τοῖς ἀκατίοις — ὀλίγα ἐχρῆτο. ¶ 5) ὀλίγον, *paulo.* O. 2, 9. ὀλίγον (Margg. ὀλίγῳ) πρόσθεν. Σ. 1, 14. ὀλίγον ὕστερον. c. μετὰ, E. 1, 1, 2. μετ' ὀλίγον τούτων, *paulo post haec.* 2, 3, 4. Plene A. 3, 4, 28. ὀλίγον πονήσαντες χρόνον. In Cod. Eton. deest χρόνον. E. 4, 5, 8. ὀλίγον χρόνον ἀναπαύσας. 5, 1, 8. Sed A. 6, 6, 8. παρ' ὀλίγον ἐποιοῦντο τὸν Κλέανδρον, *parui faciebant.* All. παράλογον. ¶ 6) ὀλίγῳ, *paulo.* c. compar. Π. 4, 2, 11. ὀλίγῳ πλέον ἢ παρασάγγην. De tempore, E. 1, 5, 9. ὀλίγῳ ὕστερον. 4, 4, 12. ἐν ὀλίγῳ πολλοὶ ἔπεσον, *exiguo tempore.* Suppletur ellipsis Π. 2, 4, 2. ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγένετο. A. 7, 1, 15. Ier. 6, 11. ¶ 7) ὀλίγου, *parum abest, propemodum.* Σ. 3, 6. ἀκροώμενον ὀλίγου ἀν' ἑκάστην ἡμέραν. Iunt. ὀλίγον. Plenius Aπ. 3, 10, 14. οἱ ἁρμόττοντες — ὀλίγου δεῖν — προσθήματι ἐοίκασι. Intell. ὥστε. Cf. ἄξιος et δεῖ nr. 3. ¶ 8) Superlatiuus ὀλίγιστος, Aθ. 1, 5. ἀκολασία ὀλιγίστη. §. 14. ὀλίγιστον χρόνον ἡ ἀρχὴ ἔσαι τοῦ δήμου. 3, 8. Cf. nr. 3.

ὀλιγοχρόνιος, *non diu durans.* Π. 4, 2, 19. τὸ νῦν πλεονεκτῆσαι ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον ὀλιγοχρόνιον παράσχοι.

ὀλιγωρεῖν, *parum curare, negligere.* Hesych: ὀλιγωρεῖ· ῥᾳθυμεῖ, ἀμελεῖ, ἢ ὀλίγην ἔχων φροντίδα. Cf. Suid. c. gen. Aπ. 2, 4, 3. τῶν Φίλων ὀλιγωροῦντας. Illustrat hoc ver-

verbum Wetſten. ad Hebr. 12, 5.

ὀλιγώρως ἔχειν, *negligenter fungi officio.* E. 1, 6, 14.

ὀλισθαίνειν, *vacillare, de lubrico delabi.* A. 3, 5, 6. ὥσε μὴ ὀλισθανεῖν, ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ χήσει ſuperimpoſita ipſis.

ὀλισθηρὸς, *lubricus.* A. 4, 3, 5. τραχὺς ὁ ποταμὸς μεγάλοις λίθοις καὶ ὀλισθηροῖς. Ιπ. 7, 9. ὀλισθηραὶ, ſcil. ἠιόλαι. §. 15. ὀλισθηρὸν χωρίον.

ὁλκάς, *nauis oneraria.* Heſych: ὁλκάς· πλοῖον, ναῦς φορτηγός. Suid: ὁλκὰς παρὰ Θουκυδίδῃ ἡ ἐμπορικὴ ναῦς. quae gloſſa ſumta eſt e Thucyd. 2. 91. Schol. Ariſtoph. equitt. 171. et Etymol. M. deducunt ἀπὸ τοῦ ἕλκειν, quia funibus interdum ὁλκάδες religabantur ad naues militares. Cf. Scheffer. de milit. naual. 4, 1. p. 257. A. 1. 4, 6. ἐμπόριον ἦν, καὶ ὥρμουν αὐτόθι ὁλκάδες πολλαί. Αθ. 1, 20. οἱ μὲν, πλοῖον κυβερνῶντες, οἱ δὲ, ὁλκάδα. οἱ δ' ἐντεῦθεν ἐπὶ τριήρη κατέσησαν. Doruill. ad Charit. p. 674. colligit ex h. l. maiores dignitate fuiſſe ὁλκάδας, quam πλοῖα. Πο. 3, 14. ὁλκάδας δημοσίας — ἐνμισθοῦν. E. 5, 1, 20. ὁλκάδας ἠεμούσας τὰς μέν τινας σίτου, τὰς δὲ καὶ ἐμπολῆς.

ὁλκὸς ſ. ὅλκος, *tractus, veſtigium.* K. 9, 18. ἐγκελεύσαντα κατὰ τὸν ὁλκὸν τοῦ ξύλου.

ὁλοκαυτεῖν, *totam victimam comburere.* Π. 8, 3, 11. ἔθυσαν τῷ Διὶ καὶ ὡλοκαύτησαν τοὺς ταύρους, ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ καὶ ὡλοκαύτησαν τοὺς ἵππους. A. 7, 8, 3. Sine caſu eſt A. 7, 8, 2. v. Hutch. ad h. l.

Ὀλονθεὺς, *Olontheus,* Lacedaemonius. E. 6, 5, 33. eſt inter legatos Athenas.

ὁλοπόρφυρος, *totus purpureus.* Poll. 10, 43. κατὰ Ξενοφῶντα ὁλοπόρφυρος, ἐπίχρυσος. v. κάνδυς.

ὅλος, ¶ 1) *totus.* Π. 2, 1, 11. ὅλαις ταῖς τάξεσι, καὶ ὅλοις τοῖς λόγοις. §. 15. τὴν πεμπάδα ὅλην, καὶ δεκάδα ὅλην, καὶ λόχον ὅλον, καὶ τάξιν ὅλην. 2, 3, 7. 5, 4, 10. p. 312. διασπᾶν ἀπὸ τοῦ ὅλου, πρ. στρατεύματος. §. 20. οὐδ' ἐπιχειρήσουσιν, ἢν μὴ τῷ ὅλῳ ὑπολάβωσι τοῦ παντὸς κρείττους εἶναι, *vniuerſo ſuo exercitu.* E. 5, 3, 7. ἀντιπάλοις τὸ μετ' ὀργῆς προσφέρεσθαι — ὅλον ἁμάρτημα, *quantum quantum eſt inſigne delictum eſt.* Ita Raphel. ad Ioh. 9, 34. Cf. Fiſcher. ind. Ae-

Digitized by Google

Aeſchin. in v. ἕλκος. Poſſis etiam vertere *prorſus*. ¶ 2) *totis viribus, toto animo, cupidiſſime*. Απ. 2, 6, 28. δεινῶς — ὅλος ὥρμημαι ἐπὶ τὸ — ἀντιφιλεῖσθαι. ¶ 3) *ſolidus*. Π. 4, 2, 20. v. ὅλβος. ¶ 4) τὰ ὅλα, ¶ a) *ſumma regni*. Π. 8, 1, 5. τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι. ¶ b) *hoc vniuerſum*. Π. 8, 7, 3. p. 548. τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν. ¶ 5) τὸ ὅλον, a) *omnino*. v. Fiſcher. ad Weller. p. 287. Απ. 4, 1, 2. καὶ τὸ ὅλον. Stob. ὅλως. ¶ b) *quod maximum eſt*. K. 1, 13. Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης λαμπρὸν μὲν καθ' ἓν ἕκασον, τὸ δὲ ὅλον αἴτιοι Τροίαν ἁλῶναι. ¶ 6) In var. lect. confunditur c. ἐκεῖνος. v. ἐκεῖνος nr. 2.

ὁλότροχος, (poet.) *rotundus*. Heſych. et Phauor: ὁλότροχος· περιφερὴς λίθος. Ap. Homer. Il. ν, 137. eſt ὁλοίτροχος, ap. Herodot. 5, 92. ὁλοίτροχος. ad q. l. vid. Valckenar. A. 4, 2, 2. ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοτρόχους (Cod. Pariſ. ὅλοι τροχοὺς) ἀμαξιαίους καὶ μείζους καὶ ἐλάττους λίθους. Suidas, qui hunc locum laudat, ſcribit ὁλοιτρόχους, et explicat verbo σρογγύλους. Sic Heſych: ὁλοοίτροχος· κυκλοτερὴς, σρογγύλος λίθος. ἢ ὁλότροχος, ἐπισρογγυλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ γὰρ τετράγωνος ἐν μέρει ἐφάπτεται. Cf. interpp. ad h. l. Suidas in v. ὁλοοίτροχος nomen ὁλοιτρόχους explicat verbis: λίθους ὅλους τροχοειδεῖς.

Ὅλουρος, *Olurus*. Steph. Byz: Ὅλουρος, πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, οὐ πόῤῥω Πελλήνης, ὡς Ξενοφῶν ἑβδόμῳ. Ita enim legendum eſt pro ἑκκαιδεκάτῳ. E. 7, 4, 17. 18. eſt oppidum Pellenenſium, quod eripitur iis ab Arcadibus. Sed Pellenenſes iterum expugnant.

Ὀλυμπία, *Olympia*, nobilis vrbs Elidis. A. 5, 3, 8. ἐν Σκιλλοῦντι — οἰκιωθέντι παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν, ἀφικνεῖται Μεγάβυζος εἰς Ὀλυμπίαν. §. 12. ἢ ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Ὀλυμπίαν πορεύηται, ὡς εἴκοσι σάδιοι ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς ἱεροῦ. E. 3, 2, 19. 4, 1, 19. τὸ σάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ. 4, 7, 2. ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, χρησηριαζόμενος ἐπηρώτα τὸν θεόν. 7, 4, 14. Arcades cum Eleis bellum gerentes ἀφικνοῦνται εἰς Ὀλυμπίαν. §. 28. οἱ Ἀρκάδες τὴν Ὀλυμπίαν ἐφρούρουν. Scil. Arcades armis vindicant Piſatis vetus ius regendi Olym-

lympios ludos contra Eleos, vſi etiam pecuniis ſacris. v. §. 33 — 35. et 3, 2, 16. ſqq. Ap. 3, 12, 1. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι, *apud Olympiam.* 3, 13, 5. φοβουμένου τινος τὴν εἰς Ὀλυμπίαν ὁδόν.

Ὀλυμπιακὸς, *ad Olympiam pertinens.* Thom. Mag: Ὀλυμπικὸς, Ἀττικοί, οὐκ Ὀλυμπιακός. Sed v. ibi Sallier. E. 7, 4, 14. Arcades ἐκράτουν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὄρους. §. 28. ἐπορεύοντο τὴν Ὀλυμπιακὴν ὁδὸν, *quae ducit Olympiam.* Sed ibid. ἐπιόντος Ὀλυμπιακοῦ ἔτους, *quo ludi Olympici celebrantur.*

Ὀλυμπιὰς, *Olympias,* vel *certamen Olympicum.* E. 1, 2, 1. ἔτει ᾧ ἦν Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστὴ ᾗ προστεθεῖσα ξυνωρὶς ἐνίκα Εὐαγόρου. 2, 3, 1. ἔτει ἐν ᾧ ἦν Ὀλυμπιὰς (np. quarta et nonageſima), ᾗ ἐνίκα Κροκίνας. De more victores Olympicos nominandi v. Duker. ad Thucyd. 5, 49.

Ὀλυμπιονίκης, *in certamine Olympiaco victor.* E. 2, 4, 23.

Ὀλύμπιος, *Olympius.* E. 3, 2, 19. Ἄγις — ἐλθὼν ἐς Ὀλυμπίαν, ἔθυε τῷ Διὶ τῷ Ὀλυμπίῳ. §. 22. προεσάναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ. Cf. Ὀλυμπία. Recte enim Gramm. hiſt. deor. p. 8. cognomen Olympii derivat ab Olympia vrbe, vbi templum habebat Iupiter, non ab Olympo. Cf. Völkel *iiber den groſsen Tempel u. die Statüe des Iupiters zu Olympia,* Lipſ. 1794. 8. E. 7, 4, 28. ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια — μὴν ᾧ τὰ Ὀλύμπια γίγνεται, *ludi et certamina Olympica.*

Ὄλυμπος, *Olympus.* ¶ 1) mons, K. 11, 1. maiores ferae ſunt ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῷ Μυσίῳ. ¶ 2) ſedes deorum, Σ. 8, 30. Γανυμήδην — ὑπὸ Διὸς εἰς Ὄλυμπον ἀνενεχθῆναι.

Ὀλυνθία, *Olynthiorum ager.* E. 5, 3, 18.

Ὀλύνθιος, *Olyntho oriundus.* v. Ἐπισθένης. A. 1, 2, 6. Ὀλύνθιοι ſunt in exercitu Cyri. E. 5, 2, 12. p. 299. et 300. §. 28. 31 — 33. 5, 3, 1 — 4. §. 6. 18. 26. 5, 4, 54. v. Ὄλυνθος.

Ὄλυνθος, *Olynthus.* Stephan. Byz: Ὄλυνθος, πόλις Θρᾴκης πρὸς τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας. E. 5, 2, 11. 12. nominatur τῶν ἐπὶ Θρᾴκης μεγίστη πόλις, cuius potentia timenda eſſet. §. 13 — 16. Lacedae-

Digitized by Google

daemonii Eudamidam contra eam mittunt. §. 27 — 33. Teleutiam, qui vincit Olynthios. 5, 3. 1 — 6. fugati iidem a Derda, Teleutiam in altera expeditione vincunt et interficiunt. §. 8. Iq. Agesipolis contra eos mittitur. §. 18 — 21. Polybiades, qui §. 26. vexat eos, vt pacem peterent. 5, 4, 54. pace facta sunt socii et in Agesilai exercitu. Cf. de hoc bello Diodor. Sic. 15, 19.

ὅλως, ¶ 1) *in vniuersum.* Ap. 2, 1, 17. 4, 7, 6. ¶ 2) *prorsus, omnino.* Hesych: ὅλως· παντελῶς. Π. 5, 4, 16. p. 318. λυπηρῶς βιωσόμεθα, εἴλως τοὺς ἐχθροὺς καὶ πλησίον ἔχοντες, καὶ κρείττους ἡμῶν. 8, 1, 12. θήραν — καὶ ὅλως ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι. Ap. 1, 2, 35. προαγορεύομεν τοῖς νέοις ὅλως μὴ διαλέγεσθαι. 2, 8, 5. O. 20, 26. Cf. οἷος nr. 8. et ὅλος nr. 5. a.

ὁμαλὴς et ὁμαλός, *aequalis, planus.* Π. 5, 3, 16. p. 298. ὁμαλὴ καὶ πλατεῖα ἡ ὁδός. A. 1, 5, 1. πεδίον ἅπαν ὁμαλὲν ὥσπερ θάλατταν. 4, 2, 11. κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν τῷ ὁμαλῷ, scil. χωρίῳ. 4, 6, 9. ῥᾷον ἔρθιον εἶναι ἢ ὁμαλὸν (All. ὁμαλές), *via plana.* Mox sequitur: τραχεῖα τοῖς ποσὶν εὐμενεστέρα ἡ ὁμαλή. E. 2, 4, 12. μέχρι τοῦ ὁμαλοῦ. 4, 6, 7. ἐς τὸ ὁμαλόν. Margg. ἐς τὸ ὁμαλές. 6, 2, 17. οἱ ἐκ τοῦ ὁμαλοῦ ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορῶντες opponuntur iis, qui e malis nauium in mari speculantur. K. 2, 8. ἐν τοῖς ὁμαλέσιν, scil. χωρίοις. Oppon. ἑτεροκλινῆ. 5, 17. oppon. τὰ ἀνάντη.

ὁμαλίζειν, *aequabiliter tundere et terere.* O. 18, 5. τρέφοντες — ἀεὶ μάλιστα ἂν ὁμαλίζοιεν τὸ δεινόν. Sic ibid. futurum med. pro passiuo: ὅπως ὁμαλιεῖται ὁ ἄλοητὸς, *vt tritura aequaliter fiat.*

ὁμαλός, v. ὁμαλής.

ὁμαλῶς, *aequabiliter.* A. 1, 8, 10. τὸ στράτευμα ὁμαλῶς προήει, *eodem gressu.* O. 17, 7. ῥίπτειν ὁμαλῶς τὸ σπέρμα. 20, 3.

ὄμβρος, *imber.* O. 5, 18. ὄμβροι ἐξαίσιοι. K. 5, 3.

ὀμεῖσθαι, v. ὀμνύναι.

ὅμηρος, *obses.* Π. 4, 2, 4. ὁμήρους ἔφασαν — ἀγαγεῖν i. e. δοῦναι. §. 7. 8, 8, 3. ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών. A. 7, 4, 8. §. 16. ὁμήρους αὐτῷ παραδοῦναι — τοὺς ὁμήρους πρεσβυτέρους ἄνδρας. §. 18. ὁμήρους λαμβάνειν. E. 3, 1, 17. 3, 2, 14. ὁμήρους δοτέον

δοτέον καὶ λητέον. 6, 1, 6. c. inf. fut. A. 3, 2, 15. δοίη ὁμήρους τοῦ ἀδόλως ἐκπέμψειν. Cf. πιστός.

Ὅμηρος, *Homerus*. Απ. 1, 2, 58. verſus eius ex Il. β, 188. ſqq. et 198. ſqq. 1, 4, 3. dicitur epici carminis princeps. 2, 6, 11. verſus Odyſſ. μ, 184. 3, 1, 4. Agamemnonem nominat γεραρόν. 3, 2, 1. ποιμένα λαῶν. §. 2. et Σ. 4, 6. laudatur Il. γ, 179. Απ. 4, 6, 15. Vlyſſem vocat ἀσφαλῆ ῥήτορα. Απολ. 30. morituris nonnullis tribuit vim diuinandi. Σ. 3, 5. carmina eius edidicit Niceratus. 4, 6. omnes fere res humanas complexus eſt et docet. Ibid. affertur eius verſus ex Il. ψ, 335. §. 7. Il. λ, 629. Σ. 4, 45. Il. ι, 122. 264. 8, 30. verſus incerti de Ganymede. §. 31. amor Achillis et Patrocli caſtus.

ὁμιλεῖν, ¶ 1) *conuerſari*. Ιερ. 6, 3. ἡδέως ἐκείνοις ὁμιλεῖν. Σ. 2, 10. ἀνθρώποις χρῆσθαι καὶ ὁμιλεῖν. ¶ 2) *conſueſcere*. De congreſſu Venereo. v. Poll. 5, 92. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 1083. Abreſch. lectt. Ariſtaenet. p. 50. A. 3, 2, 16. γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν. Λ. 2, 13. Απ. 2, 1, 24. παιδικοῖς ὁμιλεῖν. Σ. 8, 21. c. πρὸς, Ιερ. 8, 6. πρὸς οὓς ἂν τυγχάνοι ὁμιλῶν, Eſt euphemiſmus Atticus. ¶ 3) *diſputare*. Απ. 1, 2, 15. εἰ ὁμιλησαίτην ἐκείνῳ. §. 39. οὐκ ἀρέσκοντος αὐτοῖς Σωκράτους ὠμιλησάτην ὃν χρόνον ὠμιλείτην αὐτῷ. 4, 6, 15. c. πρὸς, Απ. 4, 3, 2. πρὸς ἄλλους οὕτως ὁμιλοῦντι. Paulo poſt eſt διελέγετο. Hoc loco eſt de Socrate docente. In prioribus tribus locis poſſit etiam, et fortaſſe rectius, explicari *diſputationibus intereſſe, diſcipulum eſſe*. v. Poll. 4, 45.

ὁμιλητὴς, *familiaris, diſcipulus*. Thom. Mag: ὁμιλητὴς, ὁ μαθητής. Απ. 1, 2, 12. Σωκράτει ὁμιλητὰ γενομένῳ. §. 48. Σωκράτους ἦν ὁμιλητής.

ὁμιλία, ¶ 1) *conſuetudo, conuerſatio*. Απ. 3, 7, 5. μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. Antea dicebantur συνουσίαι. c. gen. paſſiv. Απ. 1, 2, 19. τὴν τῶν χρησῶν ὁμιλίαν. Ο. 1, 20. ¶ 2) *conſuetudo Venerea*. Moeris p. 276. ὁμιλίαν, οὐ τὴν διάλεξιν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν πρὸς γυναῖκας, Ἀττικῶς· λαλιὰν, Ἑλληνικῶς. v. ibi Pierſon. it. Poll. 1, 217. et 5, 93.

Απ.

Digitized by Google

Απ. 3, 11, 14. τοὺς δεσμένους ὑπομιμνήσκοις ὡς κοσμιοτάτῃ ὁμιλίᾳ — χαρίζεσθαι. Σ. 8, 22. ἐκ τῆς ἀναιδοῦς ὁμιλίας. De coniugio, Ιερ. 4, 1. ποία — ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ τερπνὴ ἄνευ πίσεως ὁμιλία. Paulo ante de omni consuetudine in vniuersum dixerat ξυνουσία. ¶ 3) *doctrina, institutio.* Απ. 1, 2, 6. τοὺς λαμβάνοντας ὁμιλίας μισθὸν, *didactrum.* §. 15. ὁρέξασθαι τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ.

ὁμίχλη, *nebula.* Hesych: ὁμίχλη· ἀὴρ παχὺς, σκοτεινὸς, ἀχλὺς, ὑδατώδης σκοτία. Cf. Suid. et Etymol. M. A. 4, 2, 5. ὁμίχλη ἐγένετο, ὥσε ἔλαθον.

ὄμμα, *oculus.* Π. 8, 7, 3. p. 550. εἴτις — ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει. Ε. 7, 1, 20. ὄμμασι ὀρθοῖς (*immotis*) ἀναβλέπειν dicuntur, qui recreantur, qui timore et pudore abiecto, animo eriguntur. Απ. 1, 2, 17. τὸ σὸν ὄμμα δύναθαι ἐξικνεῖσθαι — τὸν δὲ τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸν ἀδύνατον ὁρᾶν. Απολ. 27. ὄμμασι φαιδρός. Σ. 1, 9. ὥσπερ, ὅταν φέγγος φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ κάλλος etc. §. 10. τὰ ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι. 4, 48. τοῖς αὐτοῖς ὄμμασι καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρός τινας βλέπειν. 5, 6. Ιπ. 11, 9. πάντων τὰ ὄμματα κατέχει. De canibus K. 3, 3. 4, 3. De leporibus K. 5, 23. 26. Cf. ἀτρεμὴς, δέχεσθαι, μεταστρέφειν.

ὀμνύειν et ὀμνύναι, *iurare.* Σ. 4, 10. οὐδενὸς ὁρκίζοντος ὀμνύοντες φατέ. Απ. 1, 1, 18. τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας. 4, 4, 16. πανταχοῦ ὀμνύουσι τὸν ὅρκον τοῦτον. Moeris p. 281. ὀλλύασιν, ὀμνύασιν, Ἀττικῶς· ὀλλύουσιν, ὀμνύουσιν, Ἕλληνες. Cf. infra de foederibus. c. inf. fut. A. 2, 2. 4. ὤμοσαν — μήτε προδώσειν — ἔσεσθαι. Αγ. 1, 10. ὤμοσεν Ἀγησιλάῳ — διαπράξεσθαι αὐτῷ. Ε. 1, 4, 3. Φάσκων ὀμωμοκέναι ἀπάξειν. 5, 1, 29. πάντες ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα. 5, 4, 1. Απ. 4, 4, 16. τοὺς πολίτας ὀμνῦναι ὁμονοήσειν. Cf. infra, vbi exempla sunt de foederibus. c. dat. A. 2, 5, 12. ἄνδρας, οἷς ὤμνυτε. Cf. infra. c. ἄν et aoristo, A. 7, 7, 23. ὄμνυμι δέ σοι μηδ' — δέξασθαι ἄν. it. omisso ἄν pro fut. Π. 7, 4, 2. τοὺς μὲν ὁμόσαι ἀδόλως δέξασθαι, αὐτὸς δὲ ὁμόσαι θέλειν ἀδόλως εἶναι. §. 3. ἐγὼ ὑμῖν ὤμοσα ἀδόλως εἰσιέναι. Ε. 5,

1, 32. 5, 3, 26. Cf. infra. c. acc. rei, Ag. 1, 11. ΤισσαΦέρνης, ἃ ὤμοσε, εὐθὺς ἐψεύσατο. Cf. E. 3, 4, 6. E. 2, 4, 29. ὧν ὀμωμόκατε παραβῆναι οὐδέν. c. acc. deorum, Π. 5, 1, 12. ὃς ἐμοὶ δοκεῖ (ὡς ὄμνυμι ὑμῖν πάντας τοὺς θεοὺς) — ἥδεσθαι. 5, 4, 14. ταῦτα (ὄμνυμί σοι τοὺς θεοὺς οἳ καὶ ὁρῶσι πάντα καὶ ἀκούουσι) οὔτε — ἄδικον ποιήσας ἔπαθον. A. 7, 6, 14. ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς ἅπαντας καὶ πάσας, μηδὲ — ἔχειν. Thom. Mag: ὄμνυμι, οὐκ ὀμνύω. Ag. 5, 5. Σ. 4, 11. Sic Apol. 24. οὔτε ὀμνὺς οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεούς. Cf. Μίθρης. Eadem ellipsi vtuntur Latini. Seruius ad Virgil. Aen. 12, 197. dicit, ornatiorem esse elocutionem, quam si adderes *per*. Cf. Drakenborch. ad Sil. Ital. 8, 105. c. ἤ μὴν et inf. Π. 8, 3, 18. ὁ Φερκύλας ὀμόσας εἶπεν, ἤ μὴν σπουδῇ λέγειν. 8, 4, 4. θεοὺς ὄμνυμι ἤ μὴν ἐμοὶ δοκεῖν. Cf. ἤ. A. 2, 3, 13. ὀμόσαι ἤ μὴν πορεύεσθαι. Intell. ἄν. Sed Hutch. coniiciebat πορεύσεσθαι, vt est in marg. Leuncl. 6, 6, 10. E. 2, 4, 30. ὀμόσαντας ὅρκους, ἤ μὴν μὴ μνησικακήσειν. 3, 4, 6. ἐπὶ τούτοις ῥηθεῖσι ΤισσαΦέρνης ὤμοσε τοῖς πεμΦθεῖσι — ἤ μὴν πράξειν ἀδόλως. c. ἤ μὴν et indic. A. 6, 1, 21. ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς πάντας — ἤ μὴν ἐγὼ ἐθυόμην. Saepe in his dicitur de foederibus et pace, vt A. 3, 2, 3. ἐπὶ τούτοις (*hac conditione*) ὀμόσας ὑμῖν. Sic c. ἐπὶ est etiam E. 7, 4, 11. ὀμόσαντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις εἰρήνην ποιήσασθαι. Sed E. 6, 3, 8. ἐπὶ τούτοις ὤμοσαν est *postea iurarunt*. E. 5, 1, 29. ὀμνῦναι — ἐὰν μὴ ὀμνύωσιν (Margg. ὀμῶσιν) — αὐτονόμους εἶναι. §. 31. ὀμωμόκεσαν — ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. Steph. aptius iudicat ἐμμενεῖν. 6, 5, 2. ὀμόσαι τόνδε τὸν ὅρκον· ἐμμενῶ — ὀμοσασῶν τόνδε τὸν ὅρκον· βοηθήσω. §. 3. §. 37. ὑμῖν πάντες ὀμόσαιμεν. 7, 1, 28. Passiuum E. 7, 4, 10. συμμαχίαν ὀμνύναι — ἐπὶ τούτοις ὠμόθησαν οἱ ὅρκοι. Fut. med. E. 1, 3, 8. οὐκ ἔΦη ὀμεῖσθαι, εἰ μὴ κἀκεῖνος αὐτῷ ὀμεῖται — ὀμούμενοι. 7, 1, 27. Thom. Mag: ὀμοῦμαι, οὐκ ὀμόσω. Phrynich. p. 276. ὀμοῦμαι, ὀμεῖ, ὀμεῖται, Ἀττικῶς· ὀμόσω, ὀμόσει, Ἑλληνικῶς.

ὁμόγλωττος, *eadem lingua vtens*. Poll. 2, 108.

2, 108. ὁμόγλωσσος, ὡς Ξενοφῶν. Π. 1, 1, 5. τούτων τῶν ἐθνῶν ἦρξεν οὐδ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτε ἀλλήλοις.

ὁμογνωμονεῖν, ¶ 1) *consentire, in eadem sententia esse.* c. dat. Π. 2, 2, 15. τῇ πονηρίᾳ ὁμογνωμονεῖν, *sequi ea quae improbitas suadet.* Sed sine casu Π. 3, 3. 10. ἐπεὶ τοίνυν ὁμογνωμονοῦμεν de bello suscipiendo, συσκευαζώμεθα. E. 6, 3, 4. εἰ δὲ καὶ ὁμογνωμονοῖμεν de causis dissidii, — εἰρήνην ποιεῖσθαι. ¶ 2) *assentiri, consentire.* In disputando, Απ. 4, 3, 10. ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο. 4, 4, 23. O. 17, 3. ταῦτα ὁμογνωμονοῦμεν πάντες οἱ ἄνθρωποι. §. 6.

ὁμογνώμων, *consentiens, concors.* Π. 2, 2. 18. πολλάκις πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ Φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι. Πο. 5, 9. οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας ὁμογνώμονάς τε καὶ συνόρκους καὶ συμμάχους λάβοιτε. Π. 5, 5, 14. p. 338. ὁ πλείστους ὁμογνώμονας ἡμῖν ποιήσας, *qui plurimos in nostram sententiam adduxit.* Λ. 8, 1. πρὶν ὁμογνώμονας ἐποιήσατο τοὺς κρατίστους τῶν ἐν τῇ πόλει, *priusquam in suam sententiam pertraxisset.* Sic de sensu factionum in rep. E. 2, 3, 11. ὁ Κριτίας τῷ Θηραμένει ὁμογνώμων τε καὶ φίλος ἦν. §. 14. 3, 2, 20. 7, 4, 36. σὺν τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς ὁμογνώμοσι τῶν Ἐπαρίτων.

ὁμόγονος, *cognatus.* Αγ. 4, 5. τοῖς ἀπὸ μητρὸς αὐτοῦ (Edd. vett. probante Zeunio, αὐτῷ) ὁμογόνοις, *cognatis suis maternis.*

ὁμόδουλος, *conseruus.* Thom. Mag: ὁμόδουλος Ἀττικὸν, οὐ σύνδουλος. Cf. Moeris p. 273. et Poll. 3, 82. E. 4, 1, 15. Agesilaus ad Pharnabazum satrapam: τοὺς ὁμοδούλους σου, *reliquos satrapas.* v. δοῦλος.

ὁμόθεν, *e propinquo, cominus.* Moeris p. 272. explicat verbis ἐκ τοῦ αὐτοῦ, np. τόπου. Π. 1, 4, 23. ὁμόθεν διώκοντες. Male Leuncl. *copiis vniuersis.* 2, 3, 8. 8, 8. 11. ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. Synon. est εἰς χεῖρας. Oppon. ἀκροβολίζεσθαι. K. 7, 8. ἐὰν ὁμόθεν — ἐπιλύῃ (τὰς κύνας), *quando lepus prope adest.* Sed Π. 8, 7, 3. p. 545. ὁ ὁμόθεν γενόμενος est *iisdem parentibus natus.* v. Valckenar. diatrib. ad Fragg. Eurip. c. 22. p. 237. et Brunck. ad Apollon.

lon. Rhod. 1, 91. Phauorin: ὁμόθεν· ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥίζης, ἤγουν γένους.

ὁμοθυμαδὸν, *vnanimi conſenſu, ſimul.* Heſych: ὁμοθυμαδόν· ὁμοῦ, ὁμοψύχως. Cf. Wetſten. ad Rom. 15, 6. E. 2, 4, 10. p. 111. πάντες ὁμοθυμαδὸν — τιμωρώμεθα τοὺς ἄνδρας. 7, 1, 12. ὁμοθυμαδὸν καὶ ἔπρατον καὶ ἐστρατεύοντο.

ὅμοιος, ¶ 1) *ſimilis.* a) Απ. 3, 1, 7. πάνυ ὅμοιον εἴρηκας. Zeun. bene explicat: *ſimilitudo, qua vſus es, admodum rei conuenit, rem egregie illuſtrat.* b) c. dat. Π. 2, 2, 11. οὐχ ὅμοια ταῦτα ἐκείνοις. 3, 3, 18. p. 187. συμμάχους πειρώμεθα ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίους ποιεῖν, np. verbis et exemplo. O. 11, 17. ἱππασίαν ὡς ἂν ἐγὼ δύνωμαι ὁμοιοτάτην ταῖς ἐν τῷ πολέμῳ. Σ. 2, 19. ἤκουσα ὅμοια οἷς νῦν λέγεις. Ιπρ. 5, 6. δόρατα, αἱ δὲ μή, ὅμοια δόρασιν, *ſimilia inſtrumenta.* c) Quando res cum re, quae pertinet ad perſonam, comparanda eſt, nominatur non res, ſed ipſa perſona. v. Gronov. Obſ. 4, 8. qui multa ex Latinis exempla habet. Π. 6, 1, 26. ἅρματα — ὅμοια ἁρπάγῃ. Nonnulli coniiciunt τοῖς ἐκείνου, vt 6, 2, 4. eſt ἅρματα — ὅμοια τοῖς Κύρου. Sed non opus eſſe illa coniectura, patet ex Π. 5, 1, 2. ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε ἐσθῆτα, i. e. ταῖς τῶν δουλῶν ἐσθήσεσιν. d) c. acc. rei, Π. 1, 2, 11. ἄριστον πλεῖον μὲν — τῶν παίδων, τἄλλα δὲ ὅμοιον, *in reliquis, caeterum* 3, 3, 19. τὰ μὲν ἄλλα τοῖς κρατίστοις ὅμοιοι. Σ. 5, 4. μηδὲν ὅμοια ὄντα ἀλλήλοις. Poteſt tamen μηδὲν pro μὴ accipi. e) c. gen. Thom. Mag: ὅμοιον τῷ δεῖνι, καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος. A. 4, 1, 13. ἡ πορεία ὅμοια φυγῆς ἐγένετο. f) c. nom. A. 3, 5, 8. ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζοντες. Sed haec lectio videtur aeque vitioſa eſſe ac θαυμάζειν, quod eſt in 2 Codd. et Marg. Steph. Muretus corrigit ὁμοῦ, Stephanus ὅμοιοι — θαυμάζουσιν. g) Sequente πρὸς, K. 5, 29. οὐδὲν — τούτῳ ὅμοιον πρὸς δρόμον, *curſu eum aequat.* All. πρὸς ἁρμόν. h) Seq. καὶ, Ιπρ. 8, 9. οὐ γὰρ ὅμοιον φεύγοντι καὶ διώκοντι σφαλῆναι, *non eſt par ratio periculi in fuga et in perſequendo.* i) Seq. τε — καὶ, Π. 8, 4, 12. οὐχ ὁμοίου χρυσοῦ ἐμοί τε τὸ ἔκπωμα δέδωκας καὶ Χρυσάντᾳ.

σάντα. A. 5, 4, 10. οὐχ ὁμοίοις μάχονται νῦν τε καὶ ὅτε — ἐμάχοντο. Ιερ. 8, 2. ἂν τὰ ὅμοια ποιῶσιν ὅ τε ἰδιώτης καὶ ὁ τύραννος. Απ. 3, 4, 3. οὐδὲν ὁμοίων ἐστιν χοροῦ τε καὶ στρατεύματος προεστάναι, *nil commune habent.* 4, 8, 10. k) Seq. οἷος, Π. 6, 1, 20. ταῦτα ὅμοιος εἶ, οἷός περ καὶ τἆλλα. §. 24. ὅμοιος περὶ ἐκεῖνον, οἷός περ καὶ ἐκεῖνος περὶ σέ. Hic tamen in aliis deeſt ὅμοιος. E. 4, 2, 6. Ιερ. 7, 5. O. 8, 9. Cf. οἷος nr. 1. et 12. l) Seq. ὅς, A. 5, 4, 19. μόνοι ὄντες ὅμοια ἔπραττον, ἅπερ ἂν μετ' ἄλλων ὄντες. m) Seq. ὥσπερ, Σ. 4, 37. ὅμοιά μοι δοκοῦσι πάσχειν, ὥσπερ. n) Dicitur de imagine, Σ. 4, 21. ἐκ τοῦ εἰδώλου — ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην. §. 22. plenius eſt: ὅμοιον εἴδωλον. o) De cibis, Π. 8, 2, 2. ὅπως τούτοις ὅμοια παρατίθοιτο παμπόλλοις ἀνθρώποις. p) De praemiis, Π. 2, 1, 6. p. 93. τῶν ὁμοίων ἡμῖν ἀξιοῦσθαι. O. 13, 11. q) De loco, A. 4, 6, 13. ἐπειδὰν ἴδωσιν ἡμᾶς ἐν τῷ ὁμοίῳ (ſcil. χωρίῳ) ἐπὶ τῶν ἄκρων, *in loco non inferiore.* r) De ordine, A. 2, 2, 9. οἱ μὲν ὁμοίῳ τρόπῳ τινὶ ἐστρατοπεδεύοντο· οἱ δὲ ὡς ἐτύγχανον. Margg. ὅμως. Sed ὁμοίῳ reddi poteſt *aequabili.* s) De animo, ſ. de iis, qui eadem probant et ſentiunt, Π. 3, 3, 7. ἐπαινοῦσι καὶ ἀσπάζονται οἱ τοιοῦτοι τοὺς ὁμοίους. 4, 5, 12. p. 247. E. 2, 3, 23. ἡ βουλὴ, ὁρῶσα τοὺς ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις ὁμοίους Σατύρῳ. All. ὁμοίως, *ſimul cum.* Sic de ſenſu in rep. Aθ. 1, 6. χρησοὶ — τοῖς ὁμοίοις σφίσιν αὐτοῖς — πονηρὸς τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ, *ſuae factionis hominibus.* Vnde prouerbium Aθ. 3, 10. ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἰσι. t) De facie et forma, E. 3, 2, 20. ὅμοιόν τινα ἀποκτείναντες Θρασυδαίῳ. u) De conditione, Π. 1, 6, 19. p. 73. τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, *iisdem corporibus (imperatoris et militis) iidem labores non ſunt aeque graues.* v. Cic. Tuſc. 2, 26. Ιερ. 1, 27. ὁ γάμος ὁ ἐκ τῶν μειζόνων — ὁ ἐκ τῶν ὁμοίων — ὁ ἐκ τῶν φαυλοτέρων. w) De virtute et fortitudine, E. 3, 2, 14. K. 1, 11. ὁ μὲν χεδόν τι ἄριστος, ὁ δὲ ὅμοιος ἀγαθοῖς, *comparandus.* x) De ſcientia, Απ. 4, 2, 28. οἱ εἰδότες ὅ τι ποιοῦσιν — οἱ ὅμοιοι τούτοις ἡδέως χρῶνται, *qui itidem prudenten-*

dentes sunt et vires suas norunt. γ) De dignitate, Π. 1, 5, 5. ἔδοσαν — τῶν διακοσίων (ὁμοτίμων) ἑκάστῳ, τέτταρας ἄνδρας ἐκ τῶν ὁμοίων προτελέσθαι, *ex iis, qui pares essent dignitate*, np. homotimi. v. ὁμότιμοι. Nonnulli codd. habent τῶν ὁμοτίμων, quae scriptura probatur Schneidero ad E. 3, 3, 5. 2, 1, 5. Sic apud Lacedaemonios οἱ ὅμοιοι sunt *nobiles et aliis nobilibus Spartiatis aequi vel pares*, vt inter Gallos ordo quidam sublimioris dignitatis *les pairs, pares* (v. Palmer. exercitt. in auctores Graecos p. 69.), vel *viri boni et bene audientes*, quia viris bonis idem erat ius ciuitatis, nulla fortunae aut generis habita ratione. v. Herald. Aduers. 1, 5. Similiter explicat Cragius de rep. Lac. 1, 10. *qui pari inter se iure gaudebant, quibus honores omnes aequaliter patebant*, quales erant, qui legibus praescripta praestiterant, cum reliqui dicerentur ὑπομείονες. Cf. Vbbo Emmius in descript. Graeciae p. 312. Λ. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν ὁμοίως ἅπασι τὴν πόλιν οἰκεῖαν ἐποίησε — εἰ δέ τις ἀποδειλιάσειε τοῦ τὰ νόμιμα διαπονεῖσθαι, τοῦτον ἐκεῖ ἀπέδειξε, μήτε νομίζεσθαι ἔτι τῶν ὁμοίων. 13, 1. ἄλλοι τρεῖς ἄνδρες τῶν ὁμοίων συσκηνοῦσι (regi et polemarchis)· οὗτοι τούτοις ἐπιμελοῦνται πάντων τῶν ἐπιτηδείων. §. 7. A, 4, 6, 11. ὅσοι ἐσὲ τῶν ὁμοίων, statim a puero exercemini κλέπτειν. Hutch. ad h. l. vt Portus in indice, τοὺς ὁμοίους apud Lacedaemonios putat fere eosdem fuisse, qui erant οἱ ὁμότιμοι apud Persas. E. 3, 3, 5. Cf. ἴσος, ὅζειν, τάξις. ¶ 2) *idoneus, aptus.* Ιπ. 12, 2, ὅμοιον τῷ αὐχένι σέγασμα. ¶ 3) *congruens.* Σ. 8, 34. οὐδὲν τοῦτο σημεῖον λέγων ὅμοιον. Cf. nr. 1. a. ¶ 4) Legitur pro ὁ αὐτός. v. αὐτὸς nr. 6. a. it. pro ὁμοίως, Ιπρ. 1, 18. τοῦτο ὠφελεῖ παραπλησίως τῷ ἐξάγειν, ὄχλον δ' οὐχ ὁμοίως παρέχει. All. ὅμοιον, quod retinet Zeun. et refert ad ὄχλον.

ὁμοίως, ¶ 1) *similiter, aeque ac.* Π. 2, 1, 12. Ο. 1, 3. ὁμοίως ἂν καὶ ἄλλο δύναιτο ἐργάζεσθαι, ὅ τι καὶ ἑαυτῷ, c. dat. Π. 1, 2, 2. ὁμοίως ταῖς πλείσαις. All. ἔνθεν ὅθεν περ ἐν ταῖς π, Ιερ. 6, 3. ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι. (Αγ. 11,

11, 5. in ſimili ſententia eſt ὥσπερ.) Απ. 4, 7, 8. τούτων ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. 4, 8, 10. Ο. 20, 24. ἐμοὶ ὁμοίως ἐπισάμενος. Ιπρ. 4, 12. Cf. ὅμοιος nr. 4. c. καὶ, Αγ. 5, 1. μέθης ἀποχέσθαι ὁμοίως καὶ λαιμαργίας, σίτων δὲ ὑπὲρ καιρὸν ὁμοίως ὡς καὶ ἁμαρτίας. Illud ὡς non immerito ſuſpectum eſt viris doctis. Λ. 6, 1. c. τε — καὶ, Π. 1, 6, 19. p. 73. οὐχ ὁμοίως ἅπτονται ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου. Ιπ. 1, 3. ὁμοίως βαίνουσι τῷ τε ἰσχυροτάτῳ καὶ τῷ μαλακωτάτῳ τοῦ ποδός. c. ὥσπερ, Π. 1, 4, 6. οὐχ ὁμοίως — ἐδύνατο, ὥσπερ παῖς ὤν. 1, 6, 6. ὁμοίως παρὰ θεῶν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Α. 6, 5, 20. Ο. 8, 7. ¶ 2) *aeque, ſine discrimine.* Π. 8, 2, 11. p. 487. ὁμοίως πένητας πάντας. 8, 7, 3. p. 543. Ιερ. 7, 3. ¶ 3) *nihilominus, tamen.* Σ. 8, 35. κἂν μὴ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ταχθῶσι — ὁμοίως αἰδοῦνται. Bach. ὅμως. Cf. ὅμως nr. 1. et 4. ¶ 4) ὁμοίως μὲν — ὁμοίως δὲ, *tam — quam.* Ιερ. 10, 5. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ὅμοιος. v. ibi nr. 1. s. et 4.

ὁμοκλᾶν ſ. ὁμοκλεῖν, *clamore impellere.* Legitur ex Homero Απ. 1, 2, 58. τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Σ. 4, 6. τὸν ἵππον κέλσαι ὁμοκλήσαντα.

ὁμολογεῖν, ¶ 1) *fateri, conſiteri.* Α. 1, 6, 7. οὐκοῦν — ἔλαβες. καὶ ταῦθ' ὡμολόγει ὁ Ὀρόντης. 6, 6, 10. ἀφειλόμην, ὁμολογῶ. Ε. 3, 3, 11. ἠλέγχετο, καὶ ὡμολόγει πάντα. 7, 3, 7. εἰς ὡμολογήκει, ſe eſſe interfectorem. Cf. ἐξελέγχειν. c. ἂν, Π. 6, 3, 11. p. 384. ὁμολογοῦσι μηδεμίαν μάχην ἂν ὑπομεῖναι. Ε. 2, 3, 18. extr. c. nom. et inf. Α. 5, 8, 2. ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι. Ε. 7, 1, 2. p. 438. Eſt laudantis, Αγ. 4, 1. εὖ πεπονθέναι ὡμολόγουν. Verti poteſt *praedicabant, profitebantur.* ¶ 2) *profiteri.* Απ. 2, 3, 9. ἐπίσασθαι ὁμολογῶν, *te ſcire profitens.* ¶ 3) *ponere in diſputando.* Απ. 3, 9, 11. ὁπότε τις ὁμολογήσειε, τοῦ ἄρχοντος εἶναι τὸ προσάττειν. ¶ 4) *promittere.* Α. 7, 4, 9. ἐδέοντο — συμπρᾶξαι σφίσι τὰς σπονδάς. ὁ δὲ ὡμολόγει, καὶ θαρρεῖν ἐκέλευε. §. 17. πάντα ὡμολόγουν ποιήσειν. Ε. 1, 7, 9. ¶ 5) *certis conditionibus pacem vel deditionem facere, conuenire de con-*

conditionibus. Hesych: ὡμολόγηταν· συνέθεντο. Cf. Poll. 1, 154. A. 6, 1, 18. Λακεδαιμόνιοι — ἐποίησαν πᾶσαν τὴν πόλιν ὁμολογεῖν, Λακεδαιμονίους αὐτῶν ἡγεμόνας εἶναι. τοῦτο ὡμολόγησαν. 6, 3, 6. τὰ ἄλλα ὡμολόγητο αὐτοῖς, *de caeteris inter eos conuenit.* E. 2, 3, 5. ὡμολόγησαν ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι — καὶ παραδοῦναι. Intell. ἄν. 5, 2, 5. 19. Sic E. 2, 2, 10. Ἀθηναῖοι ἔμελλον — ὅ τι τις λέγοι ὁμολογήσειν, *quascunque pacis leges accepturi erant.* §. 13. est δέχεσθαι τὴν εἰρήνην. ¶ 6) *consentire.* Π. 3, 3, 9. p. 181. σὺ φῂς, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ πάντες ὁμολογοῦσιν, ὡς etc. O. 4, 5. τῶν πολεμικῶν ἔργων ὁμολογοῦμεν αὐτὸν ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι, *constat.* Sic passiv. Π. 1, 2, 1. ὁμολογεῖται ὁ Κῦρος — γενέσθαι, *consentaneum est, constat inter omnes.* A. 1, 9, 9. τοὺς ἀγαθοὺς ὡμολόγητο διαφερόντως τιμᾶν. Απ. 4, 8, 2. ὁμολογεῖται οὐδένα πω — κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. Σ. 4, 29. τόδε ὁμολογεῖται κρεῖττον εἶναι θαρρεῖν, *indubium est.* §. 60. c. παρὰ, A. 1, 9, 1. ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. c. πρὸς, A. 1, 9, 12. ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος γενέσθαι, *celebratur ab omnibus.* Particip. E. 3, 5, 4. οὐκ ἐς τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην φίλην τε καὶ σύμμαχον εἶναι, *quae citra controuersiam socia esset.* Απ. 4, 6, 15. διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων, *per concessa, de quibus nemo dubitat.* ¶ 7) *eadem narrare, confirmare.* Π. 4, 5, 12. p. 246. ἀναγνῶναι δέ σοι — βούλομαι, ἵνα εἰδὼς αὐτὰ ὁμολογῇς, ἐάν τίς σε ἐρωτᾷ. ¶ 8) *assentiri, concedere.* Αθ. 3, 3. λέγουσι δέ τινες — ἐγὼ δὲ τούτοις ὁμολογήσαιμ' ἄν — πολλὰ διαπράττεσθαι, καὶ ἔτι ἂν πλείω διαπράττεσθαι. E. 1, 6, 2. ὁμολογήσειν θαλαττοκρατεῖν (αὐτόν). Saepe est disputantium, inter quos conuenit de aliqua re, qui e concessis disputant, vt Απ. 3, 8, 9. 4, 5, 7. τίνι ἂν φαίημεν ἧττον προσήκειν; ὁμολογῶ καὶ τοῦτ', ἔφη. 4, 6, 15. τοὺς ἀκούοντας ὁμολογοῦντας παρεῖχε. O. 6, 2. ὅσα ὁμολογοῦντες διεληλύθαμεν. Cf. nr. 6. extr. c. περὶ, Απολ. 20. ὁμολογῶ περὶ γε παιδείας. c. dat. et acc. E. 2, 3, 18. p. 95. τάδε ὁμολογῶ ἐγὼ τούτῳ. Απ. 3, 5, 25. ¶ 9) *publice probare.* De opinio-

opinionibus et consuetudinibus populorum, Π. 1, 3, 15. οὐ ταυτὰ παρὰ τῷ τε πάππῳ δίκαια καὶ ἐν Πέρσαις ὁμολογεῖται.

ὁμολογεῖσθαι, ¶ 1) *profiteri, affirmare.* Απ. 1, 2, 57. Σωκράτης ἐπειδὴ ὁμολογήσαιτο, τὸ ἐργάτην εἶναι — ἀγαθὸν εἶναι. ¶ 2) *consentire, ponere in disputando.* Σ. 4, 56. ὁμολογησώμεθα πρῶτον, ποῖά ἐσι.

ὁμολογητέον, *fateri oportet.* Π. 2, 1, 8. ὁμόσε ἰτέον τοῖς πολεμίοις, ἢ ὁμολογητέον μηδενὸς ἀξίους εἶναι συμμάχους. τοῦτο δὲ χαλεπὸν ὁμολογῆσαι.

ὁμόλογος, *consentiens.* c. dat. Σ. 8, 36. δοκοῦμεν ἄν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω.

ὁμολογουμένως, ¶ 1) *sine controuersia, vno omnium consensu.* E. 6, 1, 6. Ἰάσων ὁμολογουμένως ταχὺς καθεισήκει. 6, 5, 34. O. 1, 11. ὁμολογουμένως γε ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. c. artic. E. 2, 3, 18. p. 96. τοὺς ὁμολογουμένως συκοφάντας. Leuncl. *sycophantae notorii.* c. ἐκ, A. 2, 6, 1. Κλέαρχος ὁμολογουμένως ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρως αὐτοῦ ἐχόντων δόξας γενέσθαι ἀνὴρ καὶ πολεμικός. ¶ 2) *congruenter,* c. dat. Απολ. 27. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις ἀπῆσι, *eadem animi constantia.*

ὁμομήτριος (poet. Port.), *ex eadem matre natus, vterinus.* Poll. 3, 22. ὁμοπάτριοι καὶ ὁμοπάτορες — ὁμομήτριοι καὶ ὁμομήτορες. A. 3, 1, 12. ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ.

ὁμονοεῖν, *consentire.* E. 6, 5, 35. ἐὰν ὁμονοήσωμεν. Απ. 3, 5, 16. 4, 4, 16. O. 17, 3. ἃ ὁ θεὸς διδάσκει, οὕτω γίγνεται ὁμονοεῖν. c. acc. rei, Π. 4, 2, 20. ὁμονοοῦμεν ταῦτα.

ὁμόνοια, *concordia.* Απ. 4, 4, 16. ὁμόνοια μέγιστον ἀγαθὸν ταῖς πόλεσιν. 4, 6, 14. it. in malam partem, Π. 5, 5, 5. p. 327. διὰ τὸ πᾶσι χαλεπαίνειν, πᾶσιν αὐτοῖς ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν.

*ὁμονόως, *concorditer.* Π. 6, 4, 5. p. 392. ὁμονόως μάχεσθαι μένοντας. Αγ. 1, 37.

ὁμοπάτριος (poet. Port.), *germanus.* v. ὁμομήτριος.

ὅμορος, *finitimus.* Thom. Mag: ὅμορος, ἐπὶ οἰκίας καὶ χωρίου. ἄλλοθι δὲ οὐκ ἐρεῖς. Π. 3, 1, 19. οἱ ὅμοροι Χαλδαῖοι πολεμοῦσι. E. 6, 1, 5. 6, 5, 11. §. 38. δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους καὶ ὁμόρους οἰκοῦντας. §. 40.

40. ὅμοροι οἰκοῦντες. Ιπρ. 7, 1. c. gen. Π. 4, 2, 1. Ὑρκάνιοι ὅμοροι τῶν Ἀσσυρίων εἰσί. c. dat. Π. 5, 2, 12. Σάκαι ὅμοροι ἡμῖν. E. 4, 7, 2. Sic Leuncl. recte accepit Π. 2, 1, 2. p. 88. Ἀρμενίων τῶν ὁμόρων ἡμῖν παρέσονται ἱππεῖς.

ὁμόσε, *cominus*, c. dat. *aduerſus*. Schol. Thucyd. 4, 29. explicat εἰς χεῖρας καὶ πλησίον. Suid. ἐξ ἐναντίας, σφοδρῶς, ϑρασέως. Moeris p. 272. εἰς τὸ αὐτό. Cf. Harpocrat. et Timaei lex. Plat. ibique Ruhnken. Iungitur variis verbis, vt ¶ 1) Π. 1, 2, 10. τὸ ὁμόσε γιγνόμενον, *beſtiam cominus accedentem*. Etiam Plinius H. N. 5, 9. dixit *cominus fieri*. ¶ 2) Ιπρ. 8, 22. ὁμόσε ἐλαύνειν τοῖς πολεμίοις, *cominus impetum facere*. ¶ 3) E. 7, 4, 13. ὁμόσε ἦλϑον, *cominus congreſſi ſunt*. Mox eſt εἰς χεῖρας δεξάμενοι ἔφυγον. ¶ 4) A. 3, 4, 3. ὁμόσε ἔϑεον, οἷς εἴρητο, *curſu petebant, cominus concurrebant*. Αγ. 1, 31. τὴν Φάλαγγα ἦγεν ἐπὶ τοὺς ἀντιτεταγμένους — ἐκέλευσε δέ τινας ἀΦ' ἵππου ϑεῖν ὁμόσε αὐτῷ. Hic redundat αὐτῷ, vel ex E. 3, 4, 23. legendum eſt αὐτοῖς. ¶ 5) Π. 2, 1, 2. p. 89. ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, *manus conſerere*. §. 4. eſt εἰς χεῖρας συμμίξοντας. §. 8. ὁμόσε ἰτέον ἐπὶ τοῖς πολεμίοις. Merito ſuſpectum eſt ἐπὶ, et deeſt in nonnullis Codd. 3, 3, 17. 25. 4, 3, 3. p. 228. 7, 4, 7. A. 6, 5, 14. Ιπρ. 8, 19. Sed Σ. 2, 13. ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, *in lanceas irruere*. ¶ 6) Π. 7, 1, 13. v. συμμιγνύειν nr. 4. ¶ 7) Π. 3, 3, 28. Πέρσαι — ὁμόσε ἐΦέροντο, *irruebant*. Αγ, 2, 10. et E. 4, 3, 10. it. de apris, Π. 1, 4, 11. οἱ κάπροι ὁμόσε ἐΦέροντο, *cominus tendebant*. K. 10, 21. ¶ 8) A. 5, 4, 15. ὁμόσε ἐχώρουν. Helych: ὁμόσε χωρεῖν· συνδραμεῖν. E. 4, 4, 10. 6, 5, 13. 7, 2, 8. ¶ 9) In var. lect. extat pro ὁμοῦ. v. ibi nr. 1.

ὁμοσκηνία, *idem contubernium*. Π. 2, 1, 13. διὰ τὴν ὁμοσκηνίαν. Margg. συσκηνίαν.

ὁμοσκηνοῦν, *eodem tabernaculo vti*. Π. 2, 1, 12. ἐν τῷ ὁμοσκηνοῦν — ἀλλήλοις ὁμοσκηνοῦντες. Cf. Suid. in v. συσκηνία, vbi hunc locum affert.

ὁμότιμοι, *principes* l. *primores Perſarum*, qui ad fores regiae praeſto erant, ſi rex forte fieri aliquid vellet, *pari honore*

re ac dignitate fruentes, v. Briſſon. de reg. Perſ. princip. 1, 208. Doruill. ad Charit. p. 439. Valckenar. miſcell. obſ. 8, 2. p. 168. Ad eos pertinere putatur gloſſa Heſychii: ὁμόδοξος· ἰσότιμος, ὅμοιος. Π. 1, 5, 5. imperator in bellum profecturus legit ſibi ex homotimis ducentos, et horum ſinguli quaternos. Ibid. opponitur ὁ δῆμος. v. ὅμοιος nr. 1. γ. 2, 1, 2. p. 86. ὀλίγοι ὄντες οἱ ὁμότιμοι καλούμενοι, πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων Περσῶν ῥᾳδίως ἄρχουσιν. p. 89. οἱ τῶν ὁμοτίμων καλούμενοι. Ibid. et §. 4. eorum arma deſcribuntur. §. 3. Cyro exercitum e Perſia adducunt. §. 5. ſqq. reliqui Perſae eadem arma quae homotimi habent, etiam ſimilia iura accipiunt. Quare §. 5. dicuntur εἰς τοὺς ὁμοτίμους καθισάμενοι. 2, 2, 13. 2, 3, 3. 3, 3, 18. Κῦρος ἔθυε, παρήγγειλε δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοτίμοις παρεῖναι. §. 19. ὑμεῖς (οὐραγοὶ) καὶ τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε, καὶ ἐπιλελεγμένοι ἐσέ. §. 22. adducunt ad Cyrum transfugas. §. 26. primum locum tenent in acie. Ibid. et §. 30. dicuntur πεπαιδευμένοι, np. publica diſciplina. 4, 2, 20. 4, 5, 7. §. 19. Cyrus iuſſit ἐπὶ τοὺς πεζοὺς τῶν ὁμοτίμων καθίσαι ἄλλον ἄρχοντα τῶν ὁμοτίμων. 5, 3, 2. τοὺς τῶν Μήδων ἄρχοντας καὶ τῶν Ὑρκανίων, καὶ τοὺς ὁμοτίμους. 5, 4, 9. ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἔχοιεν — παραλαμβάνων τῶν ὁμοτίμων Περσῶν συνεπιμελητάς. 7, 5, 25. συνέλεξε τούς τε ὁμοτίμους καὶ πάντας ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν. §. 26. p. 459. ἐν Πέρσαις ἐπὶ τοῖς ἀρχείοις οἱ ὁμότιμοι διάγουσιν. 8, 5, 11. ταῖς ἀρχαῖς, καὶ γεραιτέροις καὶ ὁμοτίμοις πᾶσιν. Cf. ἔντιμος nr. 5.

ὁμοτράπεζος, *eiusdem menſae et victus particeps, conuictor*. v. Poll. 3, 61. et 6, 12. Π. 7, 1, 15. οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ (Abradatae) καὶ ὁμοτράπεζοι συνεισέβαλλον, propter amorem eum non relinquentes. Hutchinſ. ad h. l. hi, inquit, regibus in periculis maxime fideles eſſe ſolebant, neque fere vnquam eos deſerebant. A. 1, 8, 18. εἰς τὸ διώκειν ὁρμήσαντες — πλὴν πάνυ ὀλίγοι ἀμφ' αὐτὸν κατελείφθησαν, σχεδὸν οἱ ὁμοτράπεζοι καλούμενοι. (1, 9, 17. iidem nominantur συντράπεζοι.) 3, 2, 3. Τισσαφέρνης — οὐδὲ Δία Ξένιον ἡδέ-

ἠδέσθη, ἀλλὰ Κλεάρχῳ ὁμοτράπεζος γενόμενος etc. (2, 5, 5. est συνδειπνον ἐποιήσατο.)

ὁμοῦ, ¶ 1) *prope.* Hesych: ὁμοῦ· ἐγγύς. τοπικόν. Schol. Aristoph. equitt. 245. τὸ ὁμοῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Cf. Ammon. p. 13. Harpocr. et Suid. Ap. Hesych. in v. ἔγγυον alieno loco laudantur verba: ἀκούσας δὲ ὡς ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι, quae quin ex Xenophonte deprompta essent non dubitabat Stoeberus ad Thom. Mag. in v. ἔγγιον. Recte Nam in Dionysii Thracis lexico MS. ap. Valckenar. ad Herenn. Philon. p. 162. leguntur haec: ὁμοῦ δηλοῖ καὶ ἐγγύτητα· Ξενοφῶν· ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι. Π. 1, 4, 23. τοὺς ἀμφὶ Κῦρον ὁμοῦ ἐπ' αὐτοὺς ἑπομένους, *prope a tergo persequentes.* All. vertunt *simul.* Minus bene. v. Lamb. Bos Obs. crit. c. 4. Π. 3, 1, 4. ὁμοῦ ἔχων πᾶσαν τὴν δύναμιν, *secum.* 6, 3, 4. πάνυ ὁμοῦ εἶναι, *hostibus proximos.* §. 10. ὁμοῦ τοῦ ἀγῶνος ὄντος, *cum prope adest proelium,* h. e. cum hostes adsunt pugnaturi. 7, 1, 5. ὅταν ἤδη ὁμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γιγνώμεθα. K. 6, 6. ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον. Sic Π. 2, 3, 7. ἐπεὶ ὁμοῦ ἐγένοντο, *cum cominus possent pugnare.* Zeun. e Cod. Guelf. habet ὁμόσε. §. 8. it. sine γίγνεσθαι, Π. 3, 1, 1. λέγοντες ὅτι καὶ δὴ αὐτὸς οὗτος ὁμοῦ, *ipsum appropinquare.* c. dat. E. 3, 2, 4. ὁμοῦ τοῖς Ἕλλησι στρατοπεδευσάμενοι. 4, 5, 15. ἤρουν οὐδένα ἐξ ἀποντίου βολῆς — καὶ γὰρ ἀναχωρεῖν αὐτοὺς ἐκέλευσε, πρὶν τοῖς ὁπλίταις ὁμοῦ γίγνεσθαι. Ita Well. e coniectura Stephani. Olim legebatur τοὺς ὁπλίτας, absolute posito ὁμοῦ. ¶ 2) *in eundem locum* A. 5, 2, 11. καὶ ἅμα γε — ἠλάλαξαν — καὶ τὰ βέλη ὁμοῦ ἐφέρετο, aduersus hostes. All. vertunt *simul.* c. γίγνεσθαι, Π. 3, 2, 5. πάντες οἱ στρατιῶται ὁμοῦ ἐγένοντο, *conuenerant.* A. 4, 2, 14. 5, 4, 14. E. 7, 5, 14. it. E. 6, 5, 17. οἱ Ἀρκάδες ὁμοῦ ἤδη ἐγεγένηντο, *coniunxerant se.* §. 23. ¶ 3) *vna, in eodem loco.* Π. 2, 1, 13. ὁμοῦ τρεφόμενοι, *in eodem tabernaculo.* — θηρία ὁμοῦ τρεφόμενα. Margg. et Zeun. συντρεφόμενα. Απ. 2, 3, 4. ὁμοῦ τραφῆναι, *in eadem domo.* (Π. 8, 7, 3. p. 545. est ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ.)

Digitized by Google

κίᾳ.) E. 2, 4, 30. ὁμοῦ πολιτεύονται, *in eadem ciuitate viuunt.* Π. 1, 4. 17. δύο φυλακαὶ ὁμοῦ οὖσαι, *coniunctae.* 3, 2, 2. συνελέγοντο — ἐπεὶ δὲ ὁμοῦ ἦσαν, *conuenerant.* A. 4, 6, 16. πρὶν ὁμοῦ εἶναι τοὺς πολεμίους. 5, 6, 18. 7, 1, 18. τούτων πάντων ὁμοῦ ὄντων, *si se coniunxerint contra nos.* E. 4, 8, 28. Σ. 1, 3. ¶ 4) *confuse.* O. 8, 4. ὄνος ὁμοῦ, ὁπλίτης, σκευοφόρος. ¶ 5) *vna cum.* c. dat. Iπ. 7, 1. τὰς ἡνίας ὁμοῦ τῇ χλαίνῃ. ¶ 6) *simul.* A. 1, 10, 6. Τισσαφέρνης — συντυγχάνει βασιλεῖ, καὶ ὁμοῦ δὴ συνταξάμενοι ἐπορεύοντο. K. 4, 3. ¶ 7) ὁμοῦ καὶ, *aeque ac.* Π. 3, 3, 28. ἐφόνευον ἄνδρας ὁμοῦ καὶ ἵππους.

ὁμοφρονεῖν, *consentire.* E. 7, 5, 7. ὁμοφρονοῦντες vocantur *coniurati, qui ab iisdem partibus stabant.*

ὁμόφυλος, ¶ 1) *qui est eiusdem gentis.* Π. 5, 4, 13. ὁ Ἀσσύριος ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων πειθεὶς, *ab Assyriis.* ¶ 2) *eiusdem generis.* Π. 1, 6, 19. p 80. τὰς ὁμοφύλους ὄρνιθας 8, 7, 3. p. 548. διαλυομένου τοῦ ἀνθρώπου δῆλά ἐστιν ἅπασα ἀπιόντα πρὸς τὸ ὁμόφυλον, πλὴν τῆς ψυχῆς. Cic. de Senect. 22. *abeunt illuc omnia, vnde orta sunt.*

ὁμόφωνος, *eadem lingua vtens.* Aπ. 4, 4, 19.

ὁμόχροια, *coloris similitudo.* K. 5, 18.

ὀμφαλὸς, *vmbilicus.* A. 4, 5, 2. βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλόν.

ὁμώνυμος, *cognominis, commune nomen habens.* Σ. 4, 26. τὸ τοῖς σώμασι συμψαύειν ὁμώνυμον εἶναι τῷ ταῖς ψυχαῖς φιλεῖσθαι. K. 10, 11. τοὺς ἀριστερὸς — τῇ χειρὶ τῇ ὁμωνύμῳ, i. e. ἀριστερᾷ.

ὅμως, ¶ 1) *tamen.* Praecedente καὶ εἰ, O. 2, 12. ἐδόκει ἡμῖν, καὶ εἰ μὴ χρήματα τις τύχοι ἔχων, ὅμως εἶναί τις ἐπιστήμη. Post κἂν, Aπ. 1, 2, 20. κἂν ὦσι σώφρονες, εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων ὅμως. All. ὅμως statim ante εἴργ. poni iubent. Cf. ὁμοίως nr. 3. Post vel ante participium, Π. 1, 4, 9. αὐτοῦ λοιδορουμένου, ὅμως ἐδεῖτο, *etsi ille inueheretur.* 2, 2, 6. 2, 3, 10. ἐμοὶ μέντοι ὅμως πείθονται ὑστέρῳ ὄντι. 3, 1, 13. 5, 1, 7. A. 3, 1, 8. 3, 2, 10. E. 3, 5, 2. 4, 3, 13. Ιερ. 7, 2. O. 2, 8. K. 1, 3. Sic c. καὶ, Π. 1, 1, 1. ἔχοντας οἰκέτας — πάνυ ὀλί-

ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ — δυναμένους. 5, 1, 11. ὅμως (Margg. ὁμοίως) καὶ ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντες θαῤῥοῦμεν. 8, 2, 11. καὶ ὅμως ἔνδον ἔχοντες αὐτὰ οὔτε ἐσθίουσι. Ag. 7, 7. O. 14, 8. 16, 5. Sine participio, c. δὲ, Π. 1, 4, 18. ἐθαύμασε — ὅμως δ' εἶπε. 2, 4, 17. p. 136. E. 4, 2, 2. Απολ. 17. ¶ 2) *modo*. Π. 1, 4, 9. τιμωρησάμενος, ὅμως χάρισαί μοι τοῦτο. ¶ 3) ἀλλ' ὅμως est vetantis vel deprecantis, Σ. 6, 9. ἀλλ' ὅμως σὺ αὐτὸν μὴ εἴκαζε. ¶ 4) οὔτε ὅμως, *neque magis*. Π. 5, 3, 18. πάντας ἐν αἰτίᾳ εἶναι, καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὅμως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. Ita Wolf. ex auctoritate Steph. edidit. All. φοβεῖσθαι, ὁμοίως διὰ etc. *quia omnium culpa eadem est*. ¶ 5) Legitur ὅμως pro ὁμοίῳ. v. ὅμοιος nr. 1. it. pro ὁμοίως. v. supra nr. 1. 4. et ὁμοίως nr. 3. Cf. ὄντως.

ὄναρ, *somnium*. Π. 8, 7, 1. v. ἰδεῖν. A. 3, 1, 9. εἶδεν ὄναρ — τὸ ὄναρ ἔκρινεν ἀγαθόν — ἀπὸ Διὸς βασιλέως τὸ ὄναρ ἐδόκει αὐτῷ εἶναι. §. 10. 4, 3, 7. ὄναρ εἶδεν — διηγεῖται αὐτῷ τὸ ὄναρ. 6, 1, 14. ὄναρ ἀπὸ τούτου τοῦ θεοῦ ἑωρακέναι. Σ. 4, 33. ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, np. quo spes tibi fieret, te diuitem futurum. v. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 302. Minus bene Bachius explicat *per somnum, per quietem*. In plurali dicitur τὰ ὀνείρατα, A. 4, 3, 10. Sic Ιπρ. 9, 9. ἐν ὀνείρασιν. Cf. Fischer. ad Weller. p. 163.

ὀνειδίζειν, *exprobrare*. c. dat. et ὡς, Απ. 2, 9, 8. εἴ τις αὐτῷ ὀνειδίζοι, ὡς κολακεύοι.

ὄνειδος, *probrum, dedecus*. K. 13, 8. σοφισὴν κληθῆναι· ὃ ἔστιν ὄνειδος παρά γε τοῖς εὖ φρονοῦσι.

Ὄνειον, *Oneum*, mons Corinthi, qui mox τὸ ὄρος τὸ Ὄνειον, mox τὰ Ὄνεια ὄρη vocatur. E. 6, 5, 41. Ἰφικράτης, qui erat Corinthi, — ἐπιχειρήσας φυλάττειν ἐπὶ τῷ Ὀνείῳ, ὅπως μὴ δύνωνται οἱ Βοιωτοὶ ἀπελθεῖν e Laconica οἴκαδε. §. 42. μαθεῖν βουλόμενος, εἰ παρεληλυθότες εἶεν οἱ Θηβαῖοι τὸ Ὄνειον. 7, 1, 4. στρατευομένων — εἰς Κόρινθον, ἔδοξε κοινῇ φυλάττειν τὸ Ὄνειον — ἐφύλαττον ἄλλος ἄλλοθεν τοῦ Ὀνείου. §. 29. Epaminondas ἔγνωκε στρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν, Πεισίαν πεῖσαι προκαταλαβεῖν τὸ Ὄνειον. καὶ ὁ Πεισίας καταμαθὼν ἀμελουμένην τὴν τοῦ Ὀνείου

Ὀνείου Φυλακὴν — καταλαμβάνει τὸν ὑπὲρ Κεγχρεῶν λόφον. §. 30. οἱ Θηβαῖοι ὑπερβαίνουσι τὸ Ὄνειον. 7, 2. 5.

ὀνείρατα, v. ὄναρ.

ὀνῆσαι, ¶ 1) *iuuare, prodesse.* c. acc. Π. 5, 4, 6. τοὺς φίλους σοι ἔδοξά τι ὀνῆσαι, np. tradens tibi f. amicis tuis caltellum. A. 3, 1, 27. οἶμαι ἄν ὑμᾶς μέγα ὀνῆται (All. ὠφελῆσαι) τὸ στράτευμα, ἐὰν ἐπιμεληθείητε. 5, 6, 10. οἴκαδε ἀπελθόντας ὀνῆσαί τι τοὺς οἴκοι, np. pecunia e bello. Isp. 2, 2. κακῶσαι ἐχθροὺς, ὀνῆσαι φίλους. (6, 12. est εὖ ποιεῖν.) Palliuum ὀνηθῆναι Suidas explicat verbo ὠφεληθῆναι, addens locum A. 5, 5, 2. τὴν στρατιὰν ὀνηθῆναί τι, *commodo aliquo potiri.* ¶ 2) *facere vt bene actum sit de aliquo, gratificari.* A. 6, 1, 22. ξυνοφῶντα ὠνήσατε, οὐχὶ ἑλόμενοι. 7, 1, 14. ¶ 3) *delectare.* Π. 7, 2, 7. παῖδες — ἐγένοντο μὲν — οὐδὲν δὲ ὤνησαν. 8, 4, 6. ἐμοὶ φανερός ἐστι σκοπῶν, τί ἂν προσγενόμενον ὀνήσειεν. Margg. ἥσειεν.

ὄνησις, *vtilitas.* O. 9, 17. σωζομένων μεγίστη ὄνησις. Oppon. βλάβη.

ὀνοβατεῖν, *asinum admittere vt equam ineat.* Ip. 5, 8. ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους οἱ ὀνοβατοῦντες, *perorigae.*

ὄνομα, ¶ 1) *nomen.* Ap. 4, 2, 22. τοῦ ὀνόματος τούτου τυγχάνουσιν. O. 6, 14. ἔχοντας τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο, τὸ καλόν τε καὶ ἀγαθόν. Stobaeus melius: καλός τε καὶ ἀγαθός. K. 7, 5. τὰ ὀνόματα αὐταῖς τίθεσθαι, *imponantur.* c. καλεῖν, Ap. 2, 2, 1. τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν. 7, 3. καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα. 6, 14. τοῦτο (ὄνομα) καλεῖσθαι. c. dat. et εἶναι, A. 4, 7, 16. ὄνομα ἦν τῷ ὄρει Θηχης. Ap. 2, 1, 26. ὄνομα δέ σοι τί ἐστιν; *quomodo vocaris?* 3, 11, 1. γυναικὸς — ᾗ ὄνομα ἦν Θεοδότη. Sic A. 1, 5, 4. πόλις — ὄνομα δὲ αὐτῇ Κορσωτή. 2, 4, 7. 13. it. c. ἐπὶ, Ap. 3, 14, 2. λόγου ὄντος περὶ ὀνομάτων, ἐφ' οἷῳ ἔργῳ ἕκαστον εἴη. O. 6, 12. ἐφ' οἷς τοῦτο τὸ ὄνομα δικαίως ἐστὶν, ὃ καλεῖται καλός τε καὶ ἀγαθὸς ἀνήρ. Cf. καλεῖσθαι nr. 7. c. gen. Ap. 4, 2, 22. τῶν τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ μὴ εἰδότων τὸ ὄνομα τοῦτ' ἔστιν. O. 1, 1. 6, 4. Nominatiuo mox iungitur datiuus, A. 1, 4, 11. πόλις — Θάψακος ὀνόματι. E. 1, 6, 21. mox accusatiuus, Π. 2, 2, 2. τίς — τῶν ταξιαρχῶν Ἀγλαϊτάδας

τάδας ὄνομα. A. 1, 4, 4. ποταμὸς Κέρσος ὄνομα. 1, 5, 10. 2, 4, 16. πόλις — ὄνομα Καιναί. 7, 3, 12. E. 1, 4, 1. 5, 4, 25. Similiter E. 2, 1, 10. πόλει ξυμμάχῳ ὄνομα Κεδρείαις. Contracte dicitur τοὔνομα, Π. 8, 6, 2. τοῦτο δὲ τοὔνομα εὐεργετοῦντός ἐσι μᾶλλον. A. 5, 3, 1. τοὔνομα τοῦτο ἔχων. Απ. 4, 2, 25. Σ. 8, 30. it. ſequente τίς, A. 2, 5, 2. p. 112. ἤδις' ἂν ἀκούσαιμι τοὔνομα τίς ἐσιν ὁ — λέγων. ¶ 2) *vocabulum*. Αϑ. 1, 19. τὰ ὀνόματα μαϑεῖν τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ. Π. 5, 3, 17. ¶ 3) i. q. ῥῆμα. K. 13, 5. ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω — ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δέ. §. 6. ψέγουσι τοὺς νῦν σοφισὰς — ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν. ¶ 4) *honor, gloria*. Π. 4, 2, 2. τὸ τούτου ὄνομα μέγισον ηὔξετο. 8, 7, 3. p. 544. ἀρχὴν μείζω καὶ τοὔνομα τῆς βασιλείας. Intell. μεῖζον. A. 2, 6, 9. 5, 6, 8. 6, 1, 12. εἰς τὴν πόλιν τοὔνομα μεῖζον (all. μειζόνως) ἀφίξεσθαι αὐτοῦ. 7, 3, 9. Cf. Wetſten. ad Philipp. 2, 9. ¶ 5) *ſtatus, conditio*. Π. 6, 4, 3. οὔτε με ὡς δούλην κεκτῆσθαι, οὔτε ὡς ἐλευθέραν ἐν ἀτίμῳ ὀνόματι.

ὀνομάζειν, ¶ 1) *nominare*. Απ. 4, 5, 12. ἔφη τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ κοινῇ βουλεύεσθαι, *nomen habere*. ¶ 2) *nomine* ſ. *nominatim compellare*. Π. 5, 3, 17. ὁπόσοις συνέταττε, πῶς ὀνομάζων ἐνετέλλετο. In ſqq. eſt ὀνομασὶ προσαγορεύειν. §. 18. 7, 1, 10. ὀνομάσας αὐτὸν εἶπεν· ὦ Ὑσάσπα. Σ. 6, 1. ¶ 3) *breuiter commemorare, nominatim recenſere*. Αγ. 3, 2. ὀνομάσαι βούλομαι τοὺς ἐπιφανεσάτους. Sic Αγ. 1, 2. τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται, ὁποσὸς ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο, *ſi recenſentur* ſ. *laudantur maiores*. Sunt enim dativi conſequentiae. Kypk. ad Act. 15, 20. vertit *claros*, vt Leuncl. *illuſtres*. ¶ 4) *profiteri*, quod alias dicitur νομίζειν. Απολ. 24. οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους ϑεοὺς ἀναπέφηνα. ¶ 5) *recenſere in temporum ratione*. E. 2, 3, 1, Πυϑοδώρου ἄρχοντος, ὃν Ἀθηναῖοι οὐκ ὀνομάζουσι, ἀλλ' ἀναρχίαν καλοῦσιν. ¶ 6) *dicere*. c. inf. Απολ. 13. οἱ μὲν οἰωνοὺς — ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι, ἐγὼ δὲ τοῦτο δαιμόνιον καλῶ, καὶ οὕτως ὀνομάζων

ζων etc. Sic Plato ſympoſ. T. III. opp. p. 205. D. οἱ ἄλλοι — οὔτ' ἐρᾶν καλοῦνται, οὔτ' ἐρασαί. Cf. Bach.

Ὀνομακλῆς, *Onomacles.* ¶ 1) E. 2, 3, 2. vnus triginta tyrannorum Athenis. ¶ 2) E. 2, 3, 7. Ephorus octaui anni belli Peloponneſiaci eponymus.

Ὀνομάντιος, *Onomantius.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni viceſimi belli Peloponneſiaci.

ὀνομαστὶ, *nominatim.* Π. 1, 4, 15. παρακαλεῖν ὀνομασὶ ἕκαστον. 2, 2, 16. ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνομασί. 4, 1, 2. p. 200. 5, 3, 17. A. 6, 5, 14. 7, 4, 11. K. 6, 14.

ὀνομαστὸς, *celeber, clarus, illuſtris.* Heſych: ὀνομασοί· ἔνδοξοι, περιβόητοι. Αγ. 9, 7. ἅρματι νικήσας οὐδὲ (legunt οὐδὲν) ὀνομασότερος ἂν γένοιτο. — ὀνομασότατος γένοιτ' ἄν. E. 6, 1, 4. p. 357. 7, 2, 20. ὀνομασότατος καὶ ἐν τοῖς συμμάχοις καὶ ἐν τοῖς πολεμίοις. Απ. 1, 2, 14. πάντων ὀνομασοτάτω in rep. γενέσθαι. 3, 6. 2. ὀνομαστὸς ἐν τῇ πατρίδι — Ἑλλάδι — βαρβάροις. ὅπου δ' ἂν ᾖς, πανταχοῦ περίβλεπτος. Σ. 8, 7. §. 38. τρόπαια τῶν πολεμίων ἱσάμενος περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. c. ἐπὶ et dat. Απ. 1, 2, 61. Λίχας — ὀνομαστὸς ἐπὶ τούτῳ γέγονε. De ciuitate vniuerſa, Λ. 1, 1. ἡ Σπάρτη δυνατωτάτη τε καὶ ὀνομαστοτάτη ἐν τῇ Ἑλλάδι. Πο. 5. 2. ἡ πόλις — ἧττον ὀνομαστὴ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἔσαι. E. 6, 5, 38. p. 430. Cf. πόλις.

ὄνος, ¶ 1) *aſinus.* A. 2, 1, 5. τὸ στράτευμα ἐπορίζετο σῖτον ἐκ τῶν ὑποζυγίων, κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους. 2, 2, 10. aſinus nocte in caſtra immiſſus turbat exercitum. Leuncl. vult: τὸν ἀφιέντα τὸν Φόβον. Ο. 8, 4. Ιπ. 5, 6. ὧν, ἃ ὄνοις τε καὶ ἡμιόνοις ἔδοσαν ἀλεξητήρια. §. 8. αἱ ἀγελαῖαι τῶν ἵππων οὐχ ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐν τῇ ὀχείᾳ. Σ. 5, 7. τῶν ὄνων αἴσχιον τὸ σῶμα ἔχειν. Elt fere prouerbialis locutio. De prouerbio, τῶν ὄνων ὑβριστότερος, v. ὑβριστός. Π. 1, 4, 7. οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι — ἀσινεῖς εἰσι. 2, 4, 15. in finibus Armeniae ἤρουν — ὄνους ἀγρίους· πολλοὶ γὰρ ἐν τούτοις τοῖς τόποις ὄνοι καὶ νῦν. A. 1, 3, 2. in Arabia πλείστοι οἱ ἄγριοι ὄνοι. Ad illuſtrandum hunc locum, vbi etiam natura horum aſinorum de-

describitur, multa collegit Hutch. p. 46. ed. mai. inprimis de eorum celeritate. Cf. Bochart. hieroz. 1, 3, 16. p. 868. Ὄνοι καυστήλιοι v. καυστ. ¶ 2) *lapis molaris.* Poll. 7, 19. ὄνος ὁ ἀλέθων. 10, 112. ὄνος ἀλέτων. Hesych: ὄνος· ὁ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου. v. ibi interpp. Hutchinsono videtur inde nomen habere, quod molas maiores olim asini circumegerint. Aliam rationem reddit Albert. ad Hesych. in v. μύλη. Matth. 18, 6. et Luc. 17, 2. vocatur μύλος ὀνικός. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας περὶ τὸν ποταμὸν ὀρύττοντες. In nonnullis codd. post ἀλέτας leguntur haec: οὓς ἡμεῖς μύλους, οἱ δ' Ἀττικοὶ μύλας (scil. ὀνομάζουσι), quae patet e scholio esse profecta.

ὄντα, v. εἶναι nr. 45. 46. et passim.

ὄντως, *reuera.* Hesych. et Suid: ὄντως· ἀληθῶς. Ag. 1, 25. et E. 3, 4, 17. ὥστε τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. E. 4, 8, 4. Σ. 9, 5. Ipr. 5, 9. E. 3, 5, 17. οὕτως ἡ στρατιὰ τῶν Λακεδαιμονίων διελύθη. Edd. vett. ὄντως ἡ σ. τ. Λ. οὕτω διελ. 7, 4, 3. Well. e margg. edidit: ἡ μέντοι συμμαχία ὄντως ἐπεραίνετο. Reliqui habent οὕτως. Vir doctus in Biblioth. crit. Amst. Vol. II. p. 105. emendat ὅμως, quod placet Schneidero.

ὄνυξ, *vngula.* Ip. 1, 3. legimus, quales ὄνυχας Xenophon in equo requirat.

ὀξέως, *celeriter.* Hesych: ὀξέως· ταχέως. Π. 2, 4, 5. οὕτως ὀξέως σοι ὑπακούω. E. 6, 2, 8.

ὄξος, *acetum.* A. 2, 3, 9. οἶνος Φοινίκων καὶ ὄξος ἐψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. v. quos laudat Hutch. Suidas, respiciens ad hunc locum: ὄξος ἐψητὸν τὸ ἀπὸ Φοινίκων.

ὀξυλαβεῖν, *celeriter capessere* l. *facere.* Hesychius explicat ὀξέως λαβέσθαι τὰ πράγματα. Sic fere Etymol. M. E. 7, 4, 27. ὅσοι μὲν ἐγγύτατα ἐτύγχανον καὶ ὠξυλάβησαν, ἐξῆλθον· ὁπόσους δὲ ἔφθασαν πολλοὶ τῶν Ἀρκάδων — ἀπεκλείσθησαν.

ὀξὺς, ¶ 1) *celer.* Hesych: ὀξύ· ταχύ. Π. 8, 5, 4. ὅσῳ ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων, *breuiores opportunitates.* Ip. 1, 13. ἢν πάντα στρεβλὰ ᾖ, κουφότερα — ἂν εἴη, καὶ ὀξύτερον μᾶλλον τὸν ἵππον παρέχοιτο

το. Leuncl. et Camerar. *magis acrem.* ¶ 2) *acidus.* Thomas: τὸ ὀξὺ ἐπὶ τῶν μετεχόντων ὀξώδους ποιότητος, ἔνθα δὴ τὸ ἀρσενικὸν οὐκ ὀξὺς, ἀλλὰ ὀξώδης καὶ ὀξίνης, ἐναντίον ἔχει τὸ γλυκύ. Π. 6, 2, 11. p. 370. ὄψα ὅσα ἐσὶν ὀξέα καὶ δριμέα. A. 5, 4. 16. οἶνος — ὀξὺς ὑπὸ τῆς αὐσηρότητος. Ιερ. 1, 22. ¶ 3) *asper.* Ιπ. 10, 6. ἐχίνους ὀξεῖς. Mox elt τῇ τραχύτητι. ¶ 4) ὀξὺ, *acute.* Thomas: τὸ ὀξὺ, ἐπὶ μαχαίρας καὶ ὀφθαλμῶν λεγόμενον, ἐναντίον ἔχει τὸ ἀμβλύ. ἐπὶ δὲ Φωνῆς, τὸ βαρὺ. K. 5, 20. ὀξὺ βλέπειν, *acri oculorum visu praeditum esse.* 6, 20. τοὺς τόνους τῆς Φωνῆς ποιούμενον ὀξὺ, βαρύ.

ὅπη, ¶ 1) *ubi.* Thomas: ὅπου, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ η̄, ἐπὶ στάσεως τίθενται. Suid: ὅπη· ὅπου. A. 4, 2, 8. ἀναβαίνοντας ὅπη ἐδύναντο. §. 15. 5, 6, 10. τῆς χώρας — ὅπη ἂν βούληθε καταχεῖν. Cod. Paril. ὅποι. De qua iltorum vocabulorum permutatione v. ὅποι et *Gronov.* ad Arrian. 3, 25. p. 141. A. 6, 3, 7. ἡγεμόνες εἶεν ὅπη δέοι. ¶ 2) *quo.* Π. 2, 4, 17. p. 138. ὅπη ἂν τὰ θηρία ὑφηγῆται, ταύτῃ μεταθείς. 7, 4, 5. A. 1, 3, 6. 1, 4, 8. 5, 6, 10. ὅπη βούλεσθε — ἐπιπέσοιτε. 6, 6, 1. ἀπήγοντο ὅπη (Steph. malit ὅτι) ἐδύναντο προτωτάτω. §. 10. σώζοισθε ὅπη (Cod. Paril. ὅπου) θέλει ἕκασος. E. 5, 3, 26. ὅπη ἂν ἡγῶνται. 6, 4, 21. ἀγγελθείς ὅπη (Margg. ὅτι) πορεύοιτο. 7, 1, 30. c. gen. Π. 7, 2, 1. in margg. ἔφευγον ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπη ἠδύνατο ἕκασος τῆς πόλεως. In vulgatis editt. deeſt τῆς π. ¶ 3) *quomodo.* Π. 6, 1, 22. ἐκτάττεσθαι ὅπη ἂν ποάτισον δοκῇ. A. 2, 1, 13. σώζεσθαι, ὅπη δυνατόν. Leuncl. *quacunque ratione.* 6, 1, 13. ἄδηλον ὅπη τὸ μέλλον ἔξει. Sic fere Απ. 4, 3, 11. καταμανθάνομεν, ὅπη ἕκασα συμφέρει. Leuncl. *ad quae.* c. ſuperl. E. 2, 4, 28. ὅπη δύναιντο κάλλισα. 6, 1, 5. ὅπη δύναιτο ἄρισα. Cf. ἀποβαίνειν. ¶ 4) *quemadmodum.* Π. 8, 4, 1. ὅπη ἐκεῖνος διεκόσμησεν, ἡ πᾶσα ἔνδον δίαιτα καθειςήκει. Ιερ. 4, 9. τὰς δαπάνας συντέμνειν ὅπη βούλονται, *vt ſ. quando volunt.* Sic Π. 8, 3, 1. ὅπη κάλλισον καὶ ἄρισον δοκεῖ, ταύτῃ ἕκασα δεῖ καταςήσαθαι.

ὁπηνίκα, *quando.* Suid. et Phauor: ὁπηνίκα· ὁπότε, ὅταν. Addunt locum A. 3, 5,

3, 5. 12. ὅπως, ὁπηνίκα δοκοίη τῆς ὥρας, τὴν πορείαν ποιοῖντο, *quocunque tempore*. O. 19, 7. ὁπηνίκα δεῖ τιθέναι.

ὄπισθεν, *pone, a tergo*. Moeris p. 240. κατόπιν, Ἀττικῶς· ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς. Sed Thomas: κατόπιν, οὐ κατόπισθεν. Cf. Ruhnken. ad Timae. p. 112. Π. 1, 6, 19 p. 81 ὄπισθεν βοῶν. 3, 3, 19. ὑμεῖς (οὐραγοὶ) ὄπισθεν ὄντες. A. 4, 3, 6. ἐπικειτομένους τοὺς Καρδούχους ὄπισθεν. 5, 6, 3. p. 291. πολλῶν μὲν ἔμπροσθεν ὄντων, πολλῶν δὲ ὄπισθεν ἑπομένων. Λ. 12, 1. εἰ μὴ — ποταμὸν ὄπισθεν ἔχοιεν. E. 4, 1, 9. 4, 3, 15. c. ποιεῖσθαι. A. 1, 10, 6. ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμὸν, *a tergo relinquere, efficere vt nobis a tergo sit fluuius*. 6, 5, 11. ὄπισθεν νάπος ποιήσασθαι. E. 4, 1, 20. Cf. περιβάλλεσθαι. c. gen. Π. 3, 3, 13. ἔμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου — ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου. 5, 2, 1. τῶν ὀπισθοφυλάκων ὄπισθεν, *post*. A. 1, 7, 8. 5, 4, 6. c. articulo, Π. 2, 2, 2. p. 104. μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, *posteriorum, qui sunt in extremo agmine*. A. 4, 7, 16. ἔιποντο καὶ οἱ ὄπισθεν ἐκ τῆς χώρας. Hic articulus poterat abesse, et Leuncl. malebat: καὶ ὅπ. οἱ ἐκ τῆς χ. quod recepit Zeunius. E. 4, 3, 2. 12. K. 5, 30. πόδας τοὺς ὄπισθεν. §. 31. 9, 19. Cf. Φύλαξ. Sic τὰ ὄπισθεν, scil. μέρη, A. 3, 4, 24. ἔρημα καταλιπεῖν τὰ ὄπισθεν. E. 6, 5, 14. εἰς τὰ ὄπισθεν (Margg. τὸ ὄπ.) περιελάσαντες τῶν Μαντινέων. §. 16. ἐκ τῶν ὄπισθεν ἐπιπέσοιεν αὐτῷ. Margg. et Wolf. ἐκ τοῦ ὄπ. Ap. 2, 3, 19. τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, *postica*. Cf. πρόσθεν. Sed Ip. 1, 12. τὰ ὄπισθεν in equo sunt *crura posteriora*, v. σκέλος. Singular. τὸ ὄπισθεν, scil. μέρος, Π. 7, 1, 18. περιήλαυνεν εἰς τὸ ὄπισθεν. A, 4, 1, 5. μή τις ἄνω πορευομένων ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπίσποιτο, *a tergo*. Λ. 11, 8. K. 4, 4. ἀπὸ τῶν εἰς τὸ πρόσθεν, καὶ ὄπισθεν, καὶ εἰς τὸ πλάγιον. 9, 8. ἐν τῷ ὄπισθεν, i. e. εἰς τὸ ὄπ. c. gen. Π. 7, 1, 18. εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν περιελάσειεν αὐτῶν. Contracte τοὔπισθεν, A. 3, 3, 7. εἰς τοὔπισθεν τοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἵππων. Ip. 8, 10. τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος. 12, 12. παλτῷ — χρῆσθαι εἰς τὸ ἀντίον καὶ εἰς τὰ πλάγια καὶ εἰς τοὔπισθεν. Ita emen-

emendauit Leuncl. pro τοὔμπροσθεν.

ὀπίσθιος (poet. Port.), *posterior*. Ιπ. 11, 2. et 3. τὰ ὀπίσθια σκέλη. Cf. Hesych.

ὀπισθοφυλακεῖν, ¶ 1) *postremum agmen custodire* ſ. *ducere*. Π. 4, 2, 1. 5, 4, 8. ὁ Καδούσιος ὠπισθοφυλάκει, καὶ οὐ μετέσχε τῆς διώξεως. A. 2, 3. 6. 3, 2, 25. 4, 1, 12. 4, 5, 6. ¶ 2) *in extremo agmine esse*. Dicitur enim simul de militibus. A. 3, 3, 7. ἐδίωκον τῶν ὁπλιτῶν καὶ τῶν πελταστῶν, οἳ ἔτυχον σὺν αὐτῷ (Xenophonte) ὀπισθοφυλακοῦντες. 3, 2, 24. 4, 2, 3. 7, 3, 21. οἱ ἱππεῖς ὠπισθοφυλάκουν. E. 7, 2, 4. Cf. ὀπισθοφύλακες.

ὀπισθοφύλακες, *agmen postremum, extremi agminis milites*. Π. 5, 2, 1. τῶν ὀπισθοφυλάκων ὄπισθεν, ἢ τοῦ μετώπου πρόσθεν. A. 3, 3, 6. 4, 1, 5. Ξενοφῶν σὺν τοῖς ὀπισθοφύλαξιν ὁπλίταις εἵπετο. §. 13. 4, 2, 2. 7. 10. 11. 4, 3, 15. λαβὼν τῶν ὀπισθοφυλάκων τοὺς εὐζωνοτάτους. Cod. Eton. ὀπισθοφυλακούντων. §. 20. 4, 5, 13. 14. 4, 6, 4. ἐπεὶ ἦλθον οἱ ὀπισθοφύλακες, συνεκάλεσε τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς λοχαγούς. §. 13. 4, 7, 2. §. 6. ἡγεμονία τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγῶν — οὗτοι τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγοὶ ὄντες. §. 16. 17. 5, 8, 4.

ὀπισθοφυλακία, *agminis postremi custodia* ſ. *cura*. A. 4, 6, 13. λείπειν τὴν ὀπισθοφυλακίαν.

ὀπίσω, *retro*. v. πάλιν nr. 2. et εἴσω nr. 1.

ὅπλα, v. ὅπλον.

ὀπλή, *vngula*. v. Hesych. et Suid. Π. 2, 3, 5. p. 118. ὁ ἵππος τῇ ὀπλῇ ſe defendit. Ιπ. 1, 3. αἱ ὀπλαὶ quales in equo esse debeant. §. 4. τὰ ἀνωτέρω τῶν ὀπλῶν. §. 15. 4, 3, 5. 5, 9. 6, 1, 2.

ὁπλίζειν, *armare*. Π. 8, 1, 16. ὡπλισμένους καὶ ἀθρόους ὄντας ἑώρα. A. 2, 6, 13. ἀδίκους ὡς εὖ ὡπλισμένους ἐφοβεῖτο, *tutos*. Αγ. 2, 7. Λ. 11, 9. τὰ ὡπλισμένα, *partem exercitus militibus optimis instructam* ſ. *paratam*. §. 8. dicuntur κράτιστοι. E. 1, 1, 16. 2, 3, 18. p. 95. 3, 5, 8. p. 184. 5, 3, 1. ὡπλισμένους. Margg. ἐξωπλισμ. O. 4, 6. οἷς ὡπλίσθαι προσέτακται, *armatis adesse*. §. 9. Ιπ. 12, 1. §. 10. ὁπλισθείη δὲ καὶ τὰ παραμηρίδια. Ιπρ. 1, 23. οἱ φύλαρχοι — δυνατοί εἰσι καὶ τὰ ἐν νόμῳ ὁπλίσαι. Leuncl. emendat

dat κατὰ τὰ ἐν ν. Sine cauſa, opinor. Zeun. intelligit κελευόμενα poſt νόμῳ, et vertit *comparare ea, quae lex poſtulat.* Heſych: ὁπλίζεσθαι· ἑτοιμάζεσθαι. c. dat. Π. 6, 4, 2. ὡπλίσθαι τοῖς ὅπλοις τούτοις. A. 1, 8, 4. Equos et currus, Π. 6, 4, 1. ἅπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις. §. 5. p. 392. ἅρματα ὡπλισμένα — ἱππέας καὶ ἵππους ὡπλισμένους. Ιπ. 12, 8. 9.

ὁπλίζεσθαι, *ſe armare.* Π. 6, 2, 7. οὗτοι ὁπλισάμενοι τοὺς πεζοὺς τότε ἐνίκων. Ιπρ. 1, 22. καλῶς ὡπλισθῆναι τοὺς ἱππέας. §. 23. ἐπαναγκάζοντες κατὰ τὸν νόμον ὁπλίζεσθαι. Leuncl. *arma ſibi comparent.*

ὅπλισις, *armatura.* Π. 2, 1, 6. p. 93. ἐν τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. 2, 3, 8. 3, 3, 7. 7, 1, 22. 8, 5, 3. A. 2, 5, 3. ἱππέων ἢ πεζῶν ἢ ὁπλίσεως. Leuncl. *armatorum*, quod vix poteſt ferri, niſi πεζοὶ ſint ψιλοί.

ὁπλισατέον, *armare oportet.* Ιπρ. 1, 6. ὁπλιτέον καὶ ἵππους καὶ ἱππέας.

ὁπλιτεύειν, *grauis armaturae militem eſſe.* A. 5, 8, 3. ἐπήρετο αὐτὸν, εἰ ὁπλιτεύοι — εἰ πελτάζοι.

ὁπλίτης, *grauis armaturae miles*, inprimis *pedes.* v. Suid. Π. 6, 3, 11. 8, 5, 6. ὁπλίτας καὶ τοὺς τὰ μεγάλα γέρρα ἔχοντας. A. 1, 1, 2. Λ. 11, 1. ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις. §. 4. E. 2, 4, 16. πολλοὶ μὲν ὁπλῖται, πολλοὶ δὲ γυμνῆτες. ἐγένοντο δὲ αὐτοῖς καὶ ἱππεῖς. §. 23. οἱ πελτασαὶ καὶ οἱ ὁπλῖται. §. 24. 3, 2, 2. 3. 3, 4, 14. 5, 4, 40. σὺν τοῖς ὁπλίταις ἐβοήθησε. All. ὅπλοις. Απ. 3, 4, 1. 3, 5, 19. O. 8, 4. ὁπλίτης, ψιλὸς, ἱππεύς. Ιπρ. 7, 1. 2. 3. 12. Cf. ἱππεὺς nr. 3.

ὁπλιτικὸν, ſcil. σύστημα, *milites grauis armaturae.* A. 4, 8, 15. τὸ Ἀρκαδικὸν ὁπλιτικόν. 7, 3, 19. ἐάν τε ὁπλιτικὸν, ἐάν τε ἱππικόν. E. 4, 2, 10. Sed A. Ϡ. 2, 1. intelliguntur *copiae terreſtres.*

ὁπλιτικὸς, *pedeſter.* Ag. 1, 25. et E. 3, 4, 16. ταῖς ὁπλιτικαῖς τάξεσιν — καὶ ταῖς ἱππικαῖς — καὶ πελτασαῖς δὲ καὶ τοξόταις. Poſſunt tamen hic ſpecialim intelligi *grauiter armati.* E. 4, 2, 4. Permutatur in var. lect. c. πολιτικός. v. ibi nr. 3.

ὁπλομαχία, *tractatio armorum, exercitatio in armis.* A. 2, 1, 6. ἐπισήμων τῶν περὶ τὰς τάξεις τε

τε καὶ ὁπλομαχίαν. Leuncl. non bene: *gladiatoriae.* Casaub. ad Theophr. charactt. 5, 4. Xenophon, inquit, videtur innuere, hoplomachos ea aetate fuisse appellatos etiam eos, qui *tactici* Graecis proprie dicuntur. Sic Plato in Lachete, postquam p. 179. E. et p. 181. D. T. II. ed. Steph. dixerat, ὅτι καλὸν εἴη τῷ νέῳ μαθεῖν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, p. 182. A. dicit haec: ὀνήσει μὲν τοῦτο τὸ μάθημα καὶ ἐν τῇ μάχῃ αὐτῇ, ὅταν ἐν τάξει δέῃ μάχεσθαι μετὰ πολλῶν ἄλλων. μέγιστον μέντοι αὐτοῦ ὄφελος, ὅταν λυθῶσιν αἱ τάξεις — πᾶς ἂν μαθὼν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, ἐπιθυμήσειε καὶ τοῦ ἑξῆς μαθήματος τοῦ περὶ τὰς τάξεις. Cf. ὁπλομάχος.

ὁπλομάχος, *sub. campidoctore veris armis certare discens,* vel etiam *docens.* Vulgo enim iuuentus non veris armis se exercebat, sed rudibus, aut pilis praepilatis, quae dicuntur Graecis ἐσφαιρωμένα ἀκόντια. v. Casaub. l. l. Λ. 11, 8. τὰ τοῖς ὁπλομάχοις πάνυ δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι. Videntur hic quoque esse *tactici.* v. ὁπλομαχία. Nam apud Xenoph. agitur de celeri conuersione exercitus. Male Leuncl. vertit *gladiatores.* Melius vterque Portus: *qui armati proelia ineunt,* et de la Luzerne apud Gailium in notis ad versionem Gallicam p. 89. *les hommes accoutumés à servir dans l' infanterie pesante.*

ὅπλον, ¶ 1) *armatura, arma quibus corpus tegitur ac munitur.* v. Phauorin. a) Ιπ. 12, 1. ξενὸς (θώραξ) δεσμὸς, οὐχ ὅπλον ἐστίν. §. 5. τὸ ὅπλον τὴν χεῖρα καλουμένην. §. 7. 10. b) Saepius legitur pluralis, vbi fere intelligi simul debent *arma quibus vis infertur.* Π. 2, 1, 3. παρεσκευάζετο ὅπλα. 3, 2, 6. ἦκετε δεῦρο ἄνευ ὅπλων — ἄνευ ὅπλων ἥκετε. 4, 4, 3. ὁπόσοι δ' ἂν τὰ πολεμικὰ μὴ ἀποτίθωνται ὅπλα. 5, 1, 9. ὅσοι ὅπλα ἀφῄρηνται, ταχὺ ἄλλα ποιήσονται. 5, 3, 1. τοὺς ὅπλα ἔχοντας, *arma non tradentes.* 7, 1, 17. ἐπλεονέκτουν οἱ Αἰγύπτιοι τοῖς ὅπλοις. Paulo post dicuntur δόρατα et ἀσπίδες. §. 19. ὥστε τὰ ὅπλα ὁρᾶσθαι. 7, 4, 7. ὅπλοις, καὶ ἵπποις, καὶ ἅρμασι — τὰ ὅπλα κατέκαυσε. A. 1, 5, 15. ἔλαβε τὰ ὅπλα

πλα εἰς τὰς χεῖρας. All. παλτὰ, quod gloſſema videtur. 1, 10, 2. οἱ ἔτυχον ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντες, *milites, armati.* 5, 7, 5. ὑμεῖς ἐξηπατημένοι ἔχοντες ὅπλα, quibus vlciſci poſſitis. 7, 8, 11. vbi clypei et thoraces intelligendi videntur. Ag. 1, 26. et E. 3, 4, 17. πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Λ. 12, 4. τοὺς δούλους εἴργουσιν ἀπὸ τῶν ὅπλων, h. e. *a militia.* E. 2, 4, 9. 29. 3, 4, 15. 4, 2, 4. Ier. 11, 3. O. 8, 5. 12. 9, 7. Ip. 12, 11. vbi ſunt *quibus corpus tegitur.* Ipp. 1, 7. 25. c) Tribuuntur venatoribus, K. 12, 2. τὰ ὅπλα ὅταν ἔχοντες πορεύωνται. d) c. ἐν, Π. 2, 4, 1. ἐξέτασιν πάντων ἐν τοῖς ὅπλοις, *armatorum.* A. 5, 3, 4. ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίνεται. Poſſit etiam eſſe *in caſtris.* Ag. 1, 33. ἐν ὅπλοις παρεῖναι, *paratos ad proelium.* Λ. 11, 5. πολυπλοκωτάτην τὴν ἐν ὅπλοις τάξιν, militum, inprimis peditum. E. 7, 4, 38. ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι, *arma capere.* Ier. 2, 13. 10, 6. 7. e) c. ἐπὶ, Λ. 12, 7. ἐπὶ τῶν ὅπλων ἀναπαύεσθαι, *armatos,* vel *armis incubantes,* vel *prope arma.* f) c. σὺν, Π. 7, 4, 5. σὺν τοῖς ὅπλοις ἄγειν, *arma ſua retinentes.* Oppon. τούτων ἀφελομένους τὰ ὅπλα, σφενδόνας ἔχειν. §. 7. ἦγε τούτους σὺν τοῖς ὅπλοις, quae retinerent. A. 3, 2, 4. σὺν τοῖς ὅπλοις δίκην ἐπιθεῖναι, *per bellum.* 4, 3, 6. πολλοὺς συνειλεγμένους σὺν τοῖς ὅπλοις, *armatos.* All. ἐν τοῖς ὅπλ. 6, 5, 2. ἐξιέναι σὺν τοῖς ὅπλοις. 7, 3, 21. Ag. 2, 13. E. 2, 4, 28. 4, 3, 13. 6, 5, 10. σὺν ὅπλοις ἐληλυθότων, *hoſtiliter.* 7, 4, 35. ἰέναι σὺν τοῖς ὅπλοις εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. §. 39. O. 1, 23. 5, 7. 13. Cf. ἀγχέμαχα, ἀπόδειξις, βέλος, γυμνικὸς, κοῦφος, ὑπηρετικός. g) c. variis verbis, vt ἀναλαμβάνειν, Π. 2, 1, 7. ἐκφέρεσθαι, E. 3, 2, 20. οἱ σφαγεῖς — ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀγορὰν, *armati veniebant.* 6, 5, 7. c. ἐντίθεσθαι. v. ἐντίθεσθαι nr. 2. c. ἐπιφέρειν, vt Lat. *inferre,* E. 6, 5, 36. ὅπλα ἐπήνεγκαν Τεγεάταις. c. ἔρχεσθαι, A. 3, 1, 28. ἦλθον ἐπὶ τὰ ὅπλα capienda. c. θεῖν, A. 3, 5, 8. ἔθεον ἐπὶ τὰ ὅπλα. E. 5, 1, 19. c. ἰέναι, Π. 3, 2, 2. ἴτε ἐπὶ τὰ ὅπλα. c. κατατιθέναι, Π. 2, 1, 6. κατα-

θεὶς

θεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον, *proposuit*. Sed A. 5, 2, 12. καταθέμενοι τὰ ὅπλα ἐν χιτῶνι μόνον ἀνέβησαν, *armis depositis* [. *exutis*. Suid: καταθεμένους· ἀποβαλόντας. c. κελεύειν. v. infra nr. 4. c. λαμβάνειν, Π. 2, 1, 5. ἐὰν τὰ ὅπλα λαμβάνωσι ab imperatore. §. 6. p. 94. E. 6, 5, 28. εἴ τις βούλοιτο ὅπλα λαμβάνειν, *miles fieri*. A. 1, 3, 7. λαβέντες τὰ ὅπλα, *sumtis armis*. 1, 2, 2. λαβόντες τὰ ὁ. Margg. παραλαβόντες, *bello se accingebant*. Cf. λαμβάνειν nr. 25. c. μένειν, Π. 7, 2, 3. μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. c. ὁρμᾶν, E. 2, 1, 2. μὴ ἐς τὰ ὅπλα ὁρμήσωσι, *arma corriperent*. c. παραγγέλλειν, A. 1, 5, 13. παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα, *arma capere iubet*. c. τίθεσθαι, aa) *armatum consistere*. Schol. Thucyd. 2, 2. θέμενοι τὰ ὅπλα, ἀντὶ τοῦ, περιθέμενοι ἑαυτοῖς. et 8, 93. θέμενοι τὰ ὅπλα· ὁπλισθέντες. Cf. Harpocrat. qui θέμενος τὰ ὅπλα explicat περιθέμενος, et Valckenar. ad Herodot. 9, 53. A. 1, 5, 14. εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων, ἔθετο τὰ ὅπλα, *cum suis armatus stabat disceptaturus*. 1, 6, 4. ὁπλίτας — θέσθαι τὰ ὅπλα περὶ τὴν αὐτοῦ σκηνήν. 1, 10, 10. θέμενοι τὰ ὅπλα ἀνεπαύοντο. 4, 2, 11. 4, 3, 13. ἔθεντο τὰ ὅπλα, καὶ πρῶτος Χειρίσοφος — ἐλάμβανε τὰ ὅπλα, *ordinandi armati substiterunt*. 5, 2, 7. 14. 6, 5, 2. τὰ ὅπλα τίθενται. E. 3, 1, 20. 4, 5, 8. 5, 4, 8. c. formula εἰς τάξιν, *instructis ordinibus*, A. 2, 2, 10. παρήγγειλε εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι — ἧπερ εἶχον ὅτε ἦν ἡ μάχη. 5, 4, 5. ἐκβάντες εἰς τάξιν ἔθεντο τὰ ὅπλα. Vertunt *ad Graecorum aciem se adiungebant*. Similiter A. 2, 2, 4. ἀμφὶ μέσας νύκτας καὶ ἐν τάξει θέμενοι τὰ ὅπλα συνῆλθον οἱ στρατηγοὶ, *copiis cum armis in ordines redactis, postquam armatorum suo quemque loco consistere iusserant*. 7, 1, 14. θέσθε τὰ ὅπλα ἐν τάξει. bb) *in armis consistere iubere*. E. 7, 5, 22. ὑπὸ τοῖς ὑψηλοῖς ἔθετο τὰ ὅπλα. Sic E. 2. 4, 4. θέμενος τὰ ὅπλα ὅσον τρία στάδια ἀπὸ τῶν φρουρῶν ἡσυχίαν εἶχεν. Valef. ad Harpocr. p. 37. et Clericus de V. M. p. 229. fq. ed. Woll. exponunt ἀποθέμενος. 5, 2, 30. cc) c. ἀντία elt *armatum resiste-*

re

re, aciem instruere aduersus aliquem, cum suis inuadere. A. 4, 3, 19. ἀντία τὰ ὅπλα ἔθετο. E. 7, 3, 7. p. 476. ἐναντία ἔθετο τῷ ἁρμοσῇ τὰ ὅπλα. Scil. in hac formula ὅπλα θέσθαι proprie significat *arma capere* s. *induere.* v. Kuster. de V. M. 1, 25. dd) *arma ordine collocare.* A. 1, 5, 15. κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα, *suo ordine et loco.* ee) *castra metari.* E. 5, 3, 18. ἔθετο πρὸς τῇ πόλει τῶν Ὀλυνθίων τὰ ὅπλα. 6, 4, 14. Potest tamen etiam in his locis verti *in armis consistere,* vel, in priore quidem loco, *in armis consistere suos iubere.* c. τρέχειν, A. 1, 5, 13. τρέχειν ἐπὶ τὰ ὅπλα capienda. 6, 4, 20. κραυγῆς γενομένης εἰς τὰ ὅπλα ἔδραμον. c. ὑποφέρειν, Π. 4, 5, 19. αὐτοὺς δεήσει ὅπλα ὑποφέρειν, *milites fieri.* c. φέρειν, Π. 2, 3, 5. p. 120. πονεῖν ὅπλα φέροντες, *cum armis.* Cf. αἴρεῖσθαι, ἀναλαμβάνειν, ἀποφέρειν, ἁρπάζειν, ἐνδύειν, ἐπιφέρειν, κεῖσθαι, λαμβάνειν, παρατίθεσθαι, περιαιρεῖσθαι, προβάλλεσθαι. ¶ 2) *clypeus.* v. Duker. ad Thucyd. 7, 44. E. 2, 4, 16. ὅπλα — ξύλινα — οἰσύϊνα. ¶ 3) *telum.* Ita Portus in indice explicat Π. 4, 3, 3. p. 231. ὅ τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. 6, 1, 15. 6, 3, 11. p. 383. ἐξικνεῖσθαι τοῖς ὅπλοις τῶν ἐναντίων. 7, 4, 7. ὅπλον dicitur funda. Ag. 2, 13. τραύματα ἔχων παντοίοις ὅπλοις. E. 3, 3, 7. ὅπλα λήψεσθαι — ὅπλα κεκτημένα — μαχαίρας, ξίφη, ὀβελίσκους, πελέκεις, ἀξίνας, δρέπανα — ταῦτα ὅπλα πάντα εἴη, ὁπόσοις ἄνθρωποι καὶ γῆν — ἐργάζονται, καὶ τῶν τεχνῶν τὰς πλείσας τὰ ὄργανα ὅπλα ἔχειν ἀρκοῦντα. 7, 3, 7. p. 477. ὅπλοις βιαθέντες. 7, 5, 17. 5, 1, 11. ¶ 4) *castra.* A. 2, 2, 10. τὸν ἀφιέντα τὸν ὄνον εἰς τὰ ὅπλα. Hutch. malit: *in locum vbi excubabant armati.* 2, 4, 8. ὄντες πρὸ τῶν ὅπλων, *pro castris.* 3, 1, 3. ἐπὶ τὰ ὅπλα πολλοὶ οὐκ ἦλθον. §. 22. εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων ἐκαθέζοντο. 3, 3, 1. 5, 7, 13. ἔξωθεν τῶν ὅπλων. Λ. 12, 2. Φυλακὰς μεθημερινὰς πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. §. 4. οὔτε τῶν ὅπλων πλέον — ἀπέρχονται. §. 5. E. 2, 4, 4. ἀνίσαντο — ἀπὸ τῶν ὅπλων. 4, 5, 6. 6, 5, 17. πρὸ τοῦ στρατοπέδου — ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα.

§. 30.

§. 30. καταλιπόντες τὰ ὅπλα εἰς ἁρπαγὴν ἐτρέποντο. Sic Fr. Portus exponit E. 2, 3, 14. κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα — τὰ ὅπλα πάντων παρείλοντο. Posteriore loco sunt *arma*. Sed etiam prius ὅπλα potest de armis intelligi, modo ad κελεύσαντες intelligas *iέναι* l. ϑεῖν l. ὁρμᾷν: *cum iussissent eos* inde ab hoc tempore militum instar *armatos esse*. Cf. κελεύειν nr. 2. Sic supra nr. 1. erat παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα. ¶ 5) *statio militum*. Schol. Thucyd. 8, ὅπλα — τόπον ἐφ' ᾧ οἱ στρατιῶται φυλακὰς ἔχουσιν ὡπλισμένοι. Cf. Duker. ad Thucyd. 4, 44. Π. 7, 2, 2. εἶδε τοὺς μὲν Πέρσας φυλάσσοντας τὴν ἄκραν, τὰ δὲ τῶν Χαλδαίων ὅπλα ἔρημα. E. 7, 2, 6. ¶ 6) *armati*, i. q. ὁπλῖται. Π. 5, 4, 20. τὰ σκευοφόρα — μηδαμῆ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι — ὑπὸ τῶν παρυφασμένων ὅπλων. 8, 8, 11. A. 2, 2, 2. 3, 1, 19. 3, 2, 18. 24. 3, 3, 6. 3, 4, 16. 5, 4, 7. 6, 2, 5. E. 6, 5, 18. 7, 3, 7. p. 476. ὅπλα ἠθροικὼς ἐφ' ὑμᾶς, *exercitu collecto*. Cf. ἀναλαμβάνειν nr. 2. b. εἴσω nr. 3. et ὁπλίτης. Permutatur etiam in var. lect. c. ξίφος. v. ibi.

ὁπλοφορεῖν, *arma gerere, armis uti*. Π. 4, 3, 4. p. 232. ταῖς χερσὶν ὁπλοφορήσω.

ὁπλοφόρος, *armatus, miles*. Π. 5, 4, 13. τοῖς μὲν ἐργαζομένοις εἰρήνην εἶναι, τοῖς δὲ ὁπλοφόροις πόλεμον. §. 20. oppon. τοῖς σκευοφόροις, vt saepius. 6, 2, 6. §. 11. p. 372. 373. 6, 3, 2. 8, 5, 3. Sed Ier. 2, 8. αὐτοὶ ὡπλισμένοι διάγειν, καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι, verti potest *satellites*.

ὁπόθεν, ¶ 1) *vnde, e quibus locis*. Π. 6, 1, 16. ἄλλοθεν ὁπόθεν δύναιτο. A. 5, 2, 2. ὁπόθεν τὰ ἐπιτήδεια ἦν λαβεῖν, οὐκ ἦγον. Intell. ἐκεῖθεν. O. 8, 2. ¶ 2) *e qua re*. Ap. 2, 6, 3. μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται, ἢ ὁπόθεν αὐτὸς κερδανεῖ. 3, 6, 4. σκοπῶν, ὁπόθεν ἄρχοιτο. Paulo ante est ἐκ τίνος. ¶ 3) *vbi, qua parte*. A. 3, 1, 22. ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶος εἴη — ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο. 5, 7, 4. v. ὅποι nr. 2. Ip. 10, 8. ὀβέλισκον, ὁπόθεν ἄν τις λάβῃ, ὅλον αἴρει.

ὅποι, ¶ 1) *quo*. Thom. Mag: ὅποι, ἐπὶ κινήσεως. Cf. Fischer ad Weller. p. 284. Π. 1, 3, 4. μόλις ἀφικνεῖσθε (scil. ἐκεῖσε) ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. 1, 4, 8.

Digitized by Google

4, 8. ὁρῶν ὅποι ἔφευγε. A. 3, 5, 11. E. 2, 4, 4. 3, 4, 1. 3, 5, 8. p. 182. οὐκ εἶχον, ὅποι ἀποσαίεν, *ad quem, ad quos.* 5, 4, 44. ἀπορεῖν ὅποι διαβαίεν. 6, 1, 4. p. 363. 6, 4, 32. ὅποι δὲ ἀφίκοιντο (Margg. ἀφίκοντο) τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, — ἐτιμῶντο. 6, 5, 39. Απ. 3, 8. 10. c. ἄν, Π. 1, 1, 5. ὅποι ἂν ἄρξηταί τις πορεύεσθαι, *quocunque.* 5, 5, 14. p. 338. ὅποι γὰρ ἂν πορευώμεθα. 7, 3, 1. ὅποι περ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται. §. 4. A. 2, 4, 10. ὅποι (all. ὅπου) φυγόντες σωθῶμεν — ὅποι ἂν φύγωσιν. 3, 2, 17. 5, 5, 9. E. 2, 2, 12. 6, 3, 5. p. 384. Απ. 4, 4, 5. μὴ εἶναι ὅποι ἂν (Stob. ὁποίαν, *scil.* ὁδὸν) ἐλθὼν τύχοι τούτου. Σ. 4, 48. c. superlatiuo, Π. 7, 2, 1. ὅποι ἐδύναντο προσωτάτω ἀπεχώρουν. ¶ 2) *vbi.* Hesych: ὅποι· ἔνθα, ὅπου. Cf. Suid. Π. 7, 3, 2. ἐλαύνειν (intell. ἐκεῖσε) ὅποι ἂν αὐτὸν πυνθάνηται ὄντα. Zeun. e Cod. Guelf. recepit ὅπῃ. A. 5, 7, 4. ὁπόθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει, καὶ ὅποι δύεται. Vbi tamen et ὁπόθεν et ὅποι poteſt proprie intelligi. E. 6, 2, 16. 7, 4, 18. Απ. 3, 1, 11. Ιπ. 4, 1. ¶ 3) Suspectum videtur Π. 7, 3, 1. ἵνα ὅποι καιρὸς εἴη διαλαμβάνοιεν. Erneſt. ad Callim. h. in Del. 117. mauult ὅπῃ, *vbi, qua,* vt Zeun. edidit ex Iunt. Cod. Guelf. Suida et Zonara. E. 4, 3, 6. σώζεσθαι, ὅποι δύναιντο ἐς τὴν Κνίδον. Scribo ὅπῃ, dicit Stephanus. Cf. ὅπῃ et ὁποῖος, et ὅπου.

ὁποῖος, ¶ 1) *qualis*, i. q. ποῖος. Απ. 4, 4, 13. οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον, ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις, E. 3, 1, 17. ὁπόσους καὶ ὁποίους βούλοιτο. K. 8, 3. ζητεῖν ὁποῖα ἔξεισι τὰ ἴχνη. Steph. ὅποι. Zeun. defendit ὁποῖα. De ſimili var. lect. v. ὅποι nr. 1. De tempore, Π. 4, 1, 2. p. 201. σκεψάμενος ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐτρώθησαν. In ſententia indefinita c. indic. Π. 1, 3, 12. ὁποίαν βούλεσι — πορεύσῃ. Steph. malit ὁποίαν ἂν βούλῃ, probante Hutchinſono et Zeunio. c. ἄν, Π. 7, 3, 1. θεοῖς ἐξελεῖν ὁποῖα ἂν οἱ Μάγοι ἐξηγῶνται, *qualiacunque.* Poteſt etiam pro ἄν accipi, vt O. 8, 22. ὁποῖον ἄν κελεύσῃς — οὐδεὶς ἀπορήσει. it. poſt οὕτως, Σ. 4, 40. οὐδὲν οὕτως ὁρῶ φαῦλον ἔργον, ὁποῖον οὐκ ἀρνοῦσαν ἂν τροφὴν ἐμοὶ παρέχοι. it. ſequ. ſuperla-

perlatiuo, A. 7, 7, 9. ταῦτα ἐρεῖν καὶ ἄλλα ὁποῖα ἂν δύνωνται πράτισα. Praecedente κἄν, O. 8, 19. καλὸν ὑποδήματα — κἂν ὁποῖα ᾖ, καλὸν δὲ ἱμάτια — κἂν ὁποῖα ᾖ, *qualiacunque ſint*. c. τις, Π. 2, 3, 6. ὁποῖός τις ἂν ὦ, *qualiscunque fuero*. A. 3, 1, 10. ὁποῖόν τί ἐσι τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν. E. 4, 6, 2. c. τίς οὖν, Π. 2, 4, 8. p. 130. ὁποιουτινοσοῦν πράγματος, *qualiscunque tandem*. O. 12, 5. ¶ 2) i. q. ὅς, A. 5, 6, 15. ταῦτα λέγων καὶ πράττων, ὁποῖα μέλλει ὑμῖν κάλλισα καὶ ἄρισα ἔσεσθαι. Ιπ. 7, 9. ἡνίας ἐπαινοῦμεν, ὁποῖαι ἴσαι εἰσί. Eſt macrologia quaedam. Poterat eſſe ἡνίας ἴσας ἐπαινοῦμεν. A. 2, 2, 1. πράττετε ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴηθε μάλισα συμφέρειν, *quodcunque*.

ὁποσάκις, *quoties*. Π. 2, 2, 17. 2, 3, 11. Aϑ. 3, 11.

ὁποσαχῆ, *quoties*. K. 6, 23. ὁποσαχῆ οἷόν τ' ἂν ᾖ.

ὁπόσος, ¶ 1) *quantus*, i. q. πόσος. Ιπρ. 5, 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος — καὶ ἐξ ὁπόσου ἂν βραδεῖς ἵπποι ἀποφύγοιεν. Intell. διαϛήματος. E. 3, 3, 10. ὁπόσον τὸ μέγεθος εἴη. O. 4, 8. ὁπόσην μὲν τῆς χώρας ἐφορᾷ — ὁπόσην δὲ μὴ ἐφορᾷ. Σ. 4, 43. ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Saepius de ſpatio, Π. 4, 2, 11. ὁπόσον ἀπέχει. A. 3, 3, 7. ὁπόσον προδιώξειαν, τοσοῦτο ἀναχωρεῖν. 4, 3, 7. διαβαίνειν ὁπόσον ἐβούλετο. Hutch. coniicit ὅποι ἄν. Sic E. 4, 5, 12. προπέμψειαν — μέχρις ὁπόσου αὐτοὶ κελεύοιεν. De tempore, Π. 7, 5, 18. p. 446. ὁπόσον ἂν χρόνον βουλοίμην. De pretio, Π. 3, 1, 20. ὁπόσου ἂν πρίαιο. Aγ. 1, 18. Aπ. 2, 5, 1. ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. Cf. πωλεῖν. c. ſuperl. Π. 4, 5, 12. p. 247. ἤγαγον ὁπόσους ἐγὼ πλείϛους ἐδυνάμην, *quam plurimos poteram*. 5, 5, 5. p. 328. ὁπόσα πλεῖϛα ἐδυνάμην. Marg. Steph. ὡς ἐγὼ πλεῖϛα. Πο. 4, 4. ὁπόσα ἂν πλεῖϛα δύνηται. O. 20, 28. c. οὖν, Π. 1, 1, 1. κἂν ὁποσονοῦν χρόνον ἄρχοντες διαγένωνται, *quantumuis temporis*. Aϑ. 3, 3. ¶ 2) *qualis*. Heſych: ὁπόσον· ὁποῖον. A. 4, 4, 11. τὸ ϛράτευμα ὁπόσον εἴη. Non ibi de numero agitur. ¶ 3) ὁπόσοι, *quot, quam multi*. Π. 2, 4, 9. ἱππέας (intell. τόσους) — ὁπόσοι δοκοῦσιν ἱκανοὶ εἶναι. Sic A. 1, 2, 1. πλὴν ὁπόσοι ἱκανοὶ εἶησαν. Cod. Eton.

Eton. et Pariſ. ἦσαν. Π. 3, 1, 20. πόσα ἄν μοι χρήματα δώῃς; ὁπόσα ἂν δυναίμην. E. 4, 2, 7. ἐς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι πᾶν τὸ στράτευμα. O. 4, 5. 8, 14. ¶ 4) *quicunque.* Π. 2, 1, 9. περὶ ὁπόσων ἂν γένωνται ἀνθρώποις Φιλονεικίαι — ταῦτα. Ibid. ἀπάντων ὁπόσα ἀσκεῖσθαι ἀγαθόν. A. 5, 8, 4. E. 4, 2, 6. O. 4, 13. it. neutrum plur. abſolute, omiſſo κατὰ, Π. 6, 2, 11. p. 373. ὁπόσα ἂν δέηται, *in quibuscunque rebus.* Cod. Guelf. et marg. Steph. ἄν τι δέῃ. O. 20, 12. ὁπόσα θεραπείας δεῖται ἡ γῆ — ταῦτα γιγνώσκουσι πάντες. Steph. coniicit ὁπόσης, quod Welf. recepit, improbante Bachio. ¶ 5) *quotcunque, quotquot.* Π. 1, 4, 10. διαδίδου — τῶν ἄλλων ὁπόσα ἐθέλεις. 1, 6, 9. τοῖς ἰοῦσιν, ὁπόσοι ἂν ὦσιν. Eſt macrologiae ſpecies, vt 3, 2, 5. 2, 4, 8. p. 130. οὐδέν τοι πολλὰ χρήματα — ὁπόσα δ' ἦν, τούτων πάνυ ὀλίγα λοιπὰ ἔχω, *quantulumcunque autem erat.* 4, 5, 12. p. 247. ἔδωκας ὁπόσους πεῖσαι δυνηθείης — ὁπόσοι ἂν ἴωσι. A. 4, 1, 9. ὁπόσα (Cod. Eton. ὅσα) ἦν αἰχμάλωτα — πάντα ἀφεῖναι. 5, 6, 15. 6, 5, 4. vbi bis eſt ὁπόσους, priore loco all. habent ἐφ' ὅσους. E. 3, 2, 7. σφίσιν ἂν γῆν — εἶναι, καὶ ἄλλοις ὁπόσοι βούλοιντο ἐργάζεσθαι. Margg. ὁπόσοις. 4, 1, 10. Ιπρ. 3, 7. καθ' ὁπόσους μέτριον — δυναμένους ταχὺ ἐλαύνειν. v. μέτριος nr. 8.

ὁποστὸς, *quotus.* Non interrogatiuum nomen eſt, ſed numeri ordinem ac ſeriem ipſam indicans, in qua quis eſt collocatus. Ag. 1, 2. ἀπομνημονεύεται, ὁποσὸς ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο.

ὁπόταν, *quando, quoties.* Π. 1, 3, 10. ὁπόταν ᾖκῃ. 3, 2, 3. 3, 3, 14. οἱ βάρβαροι — ὁπόταν (Margg. ὅπου ἂν) στρατοπεδεύωνται, τάφρον περιβάλλονται. 7, 1, 11. ὁπόταν αἴθηθε. A. 7, 3, 18. ὁπόταν (Margg. ὁπότε) καιρὸς εἴη. Sed 2 codd. pro εἴη rectius habent ᾖ.

ὁπότε, ¶ 1) *quando, cum.* c. opt. Π. 1, 4, 6. σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι, καὶ ὁπότε οὐκ ἐν καιρῷ. §. 23. μέχρι τοσούτου, ὁπότε ἐγγύτατα γίγνοιντο. 1, 6, 3. ὅσις μὴ, ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη, τότε πολακεύοι, ἀλλ' ὅτε ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα. 2, 4, 12. A. 7, 3, 8.

Digitized by Google

3, 8. Απ. 1, 4, 19. c. indic. A. 2, 1, 1. ἠθροίσθη τὸ Ἑλληνικὸν, ὁπότε ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο. 4, 2, 16. ἦν ὁπότε — πολλὰ πράγματα παρεῖχον, *nonnunquam*. Ipr. 7, 4. ὁπότε Λακεδαιμόνιοι — ἐνέβαλον. Cf. μέχρι nr. 2. b. ¶ 2) *si, quoties*. c. opt. Π. 1, 3, 10. ὁπότε βούλοιτο εἰσιέναι. §. 14. 1, 4, 3. 4. 15. 2, 1, 13. 2, 2, 1. 2, 3, 8. 9. ὁπότε δοκοίη αὐτῷ καιρὸς εἶναι. 2, 4, 8. p. 131. 8, 2, 3. 8, 4, 1. 8, 5, 7. καὶ ὁπότε τὶς εὐτακτοίη, καὶ εἴ τις μὴ etc. A. 1, 5, 7. 1, 9, 14. 3, 4. 17. 4, 5, 22. ὁπότε τις ΦιλοΦρονοίμενός τῳ βούλοιτο προπιεῖν. All. ante βούλ. inferunt εἰ. Αγ. 1, 19. 11, 4. Λ. 5, 4. Πο. 3, 12. Ε. 6, 1, 3. Ιπ. 8, 14. ὁπότε δέξοιτο. Ibid. ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξει. Zeun. legi iubet πράξειε. Ipr. 7, 4. ὁπότε καιρὸς παραπέσοι. Zeun. ad h. l. dicit, quoties ὁπότε optatiuum regat, intelligendum esse ἄν. c. indic. Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰώθει γοῦν, ὁπότε δεῦρ' ἐμβάλλει. Steph. et Hutch. et Zeun. vel ἐμβάλλοι vel εἴωθε scribi volunt. 2, 3, 9. ὁπότε δὲ αὖ ἐδόκει αὐτῷ καιρὸς εἶναι. A. 7, 7, 3. Αγ. 1, 21. ὁπότε μετεστρατοπεδεύετο. All. rectius μεταστρατοπεδεύοιτο, all. μεταστρατοπεδεύσοιτο. E. 6, 5, 38. p. 428. ¶ 3) *quia, nam, quandoquidem*. c. indic. Π. 6, 2, 7. p. 366. τί ἂν ἐποιήσατε; ὁπότε ἀπαγγελλομένων etc. Icil. Φοβεῖσθε. 8, 3, 4. μέγας σύ γε, ὁπότε γε καὶ ἡμῖν τάξεις. A. 3, 2, 2. χαλεπὰ τὰ παρόντα, ὁπότε στρατηγῶν τοιούτων στερόμεθα. 7, 6, 9. Αγ. 7, 5. E. 6, 5, 38. p. 431. Σ. 4, 50. Cf. ὅπου, et ὁπότερος, it. παραγίγνεσθαι nr. 1. vbi ὁπότε est in var. lect. pro πρὸς ὅ. Legitur etiam pro ὁπόταν. v. ibi. it. ὁπότε δ' ἂν pro ὁ Ποτειδάν. v. Ποσειδῶν.

ὁπότερος, ¶ 1) *uter*. Π. 1, 3, 14. κρῖναι, ὁποτέρου ὁ χιτὼν εἴη. E. 1, 7, 10. p. 56. τούτων ὁποτέρῳ βούλεσθε νόμῳ — κρινέσθωσαν. c. ἄν, Π. 4, 2, 18. αὐτίκα μάλα παρέσονται ὁπότεροι ἂν κρατῶσι, *utricunque vicerint*. All. rectius ὁπότε ἄν, vt αὐτίκα — ὁπότε ἂν sit *statim — simulac*. 8, 8, 7. ὁπότεροι ἂν διαδῶσιν. K. 5, 32. ὁποτέρᾳ ἂν λυπῆται. Intell. μερίδι. Bis ponitur, Αγ. 8, 4. οὐχ ὁπότερος πλείω χρήματα ἔχει — ἀλλ' ὁπότερος ἀμείνων εἴη. Sic O. 7, 13.

7, 13. οὐ πότερος ἄρα συμβέβληται, ἀλλ' — ὁπότερος ἂν — ᾖ. ¶ 2) *alteruter.* Π. 7, 4, 3. εἰ ἀπολῶ ὁποτέρους ὑμῶν. c. οὖν, Π. 3, 2, 10. κἂν ἀδικῶσιν ὁποτεροιοῦν. §. 11. Σ. 8, 18. ¶ 3) ὁπότερα εἴτε — εἴτε, *vtrum — an.* E. 3, 5, 12. Fr. Portus elegantius esse dicit, quam ὁπότερον. ¶ 4) In var. lect. est pro πότερος. v. πότερος.

*ὁποτέρωθε, *quacunque ex parte, vbicunque.* Ιπρ. 4, 15. καλὸν ἐντεῦθεν ἐπιχειρεῖν, ὁποτέρωθι ἂν λεληθῇς παρὼν, καλὸν δὲ καὶ ἅμα ἀμφοτέρωθεν. Habet Gramm.

ὅπου, ¶ 1) *vbi.* v. ὅπη. Π. 1, 4, 16. ἀφικόμενος (scil. ἐκεῖσε) ὅπου ἦν. 2, 4, 18. ἦν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί. 6, 2, 11. p. 371. A. 3, 2, 23. 5, 6, 3. p. 290. οἶδα ὅπου (all. ᾗ) τὴν εἰσβολὴν ἀνάγκη ποιεῖσθαι. Ιερ. 1, 12. Σ. 4, 22. c. gen. E. 2, 4, 18. ὅπου ἕκαστος βούλοιτο τοῦ δρόμου. c. ἄν, Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅπου ἂν καθέζηθε, *vbicunque.* E. 2, 4, 10. p. 111. c. οὖν, Απ. 4, 1, 1. διατρίβειν ὁπουοῦν, *vbiuis.* c. περ, Π. 4, 5, 15. οὐ παρῆμεν ὅπου περ ὑμεῖς. Sic Π. 3, 3, 5. et 4, 5, 1. Zeun. e codd. pro ὅπου reſcripſit ὅπου περ, *vbicunque,* ¶ 2) *quo.* Confundi enim ὅποι et ὅπου docet Doruill. ad Charit. p. 119. Π. 3, 1, 20. ἀπελαύνετε, ὅπου (all. ὅποι) ὑμῖν θυμός. 4, 6, 4. ὅπου ἂν δεήσοι στρατεύειν. Margg. ὅποι ἂν στρατεύῃ. 6, 1, 10. ὅπου μὲν ἡμεῖς ἐληλύθαμεν — ὅποι δὲ οὐκ ἀφίγμεθα. Edd. vett. ὅπου. 8, 3, 10. 8, 4, 2. οὐχ ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον ἐκάθιζεν, *quocunque ſors tulerit.* Cod. Guelf. et edd. vett. ὅποι. 8, 5, 4. A. 6, 3, 14. O. 9, 9. ὅπου δεῖ τιθέναι. c. ἄν, Απ. 1, 6, 6. βαδίζοντα ὅπου ἂν βούλωμαι, *quocunque.* Vtramque notionem, et στάσεως et κινήσεως, habet Αγ. 6, 6. ἄδηλος γιγνόμενος ὅπου τε εἴη καὶ ὅπου ἴοι. O. 8, 2. ὅπου χρὴ κεῖσθαι — ὅπου δεῖ τιθέναι. Cf. ὅποι. ¶ 3) *qua in re.* Π. 6, 1, 5. οὐκ οἶδα, εἴ τι δεῖ λόγων, ὅπου αὐτὰ τὰ ἔργα δεικνύει τὸ κράτιστον. ¶ 4) *quomodo.* Απ. 3, 5, 1. σκοπῶμεν ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐστι. Saltem Leuncl. et Hindenb. vertunt: *quonam pacto res effici poſſit.* Απολ. 25. ὅπου ποτὲ ἐφάνη ὑμῖν τὸ τοῦ θανάτου ἔργον ἐμοὶ ἄξιον. Zeun. e Cod. Stobaei recepit ὅπως. ¶ 5) *quando.*

Digitized by Google

do. Π. 3, 3, 6. ἀγρυπνῆσαι ὅπου ἔδει. Αγ. 1, 27. 10, 1. bis. Ε. 3, 3, 6. Ιερ. 2, 16. Ο. 2, 6. ὅπου δὲ ἂν ἐνδεῶς δόξῃς τι τούτων ποιεῖν, — τιμωρήσονται. ¶ 6) *cum, quia.* c. γε, Π. 2, 3, 5. p. 119. πῶς ἡμῖν οὐχ ἡδέως ἀγωνιστέον; ὅπου γε τὰ ἆθλα πρόκειται. 6, 1, 6. τί λέγοιμεν περὶ τοῦ χωρὶς εἶναι, ὅπου γε οὐδὲ — χωρίζεσθαι συμφέρει. Marg. Steph. ὁπότε. Marg. Leuncl. ἐπεί γε. 8, 4, 14. ¶ 7) Permut. c. ἐπεί, *poſtquam.* Π. 2, 3, 7. ἐπεὶ δὲ ὁμοῦ ἐγένοντο. Cod. Guelf. ὅπου δὲ ὁμόσε ἐγέν. it. c. ὅπῃ. v. ὅπῃ nr. 2. it. ὅπου ἂν c. ὁπόταν. v. ὁπόταν. ¶ 8) ὅπου μή, *niſi, niſi vbi.* A. 1, 5, 9. οὐ διατρίβων, ὅπου μὴ ἐπισιτισμοῦ ἕνεκα.

ὀπτᾶν, ¶ 1) *coquere.* O. 16, 13. ἡ γῆ ὀπτῷτο ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Cicero ap. Nonium in v. interfici, vertit: *terram ab ſole percoqui.* Etiam Virgil. Ge. 2, 260. dixit *terram excoquere.* O. 16, 14. ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς (τῆς γῆς) ὀπτῷτο. ¶ 2) *igni torrere.* v. ἕψειν.

ὄπτεσθαι, ¶ 1) *videre.* Π. 1, 4, 10. κατέδηκε ἡματωμένα ὅπου ἴῳτο τὸν πάππον ὄψεσθαι. 2, 4, 1. ὡς ὀψομένων τῶν Ἰνδῶν, ὅπως προσίῃς. 4, 6, 2. p. 257. μέγα Φρονῶν ὅτι — ὀψοίμην τὸν ἐμὸν υἱὸν γαμέτην. Α. 7, 2, 18. οὓς ὄψεσθε. Ιερ. 4, 8. ὄψει, *videbis.* O. 7, 5. Σ. 4, 22. ἄγεις αὐτὸν ὅπου ὄψει, *videre poſſis.* Ιερ. 1, 6. c. particip. Αθ. 1, 9. ὄψει τοὺς δεξιωτάτους αὐτοῖς τοὺς νόμους τιθέντας. Ε. 3, 2, 7. Permutatur vt ſynonymon c. ὁρᾶν, Κ. 5, 3. βαδίζοντα οὐδεὶς ἑώρακεν, οὐδ' ὄψεται. Cf. nr. 2. et εἶδειν nr. 1. Mortuus Π. 7, 3, 5. dicitur οὐκέτ' ὄπτεσθαι τὴν γυναῖκα. ¶ 2) Paſſiuum: *videri, conſpici* Π. 2, 4, 17. p. 136. ἐλπὶς ὑμᾶς μὴ ὀφθῆναι. 4, 1, 8. p. 206. ἐπειδὰν ὀφθῶσι, φεύγουσι. Κ. 13, 20. ὅταν τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου — ἵνα μὴ ὀφθῇ ὑπ' ἐκείνου. c. particip. Π. 3, 1, 1. ὀφθήσεσθαι ἔμελλε τὰ βασίλεια οἰκοδομεῖν ἀρχόμενος. 4, 3, 5. Ε. 2, 1, 3.

ὀπτεύων, *inſpectans,* emendauerat Leuncl. Ιπ. 3, 4. pro ἱππεύων. Sed Zeun. defendit ἱππεύων.

ὀπτὴρ (poet. Port.), *inſpector, ſpeculator.* Thom. Mag: ὀπτὴρ, ποιητικώτερον· κατάσκοπος δὲ, ῥητορικόν. Suid: ὀπτῆρας· κατασκόπους. Cf. Helych. Poll.

Poll. 2, 59. Ξενοφῶν δὲ καὶ ὀπτῆρας. Scil. eſt forma Xenophonti vſitata et fortaſſis Attica. v. γνωσήρ. Π. 4, 5, 8. πεμψάντων δὲ καὶ ὀπτῆρας ὧν πράττομεν, καὶ Φρασῆρας ὧν ἐρωτῶμεν.

ὀπτὸς, *coctus*. Heſych: ὀπτός· — ἐψημένος πυρί. A. 2, 4, 6. τεῖχος ᾠκοδομημένον πλίνθοις ὀπταῖς. Easdem commemorat Herodianus 7, 2. quibus opponitur ὠμὴ πλίνθος ap. Pauſan. 8, 8. O. 16, 12. γῆν ὀπτὴν πρὸς τὸν ἥλιον, *terram a ſole concalefactam et quaſi excoctam*.

ὀπώρα, ¶ 1) *autumnus*. E. 3, 2, 8. ἀρξάμενος ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας. ¶ 2) *fructus*. E. 2, 4, 16. λαμβάνοντες ξύλα καὶ ὀπώραν, *fruges ex agris*. ¶ 3) *vua*. Heſych: ὀπώρα· — κυρίως δὲ ἡ σταφυλή. O. 19, 19. ψιλοῦν (τὴν ἄμπελον) πεπαίνειν τὴν ὀπώραν.

ὅπως, ¶ 1) *quomodo*. Thom. Mag: ὅπως — καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς. Ap. 4, 8, 4. ἐπεὶ αὐτὸν ἤρετο, ὅπως; (Apol. 3. eſt πῶς) c. indic. Π. 1, 6, 19. p. 82. ὅπως χρὴ τάσσειν — ἢ ὅπως ἄγειν, ἢ ὅπως etc. Nam ſaepius ibi ſic legitur. 4, 3, 4. p. 233. ὅπως δεῖ χρῆσθαι — πῶς χρὴ ἀπολαύειν. A. 1, 6, 11. ὅπως ἀπέθανεν, οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν. E. 1, 4, 5. 4, 1, 14. Ap. 1, 1, 11. σκοπῶν ὅπως (all. ὅπως οὖν) ὁ κόσμος ἔφυ. §. 17. §. 20. θαυμάζω ὅπως ποτὲ ἐπείσθησαν. Ariſtides p. 495. habet πῶς. Ap. 3, 3, 3. 3, 5, 13. c. opt. A. 4, 6, 7. τοῦτο σκεπτέον, ὅπως ἐλάχιστα — λάβοιμεν. Cod. Eton. λάβωμεν. Hutch. poſt ὅπως vult inſeri ὡς, probante Zeunio. Isp. 1, 7. οὐδ' ὅπως αἴθοιτο — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν. Stobaeus et Steph. legunt ὅπως ἄν. Ap. 1, 3, 2. τῶν ἀδήλων ὅπως ἀποβήσοιτο. Edd. vett. ἀποβήσετο. Quare Ern. dicit, videri fuiſſe ἀποβήσεται. Sed non eſt neceſſe. c. ἄν et opt. Π. 1, 4, 13. ὅπως ἂν ἀλυπόταται εἶποι. Marg. Leuncl. πῶς ἄν. 2, 1, 2. p. 87. ὅπως ἂν ἄριστα ἀγωνιζοίμεθα. 4, 3, 3. ὅπως δ' ἂν αὐτῶν ἡμεῖς κύριοι γενοίμεθα — τοῦτο οὐκέτι ἐγὼ ὁρῶ. A. 3, 1, 6. E. 2, 3, 9. 7, 1, 16. Ap. 1, 1, 6. περὶ τῶν ἀδήλων ὅπως ἂν ἀποβήσοιτο. Ern. alios ſecutus ἄν omiſit. Sic A. 5, 7, 13. πῶς ἂν ταφείησαν. Cod. Eton. ὅπως ἂν τ. c. coni. Π. 1, 4, 13. βουλευόμενον — ὅπως ἀποδρῷ. O. 7, 12. βουλευσόμεθα · — ὅπως παι-

παιδεύωμεν. Marg. Steph. παιδεύτωμεν. Steph. et Cod. Lipſ. παιδεύσομεν. c. ἂν et coni. Π. 2, 4, 1. ὀψομένων τῶν Ἰνδῶν, ὅπως ἂν προσίῃς. E. 4, 6, 2. ὅπως ἂν ὑμεῖς παραγγέλητε, συστρατευόμεθα. c. fut. indic. Π. 2, 2, 15. p. 112. μηδὲ σκοπῆτε, ὅπως — ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις. A. 1, 3, 11. σκεπτέον — ὅπως ἀσφαλέστατα ἀπίωμεν καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕξομεν. E. 7, 1, 2. p. 436. O. 9, 8. c. inf. E. 6, 2, 20. εὕρετο ὅπως μήτε ἀνεπισήμονας εἶναι, μήτε ἀφικέσθαι. O. 7, 29. πειρᾶσθαι ὅπως ὡς βέλτιστα — διαπράττεσθαι. Leuncl. delet ὅπως tanquam redundans. c. verbali, O. 13, 2. ὅπως ποιητέον. (15, 6. eſt ὡς δεῖ ποιεῖν). c. οὖν, quanquam Thom. Mag. reiicit formam ὁπωσοῦν, et Atticum eſſe dicit ὁπωσιοῦν etc. Sed Heſych: ὁπωσοῦν· ὁπωσδήποτε, οἱῳδήποτε τρόπῳ. v. Waſſ. praefat. ad Thucyd. Π. 2, 1, 13. κἂν ὁπωσοῦν καταβεβλημένα τύχῃ, *quomodocunque, temere, ſine ordine.* 8, 3, 7. εἴτε τῷ ὄντι, εἴτε καὶ ὁπωσοῦν, *quocunque modo*, i. e. arte. ¶ 2) Ponitur pro ὅτι ſ. pro accuſ. et inf. Π. 3, 3, 10. ὅπως — ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς μηδ' ὑπονοεῖτε. E. 7, 3, 7. p. 478. εἰπεῖν ὅπως οὐ δίκαιόν ἐστι. Ier. 9, 1. ¶ 3) *qua ratione.* c. ἂν et opt. A. 2, 5, 2. p. 109. οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν — εἰς ἐχυρὸν χωρίον ἀποσαίη. 4, 3, 11. An. 3, 5, 1. ¶ 4) *quemadmodum, vt.* Thom. Mag: ὅπως — καὶ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ. c. indic. Π. 1, 4, 9. ποίει ὅπως βούλει. 4, 5, 16. ποίει ὅπως ἄριστον δοκεῖ σοι εἶναι. 8, 3, 18. χρῶ ὅπως βούλει. Margg. ὥσπερ. E. 7, 2, 3. An. 1, 4, 17. c. opt. Π. 1, 2, 2. παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι. An. 4, 6, 12. c. ſuperl. et opt. Π. 1, 4, 14. διαγωνίζεσθαι ὅπως ἕκαστος τὰ κράτιστα δύναιτο, *vt quisque optime.* c. καὶ et coni. Π. 5, 1, 10. ὅπως καὶ γιγνώσκητε, οὕτω καὶ ποιεῖτε, *quocunque modo, vtcunque.* In aliis deeſt καὶ poſt ὅπως. Hutch. et Steph. γιγνώσκετε. c. ἂν et coni. Π. 5, 3, 5. οὕτω ποίει, ὅπως ἂν αὐτὸς λέγῃ. ¶ 5) i. q. ὡς. An. 2, 4, 2. ὅπως οἷόν τε ἑαυτοῖς σώζοντας, *pro viribus.* In nonnullis tamen eſt σώζονται, quod ſi verum eſſet, ante οἷόν τε inſerendum eſſet ὡς. ¶ 6) i. q. ἵνα. Thom. Mag: ὅπως

πως καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα. a) c. indic Ιπ. 2, 3. ὅπως πρᾶος — ὁ πῶλος ἐκδίδοται — ἐπιμελητέον. Steph. coniicit ἐκδιδῶται, quod etiam eſt in marg. Leuncl. b) c. indic, verbi εἰσιέναι pro fut. A. 7, 3, 17. παραγγεῖλαι ὅπως — εἴσεισι. Steph. ſine cauſa vult εἰσίῃ vel εἰσίοι. c) c. opt. Π. 1, 4, 7. ὅπως φυλάττοιεν αὐτόν. §. 16. ὅπως οὖν ἀσφαλῶς θηρῴη, ἱππέας προσέλαβε. §. 25. 5, 4, 9. ὅπως θεραπεύοιτο. Margg. ὡς θεραπεύσοιτο. 7, 1, 3. ὅπως (Margg. ὡς) πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. A. 1, 4, 5. 6, 2, 8. ὅπως οὖν μηδεὶς μετάσχοι, All. μετασχῇ. 7, 6, 25. ὅπως μηδενὶ πολέμιοι γένοιωθε, Cod. Eton. γένηθε, 7, 8, 6. Λ. 4, 8. 14, 5. ἐπεμελοῦντο ὅπως ἄξιοι εἶεν, Πο. 5, 9. d) c. ἄν et opt. Π. 1, 2, 10. ἐπιμελεῖται ὅπως ἄν θηρῷεν. All. θηρῶσι, 1, 6, 7. e) c. opt. fut. Π. 8, 1, 3. ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσοιντο. All. ἔσονται. §. 15. Αγ. 2, 8. ἐπεμελήθη ὅπως τοὺς πόνους δυνήσοιντο (all. δυνήσαιντο) ὑποφέρειν. O. 7, 5. f) c. coni. Π. 1, 2, 5. προστάττουσιν ὅπως καὶ αὐτοὶ ἀποτελῶσιν. 1, 4, 10. δὸς αὐτὰ, ὅπως διαδῶ. 1, 5, 7. p. 52. ὅπως — εὐφραίνωνται. All. ὡς — εὐφρανούμενοι. p. 56. 2, 1, 2. p. 87. ὅπως — βουλευώμεθα. §. 8. ὅπως μάχωνται. Margg. μαχοῦνται. 5, 3, 5. μηχανᾶσθαι, ὅπως λάθῃ. 7, 1, 9. ὅπως κράτιστοι φανῆσθε. Aem. Portus et Hutch. ſcribunt φανεῖσθε vel φάνησθε. A. 1, 4, 15. 4, 1, 16. ὅπως ἡγεμόσιν χρησώμεθα. Cod. Eton. χρησαίμεθα. 7, 4, 1. ὅπως μισθὸς γένηται. Cod. Eton. ὅπως ἂν μὴ γένοιτο. Λ. 13, 9. ὅπως καλῶς γίγνηται, πολεμάρχῳ δεῖ μέλειν. Ita legitur ex emendatione Stephani, ante quem legebatur γίγνεται, vt etiam eſt in Cod. Lipſ. E. 6, 5, 41. ὅπως μὴ δύνωνται ἀπελθεῖν. Margg. δύναιντο. Απ. 2, 2, 10. ὅπως ὑγιαίνῃς. Schneiderus edidit ὑγιανεῖς. Saltem mox ſequitur ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσῃ, Σ. 8, 25. οὐ γὰρ ὅπως πλείονος ἄξιος γένηται, ἀλλ' ὅπως — καρπώσηται. Margg. καρπώσεται. Ιπρ. 1, 8. ὅπως Φοβῶσί τε — καταπραΰνουσί τε. Emendant καταπραΰνωσι. §. 18. ὅπως ἔποχοι δυνήσωνται εἶναι. g) c. ἄν et coni. Π. 8, 3, 3. ἐπιμεληθῆναι ὅπως ἂν γένηται. Margg. γένοιτο. h) c. fut. indic. Π. 1, 5, 7. extr. πρόειμι ὅπως ὑμῖν παρασκευα-

σκευάσω. I, 6, 7. προξενεῖν ὅπως ἔξουσιν — καὶ ὅπως ἔσονται. §. 19. p. 82. ὅπως τὰ εἰς νύκτα κάλλισα ἕξει. 2, 1, 4. 6. 9. 2, 2, 1. 4, 2, 19. p. 223. ἐπιμεληθῆναι, ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν. 4, 4, 2. 4, 5, 11. 5, 2, 10. bis, praecedente ἐπιμελεῖσθαι. it. ibid. ἆρ' ὅπως πρωὶ παρέσῃ; vbi intell. ὅρα ſ. ἐπιμέλου. 6, 2, 3 7, 5, 13. p. 448. §. 25. ἐπιμελητέον, ὅπως μὴ ἀνήσουσι. Ita recte Portum emendaſſe pro ἀνήσωσι, dicit Abreſchius lectt. Ariſtaen. p. 12. ſq. Cf. Zeun. ad h. l. p. 698. Π. 8, 2, 12. 8, 3, 4. A. 2, 6, 5. Φροντίζειν ὅπως ἕξει. All. ἔχοι. 4, 6, 5. §. 7. ὅπως ὡς κράτιστα μαχούμεθα. 4, 8, 7. 5, 4, 10. ὅπως — δόξετε κρείττους, καὶ δηλώσετε. Cod. Eton. et Pariſ. δόξητε, δηλώσητε. Ag. 7, 7. ἐπεμελήθη ἢ ὅπως ἀποσήσεται, ἢ ὅπως μὴ ἀπόληται. Λ. 4, 5. ὅπως κράτιστοι ἔσονται. Cod. Lipſ. ἔσωνται. 14, 5. πραγματεύονται ὅπως ἀρήξουσιν, ἢ ὅπως ἄξιοι ἔσονται Aθ. 3, 9. Πο. 5, 10. Aπ. 2, 1, 1. 2, 2, 10. 2, 4, 2. ὅπως κτήσονται. All. κτήσωνται. 3, 2, 1. 3, 8, 8 O. 4, 9. 13. 14. 7, 15. 9, 11. 10, 5. 12, 8. 18, 5. ὅπως κόψουσι — τίνι τοῦτο; ſcil. δῶμεν vel προστάττωμεν. Iπ. 4, 5. 11, 10. Iπρ. 4, 6. 7. 6, 2. Intelligendum eſt σκοπεῖσθε vel ſimile quid, A. 1, 7, 3 ὅπως οὖν ἔσεσθε ἄνδρες. Cf. ἄγειν nr. 28. et σκοπεῖν. ¶ 7) ὅπως μή, *ne*. Cuius formulae etiam ſupra allata ſunt nonnulla exempla. c. opt. Π. 1, 6, 2. ὅπως μὴ συνείης. 3, 1, 6. E. 2, 4, 21. c. ἄν et opt. E. 3, 2, 1. ὅπως ἂν μὴ βαρὺς εἴη τοῖς ξυμμάχοις. c. indic. fut. Π. 1, 1, 4. βουλεύεται ὅπως μή ποτε ἔσαι. 1, 2, 3. 5, 2, 11. 8, 1, 1. A. 3, 1, 12. ὅπως μὴ ἐπ' ἐκείνῳ γενησόμεθα. Cod. Eton. γενησώμεθα. O. 3, 9. Iπρ. 3, 8. ὅπως μὴ ἀναγκάσουσιν. Marg. Leuncl. et inde male Welſ. ἀναγκάσωσιν. 7, 15. K. 9, 4. c. opt. fut. Π. 8, 1, 15. ἐπεμελεῖτο ὅπως μήποτε ἄσιτοι ἔσοιντο. Saepe intelligi debet ὅρα, Φυλάττου, ἐπιμελεῖσθε etc. vt Π. 1, 3, 15. ὅπως οὖν μὴ ἀπολῇ μασιγούμενος. 3, 3, 19. καὶ ὅπως μηδ' ἐν τούτῳ αὐτῶν ἡττηθήσεσθε. Camerar. intelligit βλέπετε. 4, 1, 8. p. 206. ὅπως μὴ ἀναγκάσωμεν αὐτούς. 4, 2, 19. p. 223. ὅπως μὴ αἰχροὶ Φανούμεθα. Zeun.

Zeun. intelligi iubet δέδοικα f. φοβεῖσθαι χρή. Σ. 4, 8. ὅπως μὴ φήσῃ τις. Similiter Π. 5, 4, 10. p. 313. δείξομεν τοῖς πολεμίοις — ἄλλους αὐτῶν ἀρείττους· καὶ ὅπως γε μηδὲ τὸ χωρίον ἡδέως ὁρῶσιν. Hutch. recte intelligit πράξομεν, vel simile. Cf. σκοπεῖν. ¶ 8) Videtur sequente ἢ idem esse quod ὁποτέρως. Σ. 4, 9. βουλευόμεθα ὅπως φιλήσομεν — ἢ μαχούμεθα. ¶ 9) μὴ ὅπως, v. μὴ nr. 12. ¶ 10) οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ, *fieri non potest quin*, *dubium non est quin*. A. 2, 4, 2. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἐπιθήσεται ὑμῖν. ¶ 11) οὐχ ὅπως, *tantum abest vt — vt, non modo non*. A. 7, 7, 4. καὶ οὐχ ὅπως δῶρα δοὺς καὶ εὐποιήσας ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ — οὐδ' ἐναυλιωθῆναι ἡμᾶς ἐπιτρέπεις. E. 2, 4, 10. p. 110. οὐχ ὅπως ἀδικοῦντες, ἀλλ' οὐδ' ἐπιδημοῦντες. All. οὐχ οὕτως. 5, 4, 34. ἐδίδασκον τὸν δῆμον ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιεν. 6, 4, 3. Sic οὔκουν ὅπως, Π. 8, 2, 7. οὔκουν, ὅπως μνηθῆναι ἄν τις ἐτόλμησε, ἀλλ' ὡς καροῦσιν — διέκειτο. Steph. dicit, in οὔκουν latere negatiuam particulam οὐχ, ante ὅπως praefigi solitam. Sed Zeun. scribendum potius putat οὐκ οὖν ὅπως. ¶ 12) οὐδ' ὁπωστιοῦν, *nullo omnino modo, ne tantillum quidem*. Π. 1, 4, 15. οὐδ' ὁπωσιοῦν φθονερῶς, *sine vlla prorsus inuidia* f. *inuidentiae suspicione*, 8, 4, 9. Λ. 11, 6. Απ. 1, 6, 11. O. 13, 12. ¶ 13) In var. lect. permutatur c. ὅπου. v. ὅπου nr. 4.

ὅραμα, *spectaculum*. Poll. 2, 54. ὡς Ξενοφῶν καὶ Δημοσθένης ὅραμα τὸ θέαμα. Π. 3, 3, 29. caedes in proelio dicuntur δεινὰ ὁράματα. Ισρ. 1, 4. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁράμασιν ἡδομένους. Ιπ. 9, 4. ἐξαπίναια καὶ ὁράματα, καὶ ἀκούσματα, καὶ παθήματα.

ὁρᾶν, ¶ 1) *videre*. a) De sensu visus, Απ. 4, 8, 8. ὁρᾶν τε καὶ ἀκούειν ἧττον. Απολ. 6. ὁρᾶν τε χεῖρον καὶ ἀκούειν ἧσσον. Ιπ. 1, 9. ἐξόφθαλμος — ἐπὶ πλεῖον ὁρᾷ. Ιπρ. 8, 3. διαφέροιεν ἂν ὅσον οἱ ὁρῶντες τῶν τυφλῶν. b) Absolute ponitur, Ισρ. 2, 9. ὄχλος δοξάζει ὁρῶν, *videns quae in oculos cadunt*. O. 7, 2. οὐδὲ ἄν γε νῦν ἑώρας. c) c. acc. Π. 5, 4, 14. θεοὶ καὶ ὁρῶσι πάντα καὶ ἀκούουσι. Γ. 6, 5, 38. p. 429. θεοὶ

θεοὶ οἱ πάντα ὁρῶντες. Π. 5, 5, 4. τί χαλεπὸν ὁρῶν οὕτω χαλεπῶς φέρεις; A. 6, 5, 5. ὅ τι τις ὁρᾷ. E. 3, 4, 16. 4, 4, 6. O. 10, 6. οὔτ' ἂν ἀνδρεικέλου χρῶμα ὁρᾴην ἥδιον. d) c. acc. absoluto, Π. 3, 1, 10. οὔπω ἑώρακας πόλιν ἀντιταττομένην πρὸς πόλιν ἑτέραν, ἥτις ἐπειδὰν ἡττηθῇ, — πείθεσθαι θέλει; A. 3, 2, 4. ὁρῶντας τοὺς στρατηγοὺς οἷα πεπόνθασιν. §. 19. ὁρᾶτε τοὺς πολεμίους, ὅτι — ἐτόλμησαν. 4, 7, 7. 6, 4, 16. ἑώρα τοὺς ἀνθρώπους, ὡς εἶχον. Αγ. 9, 4. E. 4, 1, 3. Απολ. 4. οὐχ ἑρᾷς τὰ δικαστήρια ὡς ἀπέκτειναν. (Απ. 4, 8, 4. est; οὐχ ὁρᾷς ὅτι οἱ δικασταὶ etc.) Sic passiv. Π. 8, 1, 6. ὁρῶνται ὅτι πράττοιεν, pro ὁρῶνται. e) c. acc. particip. pro inf. Π. 1, 2, 8. ὁρῶσιν τοὺς πρεσβυτέρους σωφρόνως διάγοντας. 1, 4, 15. §. 21. ἑώρων πονοῦντας. §. 22. ἑώρα διώκοντας. 2, 1, 12. 5, 1, 11. ἑωρῶμεν (all. ὁρῶμεν) τοὺς φίλους σου συνεπομένους. 5, 5, 4. ἑμαυτὸν ὁρῶ ταπεινῶς ἐλαύνοντα. §. 9. p. 331. §. 10 p. 332. 7, 5, 19. εἴ σε — ὁρῶμεν (Margg. ὁρῴημεν) καρτεροῦντα. E. 2, 3, 20. 3, 2, 9. 4, 4, 10. 4, 8, 38. 6, 5, 38. p. 430. νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ, Λακεδαιμονίους — ἥκοντας. p. 431. Απ. 2, 4, 1. 4. 2, 6, 29. ὁρῶ σοι τούτων δεῆσον. O. 2, 5. 7, 1. Σ. 8, 17. f) c. ὡς et particip. Π. 7, 5, 17. p. 444. ὁρᾶτε τούτους — ὡς πράγματα ἡμῖν παρέξοντας. g) c. gen. et passiuo, E. 7, 5, 8. τῶν ἑτέρων — ἐξῆν ὁρᾶν εἴ τι ὀρθῶς ἐπράττετο, *poterat videri, an alii recte agerent.* h) Infinitiuus iungitur adiectiuo, vt Lat. supinum, *visu*, A. 2, 6, 6. ὁρᾶν συγνὸς ἦν. K. 3, 3. αἰσχραὶ ὁρᾶσθαι. Sic A. 2, 3, 2. κατέστησε τὸ στράτευμα ὥστε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι. Cf. ποῦς nr. 6. εἶδειν, ὄπτεσθαι. ¶ 2) *inspicere, adspicere.* Απ. 4, 3, 14. ὁ ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἀκριβῶς ὁρᾶν. In sqq. ἀναιδῶς θεᾶσθαι. ¶ 3) *respicere.* c. εἰς, *fiduciam ponere in aliquo, aliquid ab aliquo exspectare.* v. Stanlei. ad Aeschyl. Sept. adv. Th. 109. Π. 4, 1, 9. μὴ εἰς τὸν σὸν θησαυρὸν πάντες ὁρῶμεν, np. omnes inde ali volentes. 5, 3, 18. c. πρὸς, Π. 2, 4, 8. πρός σε πάντα ὁρᾶν, ὃν αἰθάνομαι δαπανῶντα. Cf. Abresch. lectt. Aristaen. p. 276. ¶ 4) *spectare locum*

locum verſus, conuerſum ſ. ſitum eſſe. Π. 7, 1, 12. ἔσησαν πάντες πρὸς τὸ τοῦ Κύρου στράτευμα ὁρῶντες. Sic E. 7, 1, 7. τὰς πύλας ἐπὶ Φλιοῦντα ἰόντι ὁρώσας. Σ. 5, 6. μυκτῆρες εἰς γῆν ὁρῶσιν. Ιπ. 6, 2. ἀντίκα τῷ ἵππῳ ὁρῶν καὶ ἔξω τοῦ σκέλους. 12, 14. iaculum εὐσοχώτατον, ἐὰν κατὰ τὸν σκοπὸν ἀεὶ ὁρᾷ ἡ λόγχη, *directa pergat.* ¶ 5) *ſpectare in agendo, ſibi propoſitum habere.* Π. 2, 2, 2. p. 104. τοῦτο μόνον ὁρᾶν πάντας. 4, 2, 12. p. 218. τοῦτο μόνον ὁρᾶτε, ὅπως τὴν νίκην διασώσομεν. 8, 1, 9. τὸ δίκαιον ἰσχυρῶς ὁρῶν, *ſtudioſiſſimus iuſti.* Σ. 4, 50. τί ὁρῶν ἐν τῇ γελωτοποιᾷ μέγα ἐπ' αὐτῇ Φρονοίη, *quo conſilio, quamobrem.* ¶ 6) *curare.* Π. 1, 4, 8. οὐδὲν ἄλλο ὁρῶν ἢ ὅποι ἔφευγε. 4, 5, 1. c. inf. Π. 1, 4, 21. μόνον ὁρῶν τὸ παίειν. ¶ 7) *proſpicere.* Ita vertunt Π. 7, 1, 5. εὖ δοκοῦσι βουλεύεσθαι πρός γε ἃ ὁρῶσι· πρὸς δέ γε ἃ οὐχ ὁρῶσιν, ἔτι κάκιον etc. ¶ 8) *diſcere videndo.* O. 3, 13. ὡς ἐλάχιστα ἑωρακυῖαν. 7, 6. ¶ 9) *intelligere, perſpicere.* Π. 4, 2, 19. ποῦ δ' ἂν ἐπιδειξαίμεθα τὴν παιδείαν — ἐγὼ μὲν οὐχ ὁρῶ. 4, 3, 3. 5, 2. 11. ὁρῶ ὑμῖν σκεπτέον ὄν. A. 5, 5, 12. 6, 1, 18. E. 1, 4, 5. 2, 3, 18. p. 97. Ιερ. 1, 16. συγχωρῶ — ἀλλ' ὁρᾷς ὡς ἐκεῖνό γε οὐκ ἂν ἔτι πείσαις οὐδένα. Απ. 4, 7, 3. 5. O. 12, 7. Saepe in concionibus tales fere formulae adhibitae, Π. 4, 4, 2. ἐγὼ μὲν οὕτω γιγνώσκω· εἰ δ' ἄλλος τις ὁρᾷ ἄμεινον, λεγέτω. Steph. et Hutch. ſcribunt ἄλλο. Margg. ἄλλα τις ὁρᾷ ἀμείνονα. A. 3, 2, 25. εἰ ἄλλος τις βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω — εἰ δέ τις ἄλλο βέλτιον ὁρᾷ, λεγέτω. Hic quoque Steph. pro ἄλλος malit ἄλλο. Π. 7, 5, 17. p. 446. συμβουλευέτω τις ὅ τι ὁρᾷ συμφορώτατον. ¶ 10) *animaduertere.* Π. 2, 3, 5. p. 120. οὓς τινας ἂν ὁρᾷ ἀγαθούς. E. 2, 3, 18. p. 98. πολλοὺς ἑώρων ἐν τῇ πόλει τῇ ἀρχῇ τῇδε δυσμενεῖς. Απ. 1, 2, 15. ταῦτα ὁρῶντε. c. ὅτι, E. 4, 2, 3. ὁρῶν ὅτι οἱ πολλοὶ μένειν ἐπεθύμουν. Poſſint etiam non pauca huc referri ex nr. 1. vbi eſt c. acc. abſoluto, et c. acc. particip. pro inf. ¶ 11) *ſcire.* Π. 2, 1, 13. ἑώρα καὶ τὰ θηρία — δεινὸν ἔχοντα πόθον. 2, 3, 5. p. 117. p. 118. p. 120. τούτοις ὁρῶ αὐτὸν διδόντα. 5, 1, 7.

1, 7. ἐπειδάν τι ἁρπάσωσιν ἢ κλέψωσι, ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι σὺ — κολάζεις; *scisne.* Vertunt *nonne vides.* 5, 2, 11. ὁρῶ ἅπαντα τὰ ὄντα ἀλλότρια γιγνόμενα, i. e. γενησόμενα. 5, 4, 16. ὁρῶ σου τὸν τρόπον. E. 4, 2, 6. ¶ 12) *considerare.* Π. 5, 1, 5. ὅρα τὸ πῦρ ὡς πάντας ὁμοίως καίει. Margg. ὁρᾷς interrogatiue vt § 7. A. 3, 1, 23. c. *ei*, Π. 5, 4, 16. Φυλάττειν μέντοι ὅρα εἰ ἐπιτήδειός εἰμι, *an sim ad conseruandum idoneus.* Margg. ὥρα. ¶ 13) *prouidere, cauere, vereri.* a) Αγ. 7, 6. ὁρᾶν χρὴ μὴ οὐδ' ἔχωμεν (Cod. Harl. ἕξομεν) μεθ' ὅτου κρατήσομεν. Ιπρ. 3, 8. b) Formula ὅρα μὴ verti potest *vereor ne*, Π. 3, 1, 15. εἰ ἀπισῶν Φανείης, ὅρα μὴ — νομίσωσι — ὅρα μὴ εσῆσῃ σωΦρονίζειν. 4, 1, 8. p. 205. p. 206. ὅρα μὴ δεήσοι. Cod. Guelf. non male δεήσει. c) Imperatiuus ὅρα saepe ante μὴ debet intelligi. Cf. ὅπως nr. 7. etc. ¶ 14) *timere, cum timore videre.* E. 3, 1, 7. ὁρῶν τὸ ἱππικὸν, ἐς τὸ πεδίον οὐ κατέβαινεν. Palmerius legi iubet ὀρρωδῶν, non improbante Schneidero. 4, 3, 7. εἴ τι χαλεπὸν ὁρῴη. ¶ 15) Passiuum ὁρᾶσθαι, a) *conspici.* Π. 4, 5, 10. οὕτω ὁρωνένους εἰκὸς πλέον προανύττειν. A. 4, 3, 4. ἰδὸς μία ἡ ὁρωμένη ἦν. In praecedentibus erat Φανερά. 4, 6, 10. νυκτὸς ἰέναι, ὡς μὴ δύναθαι ὁρᾶθαι. In 2 Codd. omissum est δύναθαι. 7, 2, 10. ὅπως μὴ ὁρῶντο ἐν τῷ σκότει ὄντες. Απ. 1, 4, 19. b) *in publicum prodire, sui copiam facere.* Αγ. 9, 1. rex Persarum solet στανίως ὁρᾶθαι. c) i. q. δοκεῖν vel Φαίνεσθαι. Π. 8, 1, 14. ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο ἢ πεΦύκασιν. A. 2, 5, 3. p. 113. ὅρη ὑμῖν ὁρᾶται ὄντα πορευτέα. ¶ 16) τὰ ὁρώμενα, a) *quae cernuntur.* Π. 4, 2, 14. ἐθαύμαζον τὰ ὁρώμενα, np. hostes sibi superuenientes. All. ὁρώμενα. b) *quae cerni possunt.* Απ. 3, 10, 1. ἡ γραΦικὴ ἐσιν ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων. ¶ 17) ὁρῶ Π. 7, 5, 26. p. 460. permutatur cum εὑρω. v. εὑρίσκειν nr. 5. it. c. ἐνορᾶν, v. ibi. it. c. θεωρεῖν. v. θεωρ. nr. 3. it. ὁρῶντες c. τέως μέν. v. τέως nr. 3.

ὁρατὸς, *adspectabilis, in cernendi sensum cadens.* Π. 1, 6, 2. ὁρᾶν τὰ ὁρατά. Απ. 1, 4, 5. 3, 10, 3.

ὀργᾶν, *turgere, tumere, mollem*

mollem ſ. *maturum eſſe.* Heſych. et Timae. lex. Platon. ὀργάσας· μαλάξας. Etymol. M. ὀργῶ· ἀκμάζω. Dicitur proprie de terris, quae vere tument et genitalia ſemina poſcunt, (v. *Virgil.* Ge. 2, 324.) vel de plantis, quae ad maturitatem perueniunt. v. Victor. V. L. 8, 22. et Ruhnken. ad Timaeum. Poſterior notio locum habet O. 19, 19. τὰ σῦκα συκάζουσι τὸ ὀργῶν ἀεί. Zeun: *vt quaeque ficus eſt matura.* Cf. Poll. 1, 230. et 237.

ὄργανον, ¶ 1) *inſtrumentum.* a) medici, Π. 5, 3, 17. ἰατρὸς οἶδε τῶν ὀργάνων — τὰ ὀνόματα. 8, 2, 12. b) opificum, fabrorum, ruſticorum, rei familiaris, Π. 6, 2, 11. p. 371. τῶν σιτοποιϊκῶν ὀργάνων. p. 372. τὰ ἀναγκαιότατα ὄργανα ἐπὶ ταῦτα, np. ad colligandum, poliendum etc. p. 373. ξὺν τοῖς ὀργάνοις χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. E. 3, 3, 7. τῶν τεχνῶν τὰ ὄργανα. O. 5, 13. ἀσφαλέστερον σὺν τοῖς ὅπλοις, ἢ σὺν τοῖς γεωργικοῖς ὀργάνοις. 9. 7. ταλασιουργικῶν ὀργάνων, σιτοποιϊκῶν, ὀψοποιϊκῶν, τῶν ἀμφὶ λουτρὸν, ἀμφὶ μάκτρας, ἀμφὶ τραπέζας. c) exercitus, Λ. 11, 2. ὅσα ὀργάνων ἡ στρατιὰ κοινῇ δεηθείη. d) rei equeſtris, Iπ. 5, 5. τῆς καθάρσεως ὀργάνοις — ἄλλῳ ὀργάνῳ. Cf. Poll. 1, 185. 10, 55. 56. ¶ 2) Improprie dicitur de rebus vel hominibus, quibus ad aliquid perficiendum vtimur. Π. 5, 3, 17. ἡγεμόνων — οἷς ἀνάγκη ὀργάνοις χρῆσθαι. 7, 5, 26. p. 457. πολεμικῆς ἐπιστήμης καὶ μελέτης — γιγνώσκοντας ὅτι ἐλευθερίας ταῦτα ὄργανα καὶ εὐδαιμονίας οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀπέδειξαν. O. 2, 13. οὔτε γὰρ αὐτὸς ὄργανα χρήματα ἐκεκτήμην ὥστε μανθάνειν, *rem familiarem, quae ſunt inſtrumenta, quibus diſcamus.* Fr. Portus putat ex margine in contextum fuiſſe translatum. 12, 7.

ὀργὰς, *lucus.* Poll. 1, 10. ἡ ἄνετος θεοῖς γῆ, γῆ ἱερὰ, καὶ ὀργάς. vbi Kuhnius: quaſi ἀργάς. Helladius in chreſtomathia p. 19. ed. Meurſ. ὀργὰς κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονὰς, ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος. Pauſan. 3, 4. τῆς καλουμένης Ὀργάδος θεῶν τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἱερᾶς. Heſych:

ſych: ὀργάς· λοχμῶδες καὶ ὀρεινὸν χωρίον καὶ ἀνέργασον. Cf. Timae. lex. Platon. et Suid. it. Etymol. M. et Harpocrat. ibique Valeſ. et Duker. ad Thucyd. 1, 91. K. 9, 2. προελθόντα εἰς τὰς (Margg. τοὺς) ὀργάδας, οὗ εἰσιν ἔλαφοι πλεῖσοι. 10, 19. τὰς ὀργάδας καὶ ἕλη καὶ τὰ ὕδατα. Videntur omnino intelligi *loca inculta et ſyluoſa*, v. c. *luci*. Gailius p. 211. in priore loco explicat *bois, bocages*, Suida auctore, ſed in altero *lieux humides*, propter Etymol. M. Sed quod dixi, puto ſufficere.

ὀργὴ, *ira*. Λ. 4, 6. εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι, *ne vnquam ira habeat hanc vim, vt legibus non pareatur*. Ordo enim eſt: ὀργὴν κρατῆσαι τοῦ μὴ πείθ. τ. νόμ. v. Zeun. E. 5, 3, 7. ἡ ὀργὴ ἀπρονόητον. Απ. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι. Π. 3, 5, 5. p. 327. Φοβούμενος μή τι γένοιτο διὰ τὴν σὴν ὀργήν. E. 5, 3, 7. τοῖς ἀντιπάλοις μετ' ὀργῆς προσφέρεσθαι. Ιπ. 6, 13. et 9, 7. σὺν ὀργῇ. Pro quo legitur ὀργῇ ſine σὺν A. 1, 5, 8. 2, 6, 6. E. 5, 3, 7. c. πρὸς, Π. 4, 5, 9. τὴν πρὸς τὸν Κῦρον ὀργήν. Tribuitur equo, Ιπ. 9, 2. ἔστι θυμὸς ἵππῳ, ὅπερ ὀργὴ ἀνθρώπῳ. §. 7. canibus, K. 6, 6. Pluralis extat Ιερ. 1, 28. δεινὰς ὀργὰς καὶ λύπας ἐμποιοῦσιν.

Ὀργὴ, *Orge*. K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ὀργίζειν, *irritare, ad iram prouocare*. Ιπ. 9, 2. ἄνθρωπον ἤκιστ' ἂν ὀργίζοι τις.

ὀργίζεσθαι, *iraſci, ſuccenſere*. Π. 8, 1, 11. ἐπέγνως ἂν οὐδένα ὀργιζόμενον πρανγῇ. Leuncl. *iraſcentem cum vociferatione*, i. e. *prae ira vociferantem*. A. 6, 1, 20. ὡς οὐκ ὀργιοῦνται ἐὰν μὴ αἰρῶνται. E. 3, 1, 14. 3, 4, 4. 4, 8, 30. ὀργισθέντες οἱ Ἀσπένδιοι. Marg. Steph. ὁρμηθέντες. c. dat. Π. 2, 2, 1. ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ. E. 2, 4, 25. c. dat. et ὅτι, E. 3, 2, 16. πάλαι ὀργιζόμενοι τοῖς Ἠλείοις, ὅτι ἐποιήσαντο ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους. c. dat. et ὡς, Σ. 4, 64. σύ μοι ὡς κακῶς ἀκούσας ὠργίσθης. c. dat. et inf. Π. 4, 5, 6. τῷ Κύρῳ ὠργίζετο, μηδ' εἰπεῖν αὐτῷ ταῦτα, quod haec ſibi non indicaſſet. Steph. vult τῷ μηδ'. c. διὰ, A. 1, 2, 26. διὰ τὸν ὅλεθρον

ὄλεθρον τῶν συστρατιωτῶν ὀργιζόμενοι. E. 3, 4, 12. 3, 5, 8. p. 181. c. ἐκ, E. 3, 2, 17. ἐκ τούτων πάντων ὀργιζομένοις ἔδοξε. c. gen. E. 3, 5, 5. πάλαι ὀργιζόμενοι αὐτοῖς τῆς τε ἀντιλήψεως — καὶ τοῦ μὴ ἐθελῆσαι ἀκολουθῆσαι. Dicitur de equo, Ιπ. 1, 10. ὅταν ὀργίζηται ἵππος ἵππῳ, ἢ ἐν ἱππασίᾳ θυμῶται. 2, 3. 10. 15. Cf. ἄχθεσθαι et χαλεπαίνειν.

ὀργίλος, *iracundus*. Ιπ. 9, 7. ἄνθρωπος ὀργίλος πολλάκις — πολλὰ ἀνήκεστα ἐποίησεν.

ὀργυιὰ, *passus, vlna, mensura sex pedum, spatium illud quod efficitur expandendis brachiis vna cum pectore*. v. Poll. 2, 158. et Phauorin. qui etymon addit: παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰ γυῖα, ὅ ἐστιν τὰς χεῖρας. Etymol. M. ὀργυιὰ σημαίνει τὴν ἔκτασιν τῶν χειρῶν, σὺν τῷ πλάτει τοῦ σήθους. Hesych: ὀργυιά· ἡ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις, καὶ τὸ μέτρον — πήχεις τρεῖς. Cf. Suid. et Hutch. in indice mensurarum, et interpp. Hesych. A. 1, 7, 11. τὸ μὲν εὖρος ὀργυιαὶ πέντε, τὸ δὲ βάθος ὀργυιαὶ τρεῖς. 4, 5, 4. 7, 1, 19. μυρίας κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. Απ. 2, 3, 19. χεῖρες, αἱ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἅμα ποιῆσαι — πόδες οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν.

ὀρέγειν, *porrigere*. Timaeus lex. Platon. ὀρέξαι· δοῦναι, ἀποτεῖναι. Legendum προτεῖναι. v. Ruhnken. Hesych: ὤρεξε· παρέχεν, ἔδωκε. A. 7. 3, 14. ἐκέλευσεν αὐτῷ τὸ κέρας ὀρέξαι τὸν οἰνοχόον. Cf. χείρ nr. 1. n.

ὀρέγεσθαι, ¶ 1) *concupiscere, appetere, affectare*. c. gen. Π. 2, 4, 16. πρὸς τὰ ὄρη ὧν ὠρέγετο. 5, 3, 18. oppon. ἀπέχεσθαι. 8, 2, 11. p. 488. ὀρέγομαι ἀεὶ πλειόνων. Αγ. 1, 4. οἱ βασιλεῖς οὐδεπώποτε μειζόνων ὠρέχθησαν. Λ. 7, 3. E. 4, 4, 6. τῶν καλλίστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν ὀρεγομένους. Ιερ. 7, 1. τιμῆς ὀρεγόμενοι. §. 3. Απ. 1, 2, 15. ὀρέξασθαι τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ. §. 16. Σωκράτους ὠρεχθήτην. 3. 1, 1. Σ. 4, 42. τῶν ἀλλοτρίων ὀρέγονται. Ιπρ. 1, 23. c. inf.. Σ. 8, 27. τῷ ὀρεγομένῳ ἐκ παιδικῶν φίλον ἀγαθὸν ποιήσασθαι. De amore impudico, Λ. 2, 15. εἴ τις παιδὸς σώματος ὀρεγόμενος φανείη. Σ. 8, 23. §. 35. ἐὰν καὶ ὀρεχθῇ τις σώματος. ¶ 2) *desiderare, optare*. Πο. 2, 6.

Digitized by Google

6. ὀρέγεσθαι τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως. 3, 11.

ὀρεινὸς, ¶ 1) *montanus, montosus.* Π. 1, 3, 3. ἐν ὀρεινῇ οὔσῃ τῇ χώρᾳ. 3, 2, 3. A. 5, 2, 2. χωρία ὀρεινά. Π. 1, 6, 19. p. 82. ἄγειν ὁδοὺς ὀρεινὰς ἢ πεδινάς. 2, 4, 17. p. 136. ἴθι τὴν ὀρεινὴν, scil. ὁδόν. Sic E. 6, 4, 3. ὀρεινὴν πορευθείς. ¶ 2) *montes incolens.* A. 7, 4, 7. ἐν τοῖς ὀρεινοῖς (all. ὀρείοις) τοῖς κλουμένοις Θραξί. §. 16. τῶν Ὀρειτῶν. Hutch. mutat in ὀρεινῶν.

ὄρειος, *montosus, arduus.* Ιπ. 8, 1. τρέχειν πρανῆ καὶ ὄρεια. K. 5, 17. lepores ὄρειοι, *in montibus degentes.* Suid: ὀρεία· ἡ ἐν ὄρεσιν ἀναστρεφομένη. Cf. ὀρεινός.

Ὀρείτης, v. ὀρεινός.

Ὀρέστης καὶ Πυλάδης, Σ. 8, 31. par amicorum.

ὀρεωκόμος, *mulio.* Hesych: ὀρσοκόμος (Ita etiam scribitur ap. Poll. 7, 183. vbi tamen Hemsterhusius monet, Attice scribi ὀρεωκόμος, laudato eam in rem loco Aristoph. Thesmophor. 498.) ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων. E. 5, 4, 42.

ὀρθιάδε βαίνειν, Λ. 2, 3. *ardua loca conscendere.* Stob. habet ὄρθιά γε.

ὄρθιος, ¶ 1) *arduus, praeceps.* A. 1, 2, 21. ὁδὸς ὀρθία ἰσχυρῶς. 4, 1, 15. 4, 2, 10. μασὸς πολὺ ὀρθιώτατος. 4, 6. 9. πολὺ ῥᾷον ὄρθιον ἀμαχεὶ ἰέναι, ἢ ὁμαλὸν, πολεμίων ὄντων, *per locum arduum* f. *acclivem niti.* Intell. χωρίον. Ιπ. 8, 6. πολὺ ἥδιον τὸ πρανὲς τοῦ ὀρθίου δραμεῖται. c. πρὸς, A. 4, 2, 2. πρὸς τὸ ὄρθιον ἐμβαίνειν, i. q. ὄρθιον ἰέναι. 4, 8, 21. πρὸς τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. E. 2, 4, 10. p. 110. πρὸς ὄρθιον ἰέναι. 5, 4, 54. ἐδίωξαν αὐτοὺς πρὸς ὄρθιον. 7, 2, 13. 7, 5, 12. ἐπορεύετο πρὸς ὄρθιον ἐπὶ τοὺς πολεμίους. In aliis deest πρὸς ὄρθιον. Ιπ. 8, 8. E. 6, 4, 14. ἦν οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ μᾶλλόν τι τὸ στρατόπεδον. Cf. ὀρθιάδε. Metaphorice, Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα, *laboribus et difficultatibus obiiciens.* Απ. 2, 1, 20. ex Hesiodo: ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, np. ἀρετήν. Cf. *Aelian.* V. H. 13, 32. ¶ 2) *rectus, non obliquus, non perturbatus.* K. 6, 14. τὸ ἴχνος ὄρθιον. §. 15. Sic K. 5, 29. ἔφυγεν ὄρθιον, *recta via.* ¶ 3) ὀρθία Φάλαγξ, *acies recta*, ab Aeliano ita describitur: ὅταν ἐπὶ κέρατος πορεύηται,

ται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τοῦ μήκους. Phauorin: καθόλου λέγεται πᾶν τάγμα ὄρθιον ὃ ἂν τὸ βάθος ἔχῃ πλέον τοῦ μήκους. Cf. Suid. in v. ὀρθία. Π. 3, 2, 3. ὀρθίους ποιησάμενος τοὺς λόχους ἡγεῖτο, *lochis aduerſis collocatis* ſ. *ad cornua explicatis, porrecta fronte.* A. 4, 2, 8. προσβάλλουσι πρὸς τὸν λόφον ὀρθίοις τοῖς λόχοις, *ſingulis lochis vna ſerie procedentibus, ita vt profunditas lochi eſſet tanta, quantus erat numerus militum, quibus lochus quisque conſtabat.* 4, 3, 13. ἄγειν τοὺς λόχους ὀρθίους. 4, 8, 8. λόχους ὀρθίους ποιῆσαι. §. 10. ὀρθίους τοὺς λόχους ποιησαμένους — ὀρθίους ἄγοντες. §. 11. διακόψαι οὐ ῥᾴδιον ἔσαι λόχον ὄρθιον. §. 12. 13. e quo loco patet, in λόχοις ὀρθίοις non denſe λόχους fuiſſe conglobatos. 5, 4, 11. ¶ 4) Ὀρθία, *Orthia*, vocabatur apud Arcadas et Lacedaemonios Diana. Heſych: Ὀρθία· Ἄρτεμις. οὕτως εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρίου, ἔνθα ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἵδρυται. v. Meurſii Graecia feriata in v. διαμαστίγωσις. Th. Muncker. ad Hygin. fab. 261. Grammius iu Xenophonteis p. 24 — 31. et quos laudat Koen. ad Gregor. de dialectis p. 141. Ad eius aram pueri verberibus caedebantur nudi. v. quos laudat Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 277. A. Λ. 2, 10. παρ' Ὀρθίας (ſcil. βωμῷ. v. Plutarch. Lycurg. 18.) — μαστιγοῦν. Cf. Zenn. ad h. l.

ὀρθοδρομεῖν, *recto curſu ferri, recta currere.* Poll. 1, 204. ἡ ἐπ' εὐθεῖαν κατὰ μῆκος ἔλασις — καλεῖται ὀρθοδρομεῖν, ὥσπερ τὸ ἐναντίον, ἀποκάμπτειν. Ιπ. 7, 14. τό τε ὀρθοδρομεῖν, καὶ τὸ ἀποκάμπτειν.

ὀρθὸς, ¶ 1) *rectus, non curuus.* A. 6, 6, 22. πορευόμενοι τὴν ὀρθὴν ὁδόν. O. 19, 9. τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον, *ad perpendiculum.* Vbi oppon. πλάγιον. Cf. Ammon. in v. εὐθυ. Σ. 2, 25. τὰ ἐν γῇ φυόμενα — ὀρθὰ αὔξεται. Ιπ. 1, 4. ὁσᾶ ἄγαν ὀρθὰ, ὥσπερ αἰγός. Oppon. ἄγαν ταπεινά. K. 4, 1. 8. 5, 30. Cf. ἀναβλέπειν, ὄμμα, et σίχος. ¶ 2) ὀρθὰ ἴχνη K. 5, 6. quibus opponuntur συμπεπλεγμένα, a Pollucе 5, 66. nominantur εὐθέα, quo auctore 5, 67. ἴχνη ὀρθὰ ſunt, quando lepus in poſteriores pedes

des se erigit clamore audito auscultaturus. ¶ 3) *erectus, erecto corpore stans.* Π. 7, 1, 16. τοὺς μὲν ὀρθοὺς — ἀνετρέποντο, τοὺς δὲ πίπτοντας etc. 8, 4, 9. ἦν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι. A. 4, 8, 16. ὀρθὸς οὐδεὶς ἐδύνατο ἴσχεσθαι. All. ὀρθῶς. Απ. 1, 4, 11. dii ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν. 2, 1, 22. ὀρθοτέραν τῆς φύσεως. Ιπ. 1, 8. equi αὐχὴν μὴ ὥσπερ κάπρου προπετὴς πεφύκοι, ἀλλ' ὥσπερ ἀλεκτρυόνος ὀρθὸς πρὸς τὴν κεφαλὴν ἥκοι. Pollux 1, 189. vitiose: τράχηλος εὐκαμπὴς, ὡς ἀλεκτρυόνων, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ κάπρου ὀρθός. v. Kühn. ad h. l. et Vlit. ad Nemesian. 247. qui nomen ὀρθὸς ap. Pollucem duplici notione putat accipi posse: *erecta, vt gallorum, non recta, vt porcina.* Ιπ. 7, 5. ¶ 4) *in altum erectus.* Ιπρ. 5, 7. τοὺς μὲν — ὀρθὰ τὰ δόρατα ἔχειν — τοὺς δὲ ἄλλους ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερφανῆ. Sic Σ. 2, 11. ξίφη ὀρθὰ, *gladii* (in circulo quodam) *erecti in mucronem.* Cf. τιάρα. ¶ 5) *arduus.* Ita Camerar. exponit Ιπρ. 3, 14. τὰ ὀρθὰ ταχὺ ἑλαύνειν χρή. Immo eli *recta, non in orbem.* Leuncl. *incursu recto.* ¶ 6) *verus.* K. 3, 7: αἱ οὐκ ἀταλλαττόμεναι ἐκ τῶν τριμμῶν τὰ ὀρθὰ οὐ γιγνώσκουσι, scil. ἴχνη, i. e. *quae recta ad cubile ferunt, vel ferarum cursum recte et indubie indicant.*

ὀρθότης, *erectus ad sidera vultus et status.* Απ. 1, 4, 11. ἡ ὀρθότης hominis προορᾷν — πλεῖον ποιεῖ.

ὀρθοῦν, *erigere, exstruere.* E. 4, 8, 10. ἀφικόμενος πολὺ τοῦ τείχους ὤρθωσε. Cf. Poll. 1, 174.

ὀρθοῦσθαι, ¶ 1) *erigi.* Απ. 3, 10, 15. τοῦ σώματος τοτὲ μὲν κυρτουμένου, τοτὲ δὲ ὀρθουμένου. ¶ 2) *erecto corpore stare.* Π. 1, 3, 9. ebrii dicuntur οὐδ' ὀρθοῦσθαι δύνασθαι. 8, 8, 6. ¶ 3) *in altum assurgere, bene crescere.* Σ. 2, 25. τὰ ἐν γῇ φυόμενα — οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι.

ὄρθρος, *diluculum, cum dubia iam lux est.* Thomas Mag: ὄρθρος, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρὸς, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι. Cf. Phrynich. et Ammon. A. 2, 2, 10. ἅμα ὄρθρῳ. 4, 3, 7. ἐπεὶ ὄρθρος ἦν. E. 2, 1, 14. 2, 4, 15. τὸ πρὸς ὄρθρον. Leuncl. *matutino tempore,* i. e. *gegen Morgen.* K. 6, 6.

6, 6. εἰς ὄρθρον καὶ μὴ πρωΐ. Cf. ἀνίσασθαι.

ὀρθῶς, ¶ 1) *recte, ſine errore.* Π. 2, 4, 5. νομίσας αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν. 5, 4, 21. 5, 5, 5. οὔτε λέγεις ἀληθῶς, οὔτε ὀρθῶς γιγνώσκεις. A. 1, 9, 17. ὀρθῶς κρίνειν τοὺς ἱππεῖς καὶ εὐνους καὶ βεβαίους. 7, 3, 20. E. 6, 5, 37. ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος. Απ. 3, 7, 8. O. 3, 9. καὶ ταῦτα ἴσως οὕτως ὀρθῶς ἔχει, *quae ſi facis, fortaſſe non es reprehendendus.* Formula ὀρθῶς λέγεις, Απ. 3, 6, 8. eſt affirmantis. Similiter O. 16, 2. Φασὶ — ὀρθῶς γεωργήσειν· ὀρθῶς γε (ſcil. εἰσὶ vel Φασὶ) — ταῦτα λέγοντες. Superl. Ιπ. prooem. ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι, *ex regulis artis.* 9, 1. ὡς ἂν ὀρθότατα ἑκατέρῳ χρῷτο. Cf. γιγνώσκειν nr. 11. extr. et ὁρίζειν. ¶ 2) De erecto hominis ſtatu, Ιπ. 7, 5. οὐ τὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ὥσπερ ὀρθῶς ἂν διαβεβηκὼς εἴη τοῖν σκελοῖν, *ſeſſionem qua homo videtur erectus ſtare cruribus diuaricatis.* ¶ 3) *iuſte.* A. 3, 2, 4. ὀρθῶς ἔχειν τῶν καλλίστων ἑαυτὸν ἀξιώσαντα τῆς τελευτῆς τυγχάνειν, *par eſſe.* Antea dicebatur πρέπειν. E. 3, 5, 8. οὐκ ὀρθῶς μέμφεσθαι. Απ. 3, 7, 3. καλῶς συμβουλεύοντα, καὶ ὅταν τι ἁμαρτάνωσιν ὀρθῶς ἐπιτιμῶντα. De iudicibus, E. 7, 3, 7. p. 475. ὑμᾶς ὀρθῶς — γνώσεσθαι. ¶ 4) *ſincere, aperte, poſitis ambagibus.* Similiter ap. Terent. heaut. 4, 3, 28. eſt *recta via.* Απ. 3, 11, 11. κατὰ Φύσιν τε καὶ ὀρθῶς ἀνθρώπῳ προσφέρεσθαι. Niſi malis h. l. vertere *apte*, vel *vt decet, vt par eſt.* ¶ 5) *cum fide.* Π. 7, 4, 6. τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα ἃ ἔλαβεν. ¶ 6) *cum ratione.* A. 2, 5, 2. p. 109. ἡμῖν οὐκ ὀρθῶς ἀπίστεις. ¶ 7) *diligenter.* Π. 2, 2, 7. εὑρήσεις καὶ σὺ, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμὲ ἀληθῆ λέγοντα. 3, 1, 17. ¶ 8) *cum vtilitate.* E. 5, 2, 20. ὀρθῶς ἔχειν τὰ δένδρα καταβάλλειν, *vtile fore.* c. dat. Ιπ. 8, 10. ὀρθῶς ἔχει τῷ ἑλκομένῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον. Sic de ſententia verborum bona, non noxia, Απ. 1, 2, 57. ἐκ τούτων ὀρθῶς ἂν ἔχοι τόδ' ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος. ¶ 9) In var. lect. permutatur c. ὀρθός. v. ibi nr. 3.

ὅρια, *fines regionis.* Π. 2, 1, 1. διέβαινον τὰ ὅρια. — ἀΦίκοντο μέχρι τῶν ὁρίων τῆς

τῆς Περσίδος. 2, 4, 11. τεθήρακα ἀμφὶ τὰ ὅρια τῆς σῆς χώρας. Αγ. 2, 5. ἐπορεύθη εἰς τὰ (E. 4, 3. 8. μέχρι πρὸς τὰ) τῶν Βοιωτῶν ὅρια. E. 5, 4, 10. οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν ὁρίων ἤδη παρῆσαν. §. 12. E. 4, 6, 4. ἐγένετο ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς πολεμίας. Π. 2, 4, 18. ἐπὶ τοῖς ὁρίοις (ἐλμὶ). 8, 5, 11. ἐπὶ Περσῶν ὁρίοις ἐγένετο πορευόμενος. A. 5, 4, 1. E. 7, 2, 20. χωρίον ἐπὶ τοῖς ὁρίοις (Margg. ὅροις) τειχίζουσι. Π. 1, 4, 18. ἐπιβοηθεῖ πρὸς τὰ ὅρια. 2, 4, 16. προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια. 2, 4, 15. πρὸς τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο. 3, 3, 11. ἦν πρὸς τοῖς ὁρίοις. E. 5, 4, 9. Cf. διαβαίνειν.

ὁρίζειν, ¶ 1) *terminare, fines constituere.* Π. 8, 6, 10. τὴν ἀρχὴν αὐτῷ ὥριζεν πρὸς ἕω ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα. 8, 8, 1. ἡ βασιλεία ὡρίσθη πρὸς ἕω. ¶ 2) *distinguere, seiungere, separare.* A. 4, 3, 1. ποταμὸν ὃς ὁρίζει τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν χώραν, *fines constituit inter Armeniam.* 4, 8, 1. c. ἀπὸ, O. 9, 5. τὴν γυναικωνῖτιν θύραν βαλανείῳ ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος. ¶ 3) *definire.* De numero, A. 7, 7, 21. οὐ γὰρ ὁ ἀριθμὸς ὁρίζων ἐστὶ τὸ πολὺ καὶ ὀλίγον. Sic Ap. 1, 2, 35. ὁρίσατέ μοι, μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ. ¶ 4) *describere, definire.* Ap. 4, 6, 4. ὀρθῶς ἂν ἡμῖν (i. e. ὑφ' ἡμῶν) εὐσεβὴς ὡρισμένος εἴη.

ὁρίζεσθαι, ¶ 1) *termini loco f. tanquam terminum ponere.* A. 7, 5, 8. οἱ Θρᾷκες — ξύλας ὁρισάμενοι — πρὶν ὁρίσασθαι. Hutch. mauult ἐρεισάμενοι et ἐρείσασθαι. ¶ 2) *definire, constituere.* tempus, Αγ. 1, 10. ὁρισάμενος τῆς πράξεως τρεῖς μῆνας. ¶ 3) *describere, definire.* Ap. 4, 6, 6. ὀρθῶς ἄν ποτε ἄρα ὁρισοίμεθα (all. ὁριζοίμεθα); ὁριζόμενοι δ' καίους, εἶναι τοὺς εἰδότας τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα; ¶ 4) *iudicare, statuere.* E. 7, 3, 8. ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι.

ὁρκίζειν, *iusiurandum exigere, ad iusiurandum adigere.* Σ. 4, 10. οὐδενὸς ὁρκίζοντος, ἀεὶ ὀμνύοντες.

ὅρκος, *iusiurandum, formula iurisiurandi.* Dicitur inprimis saepe de iureiurando in foederibus et pace. c. κατὰ, E. 5, 4, 54. κατὰ τοὺς ὅρκους, e foedere. 6, 4, 2. 6, 5, 10. 36. c. παρὰ, A. 2, 5, 13. παρὰ τοὺς ὅρκους ἔλυσε τὰς σπονδάς. 7, 7, 10. οἳ τούτους παρὰ τοὺς ὅρκους (all. νόμους) ἠδίκησαν

σαν. E. 6, 5, 10. 36. 37. c. gen. Π. 2, 3, 5. p. 120. σὺν θεῶν ὄρκῳ λέγω, ἢ μὴν δοκεῖ, *per deos iurans.* A. 2, 5, 2. p. 109. οἱ θεῶν ὅρκοι ἡμᾶς κωλύουσι πολεμίους εἶναι, *quae fiunt per deos.* p. 110. per hendiadyn dicitur: περὶ τῶν θεῶν τε καὶ τῶν ὅρκων οὕτω γιγνώσκω. 3, 1, 14. 3, 2, 6. c. inf. fut. Λ. 15, 7. ὁ ὅρκος ἐστὶ τῷ βασιλεῖ — βασιλεύσειν etc. c. variis verbis, Π. 5, 1, 10. οἷς τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἔδωκα. 8, 8, 2. εἴτε ὅρκους ὀμόσαιεν, ἠμπέδουν. §. 3. τοὺς μεγίστους ὅρκους παραβάς. A. 2, 5, 2. ὅρκους γεγενημένους. Αγ. 3, 2. τοὺς ἐκείνου ὅρκους καὶ τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον. Λ. 15, 7. ὅρκους ἀλλήλοις ποιοῦνται. Αθ. 2, 17. συμμαχίας καὶ τοὺς ὅρκους ἐμπεδοῦν. E. 1, 3, 7. ὅρκους ἔδοσαν καὶ ἔλαβον παρὰ Φαρναβάζου, ὑποτελεῖν τὸν Φόρον etc. §. 8. τοῖς ὅρκοις οὐκ ἐτύγχανε παρὼν — τὸν κοινὸν ὅρκον ἀλλήλοις ἐποιήσαντο. 2, 4, 30. τοῖς ὅρκοις ἐμμένει ὁ δῆμος. 5, 1, 29. δέξασθαι τοὺς ὅρκους. 6, 4, 1. 7, 1, 27. εἴ τι ὅρκων δέοιντο. §. 28. 7, 4, 36. Cf. κατέχειν, κοινός, λύειν, ὀμνύναι.

ὁρκοῦν, i. q. ὁρκίζειν. v. Valef. not. ad Mauſſac. in Harpocrat. ad p. 231. et mox ὁρκωτής.

ὁρκωτὴς, *ſacramenti exactor, qui praeeundo iusiurandum concipit.* Heſych: ὁρκώπης (leg. ὁρκωτής)· ὁ ὁρκίζων. v. ibi interpp. E. 6, 5, 3. Ἀθηναῖοι ἐξέπεμψαν τοὺς ὁρκωτὰς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι.

ὁρμαθὸς, *ordo, ſeries.* Ab Heſychio, Suida et Etymol. M. explicatur nomine σίχος. Π. 6, 3. 1. πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν σκευοφόρων.

ὁρμᾶν, ¶ 1) *impellere, incitare.* Iπ. 7, 17. πρὸς τὸ θᾶττον αὐτὸν (equum) ὁρμάτω. §. 18. ὁρμῆσαι εἰς τὸ τάχιστον, ad curſum celerrimum. ¶ 2) *proficiſci.* Scil. omiſſus eſt acc. ἑαυτόν. c. acc. A. 3, 1, 7. ὁρμᾶν τὴν ἄνω ὁδόν. Hutch. vult intelligi ἐπὶ vel εἰς. De nauigantibus, E. 1, 3, 2. ἐκεῖθεν ἐπὶ Βυζάντιον ὁρμήσαντες. 1, 6, 14. ¶ 3) *tendere, contendere.* c. ἐπὶ, A. 4, 3, 23. ὥρμησαν δρόμῳ ἐπ' αὐτούς. c. κατὰ, A. 5, 7, 15. εἶδον ὁρμῶντας καθ' ἑαυτούς, ita vt hoſtes eſſe putarent. ¶ 4) *ad expeditionem proficiſci* ſ. *progredi.* A. 3, 4, 20. πολὺ διέφε-

διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, ἢ πορευομένους ἐπιοῦσι — μάχεσθαι, *erumpentes, excurrentes.* E. 3, 4, 14. πρόσθεν ὥρμησαν — ἐς χεῖρας ἦλθον. Ιπρ. 4, 14. 8, 23. equites aduerſis hoſtibus εἰώθασιν — ὁρμᾶν βραδέως. Poſſis h. l. intelligere τοὺς ἵππους. Margg. ὁρμᾶσθαι. c. acc. Π. 8, 6, 10. ὥρμα δὴ ταύτην τὴν στρατιάν. Doruill. ad Charit. p. 119. intelligit transitiue. Hutch. et Steph. malint εἰς vel ἐπὶ intelligere. In cod. Budenſi eſt ὥρμα, ταύτην τὴν στρατιὰν ἔχων, quod videtur grammatico deberi. c. ἐπὶ, *contra,* Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον εἰς Καρίαν ὁρμήσειν αὐτόν. ¶ 5) *impetum facere.* Π. 8, 8, 12. οἱ δὲ ὁρμῶσι. c. εἰς, Π. 7, 1, 9. ὅρμα εἰς τοὺς ἄνδρας. c. πρὸς, Πο. 4, 46. πῶς ὁρμήσειάν ποτε πολέμιοι πρὸς τὰ μέταλλα. E. 7, 1, 10. Cf. nr. 3. ¶ 6) *impetu ferri, coniicere ſe, dare ſe.* A. 1, 8, 18. εἰς τὸ διώκειν ὁρμήσαντες. E. 2, 1, 2. μὴ ἐς τὰ ὅπλα ὁρμήσωσι. 6, 5, 7. εἰς μάχην ὥρμησαν. Π. 4, 2, 14. οἱ πλεῖστοι εἰς φυγὴν ὥρμουν. E. 5, 3, 1. 6, 2, 11. 6, 5, 31. Ιπ. 9, 8. εἰς τὸ τάχισα ὁρμᾶν. it. ſine praepoſitione de equo feroce vel incitato, Ιπ. 8, 7. ὁρμῶντος ἐξαίφνης ἵππου. 10, 15. ὑπὸ τοῦ ὁρμᾶν σημανθῆναι ἐγείρεται, *ſigno dato ad celeriter currendum.* ¶ 7) *impetum capere, animum appellere, magno ſtudio ferri.* Απ. 3, 7, 9. ὁρμητικότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν. ¶ 8) *velle, cupere.* c. inf. Απ. 1, 2, 39. ὡρμηκότε προεσχάναι τῆς πόλεως, *quod cupiuiſſent.* 2, 1, 28. ¶ 9) *incipere.* E. 3, 4, 27. ὥσπερ ὥρμησεν, ἐπὶ τὴν Φρυγίαν ἐπορεύετο. c. inf. A. 3, 4, 27. ὥρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. ¶ 10) In var. lect. permutatur c. ὀγμεύειν. v. ibi.

ὁρμᾶσθαι, ¶ 1) *proficiſci.* A. 3, 2, 15. οἴκαδε ὡρμημένους. 6, 1, 15. ἐξ Ἐφέσου ὡρμᾶτο. 7, 6, 9. ἤδη οἴκαδε ὁρμώμενος, *iter domum parans.* All. ὡρμημένος. Ad expeditionem, Π. 1, 1, 4. ὁρμηθεὶς σὺν ὀλίγῃ Περσῶν στρατιᾷ. 1, 5, 7. p. 55. θαρροῦντες ὁρμώμεθα. 5, 4, 10. p. 312. §. 21. ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια, ὅθεν περ ὡρμᾶτο. 7, 1, 2.

A. 2, 1, 3. ὅθεν τῇ προτέρᾳ ὡρμῶντο. E. 6, 1, 4, p. 364. ὅταν ἀφίκηται, ἔνθ' ἂν ὁρμώμενος ᾖ. Margg. ὡρμημένος. 7, 1, 5. Ier. 9, 7. c. ἀπὸ, A. 1, 2, 5. ὡρμᾶτο ἀπὸ Σάρδεων. c. ἐκ, A. 1, 1, 9. ἐπολέμει, ἐκ Χερρονήσου ὁρμώμενος, τοῖς Θρᾳξί. E. 2, 1, 11. ἐκ τῆς Σάμου ὁρμώμενοι, np. nauibus. 2, 4, 2. ὁρμηθεὶς ἐκ Θηβῶν. 4, 4, 1. 17. 7, 5, 15. c. ἔνθεν, E. 6, 4, 14. ἔθεντο τὰ ὅπλα κατὰ χώραν ἔνθεν ὥρμηντο. Sic A. 1, 10, 1. Φεύγουσι — εἰς τὸν σαθμὸν ἐν ᾧ ὥρμηντο. Cod. Eton. habet ἔνθεν, quod placet Hutchinſono. All. ἔνθα ὡρμῶντο. Muretus: ἐν ᾧ ὥρμουν. De iisdem et eadem de re dicitur A. 2, 1, 3. ἐν τῷ σαθμῷ, ὅθεν ὡρμῶντο. c. ἐπὶ, ad, Π. 1, 6, 1. ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν. c. ἐπὶ, contra, Π. 2, 4, 10. εἴ τις ἐρμῷτο ἐπ' αὐτούς. 5, 5, 6. ἐπὶ σὲ καὶ τὴν σὴν χώραν ὡρμημένους.. c. ſubſt. Π. 5, 1, 11. ἐκ Περσῶν βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης. Ad praedam et vaſtationem, E. 3, 2, 9. χωρίον — ἐκ τούτου ὁρμωμένους φέροντας καὶ ἄγοντας. 7, 2, 12. ἐπὶ τὸ πεδίον ὡρμημένους, ¶ 2) ire, Σ. 1, 48. deos non latet, ὅποι ἂν ὁρμῶμαι. Sic Aπ. 2, 1, 21. ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο. Aliis in locis dicitur ἐξέρχεσθαι, ¶ 3) caſtra mouere. E. 1, 4, 10. κἀκεῖθεν ὁρμώμενος ἐπολέμει. E. 5, 4, 15. ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς εἰς Κυνὸς κεφαλάς. §. 38. ¶ 4) impetum facere. Π. 1, 4, 20. ὁρμωμένους in hoſtes. c. εἰς, Π. 7, 1, 5. ὁρμήσεται σὺν τοῖς ἅρμασι εἰς τοὺς ἐναντίους. ¶ 5) impetu ferri, ruere. Σ. 4, 9. εἰς μάχην ὁρμωμένῳ. Iπ. 9, 5. 10, 15. εἰς τὸ θᾶττον ὁρμᾶσθαι. ¶ 6) magno ſtudio ferri. c. εἰς, Π. 2, 3, 5. p. 117. ἡγοῦμαι ἡμᾶς — ὁρμᾶσθαι πάντας εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ ἀρετῆς. §. 6. c. ἐπὶ, Aπ. 2, 6, 28. ὅλως ὥρμημαι ἐπὶ τὸ ἀντιφιλεῖσθαι, omnem operam dedi vt. ¶ 7) cupere. Heſych: ὁρμώμενος· προθυμούμενος, ἢ φερόμενος. c. particip. fut. Aπ. 3, 7, 5. ὥρμημαί σε διδάξων. ¶ 8) incipere, initium facere. Π. 1, 3, 1. οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὡρμήθη, oratio inſtituta fuit. c. inf. E. 6, 4, 9. ἀπιέναι ὡρμημένων. c. particip. O. 20, 18, ἐφ' ὅπερ ὥρμηται βαδίζων. c. ἀπὸ, v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 1, 144. Π. 1, 5, 7. p. 56. ὁρμᾶσθαι ἀπὸ τῶν θεῶν. Supra dixe-

dixerat ἤρξατο. 1, 6, 14. τὰ ἐθίοντα ἐν στρατιᾷ ἀπ' ἐλαχίστων ὁρμώμενα, *exercitus qui initio, cum in bellum proficiscitur, tenui commeatu contentus esse debet.* v. omnino Zeun. ¶ 9) Videtur pene redundare Π. 4, 3, 4. νῦν ἀγαπῴην ἐξίσου τῷ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ. Pollis tamen explicare ἀρξάμενος, vel *impetu abreptus.* ¶ 10) Pro ὀργιωθέντες legitur ὁρμηθέντες. v. ὀργίζεσθαι. Permutatur etiam ὁρμᾶσθαι c. ὁρμᾶν. v. ὁρμᾶν nr. 4.

ὁρμεῖν, *in statione* vel *portu esse.* A. 1, 4, 3. αἱ νῆες ὥρμουν παρὰ (Margg. κατὰ) τὴν Κύρου σκηνήν. §. 6. ἐμπόριον ἦν — καὶ ὥρμουν αὐτόθι ὁλκάδες. E. 1, 2, 8. ἔπλεον — ὁρμοῦντες δὲ ἐν Μηθύμνῃ. 2, 1, 16. κατιδὼν τοὺς Ἀθηναίους ἐν αἰγιαλῷ ὁρμοῦντας καὶ πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει — οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν. Aem. Portus intelligit χωρίῳ. 5, 1, 17. τριήρεις ὁρμοῦσαι. §. 18. 6, 2, 21. Cf. ὁρμᾶσθαι n. 1. et ὁρμίζεσθαι.

ὁρμή, ¶ 1) *profectio, initium itineris, die Abreise.* Π. 6, 2, 11. p. 374. θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ ad expeditionem. A. 2, 1, 3. ἤδη καὶ ἐν ὁρμῇ ὄντων, *cum iam progredi coepissent.* Απ. 3, 13, 5. ἐν τῇ ὁρμῇ σπεύδειν, *maturius se in viam dare.* Oppon. ἐν τῇ ὁδῷ. ¶ 2) *iter.* Π. 3, 2, 3. τὴν ὁρμὴν ἄνω οὖσαν, *hostes petere montes.* ¶ 3) *expeditio.* A. 3, 1, 8. τὴν ἐπὶ βασιλέα ὁρμήν. Αγ. 2, 29. ¶ 4) *impetus animi.* Vnde μία ὁρμὴ est *consensus.* A. 3, 2, 5. μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν. ¶ 5) *immodica cupiditas.* Απ. 4, 4, 2. ἠναντιώθη τοι αὐτῇ ὁρμῇ τοῦ δήμου, *qui vellet damnare nouem praetores.*

Ὁρμή, *Horme.* K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ὁρμητήριον, scil. σημεῖον, *signum vim excitandi habens.* Poll. 1, 210. sq. inter ὁρμητήρια σημεῖα memorat ποππυσμόν, προῦσαι γαστέρα etc. Ιπ. 10, 15. σημήνῃ τῶν ὁρμητηρίων τι τούτῳ.

ὁρμίζειν, *in portum ducere.* O. 8, 12. ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται.

ὁρμίζεσθαι, ¶ 1) *portum ingredi.* v. Suid. et Thom. Mag. E. 1, 1, 10. ἐπειδὴ ὡρμίσαντο. 5, 1, 9. c. ἐν, E. 1, 6, 12. ἐν τῷ λιμένι ὁρμισάμενος, *naues in*

in ancoris ſtantes habens. 2, 1, 13. ὡρμίσαντο ἐν Ἐλεοῦντι, *apud Eleuntem portum ingreſſi ſunt.* 5, 1, 22. c. ὑπὸ, E. 6, 2, 19. ὑπὸ τὸν Ἰχθῦν καλούμενον ὡρμίσατο. ¶ 2) *nauibus ingredi.* E. 4, 8, 30. ὡρμίσατο ἐς τὸν Εὐρυμέδοντα ποταμόν. Sic E. 1, 6, 16. Steph. edidit; ναυσὶν ἐς τὸν εὔριπον ὡρμίσατο. All. ὡρμήσατο. De confuſione verborum ὁρμίσαι et ὁρμῆσαι cf. Dorvill. ad Charit. p. 118. ſq. ¶ 3) *appellere.* A. 6, 2, 1. ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. c. εἰς, A. 6, 1, 9. ὡρμίσαντο εἰς Ἀρμήνην. E. 4, 8, 7. c. παρὰ, A. 6, 2, 2. ὡρμίσαντο παρὰ τῇ χερρόνήσῳ. c. πρὸς, E. 1, 4, 7. πρὸς τὴν γῆν ὁρμισθείς. 2, 2, 5. ὡρμίσατο πρὸς τὸν Πειραιᾶ.

ὅρμος, ¶ 1) *monile.* Moeris: ὅρμος, Ἀττικῶς· περιτραχήλιος, Ἑλληνικῶς. Cf. Helych. et Etymol. M. O. 10, 3. ὅρμους ὑποξύλους. ¶ 2) *aditus.* K. 10, 7. ſi canis cubile apri inuenerit, debet venator εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς ἄρκυς. Leuncl. *aditus ad apri cubile tendenſes.* Zeun. *aditus ad retia.*

ὄρνεα, *aues.* A. 6, 1, 15.

ὀρνίθειος, *gallinaceus.* A. 4, 5, 21. κρέα — ὀρνίθεια.

ὀρνιθεύειν, *aucupari.* E. 4, 1, 8. ἦν πτηνὰ ἄφθονα τοῖς ὀρνιθεῦσαι δυναμένοις.

ὄρνις, ¶ 1) *auis.* Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπὶ τὰς ὄρνιθας ἐν τῷ χειμῶνι ἀνιςάμενος — πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας — ὄρνιθες ἐπεπαίδευντό σοι — τὰς ὁμοφύλους ὄρνιθας ἐξαπατᾷν. Athenaeus 9, 4. p. 373. vbi h. l. laudat, habet ἐπὶ τοὺς ὄρνιθας, dicit tamen, veteres et maſculino et feminino genere adhibuiſſe nomen ὄρνις de quacunque aue. Απ. 2, 6, 9. θηρατέος — οὐδ' ἁπάτη ὥσπερ αἱ ὄρνιθες. ¶ 2) *auis auguralis.* Thom. Mag: ὄρνιθες ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα· ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντελοῦντες ὄρνιθες. Απ. 1, 1, 3. ὑπολαμβάνουσιν οὐ τοὺς ὄρνιθας — εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς διὰ τούτων αὐτὰ σημαίνειν. §. 4. Απολ. 13. τῶν ταῖς ὄρνισιν ἀνατιθέντων τὴν τῶν θεῶν δύναμιν. Paulo ante dicebantur οἰωνοί. ¶ 3) *gallina.* Gloſſ. vett. ὄρνις, ἡ κατ' οἶκον, *gallina.* A. 4, 5, 19. ἐν ταῖς οἰκίαις ἦσαν αἶγες, ὄϊες, βόες, ὄρνιθες.

Ὀρόντας, *Orontas.* ¶ 1) A. 1, 6. Perſa, inſidias Cyro

Cyro parat, sed comprehensus consilio habito interficitur. Nomen eius scribitur etiam Ὀρόντης, vt §. 4. 7. 8. 10. 11. ¶ 2) alius, vt videtur, est in Tissaphernis exercitu. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, 26. A, 2, 4, 4. 2, 5, 12. 3, 4, 7. regis filiam habet vxorem. 3, 5, 11. praeest Armeniae. Cf. 4, 3, 4. Huius nomen semper scribitur Ὀρόντας.

ὄρος, *mons*. A. 3, 4, 6. τοῦ ὄρους τὴν κορυφήν. §. 23. ἀκρωνυχίαν ὄρους. K. 5, 12. et 9, 17. opponuntur ὄρη et ἔργα. Gen. plur. Π. 3, 2, 1. τῶν ὀρέων. A. 1, 2, 21. 3, 4, 11. ὀρέων. 3, 5, 9. 11. 4, 1, 5. 8. 4, 3, 1. Contracte A. 3, 5, 12. ὀρῶν. Cod. Paris. ὄρεων. Sed ὀρῶν est etiam E. 4, 6, 5. 8. 6, 5, 16. et sequente εἰς, A. 1, 2, 25. τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον, *qui tendunt*. Thom. Mag. ὀρῶν, οὐκ ὀρέων. Cf. ἄνθος. Dat. plur. Π. 1, 4, 11. ἐν τοῖς ὄρεσι. A. 4, 3, 23. K. 9, 17. etc. Acc. plur. Π. 3, 1, 1. ἔπεμπεν εἰς τὰ ὄρη. 3, 2, 9. A. 4, 1, 3. Ag. 2, 5. E. 4, 3, 5. c. verbis eundi, omissa praepositione, K. 4, 6. τὰ ὄρη θεουσῶν. §. 9. ἄγειν — τὰς κύνας τὰ ὄρη — τὰ ὄρη ἰχνεύειν. Sed c. πρὸς, K. 8, 2. ἐλθόντα πρὸς τὰ ὄρη, παριέναι ἀπὸ τῶν ἔργων. Cf. γήλοφος et περιέχειν.

ὅρος, *terminus, limes*. K. 6, 22. κύνες, ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη — ὅρους τιθέμενοι ἑαυταῖς γνωρίμους, μεταθεύσονται. Cf. ἀναστᾶν. In var. lect. ὅροις extat pro ὁρίοις. v. ὅρια.

ὀροφὴ et
ὄροφος, *tectum*. v. Suid. E. 6, 5, 9. τὸν νεὼν καὶ τὴν ὀροφήν. A. 7, 4, 12. διὰ τοῦ ὀρόφου ἐφαίνετο πῦρ. Σ. 4, 38. ὄροφοι festiue nominantur ὑφεσρίδες.

ὀρρωδεῖν, *horrere*. Moeris: ὀρρωδεῖν, Ἀττικῶς· φοβεῖσθαι ἢ ἀθυμεῖν, Ἑλληνικῶς. Cf. Ammon. p. 25. et ibi Valckenar. p. 36. sq. it. Suid. Hesych: ὀρρωδεῖ· φοβεῖται. E. 6, 5, 29. Lacedaemonii τοὺς ἀπογεγραμμένους ἧττον ὠρρώδουν. Sic Π. 2, 4, 8. μήτε ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ ἄρχοντος φθονήσοντας, μήτε ἐν τοῖς κακοῖς ὀρρωδήσοντας. Ita margg. pro προδώσοντας. Sed minus bene.

Ὄρσιππος, *Orsippus*, Lacedaemonius. E. 4, 2, 5.

ὄρτυξ, *coturnix*. Απ. 2, 1, 4. οἱ ὄρτυγες — τοῖς θηρατροις ἐμπίπτουσι.

ὄρυγ-

ὄρυγμα, *fossa.* E. 3, 1, 5. ἐνέβαλλον ἐς τὸ ὄρυγμα ξύλα καὶ λίθους. Sic de *fouea feris facta*, Π. 1, 6, 19. p. 75. δουλοῦν ὡς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι. K. 9, 16. 11, 4.

ὀρυκτὸς, *fossus.* A. 1, 7, 11. τάφρος ὀρυκτὴ, *fossa ducta.* 4, 5, 19. εἴσοδοι τοῖς ὑποζυγίοις ὀρυκταί.

ὀρύσσειν et

ὀρύττειν, ¶ 1) *fodere.* Π. 7, 3, 1. ὀρύττειν θήκην. 7, 5, 6. ὤρυσσεν τάφρον. (§. 5. erat ὀρύττειν.) §. 7. αἱ τάφροι ἤδη ὀρωρυγμέναι ἦσαν. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες. De argentifodinis, Πο. 1, 5. γῆ — ὀρυσσομένη. 4, 2. ὀρυσσομένης τῆς ἀργυρίτιδος. §. 4. ὅταν ὀλίγοι ὀρύσσωσι. §. 26. οἱ ὀρύσσοντες. In re rustica, O. 19, 3. βοθύνους οἵους ὀρύττουσι τοῖς φυτοῖς. §. 5. βαθύτερον πενθημιποδίου ὀρύττουσι. §. 7. ἂν βαθὺν ὀρύσσοις βόθρον — ἐν τῇ ὑγρᾷ ὀρύττων βαθὺν — ὀρωρυγμένοι οἱ βόθροι. §. 13. Cf. τάφρος. ¶ 2) *defodere, in terram defigere.* O. 19, 2. ἐπόσον βάθος ὀρύττειν δεῖ τὸ φυτόν.

ὀρφανὸς, *pupillus.* A. 7, 2, 18. patre mortuo ὀρφανὸς ἐξετράφην. Aθ. 3, 4. v. δοκιμάζειν. Ιπρ. 9, 5.

*ὀρφανοφύλαξ, *magistratus pupillorum custos* l. *tutor.* Πο. 2, 7. ὀρφανοφύλακας. Vir doctus ad Hesych. in v. ὀρφοβόται dicit eosdem esse, qui in Photii lex. MS. vocantur ὀρφανισταί, h. e. ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν, ἵνα μηδὲν ἀδικῶνται.

ὄρφνη (poet. Port.), *nox.* Hesych: ὄρφνα καὶ ὄρφνη· σκοτία, νὺξ μέλαινα. Sed Suidas: ὀρφνὴ, ὀξυτόνως· σκοτεία, νὺξ μέλαινα. Λ. 5, 7. τῇ ὄρφνῃ ὅσα ἡμέρᾳ χρηστέον.

ὄρφνινος, *subfuscus.* Poll. 7, 69. τὰ μέλανα ἱμάτια ὄρφνινα ἐκάλουν. Sic etiam Hesych. Sed diligentius Plato in Timaeo p. 68. C. hunc colorem dicit fieri, ὅταν λευκῷ καὶ ἐρυθρῷ καὶ μέλανι μεμιγμένοις καυθεῖσί τε μᾶλλον συγκραθῇ μέλαν. Π. 8, 3, 2. πορφυρίδων, ὀρφνίνων, φοινικίδων.

ὀρχεῖσθαι, *saltare.* Π. 1, 3, 9. ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ. A. 5, 4, 19. ὠρχοῦντο ἐφισάμενοι ὅπου τύχοιεν. 6, 1, 6. ὠρχήσαντο ὥσπερ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. Aθ. 1, 13. Σ. 2, 1. §. 8. 16. 21. c. acc. A. 6, 1, 4. ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν. §. 5. 7. c. πρὸς, A. 6, 1, 3. πρὸς αὐλὸν ὠρχήσαντο. Σ. 7, 5.

ὄρχημα, *saltatio.* Σ. 2, 23. καλῶς

καλῶς γυμνάζει τὰ ἐμὰ ὀρχήματα.

ὄρχησις, *saltatio* A. 6, 2, 4. ὁ τρόπος τῆς ὀρχήσεως, §. 6. ὁρῶντας τὰς ὀρχήσεις ἐν ὅπλοις εἶναι. Σ. 2, 16. §. 21. §. 22. ἐν τῇ ὀρχήσει ἅπαν τὸ σῶμα γυμνάζει.

ὀρχηστής, *saltator*. Ιπ. 11, 6. εἴ τις ὀρχησὴν μαεινγώη καὶ κεντρίζοι. Απ. 3, 5, 21. χορευτῶν καὶ ὀρχησῶν ἄρχειν.

ὀρχηστοδιδάσκαλος, *saltandi magister*. Σ. 2, 15. et 9, 3. ita dicitur Syracusius ille, qui adduxit in conuiuium saltatricem.

ὀρχηστρίς, *saltatrix*. A. 6, 1, 7. ὀρχηστρίδα εἰσάγει. Σ. 2, 1. ὀρχηστρίδα (scil. τινὰ) τῶν τὰ θαύματα δυναμένων. §. 7. 8. 11. 13. 7, 2.

ὄρχις, *testiculus, coleus*. Ιπ. 1, 15. τοὺς ὄρχεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν.

Ὀρχομένιοι, *Orchomeni vrbis ciues*. ¶ 1) in Boeotia, E. 3, 5, 6. Lysander eos a fide Thebanorum auertit, Cf. 4, 2, 10. Αγ. 2, 6 — 11. E. 4, 3, 8 — 11. E. 5, 4, 36. bellum gerunt cum Cletoriis. 6, 4, 10. cum Thebanis. ¶ 2) in Arcadia, E. 6, 5, 11. sqq. narrantur eorum inimicitiae et bellum cum Mantineensibus, socio Agesilao. Cf. Κλεάνωρ.

Ὀρχομενός, *Orchomenus*. ¶ 1) Boeotiae vrbs. E. 3, 5, 10. Λύσανδρος ἄγων τὸ ἀπὸ Φωκέων καὶ Ὀρχομενοῦ. 4, 3, 8. cum Agesilao erat ἥμισυ μόρας ἐξ Ὀρχομενοῦ. 5, 1, 26. Lacedaemonii praesidia in ea habent. ¶ 2) Arcadiae. E. 6, 5, 15. Ἀγησίλαος νομίσας οὐκ ἂν ἔτι συμμίξαι αὐτῷ τοὺς ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ μισθοφόρους. §. 17. οἱ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πελτασταί. §. 29. οἱ ἐξ Ὀρχομενοῦ μισθοφόροι.

ὄρχος, *plantarum ordo* l. *series*. Poll. 7, 145. τῶν πεφυτευμένων, ὧν ὁ σίχος ὄρχος ὀνομάζεται. Hesych: ὄρχοι· σίχοι ἀμπέλων. it. ὄρχος· κῆπος, καὶ φυτῶν σίχος. Etymol. M. in v. ὀρχησαί· τὴν τάξιν τῆς φυτείας ὀρχοὺς (Nam ὀξυτόνως scribitur) εἰώθασι λέγειν οἱ ποιηταί. O. 20, 3. οὐκ ὀρθῶς τοὺς ὄρχους ἐφύτευσεν.

ὅς, ¶ 1) *qui*. a) c. indicatiuo, vbi videbatur opus esse optatiuo vel coniunctiuo, Π. 1, 4, 3. λόγον διδόναι ὧν ἐποίει, καὶ λαμβάνειν ὁπότε δικάζοι. §. 13. διαπράξειεν ὧν ἐδέοντο. E. 3, 2, 7. οὐκ εἶπεν ἣν εἶχε γνώμην. Margg. ἔχοι. 7, 5, 17.

17. οὐδὲν οὕτω βραχὺ ὅπλον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο. Απ. 2, 1, 14. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται. Ern. malebat ἀμύνωνται, quia eſt *quibus vlciſci poſſint*. 2, 2, 9. ἐποίησα οὐδέν, ἐφ' ᾧ ἠχύνθη, *cuius ipſam puderet*. Edwards emendabat ᾧ ἂν αἰσχυνθείη. Ιπρ. 2, 1. b) c. ἄν et indic. Π. 7, 5, 26. p. 460. τοὺς παῖδας οἳ ἂν ἡμῖν γίγνονται. Steph. et alii γίγνωνται. Πο. 2, 6. οἳ ἂν ἄξιοι δοκοῦσιν εἶναι. Ita Zeun. quoque edidit. Sed Steph. δοκῶσιν. Απ. 3, 2, 4. εὐδαίμονας ποιεῖν, ὧν ἂν ἡγεῖται. All. ἡγῆται. c) c. ἄν et opt. Ιερ. 7, 11. ὅσπερ ἂν κτήσαιτο. Cod. Lipſ. κτήσηται. d) c. coni. Απολ. 13. τὸ προσημαίνειν ᾧ βούληται. e) c. ἄν et coni. Π. 1, 1, 2. ὧν ἂν ἐπισατῶσι — ὧν ἂν ἀπείργωσι — οὓς ἂν αἴσθωνται. 1, 2, 5. οἳ ἂν δοκῶσιν ἀποδεικνύναι (in nonnullis ἂν perperam deeſt) — οἳ ἂν δοκῶσι παρέχειν. Stob. παρέξειν. §. 6. 1, 5, 7. p. 54. οἳ ἂν τοξεύωσι. 1, 6, 4. 18. A. 6, 6, 10. ἐμαυτὸν παραχήτω ὅ ἂν βούληται ποιῆσαι. Cod. Eton. ὅ τι ἂν β. Απολ. 20. Σ. 8, 26. f) c. gen. Π. 1, 2, 12. ἐν ᾗ δ' ἂν τῶν Φυλῶν πλεῖσοι ὦσιν. Margg. Φυλῇ. A. 1, 7, 10. οἳ ὕστερον ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων. 2, 5, 5. 3, 3, 7. ἐδίωκον τῶν ὁπλιτῶν οἳ ἔτυχον σὺν αὐτῷ. 3, 4, 2. Sic Π. 7, 4, 6. ὅπως εἰδεῖεν τῶν ἐπιτρόπων εἴτε — ἀποδιδοῖεν, εἴτε μή. Editoribus e codd. placet οἵ τε — οἵ τε, quod melius referatur ad ἐπιτρόπων. g) Omiſſo εἶναι, E. 5, 1, 3. οὐδεὶς ἐκεῖνον τῶν στρατιωτῶν ὃς οὐκ ἐδεξιώσατο, i. e. οὐδεὶς τῶν στρ. ἦν, ὃς οὐκ ἐκεῖνον ἐδεξ. Cf. οὐδεὶς nr. 4. Σ. 6, 1. ὅ μοι δοκοῦν (ſcil. ἐστι) εἴποιμι ἄν. Sed viri docti emendant τό μοι δ. Sic Π. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες (intell. εἶεν), κωλύοιεν — οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν, ἀποσοβοῦντες ἂν ἐμποδὼν γίγνοιντο. Cf. Zeun. p. 235. ſq. h) Praecedente ἐκεῖνος, Π. 1, 6, 5. p. 52. μέμνησαι ἐκεῖνα ἃ ἐδόκει ἡμῖν. §. 7. Sequente αὐτὸς vel οὗτος, Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ ἡ πόλις νομίζει — αὐτὰ ἐκπονοῦντας — ἃ αἰσχρὰ ἡγεῖται, τούτων ἀπεχομένους. 1, 6, 11. ἃ μὲν αὖ νῦν λήψονται (Margg. ὧν μὲν νῦν λέγονται λήψεσθαι) — οὐδεὶς ἐμοὶ τούτων χάριν εἴσεται. 8, 2, 2. Sed ſaepius i) omiſſo ἐκεῖνος vel οὗτος, v. c. Π. 1, 2, 7. κολάζουσι

σι οὓς ἂν — εὑρίσκωσι. 1, 4, 21. οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. 1, 5, 7. p. 52. ὧν ἕνεκα κατέσην — δηλῶσαι βούλομαι. — ἀσκοῦντες — ἅπερ ἔργα ἀρετῆς νομίζεται. A. 7, 7, 25. τοὺς λόγους κατανόησον — ἤκουες οὓς ἔλεγον. Muretus malebat ὧν. Απ. 4, 3, 3. Sic A. 4, 4, 1. εἰς ἣν ἀφίκοντο κώμην, μεγάλη ἦν. Cf. ὡς nr. 9. ex Π. 1, 6, 5. k) Sequente articulo praepositiuo, Π. 1, 4, 26. ἣν εἶχε σολὴν τὴν Μηδικὴν δοῦναι. l) Inter duo refertur ad sequens. Π. 7, 5, 19. ἐσίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον. A. 2, 6, 16. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ κάλλιστος θανάτων. Απ. 2, 4, 2. Φίλον, ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναί φασιν. 4, 8, 4. Απολ. 3. m) Refertur neutrum ὅ ad totam enunciationem, et ponitur in singulari, etsi praecedit vel sequitur pluralis, E. 7, 1, 19. ἀποκλείσοντες αὐτὸν τῆς ὁδοῦ. ὃ δὲ, ὅπερ ἐσι χωρίον ἐπίπεδον — ἐν ταῖς συμβολαῖς — ἐκβάς. Leuncl. scribit οὗπερ, sed Aem. Portus defendit ὅπερ et refert ad verba ἐν ταῖς συμβ. Απ. 3. 5, 3. καλὰ ἔργα — ἐσὶν — Ἀθηναίοις, ᾧ πολλοὶ ἐπαιρόμενοι. Cf. infra lit. q. n) Etiam aliis modis in singulari positum refertur ad pluralem vel praecedentem vel sequentem, Π. 8, 3, 9. ὃς δ' ἂν δικαίων δεῖσθαι δοκῇ — διαπράττοιμεν αὐτοῖς. O. 7, 37. ὃς ἂν κάμνῃ τῶν οἰκετῶν — τούτων σοι ἐτιμελητέον — ὅτως θεραπεύηται. 9, 17. δεσπότου ἅπαντά ἐσιν, ᾧ ἂν βούληται ἕκαστα χρῆσθαι. Bach. intelligit εἰς l. κατὰ ante ἕκαστα. Well. auctore Stephano edidit ὡς ἂν β. ἑκάστῳ. 15, 6. ὃ δὲ εἶπας ὡς δεῖ — ταῦτά μοι δοκῶμεν ἐπιδεδραμηκέναι. 21, 8. τούτους δικαίως ἄν τις καλοίη — ᾧ ἂν ταῦτα ἔπωνται. Leuncl. malebat οἷς ἂν τ. Cf. nr. 12. o) Ponitur in eo casu, in quo positum est nomen praecedens, vel in quo ponendum fuisset omissum ἐκεῖνος, v. c. Π. 1, 4, 26. δῶρα διαδοῦναι — ὧν Ἀσυάγης αὐτῷ ἐδεδώκει, i. e. ἐκείνων ἃ Ἀς. §. 28. ἐπελάθου τί ὧν ἐβούλου εἰπεῖν; 2, 3, 3. ἐξ ὧν ἂν ἐγὼ ποιήσω. 8, 6, 6. τούτων ὧν παρακελεύομαι οὐδέν. 2, 4, 11. πλείων δύναμις ἧς εἰώθεις ἔχων θηρᾶν. §. 12. p. 134. σὺν ᾗ ἔχεις δυνάμει. 8, 7, 3. p. 547. οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν κατεφωράτε. A. 1, 3, 21. 5, 4, 18. ταῖς ἑταίραις, αἷς ἦγον

οἱ

οἱ Ἕλληνες, συγγενέσθαι. 5, 7, 8. Πο. 4, 4. ἐν μόνῳ τούτῳ ᾧ ἐγὼ οἶδα ἔργων. Steph. mauult ὧν, quod et eſt in marg. Leuncl. E. 1, 1, 21. ὧν ἐγίνωσκε τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων, h. e. τοὺς ἐπ. τῶν τρ. οὓς ἐγίνωσκε. 4, 4, 19. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὧν ἔτεκεν ὁ μὲν κατὰ γῆν, ὁ δὲ κατὰ θάλατταν, i. e. ἐκείνων οὓς ἔτεκεν. Απ. 2, 1, 10. ἐθνῶν ὧν ἡμεῖς ἴσμεν. §. 25. O. 7, 32. Cf. ἀπισεῖν nr. 1. p) Contra nomen praecedens caſum relatiui imitatur. v. Fiſcher. ad Weller. p. 307. E. 1, 4, 1. πάντων ὧν δέονται πεπραγότες. q) Neutrum ponitur, vbi ponendum erat aliud genus, Π. 8, 2, 11. p. 488. ἀσφάλειαν καὶ εὐκλειαν, ἃ οὔτε κατασήπεται. A. 3, 5, 6. E. 4, 1, 4. γυναῖκα καλλίσην, οὗ τί ἀνδρὶ ἥδιον; Απ. 3, 5, 3. Φιλοτιμότατοι καὶ Φιλοφρονέσατοί εἰσιν, ἅπερ (ſcil. Φιλοτιμότατον καὶ Φιλοφρονέσατον εἶναι) οὐχ ἥκιστα παροξύνει. O. 1, 7. ἐδόκει οἶκος εἶναι, ὅπερ κτῆσις. Sic 6, 4. Ad hos duo locos referri poſſunt, quae Suidas in v. ὅπερ habet, vbi docet, ὅπερ dici tum, cum quid proprie hoc vel illo modo nominetur, v. c. ὅπερ ἄνθρωπος etc. ¶ 2) De formula ἔστιν οἳ et ſimilibus v. εἶναι nr. 36. ¶ 3) ὅς pro οἷος, Απ. 4, 4, 2. τοιαύτῃ ὁρμῇ ἣν οὐκ οἶμαι — ὑπομεῖναι. Ιπ. 11, 13. πλείονος ἀξίους ἵππους ποιεῖν, ἢ οὓς ἂν παραλαμβάνῃ. Cf. οἷος nr. 1. ¶ 4) fere pro ὅτι. Απ. 2, 7, 13. θαυμαστὸν ποιεῖς, ὅς — οὐδὲν δίδως. Sic E. 2, 3, 20. νομίζω προσάτου ἔργον εἶναι οἷον δεῖ, ὅς — μὴ ἐπιτρέπῃ. Morus interpretatur verbis εἴ τις ἄν. ¶ 5) pro ὅπως ſ. ὥστε. Π. 6, 1, 10. τίς οὕτως ἰσχυρὸς, ὅς δύναιτ' ἂν στρατεύεσθαι; ¶ 6) pro ἐκεῖνος vel οὗτος, vbi ſemper praecedit καὶ, ita vt καὶ ὅς ſit *ille vero, tum ille.* Π. 5, 4, 2. οἱ δὲ — κατέσειον. καὶ ὅς — διώκει. 5, 5, 11. A. 1, 8, 11. καὶ ὅς ἐθαύμασε καὶ ἤρετο. 3, 4, 29. 5, 3, 2. 6, 5, 13. 7, 4, 5. 7, 7, 1. Inprimis in dialogis, in excipiendo vel reſpondendo, Π. 2, 2, 2. κἀγὼ εἶπον — καὶ ὅς ἔφη, *tum ille.* §. 17. 3, 1, 6. 3, 2, 8. 4, 1, 6. 4, 5, 17. 5, 2, 7. A. 7, 3, 25. Απ. 1, 4, 3. 3, 1, 5. 3, 3, 3. 3, 4, 1. 3, 12, 1. 4, 3, 3, 4, 6, 2. Σ. 1, 15. 2, 3. 16. 3, 5. 10. 12. 14. 4, 21. 56. 62. 6, 1. Etiam plural. Π. 4, 2, 7. ἡγεῖσθαι ἐκέλευσε τοὺς Ὑρκανίους καὶ

καὶ οἳ ἠρώτων. A. 7, 6, 4. ¶ 7) οἵ, *quot.* Ιπρ. 7, 14. μεμελετηκότα οἵ τε καὶ ποῦ προφυλάττουσιν. Leuncl. corrigit ὅσοι. Sed Zeun. οἵ accipit pro οἷοι. ¶ 8) ἃ μὲν — ἃ δὲ pro τὰ μὲν — τὰ δὲ, legitur in margg. Απ. 1, 1, 4. Cf. interpp. ad Thom. Mag. p. 1. ſqq. Sic nonnulli in Π. 2, 4, 17. p. 137. de quo loco v. nr. 1. g. intelligunt οὓς μὲν — οὓς δὲ pro τοὺς μὲν — τοὺς δέ. ¶ 9) ὃ δὲ et ἃ δὲ, *quod attinet.* Sic Latini: *quod ſcribis, quod dicis* etc. A. 2, 3, 1. ὃ δὲ δὴ ἔγραψα — δῆλον ἦν. 3, 5, 4. ἃ γὰρ διεπράττοντο — μὴ κάειν — νῦν αὐτοὶ κάουσιν. 5, 5, 11. ἃ δὲ ἠπείλησας. 5, 7, 18. οὗ δὲ οἰόμεθα τεύξεσθαι ἐπαίνου. Αγ. 5, 6. ἃ δὲ πάντες ἐπισάμεθα, ὅτι etc. Hutch. et Zeun. e cod. Harl. reſcribit τάδε. Ιερ. 6, 12. O. 7, 3. 36. 15, 6. ¶ 10) ὅ poſt poſitiuum ponitur pro ἢ ὅ cum comparatiuo vel ὥσε. Απ. 3, 13, 3. θερμὸν τὸ ὕδωρ ὃ πίνοι, *calidiorem quam vt bibere poſſit.* In ſqq. eſt θερμότερον πιεῖν, it. ψυχρὸν ὥσε λούσασθαι. ¶ 11) οὗ, a) *vbi.* A. 2, 1, 5. μικρὸν προϊόντες ἀπὸ τῆς Φάλαγγος, οὗ ἡ μάχη ἐγένετο. 3, 4, 20. 4, 7, 19. κώμην — οὗ σκηνήσουσι. Cod. Eton. ᾗ. b) *quo.* Π. 5, 4. 8. ἐκ τῆς πόλεως, οὗ δὴ κατέφυγε. E. 2, 3, 22. ἀπαγαγόντες (ſcil. ἐκεῖσε) οὗ δεῖ. c) *quare.* Σ. 4, 43. οὗ (ſcil. ἕνεκα. Sed Leuncl. probante Zeunio emendat ὅ) πλείσου τιμῶμαι Σωκράτει συνδιημερεύειν. ¶ 12) ἀφ' οὗ, ſcil. χρόνου, *ex quo.* Π. 1, 2, 9. δέκα ἔτη ἀφ' οὗ ἂν etc. §. 13. ἀφ' οὗ δ' ἂν ἐξέλθωσι. A. 3, 2, 11. οὔπω πολλαὶ ἡμέραι, ἀφ' οὗ ἐνικᾶτε. Cf. ἀπὸ nr. 2. a. ¶ 13) ἐξ οὗ, ſcil. αἰτίου, *quare.* A. 6, 6, 8. ἦν Φίλος τῷ Ξενοφῶντι· ἐξ οὗ καὶ διέβαλεν αὐτὸν ὁ Δέξιππος. Sed de tempore v. ἐκ nr. 10. De formula ἔστιν οὗ v. εἶναι nr. 38. ¶ 14) ἐξ ὧν, *quapropter.* Απ. 1, 2, 31. ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην. Σ. 4, 45. ¶ 15) ὥπερ A. 7, 8, 2. legitur in nonnullis pro ὥσπερ. ¶ 16) ᾗ et ᾗπερ, a) *vbi, qua parte.* Intell. μερίδι ſ. χώρᾳ. Π. 2, 2, 2. p. 103. τάξας τοὺς ἄλλους, ᾗ ὤμην δεῖν. 7, 1, 16. 7, 5, 10. ἰόντες ᾗ ἐδύναντο, ὡς τάχιστα. A. 4, 4, 11. vbi praecedit pluralis ἐν τοῖς στενοῖς. 4, 5, 17. ἐν τῇ κώμῃ, ᾗ — ηὐλίζετο. 1 Cod. ἔνθα. 5, 5, 10. 5, 6, 3. p. 290. Cf. nr. 11. a. Sequente ταύτῃ,

τῃ, Π. 7, 1. 16. ᾗ μὲν ἐνέβαλε — ταύτῃ ἐπεισπεσόντες. c. gen. A. 6, 5, 13. διαβαίνειν ᾗ ἔπασος ἐτύγχανε τοῦ νάπους ὤν. b) *qua via*. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἕπεσθαι, ᾗ ἄν τις ἡγῆται. 7, 1, 2. ἀποβλέπων ᾗπερ ἔμελλε πορεύεσθαι. 7, 4, 5. 8, 3, 5. A. 3, 4, 23. 3, 5, 1. 4, 2, 8. 5, 3, 12. 6, 3, 12. Ιπρ. 3, 4. Sequente ταύτῃ, A. 4, 8, 10. ᾗ ἂν εὔοδον ᾖ, ταύτῃ ἕκασος ἄξει. Sequitur pluralem, Απ. 3, 11, 8. ἀτραπούς, ᾗ φεύγουσιν. Paulo ante eſt ſine plurali. Plenius A. 4, 7, 19. τὴν ὁδὸν, ᾗ (all. ἣν) εἰσπορεύσοιντο. c) *quo*. A. 6, 5, 6. ἥξω τοὺς τελευταίους καταχωρίσας, ᾗπερ ὑμῖν δοκεῖ. Poſſis etiam h. l. vertere *prout*. All. εἴπερ. Et ſaepius εἰ et ᾗ confunduntur. v. εἰ nr. 26. E. 4, 3, 13. d) *quemadmodum, quomodo*. Π. 1, 2, 6. δῆλον γέγηται, ᾗ ἐπιμέλονται. 2, 4, 10. πάντ' ἂν πραχθείη, ᾗ (Margg. ἣν) ἡμεῖς βουλόμεθα. 4, 5, 12. p. 248. 6, 1, 4. 7, 3, 6. 8, 3, 4. Λ. 9, 3. 10, 1. 12, 1. E. 5, 3, 20. Απ. 1, 1, 11. 15. 1, 3, 1. 2, 1, 27. 4, 6, 1. O. 9, 1. 15, 5. 19, 15. Sic Απ. 3, 8, 2. ἀπεκρίνατο, ὅπερ καὶ ποιεῖν κράτιστον. Margg. ᾗπερ. O. 3, 9. θεᾷ αὐτοὺς ὥσπερ τοὺς τραγῳδούς. Margg. ᾗπερ, quod Zeun. recepit. Idem tamen alio loco ὥσπερ reſcriplit pro ᾗπερ. v. ἔχειν nr. 29. Sequente ταύτῃ, Πο. 4, 40. ᾗπερ ῥᾷσον, ταύτῃ καὶ ἄριστον. e) *quam*. c. ſuperl. Π. 2, 4, 19. συνταξάμενος ᾗ ἄριστον, *quam optime*. 7, 1, 5. 7, 5, 26. p. 458. A. 1, 3, 15. E. 6, 3, 4. Απ. 1, 4. 6. 2, 1, 9. Απολ. 7. Ιπρ. 3, 1. Cf. ἀνυσὸν et δυνατός. f) *quatenus*. E. 5, 1, 14. ἡ πόλις ᾗ (all. ἥ) εὐδαίμων εἶναι δοκεῖ, τὰ ἀγαθὰ ἐκτήσατο. Απ. 2, 1, 18. διαφέρειν — ᾗ ὁ μὲν ἑκὼν πεινῶν φάγοι ἂν ὁπότε βούλοιτο. Erneſt: *differre ita* ſ. *hactenus, vt* ſ. *quoad* etc. g) fere i. q. ὥστε. O. 3, 10. τοὺς μὲν οὕτω ὥστε συνεργοὺς ἔχειν — τοὺς δὲ ᾗ ὡς πλεῖσα λυμανοῦνται. Sed Zeun. explicat *quomodo*. Fr. Portus omiſſum dicit ταύτῃ. Cf. ἔχειν n. 29. h) In var. lect. permutatur c. οἵ et ὅπου. v. ibi. it. ᾗπερ c. οἷόν περ v. οἷος nr. 11. c. it. c. ἔνθα. v. ibi nr. 1. it. c. οὗ. v. ſupra nr. 11. a. ¶ 17) ἐν ᾧ et ἐν ᾧ χρόνῳ. v. ἐν nr. 14. a et c. ¶ 18) οἷς, *qua ratio-*

tione. E. 2, 3, 17. p. 91. αἰσθανόμεθα Θηραμένην οἷς δύναται ἀπολλύντα ἡμᾶς. ¶ 19) ὅστις, ¶ a) *qui, quisquis.* Π. 1, 4, 16. πελτασὰς, οἵτινες ἔμελλον αὐτῷ ἐξελᾶν — τὰ θηρία. 1, 5, 7. p. 55. A. 3, 2, 21. ὅ τι μὲν οὖν τούτων δοκεῖ καλῶς ἔχειν. All. ὅτῳ μὲν οὖν ταῦτα. Αθ. 3, 2. E. 6, 1, 4. p. 358. Ιερ. 7, 2. ὄντινα ἄλλον ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι. De h. l. cf. Zeun. Cod. Lipſ. τυγχάνωσι. Απ. 1, 3, 13. οὐκ οἴει Φιλοῦντας ἐνιένα τι, ὅ τι σὺ οὐχ ὁρᾷς. Stob. ὅ. Ο. 13, 2. ὅ τι ποιητέον. (15, 6. eſt ἃ δεῖ ποιεῖν.) c. opt. Π. 1, 4, 1. διαπράττεσθαι ὅ τι δέοιντο. §. 2. 1, 6, 3. E. 4, 5, 5. O. 7, 40. c. ἄν et coni. Π. 1, 5, 7. extr. παρασκευάσω ὑμῖν ὅ τι ἂν δύνωμαι. 1, 6, 11. Cf. διδόναι nr. 1. ex Π. 5, 5, 9. p. 331. c. fut. Π. 5, 2, 2. πέμψαι — οἵτινες ἀπαγγελοῦσιν. 5, 4, 10. p. 313. 5, 5, 5. p. 327. μή τι γένοιτο ὅ τι πάντας ἡμᾶς λυπήσει. Zeun. e cod. Guelf. λυπήσοι. Nam λυπήσει ortum eſſe dicit ex Attica forma λυπήσεις. A. 1, 3, 14. 6, 6, 12. οὐδείς σοι ἀπέσχι ὅσις ἂν ἡμῖν ἐθελήσει (all. ἐθελήσῃ) πείθεσθαι. Cf. omnino δύναθαι nr. 2. b. et εἰ nr. 7. Saepiſſime enim confunduntur ὅστις et εἴ τις. Praecedente vel ſequente plurali, v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 1, 26. p. 186. Π. 1, 6, 11. ὅ τι δ' ἂν λαμβάνῃ τις, ταῦτα etc. 3, 3, 5. ὅ τι ἔχοι — τούτοις ἅπασιν. 6, 2, 2. 7, 4, 7. πάντα ποιεῖν ὅ τι ᾠοντο. Leuncl. vult εἴ τι. 8, 3, 18. ὅ τι ἂν ἔχῃς, τούτων μετέχειν. Steph. edidit τούτου. 8, 8, 4. A. 1, 1, 5. ὅσις δ' ἀφικνεῖτο (Cod. Eton. ἀφικνοῖτο) — πάντας ἀνεπέμπετο. 2, 5, 7. 6, 5, 5. Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. ταῖς τάξεσιν ἥτις (Cod. Harl. εἴ τις) — ταῖς ὁπλιτικαῖς ἥτις. Αθ. 2, 7. E. 4, 2, 3. O. 21, 7. πρὸς ὄντινα ἂν ἀρχοντα οὕτω διατεθῶσιν — οὗτοι δὴ ἄρχοντες γίγνονται. Leuncl. malit πρὸς οὕστινας δ' ἂν ἄρχοντας. ¶ b) *qualis.* Π. 1, 4, 12. οὐκ οἶδ' ὅσις ἄνθρωπος γεγένηται. 7, 2, 7. p. 418. ¶ c) *quis.* Π. 1, 4, 24. οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν. 1, 5, 7. p. 52. 1, 6, 12. p. 65. ἐπήρου ὅ τί ποτε (Stob. τί ποτε) διδάσκων. 4, 2, 10. ἐσκόπει ὅ τι ποιήσουσιν. *Budaeus* ποιήσωσι. 5, 5, 12. A. 7, 3, 14. ἠπορεῖτο ὅ τι (all. τί) ποιήσοι. Σ. 6, 1. τί ἐστι et ὅ τι ἐστὶν ſunt idem valen-

tia. ¶ d) ἔσιν οἵτινες, *nonnulli*. Απ. 1, 4, 2. ελπέ μοι, ἔσιν οὔσινας ἀνθρώπων (lunt. ἀνθρώπους) τεθαύμακας. ¶ e) μηδὲν οἵτινες, *nulli*. E. 1, 5, 5. ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδὲν οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν. All. ſcribunt μηδέ τινες, all. μηδένες. Cf. τὶς. ¶ 20) ὅ τι περ et ὅπερ, i. q. ὥσπερ. Ιερ. 11, 14. νόμιζε — τοὺς Φίλους τέκνα σεαυτοῦ, τοὺς δὲ παῖδας ὅ τι περ τὴν σὴν ψυχήν. Well. coniiciebat ὥσπερ. Sed Bach. defendit vulgarem lectionem ex O. 17, 8. λέγεις — τὴν μὲν λεπτοτέραν (γῆν), ὅπερ ἀσθενεσέραν, τὴν δὲ παχυτέραν ὅπερ ἰσχυροτέραν. Cf. ſupra nr. 1. q. et ἅπερ. ¶ 21) ὅ τι μὴ, *niſi*. A. 6, 2, 4. μὴ ἀναγκάζειν πόλιν — ὅ τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. Hutch. vult. ὅτι μή ¶ 22) ὁστισοῦν, *quicunque, quilibet, quiuis*. Heſych: ὁτιοῦν· τὸ τυχόν. v. Waſſ. praef. ad Thucyd. et ad p. 151, 70. Π. 1, 6, 12. p. 64. οὐδ' ὁτιοῦν ἐπεμνήσθην, *ne tantillum quidem*. Sic fere ſemper, ſi praecedit negatio. Heſych: οὐδ' ὁτιοῦν· οὐδὲ τὸ σύνολον. Π. 1, 6, 19. p. 71. ἢ αὐλητὴς ἢ ἀλλ' ὁτιοῦν. 3, 1, 11. 12. 13. 4, 4, 3. 5, 3, 15. 8, 3, 16. A. 7, 6, 19. μηδ' ὁντινα-οῦν μισθὸν προσαιτήσας. Πο. 4, 40. Ιερ. 1, 13. Απ. 1, 1, 14. οὐδ' ἐν ὄχλῳ αἰσχρὸν ποιεῖν ὁτιοῦν. 4, 6, 9. 4, 8, 9. Sic Π. 8, 2, 2. ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ πράξεσιν. All. ἢ ἐν αἰστισινοῦν πρ. De ὅτου et ὅτῳ v. ſuis locis. ¶ 23) ὅσπερ in var. lect. permutatur c. ὥσπερ. v. ὥσπερ nr. 8. c. Cf. ſupra nr. 15. it. οἷς c. οἵοις. v. οἷος nr. 1. et c. ὅσοις. v. ὅσος nr. 4. it. ὁντινα c. ὅταν τινά. v. τὶς nr. 1. ſaepe ὅσις c. εἴ τις. v. τις nr. 18. it. ᾧ c. ὡς. v. ὡς nr. 2.

ὁσάκις, *quotiescunque*. Απ. 3, 4, 3. ὁσάκις κεχορήγηκε, πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε. K. 3, 6.

ὅσιος, ¶ 1) *pius, probus, religioſus*. Phauorin: ὅσιος· ὁ περὶ τὰ θεῖα δίκαιος. Heſych: ὅσιος· καθαρὸς, δίκαιος, εὐσεβής. Cf. δίκαιος et εὔορκος. A. 2, 6, 13. τοῖς ὁσίοις καὶ ἀληθειαν ἀσκοῦσιν. Opp. ἐπιόρκοις καὶ ἀδίκοις. Αγ. 3, 5. ὅσιον καὶ πιστὸν εἶναι. 11, 2. τοὺς θεοὺς οὐδὲν ἧττον ὁσίοις ἔργοις ἢ ἁγνοῖς ἱεροῖς ἥδεσθαι. ¶ 2) *diis placens, fas*. Charito 1, 10. πρὸς ἀνθρώπους δίκαια καὶ πρὸς θεοὺς ὅσια. E. 4, 1, 14. μήτε τὰ δίκαια, μήτε τὰ ὅσια. 4, 7, 2. ¶ 3) *deos decens*. Απολ. 13. τὸ

τὸ δαιμόνιον καλῶ, καὶ οἶμαι οὕτως ὀνομάζων καὶ ἀληθέστερα καὶ ὁσιώτερα λέγειν. ¶ 4) *sanctus.* De loco, Π. 7, 5, 19. ἑσίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον — οὔτε ἥδιον. ¶ 5) *publicus, profanus.* Timaeus lex. Platon: ὅσια· τὰ ἰδιωτικὰ, καὶ μὴ ἱερά. Suid: ὅσιον χωρίον· τὸ βέβηλον, καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἔξεσιν εἰσιέναι. Cf. Poll. 8, 96. Valckenar. ad Ammon. p. 184. Dorvill. ad Charit. p. 112. Πο. 5, 4. ἱερῶν ἢ ὁσίων ἐπιθυμοῦντες. All. perperam legunt δημοσίων.

ὁσιότης, *pietas, studium placendi diis.* Π. 6, 1, 24. λέγει ἡ Πάνθεια τοῦ Κύρου τὴν ὁσιότητα καὶ σωφροσύνην, *pietatem in captiua seruanda et puniendo eius tentatore.* K. 1, 11. Hippolytus σωφροσύνῃ καὶ ὁσιότητι μακαριωθεὶς, *pietate in parentes.*

ὁσίως, ¶ 1) *sancte, legibus naturae* f. *diuinis conuenienter.* Απολ. 5. ὁσίως μοι καὶ δικαίως ἅπαντα τὸν βίον βεβιωμένον. ¶ 2) *vt fas est.* E. 4, 7, 2. ἐπηρώτα τὸν θεὸν, εἰ ὁσίως ἂν ἔχοι αὐτῷ, μὴ δεχομένῳ τὰς σπονδὰς, *an ipsi liceret.* Paulo post est ὅσιον εἶναι. ¶ 3) Π. 8, 5, 12. p. 529. ὁσίως ἂν ὑμῖν ἔχῃ, Κῦρον θύσιν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν, *iuste* f. *rite* f. *religiose feceritis, si Cyrus.* Mox est καλῶς ἔχειν.

ὀσμή, ¶ 1) *odor.* Thom. Mag: ὀσμὴ, Ἀττικόν· ὀδμὴ δὲ, Ἰωνικόν. καὶ Ξενοφῶν τοίνυν Ἰωνικῷ ἔθει ὀδμὴ λέγει. Cf. ὀδμή. Sed hodie in Xenophontis libris semper legitur ὀσμή. Σ. 2, 3. ὀσμὴ ἄλλη ἀνδρὶ πρέπει. 5, 6. οἱ μυκτῆρες — τὰς πάντοθεν ὀσμὰς προσδέχεσθαι. Tribuitur canibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνεύρισκον. Απ. 3, 11, 8. c. gen. Σ. 2, 4. ἐλαίου ὀσμή. K. 5, 3. 5. 8, 2. τὴν ὀσμὴν τοῦ λαγῶ, *quem lepus exhalat.* c. ἀπὸ, Σ. 2, 4. αἱ ἀπὸ τῶν μόχθων ὀσμαὶ — ἡδεῖαι καὶ ἐλευθέριαι. ¶ 2) *res odorem reddens.* Ιερ. 1, 4. ὀσμαῖς διὰ τῶν ῥινῶν. Iunguntur cum ἀκούσμασι et ὁράμασι. §. 24. ὀσμῶν αἷς χρίεσθε. Hic sunt vnguenta. Paulo post: ὀσμῶν οὐκ αὐτὸς ὁ βεβρωκὼς αἰσθάνεται, *odores e rebus esculentis, quae odorem spargunt.* Απ. 1, 4, 3. O. 4, 21. 5, 2.

ὅσος, ¶ 1) *quantus.* A. 2, 5, 2. p. 111. ὅσων καὶ οἵων ἐλπίδων — στερήσαιμι.

3, 1, 13. ὅσην χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν. Ier. 2, 15. c. ſuperl. Π. 3, 2, 12. δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖσον δή ποτε ἔδωκε. c. δύναμαι et ſuperl. A. 4, 5, 14. ἀνακραγόντες ὅσον (all. οἷον) ἐδύναντο μέγιστον. 7, 1, 23. ὅσον ἐδύνατο μέγιστον Φορτίον (Φέρων). 7, 7, 26. γεγένησαι ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην μέγιστος. Sic fere Π. 5, 5, 5. p. 327. ἀσκῶν ὅσον δύναμαι τοὺς Φίλους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν. Cf. δύναμαι nr. 2. c. c. τε, E. 1, 3, 3. ἀπετείχιζε τὴν Χαλκηδόνα — ἀπὸ θαλάττης εἰς θάλατταν, καὶ τοῦ ποταμοῦ ὅσον τ' ἦν. Margg. ὅσον οἷόν τ' ἦν. Morus ἦν explicat per ἐξῆν, et pro τ' malit γ'. Sed pollit etiam cum Hoogeueno ad Viger. 8, 7, 1. ὅσον τε accipi pro ὅσον τι. 4, 2, 13. Λακεδαιμόνιοι ὅσον τε κατέχον — ἐκράτησαν, καὶ κυκλωσάμενοι ἀπέκτειναν. Vix enim refertur τε ad καί. c. κατὰ, Ier. 2, 17. μειοῖ καθ' ὅσον ἂν δύνηται. c. χρόνον, Π. 5, 3, 13. ὅσον χρόνον ἐκαθέζετο, *quam diu*. 5, 5, 12. ὅσον ἂν χρόνον σχολὴν ἦγεν. 7, 1, 21. A. 2, 4, 14. 5, 1, 7. Ag. 1, 37. Ier. 1, 20. Cf. nr. 7. b. vbi χρόνον deeſt. Omiſſo τοσοῦτος, Π. 2, 3, 3. μέρος ὅσον δίκαιον. All. addunt τοσοῦτον. 2, 4, 17. p. 136. ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον, *modice*. §. 18. ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. A. 3, 3, 10. vbi dicitur de ſpatio ſ. interuallo, vt 6, 3, 8. et 7, 3, 4. Ag. 11, 15. O. 2, 4. οὐδ' εἰ τρὶς ὅσα νῦν κέκτησαι. Omiſſo ἀρκεῖ εἰς, vel ſimili, A. 7, 3, 9. οὐ γὰρ ἔχων — εἰ μὴ ὅσον ἐφόδιον. 7, 8, 11. Sic c. dat. Π. 7, 5, 6. ἀπολιπὼν ὅσον τύρσεσι μεγάλαις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. it. c. inf. A. 4, 1, 4. ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον σκοταίους διελθεῖν. 7, 3, 11. Λ. 12, 4. vbi de ſpatio legitur. Aθ. 1, 15. O. 11, 18. ἀρισῶ — ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν. K. 9, 14. it. praecedente vel ſequente τοσοῦτος, Π. 5, 2, 2. ἀπήγγελλον ὅτι τοσαῦτα εἴη ἔνδον ἀγαθὰ, ὅσα ἐπ' ἀνθρώπων γενεὰν — μὴ ἂν ἐπιλείπειν τοὺς ἔνδον ὄντας. Intell. ἀρκέσειεν εἰς ſ. ὥστε. v. Zeun. A. 4, 8, 10. vbi eſt de ſpatio. O. 9, 16. In his verti poteſt *vt*. ¶ 2) *quot*. Π. 1, 1, 1. ὅσαι δημοκρατίαι etc. E. 1, 1, 19. ὅσας ναυμαχίας νενικήκατε. 3, 4, 3. ὅσους δέοι πέμπεσθαι, καὶ ὅσους παρεῖναι. K. 2, 3. Cf. τοσοῦτος nr. 10. a. ¶ 3) *quot-*

quotquot, quotcunque. Π. 4. 6. 6. τὰς περισσὰς σκηνὰς, ὅσαι ἦσαν, παρέδοσαν. Α. 7, 8. 9. λαβόντες ὅτοι ἦσαν βόες. Ε. 6, 5, 1. μεταπέμπονται τὰς πόλεις, ὅσαι βούλονται. Margg. βούλοιντο. Ιπ. 11, 12. Sic Αθ. 3, 4. et 5. ὅσα ἔτη, *quotannis.* ¶ 4) *qui, quicunque.* Π. 3, 1, 18. πάντα, ὅσαπερ ὑπέχετο. Α. 2, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη. 3, 1, 1. 4, 1, 1. 5, 1, 1. 7, 1, 1. 7, 6, 25. πᾶν, ὅσον ἐδυνάμην, διατεινόμενον. Ε. 3, 4, 3. διδόασι, ὅσαπερ ᾔτησε — καὶ τἄλλα ὅσα ἔδει. c. ἄλλος, Κ. 6, 6. ὅσα ἄλλα. c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 113. τῶν καταμενόντων ὅσοι ἀνεπίμπλαντο ἤδη κακίας. Ε. 4, 3, 2. ὅσοι αὐτῶν Φυγάδες τότ' ἐτύγχανον. Κ. 5, 15. ὅσοι μὴ ἔρχονται αὐτῶν. Sequente οὗτος, Π. 1, 4, 5. ὅσα ἂν ἴδω — ταῦτα τρέφειν. §. 9. ὅσα ἔλαβε — ταῦτα ἐᾶσαι. Ιερ. 4, 10. Απ. 1, 2, 4. ὅσα (MSS. ὅσα γε, quod Ern. eleganter dictum putat) ἡδέως δέχεται, ταῦτα ἐκπονεῖν. Sequitur caſum omiſſi ἐκεῖνος, Ε. 2, 4, 6. ἦν ταῦτα ἀρεσκὰ καὶ τῶν πολιτῶν, ὅσοις (Margg. οἷς) τὸ πλεονεκτεῖν ἔμελεν. Sequente ποῖος, Αγ. 5, 1. ὅσαι ἡδοναὶ πολλῶν κρατοῦσιν, ποίας οἷδέ τις Ἀγησίλαον ἡττηθέντα. c. opt. Π. 1, 4, 3. ὅσα — ἐρωτῷτο. Ε. 3, 1, 16. c. ἂν et coni. Π. 1, 3, 12. ἄλλα ὅτα ἂν βούλῃ. Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι — ὅσοιπερ ἂν στρατεύωνται. Sed edd. vett. omnes, probante Zeunio, et Cod. Lipſ. legunt ὅσῳ περ, *quamdiu.* Cf. ἐάν. c. εἰς, Ε. 6, 2, 15. πάντα, ὅσα εἰς ναυμαχίαν, παρεσκευάζετο. Intell. ἀναγκαῖα ἦν vel ſimile quid, Aemilio Porto iudice. Sic §. 18. et 7, 2, 21. ¶ 5) *ſimilis, qualis.* Α. 4, 7, 11. μαχαίριον ὅτον ξυήλην Λακωνικήν. ¶ 6) ὅσον, *circiter, fere.* De interuallo, numero, et magnitudine. Π. 3, 3, 15. ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, *ad interuallum paraſangae.* Α. 3, 4, 2. ἀπεῖχον ὅσον ὀκτὼ στάδιους. §. 23. 4, 5, 8. 4, 7, 4. 6, 5, 5. 7, 2, 11. 7, 3, 3. §. 10. τρίποδες — ὅσον εἴκοσι. §. 12. 27. 7, 5, 9. Αγ. 2, 10. et Ε. 4, 3, 10. Ε. 2, 4, 3. 4. 24. 4, 5, 12. 6, 5, 31. Ιπ. 4, 4. λίθων ὅσον μναιαίων. Ιπρ. 1, 16. c. ἐπὶ, Α. 6, 4, 3. ἀνήκει ὅσον ἐπὶ εἴκοσι σταδίους. ¶ 7) ἐφ' ὅσον, a) *quousque, quam longe.* Π. 5, 4, 20.

4, 20. ἢν μὴ μεῖον ἀπέχοντες παρίωμεν, ἢ ἐφ' ὅσον κατόψονται ἡμᾶς, καὶ νῦν πορευόμεθα. Hutch. et Zeun. omittunt verba κατόψ. ἡμ. quia non leguntur in ed. Eton. et nonnullis Codd. Leuncl. *non minori ex interuallo — quam ex quo.* A. 6, 3. 12. διασπειρόμενοι ἐφ' ὅσον καλῶς εἶχε. b) *quamdiu.* Deest accusatiuus χρόνον. v. nr. 1. Π. 5, 5, 4. ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἀφικνεῖται. Etiam h. l. verti potest *quousque.* Legitur etiam ἐφ' ὅσους pro ὁπόσους. v. ὁπόσος nr. 5. ¶ 8) ὅσον ἂν μή, *nisi quod.* O. 21, 4. πεισθέντες οὐκ ἐθέλοντες, ὅσον ἂν μὴ ἀνάγκη ᾖ. ¶ 9) ὅσον οὐκ ἤδη, *tantum non iam, iamiam.* v. Dornill. ad Charit. p. 658. A. 7, 2, 3. ἔλεγε — ὅτι Παῦλος ὅσον οὐ παρείη ἤδη. E. 6, 2, 9. ἐνόμιζε ὅσον οὐκ ἤδη ἔχειν τὴν πόλιν. §. 13. ¶ 10) ὅσου, *quamdiu, in quantum temporis.* E. 5, 3, 21. ὑπερέβαλε τὸν χρόνον ὅσου (Margg. ὅσον) ἐλέγετο ἐν τῷ Φλιοῦντι σῖτος εἶναι. ¶ 11) ὅσῳ, *quanto.* c compar. Π. 1, 3, 12. ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς. E. 2, 2, 1. ὅσῳ ἂν πλείους συλλεγῶσιν — θᾶττον τῶν ἐπιτηδείων ἔνδειαν ἔσεσθαι. 4, 2, 6. it. sequente τοσούτῳ, Π. 7, 5, 4. ὅσῳ πλέονες — τοσούτῳ ἂν θᾶττον. A. 7, 3, 9. ὅσῳ ἂν μείζω — τοσούτῳ μείζω. Πο. 1, 6. 3, 5. 4, 7. Ιερ. 1, 19. Απ. 1, 4, 10. O. 7, 42. it. sequ. τόσῳ, Π. 1, 6, 19. p. 74. ὅσῳ βελτίων — τόσῳ δ' ἂν μᾶλλον. 7, 5, 3. ὅσῳ πρεσβυτέρᾳ, τοσῷδε μανότερον. Πο. 4. 32. c. positiuo, Π. 5, 3, 14. σπεύσει ὅσῳ σὺ πρόσω δοκεῖς ἰέναι. Cod. Bodl. et all. (v. Zeun.) ἕως ἔτι πρ. Ιερ. 10, 2. ὅτῳ ἂν ἔλπλεω (Intell. μᾶλλον) — τοσούτῳ ἰβρισοτέροις. Sic Π. 7, 5, 26. p. 458. τοσούτῳ πλεονεκτήσει — ὅσῳ πεινήσας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται. Cod. Guelf. ὡς. ¶ 12) ἐν ὅσῳ, v. ἐν nr. 14. d. ¶ 13) ὅσα. Phauorin: ὅσα Αττικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὅσον. Φιλοῦσιν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν χρῆσθαι. a) *quantum.* Απ. 2, 1, 21. ὧδέ πως, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι. b) *quoties.* E. 1, 1, 19. ὅσα κήττητοι γεγόνατε. ¶ 14) ὅσαπερ, *quemadmodum.* Π. 1, 5, 7. p. 54. νυκτὶ — ὅσαπερ οἱ ἄλλοι ἡμέρᾳ δύναισθε χρῆσθαι — λιμῷ δὲ ὅσαπερ ὄψῳ. Αγ. 6, 6. Cf. omnino βοὴ et ἰὼ. ¶ 15) In var.

var. lect. ὅσος confunditur c. οἷος. v. ſupra nr. 1. et 3. et οἷος nr. 1. c. ὁπόσος, v. ibi nr. 5. it ὅσαπερ c. ὡς ἅπερ. v. ὡς nr. 9. it. ὅσων c. ὅτου. v. ὅτου. it. ὅσα c. ὥστε. v. τοσοῦτος nr. 10. a.

ὄσπριον, *legumen.* A. 4, 4, 5. σῖτον, οἴνους — ὄσπρια παντοδαπά. 4, 5, 19. πυροὶ, καὶ κριθαὶ, καὶ ὄσπρια. 6, 4, 4. 6, 6, 1. O. 8. 9.

ὅστις, v. ὅς nr. 19 ſqq.

ὀστοῦν, *os.* Iπ. 1, 6. τὰ κατωτέρω τῶν κυνηπόδων ὀσᾶ — ταπεινὰ τὰ ὀσᾶ. §. 5. τῶν κνημῶν τὰ ὀσᾶ παχέα.

ὄστρακον, *teſta.* O. 19, 14. ὄστρακον — πῶς ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἄνω καταθείης. Scil. ſignificatur h. l. quicquid imponitur luto, quo ſuperius oblita eſt ficus ſ. vitis plantata, ſiue teſta ſit, ſiue aliud quid. v. Fr. Portus.

ὀστώδης, *oſſeus.* Iπ. 1, 8. equi κεφαλὴ ὀστώδης οὖσα eſt in laudibus equi. Cf. Poll. 1, 189. Iπ. 5, 6.

ὀσφραίνεσθαι, *odorari, olfacere, odorem ſentire ſ. percipere.* Thomas: ὄσφρομαι κάλλιον, ἢ ὀσφραίνομαι. Σ. 5, 6. τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν — ῥῖνας. A. 5, 8, 2. οἴνου μηδ' ὀσφραίνεσθαι πεπόντος. Intell. ὥστε. Leuncl. *quum tantum vini non adeſſet, quod vel odoratu poſſet percipi.* c. gen. Aπ. 2, 1, 24. τίνων ὀσφραινόμενος — ἡσθείης. Tribuitur canibus, K. 4, 6. 5, 2. 5. 6, 2. ceruo, K. 9, 16.

ὀσφύς, *lumbi.* Iπ. 1, 12. in equo laudatur ὀσφὺς πλατυτέρα καὶ βραχυτέρα. 11, 2. ὀσφὺν ὑγρὰν καὶ βραχεῖαν. Cf. Poll. 1, 211. K. 4, 1. canis habeat ὀσφὺν σαρκώδη. Steph. tentabat pluralem, quia ſequitur τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν καὶ βραχέων. 5, 30. lepus habet ὀσφὺν περιφερῆ, κοίλην, σαρκώδη. Pluralis eſt K. 4, 8. ἐπὶ ταῖς ὀσφύσι καὶ ταῖς οὐραῖς.

ὅταν, ¶ 1) *quando.* c. coni. Π. 1, 2, 8. ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι. 1, 3, 13. 1, 6, 10. ὅταν περ — δύνῃ λέγειν. Aπ. 1, 4, 15. 4, 3, 16. O. 3, 2. ἔχοντας ἕτοιμα ὅταν ὧν ἂν δέωνται χρῆσθαι. Alii ſuperfluum vel delendum putant ὅταν, alii ὧν, (Cf. Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 243.) alii legendum ὅσων ἂν δ. Sed Ern. recte explicat ex Atticorum more, tempus et rem ſimul relatiue exprimentium: *quando quaeque res deſideretur*

retur. Sic Ar. 1, 4, 14. ὅταν τί ποιήσωσι, *quando et quid*. Saepe polt ὅτι, vt Ir. 4, 2. ὅτι καὶ ὅταν μὴ ἐκνομίζῃ. Ipc. 9, 8. ὅτι, ὅταν πόλεμος ᾖ. ἐτιβουλεύουσι. c. ἦν, Σ. 2, 3. ἦν ὅταν νύμφαι τύχωσιν οὖσαι. Viri docti ὅταν delendum cenſent. c. indic. O. 3, 2. ὅταν δέονται μὴ ἔχοντας. Sed recte Cod. Lipſ. δέωνται. v. Thom. Mag. p. 267. Cf. βούλεσθαι. ¶ 2. *quotiescunque*. Π. 2, 4, 8. p. 130. τιμῶν καὶ χαριζόμενος, ὅταν τινὰ ἀγαθὸν ᾖ. ¶ 3) *cum, quia*. Ier. 6, 13. πῶς ἂν νομίσαις εὖ ποιεῖν, ὅταν εὖ εἰδῇς. §. 14. ¶ 4) ὅταν τάχιστα, *ſimulac, vbi primum*. Π. 4, 5, 12. p. 248. πειρασόμεθα παρεῖναι, ὅταν τάχιστα διαπραξώμεθα. ¶ 5) καὶ ὅταν — καὶ ὅταν, *ſiue — ſiue*. Ipr. 1, 18. χρὴ συμβουλεῦται αὐτοῖς μελετᾶν, καὶ, ὅταν εἰς χώραν ἐλαύνωσι, καὶ, ὅταν ἄλλοσέ ποι. Cf. γε nr. 6. a. ¶ 6) Confunditur c. ἔσ' ἄν, v. ἔσε nr. 2. it. c. ὅτι, v. ὅτι nr. 1. it. c. ὅτου, v. ibi.

ὅτε, ¶ 1) *quando, cum*. c. indic. Π. 8, 4, 7. oppon. νῦν, et ante ὅτε intell. τότε, A. 4, 1, 7. ὅτε δὲ (Cod. Pariſ. ἐπεὶ δὲ) οἱ τελευταῖοι κατέβαινον. Heſych: ὅτε· ὅταν, ἐπειδή. E. 1, 7, 12. κατελθὼν, ὅτε καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς, np. κατῆλθον. 3, 4, 25. O. 2, 9. c. praeſenti pro praeterito. Π. 2, 4, 3. νῦν, ὅτε οὕτως ὀξέως σοι ὑπακούω. Formula ὅτε ταῦτα ἦν, i. e. *tunc*, extat A. 1, 10, 10. 3, 1, 22. E. 2, 3, 18. Φ. 95. c. opt. Π. 1, 6, 3. v. ὁπότε nr. 1. c. coni. Π. 1, 6, 10. ὅτε μάλιστα εὐπορῇς, τότε etc. ¶ 2) *quoties*. c. opt. Π. 2, 1, 15. ἐτίμα, ὅτε τινὰς ἴδοι τοιοῦτό τι ποιήσαντας. ¶ 3) *cum, quia, nam*. O. 11, 10. πῶς γὰρ οὔ; ὅτε (Margg. ὅτι) πολλοί εἰσιν ἄνθρωποι, οἳ οὐ δύνανται. ¶ 4) pro ὅτι. O. 2, 11. οὔκουν μέμνησαι ἐν τῷ λόγῳ, ὅτε (Steph. malit ὅτι) αὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, λέγω. Sed cum μέμνηται haud dubie ad λέγων pertineat, rectius ὅτε vertitur *quum, quando*. Sic E. 6, 4, 5. ὅτι — ἐδέησας, καὶ ὅτι ὕστερον ἀπεκρούσθης. Margg. habent ὅτε ὕς. Cf. ὅτι nr. 8. ¶ 5) pro ποτέ. Ar. 4, 4, 2. καὶ ὅτε ἐπισχήσει γενόμενος. Leuncl. corrigit καί ποτε, et ſic Ern. e Cod. 1. edidit. ¶ 6) ὅτε δὲ, *interdum*. K. 5, 8.

ὅτε δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥιπτῶν. Debebat praecedere ὅτε μέν. §. 20. ὅτε δὲ (all. ὁτὲ δὲ) οὐκ ἀνεύσαντες. 9, 8. 20. ¶ 7) ἦν ὅτε, *aliquando, olim*. Λ. 14, 5. v. εἶναι nr. 37.

ὅτι, ¶ 1) *quia*, i. q. διότι. Π. 1, 3, 1. ἰδεῖν ἐπεθύμει, ὅτι ἤκουε καλὸν κἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι. §. 10. 13. ἐπερωτηθείς, διὰ τί; εἰπεῖν λέγεται, ὅτι οἶκοι εἰμὶ πράτιστος. §. 14. 1, 4, 3. διὰ τὴν παιδείαν, ὅτι ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. 4, 1, 6. A. 1, 2, 21. ἐπεὶ ἤθετο — καὶ ὅτι ἤκουε. 2, 6. 16. 4. 8. 8. extr. vbi all. habent ὅταν. Αγ. 7, 7. Απ. 2, 9, 1. 3, 2, 1. O. 6, 15. 8, 8. c. opt. v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 23. qui Atticam iudicat hanc ſtructuram. E. 7, 1, 24. ὡς διὰ τοῦτο πολεμήσειαν αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἐθελήσαιεν — οὐδὲ ἐάσαιεν. O. 1, 17. c. ἄν et opt. Απ. 3, 2, 2. τί δή ποτε ἐπῄνεσα —; ἆρά γε ὅτι αἰχμητὴς τε καὶ κρατερὸς ἂν εἴη. Sequente ὅτε, Π. 4, 2, 5. οἱ δὲ, καὶ ἐλπίδας ἔχοντες — οἱ δὲ, ὅτι, ὅτε ἐτρέφετο ἐν Μήδοις — ἀντιχαρίζεσθαι ἐβούλοντο. In aliis deeſt ὅτι. ¶ 2) *quippe*. A. 4, 3, 22. παρήγγειλε — διαβαίνειν — ὅτι οὗτος ἄριστος ἔστοιτο, ὃς ἂν πρῶτος ἐν τῷ πέρᾳ γένηται. ¶ 3) *quod* ſ. pro acc. et inf. a) c. indic. Π. 1, 2, 6. λέγουσι, ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται. 1, 3, 15. οὐχ ὁρᾷς ὅτι δεδίδαχεν. 1, 4, 1. 6. 7. 2. 4. 7. 7, 4. 4. 8, 1, 6. εἰδέναι, ὅτι ὁρῶνται. Margg. ὁρῶντ' ἄν. A. 7, 2, 11. εἰπεῖν κελεύει, ὅτι πάρεσι. Cod. Eton. παρείη. Αγ. 2, 11. ἀγγέλλει τις — ὅτι εἰσί. E. 4, 3, 11. eſt εἴησαν. E. 2, 2, 11. ἀπήγγειλεν ὅτι αὐτὸν κατέχει — κελεύει. Steph. vult κατέχοι — κελεύοι. 3, 2, 12. 3, 3, 5. εἶπεν ὅτι — κελεύει. Steph. maunlt κελεύοι. Cf. δῆλος, εἰδέναι, εἰπεῖν, θαυμάζειν et ſimilia verba. b) c. opt. Π. 1, 3, 13. εἶπεν ὅτι βούλοιτο. §. 14. 1, 4, 10. 2, 4, 6. 3, 2, 4. 4, 2, 2. 3. 18. ἴσε ὅτι συμφέροι. All. συμφέρει. 4, 4, 1. A. 1, 2, 21. λέγων, ὅτι λελοιπὼς εἴη. 2, 1, 2. 4, 5, 8. 5, 2, 7. ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, ὅτι μάχη μὲν εἴη. Margg. et 2 codd. ἔσαι. 7, 2, 15. ἀπεκρίνω ὅτι διαβήσοιτο — καὶ οὐδὲν δέοι. §. 17. E. 4, 8, 31. Απ. 2, 6, 13. ἤκουσα, ὅτι Περικλῆς ἐπίσαιτο. Brodaei correctio, ἐπίσατο, quam recepit Schneiderus, non placet Hin-

Hindenburgio ad h. l. et Fiſchero ad Weller. p. 402. O. 9, 18. Cf. εἰπεῖν nr. 1. d. c) c. opt. fut. E. 3, 1, 25. γιγνώσκων ὅτι ἔσοιντο. Margg. ἔσονται. d) c ἄν et opt. Π. 1, 6, 3. ἀκούσας σου ὅτι — ἂν εἴη. 3. 2, 6. ἔλεξε ὅτι ἂν ἥκοι. In Cod. Guelf. ἂν deeſt. Απ. 1, 4, 11. e) c. indic. fut. Π. 1, 4, 28. θαῤῥεῖν, ὅτι παρέσαι. 3, 2, 4. A. 4, 7, 15. 5, 1, 6. ἡπισάμεθα ὅτι ἥξει. Cod. Par. ἥξοι. Αγ. 1, 28. εἰδότες ὅτι — δεήσει μάχεσθαι. Cod. Harl. δεήσοι. E. 3, 4, 15. προειπὼν ὅτι ἐξέσαι. Αγ. 1, 24. eſt ὡς ἐξέσοιτο. Σ. 1, 16. f) c. indic. et opt. A. 1, 2, 21. ᾤσθετο — ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη, καὶ ὅτι ἥκουσε. 2, 1, 3. ἔλεγον, ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ πεφευγὼς εἴη — καὶ λέγοι. g) c. ind. fut. et c. opt. A. 7, 8, 12. ἀκούσας — ὅτι τεθυμένος εἴη καὶ — ἥξει. Cod. Pariſ. ἥξοι. h) c. inf. E. 2, 2, 1. εἰδὼς ὅτι — ἧττον ἔσεσθαι. Stephano, Leuncl. et Porto auctoribus Weſſ. perperam omiſit ὅτι vt ſuperfluum. 3, 4. 5. ἤρετο τίνος δεόμενος ἥκοι. ὁ δ' εἶπεν, ὅτι αὐτονόμους εἶναι. Leuncl. mauult τοῦ. Morus poſt ὅτι addi vult τοῦ, quod pendeat a δεόμενος. Poſſit etiam intelligi ἥκοι δεόμενος. Cf. Weſſeling. ad Diodor. Sicul. 4, 26. et interpp. ad Act. 27, 10. Sic Π. 1, 6, 15. nonnulli legunt: λέγεις σὺ, ὅτιπερ — στρατηγοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος εἶναι. All. ὥσπερ, vt Weſſ. Sed Zeun. e Codd. ὅτιπερ ὡς. 2, 4, 10. in cod. Guelf. eſt: ἀκούω γὰρ, ὅτι συνθηρευτάς τινας — γενέσθαι. Vulgo deeſt οτι. 5, 4, 1. ἐνόμισεν, ὅτι — αὐτὸς ἂν λαβεῖν. In multis omiſſum eſt ὅτι. Ibid. Zeun. e Cod. Guelf. recepit λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι — λαβεῖν ἄν pro ὅτι — λάβοι ἄν, vt vulgo editur. 6, 1, 7. Φασὶν ὅτι δεῖ. All. ἔτι δεῖν. Marg. Leuncl. ὅτι δεῖν. i) Poſtponitur nomini, A. 1, 2, 21. ᾤσθετο τὸ στράτευμα ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη. k) Sequente ὅτε, Π. 6, 1, 7. λέγω ὅτι, ὅτε οἴκοι ἤμην, ἐστρατευόμην. Cf. ὅταν nr. 1. l) Ponitur omiſſo verbo, Π. 3, 1. 13. Φοβεῖται μέντοι, εὖ οἶδ' ὅτι, μὴ — πάθῃ. Ita enim interpungendum cum Zeunio videtur, vt poſt ὅτι repetendum ſit Φοβεῖται. 5, 3, 20. ἐροῦντας, ὅτι ἐν ὁδῷ ἤδη πάντες. Intell. εἰσὶ vel εἶεν. A. 1, 6, 7. ἔσιν ὅ τι σε ἠδίκησα; ὁ δὲ

ἐ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι οὔ. Intell. ἐμὲ ἠδίκησας vel αὐτὸν ἠδίκησέ τι. O. 6, 11. ὅτι μὲν πάλλιστον (ſcil. ἐστὶν) — ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, πάνυ μοι δοκῶ πεπεῖσθαι ἱκανῶς. 12, 20. ἤρετο — τί τάχιστα παχύνει; τὸν δ' εἰπεῖν λέγεται, ὅτι δεσπότου ὀφθαλμός. Intell. τάχιστα παχύνει. m) Repetitur poſt quaedam interiecta, A. 5, 6, 9. λέγουσιν, ὅτι, εἰ μὴ — ὅτι κινδυνεύσει. 7, 4, 3. Similiter ὅτι ponitur poſt ὡς. v. ὡς nr. 26. k. Π. 5, 3, 15. p. 297. ἐννοεῖται, ὡς εἰ οἱ μὲν — πείσονται, οἱ δὲ — ἀπολοῦνται, ὅτι οὐδένα εἰκὸς σὺν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. Πο. 5, 1. E. 3, 2, 5. 6, 4, 37. 6, 5, 13. n) Deeſſe putatur E. 4, 8, 4. ἔστι δὲ οὐχ οὕτως ἔχον. εἰ ἐκρατήθημεν, οὐδὲν ἔτι ἐσμέν. Poſt ἔχον Leunclauio deeſſe videtur ὅτι, Moro autem οὐ γάρ. §. 9. λόγοντος τοῦ Κύνωνος, εἰ ἐῴει — θρέψει. Steph. et Leuncl. poſt Κύν. addendum putant ὅτι, probante Moro. Sed Schneider. ex Caſtal. habet ὡς, non ὅτι. 5, 8, 62. νομίσαντες, εἰ τοῦτο γένοιτο, οὐ δυνατὸν ἔσοιτο. Hic quoque ante εἰ inſerunt ὅτι, vt Welſ. et Morus, vel legunt ἔσεσθαι. o) Videtur redundare, A. 6, 4, 12. ὡς γὰρ ἐγὼ, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἥκοντος πλοίου, ἥκουσά τινος, ὅτι Κλέανδρος μέλλει ἥξειν. Steph. ὅτι vel delendum vel in ὁ. mutandum cenſet. Ap. 2, 9, 8. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων — ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. Ern. deleri iubet ὅτι. Sed poteſt ſeruari, modo intelligas λέγω. All. ὅτι mutari volunt in ἔτι, *poſthac*. ¶ 4) Eſt μιμητικὸν ſ. ſeruit recitationi verborum alius in oratione recta. v. Raphel. ad Matth. 9, 18. Π. 3, 1, Δ. εἶπε δ' ὅτι εἰς καιρὸν ἥκεις. 4, 1, 6. εἶπεν, ὅτι ἵππων προσδεόμεθα. 5, 2, 5. 6, 4, 3. 7, 3, 1. A. 1, 6, 8. 5, 4, 4. Poteſt verti *ſcilicet*, vt Π. 2, 4, 7. ἐμοῦ τοίνυν ἀκούετε, ὅτι οὐκ ἀδικοῦμεν. ¶ 5) *quod attinet ad id quod*. Π. 8, 3, 16. ὅτι δὲ ταῦτα πολλά ἐστι, τοσοῦτον κερδαίνω etc. O. 6, 11. ὅτι δὲ ἔφηθα καταμαθεῖν τὰ αἴτια — καὶ ταῦτά μοι δοκῶ ἡδέως ἀκούσειν σου. ¶ 6) *at*. Saltem eſt obiicientis. Sed ponitur elliptice. O. 1, 7. ὅτι τοι ἡμῖν ἐδόκει (np. in ſuperioribus) οἶκος εἶναι ὅπερ κτῆσις. Intelligi poteſt ἐνόμιζον, *putabam*. Sed Wyttenbach. ad Plutarch.

Digitized by Google

tarch. de ſera num. vind. p. 89. legi iubet *οὔτι τοι, an non?* 5, 18. *ταῦτα μὲν ἔμοιγε καλῶς δοκεῖς λέγειν· ὅτι δὲ τὰ πλεῖστά ἐσιν ἀδύνατα προνοῆσαι.* Steph. et Welſ. *ἔτι δ.* Sed intellige *τί λέγεις* vel ſimile quid. v. tamen Zeun. it. Ern. qui vt Wyttenbach. l. l. emendat *τί δὲ, ὅτι.* ¶ 7) *quam.* c. ſuperl. A. 3, 1, 31. *ὅτι πλείσους.* O. 15, 1. Cf. *μεγαλοπρεπής.* Saepe iunctim ſcribitur vno verbo, vt *ὁτιβέλτιςα*, O. 7, 12. Sed Cod. Lipſ. *ὅτι βέλτιςα. ὁτιεγγύτατα*, E. 4, 2, 6. *ὁτιελαχίσων*, Π. 7, 5, 5. *ὁτιήδιςα*, Π. 7, 5, 19. *ὁτιήκιςα*, Π. 7, 5, 14. *ὁτιμακροτάτην*, ſcil. *ὁδὸν*, A. 7, 8, 2. *ὁτιμάλιςα*, Π. 7, 1, 5. 7, 5, 6. Απ. 4, 5, 12. O. 16, 12. K. 9, 16. Απ. 4, 2, 40. vbi eſt *quam frequentiſſime. ὁτιπλειςάκις*, O. 16, 13. *ὁτιπλεῖςος*, Π. 4, 2, 12. p. 217. 6, 1, 14. 22. 6, 3, 9. 7, 5, 6. 8, 8, 7. A. 1, 1, 6. 1, 5, 11. 6, 2, 11. Πο. 4, 11. E. 7, 1, 2. O. 7, 15. Σ. 8, 25. *ὁτιταπεινότατοι*, Π. 7, 5, 24. Cf. *ἀπαρασκεύαςος* et *τάχιςα.* it. c. comparatiuo, A. 3, 4, 3. *ὡς ὅτι* (Edd. vett. *ὅτε*) *Φοβερώτερον εἴη.* Muretus malebat *Φοβερώτατον.* Et ſic eſt in Cod. Pariſ. Vnde Zeun. recepit. Morus in indice coniicit *ἔτι Φοβερώτερον.* ¶ 8) Permutatur c. *ἔτι*, A. 3, 1, 13. *ἤδειν ὅτι ὀλίγους ἔχοντας.* Steph. et Hutch. emendant *ἔτι*, quod etiam habet Cod. Eton. Cf. ſupra nr. 3. et *ἔτι* nr. 8. c. *ὅπη*, v. ibi nr. 2. c. *εἰ.* v. *εἰ* nr. 6. c. *ὅτε*, Π. 4, 1, 11. *δηλώσεις, εἰ ἀληθῆ ἔλεγες, ὅτι ἔΦης ἥδεσθαι.* Steph. et Hutch. et Cod. Bodl. ſubſtituunt *ὅτε.* Cf. *ὅτε* nr. 3. et 4. et ſupra nr. 7. c. *ὅ τι*, Απ. 2, 2, 9. *εἰδὼς, ὅτι, ἃ λέγει ἡ μήτηρ, οὐδὲν κακὸν νοοῦσα λέγει.* Steph. in ed. 1. *ὅ τι λέγει.* Sic E. 7, 5, 6. *οἰόμενος πᾶν ἀγαθὸν εἶναι Θηβαίοις, ὅτι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι.* Poterat ſcribi *ὅ τι* vel *ὅτε.* c. *ὡς.* v. *ὡς* nr. 30. h. c. *διότι.* v. ibi nr. 2. Denique *ὅτι* ſuſpectum eſt Απ. 3, 7, 5. vbi v. interpp. ¶ 9) *μὴ ὅτι*, v. *μὴ* nr. 13 — 15.

ὁτιοῦν, v. *ὅς* nr. 22.

ὁτὶς, v. *ὡτίς.*

ὅτου, Attice pro *οὗτινος* ſ. *οὗ.* v. Fiſcher. ad Weller. p. 168. Π. 7, 1, 16. *ὅτου ἐπιλάβοιτο τὰ δρέπανα, πάντα βίᾳ διεκόπτετο.* Zonaras habet *ὅσων.* 8, 2, 12. *παρεῖχε πάντα ὅτου ἔδει.* 8, 5, 7. 8, 7, 3. p. 542.

542. A. 1, 9, 12. 13. 3, 2, 11. ὅτου ἂν ἐθέλωμεν, τευξόμεθα. E. 4, 5, 4. Απ. 1, 4, 4. ὅτου ἕνεκα. Hely ch: ὅτου ἕνεκα· τίνος ἕνεκα. O. 7, 11. μεθ' ὅτου ἄλλου. 8, 16. μαχεύειν ὅτου ἂν δέῃ. 16, 3. ὅτου δέοιτο. c. δὴ et particip. A. 4, 7, 18. ἐξαπίνης, ὁτουδὴ παρεγγυήσαντος — φέρουσι. All. ὅτου δὴ, all. οὕτω. 5, 2, 17. ἀνέλαμψεν — ὁτουδὴ ἀνάψαντος. All. ὅτου δὴ ἐνάψαντος τινὸς, *incertum quis accenderat.* c. verbis emendi, A. 3, 1, 13. ὅτου ὠνησόμεθα, *quo l. quo pretio.* 7, 6, 17. σπάνια ἔχοντες ὅτων ὠνήσεσθε. Veteres melius habent ὅτου, all. perperam ὅταν. c. ἐξ, Π. 8, 2, 9. ἐξ ὅτου περ ἐν τῇ ἀρχῇ εἰμι. Intell. χρόνου. A. 7, 8, 2. ἐξ ὅτου ἀπεδήμησε. Απολ. 16. 27ι it. de causa, v. ἐκ nr. 3.

Ὅτυς, v. Κότυς.

ὅτῳ, Attice pro ᾧτινι. Π. 1, 4, 10. διαδίδου ὅτῳ βούλει. 2, 1, 6. extr. ὅτῳ δ' ἀρκεῖ — καταμενέτω. Intell. ἐκεῖνος. 2, 3, 5. p. 118. πρὸ τούτου, ὅτῳ ᾤμην πλησήσεσθαι. 6, 2, 11. p. 370. ἐάθης — ὅτῳ ἔσιν, οὗ, *ubi.* v. ὅς nr. 11.

οὐ, et οὐκ, et οὐχ, et οὐχί, ¶ 1) *non.* Π. 1, 3, 4. οὐχί, ὦ πάππε. Αθ. 2, 19. a. c. opt. Π. 1, 4, 17. περιβαλλομένους ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι. 4, 5, 10. 5, 4, 17. A. 2, 6, 12. O. 2, 11. c. ἄν et opt. Π. 3, 1, 17. δύναιο ἂν εὑρεῖν (Intell. τινα), ὅτῳ ἂν χαρίσαιο. Cf. ποῦ. c. ἂν et coni. O. 9, 10. μεμνῆσθαι ὅτῳ ἄν τι διδῷ. §. 16. K. 8, 7. περιλαμβάνειν ἐντὸς (ſcil. τοῦ τόπου), πρὸς ὅτῳ ἂν ᾖ, *vbicunque.* c. fut. Π. 1, 4, 13. ὥρα παρασκευάζεσθαί σοι, ὅτῳ μαστιγώσεις. 4, 2, 17. ἀνάγκη — εἶναί τινα, ὅτῳ σκηνῆς μελήσει. 5, 4, 14. c. οὖν, Απ. 4, 1, 1. ἐν ὁτῳοῦν πράγματι. c. dat. A. 7, 2, 2. ὅτῳ ὑμῖν ταῦτα δοκεῖ. All. emendant ὑμῶν. c. plurali, Π. 3, 3, 29. ἱκετεύουσαι πάντας ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν. Steph. vult πάντα, ſed Hutch. defendit πάντας. 7, 1, 10. ὅτῳ ἂν ἡμῶν ὁ θεὸς νίκην διδῷ — πρὸς τὸ μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν. Poterat exſpectari συμβάλλῃ. A. 2, 5, 7. 4, 1, 6. 4, 4, 7. 6, 3, 9. Formula ἔσιν ὅτῳ extat O. 3, 12. In var. lect. permutatur ὅτῳ c. ποῦ. v. ποῦ nr. 2.

18. εἰδότες ὅτι οὐχὶ τοῦ δήμου ἐσίν. 3, 3. ἡ πόλις οὐχ ἱκανή. In ed. Welf. operarum vitio eſt οὐκ ἱκ. Ag. 2, 1. οὐ γὰρ ὡς ὑσερήσειε — ἐπροθυμεῖτο, i. e. ἐπροθυμεῖτο γὰρ ὡς οὐχ ὑσερήσειε. E. 5, 2, 26. οὐ μέντοι ἔπειθε. §. 32. 5, 4, 29. οὐ (Margg. οὐδὲν) μέντοι ἠρώτα. Ponitur poſt enunciationem affirmantem, ita vt ex praecedenti ſententia verbum ſit intelligendum, A. 7, 6, 27. νῦν καιρὸς δοκεῖ ὑμῖν — ἐμὲ καταπτανεῖν. οὐ μὴν (ſcil. ἐδόκει) ὅτε etc. E. 1, 7, 10. p. 55. κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι· οὐκ (ſcil. κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι) ἂν — πείθοιθε, *non tamen*. Cf. nr. 9. In fine commatis vel ſententiae; v. Doruill. ad Charit. p. 639. Π. 1, 4, 10. ἐδείκνυε μὲν οὖ, κατέθηκε δὲ ὑματωμένα. 2, 3, 5. p. 118. οὐ τῷ μὲν προσῆκον, τῷ δ' οὔ. 5, 1, 5. 5, 5, 10. p. 334. 8, 1, 1. p. 464. A. 4, 4, 2. καλὸς μὲν, μέγας δ' οὔ. All. e Demetrio Phalereo habent μέγας μὲν οὔ, καλὸς δέ, probante Hutchinſono. 4, 6, 2. 5, 1, 11. 5, 6, 9. 6, 5, 3. E. 1, 1, 14. 2, 2, 1. 5, 4, 40. Aπ. 4, 7, 7. O. 11, 8. Σ. 4, 3. 9, 3. Ponitur bis, ita vt, e Latina quidem ratione, ſemel redundet, O. 15, 10. ἀλλὰ — οὐχ ὥσπερ τὰς ἄλλας τέχνας — οὐχ οὕτω καὶ ἡ γεωργία. Sic poſt negationem, quae ineſt verbo. v. ἦ nr. 1. Etiam Π. 1, 2, 7. οὐχ ἥκιστα eſt pro ἧκιστα. Sed viri docti οὐχ iubent deleri, quam rationem Welſius quoque ſecutus eſt. οὐ ante vocalem, Σ. 6, 2. ἔφη, οὐ· ἀλλ' etc. Sed Welf. de iudicio Steph. et Leuncl. edidit οὐκ, Zeunius tamen defendit οὐ, cum ſit in clauſula. ¶ 2) *nonne*. Π. 5, 5, 5. p. 328. οὐ καὶ σὺ ὁμολογήσεις μηδὲν ἀδικεῖσθαι; 7, 5, 5. 8, 3, 18. οὐχὶ σύγε αὐτίκα μάλα εὐδαίμων ἐγένου; Sic O. 20, 9. in nonnullis rectius eſt: οὐ πάνυ χαλεπὸν εὑρεῖν; All. omittunt οὐ. §. 13. οὐ πολὺ μὲν ῥᾷον — ; Bis ponitur, Aπ. 2, 3, 16. οὐ γὰρ καὶ — παραχωρῆσαι; καὶ οὐ — ὑπανασῆναι; Ern. et Hindenb. defendunt. Hindenb. praeterea dicit, καὶ οὐ eſſe pro οὐ καὶ, quia οὐ et μὴ ſaepe transponatur. c. γὰρ, vbi eſt animi commoti, Π. 3, 1, 21. ποῦ ἐκεῖνος — ; οὐ γὰρ, ἔφη, ἀπέκτεινεν αὐτὸν οὑτοσί; Aπ. 1, 4, 14. 3, 4, 1. O. 11,

O. 11, 22. 19, 2. Sic Π. 5, 5, 6. in Cod. Guelf. eſt οὐ γὰρ δήπου — ἔπεμπες; In reliquis σὺ γὰρ δ. Cf. γὰρ nr. 7. e. et nr. 13. a. c. δήπου, Απ. 2, 3, 1. οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων; ¶ 3) οὐκ — ἀλλὰ, *non tam — quam.* Π. 5, 4, 16. p. 318. διατελεῖ μισῶν, οὐκ ἦν τίς τι κὐτὸν ἀδικῇ, ἀλλ' ἤν τινα ὑποπτεύσῃ βελτίονα ἑαυτοῦ εἶναι. ¶ 4) οὐ — δὲ, A. 2, 5, 9. πάντες μὲν οὐκ ἦλθον, Ἀριαῖος δέ. Hutch. poſt δὲ intelligit μόνον. Σ. 2, 19. ἀρχούμην μὲν οὔ, ἐχειρονόμουν δέ. K. 1, 11. οὐχ ὑφ' ὧν οἴονται — κακοὶ δέ. ¶ 5) οὐ δῆτα, *nequaquam.* Απ. 2, 2, 9. οὐ δῆτα, ἔφη, τοῦτό γε οὐκ οἶομαι. ¶ 6) οὐκέτι, (v. omnino ἔτι nr. 10. et Thom. Mag. infra in v. οὔπω.) a) *non amplius.* Π. 1, 4, 5. οὐκέτ' εἶχεν αὐτῷ συλλέγειν θηρία. §. 6. A. 1, 8, 12. καὶ οὐκέτι (all. οὐκ ἔτι) τρία — σάδια ἀπεχέτην τῶ Φάλαγγε. 2, 6, 2. ἐπεὶ δὲ οἱ Ἔφοροι — ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο, ἐνταῦθα οὐκέτι πείθεται. Αγ. 5, 5. v. λοιπὸς nr. 6. ¶ b) *nondum, iam non, non aeque, non ita.* Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσαντο, τοῦτο οὐκέτι δύναμαι κατιδεῖν. 4, 3, 3. p. 227. Ιερ. 2, 14. Απ. 3, 4, 10. ταῦτα μὲν — ἀμφοτέρων ἐσὶν, ἀλλὰ τὸ μάχεσθαι οὐκέτι ἀμφοτέρων, *non item.* ¶ c) *tum non.* O. 16, 3. ἐπειδὰν μέντοι γνῷ τις, οὐκέτι συμφέρει θεομαχεῖν. 20, 21. ταῦτα οὐκέτι δεῖ θαυμάζειν. Poteſt h. l. ſimpliciter verti *non.* Heſych. et Suid: οὐκέτι· οὐχί, ἢ οὐ. it. vbi conceſſis aliis negatur vnum, Ιερ. 7, 3. ἄνδρες καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι. ¶ 7) οὐ καὶ, *nondum.* Π. 2, 1, 2. p. 86. οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἔλεξάς μοι. ¶ 8) οὐ — μὴ, *non, nullo modo.* Π. 4, 2, 20. οὐκ ἂν μὴ πρέποντα. h. l. μὴ perperam eſt intruſum. Sed E. 6, 1, 1. vtrumque refertur ad ſuum verbum: οὐ δυνήσοιντο μὴ πείθεσθαι. c. coni. Π. 3, 2, 4. ὡς οὐ μὴ δέξωνται. Ιερ. 11, 15. ἐὰν κρατῇς, οὐ μή σοι δύνωνται ἀντέχειν. Cf. Galat. 5, 16. ¶ 9) οὐ μὴν ἀλλὰ, *ſed tamen.* Π. 1, 4, 8. equus eum fere exculliſſet, οὐ μὴν ἀλλ' ἐπέμενεν. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 5, 43. optime ex praecedentibus poſt οὐ μὴν intelligit ἐξεστραχηλίσθη. Cf. Bergler. ad Alciphr. p. 253. ¶ 10) οὐχ ὅπως, v. ὅπως

πως nr. 11. ¶ 11) οὐχ ὅτι — ἀλλὰ καί, *non modo — ſed etiam.* Ap. 2, 9, 8. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ Φίλοι αὐτοῦ. Erneſtio ὅτι ſuſpectum videbatur, ſed defendit Hindenb. ¶ 12 οὐ — οὐδέ, *non.* Ap. 1, 2, 5. οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει. Leuncl. *nec quidem.* Vigerus 7, 13, 11. *verum enimuero non.* Ap. 1, 7, 5. ἀπατεῶνα ἐκάλει τὸν (i. e. ἐκεῖνον) οὐ μικρὸν μέν, οὐδ' εἴτις ἀργύριον — πεισθοῖ λαβὼν ἀποστερεῖν, πολὺ δὲ μέγιστον, ὅσις etc. *non parvum, nec eiusmodi vt ſi quis.* Ruhnken. tollit τὸν et οὐδ'. Ern. οὐδ' mutari vult in ὡς, Schneiderus in οἷον, *veluti.* Hindenb. defendit vulgarem lectionem ex redundantia negationum Attica. ¶ 13) οὐκ — οὐδείς, *nemo.* Π. 8, 1, 13. οὐκ ᾤετο προσήκειν οὐδενί. ¶ 14) οὔκουν, a) *non igitur.* Π. 5, 5, 13. οὔκουν καλῶς ἂν πράττοιμι. 7, 5, 26. p. 454. οὔκουν ἀδικίᾳ γε ἕξετε. Margg. οὔκουν οὐκ ἀδ. O. 2, 11. b) *nullo modo.* Suidas: οὔκουν· οὐδαμῶς. οὐκοῦν δὲ συλλογιστικὸς σύνδεσμος. Π. 4, 1, 11. οὔκουν ἀπολείψομαί σου. A. 3, 5, 4. Ap. 4, 2, 10. 4, 5, 7. O. 1, 9. Σ. 3, 6. ¶ 15) οὐκοῦν, a) *ergo, igitur.* Cf. nr. 14. Π. 1, 4. 19. ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. οὐκοῦν χρὴ ἐλαύνειν τινὰς ἐπ' αὐτούς. 1, 6, 4. 3, 1, 9. E. 4, 3, 1. Σ. 2, 5. b) *num.* Π. 2, 4, 10. οὐκοῦν δοκεῖ σοι σύμφορον εἶναι τὸ ληθέναι; 4, 1, 11. οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; 5, 2, 12. 14. 5, 3, 7. 8. 7, 1, 5. Ap. 2, 2, 1. 3. 10. c) *nonne.* Ap. 2, 7, 5. οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; Σ. 4, 33. d) *quin.* A. 3, 2, 11. οὐκοῦν τῶν γε ἱππέων ἐπ' ἀσφαλεστέρου ὀχήματος ἐσμέν. ¶ 16) οὔποτε, *nunquam, nullo modo.* Π. 5, 1, 10. οὔποτε τούτους προδιδοὺς ἀλώσομαι. A. 2, 5, 2. p. 109. τοῦτον ἐγὼ οὔποτ' ἂν εὐδαιμονίσαιμι. 3, 1, 3. E. 2, 3, 17. p. 90. 2, 4, 10. p. 110. etc. Legitur etiam pro οὐδέποτε. v. ibi. ¶ 17) οὔπω, v. ſuo loco. ¶ 18) οὔτε, v. ſuo loco. ¶ 19) οὔτι, *omnino non.* Heſych: οὔτι· οὐδαμῶς. A. 7, 6, 9. οὔτι πυθόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. ¶ 20 οὔτοι, *non vero.* Suid: οὔτοι· οὐ μήν. Ap. 1, 4, 10. 3, 12, 5. οὔτοι χρὴ — ἀμελεῖν. Π. 6, 3, 10.

Le-

Leuncl. legit οὗτοι pro οὕτοι. v. εἰδέναι nr. 8. l. ¶ 21) οὐ φάναι l. οὐ φάσκειν, *negare*. E. 1, 7, 9. οὗτος οὐκ ἔξη ἄλλ' (i. e. ἄλλα) ἢ κατὰ νόμον ποιήσειν. Cf. ἀλλὰ, γὰρ, εἶναι, ἦκισα, μὰ, μὲν, ὅτι nr. 3. οὐδείς, οὔτε, πάνυ, πῶς, τίς, φάναι, φάσκειν etc. ¶ 22) In var lect. οὐ permutatur c. οὐδέ. v. οὐδὲ nr. 3. it. c. σύ. v. γὰρ nr. 2.

οὐδαμῆ; ¶ 1) *nusquam*. A. 4, 6, 8. ἄνδρες οὐδαμῆ (All. οὐδαμοῦ) φυλάττοντες ἡμᾶς. 7, 3, 5. ¶ 2) *nullo modo, nequaquam*. A. 5, 5, 3. οὐδαμῆ προσίενται οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. 7, 6, 21. E. 3, 5, 1.

οὐδαμόθεν, ¶ 1) *ex nullo loco*. A. 4, 5, 21. οὐδαμόθεν ἀφίεσαν, πρὶν παραθεῖεν ἄριστον, *e nullo vico*. ¶ 2) *nulla ex parte*. A. 2, 4, 12. οὔτε ἐπέθετο οὐδεὶς οὐδαμόθεν. ¶ 3) *a nemine*. E. 7, 1, 2. p. 437. οὐδαμόθεν ἂν τριήρεις πλείους ἐκπλεύσειαν, ἢ παρ' ὑμῶν. Απ. 2, 7, 2.

οὐδαμοῦ, ¶ 1) *nusquam*. Π. 7, 1, 19. οὐδαμοῦ οὐδὲν ἠδύνατο κατιδεῖν. 8, 8, 7. E. 5, 4, 42. οὐδαμοῦ ἀποσκεδάννυσθαι τῆς φάλαγγος. Απ. 1, 4, 8. νοῦν οὐδαμοῦ ὄντα. Cf. ἄλλοθι et οὐδαμῆ. ¶ 2) *in nullum locum*. A. 6, 3, 9. ἡμεῖς ἀποδρᾶμεν ἂν οὐδαμοῦ. Σ. 4, 24. οὐδαμοῦ ἀπῆει ἀπ' αὐτοῦ. §. 30. ¶ 3) *nunquam*. Π. 7, 3, 1. πρόσθεν θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς; νῦν οὐδαμοῦ φαίνεται. Redi h. l. potest *omnino non*. Απ. 1, 7, 2. Cf. οὐδαμῶς, et A. 3, 1, 27.

οὐδαμῶς; ¶ 1) *nequaquam*. Suid: οὐδαμῶς κατ' οὐδένα τρόπον. E. 5, 2, 8. ὡς ἔπεσθαι μὲν οὐδαμῶς ἐθέλειεν. Margg. οὐδαμοῦ, i. e. *in nullum locum*. Απ. 2, 3, 15. O. 1, 13. πῶς ἂν ὠφέλιμον εἴη; οὐδαμῶς. ¶ 2) *nulla alia ratione*. Sequente ἢ, Π. 7, 1, 18. γνοὺς ὅτι οὐδαμῶς ἂν θᾶττον σχολὴ, ἢ εἰς τὸ ὅπισθεν περιελάσειεν. O. 16, 13. ¶ 3) In var. lect. est pro οὐ πάνυ. v. πάνυ nr. 1.

οὐδέ; ¶ 1) *neque*. Π. 1, 4, 12. οὐδὲ γὰρ λέγειν — οὐδ' ἀναβλέπειν. 1, 5, 7. p. 54. 1, 6, 19. p. 75. etc. Sequitur post οὔτε, Π. 2, 2, 1. οὔτε γὰρ αὐτὸς — οὐδὲ μὴν φίλοις γε, οὐδὲ ξένοις. 2, 3, 3. οὔτε πρῶτος, οὔτε δεύτερος, οἶμαι δὲ οὐδὲ χιλιοστός, ἴσως δὲ οὐδὲ μυριοστός. 4, 5, 12. p. 246. A. 1, 4, 8. οὐδὲ — οὔτε.

οὔτε. All. οὔτε. Sed οὐδὲ defendit Doruill. ad Charit. p. 721. 4, 7, 7. οὔτε τὸν Ἀρισώνυμον — οὐδὲ Εὐρύλοχον — οὐδ' ἄλλον οὐδένα. Απ. 2, 2, 5. οὔτε προπεπονθυῖα οὐδὲν — οὔτε γιγνῶσκον — οὐδὲ σημαίνειν δυνάμενον. Hindenb. corrigit οὔτε, et sic edidit Ern. K. 12, 20. Ita etiam videtur Π. 1, 6, 6. ὡς οὐδὲ θέμις εἴη αἰτεῖσθαι παρὰ τῶν θεῶν οὔτε — νικᾶν, οὔτε — κρατεῖν, οὔτε — σώζειν εὔχεσθαι· οὐδὲ — εὔχεσθαι, οὐδὲ — αἰτεῖσθαι. Sed duo posteriora οὐδὲ referuntur ad illud οὐδὲ, quod est ante θέμις, atque adeo pro vltimo οὔτε videtur οὐδὲ reponendum esse. ¶ 2) *ne quidem*. Π. 1, 3, 9. οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύναθε. 1, 4, 11. 1, 5, 7. p. 53. 1, 6, 16. 2, 2, 1. extr. Αγ. 1, 1. οὐδὲ μειόνων ἂν τυγχάνοι ἐπαίνων. All. δὲ μ. E. 3, 1, 14. 3, 4, 13. 4, 1, 10. Απ. 1, 3, 11. 12. Σ. 1, 14. Sic Π. 7, 2, 7. p. 417. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἐψεύσατο. ¶ 3) i. q. οὐ. Π. 1, 6, 15. ὥσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ. Altero loco est *nec, etiam non*. A. 2, 2, 1. vbi tamen Hutch. vertit *ne quidem*. Et sane referri potest ad vltima verba cap. 1. Απ. 1, 3, 7. ἀποχόμενον — διὰ ταῦτα οὐδὲ γενέσθαι ὕν. Marg. Steph. οὐ. 3, 1, 11. οὐδὲ διεσταφήνιζε ταῦτα. All. οὐ, quod Ern. melius, Schneiderus multo deterius vulgato putat. Σ. 1, 15. Inprimis initio periodi, c. γὰρ, vt ap. Latinos *neque enim*, Π. 1, 6, 18. οὐδὲ γὰρ τὰ δῶρα — οὐδεὶς λαμβάνει. Sic Π. 4, 1, 9. pro οὐ διωξόμεθα in Margg. est οὐδὲ δ. ¶ 4) Perperam legitur pro οὐδὲν, Π. 6, 1, 9. οὐδὲ θαυμασόν. Corrigunt οὐδὲν θ. §. 16. οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι. All. melius οὐδὲν μ. Απ. 1, 4, 9. οὐδὲ γνώμη, ἀλλὰ τύχῃ πάντα. Gesn. et Ern. scribunt οὐδὲν γ. Sic Απ. 1, 1, 14. οὔτε βωμὸν, οὔτε ἄλλο τῶν θείων οὐδὲν τιμᾶν. All. οὐδὲ τ. Cf. οὐδείς nr. 5. et ὀνομασός. it. pro μηδὲν, E. 3, 1, 8. μηδὲν βλάψας τοὺς ξυμμάχους. Marg. οὐδὲ β. ¶ 5) οὐδ' ὁπωστιοῦν et οὐδ' ὁτιοῦν v. in v. ὅπως nr. 12. et ὅς nr. 22. Cf. οὐ nr. 12. οὐδείς, οὐδέποτε, οὔτε.

οὐδείς, ¶ 1) *nullus, nemo*. Π. 1, 1, 2. οὐδεμίαν ἀγέλην — ἐπ' οὐδένας συνίσανται, 7, 5, 17. p. 445. ἤ τινα

τινα ἢ οὐδένα οἶδα, h. e. *fere neminem noui.* v. Valckenar. ad Herodot. 3, 140. et Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 3, 68. p. 344. Π. 7, 5, 23. οὐδένες — ἐπεδείκνυσαν. A. 6, 3, 9. οὐδεμιᾶς ἡμέρας ἐπιτήδεια. Viri docti emendant οὐδὲ μιᾶς. 7, 6, 20. οὐδένα ἔτι ἐωρῶμεν. All. οὐκέτι οὐδένα. Λ. 3, 2. οὐδένες. E. 2, 1, 16. πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει. 2, 4, 29. οὐδὲν πώποτε — ὑμᾶς ἠδίκησεν. Poteſt etiam accipi pro οὐ (v. nr. 5.) vel *nulla in re.* 3, 5, 5. οὐδένα ἄλλον πόλεμον. 4, 4, 4. οὐδένας συμμάχους. 5, 3, 10. οὐδένες ἤκουον. 7, 1, 12. 7, 4, 8. οὐδένων. Ιερ. 1, 38. Απ. 1, 2, 8. ἀπηγγείλατο οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν, *nemini vnquam tale quid.* 3, 5, 18. οὐδενῶν. Σ. 2, 3. ἀνὴρ οὐδείς. Scribitur diuiſim, E. 2, 3, 18. p. 96. ἀδικοῦντες οὐδὲ ἕν. Sic Απ. 4, 4, 10. pro οὐδεὶς ἄδικος ἄν εἴη, all. legunt οὐδ' ἂν εἷς ἄδικος εἴη. Cf. εἷς nr. 10. et Koen. ad Gregor. de dialect. p. 22. lq. vbi Gregorius dicit: τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδέν, Ἀττικόν ἐστιν. Sic Phauorin: οὐδὲ ἕν, ἀντὶ τοῦ οὐδέν, Ἀττικῶν ἐστι. Similia habet Thom. Mag. p. 662. c. gen. A. 2, 5, 2. p. 110. πᾶσα ὁδὸς διὰ σκότους — οὐδὲν γὰρ αὐτῆς ἐπισάμεθα. E. 2, 4, 29. Iungitur plurali, Πο. 4, 4. νῦν οἱ κεκτημένοι — οὐδεὶς ἀφαιρεῖ, *nemo eorum qui habent.* E. 2, 2, 2. οὐδεὶς ἐκοιμήθη οὐ μόνον πενθοῦντες, ἀλλὰ νομίζοντες. c. οὐδὲ, vbi οὐδὲ eſt i. q. καὶ vel ἤ. A. 1, 8, 14. οὐδὲν μέντοι οὐδὲ τοῦτον ἔφασαν παθεῖν, οὐδὲ ἄλλος — ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδέν. 3, 1, 11. ἡμῶν οὐδεὶς οὐδὲ ἐπιμελεῖται, *omnino nullus.* Απ. 3, 12, 5. οὐδὲ ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι, οὐδὲ ἐν πράξει οὐδεμιᾷ. c. οὐκ, Απ. 2, 6, 36. οὐκ ἐξεῖναι — λέγειν οὐδὲν, *dicere quicquam.* c. οὔτε, Π. 1, 3, 15. ἄλλον οὐδένα, οὔτ' ἐμέ. 5, 4. 14. 6, 1, 15. ἀπεωθεῖτο οὐδὲν, οὔτε εἴ τις ὅπλον ἐδίδου καλὸν, οὔτε ἵππον. In margg. eſt bis οὐδὲ pro οὔτε. A. 1, 6, 11. οὔτε ζῶντα, οὔτε τεθνεῶτα οὐδεὶς πώποτε εἶδεν, οὐδ' ὅπως ἀπέθανεν, οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν. 2, 4, 12. v. οὐδαμόθεν. 2, 5, 2. p. 109. E. 2, 3, 18. p. 96. Απ. 1, 1, 20. τὸν ἀσεβὲς οὐδέν ποτε οὔτ' εἰπόντα οὔτε πράξαντα. Ern. e bonis libris edidit οὐδέποτε. Sed Schneiderus reuocauit οὐδέν ποτε. 1, 2, 48. 1, 4,

14. 2, 7, 2. Cf. ἄλλος et οὐδέ. ¶ 2) *exiguus, multo paucior.* A. 6, 2, 6. Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς, τὸ δ' ἄλλο στράτευμα οὐδὲν εἶναι. ¶ 3) *nullius momenti, parum.* Π. 6, 2, 4. οὕτως εἶχε τὴν γνώμην, ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκὼς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων. (3, 2, 3. est: οὐδὲν τὰ τῶν πολεμίων δυνήσεται.) E. 4, 8, 4. ἐκρατήθημεν. οὐδὲν ἄρα ἔτι ἐσμὲν, *amisimus imperium Graeciae et potentiam omnem.* Cf. ἀνύειν, εἶναι nr. 6. ποιεῖν nr. 40. ¶ 4) οὐδεὶς ὅσις οὐ, *nemo non.* Π. 1, 4, 25. οὐδένα ἔφασαν ὄντιν' οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι. 8, 2, 12. οὐδὲν τούτων ὅ τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύριζε. E. 5, 1, 3. 6, 2, 22. K. 5, 33. 12, 14. Integra legitur formula E. 7, 5, 26. οὐδεὶς ἦν ὅσις οὐκ ᾤετο. Sic Σ. 1, 9. οὐδεὶς οὐκ ἔπαχέ τι. Sed Athenaeus 5, p. 188. A. habet οὐδεὶς ἦν ὃς οὐκ ἔπ. quod placet Stephano atque Bachio. Cf. ὅς nr. 1. ¶ 5) οὐδὲν pro οὐ. Attice. v. Gregor. de dialectt. §. 18. it. Hesych. et Suid. c. adiect. et aduerb. Π. 1, 4, 7. et Απ. 1, 3, 15. οὐδὲν ἧττον. Suid: οὐδὲν ἧττον· ἴσον. Π. 1, 4, 22. et 8, 4, 16. οὐδὲν μᾶλλον. 1, 5, 7. p. 52. οὐδὲν χείρους ἡμῶν. 1, 6, 12. p. 64. 2, 1, 6. p. 92. §. 16. 2, 4, 8. p. 130. ἦλθον οὐδέν τοι (all. rectius οὐδέν τι) πολλὰ ἔχων χρήματα. 7, 1, 6. οὐδέν ποτε, *nunquam.* 8, 4, 4. οὐδὲν (Cod. Guelf. οὐδέν τι) θαυμασόν. §. 16. A. 1, 9, 10. οὐδὲν πώποτε ἀχάριτον εἴασε τὴν προθυμίαν. Cf. nr. 1. ex E. 2, 4, 29. Steph. et Hutch. malunt οὐδενὶ π. 6, 1, 15. οὐδὲν (all. οὐ) χρηματιστικὸν εἶναι τὸν οἶνον. Αγ. 10, 1. πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν· — εὐτυχέστερος μὲν ἂν εἴη, στρατηγικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν. E. 3, 4, 1. 4, 8, 4. οὐδὲν θαυμασόν. Sic Π. 2, 1, 6. p. 93. Ιερ. 3, 4. Απ. 4, 2, 9. O. 3, 2. Sic c. μή, E. 1, 6, 23. οὐδὲν μὴ κάκιον οἰκιεῖται. Cf. τὶς et μᾶλλον, it. ἧσσον et ἧττον, vbi etiam dictum est de formula οὐδενὸς ἧσσον et οὐδεμιᾶς ἧττον, quae pro οὐδὲν ἧττον ponitur. c. verbis, Π. 1, 6, 13. λέγοντες οὐδὲν παύονται οἱ ἄνθρωποι περὶ νοσηρῶν χωρίων. 2, 1, 6. p. 93. οὐδὲν φυλαττομένους. 4, 1, 2. p. 200. 5, 2, 15. p. 286. A. 1, 1, 8. Αθ. 1, 3. Απ. 4, 4, 10. οὐδὲν παύομαι

Digitized by Google

μαι ἀποδεικνύμενος. Erneſtio οὐδὲν non placebat. Sic A. 5, 8, 11. οὐδ' εἴ τινα ἐτίμησα — οὐδὲ τούτων μέμνηθε. In 2 Codd. eſt οὐδὲν τούτων. Cf. οὐ nr. 1. et οὐδὲ nr. 4. Legitur etiam pro οὐδέτερος. v. ibi.

οὐδέποτε, *nunquam*. Thom. Mag: τὸ οὐδέποτε, ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· τὸ δὲ οὐδεπώποτε, ἐπὶ παρῳχημένου μόνον. Cf. οὐδεπώποτε et Waſſ. ad Thucyd. 4, 61. De omnibus temporibus, Π. 1, 6, 14. οὐδέποτε προσήκει στρατιὰν ἀργεῖν. Σ. 4, 48. 51. De praeterito, Π. 1, 3, 9. οὐδέποτε ἐσιωπᾶτε. 1, 4, 2. οὐδέποτε ἀπέλειπε, οὐδὲ κλαίων ποτὲ ἐπαύετο. De futuro, v. Herodianus Phrynicho adiectus. Π. 2, 2, 1. p. 101. οὐδεὶς οὐδέποτε ἄρξεται. 5, 2, 5. τοῖς πολεμίοις οὐδέποτ' ἂν (Margg. οὔποτ' ἂν) ὑφεῖντο ζῶντες. Απ. 1, 4, 16. οὐδέποτ' ἂν αἰσθέσθαι, *nunquam ſenſuros fuiſſe*. Cf. οὐδείς nr. 1.

οὐδέπω, *nondum*. Π. 2, 1, 7. p. 94. ἐλέγοντο μὲν προσιέναι, παρῆσαν δὲ οὐδέπω. Απ. 3, 6, 1. it. diuiſim, A. 7, 6, 24. οὐδὲ νῦν πω πέπαυμαι, *auch ietzt noch nicht*. Leuncl. *ne nunc quidem*. Απ. 3, 6, 9. οὐδὲ γέγραπταί μοί πω.

οὐδεπώποτε, *nunquam antea*. Phauorin. in v. οὐδέποτε· οὐκέτι καὶ οὐδέποτε πρὸς μέλλοντα ὁριστικὸν ἀποδίδοται, οἷον, οὐκέτι καὶ οὐδέποτε ποιήσω — τὸ δὲ οὔπω καὶ οὐδεπώποτε ἐπὶ παρῳχημένου τάττεται — παρὰ Ξενοφῶντι· τοσαῦτα μὲν εἶπεν, οὔπω δ' ἐφαίνετο χρησὸς εἶναι. Cf. οὐδέποτε. Π. 2, 1, 2. p. 86. τῶν οὐδεπώποτε ἐξελθόντων. Oudendorpio ad Thom. Mag. p. 662. teſte, in MSS. eſt οὐδέ ποτε. Et ſic in MS. Guelf.

οὐδέτερος, *neuter*. Π. 3, 1, 3. ὅτι οὐδετέροις (Margg. οὐδενὶ) βούλοιτο μάχεσθαι. Αγ. 5, 1. διμοιρίαν — διαπέμπων, οὐδετέραν αὐτῷ κατέλιπε. E. 7, 5, 26. §. 27. οὐδέτεροι οὐδὲν πλέον ἔχοντες. K. 4, 9. Cf. μηδέτερος.

οὐδήπου, v. οὐ nr. 2.

οὐδῆτα, v. δῆτα et οὐ nr. 5.

οὐδείς, *nullus*. Thom. Mag: οὐδείς, Ἀττικοί· οὐθείς, Ἕλληνες. Cf. Phrynich. p. 76. Π. 2, 2, 1. p. 101. ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐν μέσῳ οὐθεὶς ἄρξεται. 4, 2, 12. p. 218. οὐθέν ἐσι κερδαλεώτερον τοῦ νικᾶν. A. 4, 8, 11. Λ. 11, 10.

οὐκ, οὐκέτι, οὔκουν, οὐκοῦν, v. οὐ.

οὐλὴ, *cicatrix*. Phauorin: οὐλή· τὸ ὑγιανθὲν τραῦμα.

Απ.

Απ. 3, 4, 1. τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων.

οὖν, ¶ 1) *igitur*. Saepe c. μὲν, A. 1, 7, 13. ταύτῃ μὲν οὖν (Cod. Eton. δὲ) τῇ ἡμέρᾳ οὐκ ἐμαχέσατο. Cod. Eton. μὲν δέ. Fortaſſis voluit μὲν δή. 7, 1, 25. ὁ μὲν οὖν (Cod. Pariſ. δὴ) Ξενοφῶν — ἀπῄει. 7, 5, 4. οἱ μὲν δὴ (Cod. Eton. οὖν) στρατιῶται. it. c. ἤδη et νῦν. v. ibi. Initio reſponſionis, O. 11, 23. τοῦτό μοι δήλωσον, οὐδὲν' μὲν οὖν παύομαι, ἔφη. In interrogationibus ad praecedentia relatis, Π. 1, 4. 11. ſq. εἰ Ἀσυάγης κελεύοι. — τίς ἂν οὖν ὑμῶν πρὸς Ἀσυάγην μνηθείη. Απ. 4, 4, 23. In cohortatione, Π. 6, 3, 11. p. 386. καὶ ὑμεῖς μὲν οὖν οὕτω ποιεῖτε. Ita Cod. Guelf. In reliquis οὖν deeſt. ¶ 2) *vt ſupra dictum eſt*, Απ. 1, 1, 20. θαυμάζω οὖν ὅπως ἐπείσθησαν. Nam initio dixerat πολλάκις ἐθαύμασα. 3, 9, 5. ἐπεὶ οὖν πράττεται. v. Hindenb. Sic Π. 4, 2, 20. Cod. Guelf. habet ὁ μὲν οὖν Ὑστάσπης οὕτως εἶπεν. Alii: ὁ μὲν Ὑστάσπας δὴ οὕτω συνεῖπεν. A. 1, 4, 5. in eodem cod. et ed. Iunt. eſt ταύτης οὖν ἕνεκα τῆς παρόδου. In aliis deeſt οὖν, Inprimis repetitioni ſeruit poſt longam parentheſin, vel poſt multas enunciationes commemoratas habet vim connectendi, atque adeo mox *inquam* verti poteſt, mox *igitur*. v. Schol. Thucyd. 3, 95. et Duker. ibid. Π. 5, 1, 1. ἐκέλευσε διαφυλάξαι τὴν γυναῖκα — ταύτην οὖν ἐκέλευσεν ὁ Κῦρος διαφυλάττειν. 8, 1, 5. σκοπῶν, ὅπως ἂν τὰ οἰκονομικὰ — καλῶς ἔχοι, κατανόησέ πως τὴν στρατιωτικὴν σύνταξιν. — ὥσπερ οὖν ταῦτα ἔχει, οὕτω καὶ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις. §. 6. A. 1, 5, 14. 3, 1, 13. 6, 6, 9. ἐγὼ μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἀκούω —) ἐγὼ οὖν ἀπολύω. §. 13. E. 3, 2, 16. 17. 3, 5, 16. Ιερ. 2, 5. 5, 3. Sic Hutch. A. 4, 3, 5. poſt ἀνεχώρησαν inſerit οὖν. ¶ 3) Coaleſcit cum aliis vocabulis, v. c, ὅπως, ὅσις etc. vt Lat. *cunque*. ¶ 4) γὰρ οὖν ſaepe eſt in reſponſionibus, vt O, 17, 1. ἀμφοτέροις ἡμῖν ταυτὰ δοκεῖ. δοκεῖ γὰρ οὖν, *ſane*, Margg. habent αὖ. Cf. γὰρ nr. 4. c. ¶ 5) ἀλλ' οὖν eſt obiicientis: *at, veruntamen*. Απ. 4, 4, 21. παρανομοῦσιν. Reſp. ἀλλ' οὖν δίκην γέ τοι διδόασιν οἱ παραβαίνοντες. Sic quo-

quoque iungitur c. τάχα. v. τάχα nr. 4. ¶ 6) καὶ οὖν καὶ, *atqui etiam*. E. 5, 1, 14. p. 282. καὶ ὑμεῖς οὖν ἦτε μὲν καὶ πρότερον ἄνδρες ἀγαθοί. ¶ 7) Permutatur c. ἄν. v. ἂν I. nr. 9. it. c. αὖ. v. αὖ nr. 7. b. it. c. αὐτοῦ, *ibi*. v. αὐτοῦ. it. c. δὴ, v. δὴ I, 2. et II, 4. b. it. c. γάρ. v. ibi nr. 17. it. c. γοῦν. v. ibi nr. 1. it. c. δέ. v. δὲ nr. 6. it. c. νῦν. v. νῦν nr. 6.

οὔποτε, v. οὐ nr. 16.

οὔπω, ¶ 1) *nondum*. v. Phauorini verba ſupra in v. οὐδεπώποτε exſcripta. Thom. Mag: τὸ οὔπω ἀναιρεῖ τὸ ἐνεστὼς καὶ τὸ παρελήλυθὸς, καὶ ἐπαγγέλλεται τὸ μέλλον, οἷον, οὔπω ἔστι καιρὸς, καὶ, οὔπω γέγονεν· — τὸ δὲ οὐκέτι ἀναιρεῖ τὸ μέλλον, οἷον, οὐκέτι ἔσται καιρός. ἤγουν, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔσται, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι. v. ibi Oudendorp. Π. 1, 4, 4. κατῆρχεν ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους — οὔπω πάνυ ἔποχος ὤν. A. 1, 5, 12. Κῦρος οὔπω ἦκεν. 1, 8, 5. 3, 2, 9. οὔπω πολλαὶ ἡμέραι ἀφ' οὗ, *ante paucos dies*. Π. 1, 3, 10. λέγοιμ' ἄν, ὅτι οὔπω δυνατὸν τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν. 5, 3, 4. ἡμῖν οὔπω σχολή. Scribitur diuiſim interpoſito fere vocabulo, Π. 5, 3, 19. οὐ γάρ πω ἐν οἷῳ πάντες ἦσαν. A. 7, 3, 12. σχολάζει ἤδη, ἐγὼ δ' οὔπω. §. 18. οὐκ ἴσασί πω τὴν ὑμετέραν συμμαχίαν. 7, 7, 35. Αγ. 1, 31. E. 3, 4, 23. 4, 5, 8. ¶ 2) *non, nequaquam*. Π. 1, 5, 7. p. 54. οὐ γάρ πω ἱκανοί εἰσιν ἀγωνισαί. 2, 2, 1. p. 101. A. 1, 9. 14. ¶ 3) *nunquam*. Π. 8, 7, 3. p. 547. τὰς τῶν ἀποθνόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε οἵους φόβους ἐμβάλλουσιν. A. 5, 4, 9. Quanquam in his quoque locis verti poteſt *nondum*. Απ. 3, 14, 2. οὔπω ἐπί γε τούτῳ ὀψοφάγοι κεκλοῦνται. Ern. ſcribit οὔ πω, et vertit *non vtique*. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. οὕτω. v. διακεῖσθαι nr. 3.

οὐ πώποτε, *nunquam*. v. πώποτε.

οὐρὰ, ¶ 1) *cauda*. equi, Ιπ. 5, 7. οὐρὰν πλύνειν — τρίχας τὰς ἐν τῇ οὐρᾷ. §. 8. 6, 3. κατὰ — οὐρὰν, *a tergo*. Oppon. ἐκ πλαγίου. 10, 4. τὴν οὐρὰν ἄνω ἀνατείνει. 11, 2. ὀσφῦν — οὐ τὴν κατ' οὐρὰν, *prope caudam*. canis, K. 3, 4. τὴν οὐρὰν ἡσυχῇ ἔχουσιν — τῇ οὐρᾷ (Leuncl. τὴν οὐρὰν) σείουσιν. §. 5. χάσκουσι τὴν οὐράν. 4, 1. varia ſunt epitheta. §. 3.

ταῖς

ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι. Ita etiam Leuncl. vult 6. 15. vbi all. διασείουσαι. 4. 8. 6. 23. διαῤῥιπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς. leporis, K. 5. 23. 32. ¶ 2) *agmen extremum, postrema agminis pars.* Eustath. ad Il. δ. p. 469. οὐρὰ καὶ κατὰ Ξενοφῶντα τὸ ὀπίσω τῆς Φάλαγγος, ὥσπερ σόμα καθ' Ὅμηρον, ὁ τόπος τῶν προμάχων. A. 3. 4. 24. Χειρίσοφος καλεῖ τὸν Ξενοφῶντα ἀπὸ τῆς οὐρᾶς. Ag. 2. 2. τοὺς ἡμίσεις μὲν ἔμπροσθεν, τοὺς ἡμίσεις δὲ ἐπ' οὐρὰν (E. 4. 3. 2. elt ἐπ' οὐρᾷ) ἔχων — παραπέμπει ἐπ' οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ σώματος ἱππικόν. Λ. 11. 9. §. 10. ὁ κατ' οὐρὰν λόχος, *in agmine extremo collocatus.* E. 6. 5. 18. Sic Π. 5. 3. 16. p. 301. τῷ κατ' οὐρὰν, *qui in acie alterum sequitur.* Scil. omissum est πορευομένῳ vel ἑπομένῳ, cui verbo saepe iuncta legitur formula κατ' οὐρὰν, *a tergo,* vt Π. 2. 3. 9. εἰσῆγε τὸν πρῶτον λόχον, καὶ τὸν δεύτερον τούτου κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι ἐκέλευε, *post hunc.* 2. 4. 3. 7. 5. 8. Λ. 11. 8. Ιπρ. 8. 18. it. ἀκολουθεῖν, Π. 2. 4. 2. τὴν πρώτην χιλιοσὺν — τὴν δευτέραν κατ' οὐρὰν ταύτης ἀκολουθεῖν. De cornu exercitus, A. 6. 5. 4. τὴν οὐρὰν τοῦ κέρατος ποιησάμενοι κατὰ τοὺς νεκρούς, *postrema cornu parte constituta iuxta cadauera* (vt sepelirent), reliquis ad iter paratis pergentibus. Cf. οὐραγία.

οὐραγία, i. q. οὐρά. A. 3. 4. 26. μακρὰν ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας λαβεῖν All. οὐρᾶς. Sed etiam Hesychius, οὐραγία, inquit, στρατηγίας οὐρά, τουτέστι τὸ τέλος τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς τάξεως. Cf. Suid.

οὐραγός, *agminis* s. *aciei extremae dux.* Hesych: οὐραγός· τῆς οὐρᾶς ὁ ἔσχατος ἡγεμών. Π. 2. 3. 10. οὐραγὲς τοῦ τελευταίου λόχου — ἔπειτα ὁ οὐραγὸς τοῦ ἑτέρου λόχου — ὁ οὐραγός τε καὶ οἱ τελευταῖοι. 3. 3. 19. οὐραγοὶ opponuntur προσάταις, vocantur ὄπισθεν ὄντες, dicuntur esse ex ὁμοτίμων numero, aliisque modis describuntur. Quod hic in nonnullis legitur, ὠραγούς, vitiosum est. A. 4. 3. 19. §. 22.

οὐράνιος, *coelestis.* Π. 1. 6. 2. οὐράνια σημεῖα dicuntur ἀστραπαὶ καὶ βρονταί. 8. 7. 1. Sic Απ. 1. 1. 11. τίσιν ἀναγκαῖς ἔκαστα γίνεται τῶν οὐρανίων, *quae in coelo et aere fiunt.* 4. 7. 6. Σ. 8. 9. et

et 10. οὐρανίᾳ Ἀφροδίτῃ, *caſti amoris praeſes.* v. Ἀφροδίτη.

οὐρανός, ¶ 1) *coelum, aer.* Π. 1, 4, 11. ἕλαφοι ἤλλοντο πρὸς τὸν οὐρανόν. O. 19, 9. τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς, πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον. ¶ 2) *aer, nubes.* Π. 4, 2, 8. λέγεται Φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφαγὲς γενέσθαι. A. 4, 2, 1. ὕδωρ πολὺ ἦν ἐξ οὐρανοῦ. Απ. 4, 3, 8. O. 17, 10. πολλὴν ἔχει τροφὴν ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ per pluuiam.

οὐρεῖν, *mingere.* Π. 1, 2, 16. ἰόντα που τοῦ οὐρῆσαι ἕνεκα.

οὔριος, *ſecundus.* E. 1, 6, 27. ἦν τὸ πνεῦμα οὔριον. v. Heſych. et Suid.

οὖρος, *ventus ſecundus.* Heſych: οὖρος· ἐπιτήδειος ἄνεμος. Suid: οὖρον· εὔφορον ἄνεμον. E. 2, 3, 17. p. 93. ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι, ἕως ἂν ἐς οὖρον κατασῶσιν, *donec ventum ſecundum nanciſcantur.*

οὐροδόκην ſ. οὐροδόχην e Xenophonte laudat Photius in lexico MS. et explicat τὴν ἀμίδα. v. interpp. ad Heſych. in v. βίκκος et οὐριομβικόν.

οὖς, *auris.* Π. 4, 3, 4. p. 233. δυοῖν ὠτοιν ἤκουεν — τέτταρσι δὲ ὠσὶ προακισθήσομαι — τοῖς ὠσὶ προακούοντα. 5, 3, 16. p. 300. διὰ τῶν ὤτων — αἰσθάνεσθαι. Απ. 1, 4, 5. ὦτα ὥστ' ἀκούειν τὰ ἀκουστά. Ιπ. 5, 6. μεγάλων ὤτων ἃ ὄνοις καὶ ἡμιόνοις ἔδοσαν. Ιπρ. 3, 3. μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τοῦ ἵππου. K. 3, 4. canes αἱ μὲν τὰ ὦτα διακινοῦσιν — αἱ δὲ τὰ ὦτα ἀκίνητα ἔχουσι. §. 5. συνάγουσι τὰ ὦτα. 4, 1. §. 3. ἐπικαταβάλλουσαι τὰ ὦτα. 6, 15. ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα. 5, 10. lepus dormiens τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας. §. 32. ἐπευθύνειν τὸ σῶμα τῷ ὠτὶ ἑκατέρῳ — καταβάλλει καὶ παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς. Quinam fuerint ὦτα βασιλέως Π. 8, 2, 7. exponitur in v. ὀφθαλμός. Cf. τρυπᾶν.

οὐσία, *facultates.* v. Heſych. et Suid. Π. 8, 4, 11. οὐσία ἀξία τῶν τῆς παιδὸς — ποῦ ἔστι σοι ἡ οὐσία, *patrimonium.* §. 15. Aθ. 2, 16. οἱ Ἀθηναῖοι τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται. Fr. Portus et Simſonus intelligunt *pecus,* Zeunius *res quae moueri poſſunt.* Απ. 2, 8, 3. συμφυλάττοντα τὴν οὐσίαν. K. 2, 2. 13, 11.

οὔτε, *neque.* Saepe bis ponitur, vt Λ. 14, 7. οὔτε τῷ θεῷ, οὔτε τοῖς νόμοις. 15, 8. Aθ. 1, 3. 9. Sequente οὐδὲ, Π. 1, 6, 6. οὔτε νικᾷν, οὔτε κρατεῖν, οὔτε

οὔτε σώζειν, οὐδὲ καλὸν σῖτον φύεσθαι. it. praecedente οὐδὲ, Π. 2, 1, 16. οὐδὲ ἧττον τιμᾷν — οὔτε κηρύκων, οὔτε πρέσβεων. vbi οὔτε — οὔτε est i. q. ἢ — ἢ siue εἴτε — εἴτε. Sequente τε, Απ. 3, 4, 1. τὸν οὔτε στρατευσάμενον, ἔν τε ἱππεῦσιν οὐδὲν ποιήσαντα. Cf. τε nr. 6. c. μὴ non est negantis, Απολ. 34. οὔτε μὴ μεμνῆσθαι δύναμαι, οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἐπαινεῖν. Respondet Latinorum formulae *non possum non, non possum quin.* Videtur alieno loco positum. O. 1, 16. τούτοις οὔτε αἱ ἐπιστήμαι χρήματά εἰσιν, οὔτε κτήματα. Scil. videtur prius οὔτε ante χρήμ. ponendum. Semel positum videtur suspectum viris doctis, Απ. 1, 2, 47. οὔτε γὰρ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσκεν· εἴ τε προσέλθοιεν. Cum Ernestius εἴτε mutet in εἰ δὲ, Hindenb. pro οὔτε vult οὐδέ. 2, 6, 19. οὔτε γὰρ τοὺς πονηροὺς ὁρῶ φίλους. Hindenb. vult οὐδέ. Ιπρ. 7, 14. οὐδεμία γὰρ οὔτε καλὴ λεία ὡς αἱ φυλακαί. Steph. videtur recte mutasse in οὕτω. Omnino Cf. οὐδὲ et οὐδείς.

οὔτι et οὔτοι, v. οὐ nr. 19. 20.

οὗτος, ¶ 1 *hic.* a) A. 3, 1, 18. μέγα φρονήσας ἐπὶ τούτῳ. Hutch. intelligit αἰτίῳ. 4, 2, 12. ἐκ τούτου τοῦ τόπου. Λ. 13, 3. ἀμφοῖν τούτοιν τοῖν θεοῖν. E. 3, 1, 8. ἐσατράπευε ταύτης τῆς χώρας. All. omittunt ταύτης. Απ. 2, 2, 8. πόσα οἴει — ταύτῃ (matri) δυσάνεκτα — παραχεῖν. Ern. malebat αὐτῇ. Hindenb. ταύτῃ explicat δεικτικῶς, *eidem.* 2, 5, 4. εἴγε ταῦτα τοιαῦτά ἐστι. O. 8, 2. πενία αὕτη. Σ. 9, 7. αὕτη τοῦ συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο. Π. 2, 1, 12. ὠφελεῖσθαι τοῦτο, ὅτι ἑώρων καὶ οὐκ ἐνῆν πρόφασις. b) Ponitur post articulum, Π. 1, 1, 1. τοῖς ὀλίγοις τούτοις. 1, 2, 1. ἡ δὲ Μανδάνη αὕτη. 1, 3, 14. ὁ πάππος οὗτος. E. 3, 1, 8. ἡ Αἰολὶς αὕτη. Απ. 1, 2, 14. τὼ ἄνδρε τούτω. K. 7, 1. Cf. ὁ nr. 12. c.) Saepe post ὅς, vt A. 1, 6, 6. ὅ τι δικαιότατον — τοῦτο πράξω. Απ. 2, 6, 8. ὃν ἂν ἡμῖν δοκῇ — οὗτος ἡμῖν θηρατέος. Est anacoluthia. Hindenb. malebat ὃς ἂν ἡμ. d) Saepius repetitur in vna periodo, Απ. 2, 2, 13. τούτῳ δίκην ἐπιτίθησι — οὐκ ἐᾷ ἄρχειν τοῦτον — τούτου θύοντος — τούτου πράξαντος. 4, 2, 28. Sic Π. 5, 5, 10. p. 332. εἴ σοι δοκεῖ ταῦτα ἐνθυμεῖσθαι — μὴ ἐν ἐμοὶ ταῦτα etc. Hoc

Hoc altero loco Zeun. reponit αὐτὰ e coniectura. Sed etiam paulo ante erat: σοὶ μὲν ταῦτα καλὰ, ἐμοὶ δέ γε ἔσι ταῦτα ἀτιμίκν φέροντα. e) c. gen. E. 6, 2, 4. εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν. f) c. αὐτὸς et ὁ αὐτὸς, A. 7, 3, 2. οὗτος αὐτός. All. ὁ αὐτ. Sic Απ. 4, 2, 17. pro ταύτην αὖ τὴν ἀπάτην edd. vett. habent ταύτην αὐτὴν ἀπ. Cl. αὐτός. g) c. καὶ, E. 3, 1, 8. Μανία, ἡ τοῦ Ζήνιος γυνὴ, Δαρδανὶς καὶ αὕτη. Sic eſt explicantis, A. 7, 8, 8. Ὑρκάνιοι καὶ οὗτοι βασιλέως μισθοφόροι, *qui erant regis* etc. it. in reſpondendo affirmantis, Απ. 4, 4, 20. οὐκοῦν καὶ γονέας τιμᾷν πανταχοῦ νομίζεται; καὶ τοῦτο, ἔφη. h) c. τίς, v. τίς nr. 1. i) Maſculinum refertur ſimul ad femininum, Σ. 4, 57. ἣν ἂν ἢ ὃν ἂν μαστροπεύῃ, ἀρέσκοντα τοῦτον (Weſſ. vult addi ἢ ταύτην) ἀποδεικνύναι. k) Maſcul. ponitur poſt femininum, Π. 5, 4, 18. γυναῖκας ἄγειν καὶ ἀδελφὰς ὡς δεδεμένους τούτοις. Hutch. dicit, Atticum eſſe, vt aliis in locis τὼ γυναῖκε. Cf. ὁ nr. 13. et quos Zeun. ad h. l. laudat p. 511. ¶ l) Neutrum poſt maſculinum, Σ. 4, 43. ἐλευθερίους ὁ τοιοῦτος πλοῦτος παρέχεται. Σωκράτης γὰρ οὗτος, παρ' οὗ ἐγὼ τοῦτο ἐκτησάμην. Leuncl. emendat τοῦτον. Sed Bachio iudice eſt ſyneſis, vt τοῦτο referatur ad aliud generis neutrius vocabulum, quod idem ſignificet quod πλοῦτος. Poſſis etiam τοῦτο ad totum praecedens referre. Zeunius tamen oſtendit, veram et veterum editionum, etiam Stephanianae ſecundae, lectionem eſſe τοῦτον, et in Steph. 1. caſu editum fuiſſe τοῦτο. m) Neutrum poſt et ante femininum, A. 4, 6, 2. τοῦτο δὴ — μόνον διάφορον ἐν τῇ πορείᾳ ἐγένετο, ἡ τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις. Απ. 1, 4, 12. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς — ταῦτα παρέχειν. Poſſit etiam ad τὰ ἀφροδίσια referri. n) Ponitur pluralis, vbi poterat eſſe ſingularis, Π. 5, 5, 8. et 9. πρὸς ταῦτα (Margg. vtroque loco τοῦτο) ἐσίγα. A. 7, 6, 10. ἦγον — εἰς τὴν Ἀσίαν. ταῦτα γὰρ βέλτιστα ἐνόμιζον. Αγ. 4, 5. O. 15, 7. ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας. Mox ſequitur: τοῦτο δὲ εἰδώς. Σ. 2, 19. Ιπρ. 7, 15. διώκουσι — νομίζοντες τοῦτο σφίσι προστετάχθαι

ϑαι. Margg. ταῦτα. 8, 2. οἱ πρὸς ταῦτα ἀμελῶς ἔχοντες. o) Pluralis pro duali, A. 4, 7, 6. Ἀγασίας καὶ Ἀρισώνυμος, καὶ οὗτοι λοχαγοί, np. vt Callimachus. p) Pluralis post singularem, Π. 8, 2, 1. τῷ τε προνοεῖν — καὶ τῷ προπονεῖν, καὶ τῷ συνηδόμενος — Φανερὸς εἶναι, τούτοις ἐπειρᾶτο τὴν Φιλίαν ϑηρεύειν. vbi tamen est post plures singulares. §. 12. τούτου οὐ πάνυ ἐπιμελουμένους ἑώρα· ἔδοξεν οὖν καὶ ταῦτα ἐπονῆσαι. A. 7, 7, 21. Αγ. 2, 7. Σ. 4, 50. Sic E. 7, 1, 3. εἴ τι ἀγαϑόν ἐσιν ἐν τῇ ἀρχῇ, τούτου μετέχειν. Margg. τούτων. it. ante singularem, A. 3, 2, 13. εἰ ταῦτα γιγνώσκετε ὅτι οὕτω κρεῖττον. All. ὅτι κρείττονα. 5, 6, 15. λέγειν περὶ τούτων, ἢ μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πράγματος. E. 5, 2, 9. ἀκούσασι ταῦτα, ἄξιον ἔδοξεν ἐπιστροφῆς. Cf. ὃς nr. 1. n. q) Singularis post pluralem, Π. 8, 2, 2. διέπεμπε τούτοις — ὅτι οὐχὶ λανϑάνοι χαρίζεσθαι βουλόμενος. All. λανϑάνοιεν — βουλόμενοι, quod defendit Zeun. Λ. 11, 1. ὅτι εἰς τὰς στρατείας βέλτιον τῶν ἄλλων ἐμηχανήσατο, ἔξεσι καὶ τούτων ἀκούειν. Morus corrigit βελτίω. Ier. 1, 26. Απ. 3, 4, 5. ἐάν γε ἐν τοῖς πολεμικοῖς — ἐξευρίσκηται — εἰκότως ἂν καὶ τούτου νικηφόρος εἴη. Reisk. malebat τούτων. Sed Ern. intelligit χρήματος vel πράγματος. K. 1, 1. r) Poterat omitti, Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσαντο — τοῦτο οὐκέτι δύναμαι κατιδεῖν. 4, 1, 2. p. 200. καλέσας ὀνομασὶ αὐτὸν, ἀνατεταμένος οὗτος τὴν μάχαιραν. Fortasse quis malit οὕτω, vt accipiatur δεικτικῶς. 7, 2, 7. ἀπεπειρώμην αὐτοῦ, εἰ δύναιτο ἀληϑεύειν. τοῦτο δὲ μὴ ὅτι ὁ ϑεὸς, ἀλλὰ καὶ ἄνϑρωποι — οὐ Φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας. A. 2, 6, 17. 4, 2, 15. καὶ ἀεὶ οὗτοι (all. οὕτως) ἐβοήϑουν ἀλλήλοις. 7, 1, 19. Ἑλληνίδα, εἰς ἣν ἤλϑομεν πόλιν, ταύτην ἐξαλαπάξομεν. Αγ. 2, 2. Φαρσάλιοι, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ — ἐκακούργουν οὗτοι ἐΦεπόμενοι. §. 26. Κότυς πολιορκῶν — λύσας καὶ οὗτος (np. vt Autophradates) τὴν πολιορκίαν. §. 27. καὶ Μαύσωλος — συμβαλόμενος καὶ οὗτος χρήματα, vel hic. 5, 1. δι-μοιρίαν γε μὴν λαμβάνων — οὐχ οὗτος ἀμΦοτέραις ἐχρῆτο. Cod. Harl. οὐχ οὕτως, quod fere placebat Ernestio. Sed Zeun. defen-

defendit οὗτος, quippe quod dicit elegaater poni poſt participium, vt 2, 26. it. 4, 4. οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ἡδέως ὑπηρετοῦσι. it. Σ. 8, 33. οἱ — ἐθιζόμενοι, οὗτοι αἰχύνονται. etc. E. 5, 1, 32. οὕτως ἡ μετὰ τὸν ὕσερον πόλεμον — αὕτη πρώτη εἰρήνη ἐγένετο. Margg. habent οὑτωσὶ μετὰ, et Morus incluſit αὕτη. 7, 1, 10. οἱ δὲ — ὅσοι περ ἦσαν, οὗτοι ἠκοντίζοντο. Ier. 1, 15. 4, 6. οὐχ ὅταν γένωνται κρείττονες, τοῦτο αὐτοὺς εὐφραίνει, ἀλλ' ὅταν ἥττους, τοῦτο ἀνιᾷ· — οὐχ ὅταν πλείω φαίνηται ἔχων, τότε εὐφραίνεται, ἀλλ' ὅταν ἐλάττω, τούτῳ λυπεῖται. Ap. 3, 1, 1. ὅτι τοὺς ὀρεγομένους — ὠφέλει, νῦν τοῦτο διηγήσομαι. O. 20, 23. πᾶν κτῆμα — τὸ ἐπὶ βέλτιον ἰὸν τοῦτο καὶ εὐφραίνειν. Ip. 6, 1. Ipr. 3, 9. ἦν ὁ ἡγούμενος — περιφέρηται, οὗτος αὐτὸς ἀεὶ ταχὺ ἐλᾷ. Leuncl. et Well. malunt οὕτως. 8, 4. 9, 2. ὀρθῶς γιγνωσκόμενα οὐ φέρει καρπὸν — ἢν μή τις ἐπιμελῆται, ὡς ἂν ταῦτα περαίνηται. §. 3. φημὶ δ' ἐγὼ ταῦτα, τὸ ἱππικὸν ἂν ἐκπληρωθῆναι. Leuncl. expungit ταῦτα. s) Saepe redundat poſt parentheſin, vt Π. 2, 1, 0. p. 93. κράτους ὃ πάντα — δωρεῖται, τί εἰκὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἢ καὶ ὑμᾶς τούτου δεῖσθαι. 2, 2, 15. p. 112. 5, 5, 10. p. 333. A. 2, 2, 10. 2, 5, 2, p. 111. 3, 1, 2. 3. ἐνθυμούμενοι ὅτι — ταῦτα ἐννοούμενοι. 3, 2, 3. Ἀριαῖος — καὶ οὗτος πειρᾶται, *etiam hic*, np. praeter regem et Tiſſaphernem. 5, 7, 17. Cf. αὐτὸς et ἐγώ. it. poſt et ante articulum. v. Morus ad Iſocrat. paneg. 2. p. 9. Π. 1, 6, 13. τοῦ γὰρ μὴ κάμνειν, τούτου σοι δεῖ. §. 19. p. 72. p. 74. καὶ τὰ ἄλλα, ἃ ἂν οἰώμεθα — ταῦτα πειρώμεθα. Zeun. intelligebat κατὰ τἄλλα. 2, 1, 5. 4, 1, 6. οἱ μὲν γὰρ κρίτιστοι — οὗτοι νέονται. 5, 1, 10. τούτου ἕνεκα, τοῦ μὴ ἐθέλειν. Viris doctis τούτου ſuſpectum eſt. v. ἕνεκα nr. 1. 3, 4, 12. 5, 5, 1. 7, 5, 26. p. 455. 8, 1, 14. 8, 2, 4. 8, 3, 9. 8, 4, 4. 8, 7, 3 p. 549. A. 5, 6, 1. Ag. 1, 34. 4, 4. 7, 1. E. 7, 1, 19. Ier. 4, 2. 5. Ap. 4, 6, 6. Sic διὰ τοῦτο redundat poſt participium, A. 1, 7, 3. νομίζων ἀμείνονας ὑμᾶς εἶναι, διὰ τοῦτο προσέλαβον. Ier. 4, 6. ¶ 2) Attice dicitur οὑτοσί. Ammo-

Ammonius p. 106. οὗτος καὶ οὑτοσὶ διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. — ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦτον καὶ τουτονί. Similia habet Etymol. M. Π. 3, 1, 21. οὑτοσὶ ὁ ἐμὸς πατήρ. 4, 1, 10. 6, 1, 3. Γαδάταν τουτονί. 8, 4, 6. A. 1, 6, 6. περὶ Ὀρόντου τουτουί. 7, 2, 14. 7, 3, 8. 7, 6, 10. E. 2, 3, 17. p. 91. §. 20. 22. 3, 5, 8. p. 181. 5, 2, 21. 7, 3, 6. τουτουσί. Απ. 4, 2, 3. οὑτοσὶ ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος. O. 3, 1. τῶν Φίλων τουτωνί. Σ. 2, 19. 4, 62. Neutrum τουτί, O. 21, 12. ¶ 3) Ponitur δεικτικῶς, A. 4, 8, 12. οὗτοί εἰσιν, οὓς ὁρᾶτε, μόνοι ἡμῖν ἐμποδών. §. 19. ¶ 4) In contemtum: *iſte*. Π. 1, 3, 10. οὗτος ὁ μιαρώτατος. 4, 6, 2. p. 258. τὸν τοῦ ἐμοῦ παιδὸς Φονέα — οὐκ ἄν ποτε τούτῳ δυναίμην εὔνους γενέσθαι, οὐδὲ οὗτός με Φίλον ἄν ποτε ἡγήσαιτο. A. 3, 1, 20. ¶ 5) Pro ἐκεῖνος, Λ. 11, 3. σολὴν Φοινικίδα καὶ χαλκῆν ἀσπίδα, ταύτην νομίζων ἥκιστα γυναικείᾳ κοινωνεῖν. Scil. ταύτην pertinet ad nomen remotius σολὴν Φ. v. Zeun. Sic A. 1, 5, 8. ῥίψαντες τοὺς κάνδυς — ἔχοντες δὲ τούτους τοὺς πολυτελεῖς χιτῶνας, *notas* ſ. *celebres illas*. ¶ 6) Pro τοῖος ſ. τοιοῦτος, Π. 1, 5, 3. πολλὰ γὰρ καὶ ταῦτα ἦν αὐτῷ. Cod. Guelf. et marg. Steph. τοιαῦτα, quod ſane ſic ſaepe legitur, v. c. 4, 5, 3. 1, 6, 6. μέμνημαι ταῦτα ἀκούσας σου. Cod. Bodl. τοιαῦτα. A. 4, 1, 19. πολλοῦ ἄξιος τῇ στρατιᾷ εἰς ταῦτα. Cod. Pariſ. τοιαῦτα. E. 4, 8, 14. ταύτης οἵας περ βασιλεὺς ἐπεθύμει. Cf. infra nr. 14. ¶ 7) *idem*. E. 2, 3, 18. p. 96. πάντες ταῦτα ἐγιγνώσκομεν. Morus et Schneiderus cum Stephano dederunt ταὐτά. Sic Π. 1, 6, 8. ταῦτά μοι δοκεῖ ταῦτα. Steph. et Zeun. habent ταυτά μοι δ. ταῦτα. 4, 2, 13. ταῦτα σημαίνειν. Cod. Guelf. τὰ αὐτὰ, Zeun. ταὐτά. §. 15. τὸν Φρύγα ταῦτά Φασι ποιῆσαι. Margg. τὰ αὐτὰ ταῦτα. All. vt Zeun. ταυτά. 8, 7, 2. συνέβαινε αὐτῷ ταῦτα. Camerar. Philelph. et Zeun. ταυτὰ, quod ſenſus poſtulat. A. 2, 1, 15. ἡμῖν ταῦτα (all. malunt ταυτὰ), ἅπερ βασιλεῖ. §. 16. Κλέαρχος ταῦτα (all. ταυτὰ) πάλιν ἀπεκρίνατο. 6, 2, 4. ἀμφοῖν ταῦτα ἐδόκει. Leuncl. malit ταυτὰ, probante

bante Hutch. 7, 3, 11. οἱ ἄλλοι κατὰ ταῦτα (Athenaeus habet κατὰ τὰ αὐτὰ) ἐποίουν. E. 7, 1, 28. κατὰ ταῦτα (Aem. Portus coniicit ταυτὰ) ἀποκρινόμεναι. Απ. 1, 2, 10. μετὰ Φιλίας ταῦτα γίγνεται. All. ταυτὰ, probante Erneſtio. O. 5, 15. ταῦτα μηχανᾶσθαι. Steph. malebat ταυτά. Σ. 2, 22. ἐκεῖνος ταῦτα (Erneſt. malit ταὐτὰ vel ταὐτὸ, *ſimiliter, pari modo*) μιμεῖσθαι ἐπειρᾶτο. Cf. αὐτὸς nr. 6. a. et 16. it. περαίνειν nr. 2. ¶ 8) ταῦτα vertunt a) *hic*. A. 3, 5, 6. πολλὰ ὁρῶ ταῦτα πρόβατα. A Mureto et in addendis Leunel. coniicitur ἐνταῦθα. Sed ταῦτα commode poteſt accipi δεικτικῶς. Sic Π. 1, 3, 5. οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα. Zeun. interpretatur κατὰ vel διὰ ταῦτα, h. e. οὕτως. b) *propterea*. Omittitur enim διά. v. Gregor. de dial. Att. §. 6. Π. 1, 4, 27. ταῦτ' ἄρα καὶ ἐνεώρας μοι. A. 4, 1, 15. Σ. 2, 22. de quo loco v. nr. 7. ¶ 9) καὶ ταῦτα, a) *idque, et quidem*. Π. 2, 2, 5. τοῖς προσποιουμένοις πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσι, καὶ ταῦτα φανεροῖς γιγνομένοις ὅτι τοῦ λαβεῖν ἕνεκα ποιοῦσι. 5, 3, 15. p. 296. A. 7, 1, 19. πόλιν οὐδεμίαν ἠθελήσαμεν κατασχεῖν, καὶ ταῦτα κρατοῦντες. 7, 6, 24. Ιερ. 7, 8. Απ. 1, 2, 29. 3, 7, 2. ὀκνεῖν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ταῦτα ὧν ἀνάγκη σοι μετέχειν. Leuncl. *etiam illa*. Scil. intelligitur ἐκείνων. O. 17, 6. Plenius legitur Π. 6, 1, 6. Φοβούμενός τε καὶ Φρουρῶν. καὶ ταῦτα ἔπραττον τὰ οἰκεῖα δαπανῶν. Cf. Hoogev. ad Viger. 4, 16. Sed dicitur etiam in aliis caſibus et generibus, vt A. 2, 5, 3. p. 114. ἀμηχάνων — καὶ τούτων πονηρῶν, *eorumque*. Αγ. 1, 2. τοῖς προγόνοις, καὶ τρύτοις οὐκ ἰδιώταις. Ιερ. 2, 2. οἰκίας, καὶ ταύτας κατεσκευασμένας. Απ. 2, 6, 27. b) *praeſertim*. Schol. Ariſtoph. Plut. 272. 803. interpretatur καὶ μάλιστα. Π. 2, 2, 9. γελᾶν ἀναπεσθων. καὶ ταῦτ', ἔφη, οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι. A. 1, 4, 12. τοῖς ἀναβᾶσιν, καὶ ταῦτα οὐκ ἰόντων. Αγ. 2, 28. Απ. 2, 3, 1. O. 11, 3. c) *tametſi*. Π. 2, 3, 5. p. 118. A. 2, 4, 8. Μένωνα οὐκ ἐζήτει, καὶ ταῦτα παρὰ Ἀριαίου ὢν, τοῦ Μένωνος ξένου. 6, 2, 6. Αγ. 1, 38. 2, 24. Απ. 1, 4, 8. Cf. καὶ nr. 31. de formula

καὶ

καὶ οὗτος, καὶ αὕτη etc. ¶ 10) ταύτῃ, a) *hac via, hac parte.* A. 1, 10, 4. βασιλεὺς προσιὼν — ὄπισθεν, καὶ οἱ Ἕλληνες παρασκευάζονται ὡς ταύτῃ — δεξόμενοι. ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτῃ οὐκ ἦγεν — ταύτῃ καὶ ἀπήγαγεν. 4, 2, 3. 4, 3, 15. 4, 6, 10. 14. 4, 8, 10. 5, 5, 10. Ag. 2, 18. c. subit. Π. 7, 1, 11. κατὰ τὸ πλευρὸν προϊὼν, καὶ κατὰ τὸν ἄρχοντα τῶν ταύτῃ ἁρμάτων. Plena formula est A. 4, 2, 2. ταύτῃ τῇ ὁδῷ, np. qua hostes venturi essent. ¶ b) *hoc loco.* Ip. 12, 5. τοῦ θώρακος τὸ κωλύον ταύτῃ ἀφαιρετέον. Sic A. 4, 5, 24. ἦσαν οἱ ταύτῃ ἵπποι μείονες τῶν Περσικῶν; *qui in hac regione erant.* E. 3, 2, 10. οἱ ταύτῃ Ἕλληνες. ¶ c) *hoc in genere, in eo.* Π. 8, 8, 3. ἀθεμιτότεροι — ἢ πρόσθεν ταύτῃ γεγένηνται. §. 4. Ap. 3, 5, 2. 4, 3, 12. εἰ (Reisk. malebat ἢ) ἀδυνατοῦμεν προνοεῖσθαι — ταύτῃ αὐτοὺς ἡμῖν συνεργεῖν. Margg. ταῦτα, i. e. *ideo;* et ταύτην, quod est nihili. ¶ d) *propterea.* A. 2, 6, 5. πολεμικὸς ταύτῃ ἐδόκει εἶναι, ὅτι — ἦν. Ap. 1, 7, 3. εἰ μὴ δύναιτο πείθειν. ταύτῃ λυπηρόν. Reisk. coniicit πάνυ. O. 18, 10. Σ. 4, 17. c. ἐπὶ, E. 5, 1, 13. Τελευτίχν αὖ ἐπὶ ταύτῃ ἐκπέμπουσιν ἐπὶ τὰς ναῦς. Wels. omittit ἐπὶ ante ταύτῃ, et Morus vtrumque deleri iubet. Sed defendit vterque Portus, ita vt intelligatur προφάσει vel simile. ¶ e) *hactenus, quod ad hoc attinet, in dieser Rücksicht.* Ier. 7, 12. ταύτῃ ἀθλιώτατόν ἐσιν ἡ τυραννίς. ¶ f) *sic, hac ratione.* Hesych: ταύτῃ· οὕτως, τούτῳ τῷ τρόπῳ. A. 3, 2, 21. εἴ τίς τι εἶδε τῶν ἄλλων βέλτιον ἢ ταύτῃ, τολμάτω διδάσκειν. 7, 4, 18. οἱ μὲν οὖν ταύτῃ πάντες προσωμολόγουν, *in has conditiones.* Sed Leuncl. et Hutch. intelligunt de omnibus eius loci Thracibus. Ag. 1, 3. E. 7, 1, 2. p. 436. O. 21, 4. Ip. 1, 4. ἐπεὶ δὲ ἠρξάμεθα ἐντεῦθεν, ταύτῃ καὶ ἀναβησόμεθα, *similiter.* Sic post ὅπῃ, Π. 8, 3, 1. ὅπῃ ἂν κάλλισον — ταύτῃ ἕκαστα δεῖ κατασήσασθαι. ¶ 11) ἀπὸ τούτου, v. ἀπὸ nr. 2. a. ¶ 12) ἐκ τούτου et ἐκ τούτων, a) *ex his.* Ap. 2, 7, 9. ἐκ τούτων κίνδυνος. μείζω ἀπέχθειαν γίγνεσθαι. O. 2, 1. Κριτόβουλος ἐκ τούτων ὧδέ πως εἶπεν, *his disputationibus positis.* 4, 12. Sic A. 3,

A. 3, 3, 4. ἐκ τούτου ἐπειρᾶτο Μιθραδάτης διδάσκειν, *his dictis.* ¶ b) *ideo.* A. 3, 3, 4. ἐκ τούτου ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς. 7, 6, 9. ἐκ τούτων Ξενοφῶν accusatus ἔλεξεν. §. 11. Πο. 1, 1. E. 1, 1, 22. 3, 5, 15. 5, 4, 11. Sic A. 2, 5, 5. ἐκ τούτων δὴ τῶν λόγων. ¶ c) *tum.* A. 7, 4, 3. cum Seuthes hostes minis iussisset e montibus descendere, ἐκ τούτων κατέβαινον. All. ἐκ τούτου, quod praefert Hutch. E. 3, 1, 4. ἐπεὶ συνέμιξαν, ἐκ τούτου ἤδη ἀντετάττετο. 4, 4, 4. Plene legitur Π. 1, 3, 1. ἐκ τούτου τοῦ χρόνου. ¶ d) *exinde, ex illo tempore.* Απ. 3, 5, 4. ἀφ' οὗ ἥ τε σὺν Τολμίδῃ — συμφορὰ ἐγένετο, καὶ ἡ μεθ' Ἱπποκράτους — ἐκ τούτων τεταπείνωται. Marg. Leuncl. ἐκ τούτου. Sed potest etiam referri ad vtramque συμφοράν, vt dicit Fr. Portus. ¶ e) *postea.* E. 5, 4, 40. ἀναστρέφοντες ἐκ τούτου, ἀπέθανον αὐτῶν δώδεκα. Steph. malebat ἐκ τοσούτου, *tanto tempore post.* Sine causa. Cf. ἐκ nr. 11. ¶ 13) ἐν τούτῳ, *tum, interea.* v. ἐν nr. 14. ¶ 14) ἐν τούτῳ ἐσμέν, Π. 4, 2, 12. p. 216. Aem. Portus in indice in v. ἔλλειψις intelligi iubet χωρίῳ. Sed Hutch. explicat melius: *haec rerum nostrarum est conditio,* vt intelligatur καιρῷ, quod diserte additum extat A. 3, 1, 30. ἐν τοιούτῳ καιρῷ ἐσμεν. Etiam in loco Π. Zeunius e Cod. Guelf. et Philelph. habet τοιούτῳ. ¶ 15) ἐν τούτοις ἦν, *haec agebat.* Est formula connectendi. E. 4, 2, 1. Ἀγησίλαος μὲν δὴ ἐν τούτοις ἦν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι etc. 4, 8, 7. τὸν μὲν χειμῶνα ἐν τούτοις ὄντες διῆγον, ἅμα δὲ etc. Cf. εἶναι nr. 29. e. ¶ 16) ἐπὶ τούτοις, v. ἐπί. ¶ 17 κατὰ ταῦτα et κατὰ ταῦτα τὰ χωρία, it. κατὰ τοῦτο, v. γίγνεσθαι nr. 15. et κατὰ c. acc. nr. 4. ¶ 18) πρὸς τούτοις, v. πρός. ¶ 19) Permutatur cum αὐτός, Π. 8, 1, 12. ἐνεργοὺς αὕτη μάλιστα ἀπεργάζεται. Edd. vett. αὐτή, probante Zeunio. Cf. nr. 7. et αὐτὸς nr. 1. e. et nr. 16. a. it. cum οὕτω. Απ. 3, 5, 16. πότε δὲ οὗτοι πείσονται. Viri docti emendant οὕτω, quia sic est in praecedentibus et sequentibus. Cf. nr. 1. r. et οὕτω nr. 9. it. c. οὗτοι. v. οὐ nr. 20. it. c. τοσοῦτος. v. τοσοῦτος nr. 1. it.

c. τότε. v. τότε nr. 4. it. ταῦτα c. τὰ δέοντα. v. δεῖ nr. 6. it. τούτου c. τοῦδε. v. ὁ nr. 42. c.

οὐτοσί, v. οὗτος nr. 2.

οὕτω et οὕτως, ¶ 1) *ita, sic.* Π. 1, 6, 19. p. 76. γενόμενοι οὕτως εὐφυεῖς, *eo modo quo ante dictum est.* 2, 3, 9. bis est οὕτω δὴ, *ita igitur.* Sic 2, 4, 13. 3, 2, 7. οὐδ' οὕτως πρὸς εὐεργέτην — ποιοῦντες, *ne sic quidem.* 5, 5, 9. p. 331. ἐξωρμήσαμεν οὕτως, *hoc sensu imbuti.* 8, 1, 8. ἐνόμισε — οὕτω δὴ γιγνώσκων. Ibid. τότε πρῶτον κατεκάθησαν — οὕτω δὴ τὰ τότε κατακαθέντα διαμένει. A. 7, 1, 3. συνδιαβάντα, ἔπειτα οὕτως ἀπαλλάττεσθαι, vt dixisset. E. 6, 3, 9. οὕτω δὲ εἰρήνην τῶν ἄλλων πεποιημένων — οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην. O. 2, 4. κἄτα οὕτως ἐγνωκὼς σὺ μὲν οὐχ ἡγῇ etc. Zeunio οὕτως videtur e scholio natum esse, sed Moschio genuinum, atque adeo necessarium. 12, 20. 20, 19. Bis ponitur, Π. 8, 3, 14. οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασκαθεῖσα ἔλασις, οὕτως ἔτι καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως ἔλασις. Leuncl. *vt — ita.* Seruit orationi moratae et gestui. v. Abresch. dilucidd. Thucyd. 1, 76. A. 4, 7, 3. ὃς δ' ἂν καταληφθείη, οὕτω διατίθεται· ἅμα δ' ἔδειξεν αὐτῷ. c. gen. Π. 7, 5, 19. v. τρόπος nr. 5. et ἔχειν nr. 31. Praecedente vel sequente ὅπως, A. 6, 5, 19. ἰτέον εἶναι οὕτως, ὅπως δύναιντο. Απ. 1, 4, 17. Praecedente vel sequente ὡς, Π. 2, 3, 2. οὕτω δὴ δεῖ ὑμᾶς γιγνώσκειν, ὡς — καλὰ διαπράττονται. 4, 3, 4. οὕτως ἐπιθυμῶ ἱππεύειν, ὡς νομίζω — πτηνὸς ἔσεσθαι. 8, 2, 7. ὡς ἐν ὀφθαλμοῖς πᾶσι τοῖς παροῦσιν, οὕτως ἕκαστος διέκειτο. A. 1, 2, 15. Sic c. calu consequ. Π. 1, 6, 11. ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος τοῦ συμμηχανᾶσθαι — οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. Leuncl. *sic de me sentias velim.* 8, 7, 3. p. 544. Ιερ. 7, 10. Sequente ὥστε, omisso πολὺ vel μέγα. v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 2, 47. A. 7, 4, 2. ἦν χιὼν πολλὴ, καὶ ψῦχος οὕτως, ὥστε τὸ ὕδωρ — ἐπήγνυτο. Cf. ὥστε nr. 5. Saepe omittitur, Λ. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ, ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος, ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου δηλοῦνται. Απ. 4, 4, 7. ὥσπερ σὺ, καὶ ἐγώ. O. 18, 9. Απολ. 33. Cf. ὥσπερ nr. 1. c. sqq. ¶ 2) *recte.* Est affirmantis in respondendo, O. 1, 9. σὺ ἄρα ἡγῇ — οὕτως. ¶ 3) *tantopere, adeo.* Π. 1, 3, 8. οὕτω σήσαντα τὸ

τὸ πρόσωπον σπουδαίως προσενεγκεῖν — ὥστε etc. §. 10. τίποτε οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; 1, 4, 18. οὕτως ἐπεθύμει — ἐξοπλίσασθαι. 3, 1, 11. 4, 6, 7. 6, 4, 3. οὕτως ἐγὼ καὶ σὲ τῶν καλλίστων καὶ ἐμαυτὴν ἠξίωκα. 7, 1, 8. Ιερ. 2, 16. 17. ¶ 4) *tam.* c. adiect. Π. 2, 2, 6. οὕτως ἐν πολλῇ ἀτιμίᾳ ἡμᾶς ἔχεις. §. 9. οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι. 4, 1, 6. καταδήλων γε οὕτω τῶν ἀγαθῶν ὄντων. c. aduerb. Π. 2, 2, 2. p. 103. οὗτος οὕτω δυσκόλως ἐπέτυχεν. All. δυσκόλῳ. Απ. 3, 11, 7. οὐ γὰρ δὴ οὕτως γε ἀτεχνῶς. 1 MS. οὕτω, quod Ern. lenius dicit. ¶ 5) *his conditionibus.* E. 2, 3, 5. ὡμολόγησαν — ἀπιέναι . καὶ οὕτως ἐξῆλθον. ¶ 6) *sic temere.* Ita Abreſchius in animadu. ad Aeſchyl. 2, 28. p. 445. explicat Π. 4, 5, 4. vbi ex ed. Iſingr. pro vulgato ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ legit οὕτως ἐπ' εὐτ. quod idem aliquando Heſychio duce explicabat per ὁμοῦ. (Π. 2, 2, 14. eſt εἰκῇ οὕτως.) ¶ 7) *ita deinde.* Απ. 4, 8, 11. εἰ δέ τῳ μὴ ἀρέσκει ταῦτα, παραβάλλων τὸ ἄλλου ἦθος πρὸς ταῦτα, οὕτω κρινέτω. ¶ 8) *ita demum.* Π. 2, 1, 1. προσευξάμενοι — οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια. ¶ 9) *tum.* Π. 2, 4, 13. γίγνεται τὰ ἱερὰ — καὶ οὕτως ἐξάγει δή. 4, 6, 2. p. 257. κατέχειν οὕτως ὑπὸ σκότου τὸν Φθόνον, *tunc.* Sed Hutch. coniicit οὗτος, quod Zeun. in cod. repertum recepit. A. 5, 2, 15. ἦν γὰρ οὕτω σωτηρία ἀσφαλής, *hoc enim facto.* Sic O. 6, 7. οὕτω γάρ. Απ. 2, 7, 14. οὕτω δὴ λέγεται τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι, *tum vero, quae cum audiuiſſent.* Σ. 9, 3. ἐκ τούτου — οὕτω δὲ — ἔνθα δή. Saepe in apodoſi, Π. 2, 2, 2. p. 103. ὡς σὺ διδάξας ἡμᾶς ἀπέπεμψας — οὕτω δὴ καὶ ἐγὼ ἐδίδασκον. 7, 2, 7. ἐπεὶ μέντοι ἔγνων — οὕτω δὴ πέμπω. 8, 1, 1. p. 463. εἰ ἀγαθὸν φαίνεται εἰς τὸ καταπράττειν τἀγαθὰ, οὕτως εὖ ἴσε ὅτι — καὶ εἰς τὸ διασώζειν. Edit. Eton. et Stobaeus non habent οὕτως, probantibus Steph. et Hutch. §. 2. §. 11. ὅταν ὁρῶσιν — οὕτω μᾶλλον — ἐθέλουσιν. 8, 5, 1. Αγ. 2, 30. ἐνταῦθα δὴ γνοὺς — οὕτω δὲ κρίνας — χειροῦται. E. 6, 5, 22. O. 9, 6. Ιπ. 9, 3. ἐπειδὰν δ' ἀναβῇ, ἡρεμήσαντα — οὕτω προκιεῖν. Similiter A. 3, 5, 4. κάμωμεν, καὶ οὕτω ἧττον παύσονται. O. 21, 7. πρὸς ὁντινα δ' ἂν ἄρχοντα διά-

διατεθῶσιν οὕτως — οὕτω δὴ ἐῤῥωμένοι γε ἄρχοντες γίγνονται, *tum vero.* Steph. οὗτοι δὲ ἐρ. quem ſequuntur Weſſ. et Bach. Poſt participium fere redundat. v. Fiſcher. ad Plat. apol. 17, 15. Π. 1, 6, 5. παρέχοντας — οὕτως ἡμῖν ἐδόκει δεῖν αἰτεῖσθαι. §. 12. p. 66. ἀκούων καὶ ὁρῶν — οὕτω καὶ ἐγὼ — ἐπεμελήθην. 5, 2, 3. 5, 4, 12. 7, 5, 25. Αγ. 2, 23. 30. χρήματα προσλαβών, οὕτως ἀποπλεῖ. E. 6, 5, 15. 7, 2, 19. Cf. nr. 7. et 8. Redundat etiam ante vel poſt ὡς, et participium. v. παρασκευάζεσθαι nr. 3. ¶ 10) *itaque, igitur.* Π. 1, 6, 19. p. 84. οὕτως ἥ γε ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε. it. c. δή, Π. 1, 4, 17. οὕτω δὴ πρωῒ ἀνασὰς ἦγε. §. 20. 1, 5, 3. 2, 1, 6. p. 92. §. 7. καὶ οὕτω δή, *itaque.* 2, 2, 13. 3, 1, 2. Ιερ. 1, 4. ¶ 11) *ideo.* Π. 1, 3, 14. οὕτως ἐγώ σοι τά γε δίκαια παντάπασιν οἶδα. A. 6, 3, 16. Απ. 3, 9, 13. ¶ 12) καὶ οὕτω, *itidem, ſimili modo,* vel *tunc quoque.* Π. 2, 3, 1. p. 115. ἦν μὲν ἡμεῖς νικῶμεν, ἡμέτερα τῶν πολεμίων πάντα· ἢν δὲ ἡμεῖς αὖ νικώμεθα, καὶ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσιν. ¶ 13) Permutatur c. οὔπω. v. διακεῖσθαι nr. 3. c. ὄντος, v. εἶναι nr. 40. it. c. ὄντως, v. ὄντως. et c. οὗτος, v. οὗτος nr. 19. Legitur etiam εἰ οὔπως pro ὅπως. v. θαυμάζειν nr. 1. it. οὐχ οὕτως pro οὐχ ὅπως. v. ὅπως nr. 11. it. οὕτω pro ὅτου. v. ibi. it. pro ὡς. v. ὡς nr. 1. it. pro οὔτε. v. ibi.

οὑτωσὶ Attice pro οὕτως, vel potius eſt δεικτικὸν, vt οὑτοσί. v. οὗτος nr. 2. Moeris: ὧδε, κοινὸν Ἰώνων, Ἀττικῶν· οὑτωσὶ, Ἕλληνες. Π. 3, 2, 10. οὑτωσὶ τοίνυν ἐγὼ ποιήσω. A. 7, 6, 28. ἀνασὰς εἶπεν οὑτωσί. All. οὑτωσίν. Αγ. 5, 5. E. 5, 1, 32. οὑτωσὶ legitur in nonnullis pro οὕτως ἥ.

οὐχὶ et οὐχί, v. οὐ.

οὐχ ὅπως, v. ὅπως nr. 11.

οὐχ ὅτι, v. ὅτι nr. 3. et οὐ nr. 11.

ὀφείλειν, *debere.* a) Proprie, A. 1, 2, 11. τοῖς στρατιώταις ὠφείλετο μισθός. 7, 7, 21. εἰ τὸ ὀφειλόμενον ἀποδοθείη — ἢ ταῦτά τε ὀφείλοιτο. All. ταῦτά σοι ὀφ. vt σοι ſit pro ὑπό σου. Αγ. 4, 4. εἰ — μισθοῦ εὐηργέτει, οὐδεὶς ἂν οὐδὲν αὐτῷ ὀφείλειν ἐνόμισε. E. 1, 3, 7. τὰ ὀφειλόμενα χρήματα ἀποδοῦναι, *tributa.* 6, 2, 9. b) Minus

nus proprie, Π. 4, 5, 12. p. 247 ἵνα μή σοι ἔχθραι ἀντὶ χαρίτων ὀφείλωνται. 5, 2, 4. ὀφείλω τὴν ὑπόχεσιν, *reus ſum promiſſi.* 7, 2, 8. τῷ Ἀπόλλωνι ἄλλα μοι δοκῶ χαριστήρια ὀφειλήσειν. Cf. χάρις. De ὤφελε v. ſuo loco.

ὀφειλὴ, inquit Etymol. M. σημαίνει τὸ χρέος. γίνεται παρὰ τὸ ὀφείλω. σπανίως δὲ εὕρηται ἐν χρήσει. εὑρίσκεται δὲ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς περὶ πόρων.

ὄφελος, *vtile, vtilitas, prodeſt.* c. τί, Π. 1, 6, 12. p. 65. τί εἴη ὄφελος στρατηγίᾳ (Hutch. et Zeun. ὅτι οὐδὲν ὄφελος εἴη στρατιᾷ) τακτικῶν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων. 7, 5, 26. p. 457. τί δῆτα ἡμῖν ὄφελος καταπρᾶξαι — εἰ ἔτι δεήσει καρτερεῖν. Απ. 3, 1, 9. τί σοι ὄφελος ὢν ἔμαθες. 3, 3, 4. O. 14, 2. c. μηδὲν, Πο. 4, 35. ἀνάγκη ἅμα πάντα ταῦτα γίγνεσθαι, ἢ μηδὲν αὐτῶν ὄφελος εἶναι. c. οὐδὲν, Π. 1, 6, 15. ὥστερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος εἶναι. 8, 8, 10. πλῆθος μὲν — οὐ μέντοι ὄφελός γε οὐδὲν αὐτῶν εἰς πόλεμον. A. 2, 6, 6. Απ. 3, 1, 9. οὐδὲν ἄν σοι ὄφελος ἦν. Ιπ. 1, 2. Sic ſequente vel praecedente μὴ, E. 1, 1, 25. οὐδὲν ὄφελος ἔφη εἶναι — Ἀθηναίους εἴργειν τῆς γῆς, εἰ μὴ κῷ etc. Απ. 1, 2, 52. 1, 4, 5. τῶν ὁσμῶν, εἰ μὴ ῥῖνες προσετέθησαν, τί ἂν ἡμῖν ὄφελος ἦν. O. 4, 15. 9, 14. 15, 2. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ τῆς ἐπιμελείας ὄφελος οὐδὲν γίγνεσθαι, εἰ μή τις ἐπίσαιτο. it. c. ἄνευ, Π. 3, 1, 9. δοκεῖ μοι — ἄνευ σωφροσύνης οὐδ' ἄλλης ἀρετῆς οὐδὲν ὄφελος εἶναι. 6, 3, 11. p. 384. A. 1, 3, 11. ἄνευ τουτων (ἐπιτηδείων) οὔτε στρατηγοῦ οὔτε ἰδιώτου ὄφελος οὐδέν. Απ. 2, 1, 3. 3, 3, 8. O. 12, 5. 13, 2. Ιπρ. 1, 7. Sed E. 5, 3, 6. ὅ τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου στρατεύματος eſt *flos exercitus*, vt recte Leuncl. vertit. Docuit enim Hemſterhuſ. ad Lucian. Tim. T. I. p. 171. hanc formulam ſignificare id, *quod in quoque genere ſit praeſtantiſſimum.* Idem pro τοῦ τοιούτου corrigit τούτου τοῦ, quae correctio placet Moro. Sic fere E. 6, 2, 12. τὸν ἀγοραῖον ὄχλον ἰδόντες — οἰηθέντες ὄφελός τι αὐτῶν εἶναι. Morus: *horum fore aliquod ad rem gerendam momentum, eos non eſſe turbam inutilem.* Similis eſt locus Ari-

Ariſtoph. Eccleſ. 53. γυναῖκας ὅτι πέρ ἐσιν ὄφελος ἐν τῇ πόλει, quem etiam Suidas habet, addita interpretatione: τουτέσιν εὐγενεῖς.

ὀφθαλμία, *lippitudo, morbus oculorum.* Απ. 3, 8, 3. ἀγαθὸν ὀφθαλμίας. Fr. Portus *remedium morbi oculorum.*

ὀφθαλμιᾶν, *lippire.* E. 2, 1, 3. ἐντυχὼν τινι ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου.

ὀφθαλμὸς, ¶ 1) *oculus.* Π. 4, 3, 4. p. 233. ὁ μὲν δυσὶν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο — ἐγὼ δὲ τέτταρσι μὲν ὀφθαλμοῖς τεκμαροῦμαι — τοῖς ὀφθαλμοῖς προορῶντα. 5, 3, 16. p. 300. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αἰσθάνεσθαι. Απ. 1, 4, 5. ὀφθαλμοὺς ὥστ' ὁρᾶν τὰ ὁρατά. 2, 3, 19. ὀφθαλμῶ — ὀφθαλμοὶ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖσον ἐξικνεῖσθαι. Σ. 5, 5. ὀφθαλμοὶ καλοὶ quinam ſint, exponitur iocoſe, iisque tribuitur ἰσχύς. Cf. ἀτρέμας, ὄμμα. ὀρθός. Α. 4, 5, 20. ἐν φυλακῇ ἔχοντες τὸν κωμάρχην, καὶ τὰ τέκνα ὁμοῦ ἐν ὀφθαλμοῖς, *in oculis et conſpectu habentes.* Nos dicimus: *nicht aus den Augen laſſen.* Ιερ. 1, 14. τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, *tyrannum praeſentem* ſ. *in os reprehendere, praeſenti aliquid exprobrare.* Noſtri dicunt: *iemanden etwas in die Augen ſagen.* Sic Ariſtoph. rann. 639. ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ. Ιερ. 6, 13. ἤδισ' ἂν ὡς τάχισα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο, *ex oculis* ſ. *e conſpectu tuo abire* ſ. *abeſſe.* Eadem formula vtitur Dio Caſſius 60, 34. Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, *oculos pictos* ſ. *fucatos habentem.* Scil. veteres ſolebant palpebras inferiores fucare ſtibio femina, quae habebat vim adſtringendi ſ. contrahendi, ita vt oculi apparerent maiores, qui erant in partibus venuſtatis. Propterea ſtibium femina vocabatur platyophthalmus. v. Plin. H. N. 33, 6. Dioſcorides 5, 99. Poll. 5, 102. Doruill. ad Charit. p. 53. Triller. obſ. crit. 4, 15. Reimar. ad Dion. Caſſ. 79, 14. Olear. ad Philoſtrat. epiſt. 40. p. 931. Sic Iezabel 2 Reg. 9, 30. ἐστιμίσατο τοὺς ὀφθαλμούς. Nam ſtibium Graece dicitur στίμμι et στίμμις. ¶ 2) *cura, inſpectio.* O. 12, 20. δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλά τε πάγαθὰ μάλιστα ἐργάζεται.

ται. ¶ 3) *explorator.* Poll. 2, 84. ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως, οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ ὁρώμενα. Hesych: βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. Suidas: ὀφθαλμὸς βασιλέως, ἀντὶ τοῦ μέγα δυνάμενος παρὰ βασιλεῖ. οὕτω δὲ ἐκάλουν τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ, ὡς βασιλέως ὦτα, ὠτακουστὰς, δι' ὧν ἀκούει τὰ πρακτόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ. Cf. Schol. Ariſtoph. ad Acharnn. non longe ab initio. Π. 8, 2, 7. τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ βασιλέως ὦτα — ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι etc. 8, 6, 8. βασιλέως υἱὸς — ἀδελφὸς — ὀφθαλμός. ¶ 4) ὀφθαλμοὶ dicuntur tam in radicibus plantarum infra terram, quam gemmae in ſurculis ipſis ſupra terram. Vtrumque Latini quoque vocant *oculos.* v. Gesner. lexic. ruſt. in h. v. O. 19, 10. ὀφθαλμοὶ κατὰ γῆς (in radicibus) — ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω ὁρῶ βλαστάνοντα — καὶ τοὺς κατὰ γῆς ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν, np. ſurculos emittere. ¶ 5) In var. lect. eſt pro θάλαμος. v. θάλαμος et παρθένος.

Ὄφις, *Ophis,* fluuius Mantineae, non quidem nominatur, ſed intelligitur E. 5, 2, 4. v. Pauſan. 8, 8. p. 614.

ὄφλειν, *mulctatum eſſe, mulctam debere.* Timaeus lex. Platon: ὄφλειν· ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. Sic fere Suidas. Poll. 3, 84. τὸ ὄφλειν, ἐπὶ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀργύριον. A. 5, 8, 1. ὤφλε καὶ Ξανθικλῆς τῆς φυλακῆς τῶν γαυλικῶν χρημάτων, τὸ μείωμα εἴκοσι μνᾶς. Ita interpungit Hutch. Genitiuus τῆς φυλακῆς regitur ab omiſſo δίκην, quod addit Plato apol. 29. Scil. Phileſius et Xanthicles repetundarum damnati ſunt, quod de pecunia illa ipſis ad dispenſandum commiſſa ſuppilaſſent viginti minas, quas nunc damnati debebant rependere. Ita Zeun. ad h. l.

Ὀφρύνιον, *Ophrynium,* vrbs Troadis, teſte etiam Harpocratione et Suida, proxima Lampſaco. A. 7, 8, 3. Xenophon ibi ſacra facit Ioui Milichio.

ὀφρύς, *ſupercilium.* An. 1, 4, 6. ὀφρῦσι ἀπογειοσῶσα,

σαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων. Σ. 8, 3. Sed Επ. 1, 6. μετ' ὀφρύος, *faſtuoſe, ſuperbe.*

ὀχεία, *congreſſus Venereus.* Heſych. et Suid: ὀχεία· μίξις, συνουσία. De brutis, Ιπ. 5, 8. οὐχ ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐπὶ τῇ ὀχείᾳ — ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους.

ὀχεῖν, ¶ 1) *vehere.* Vnde ὀχεῖσθαι, *vehi.* Π. 1, 4, 19. ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι ἄγουσιν. Steph. et Hutch. omittunt ὀχούμενοι. 4, 5, 19. ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. Α. 3, 4, 28. σὺ ἐφ' ἵππου ὀχῇ. Π. 7, 3, 1. ἁρμάμαξαν, ἐν ᾗπερ αὐτὴ ὠχεῖτο. ¶ 2) *equitare iubere.* Ιπρ. 4, 1. τὸν ἵππαρχον — μέτριον ὀχοῦντα. ¶ 3) *portare,* vt Lat. *vehere.* v. Gronov. Obſ. 3, 5. Π. 1, 3, 7. οἰνοχόοι — διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην.

ὀχετὸς, *canalis.* v. Heſych. Α. 2, 4, 7. διώρυχας δύο — κατετέτμηντο δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν — τέλος δὲ καὶ μικροὶ ὀχετοὶ, ὥσπερ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ τὰς μελίνας, *parui riuuli.* Ο. 11, 17. οὔτε τάφρου οὔτε ὀχετοῦ ἀπεχόμενος. Sic de inteſtino, per quod excrementa deiiciuntur, Αn. 1, 4, 6. ἐπεὶ τὰ ἀποχωροῦντα δυσχερῆ, ἀποστρέψαι τοὺς τούτων ὀχετούς.

ὄχημα, *vehiculum, currus.* Heſych: ὄχημα· ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος. Cf. Poll. 10, 51. Π. 4, 2, 14. τὰς γυναῖκας ἀνεβίβαζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα. 5, 3, 16. ἐπὶ τοῖς ὑποζυγίοις καὶ ὀχήμασι (Margg. χρήμασι) καταλειπωμεν. Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 19. Λ. 6, 3. ὁ ἀσθενήτας, ἢ δεηθεὶς ὀχήματος, ἢ ταχύ που βουληθεὶς ἀφικέσθαι, ἦν που ἴδῃ ἵππον ὄντα, λαβών. Poſſit h. l. etiam de equo intelligi. Certe Suidas, ὄχημα, inquit, οὐκ ἐπὶ ἅρματος μόνου. Sic elegantер metaphorice legitur Α. 3, 2, 11. τῶν ἱππέων πολὺ ἐπ' ἀσφαλεστέρου ὀχήματος ἐσμὲν — ἐπὶ γῆς.

ὄχθη (poet. Port.), *ripa,* vel potius *locus editus ad fluuium, rupes.* Timaeus lex. Platon: ὄχθας· γῆς ἀνασήματα. quanquam Oudendorp. ad Thom. Mag. vult in Timaeo legi ὄχθους, quia Thomas ita diſtinguit, vt ὄχθη ſit ἐπὶ ποταμοῦ, ὄχθος vero ἐπὶ ἁπλῶς ἐπανασήματος γῆς. Sic fere Ammonius p. 108. Sed Suida et Etymol. M. auctoribus ὄχθη vtrumque ſignificat. Legitur ſemper in plurali,

rali, quanquam de vno fluuio. A. 4, 3, 3. πεζοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις παρατεταγμένους. §. 4. §. 13. §. 17. κατὰ τὰς προσηκούσας ὄχθας ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐξέβαινεν ἐπὶ τοὺς ἄνω πολεμίους. Ex his locis patet, esse *rupes a fluuio paululum remotas et vsque ad eum pertinentes.*

ὄχθος (poet. Port.), *tumulus, locus praeceps qui saltu superatur.* Hesych: ὄχθος· κρημνός, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς γῆς, ἢ τὸ ἀπόκρημνον σῶμα τῆς θαλάσσης. Suid: ὄχθους· ὕψη, ὑψηλοὺς αἰγιαλούς. Suid. et Hesych: ὄχθοι· αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι, καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν. Cf. ὄχθη. Ιπ. 3, 7. cum equis ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Ιπρ. 6, 5. 8, 3.

ὀχληρός, *molestus, negotii plenus.* Ιπρ. 1, 18. τὸ πυκνὰ ἐξάγειν — ἴσως ὀχληρόν. In sequentibus est ὄχλον παρέχει.

ὄχλος, ¶ 1) *turba, confusio.* Ammonius: πλῆθος μέν ἐσι σύσημά τινων· ὄχλος δὲ κυρίως ἡ ὄχλησις. Phauorin: ὄχλος, ἡ ὄχλησις παρὰ Ἀττικοῖς. Thom. Mag: ὄχλος καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἡ ὄχλησις. Cf. Suid. et Markland. ad Eurip. Suppl. 681. E. 4, 4, 11. fugientes σὺν πολλῷ ὄχλῳ πρὸς τὴν πόλιν ἀπεχώρουν. ¶ 2) *molestia.* A. 3, 2, 17. σκηναὶ — ὄχλον παρέχουσιν ἄγειν. Σ. 8, 4. Ιπρ. 1, 18. ¶ 3) *multitudo.* Π. 5, 4, 20. τὸ μὲν πλῆθος κατόψονται ἡμῶν — ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται. A. 4, 1, 15. ἀνθρώπων ὄχλον τοσοῦτον. K. 12, 5. ¶ 4) *hominum multitudo.* Π. 6, 1, 1. ἀκούων ὅτι πολὺς ὄχλος ἐπὶ ταῖς θύραις εἴη. 7, 5, 15. E. 3, 4, 7. 8. A. 2, 5, 2. p. 110. ἄνευ σου — πᾶς ὄχλος (ἡμῖν) φοβερὸς, φοβερώτατον δ' ἐρημία. Ιερ. 6, 4. φοβεῖσθαι μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δ' ἐρημίαν. Απ. 1, 1, 14. τοῖς μὲν οὐδ' ἐν ὄχλῳ δοκεῖν αἰσχρὸν — τοῖς δὲ οὐκ ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους, *in publico.* Σ. 2, 18. ἐν ὄχλῳ ἀποδύεσθαι, *praesentibus multis hominibus.* Ιπ. 2, 5. Sic A. 3, 4, 16. οἱ βάρβαροι — κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων, ὥστε παντάπασι ταύτην τὴν ἡμέραν ἄχρηστοι ἦσαν ἐν τῷ ὄχλῳ ὄντες καὶ οἱ σφενδονῆται καὶ οἱ τοξόται, *aliis permixti,* vel: *ordinibus eorum perturbatis.* 5, 4, 19. ἐν ὄχλῳ

ὄχλῳ ὄντες ἐποίουν, ἅπερ ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν. Mox eſt μετ' ἄλλων ὄντες. ¶ 5) *exercitus.* Π. 5, 5, 2. τούτων ἐδόκει ἥδιον ἀπαλλαγῆναι, ἢ ἄλλον ὄχλον εἰσδέξασθαι, nempe quia moleſtus futurus erat. ¶ 6) *plebs, vulgus.* Phauorinus poſt verba ſupra poſita habet haec: παρὰ δὲ Θείᾳ γραφῇ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. v. tamen Pierſon. ad Moeridem p. 290. Π. 2, 2, 13. οἱ ὀμότιμοι ὤκνουν τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοιρίαν. Αθ. 2, 10. ὄχλος et δῆμος inter ſe permutantur. Oppon. οἱ ὀλίγοι. E. 1, 4, 6. ὁ ἐκ τοῦ ἄσεος ὄχλος ἠθροίσθη — θαυμάζοντες καὶ ἰδεῖν βουλόμενοι τὸν Ἀλκιβιάδην. 1, 7, 7. in concione ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος. Antea vocabatur δῆμος. 2, 2, 13. Ιερ. 2, 13. Sic Π. 6, 1, 15. ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν. A. 7, 1, 12. E. 3, 3, 7. ὁ ὄχλος ſunt *homines plebeii et viles*, qui ducem ſequebantur Cinadonem, coniurationis auctorem. ¶ 7) *turba caſtrenſis et impedita*, tanquam mulieres, calones etc. Π. 4, 2, 3. ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁμαξῶν χολῇ πορεύεσθαι, *prae impedimentis.* A. 3, 2, 24. τὰ σκευοφόρα καὶ ὁ πολὺς ὄχλος. 3, 3, 5. τὰ ὑποζύγια καὶ τὸν ὄχλον. 4, 3, 12. 19. 20. 6, 5, 2. ¶ 8) *concio populi.* Απ. 3, 7, 5. μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. Toup. emendatt. in Suid. 3, 43. minus bene explicat *in publico.*

ὀχυρὸς, ¶ 1) *munitus.* A. 1, 2, 22. ὄρος — ὀχυρὸν καὶ ὑψηλόν. §. 24. εἰς χωρίον ἐπὶ τὰ ὄρη. Sic τὰ ὀχυρὰ, ſcil. χωρία, *loca munita*, Π. 6, 1, 11. 13. A. 4, 7, 12. Sed O. 9, 3. ἐν ὀχυρῷ eſt *in loco tuto*, np. interiore. ¶ 2) *firmus, durabilis.* Π. 6, 3, 11. p. 384. οἰκίας ἄνευ λιθολογήματος ὀχυροῦ οὐδὲν ὄφελος. Cf. ἀνακομίζειν.

ὀχυροῦσθαι, *firmare, munire.* v. Waſſ. ad Thucyd. 1, 35. Π. 5, 4, 18. τὰ τείχη — ἃ ὠχυρώσατο.

ὀχύρωμα, *munimentum.* E. 3, 2, 3. intelligitur vallum.

ὀψὲ, ¶ 1) *ſero.* Heſych: ὀψέ· μετὰ πολὺν χρόνον, βραδέως. A. 4, 5, 4. οἱ ὀψὲ προϊόντες ξύλα οὐκ εἶχον. E. 4, 8, 19. ¶ 2) *veſperi.* Ammonius p. 108. ἑσπέρα, ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· ὀψὲ δὲ, ἢ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. A. 2, 2, 8. ἤδη δὲ καὶ ὀψὲ ἦν. Paulo

Digitized by Google

Paulo poſt eſt ἅμα τῷ ἡλίῳ δυομένῳ. 3, 4, 22. ἐπειδὴ δὲ ὀψὲ ἐγίγνετο. 4, 5, 9. ἐπεὶ ὀψὲ ἦν. Αγ. 2, 15. et E. 4, 3, 13. τότε μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἦν ἤδη ὀψὲ) συνελκύσαντες τοὺς νεκρούς. E. 1, 7, 4. 5, 4, 45. Απ. 2, 1, 3. ὀψὲ κοιμηθῆναι καὶ πρωΐ. O. 5, 4. et 6. πρωὶ ἐγείρουσα — ὀψὲ ἀπιέναι. Ap. Stobaeum per Icholion legitur τῆς δείλης. O. 13, 2. medicus πρωΐ τε ἰὼν καὶ ὀψέ. c. gen. Amnionius: ἑσπέρα μέν ἐσι, δυομένου τοῦ ἡλίου· ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ μεθ' ὁντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προστιθέασιν, ὀψὲ τῆς ἡμέρας. E. 2, 1, 14. τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν. Liv. 7, 8. *ſerum erat diei*. K. 6, 25. Legitur etiam pro ὀψία. v. ὀψία.

ὀψία, *veſpera*. Heſych: ὀψίας· ἑσπέρας. Intelligitur δείλη vel ὥρα. Thucyd. 8, 26. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Marc. 11, 11. ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας. A. 6, 5, 20. προαπετραποντο διώκοντες. ὀψία γὰρ ἦν. All. ὀψὲ.

ὀψιαίτατα. *ſeriſſime, tardiſſime*. Pollux 1, 69. πρωϊαίτατον καὶ ὀψιαίτατον οὐκ ἐπὶ ἡμέρας μέρους, ἀλλ' ἐπὶ χρόνου λέγεται, οἷον ταχέως καὶ βραδέως. Sed de die legitur Π. 8, 8, 5. πρωϊαίτατα ἀρισῶντες — ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. E. 4, 5, 18. ὡς μὲν ἐδύνατο ὀψιαίτατα κατήγετο εἰς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξωρμᾶτο. De anni tempore, Πο. 1, 3. ἐν ταῖς ὥραις ἀγαθὰ — ἐνταῦθα πρωϊαίτατα μὲν ἄρχεται, ὀψιαίτατα δὲ λήγει.

ὀψιαίτατος, *tardiſſime* l. *ſeriſſime rediens*. E. 5, 4, 3. ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκα περ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι.

ὀψίζειν, *ſero venire, ſub veſperam venire*. A. 4, 5, 5. οἱ πάλαι ἥκοντες — οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. E. 6, 5, 21. μάλα ὀψίζων.

ὀψίζεσθαι, *ſero venire*. Suid: ὀψιαθέντα· ὀψὲ τῆς ὥρας ἐλθόντα. Λ. 6, 4. ἦν ὑπὸ θήρας ὀψιαθέντες δεηθῶσι τῶν ἐπιτηδείων. Leuncl. *ſi nox eos oppreſſerit*. K. 6, 4. ἐξιέναι πρωΐ — οἱ ὀψιζόμενοι.

ὀψιμαθὴς, *qui ſero diſcit* vel *didicit*. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 77. ὀψιμαθῆ με ὄντα τούτων τῶν πλεονεξιῶν. 3, 3, 18.

ὄψιμος (poet. Port.), *ſerotinus*. De anni tempore, vt Iac. 5, 7. O. 17, 4. περὶ τοῦ σπόρου, πότερον ὁ πρώϊμος κράτισος, ἢ ὁ μέσος, ἢ ὁ ὀψιμώτατος — πρωΐμῳ — μέσῳ — ὀψιμωτάτῳ. §. 5. ἀπὸ τοῦ πρωΐ-

πρωϊμοτάτου μέχρι τοῦ ὀψιμωτάτου σπείρειν. v. σπόρος.

ὄψις, ¶ 1) *visus, videndi facultas.* Ap. 4, 3, 14. ὁ ἥλιος — ἐάν τις αὐτὸν ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεᾶσθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται. K. 5, 26. ¶ 2) *oculus.* Hesych: ὄψεις· ὀφθαλμοί. Cf. Thom. Mag. Isp. 1, 11. τὰ διὰ τῆς ὄψεως θεάματα, *per oculorum sensum.* Ap. 1, 4, 6. ὄψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι. §. 11. ὄψιν, καὶ ἀκοὴν, καὶ σόμα. Potest tamen h. l. de videndi facultate intelligi. 3, 10, 8. τῶν νενικηκότων εὐφραινομένων ὄψις, *vultus.* Σ. 1, 9. τὸ κάλλος πάντων εἵλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. In vtroque loco synonymum est τὰ ὄμματα. 5, 6. K. 5, 27. Cf. ἐνδιατρίβειν. ¶ 3) *adspectus.* Ap. 3, 10, 6. ὃ ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι (τοὺς ἀνδριάντας). O. 8, 10. Σ. 4, 22. ἡ μὲν αὐτοῦ ὄψις εὐφραίνειν δύναται, ἡ δὲ εἰδώλου τέρψιν οὐ παρέχεται. Illud alterum, ἡ εἰδώλου ὄψις, est *speciei in animo informatio et imaginatio.* K. 9, 4. πολλοὶ ἀλλοιοῦνται τῇ ὄψει ἐγγὺς προσιόντι, *variant speciem.* ¶ 4) *conspectus.* Π. 4, 3, 4. p. 232. ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν, *ex interuallo tanto, quanto conspectus patet.* K. 6, 18. ταχὺ ἐκλείπων τὴν ὄψιν. ¶ 5) *species.* A. 2, 3, 9. ἡ ὄψις ἠλέκτρου οὐδὲν διέφερε. Ip. 2, 5. ¶ 6) *spectaculum.* A. 6, 1, 5. ἐξεκυβίσα — ὥσε ὄψιν ἔχων καλὴν φαίνεσθαι. Ip. 11, 11. ¶ 7) *forma.* Thom. Mag. p. 464. sq. οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει, ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄψιν. O. 6, 16. ἀφέμενον τῆς καλῆς ὄψεως. 10, 12.

ὄψον, ¶ 1) *opsonium, quicquid ad panem adhibetur,* vt carnes, pisces, olera. Athenaeus 7, p. 277. A. ὄψον κυρίως καλεῖται πᾶν τὸ πυρὶ κατασκευασόμενον εἰς ἐδωδήν. Π. 1, 2, 8. σῖτον μὲν, ἄρτον· ὄψον δὲ, κάρδαμον. 4, 5, 2. τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις. ὄψον δὲ οὐκ ἔπεμπον, οὐδὲ οἶνον. 6, 2, 11. p. 370. ὄψα συσκευάζεσθαι, ὅσα ἐστὶν ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρά. 8, 8, 8. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν — καὶ ὄψα γε ὡσαύτως. Λ. 1, 3. σίτῳ μετριωτάτῳ, ὄψῳ μικροτάτῳ. 2, 5. Isp. 2, 1. σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὄψων. Ap. 1, 6, 5. 3, 14, 1. ἐπὶ τὸ δεῖπνον οἱ μὲν μικρὸν ὄψον, οἱ δὲ πολὺ φέροιεν. §. 2.

Digitized by Google

§. 2 — 6. ſaepe opponitur σίτῳ et ἄρτῳ. O. 5, 3. terra ὄψα πολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει. 8, 9. ἢ μάζης, ἢ ἄρτου, ἢ ὄψου. In quibus duobus locis intelligenda maxime videntur *olera et legumina*. De *carne*, Π. 1, 2, 11. ὄψον τοῦτο ἔχουσιν ὅ τι ἂν θηράσωσιν· εἰ δὲ μή, τὸ κάρδαμον. Mox dicitur: κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ. 2, 2, 1. p. 108. §. 3. 8, 2, 5. ὁ αὐτὸς — μάττει, ὄψα ἄλλοτε ἀλλοῖα ποιεῖ. In ſeqq. vocat κρέα et ἰχθύν. Cf. Caſaub. ad Athenae. l. l. ¶ 2) quiuis *cibus*. Ita videtur accipiendum Aπ. 1, 5, 4. ὄψῳ καὶ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις. ¶ 3) Metaphorice: *condimentum*. Phauorin: ὄψα λέγονται τὰ τοῦ σίτου ἡδύσματα. Π. 1, 5, 7. p. 54. λιμῷ ὅσα περ ὄψῳ διαχρῆσθε. 4, 5, 2. Cyrus ὄψον vocauit τὸν λιμόν. Aπ. 1, 3, 5. ἐπὶ σίτῳ οὕτω παρεσκευασμένος ἦει, ὥσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι. Cicero (ſinn. 2, 28.) vertit *condimentum*. Σ. 4, 7. 8. Cf. ποτόν. Sic alio modo metaphorice, Π. 7, 5, 26. p. 457. τάχα μᾶλλον εὐφραίνει, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίοι· οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, *condimentum ſunt bonis fruendis*.

ὀψοποιεῖσθαι, *pani opſonia parare*. E. 7, 2, 22. τοὺς ὀψοποιουμένους. Aπ. 3, 14, 5. ὀψοποιία — ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων, *opſoniorum vſus quem inſtituit*, ſ. *modus quo opſoniis vtitur*.

ὀψοποιΐα, *opſoniorum apparandorum artificium*. Sed v. ὀψοτοιεῖσθαι.

ὀψοποιϊκὸς, *coquinarius*. O. 9, 7. ὀψοποιϊκὰ ὄργανα. §. 9. σκεύη ὀψοποιϊκά.

ὀψοποιὸς, *coquus, cupediarius*. Π. 5, 5, 12. ὀψοποιὸς ἀγαθὸς eſt in donis Cyaxari datis. 8, 5, 2. in caſtris σιτοποιοῖς χάραν ἀπέδειξε τὴν δεξιὰν, ὀψοποιοῖς τὴν ἀριστεράν. 8, 8, 10. E. 7, 1, 26. recenſentur ὀψοποιοὶ in luxu regis Perſarum. Aπ. 2, 1, 30. 3, 14, 5. 6.

ὀψοφάγος, *opſoniorum edax, heluo, cupes*. Deſcribitur Aπ. 3, 14, 2 — 5. Heſych: ὀψοφαγία· εὐωχία. Suid: ὀψοφάγος· λαίμαργος. Superlatiuus eſt ὀψοφαγίστατος, *opſonii voraciſſimus*, Aπ. 3, 13, 4. ſvbi de ſeruo dicitur. Cf. Athe-

thenae. 7, p. 277. D. De ista superlatiui quasi duplicati forma haec dicit Eustathius ad Il. λ, p. 867. ὁ ὀψοφαγίσατος καὶ βλακίσατος, ἃ δὴ λέγεται παρὰ Σοφοκλεῖ (an Ξενοφῶντι?) κεῖσθαι, ἐν οἷς ὅρα διπλῆν ὑπέρθεσιν. τὸ γὰρ ὀψοφάγισος καὶ βλάκισος ἐπετάθη πάλιν διὰ τοῦ τατος· τοιαῦτα δὲ καὶ τὸ λαγνίσατος, λαλίσατος, κλεπτίσατος. Cf. ad Il. β, p. 215. inprimisque ad Od. β, p. 1441, 23. Poterat addere ἐχατώτατος et πλεονεκτίσατος, quae et ipsa sunt Xenophontea.

ὀψωνεῖν, *opsonia emere.* c. gen. Ap. 3, 14, 1. ἐπαύοντο πολλοῦ ὀψωνοῦντες. Ern. vertit *pretioso et copioso victu vti.* Sed in vltima editione mauult, vt Hindenburgius, πολὺ f. πολλὰ, vt sit *multa opsonia in coenam afferre.* Certe non agitur de pretio.

Π

πάγχι, *retia.* Cf. Thom. Mag. in v. θήρατρον. Π. 1, 6, 19. p. 80. πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας, ἐπεποίηντο — αἱ πάγαι αὐταῖς.

Πάγασαι, *Pagasae,* portus Thessaliae. E. 5, 4, 56. οἱ Θηβαῖοι — πέμπουσιν ἐπὶ δυοῖν τριήροιν ἄνδρας εἰς Παγασὰς ἐπὶ σῖτον.

Πάγγαιον, *Pangaeus,* mons Thraciae. v. quos laudat du Soul ad Lucian. T. II. p. 774. E. 5, 2, 12. p. 300. τὰ ἐν τῷ Παγγαίῳ χρύσεια. K. 11, 1. ferae maiores sunt περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος.

παγετὸς, *gelu.* Ip. 5, 1. οὐκ ὄζει — ὅταν πάχνη ᾖ ἢ παγετὸς — ὁ παγετὸς ἐπιπήξας (τὰ ἴχνη).

πάγκαλος, *perpulcher.* Π. 8, 3, 12. p. 528. τὴν Κυαξάρου θυγατέρα — ὡς παγκάλου γενομένης. E. 3, 1, 11. τὸν υἱὸν — τὸ εἶδος ὄντα πάγκαλον. Tribuitur bestiis, Π. 8, 3, 6. ταῦροι πάγκαλοι. E. 4, 1, 8. locis, E. 3, 2, 8. παγκάλας νομάς. rebus, E. 4, 1, 18. φάλαρα — πάγκαλα.

παγκάλως, *perpulchre.* Π. 6, 4, 1. παγκάλως ἐκεκόσμητο. E. 6, 2, 4.

παγκρατιαστὴς, *pancratiastes,* h. e. *et lucta et pugilatu certans.* E. 7, 1, 23. Ἀντίοχος ὁ παγκρατιαστής. Ap. 3, 5, 21. ἄρχειν παλαισῶν καὶ παγκρατιασῶν. 3, 10, 6. δρομεῖς τε καὶ παλαισὰς καὶ πύκτας καὶ παγκρατιασάς.

παγκρά-

παγκράτιον, *pancratium, certaminis genus, cum quis et luctator et pugil est.* v. Potter. archaeol. graec. 2, 21. Burette dissertt. in Memoriis academiae inscriptionum T. IV. Mercurialis de arte gymnastica 2, 8. sq. Etiam Gustauus Gadolinus dicitur peculiarem de pancratio dissertationem edidisse Aboae 1798. A. 4, 8, 20. πάλην, καὶ πυγμὴν, καὶ παγκράτιον. Σ. 1, 2. νενικηκότα αὐτὸν παγκράτιον. 2, 6. 8, 37.

παγχάλεπος, *perdifficilis.* In lexicis caret auctoritate. Sed Doruill. ad Charit. p. 600. auctores Platonem et Lucianum profert. A. 5, 2, 15. παγχάλεπον ἐδόκει εἶναι. Cod. Eton. πάνυ χαλεπόν.

*παγχαλεπῶς, *perdifficiliter.* A. 7, 5, 10. pro πάντες χαλεπῶς εἶχον all. habent παγχαλεπῶς εἶχον, *valde indignabantur.*

πάγχρηστος, *ad omnia I. omni ex parte vtilis, valde vtilis.* Ap. 2, 4, 5. ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρήσον vt amicus.

πάθημα, ¶ 1) *quicquid alicui accidit, euentum.* A. 7, 6, 21. τοῦτο τὸ πάθημα τὸ χέτλιον, *res misera.* Ier. 1, 36. δυσχερὲς τὸ πάθημα καὶ οἰκτρόν. Ip. 9, 4. ταράττει ἐξαπιναῖα καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα καὶ παθήματα. ¶ 2) *sors, fortuna.* Ier. 5, 1. χαλεπὸν πάθημα τῶν τυράννων. §. 3. ¶ 3) *affectio.* Π. 3, 1, 10. πάθημα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην — οὐ μάθημα.

πάθος, ¶ 1) *casus acerbus et dolorem afferens.* Π. 2, 2, 1. p. 102. βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος, np. quod coquus eum praeterierat. 5, 4, 15. τοῦ πάθους, ὡκτειρεν αὐτὸν, np. quod exlectus erat ab Assyrio. 7, 3, 2. ἐδάκρυσε ἐπὶ τῷ πάθει, mortuo Pantheae marito. A. 1, 5, 14. τὸ αὐτοῦ πάθος, quem lapidibus petierant milites. 4, 5, 6. ὅ τι τὸ πάθος εἴη, morbus ex fame. E. 4, 5, 10. cognati interfectorum ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει. ¶ 2) *calamitas.* Ap. 4, 2, 33. τὰ Παλαμήδους πάθη. it. in proelio, Π. 5, 4, 10. p. 312. ἀνθρώπινον τὸ γεγενημένον πάθος. E. 4, 5, 7. et 11. τὸ τῆς μόρας πάθος. §. 19. est δυσυχία. 6, 4, 16. ¶ 3) *locus vbi est res luctuosa.* Π. 7, 3, 2. ἀπούσας ὁ Κῦρος — ἦ-

— ἤλαυνε ἐπὶ τὸ πάθος. §. 6. ὡς ἐπλησίασε τῷ πάθει, vbi ſe Panthea ſuper viro interfecerat. ¶ 4) *affectus, affectio.* Π. 5, 5, 10. p. 333. Cyaxares dolens et inuidus dicit: τῷ ἐμῷ πάθει ἐμφερές. Poteſt tamen hic locus ad nr. 1. referri. Απ. 3, 10, 8. ſtatuarii dicuntur τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι, vt minas, laetitiam etc.

παιὰν, ¶ 1) *paean, carmen quod canitur a militibus*, ¶ a) ante proelium. Schol. Thucyd. 1, 50. δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι. 4, 43. δύω παιᾶνες ἦσαν, ἐνυάλιος, ὅτε ἤρχον, ὃς καὶ πρὸ τῆς μάχης ἐγίγνετο, καὶ ἕτερος, ὅτε ἐνίκων. Cf. Cuper. Obſ. 1, 1. Π. 7, 1, 5. παιᾶνα ἐξάρξω. §. 13. ἐξῆρχε παιᾶνα, συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατός. E. 2, 4, 10. p. 111. ἐξάρξομαι παιᾶνα, ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, τότε — τιμωρώμεθα τοὺς ἄνδρας. Margg. rectius ἐξάρξω μὲν οὖν. v. ἐξάρχεσθαι. Canebatur item paean Dioſcuris, Π. 3, 3, 26. ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον ante proelium. Sed Grammius in hiſt. deor. ex Xenoph. p. 79. non improbabiliter legendum putat ἐξῆρχεν αὖθις ὁ Κῦρος, et Zeun. ἐξῆρχεν αὖ ὁ Κῦρος [Διοσκούροις] π. quia milites nunquam Dioſcuris leguntur paeana ceciniſſe. ¶ b) poſt proelium vel bellum feliciter finitum. Schol. Ariſtoph. Plut. 636. παιὰν ὕμνος ἐσὶ εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου. Π. 4, 1, 2. extr. παιᾶνα ἐξάρχετε. E. 7, 4, 36. σπονδὰς καὶ παιᾶνας ὡς εἰρήνης γεγενημένης ἐποιοῦντο. Vtroque in loco eſt ſimul in coena. ¶ 2) *hymnus ſolemnis Apollini in Hyacinthiis.* Αγ. 2, 17. et E. 4, 5, 11. v. συναπιτελεῖν et Ὑακίνθια, it. Poll. 1, 26. ¶ 3) Poſt terrae motum canebatur Neptuno. E. 4, 7, 4. ἔσεισεν ὁ θεὸς, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, qui in agro Argiuorum contra Argiuos eſſent, ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα, np. placaturi eum, omen expiaturi.

παιανίζειν, ¶ 1) *paeana canere.* v. παιὰν et Andr. Schott. ad Procli chreſtomath. p. 34. ¶ a) ante proelium, A. 1, 8, 12.

8, 12. ἐπαιάνιζον οἱ Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι τοῖς πολεμίοις. 1, 10, 7. 4. 3. 14. ἐπεὶ καλὰ ἦν τὰ σφάγια, ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται καὶ ἀνηλάλαζον. §. 22. 23. 4, 8, 14. 5, 2, 11. ἐπεὶ ἐπαιάνισαν, καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο, καὶ ἅμα γε τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλάλαξαν, καὶ ἔθεον δρόμῳ. 6, 5, 17. ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο, καὶ ἐπαιάνιζον (2 codd. ἐπαιώνιζον), καὶ μετὰ ταῦτα ἠλάλαζον. §. 18. E. 4, 2, 12. ¶ b) post proelium, ob rem feliciter gestam, grati animi declarandi causa. Timaeus et Suidas: παιανίσαι· τὸν παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένου, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν. E. 7, 2, 15. τρόπαιον ἵσαντο, παιανίζοντες ὥσπερ εἰκός. §. 23. capta vrbe σπείσαντες καὶ παιανίσαντες ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ. ¶ 2) *hymnum canere in honorem laudemque deorum.* v. Fischer. ind. Aeschin. in h. v. Dicitur enim de omnibus laetantibus s. ouantibus. v. Thom. Mag. in h. v. et Ruhnken. ad Timae. l. l. A. 3, 2, 5. ἐμοὶ δοκεῖ — εὔξασθαι τῷ θεῷ (Ioui) θύσειν σωτήρια — ἀνέτειναν ἅπαντες. ἐκ τούτου εὔξαντο καὶ ἐπαιάνισαν. 2 Codd. ἐπαιώνισαν. Σ. 2, 1. post coenam ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν. v. Athenae. 4. 27. p. 179. qui similes locos attulit ex Homero et Platone. Cf. Spanhem. ad Callim. h. in Iov. 1. et παιωνίζειν.

παίγνια, *res ridiculae.* Επ. . 6. μύθων συγγενῆ, μετ' ὀφρύος σοφιστῶν παίγνια διεξιόντων. In Stobaeo deest παίγνια.

παιγνία, v. παιδιά.

παιγνιώδης, *iocosus, ludicrus.* Poll. 2, 20. vbi recenset nomina ab aetatibus sumta: καὶ τὰ παιγνιώδη παρὰ Ξενοφῶντι. E. 2, 3, 24. τοῦ θανάτου παρεστηκότος μήτε τὸ φρόνιμον, μήτε τὸ παιγνιῶδες ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς, *festiuitatem.* Refertur ad apophthegmata, quae contra inimicos dixerat. Σ. 2, 26. ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀναπειθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον (Margg. παιδιωδέστερον) ἀφιξόμεθα.

παιδαγωγὸς, *paedagogus*, h. e. seruus pueros ingenuos ducens in ludos, et inde domum reducens, omninoque vitam eorum atque mores regens. v. Fischer. ind. Aeschin. Λ. 2, 1. ἐπειδὰν τάχιστα οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν

μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας (all. θεραπεύοντας) ἐφισᾶσιν, εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων. §. 2. ἑκάστοις παιδαγωγοὺς δούλους ἐφισᾶναι. 3, 2.

παιδάριον, ¶ 1) *puellus.* Potest etiam simpliciter accipi pro παῖς. Sed habet tamen suauitatem. Π. 1, 4, 12. παιδάριον ὢν δεινότατον λαλεῖν ἐδόκουν εἶναι. Ε. 4, 4, 17. φοβοῖντο τοὺς πελτασὰς ὥσπερ μορμῶνας παιδάρια. ¶ 2) *seruus.* Αγ. 1, 21. παιδάρια μικρὰ τῶν ἐμπόρων. Sed etiam h. l. possunt *pueri* intelligi.

παιδεία, ¶ 1) *disciplina, institutio.* Π. 1, 1, 5. ποίαν τινα φύσιν ἔχων, καὶ ποίᾳ τινὶ παιδείᾳ παιδευθείς. 1, 3, 1. ταύτῃ τῇ παιδείᾳ ἐπαιδεύθη. 1, 4, 3. πολυλογώτερος διὰ τὴν παιδείαν, ὅτι ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διδόναι λόγον, *modum institutionis.* 1, 5, 1. διελθὼν τὴν παιδείαν ταύτην, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. 4, 2, 19. extr. vbi Heumannus ad Fabric. biblioth. Graec. Vol. III. p. 3. ed. Harles. intelligit *disciplinam militarem.* 8, 3, 15. ἐμὲ ὁ πατὴρ τὴν τῶν παίδων παιδείαν — ἐπαίδευεν. 8, 8, 8. Heumannus l. l. explicat h. l. *mores receptos et instituta publica.* Απ. 2, 1, 27. 4, 1, 3. αἱ ἄρισται δοκοῦσαι εἶναι φύσεις, μάλιστα παιδείας δέονται. Απολ. 20. §. 21. περὶ τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ ἀνθρώποις, περὶ παιδείας. K. 1, 5. A Cicerone Brut. 29. παιδεία Κύρου vertitur *vita et disciplina Cyri.* Heumannus l. l. hic quoque intelligit *disciplinam militarem.* Cf. θηριώδης. ¶ 2) *educatio.* Λ. 2, 1. ἐπεὶ καὶ περὶ γενέσεως ἐξήγημαι, βούλομαι καὶ τὴν παιδείαν ἑκατέρων σαφηνίσαι. 3, 1. Απολ. 31. ¶ 3) *instituta patriae.* A. 4, 6, 11. de furtis Lacedaemoniorum: σοι καιρός ἐστιν ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν. §. 12. ¶ 4) *studia.* K. 1, 16. ἐν ταύτῃ τῇ παιδείᾳ τραφθείς. 2, 1. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πρᾶξις. v. πρᾶξις nr. 5.

παιδεραστής, *puerorum amator.* A. 7, 4, 5.

παιδεύειν, ¶ 1) *instituere, docere.* Π. 1, 2, 3. τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμία. Leuncl. mauult παιδευομένων, quia non sermo sit de institutis, sed de instituendis. Immo verti debet *qui institui solent.* Nam haec saepe perfecti vis est. Cf. ta-

tamen Zeun. 2, 2, 1. οὐ πεπαίδευνται τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμῖν, qui non ſunt homotimi. Απ. 2, 1, 1. πῶς ἂν ἑκάτερον παιδεύοις; 3, 8, 8. παιδεύειν οἵας χρὴ οἰκίας οἰκοδομεῖσθαι. 4, 1, 4. παιδευθέντας καὶ μαθόντας. Ο. 5, 13. σφοδρῶς καὶ ἀνδρικῶς παιδευόμενοι. 12, 17. δήλωσον περὶ τοῦ παιδεύεσθαι. Poterat eſſe παιδεύειν. Ιπ. 5, 1. ἱππικοῦ ἀνδρὸς — τὸν ἱπποκόμον πεπαιδεῦσθαι ἃ δεῖ περὶ τὸν ἵππον πράττειν, *edoctum habere*. Scil. dictum eſt pro actiuo: *docuiſſe*. Κ. 1, 4. 12, 16. 13, 5. οἱ καλῶς πεπαιδευμένοι. c. acc. rei, Π. 1, 6, 17. σύ με τοῦτο ἐπαίδευες. Απ. 4, 2, 23. παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα. Ο. 6, 7. ὅπερ πεπαίδευνται, *didicerunt, callent*. Marg. Steph. perperam habet παιδεύονται. 7, 7. τὰ ἄλλα — ἐπαίδευσας τὴν γυναῖκα. Κ. 1, 14. c. εἰς, Απ. 2, 1, 2. τὸν εἰς τὸ ἄρχειν παιδευόμενον. §. 17. Ο. 12, 15. §. 17. τῶν παιδευομένων εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. c. ἐν, Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη ἐν νόμοις. Κ. 12, 7. c. ἐπὶ, Κ. 13, 3. γνῶμαι αἷς παιδεύοιντο ἐπ' ἀρετήν. c. περὶ, Απολ. 29. τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν, *inſtituendum curare in coriaria arte*. c. πρὸς, Π. 2, 3, 5. p. 120. πεπαίδευνται — πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος. Ibid. c. acc. ταῦτα ὑπὸ κρείττονος διδασκάλου πεπαιδεύμεθα. Απ. 1, 2. 1. πρὸς τῷ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως, ὥσε — ἔχειν ἀρκοῦντα. Steph et all. πρὸς τὸ μετρ. c. inf. Π. 1, 6, 12. p. 64. μὲ σρατηγεῖν πεπαιδευκέναι. §. 19. p. 75. πλεονεκτεῖν ἐπαιδεύομεν ὑμᾶς. Vtroque loco ſynonymum eſt διδάσκειν. 6, 2, 11. p. 371. πεπαίδευται παλτὸν ξύσασθαι, *peritus eſt, tenet artem*. 8, 7, 3. p. 43. ἐπαιδεύθην οὕτως ὑπὸ τῆς πατρίδος, τοῖς πρεσβυτέροις ὑπείκειν — ὑμᾶς ἐπαίδευον τοὺς γεραιτέρους προτιμᾶν. Marg. ὥσε τοὺς γερ Απ. 2, 1, 3. τῷ ἄρχειν παιδευομένῳ, *qui docetur artem imperandi*. Ο. 9, 12. τὸ προθυμεῖσθαι ἐπαιδεύομεν αὐτήν 12, 5. Σ. 4, 45. πεπαιδευμένος ὑπὸ Ὁμήρου ἀριθμεῖν, *e carminibus Homeri*. 8, 23. c. ὥσε, Π. 1, 6, 19. p. 80. ὄρνιθες ἐπεπαίδευντό σοι, ὥσε σοι τὰ συμφέροντα ὑπηρετεῖν. Marg. ἐξεπαιδεύοντό σοι. c. ὅπως, Απ. 2, 1, 1. εἰ δέοι σε παιδεύειν — τὸν μὲν ὅπως ἱκανὸς ἔσαι ἄρχειν. c. ὡς,

E. 6, 3, 6. p. 386. πεπαιδευμένους ὑμᾶς, ὡς τὸ πλεονεκτεῖν ἀκερδές ἐσι, *vsu et experientia edoctos.* Cf. παιδεία. Dicitur de Lycurgo eiusque legibus, Λ. 2, 8. βουλόμενος ποιεῖν τοὺς παῖδας πολεμικωτέρους, οὕτως ἐπαίδευσεν, *haec instituit.* 11, 7. τοῖς ὑπὸ τοῦ Λυκούργου νόμων πεπαιδευμένοις. De inanimatis, Ιπ. 10, 6. ἃ ὑπὸ τοῦ τραχέος (χαλινοῦ) παιδευθῇ equus. K. 12, 1. τὰ κυνηγέσια — τὰ πρὸς τὸν πόλεμον μάλισα παιδεύει. 13, 5. ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δέ. ¶ 2) *docendo efficere.* c. adiect. et inf. O. 13, 4. ἄρχειν ἱκανοὺς εἶναι παιδεύεις — ἀρχικοὺς εἶναι παιδεύεις. Σ. 8, 12. ¶ 3) *liberaliter instituere.* Π. 2, 3, 6. τῆς μάχης πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους τούσδε, i. e. homotimos. 3, 3, 26. 30. 5, 2, 8. ¶ 4) *educare.* Hesych: παιδεύειν· τρέφειν, παιδοτροφεῖν. Λ. 1, 3. τὰς καλῶς δοκούσας κόρας παιδεύεσθαι, σίτῳ — τρέφουσι. 2, 1. 5. ¶ 5) Απ. 1, 3, 5. διαίτῃ τήν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα. Leuncl. *castigabat.* Possis vertere *adsuefecit.*

παίδευμα, *quod docetur ac discitur, disciplina.* Π. 1, 5, 7. p. 54. οὗτοι τῶν μεγίσων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσιν. O. 7, 6. ἀμφὶ γαστέρα καλῶς πεπαιδευμένη· ὅπερ μέγισον ἔμοιγε δοκεῖ παίδευμα εἶναι. K. 2, 2.

παίδευσις, *institutio.* Ammonio p. 110. et Thoma Mag. p. 671. auctoribus, παίδευσις est παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις. Non vero placet haec descriptio Dukero ad Thucyd. p. 122. Απ. 1, 2, 39. Φαίην ἂν ἔγωγε, μηδενὶ μηδεμίαν εἶναι παίδευσιν παρὰ τοῦ μὴ ἀρέσκοντος, *neminem ab eo institui velle, qui non placeat.* K. 12, 14. παίδευσις καλὴ διδάσκει χρῆσθαι νόμοις. c. ὑπὸ, Απ. 2, 1, 34. τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν.

παιδιὰ, *iocus, lusus.* Σ. 1, 1. οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. Plutarch. Ages. 29. dicit, Xenophontem dixisse ἐν οἴνῳ καὶ παιδιᾷ. De ludicra pugna, Π. 2, 1, 14. παιδιὰς τοιαύτας ἐξεύρισκεν, αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. 2, 3, 7. παίοντες σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Suidas in v. παιγνία legit παιγνίᾳ, quod explicat nomine ἑορτῇ. §. 8.

παι-

παιδικὰ, ¶ 1) *disciplina puerorum.* Sic interpretatur Fr. Portus Λ. 3, 6. τῶν παιδικῶν οὕτως ἐπεμελήθη. Leuncl. *aetati puerili,* quod et ipsum verum est. ¶ 2) *res amatoriae.* Hesych: παιδικά· τὰ ἐρωτικά. A. 2, 6, 4. ὥσπερ εἰς παιδικὰ ἢ εἰς ἄλλην τινα ἡδονὴν ἤθελε δαπανᾶν εἰς πόλεμον. O. 12, 14. ¶ 3) *amor puerorum impurus.* Λ. 2, 13. περὶ τῶν παιδικῶν ἐρώτων. Ιερ. 1, 29. oppon. τεκνοποιοῖς. v. ἀφροδίσια. ¶ 4) *amasius, qui impuro amore amatur,* siue puer sit siue puella. Schol. Thucyd. 1, 132. παιδικὰ — τινὲς ἐπὶ ἀγαθοῦ ἔρωτος, τινὲς δὲ ἐπὶ αἰσχροῦ λαμβάνουσιν. Suid. et Phauor: παιδικὰ ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀῤῥένων ἐρωμένων τάττεται — ὡς δὲ ἐπιτοπολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων. Cf. Poll. 5, 81. it. Hesych. et quos laudat Markland. ad Maxim. Tyr. diss. 35, 1. A. 5, 8, 2. περὶ παιδικῶν μαχόμενος. Σ. 8, 15. Sic Ernest. non modo de pueris, sed etiam de feminis intelligit Απ. 2, 1, 24. τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλισ' ἂν εὐφρανθείης. Hindenb. vero e §. 30. inprimis de pueris intelligi vult. De pueris est Π. 7, 5. 21. ἢ γυναῖκας ἢ παιδικὰ φιλεῖν. A. 2, 6, 15. παιδικὰ dicitur iam γενειῶν. Λ. 2, 15. μηδὲν ἧττον ἐρασὰς παιδικῶν ἀπέχεσθαι, ἢ γονεῖς παίδων. E. 4, 8, 39. 6, 4, 37. τὰ ἑαυτοῦ παιδικὰ, νεανίσκον καλόν. Ιερ. 1, 31. 34. 36. 8, 6. Σ. 8. 19. 26. 27. ἐκ παιδικῶν φίλον ἀγαθὸν ποιήσασθαι. §. 31. Ἀχιλλεὺς οὐχ ὡς παιδικοῖς (Ita legitur ex emendatione Stephani pro vulgato παιδικῶς) Πατρόκλῳ, ἀλλ' ὡς ἑταίρῳ — τιμωρῆσαι. §. 32. 34. ¶ 5) *amasius, qui caste amatur.* Nam et res alicuius quaelibet, et homo vocatur παιδικὰ, quam quemue in deliciis habet. Σ. 8, 16.

παιδικὸς, ¶ 1) *iocularis.* Ita Steph. explicat Π. 1, 4, 27. παιδικοῦ λόγου μνησθῆναι, *ioci.* All. vertunt *orationis amatoriae.* Αγ. 8, 2. μετεῖχε μὲν ἥδισα παιδικῶν λόγων, συνεσπούδαζε δὲ etc. Hic quoque perperam interpres: *verba de amoribus.* O. 2, 7. παιδικοῖς πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν. Leuncl. et Bach. intelligunt de *amoribus,* et ille quidem πράγμασι putat glossema esse.

esse. Porti intelligunt *res ludicras.* ¶ 2) *amatorius.* E. 5, 3, 20. θηρευτικῶν, ἱππικῶν, καὶ παιδικῶν λόγων μετέχειν. Hanc esse vocabuli h. l. notionem, patet e Plutarch. Agel. c. 20. p. 391.

παιδικῶς, v. παιδικὰ nr. 4.

παιδίον, *puerulus.* v. παιδίσκος. Π. 2, 3, 5. p. 119. μάχαιραν εὐθὺς παιδίον ὢν ἥρπαζον. Sic ἐκ παιδίου, *a puero. a prima infantia, a tenera aetate,* Π. 1, 6, 17. 2, 3, 5. p. 118. Απ. 2, 2, 8. it. ἐκ παιδίων, *a pueris,* O. 3, 10.

παιδίσκη, *ancilla, serua.* A. 4, 3, 8. γέροντά τε καὶ γυναῖκα, καὶ παιδίσκας. Hutch. *puellas.* Quod saltem ferri potest ex Attica iatione. Thom. Mag: παιδίσκην, καὶ τὴν ἐλευθέραν καὶ τὴν δούλην Ἀττικοί· — ἐπὶ μόνης δὲ τῆς δούλης Ἕλληνες. Similiter Moeris. Sed Phrynichus p. 102. παιδίσκη. τοῦτο ἐπὶ τῆς θεραπαίνης νῦν τιθέασιν. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεανίδος, οἷς ἀκολουθητέον. Cf. Ammon. p. 110. et Poll. 3, 76.

παιδίσκος, *puellus.* Ammonius ex Aristone l. Aristophane in v. γέρων habet haec: βρέφος μέν ἐστι, τὸ γεννηθὲν εὐθέως· παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ· παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. Aliter collocantur E. 5, 4, 32. παῖς τε ὢν καὶ παιδίσκος καὶ ἥβῶν, ita vt παιδίσκος videatur significare *puerum adultum.* Hesych: παιδίσκοι· οἱ ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας μεταβαίνοντες.

παιδιωδέστερον, v. παιγνιώδης.

παιδονόμος, magistratus apud Lacedaemonios (v. Hesych.), pueris instituendis et regendis praefectus, cui suberant ex vnaquaque classe prouectiorum quidam puerorum quasi inferiores praefecti. v. Crag. 2, 12. et Casaub. ad Athenae. p. 615. Officia eius describuntur Λ. 2, 2. cf. §. 11. et 4, 6.

παιδοποιεῖσθαι, *liberos procreare.* Π. 5, 4, 6. εἰ — ἐπαιδοποιησάμην. Est i. q. τεκνοποιεῖσθαι, Απ. 2, 2, 4. ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι — αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. 4, 4, 23. O. 9, 5.

παιδοτροφία, *liberorum educatio.* O. 7, 21. ἡ τῶν νεογνῶν παιδοτροφία.

παίειν,

παίειν, ¶ 1) *caedere, verberare.* Π. 1, 2, 2. μὴ παίειν ὃν μὴ δίκαιον. 1, 3, 14. με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος. 2, 3, 5. p. 119. τὸν παίοντα — ἐπ' αὐτῷ τούτῳ παιόμενος. Antea eſt πληγήσεσθαι. §. 7. 8, 3, 5. A. 3, 1, 19. 3, 4, 30. 4, 6, 2. 5, 8, 1. Φάσκοντες παίεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. §. 2. 4. 5. ὁμολογῶ παῖσαι δὴ ἄνδρας πολλούς. §. 6. 7. ὑπολειπόμενον ἔπαισα πὺξ, ὅπως μὴ λόγχῃ ὑπὸ τῶν πολεμίων παίοιτο. §. 8. 9. 6, 1, 3. in ſaltatione ταῖς μαχαίρκις ἐχρῶντο — ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσι δοκεῖν πεπληχέναι τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ ἔπαισε τεχνικῶς πως. 6, 6, 15. ἐγὼ οὔτ' ἔπαιον οὐδένα, οὔτ' ἔβαλλον. Απ. 1, 2, 18. μὴ — παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους. §. 58. παίεσθαι τοὺς δημότας καὶ πένητας. Ιπ. 8, 4. ἔχων τις μάσιγα ἢ ῥάβδον — οὐδὲν δεήσει παίειν. 10, 2. μυωπίζοντες καὶ παίοντες. (§. 1. erat μυωπίζειν καὶ μασιγοῦν.) 11, 4. βακτηρίᾳ — ὑπὸ τὰς μηριαίας παίειν. c. ὀλίγας, omiſſo πληγὰς, A. 5, 8, 5. τοῦτον ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν. Solemnis eſt haec ellipſis in eiusmodi verbis. Thomas: ἐπιτρίβεται πολλὰς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται. ¶ 2) *ferire, percutere, vulnerare.* Π. 3, 1, 13. σιδήρῳ παιόμενοι. ¶ a) cominus, Π. 1, 4, 23. τοὺς ἁλισκομένους ἔπαιον — τοὺς δὲ πίπτοντας κατέκαινον. 2, 1, 6. p. 93. μαχαίρᾳ παίειν τοὺς ἐναντίους — μήτι παίσαντες ἐξαμάρτωμεν. 2, 3, 5. p. 118. ὁ βοῦς κέρατι παίει, ὁ ἵππος ὁπλῇ, ὁ κύων στόματι, ὁ κάπρος ὀδόντι. p. 119. ἔπαιον τῇ μαχαίρᾳ πᾶν. 2, 4, 14. ἄετὸς τὸν λαγὼ ἔπαισε rostro. 7, 1, 17. παίοντες καὶ παιόμενοι. §. 18. A. 1, 10, 5. ἔπαιον καὶ ἠκόντιζον. 3, 2, 11. πολὺ ἰσχυρότερον παίσομεν, ἢν τις προσίῃ. 5, 7, 10. βάλλοντες καὶ παίοντες. §. 13. 7, 4, 6. E. 3, 1, 15. 3, 4, 14. 3, 5, 17. 4, 4, 11. ὠθούμενοι καὶ παιόμενοι ἀπέθνησκον. Ιπ. 8, 10. K. 9, 20. ceruus κέρασι παίει καὶ τοῖς ποσίν. Cf. προβόλιον. c. εἰς, Π. 4, 6, 2. p. 257. αἰχμὴν — ἁρπάσας, παίσας εἰς τὰ στέρνα τὸν παῖδα, *adegit in pectus.* 7, 1, 18. παίσει εἰς τὴν γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον αὐτοῦ. E. 4, 2, 14. 4, 4, 11. παιόμενοι εἰς τὰ γυμνὰ — ἀπέθνησκον. ¶ b) eminus, Π. 5, 4, 3. παίει αὐτὸν iaculo, — τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν

ὦμον

ὦμον. §. 4. 6, 4, 5. p. 393. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων τοὺς πολεμίους παίοντες. 7, 1, 17. ἐπαίοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν πύργων. E. 6, 5, 9. ἔπαιον ταῖς κεραμίσιν. ¶ 3) *interficere cominus.* Π. 1, 4, 21. οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. 4, 1, 2. p. 200. πλίσων πολέμιον. 8, 5, 6. παίειν τὸν εἰς χεῖρας ἰόντα. Oppon. ἀκοντίζειν καὶ τοξεύειν. E. 4, 4, 3. it. feras in venatione, Π. 1, 2, 7. παίειν τὸ ὁμόσε γενόμενον. Oppon. τοξεῦσαι et ἀκοντίσαι. 4, 3, 4. p. 232. ¶ 4) *allidi, impingi.* c. πρὸς, A. 4, 2, 2. λίθοι φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας. Sic fere Π. 7, 1, 16. τοὺς ὀρθοὺς τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντας ἀνετρέποντο. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. παύειν. v. παύειν nr. 9.

παίεσθαι, *sibi percutere, plangere.* Π. 7, 3, 2. ἀκούσας ὁ Κῦρος mortem Abradatae, ἐπαίσατο τὸν μηρόν.

παίζειν, ¶ 1) *ludere.* Ιπρ. 5, 10. οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι. ¶ 2) *iocari, iocose dicere.* Π. 5, 2, 9. ἃ ἔπαιζον ὡς πολὺ ὕβρεως ἀπῆν. 6, 1, 4. τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους. Habet oxymori speciem. Nam σπουδάζειν est τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν. v. Ammon. p. 130. et Thom. Mag. p. 805. Απ. 1, 3, 7. it. sine casu, Απ. 4, 1, 1. παίζων οὐδὲν ἧττον ἢ σπουδάζων ἐλυσιτέλει. O. 11, 7. Sic est eius, qui resipuit, qui non credit, Π. 8, 3, 18. παίζεις, ἔφη ὁ Σάκας. καὶ ὁ Φεραύλας εἶπεν — σπουδῇ λέγειν.

παίζεσθαι, *ludere.* De amore Venereo, Σ. 9, 2. παιζοῦνται πρὸς ἀλλήλους amatorie. Phrynichus: παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι, καὶ παίσατε. καὶ συμπαίσης διὰ τοῦ σ ἐρεῖς. Moeris: παῖσαι, Ἀττικῶς· παῖξαι, Ἑλληνικῶς. Cf. Hesych. et Thom. Mag.

παῖς, ¶ 1) *puer.* v. παιδίσκος. Π. 1, 2, 9. ἀφ' οὗ ἂν ἐκ παίδων ἐξέλθωσι. 1, 3, 1. παῖς φιλόσοργος ὢν φύσει. 1, 5, 1. 1, 6, 19. p. 74. παῖδας ὄντας ἡμᾶς καὶ ἐφήβους. Λ 3, 1. ὅταν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι. E. 1, 3, 12. 4, 1, 18. ὁ παῖς ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον. Vbi tamen etiam simpliciter *filius* potest intelligi, vt §. 19. 4, 2, 5. 5, 4, 25. ἡλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. 7, 5, 15. παῖδας καὶ γεραιτέρους. Απ. 2, 1, 21. ἐκ παίδων εἰς

εἰς ἦβην ὡρμᾶτο. Σ. 4, 17. παῖς — καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτης. Ιπρ. 5, 10. Κ. 2, 2. τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν, i. e. ἐκ παίδων ἐξερχόμενον. Sed formulae ἀπὸ παιδὸς, Π. 1, 3, 1. ἀπὸ παίδων, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἐκ παιδὸς, Π. 5, 1, 1. Αγ. 10, 4. et ἐκ παίδων, Π. 1, 5, 7. p. 52. significant: *a puero, a pueris, inde a pueritia.* Cf. πιθαρίζειν et Φίλος. ¶ 2) i. q. παιδικὰ, *amasius.* Σ. 8, 17. τοῦ παιδὸς καλά. §. 19. 21. Intelligitur Autolycus, pancratii victor, qui 1, 2. vocatur παῖς. ¶ 3) *rerum imperitus.* Αγ. 1, 17. παῖδα ἀπέδειξε τὸν ΤισσαΦέρνην τῇ ἀπάτῃ. Sic Lucian. mort. Peregr. 11. παῖδας αὐτοὺς ἀπέΦηνε. Cf. Plat. in Timaeo T. III. p. 22. B. ¶ 4) *filius.* Moſchopulus: λέγεται παῖς καὶ ὁ υἱός. Heſych: παῖς· πᾶς ὁ Φύσει υἱὸς ὤν τινος. Π. 1, 2, 2. παιδεύειν τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. 1, 3, 1. μετεπέμψατο Ἀσυάγης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς. 1, 5, 2. 4. 1, 6, 19. p. 74. ὦ παῖ. 2, 1, 5. Cyrus, qui iam erat ἐν ἀνδράσι, nominatur παῖς βασιλέως. 2, 4, 10. συνθηρευτὰς τῶν παίδων αὐτοῦ. 3, 1, 2. 4, 6, 2. p. 256. ὁ παῖς ἐκείνου — πατέρα παῖς τιμῶν. p. 257. τῷ ἐμῷ παιδί. p. 258. 5, 4, 6. εἰ ἐπαιδοποιησάμην, οὐκ οἶδ' εἰ ἐκτησάμην παῖδα τοιοῦτον. 8, 7, 1. 2. 3. Α. 1, 1, 1. γίγνονται παῖδες δύο — τὼ παῖδε ἀμΦοτέρω. 1, 7, 8. 5, 3, 11. oppon. ἄνδρες. Αγ. 5, 4. Λ. 2, 1. Απ. 1. 2, 27. Ιπρ. 1, 12. τοὺς παῖδας αὐτῶν. §. 11. dicebantur νέοι. c. ἄῤῥην, Π. 4. 6, 2. p. 256. ἄπαις εἰμὶ ἀῤῥένων παίδων. 8, 5, 10. οὐδὲ γάρ ἐσί μοι ἄῤῥην παῖς. Απ. 1, 5, 2. Sed Π. 4, 6, 2. p. 256. παῖδα — σε ποιοῦμαι, eſt: *adopto te.* 5, 2, 6. ἵνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδά μοι γενέσθαι, *qui ſit mihi filii loco*, quippe *gener.* ¶ 5) *ſeruus.* Moeris p. 297. παῖδα, τὸν δοῦλον, κἂν ᾖ γέρων, Ἀττικῶς. Cf. Heſych. in v. παῖς et παῖδες. Απ. 3, 13, 6. ἧττον τοῦ παιδὸς δύνασθαι πονεῖν. Antea dicebatur ἀκόλουθος. Σ. 1, 11. 2, 23. 26. Κ. 6, 18. de retiario: αὐτῷ παῖς, αὐτῷ παῖς, παῖ δή, παῖ δή. Vbi παῖς bis poſitum eſt pro παῖ. ¶ 6) ἡ παῖς, *puella, virgo.* Heſych: παῖς· — καὶ ἀντὶ παρθένου. Π. 5, 2, 4. τῇ παιδὶ ταύτῃ. 8, 4, 11.

οὐσία ἀξία τῶν τῆς παιδὸς, *ſponſae.* §. 12. 8, 5, 13. E. 4, 1, 4. 7. 8. O. 3, 13. ἔγημας αὐτὴν παῖδα νέαν μάλισα. Σ. 2, 9. §. 21. τήν τε τοῦ παιδὸς καὶ τὴν τῆς παιδὸς ὄρχησιν. §. 22. 4, 18. τὸν παῖδα τόνδε καὶ τὴν παῖδα. 5, 9. 7, 2. 9, 2. ¶ 7) παῖδες, *liberi.* Heſych: παῖδες· τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά. Π. 5, 3, 10. παῖδας ποιεῖν, *liberos procreare.* Margg. ποιεῖσθαι. 7, 5, 21. A. 4, 1, 6. E. 7, 4, 34. καταλιπεῖν τοῖς παισὶν ἔγκλημα, *nepotibus, poſteris.* Ιερ. 3, 7. 8. 11, 14. Απ. 2, 2, 5. 6. 4, 4, 20. μήτε γονέας παισὶ μίγνυσθαι, μήτε παῖδας γονεῦσιν. §. 22. Sic Σ. 3, 1. τῆς ὥρας τῶν παίδων, *pueri et puellae.* ¶ 8) παισὶν legitur pro κυσίν. v. κύων.

παιωνίζειν, i. q. παιανίζειν, *hymnum canere in laudem deorum et grati animi declarandi cauſa.* Schol. Ariſtoph. Ειρ. 554. παιωνίσας· εὐξάμενος τοῖς θεοῖς, ὁμολογήσας χάριν. παιὼν γάρ ἐσιν ὕμνος εὐχαριςήριος. Cf. interpp. ad Thucyd. 1, 50. A. 6, 1, 3. ἐδείπνουν καὶ ἔπινον — ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαί τ' ἐγένοντο, καὶ ἐπαιώνισαν, ἀνέσησαν Θρᾷκες. §. 6. Μαντινεῖς — πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι καὶ ἐπαιώνισαν (Marg. Leuncl. ἐπαιάνισαν), καὶ ὠρχήσαντο, ὥσπερ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. Sic Poll. 1, 26. inter formulas de accedentibus ad deos recenſet παιᾶνας ἀεῖσαι. Cf. παιανίζειν.

Πακτωλὸς, *Pactolus,* Lydiae fluuius. Π. 6, 2, 5. συλλέγεσθαι τὸ ςράτευμα Croeſi ἀμφὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμόν. 7, 3, 1. Αγ. 1, 30. et E. 3, 4, 22. διαβάντι τὸν Πακτωλὸν ποταμόν. In Leunclauiana Αγ. 1, 30. male deeſt ποταμόν. v. Hutch.

πάλαι, ¶ 1) *olim, quondam.* Πο. 4, 2. οὕτω δὲ πάλαι ὀρυσσομένης, *inde ab antiquiſſimis temporibus.* c. artic. Π. 5, 5, 4. οἱ πάλαι πρόγονοι, *priſci.* Απ. 1, 6, 14. τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν. Αγ. 7, 7. ὁ πάλαι, ſcil. Πέρσης (quod nomen intelligi debet e praecedente μισοπέρσης), *rex Perſarum qui olim vixit,* eſt Xerxes, cui opponitur ὁ νῦν, Artaxerxes. ¶ 2) *iam diu.* O. 18, 9. ταῦτα ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπισχόμενος καὶ πάλαι. ¶ 3) *dudum, iamdudum.* Π. 3, 3, 17. εἰληφότας αὐτοὺς ἔνθα πάλαι ἐβουλόμεθα.

5, 4,

Digitized by Google

5, 4, 15. οὐ δὴ πάλαι ἐπεθύμουν. 6, 1, 2. 7, 3, 5. 8, 7, 1. πάλαι δή. A. 7, 6, 8. καὶ πάλαι ἂν ἦμεν παρ' ὑμῖν. §. 26. E. 3, 2, 16. 3, 5, 5. 4, 1, 1. 4, 8, 3. Απ. 2, 6, 30. Απολ. 27. ¶ 4) *paulo ante.* Phauorin: πάλαι οὐκ ἀεὶ μακρὸν χρόνον σημαίνει, ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ πρόσφατον Ἀττικῶς. v. Abresch. dilucidd. Thucyd. 3, 89. Sic est Marc. 15, 44. Eodem modo Latinorum *iamdudum* interdum adhiberi docuit praeter alios Drakenborch. ad Sil. Ital. 11, 373. Cf. Fischer. ad Plat. Phaed. 27. Π. 6, 3, 7. ὁ πεμφθεὶς πάλαι κατάσκοπος. A. 4, 5, 5. οἱ πάλαι ἥκοντες, *prius, citius.* Oppon. οἱ ὀψὲ προϊόντες. 4, 8, 12. ἔνθα πάλαι σπεύδομεν (Cod. Paril. ἐσπεύδομεν), np. in montem occupatum ab hostibus, quo nunc demum, sed eodem die, accesserant. Sic Hutch. intelligit. Sed possit etiam Graecia intelligi, quo quin venirent mons erat impedimento. O. 18, 10. ἔλεγόν σοι πάλαι, np. 15, 4. 19, 17. πάλαι σοι ἔλεγον, np. iterum 15, 4. ¶ 5) *tam diu.* Απ. 2, 3, 14. πάντα τὰ φίλτρα ἐπισάμενος πάλαι ἀπεκρύπτου. Sed si πάλαι reteras ad ἐπισάμενος, est *dudum.*

Παλαιγάμβριον, v. Γάμβριον.

παλαίειν, ¶ 1) *luctari.* A. 4, 8, 19. πῶς δυνήσονται παλαίειν ἐν σκληρῷ καὶ δασεῖ. Απ. 3, 5, 22. ¶ 2) Metaphorice: *conflictari.* O. 17, 2. πολλαῖς ζημίαις παλαίσαντες. Bach. *damnis affecti.*

παλαιὸς, ¶ 1) *antiquus.* Π. 3, 3, 24. p. 193. τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίσανται, *disciplinae olim perceptae.* 8, 7, 3. p. 544. παλαιὰ καὶ εἰθισμένα, *antiquitus vsitata.* Πο. 4, 16. Απ. 2, 1, 33. τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, *rerum olim in iuuentute gestarum.* K. 12, 18. 13, 17. λόγοι παλαιοὶ, np. mythologici. Cf. πρόγονοι. ¶ 2) *vetulus, senex.* A. 4, 5, 24. ἵππον παλαιότερον δίδωσι. Απ. 3, 10, 1 pictor exprimit τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ σώματα. ¶ 3) τὸ παλαιὸν, *olim.* Π. 8, 8, 4. χείρους νῦν ἢ τὸ παλαιόν. A. 3, 4, 4. ᾤκουν αὐτὴν τὸ παλαιὸν Μῆδοι. Πο. 5, 12. vbi Zeun. pro τό τε παλαιὸν ex edd. vett. recepit τότε παλ. E. 4, 6, 1. τὸ παλαιὸν Αἰτωλίας ἦν. Steph. τοπαλαιόν. 7, 4, 12. ¶ 4) παλαιὰ, *ab an-*

antiquis temporibus. Πο. 4, 2. παλαιὰ ἐνεργά ἐϛι. Iam Steph. aduerbialiter explicauit. ¶ 5) ἐκ παλαιοῦ, *iam olim.* Ε. 4, 1, 12. Φερναβάζῳ — ἐκ παλαιοῦ ξένος ὤν. 5, 1, 25. Απ. 3, 5, 8.

πάλαισμα, ¶ 1) *luctatio, lucta.* Λ. 9, 4. παραλαβεῖν ἐν παλαίσμασι (Zeun. praefert lectionem edd. vett. παλαίσματι) συγγυμναϛήν. ¶ 2) *dolus, callidum consilium* ſ. *inuentum.* Heſych. interpretatur κακοτεχνία. Suid: παλαίσμασιν ἀντὶ τοῦ ϛρατηγήμασιν. Scil. proprie ita dicitur artificium, quo luctator in aduerſario ſuperando, v. c. ſupplantando, ſolet vti. Απ. 2, 1, 14. λέγεις δεινὸν πάλαισμα. Eſt h. l. ironice dictum. v. Hindenb.

παλαιϛὴ ſ. παλαιϛὴς, *palmus.* Poll. 2, 157. δοχμὴ δὲ, συγκλειθέντες οἱ τέϛσαρες δάκτυλοι — τὸ δ' αὐτὸ καὶ παλαιϛὴ (all. παλαιϛὶς) θηλυκῶς, καὶ παλαιϛὴς ἀρϛενικῶς. Cf. Euſtath. ad Il. δ, p. 450. Sed Thom. Mag: παλαιϛὴ θηλυκῶς, τὸ μέτρον· παλαιϛὴς δὲ ἀρϛενικῶς, ὁ ἀθλητής. Sic fere Phrynich. p. 130. Heſych: παλαιϛή· παλάμη, τὸ τετάρων δακτύλων μέτρον. Κ. 2, 8. χαλίδες μῆκος δέκα παλαιϛῶν. 9, 13. τὸ ξύλον — πάχος παλαιϛῆς.

παλαιϛὴς, *luctator.* Απ. 3, 5, 21. 3, 10, 6. v. παγκρατιαϛής.

παλαίϛρα, *palaeſtra, locus* ſ. *aedificium publicum, in quo luctando aliisque modis certatur et corpus exercetur.* Suid: παλαίϛρα· γυμνάσιον. Cf. Poll. 3, 154. Λ. 2, 1. μαθητομένους καὶ γράμματα, καὶ μουσικὴν, καὶ τὰ ἐν παλαίϛρᾳ, *quae in palaeſtra docentur.* Αθ. 2, 10. ὁ δῆμος οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίϛρας πολλάς.

παλαμᾶσθαι (poet. Port.), *manibus efficere.* Heſych: παλαμήσασθαι· τεχνώσασθαι. Π. 4, 3, 4. p. 232. ταῖς χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι.

Παλαμήδης, *Palamedes.* Κ. 1, 2. eſt inter Chironis diſcipulos. Απ. 4, 2, 33. et Απολ. 26. Vlyſſes vocatur eius mortis cauſa. Sed K. 1, 11. dicuntur ei mortis cauſa fuiſſe non qui vulgo credantur, i. e. Vlyſſes, ſed mali homines.

παλαμναῖος (poet. Port.), *ſcelerum vindex, caedis vltor.* Suid: παλαμναῖος· Φονεὺς ἢ μιαρός. παλαμναῖ-

οι

οἱ γὰρ λέγονται οἱ διὰ χειρὸς ἀνδροφονοῦντες, παρὰ τὴν παλάμην. (De hac notione cf. Harpocratio et Hesych.) καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τοιούτους τιμωρούμενος. Cf. Etymol. M. Π. 8, 7, 3. p. 547. οἵους μὲν Φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιτέμπουσι.

Παλαντεῖς, siue vt Palmerius in exercitt. ad auctores gr. p. 76. corrigit, Παλαντιεῖς, *incolae vrbis Palantii.* E. 7, 5, 5.

Παλάντιον, *Palantium*, vrbs Arcadiae. E. 6, 5, 9. τὰς ἐπὶ τὸ Παλάντιον φερούσας πύλας. Ap. Pausan. 8, 27. scribitur Παλλάντιον. Cf. de diuersa nominis scriptura Wesseling. ad Diodor. Sicul. 15, 59.

πάλη, *lucta.* v. quos laudauimus in v. παγκράτιον. Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐν πάλῃ φασὶ τοὺς Ἕλληνας διδάσκειν ἐξαπατᾶν. A. 4, 8, 20. est inter certamina Graecorum. E. 7, 4, 29. οἱ εἰς πάλην ἀφικόμενοι, *qui* in ludis Olympicis *lucta certaturi iam aderant in campo.* Ap. 3, 8, 4. 7. K. 10, 12. μὴ πολλῷ μείζω διαβάντα, ἢ ἐν πάλῃ. Sic rescribunt e Polluce pro vulgato ἔμπαλιν.

πάλιν, ¶ 1) *iterum.* Etymol. M. πάλιν σημαίνει — τὸ ἐκ δευτέρου. Π. 1, 3, 13. ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κῦρον — ἐπερωτηθεὶς δὲ πάλιν ὑπὸ τῆς μητρός. E. 3, 3, 4. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἔθυσε — τὸ τρίτον δὲ θύοντος. §. 7. πάλιν οὖν ἐρωτώντων — πάλιν οὖν (Margg. αὖ) ἐρωτώμενος. 4, 6, 13. στρατεύομαι (Steph. mauult στρατεύσομαι) πάλιν δεῦρο ἐς τὸ ἐπιὸν θέρος. Ap. 3, 8, 4. Cf. αὖ et ἐξαρχῆς. ¶ 2) *retro.* Hesych. et Etymol. M. πάλιν· — εἰς τοὐπίσω. Π. 7, 5, 10. οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω. Camerar. e suo libro mauult πάλιν ὀπίσω. §. 11. τοῖς πάλιν φεύγουσιν εἴσω ἑψομένοις. A. 4, 3, 15. §. 24. διέβησαν πάλιν, np. vnde venerant. 4, 4, 24. πάλιν ἔδραμον ἐπὶ τὸν ποταμὸν, *reuersi currebant.* 5, 7, 1. E. 4, 4, 11. 7, 2, 7. ἐχώρουν πάλιν. K. 6. 20. οὐ πάλιν, οὐ πάλιν, ὦ νύες. Aem. Portus exponit interrogatiue, et intelligit δραμεῖτε. Sed Leuncl. poni vult τοὔμπαλιν. ¶ 3) *rursus.* A. 4, 2, 9. πάλιν λαβόντες (τὸν λόφον). 6, 6, 21. πάλιν αὐτοῖς ἀπέδωκε. E. 3, 4, 2. ὅπως τὰς δεκαρχίας — πάλιν κατασήσειε, vt *resti-*

tue-

ſueret. 4, 3, 1. Απ. 2, 4, 4. πάλιν ἀνατίθεσθαι. O. 9, 10. κατατιθέναι πάλιν. Referri etiam huc poterat locus ex E. 7, 3, 7. p. 477. de quo v. nr. 7. ¶ 4) Saepe cum verbis veniendi, et ſimilibus, verti latine poteſt verbis ex particula *re* compoſitis, mox *rurſus*, mox *retro* ſignificante, vt Π. 1, 4, 26. πάλιν ἰέναι, *reuerti.* §. 28. πάλιν ἧκειν — ἵππῳ, *zurückreiten.* 3, 3, 26. πάλιν ἧκε. 5, 4, 20. πάλιν ἀπελθεῖν, *rurſus abire, reuerti.* 7, 5, 18. p. 447. ἦλθομεν πάλιν, *reuerſi ſumus.* 8, 3, 1. A. 1, 4, 7. ἀπιόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν. 3, 1, 6. 4, 3, 9. 4, 8, 21. ἀνασρέψαντας πάλιν ἄνω. 5, 7, 8. 6, 4, 5. 7, 2, 6. 7, 3, 9. 7, 8, 13. πάλιν ἀφικνοῦνται εἰς Πέργαμον, *redeunt.* E. 5, 4, 55. 7, 1, 6. 7, 3, 7. p. 477. 7, 5, 14. πάλιν πορευθεὶς — εἰς Τεγέαν. Ιερ. 3, 2. Cf. ἀναλαμβάνειν, ἀναχάζειν, ἀπιέναι, ἀποπέμπειν, ἀποχωρεῖν, ἀφικνεῖσθαι, ἐπαναχωρεῖν, ἔρχεσθαι, ἧκειν, κατέρχεσθαι, προσιέναι. ¶ 5) *contra, vice verſa.* Etymol. M. πάλιν· — ἤγουν τὸ ἐξ ἐναντίας. Π. 2, 3, 7. ἐν μέρει γε οἱ ἕτεροι πάλιν λαβόντες. 5, 4, 19. E. 5, 2, 15. ἀνασάντες — πάλιν ἐδίδαξαν. Marg. Steph. habet πάντες. ¶ 6) *viciſſim.* Hinc πάλιν εἰπεῖν eſt *reſpondere*, Ιερ. 9, 1. Απ. 4, 8, 5. ¶ 7) *etiam, praeterea.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τὴν δύναμιν οἶσθα, πόση τις ἡ προσιοῦσα, ἢ πάλιν τὴν ἡμετέραν. E. 7, 3, 7. p. 477. ἢ προδόταις, ἢ πάλιν αὐτομόλοις, ἢ τυράννοις. Alii iunctim ſcribunt παλιναυτομόλοις, vt ſint, *qui cum ad hoſtes transfugiſſent, ab iisdem iterum deficientes aduerſae parti ſe adiungunt.* ¶ 8) *item.* Π. 3, 1, 10. πάλιν δ' οὔπω ἑώρακας πόλιν. ¶ 9) *deinceps.* Ita Leuncl. et Hutch. exponunt A. 1, 3, 16. ὥσπερ πάλιν τόλον Κύρου μὴ ποιουμένου.

παλιναυτόμολος, v. πάλιν nr. 7.

παλίσκιος, *vmbroſus.* Heſych: παλίσκιος· σύσκιος, σκοτεινὸς, ζοφώδης. τὸ γὰρ πάλιν ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ. Cf. Harpocrat. et Suid. Legitur ap. Strabonem 6, p. 399. vbi Euſtathius videtur legiſſe ὁλόσκιον, vel notiore vocabulo voluiſſe Strabonem explicare. Caſaubonus ad illum locum dicit, hoc nomine παλίσκιος vti Plutarchum in Numa, Lucianum, et Xenophontem

tem in cynegetico. v. πολύσιος.

παλλακὴ et
παλλακίς, *concubina, pellex.* Π. 4, 3, 1. γυναικῶν γνησίων — παλλακίδων. 5, 2, 13. παλλακὴ αὐτοῦ — ἐπείρασεν αὐτοῦ τὴν παλλακίδα. A. 1, 10, 4.

Παλλήνη, *Pallene*, peninsula Thraciae. v. Steph. Byz. E. 5, 2, 12. p. 299. Ποτίδαιαν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης οὖσαν.

πάλτον, *tragula, iaculum*, et proprie quidem Persicum s. Medicum, quo et eminus pugnatur et cominus. Poll. 1, 138. πάλτον Μηδικόν, τὸ ἀκόντιον. Suid: πάλτα· τὰ δόρατα. Hesych: πάλτα· ἀκόντια, λόγχαι. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 14. Relandus putat, πάλτον cum vocabulo Persico *Belta* s. *Balta*, quod securim notat, conferri debere. Cf. πέλτη nr. 2. Π. 1, 2, 9. παλτὰ δύο habent ephebi, — τὸ μὲν ἀφιέναι, τῷ δὲ ἐκ χειρὸς χρῆσθαι. §. 13. viri non amplius habent παλτὰ, sed ἀγχέμαχα ὅπλα. 1, 3, 6. 1, 4, 23. παλτὰ tribuuntur Assyriis. 4, 3, 3. p. 229. recensentur inter arma equitum Persarum. 4, 5, 13. sunt finitimorum populorum. 6, 2, 7. p. 365. equites Persae τόξα καὶ ἀκόντια ἀποδεδοκιμάκασι, παλτὸν δὲ ἕν ἰσχυρότερον ἕκαστος λαβών. §. 11. p. 371. 8, 3, 8. ἐφείποντο — σκηπτοῦχοι — σὺν τοῖς παλτοῖς. 8, 8, 11. A. 1, 8, 2. Κῦρος ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, τὰ παλτὰ εἰς χεῖρας ἔλαβε. (Laudatur hic locus a Suida et Phauorino.) §. 19. ἀκοντίζει τις αὐτὸν παλτῷ. 5, 4, 6. Μοσύνοικοι habent ἐν δεξιᾷ παλτὸν ὡς ἐξάπηχυ. (Hunc locum laudat Suidas.) §. 14. οἱ πολέμιοι ἐξηκόντιζον τοῖς παλτοῖς, καὶ ἄλλα δόρατα ἔχοντες. Ιπ. 12, 12. ἀντὶ δόρατος καμακίνου — τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ ἐπαινοῦμεν. Ita reposuit Leuncl. pro κρ. εὔπαλτα, quod Camerar. vertit *vibratiles*. §. 18. μεταλαβεῖν παλτὸν, *alterum sumere emisso altero*. Cf. ἐπαφιέναι, κρανέϊνος, μεθιέναι. In var. lect. παλτὰ est pro ὅπλα. v. ὅπλον nr. 1.

παμμεγέθης, *permagnus*. Αn. 3, 6, 3. λέγεις παμμέγεθες πρᾶγμα.

πάμπαν, *omnino, plane, omnimodo*. Hesych. et Suid: πάμπαν· παντελῶς. Π. 1, 1, 1. ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν. 1, 4, 4. 4, 2, 12. p. 217. μηδὲ γνῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι

ποι ἐσμέν. Αγ. 5, 3. 11, 4. τοὺς ὑπὸ πολεμίων ἐξαπατωμένους πάμπαν κατεμέμφετο. Leuncl. *maximopere*. Λ. 1, 3. Ε. 4, 1, 15. Απ. 4, 5, 11.

παμπληθὴς, *permultus*. Suid: παμπληθεῖς· πάνυ πολλάς. Αγ. 1, 30. ἀντιπαρεταξαντο παμπληθέσι τῶν ἱππέων τάξεσιν. §. 16. παμπληθῆ χρήματα ἔλαβε. §. 18. Πο. 4, 7. ἦν τισι γένηται παμπληθὲς, *scil.* ἀργύριον. §. 36. Ε. 2, 4, 3. χιὼν παμπληθής. 3, 2, 3. 8. 3, 4, 7. 12. 22. 4, 1, 20. παμπληθὲς στράτευμα, *numerosum exercitum*. 4, 3, 1. Cf. σόλος.

πάμπολυς, ¶ 1) *permultus*. Π. 1, 1, 3. παμπόλλους ἀνθρώπους — παμπόλλας πόλεις, πάμπολλα ἔθνη. 2, 1, 2. p. 88. πεζοὺς παμπόλλους. 2, 2, 3. 5, 4, 7. 7, 2, 7. 7, 4, 8. παμπόλλους μὲν ἱππέας, παμπόλλους δὲ τοξότας. Margg. μάλα πολλοὺς, quod pro gloſſemate habendum. 8, 3, 2. Α. 4, 6, 17. 7, 7, 21. πάμπολυ δοκεῖ τὸ ἀργύριον εἶναι, *permagna pecunia*. Πο. 4, 31. παμπόλλης ἂν δεῖν ἀφορμῆς. Επ. 2, 1. τροφὴν παμπόλλην, *permultum pabuli*. Αγ. 1, 36. 4, 6. Πο. 4, 1. Ε. 4, 2, 4. 4, 5, 5. 5, 4, 17. 6, 2, 24. c. gen. Ε. 3, 5, 9. τῶν Ἀθηναίων πάμπολλοι. Genitiuus pretii, Π. 8, 4, 10. οὐκ ἂν πρίαιό γε παμπόλλου, *permagno*. Additur τις, Π. 2, 1, 2. p. 87. σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα. ¶ 2) *valde numeroſus* ſ. *populoſus*. Π. 1, 1, 4. καίπερ παμπόλλων ὄντων Σκυθῶν. ¶ 3) πάμπολυ, *admodum longe*. Π. 8, 6, 9. τὰ πάμπολυ ἀπέχοντα. ¶ 4) Legitur ἐπὶ πάμπολυ pro ἐπιπολύ. v. πολὺς nr. 13. a.

παμπόνηρος, *omnino malus, peruerſiſſimus*. Α. 6, 6, 14. οὐδ' εἰ παμπόνηρος ἦν Δέξιππος. In lexicis ponitur ſine auctoritate. Sed legitur etiam ap. Alciphr. p. 124.

Πάμφιλος, *Pamphilus*. Ε. 5, 1, 2. praetor Athenienſium, miſſus in Aeginam.

πάμφορος, *omnium rerum ferax, fertilis*. Ε. 3, 2, 8. χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην. Ο. 20, 23. Πο. 1, 3. ὥσπερ δὲ ἡ γῆ, οὕτω καὶ ἡ περὶ τὴν χώραν (Atticam) θάλαττα παμφορωτάτη ἐστὶ, np. quatenus mari magna rerum copia aliunde Athenas importatur. Απ. 2, 4, 7. eleganter: τοῦ παμφορωτάτου κτήματος, ὃ καλεῖται

λεῖται Φίλος. Antea de arboribus locutus erat,

Παναθήναια, *Panathenaea*, magna Athenis sacra Mineruae, de quibus peculiari libro exposuit Meursius. Cf. Suid. et Petit. legg. Att. p. 18. et Potter. archaeol. graec. 2, 20. Erant Panathenaea vel maiora vel minora. Illa, quae apud Xenophontem sunt intelligenda, celebrabantur quinto quoque anno, inde a vicesimo secundo die mensis Hecatombaeonis. Habebant tria inprimis certamina, equestre, gymnicum, musicum. Aθ. 3, 4. enumerantur inter alia festa, in quibus erat chorus. Σ. 1, 2. ἦν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἱπποδρομία.

πανδημεί, ¶ 1) *collecto vniuerso populo, vniuersi.* E. 1, 3, 8. ἔχων Χερρονησίτας πανδημεί. 1, 6, 12. 4, 4, 18. ¶ 2) *cum copiis vniuersis.* E. 2, 2, 4. Λακεδαιμόνιοι ἐξῆλθον πανδημεί. 2, 4, 30. 4, 6, 3. 5, 4, 42. 6, 5, 16.

πάνδημος Ἀφροδίτη, Σ. 8, 9. 10. *Venus vulgiuaga* f. *vulgaria*, Iouis et Dionae filia, quae non modo humanis animis, verum etiam pecudibus et ferinis ad libidinem imperitare dicebatur. Ei meretrices in atrio aram ponebant, eique in illa sacrificabant. Quin etiam Solon ei templum aedificasse dicitur. v. Nicander Colophonius ap. Athenae. 13, p. 569. D. et Cuper. Obs. 2, 1. Suidas: οὕτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγοράν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τοπαλαιόν. Cf. Ἀφρόδιτη.

πανήγυρις, ¶ 1) *conuentus publicus*, vbi magna hominum est celebritas. Etymol. M. πανήγυρις· ἑορτή, συνάθροισις. ἀπὸ τοῦ ἄγυρις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται. Ier. 1, 11. εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις. Sic de ludis Pythiis, E. 6, 4, 30. τὴν πανήγυριν τῷ θεῷ καὶ τοὺς ἀγῶνας διατιθέναι. De Olympicis, E. 7. 4, 28. 29. Ier. 11, 5. ¶ 2) *magnus numerus.* Ier. 11, 10. πανήγυρις τῶν βουλομένων ἐπιδεικνύναι etc. Sic festiue de exercitu, qui quasi festis diebus epulatur, Π. 6, 1, 7. διαλύειν τήνδε τὴν πανήγυριν. Antea militiam vocauerat ἑορτήν. Hesych: πανήγυρις· — ἑορτή.

Πάνθεια, *Panthea*. v. quos laudat du Soul ad Lucian. imag. T. II. p.

468. Philoſtrat. p. 824. Iſidor. Peluſ. epiſtt. 2, 63. 3, 67. Hieron. lib. 1. adv. Iouinian. T. II. opp. p. 36. D. edit. Tribbechov. Soterichus poeta, Suida auctore, ſcripſerat τὰ κατὰ Πάνθειαν τὴν Βαβυλωνίαν. Cf. Cl. Nicaſii diſſ. de numo Pantheo Hadriani, Lugd. 1689. 4. p. 34. Narratio Xenophontis de Abradata eiusque vxore Panthea laudatur ab Ariſtide p. 502. ſq. Π. 4, 6, 6. vocatur Σουσὶς γυνὴ, ἣ καλλίστη δὴ λέγεται τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γεγενῆσθαι. 5, 1, 2. ἡ γυνὴ Ἀβραδάτα, Cyro e praeda exemta traditur Araſpae cuſtodienda. Inde vsque ad §. 9. monita Cyri ad Araſpam leguntur de Pantheae pulcritudine. 6, 1, 18. nominatur κατ' ἐξοχὴν ἡ καλὴ γυνὴ (Cf. §. 21.), et Araſpas eius pudicitiam tentat. §. 23. Panthea ad Cyrum mittit, rogans vt arceſſeret ſuum maritum. §. 24. Abradates ad Cyrum venit, et vxorem hanc ſuam recipit. §. 26. marito ſuo fieri iubet aureum thoracem. 6, 4, 1 — 4. eidem in proelium profecturo donat arma, et verbis blandiſſimis eum proſequitur. 7, 3, 1 — 4. recipit interfectum maritum, oſculata et magna cum amoris ſignificatione et lamentatione ſe ſuper mariti cadauer interficit.

πάνθηρ, *panthera*. K. 11, 1. παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες. Apud alios ſcriptores ſaepe promiſcue dicuntur πάνθηρες et παρδάλεις vtpote vnius generis et ſimilia. v. Bochart. hieroz. P. I. 3, 8. p. 800. ſqq.

πανουργία, *vafricia*. v. πανοῦργος. A. 7, 5, 7. γνοὺς τοῦ Ἡρακλείδου τὴν πανουργίαν, ὅτι βούλοιτο αὐτὸν διαβάλλειν.

πανοῦργος, *vafer, aſtutus*. Thom. Mag: πανοῦργος κυρίως μὲν, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ἤγουν ὁ δραστήριος καὶ ἐνεργός. κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ ἐν κακοῖς νοήμασιν εὐεπιβόλου. Schol. Ariſtoph. rann. 35. τὸ δὲ πανοῦργε ἡμεῖς μετριώτερον Φαμεν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀτιμίας, i. e. in malam partem. Cf. Etymol. M. Heſych. et Suid. A. 2, 5, 12. ἀθεωτάτῳ καὶ πανουργοτάτῳ. 2, 6, 13.

πανσέληνος, *pleniluni-um*. K. 5, 4.

Παντακλῆς, *Pantacles*. E. 1, 3, 1. 2, 3, 7. Ephorus

phorus eponymus anni vigesimi sexti belli Peloponnesiaci.

πάντάπασι, ¶ 1) *omnino*. Π. 1, 3, 14. τά γε δικαια παντάπασιν οἶδα ἀκριβῶς. 1, 4, 2. 4, 2, 8. 4, 3, 3. p. 228. οὐ παντάπασιν ὑμῖν καταφανές; Margg. πᾶσιν. A. 3, 1, 21. οὔτε τῆς Βοιωτίας — οὔτε τῆς Ἑλλάδος παντάπασιν. E. 3, 3, 3. 3, 5, 16. 4, 4, 3. 15. 16. Απ. 4, 3, 8. O. 20, 1. ¶ 2) *prorsus, penitus*. Π. 1. 4, 12: μὴ παντάπασι βλάξ τις γένωμαι. 2, 2, 15. p. 112. A. 3, 4, 16. Σ. 4, 64. 6, 3. Ιπ. 8, 3. ¶ 3) In responsione affirmat; Απ. 4, 5, 3. ἀνελεύθερον νομίζεις; παντάπασίν γε, ἔφη. Σ. 4, 53. ¶ 4) *inprimis*. Π. 2, 4, 8. p. 130. τούτους παντάπασιν ἔμοι γε δοκεῖ ἀγαθοῖς θηρατέον. A. 3, 1, 27. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πάντα πᾶσιν. v. πᾶς nr. 1.

πανταχῆ, ¶ 1) *vbique*. Ιερ. 2, 8. πάντες πανταχῆ ὡς διὰ πολεμίας πορεύονται. Est paronomasia saepius obuia. ¶ 2) *vndique, omni ex parte*. Suid: πανταχῆ· πανταχοῦ, πάντα τρόπον. Π. 6, 3, 9. ἔτατον εἰς ἑκατὸν πανταχῆ τὴν μυριοσὺν ἑκάσην. 8, 3, 8. εἰς ἑκατὸν πανταχῆ τεταγμένοι, np. tam longitudine, quam latitudine. A. 2, 5, 2. p. 110: πάντη γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πανταχῆ πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσι.

πανταχόθεν, *vndique*. Π. 7, 1, 13. ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγή. E. 4, 1, 20. ξυνέλεγε πανταχόθεν παμπληθὲς στράτευμα. O, 4, 21. Απ. 2, 1, 25. 3, 5, 22. πολλὰ πανταχόθεν συνενηνοχέναι ὁπόθεν οἰόντε μαθεῖν.

πανταχοῦ, *vbique*. Π. 5, 2, 4. τὰ πανταχοῦ, *diuitias orbis terrarum*. A. 2, 6, 5. πανταχοῦ πάντες ὡμολόγουν. 4, 5, 21. Πο. 3, 2: ὅπου ἂν πωλῶσιν — πανταχοῦ πλεῖον τοῦ ἀρχαίου λαμβάνουσιν. Απ. 1, 4, 18. 3, 6, 2. Ιπρ. 9, 4. Legitur etiam pro ἀπανταχοῦ. v. ibi.

παντελῶς, *omnino, plane*. Phauorin: παντελῶς, κοινῶς· καθόλου δὲ, Ἀττικῶς. Π. 1, 5, 7. p. 52. τούτων παντελῶς ἀπεχομένους. 6, 1, 2. 6, 2, 4. A. 7, 4, 1. Αγ. 10, 1. E. 2, 1, 18. παντελῶς ἡσυαί. 2, 2, 7. 2, 4, 22. βαθεῖαν παντελῶς τὴν φάλαγγα ξυνταξάμενος. 3, 2, 20. 4, 2, 11. 7, 1, 2. p. 438. Σ. 4, 60. K. 4, 7. λευκὰ παντελῶς. Cf. πᾶς nr. 1.

vbi est var. lect. παντελῶς pro πάντες.

πάντη, ¶ 1) *omnino, in omnibus.* Π. 1, 1, 1. οὐδὲ — πάντη δυναμένους χρῆσθαι. Ald. πάντι. All. πάνυ τοι, quam lectionem vertit Leuncl. *non magnopere.* v. Zeun. qui reposuit πάνυ τι. E. 4, 7, 5. ¶ 2) *vndique.* A. 1, 2, 22. ὄρος αὐτὸ περιέχει — πάντη ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. 2, 3, 2. E. 2, 3, 5. Cf. παντα χῆ. ¶ 3) *vbique.* Hesych: πάντη· πανταχοῦ. E. 1, 3, 13. πάντη οἱ πολέμιοι κατεῖχον. ¶ 4) *quoquouersus.* K. 4, 5. συνεκπερῶσαι μετὰ τοῦ λαγὼ πάντη.

παντοδαπὸς (poet. Port.), ¶ 1) *e variis regionibus collectus, diuersae nationis.* Πο. 2, 3. Λυδοί, Φρύγες, Σύροι, καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. E. 2, 4, 16. πολλοὶ ὄντες καὶ παντοδαποί, np. non modo Athenienses. Mox commemorantur ξένοι. ¶ 2) *varius, varii generis.* Π. 1, 4, 25. ἵππους καὶ ἄλλα παντοδαπά. Margg. πολλὰ, quod ad glossemata refertur. 4, 2, 14. ἄλλα πολλά τε καὶ παντοδαπὰ ποιεῖν. 5, 2, 5. πλοῦτον παντοδαπόν. 6, 1, 15. 7, 1, 8. 17. 7, 4, 6. 8, 1, 12. ἐν παντοδαποῖς χωρίοις. 8, 2, 5. ἄρτους ποιεῖν, καὶ μηδὲ τούτους παντοδαπούς. Oppon. ἓν εἶδος. A. 1, 2, 22. 4, 4, 5. 6, 4, 3. Αγ. 11, 4. Πο. 5, 12. προσόδων πολλὰς — εἰς παντοδαπὰ πολλὰ καταδαπανηθείσας. Leuncl. πολλὰ vncinis inclusit. E. 3, 2, 8. 3, 4, 17. et Αγ. 1, 26. ἀγορὰ μεσὴ ἦν παντοδαπῶν — ὠνίων. In Αγ. margg. habent ἀγορὰ παντοδαπὴ ἦν, μεσὴ etc. E. 4, 1, 8. Ιερ. 1, 25. Απ. 3, 14, 5. Ιπ. 2, 5. 10, 8. εἶόν τε καὶ τὸν τραχὺν (χαλινὸν) παντοδαπὸν ποιεῖν, *variare*, np. complicando et extendendo. Poll. 1, 208. pro formula παντοδ. ποιεῖν habet ἐμπραΰνειν. Ιπρ. 1, 18. ἐν παντοδαποῖς χωρίοις — ἐν τόποις παντοδαποῖς. K. 10, 3. τὰ ἀκόντια ἴσω παντοδαπά. Pollit h. l. fortassis explicari per πολλά. ¶ 3) *varie mixtus.* Hesych: παντοδαπός· παντοῖος, σύμμικτος. Π. 7, 1, 8. ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν σωρευμάτων. Praecedunt ὅπλα καὶ σώματα.

πάντοθεν (poet Port.), *vndique.* Π. 5, 2, 2. περιήλαυνε πάντοθεν. 7, 1, 3. ὅπως πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. §. 4. 12. 19. A. 3, 1, 9. Αγ. 2, 24. Ιερ. 6, 8. οὐ γὰρ ἐξ ἐναντίας μόνον

μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν. Σ. 5, 6.

παντοῖος, *varius, omnis generis.* Π. 3, 3, 12. πολλὴν καὶ παντοίαν λείαν. 5, 4, 14. δῶρα πολλὰ καὶ παντοῖα. 7, 2, 3. Αγ. 2, 13. Λ. 13, 3. Απ. 4, 3, 5. Ο. 3, 2. 20, 11. Ιπ. 8, 10. παντοῖα χωρία. Ιπρ. 1, 5. 20.

πάντοσε, ¶ 1) *passim.* Αγ. 2, 13. τραύματα ἔχων πάντοσε. ¶ 2) *quoquouersus.* Α. 7, 2, 13. ἐπρέσβευσεν αὐτῷ πάντοσε. Ε. 7, 4, 4. πέμψαντες Φρουρούς πάντοσε ὅπου etc.

πάντως, ¶ 1) *omnino, plane.* Π. 2, 1, 5. παντὶ τρόπῳ δεῖ τῶν ἀνδρῶν ἡγεῖν πάντως τὸ Φρόνημα. Απ. 2, 6, 19. οἱ πονηροὶ πάντως (Steph. πάντες) δοκοῦσιν ἀλλήλοις ἐχθροὶ — πεφυκέναι. 4, 2, 30. Απολ. 20. πάντως οἱ Ἀθηναῖοι πάντες τοῖς Φρονιμώτατα λέγουσι πείθονται. ¶ 2) In respondendo affirmat, Π. 8, 4, 5. ἢ λέγω; ἔφη ὁ Κῦρος· πάντως, ἔφη ὁ Ὑσάσπας. c. δήπου, Απ. 1, 2, 41. ἔχοις διδάξαι τί ἐσι νόμος; πάντως δήπου, *omni omnino modo.* 4, 2, 36. Σ. 5, 5. ¶ 3) Est hortantis et rogantis, Π. 2, 2, 8. ἡμῖν δὲ πάντως τούτου ἐπιδεψιλεύσῃ, *vtique*, vel pro ἡμῖν πᾶσι. 3, 3, 6. 7, 1, 9. πάντως παρελάσας — παρακάλει. All. πάντας. §. 11. πάντως πρόεται — τὴν τάξιν, i. e. πᾶσαν. 7, 2, 6. 8, 3, 12. πάντως τοίνυν — δεῖξόν μοι, *diligenter, ita vt nihil praetermittas.* Ο. 3, 12. πάντως — ἀπαλήθευσαι, *sincere.* 12, 11. 17, 7.

πάνυ, ¶ 1) *admodum, valde.* c. adiect. Π. 1, 1, 1. καὶ πάνυ ὀλίγους. 1, 4, 14. οὔπω πάνυ ἔποχος, *nondum apte equo insidendi peritus.* §. 22. οἱ μὴ πάνυ ἄλκιμοι. §. 28. 6, 4, 5. p. 392. πάνυ ὀλίγων. Ε. 2, 4, 14. πάνυ δὴ ταπεινοί. Ο, 1, 19. 2, 17. 18. 3, 2. c. aduerb. Ο. 2, 3. πάνυ ῥᾳδίως. §. 17. πάνυ οἰκείως. Σ. 2, 1. c. verbo, Π. 1, 3, 13. ἐμὲ πάνυ ἀνιᾷ. 3, 1, 9. εἰ — πέπραχε, τῶν πάνυ σοι συμβουλεύω τοῦτον μιμεῖσθαι. Sed τῶν rectius alii omittunt. Σ. 2, 23. ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ, *vel maxime.* Ιπρ. 4, 6. c. particip. Π. 6, 2, 7. p. 365. πάνυ ἐοικότας πεφοβημένοις ἀνθρώποις. Postponitur, Α. 1, 9, 15. ὅπου χιλὸς σπάνιος πάνυ εἴη. All. δυνατὸς habent pro πάνυ. Arnaud in animaduu. p. 173. corrigit δυνατῶς. 4, 7, 9. ὀλίγοι πάνυ. Cod. Paris.

πάνυ

πάνυ ὀλίγοι. Απ. 1, 3, 6. ῥᾳδίως πάνυ. Interdum alio modo transponitur, Π. 1, 6, 19. p. 85. πάνυ ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις, pro ἐπὶ τοῖς πάνυ μικρ. Ε. 4, 5, 4. διὰ τὸ πάνυ ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι. Ponitur poſt οὐ, Π. 2, 4, 9. αἱ οἰκήσεις οὐ πάνυ ἐν ἐχυροῖς. 6, 2, 6. Φαιδροὶ δὲ — οὐ πάνυ ἐφαίνοντο. 8, 2, 12. οὐ πάνυ ἐπιμελουμένους. Α. 1, 8, 10. παρελαύνων οὐ πάνυ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι. Hutch. *non prorſus iuxta ipſum exercitum.* Ε. 6, 4, 14. ἦν οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ. Ο. 7, 3. οὐ πάνυ (Margg. et Cod. Lipſ. οὐδαμῶς) ἔνδον διατρίβω. Sic c. τοι, Π. 1, 6, 18. οὔτε ζημίαις πάνυ τοι θέλουσιν εἴκειν. Steph. et all. rectius praeferunt πάνυ τι. c. τι, Α. 6, 1, 17. οὐ πάνυ τι νομίζω ἀσφαλὲς εἶναι, *nullo modo.* Ε. 3, 1, 13. 3, 2, 2. οὐδὲν τοῦ Φαρναβάζου πάνυ τι ἀχθομένου. Απ. 2, 5, 5. χρησοὺς οὔτε οἰκέτας πάνυ τι πωλουμένους ὁρῶ, *ſaepe, libenter.* Σ. 7, 4. Cf. πάντῃ. Sic poſt μηδέν τι, Ε. 5, 4, 45 ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι. Cf. εἰ et ἐπάνιος. ¶ 2) In reſpondendo eſt aſſentientis, Π. 3, 3, 3. πάνυ, ἔφη, τοῦτο ποιήσομεν, *vtique, prorſus.* All. πάντες. Cf. πᾶς. Απ. 2, 6, 2. οὐ δοκεῖ καὶ οὗτος χαλεπός; — πάνυ, ἔφη. c. γε, Απ. 3, 4, 7. ἴθι δὴ ἐξετάσωμεν — πάνυ γε, ἔφη. §. 10. Ο. 2, 1. 17, 15. c. καὶ, Ο. 14, 3. ἢ καὶ — διδάσκειν; καὶ πάνυ, ἔφη. Sic c. οὐ eſt negantis, Απ. 3, 1, 11. πότερα σε τάττειν μόνον ἐν δίδαξεν — ; οὐ πάνυ, ἔφη. ¶ 3) *plane.* Ιερ. 1, 16. τοῦτο — σοι πάνυ συγχωρῶ. ¶ 4) πάνυ μὲν οὖν eſt affirmantis praecedentem ſermonem ſ. interrogationem, Π. 1, 6, 4. 3, 1, 10. Α. 7, 6, 4. Απ. 1, 3, 9. 2, 1, 2. 4. 6. 10. Σ. 4, 56. 57. 58. 59. et ſaepius. ¶ 5) ὁ πάνυ, *celeber.* v. Leopardi emendatt. 17, 16. Απ. 3, 5, 1. Περικλεῖ τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ. Ern. intelligit περιβοήτου. Sed Fr. Portus dicit, vt ὁ πάλαι pro παλαιὸς, ita ὁ πάνυ pro μέγας poni. ¶ 6) In var. lect. eſt πάνυ pro μάλιστα. v. μάλ. nr. 1. it pro πάντες. v. πᾶς nr. 1. et ſupra nr. 2. et πολὺς nr. 3. it. pro πάντη. v. ibi.

παπαὶ, *papae.* Eſt admirantis cum riſu et indignatione in ioco, Σ. 5, 10. παπαὶ, ἔφη ὁ Σωκράτης,

της, οὐχ ὅμοιον τὸ σὸν ἀργύριον τῷ Καλλίου;

πάππος, *auus.* Π. 1, 3, 2. ſqq. (§. 1. dicitur τῆς μητρὸς πατὴρ, vt 3, 1, 6.) 1, 4, 2. ſqq.

Πάπρακς, v. Πρᾶς.

παρὰ, I) c. gen. ¶ 1) *a, ex.* a) Π. 1, 3, 15. παρὰ τούτου μαθών. 1, 6, 19. p. 72. παρὰ θεῶν πυνθανόμενος. 2, 2, 2. p. 103. παρὰ σοῦ ἐμάθομεν. 2, 4, 1. ἦλθε παρὰ Κυαξάρους ἄγγελος — Φέρω σολὴν παρὰ Κυαξάρους. 4, 5, 17. τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. A. 1, 7, 10. οἱ αὐτομολήσαντες παρὰ βασιλέως. Leuncl. *e caſtris regis.* 2, 2, 1. οἱ δὲ (np. quos Graeci ad Ariaeum miſerant) παρὰ Ἀριαίου ἦκον. 5, 1, 6. 6, 2, 11. Απ. 1, 2, 6. 3, 11, 16. O. 13, 9. b) c. paſſiuo, Π. 5, 5, 8. τοῦτο παρά σου ἐπιδεικνύσθω. A. 1, 9, 1. παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. c) c. adiect. v. πρακτικὸς nr. 3. d) c. εἶναι, A. 7, 2, 14. μοι χωρία ἔσεσθαι παρὰ σοῦ, *me a te acceptum eſſe.* E. 3, 1, 4. δῶρον αἱ πόλεις ἦσαν παρὰ βασιλέως. e) Saepe ponitur elliptice, vt Π. 3, 2, 14. ὁ παρ' ἐμοῦ — τοῖς παρ' ὑμῶν. Intell. πεμφθεὶς et πεμπομένοις. 6, 2, 1. ἐπέσταλται τοῖς παρ' ἐμοῦ. 7, 4, 4. ἦκον οἱ παρὰ Κύρου. A. 2, 4, 8. παρὰ Ἀριαίου ὢν, *ab Ariaeo miſſus.* 5, 5, 10. τὸν παρ' ὑμῶν ἁρμοστήν. E. 7, 1, 10. 11. 17. 18. 27. Sic Π. 4, 5, 9. in marg. Steph. eſt ὁ παρὰ τοῦ Κυαξάρους ἄγγελος. 4, 6, 6. ibidem et in Cod. Guelf. τὸν παρὰ Κυαξάρους ἄγγελον. In reliquis παρὰ vulgo deeſt. 5, 3, 9. all. legunt τοὺς παρὰ Κύρῳ, all. τοὺς παρὰ Κύρου αἰχμαλώτους, quod melius videtur, vt ſit *quos e Cyri militibus ceperat.* A. 6, 6, 13. ἄλλος τις τῶν παρὰ σοῦ (all. παρά σοι. Sed Hutch. defendit genitiuum, vt intelligatur πεμφθεὶς ſ. ἀπεσταλμένος), καὶ μὴ τῶν παρ' ἡμῶν ἀποδράντων. Π. 2, 2, 2. extr. πάντα τὰ παρὰ σοῦ, np. κελευσθέντα. 3, 1, 1. τὰ παρὰ τοῦ Κύρου. 7, 5, 18. p. 416. A. 2, 3, 3. 4. 13. 2, 5, 10. E. 3, 4, 25. Απ. 2, 6, 8. et Απολ. 12. τὰ παρὰ τῶν θεῶν ſunt *auſpicia et oracula.* Omiſſum enim eſt σημαινόμενα vel συμβουλευόμενα, quae addunt Π. 1, 6, 2. et Απ. 1, 3, 4. Π. 8, 2, 12. τῶν παρ' ἐκείνου λαμβάνων, *quae ille collegiſſet in uſum aegrotorum.* E. 2, 1, 17.

1, 17. τὰ παρὰ βασιλέως, *a rege data.* 6, 1, 3. παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, *de suis facultatibus.* An. 3, 11, 13. τὰ παρὰ σεαυτῆς, *gratificationes tuas.* E. 2, 1, 17. τοῖς παρ' αὐτοῦ ἑπομένοις. Leuncl. *qui iussu suo sequi eos solebant.* Morus: *qui a se missi persequebantur Athenienses.* Cl. §. 15. Possit etiam reddi: *qui e suis* s. *ipsius nauibus eos sequebantur.* K. 1, 13. ὅσα ἐπεδείξαντο τῶν παρὰ Χείρωνος, *quae a Chirone didicerant.* §. 17. ἐστὶ ἐκ τῆς ἐπιμελείας τῆς παρὰ Χείρωνος. f) Circumscribit genitiuum, Π. 2, 4, 16. τὸ παρὰ Κυαξάρους στράτευμα. An. 2, 2, 12. τῆς παρὰ τούτων εὐνοίας. it. pronomen possessiuum, Π. 2, 1, 2. p. 89. οἱ παρ' (all. ὑπὲρ) ἡμῶν, *nostri milites.* 5, 5, 5. p. 328. τὸ παρ' ἐμοῦ ἀδίκημα. 6, 1, 22. ἐξάγγελλε αὐτοῖς τὰ παρ' ἡμῶν, *statum nostrum, consilia nostra.* ¶ 2) *per.* Π. 1, 5, 7. p. 55. ἀποβήσεται παρ' ὑμῶν. ¶ 3) *nomine, verbis.* Π. 7, 5, 18. p. 448. ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν. 8, 3, 1, 8, 7, 3. p. 551. ¶ 4) Editur pro πέρα. v. ibi. Confunditur etiam c. ὑπό. v. ὑπὸ c. gen. nr. 1. ¶ 11) c. dat. ¶ 1) *apud.* Π. 1, 3, 15. παρά τε τῷ πάππῳ καὶ ἐν Πέρσαις. 1, 4, 18. μένειν παρ' ἑαυτῷ. Zeun. probat lectionem edd. vett. παρ' ἑαυτόν. 3, 2, 9. τὰ νομιζόμενα παρὰ σοὶ ἀποτελεῖν. Muretus παρὰ delet. 4, 5, 11. 5, 1, 7. παρὰ σοί εἰμι. A. 1, 5, 15. τῶν παρὰ βασιλεῖ ὄντων, *qui regem sequuntur.* 1, 9, 16. An. 2, 1, 32. τιμῶμαι παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ ἀνθρώποις. Cf. εἶναι nr. 31. et μένειν. Circumscribit genitiuum, Π. 1, 6, 9. τοῖς παρὰ Κυαξάρῃ χρήμασιν. Margg. Κυαξάρεω. Ier. 11, 13. Sic pronomen possessiuum, Π. 3, 1, 11. τὴν παρ' ἑαυτῷ δύναμιν ἀθροίσασθαι. Oppon. πόρρωθεν, s. πρόσωθεν. 4, 5, 5. A. 1, 7, 4. τὰ παρ' ἐμοὶ αἱρήσεσθαι ἀντὶ τῶν οἴκοι, *vt apud me maneant.* 4, 3, 22. 6, 3, 16. πυθομένους τὰ παρ' ἡμῖν, (Intell. γενόμενα vel simile quid) *audito rerum nostrarum statu.* E. 6, 1, 4. p. 358. An. 3, 11, 14. τῶν παρ' ἐμοί, *quae sunt in mea potestate, quae largiri possum.* ¶ 2) *domi.* Π. 1, 2, 8. οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες, ἀλλὰ παρὰ τῷ διδασκάλῳ. §. 15.

15. 8, 2, 11. θησαυρούς παρ' ἐμοὶ συλλέγοντα. (§. 9. est ἐν τῷ οἴκῳ) §. 12. Ap. 3, 13, 3. O. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθόντας σου — καὶ μὴ ὄντος παρ' ἐμοί. Paulo post est c. gen. εἰ ὕδωρ παρ' ἐμοῦ αἰτοῦντί σοι, *a me*. Sic Ap. 2, 7, 4. τοὺς παρά σοι ἐλευθέρους — δούλους, *quos alere domi debes*, fere i. q. οἰκείους. Cf. εἶναι nr. 31. ¶ 3) *ad*. A. 2, 5, 5. ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει. ¶ 4) *in conspectu*. E. 7, 3, 7. p. 477. τοῦτον παρ' ὑμῖν ἀποκτεῖναι. ¶ 5) In var. lect. est pro ἐπί. v. θάλαττα. ¶ III) c. acc. ¶ 1) *ad*. Π. 1, 3, 12. τῆς παρ' ἐμὲ εἰσόδου. 4, 5, 11. extr. ἦκε πάλιν παρ' ἐμέ. A. 1, 2, 12. 17. 2, 2, 2. 4. 4, 3, 19. παρ' ἀσπίδας, *ad sinistras*. Cf. ἀσπίς nr. 2. E. 1, 3, 9. τοὺς παρὰ βασιλέα πορευομένους. Margg. male παρὰ βασιλέως. §. 11. διέβη παρὰ τὸν Φαρνάβαζον. 1, 4, 12. 2, 1, 9. 4, 5, 5. παρὰ (Margg. περὶ) θάλατταν ἐπορεύοντο. 4, 6, 4. πέμψας παρὰ τὸ κοινόν. Margg. πρὸς τ. κ. quod vsitatius est. Cf. γίγνεσθαι nr. 17. et εἰσιέναι. De interuallo, O. 20, 18. ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ σάδια διακόσια. De tempore, Ir. 9, 11. παρὰ κραυγὴν καὶ παρὰ σάλπιγγα, *cum auditur*. Cf. ἡμέρα. ¶ 2) *erga*. v. νόμιμος nr. 2. extr. vbi all. legunt περί. ¶ 3) *apud, iuxta, prope*. Π. 1, 6, 19. p. 82. παρὰ πόλιν πολεμίαν ἄγειν, *propter ducere*. 2, 1, 2. p. 87. Φρυγίας τῆς παρ' Ἑλλήσποντον. Margg. πρὸς Ἑλλησπόντῳ. 4, 2, 15. τῆς παρ' Ἑλλήσποντον Φρυγίας. Sic 8. 6, 4. (7. 4, 5. est Φρυγίαν τὴν περὶ Ἑλλήσποντον.) 5, 2, 14. παρ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα παριέναι. 5, 4, 19. A. 1, 2, 13. 24. 1, 4, 3. αἱ νῆες ὥρμουν παρὰ (Edd. vett. et MS. Par. et Guelf. κατὰ) τὴν Κύρου σκηνήν. 1, 9, 8. 3, 4, 5. 3, 5. 1. παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν, *secundum*. 5, 1, 7. 6, 2, 1. ἔπλεον παρὰ γῆν, *oram legebant*. §. 11. 6, 3, 7. 7, 2, 6. Λ. 11, 8. παρ' ἀσπίδα καθίσασθαι, *in parte sinistra*. §. 10. παρὰ δόρυ, *in parte dextera*. Αθ. 2, 13. E. 1, 6, 21. παρὰ Διομέδοντα — παρὰ τὸν Πρωτόμαχον, *a latere*. O. 18, 2. παρὰ γῆν τέμνειν, *tief unten*. Oppon. ἀκροτομεῖν. 19, 13. Σ. 1, 8. Ir. 8, 12. παρὰ τοὺς φίλους, *prope castra amicorum*. K. 5, 8. ἐπ' αὐτῶν, ἐν αὐτοῖς, παρ' αὐτά.

τά. §. 20. Similiter παρὰ πότον, A. 2, 3, 9. Σ. 8, 41. *inter bibendum, in compotatione.* it. παρ' οἶνον, *inter pocula.* v. οἶνος, it. σύσασις. ¶ 4) *in conſpectu.* E. 7, 3, 6. παρ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς — ἀπέκτειναν. ¶ 5) *praeter.* Π. 1, 2, 9. ἔχειν τόξα παρὰ τὴν Φαρέτραν. O. 8, 12. γέμει παρὰ πάντα Φορτίων, *praeter haec omnia iam enumerata.* Cf. ζώνη. ¶ 6) *prae, ſupra, plus quam.* Αγ. 5, 3. ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους. Απ. 1, 4, 14. παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, *ad reliqua, cum reliquis comparati.* 4, 4, 1. Επ. 1, 2. Sic Π. 2, 4, 17. extr. cum hortatus eſſet ducem, ne exercitum nimis citato curſu proficiſci iuberet, addit haec: ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας, παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, πάντας παρὰ τοὺς βαδίζοντας τρέχοντας ὁρᾶσθαι. Philelphus vertit: *vbi cornu praeterierit, incitanda eſt acceleratio, vt omnes quoad eos qui ingrediuntur, currere videantur.* Leuncl. in priore editione: *vt quum deinde cornu proceſſerit, quod alios ad feſtinandum excitare debet, omnes in eo milites, collati ad gradatim incedentes, currere videantur.* In altera editione: *incitandis ad feſtinandum aliis multum momenti afferet, ſi gradatim incedentibus his, omnes illi currere videantur.* Hutchinſonus: *vbi cornu proceſſerit, incitamentum erit ad feſtinandum, ſi prae his gradatim incedentibus* (np. vltimis) *omnes illi* (np. priores) *currere videantur.* Nobis vel prior Leunclauii vel Hutchinſoni interpretatio placebat. v. tamen etiam Zeun. qui comma ponit demum poſt πάντας, et παρὰ vertit *iuxta.* ¶ 7) *propter.* Απ. 2, 1, 2. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχήν. Vertunt *ſub illius imperio.* Sed Schütz. παρὰ comparat cum noſtro *bey*, h. e. *quamuis ille magiſtratum gerat.* Cf. ἀρχὴ nr. 2. f. Ιπρ. 1, 5, παρὰ τοῦτο, *propterea.* ¶ 8) *contra.* Π. 1, 6, 6. παρὰ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς ταῦτα εἶναι. §. 19. p. 77. εἰ παρὰ ταῦτα ποιοῖεν. p. 83. παρὰ ἱερὰ καὶ οἰωνούς, *inuitis extis et auſpiciis.* 5, 1, 5. παρὰ τὸ βέλ-

βέλτισον, *laesa virtute.* §. 7. et A. 5, 8, 7. παρὰ τὸ δίκαιον. A. 2, 1, 13. et Ag. 2, 3. παρὰ δόξαν, *praeter opinionem.* A. 2, 4, 3. 2, 5, 13. 6, 6, 15. E. 6, 3, 7. Iερ. 1, 22. Aπ. 1, 3, 4. O. 7, 31. Iπρ. 1, 8. παρὰ καιρὸν, *intempestiue,* vel *plus iusto.* 6, 6. K. 5, 29. Cf. νόμος nr. 1. et πορεύεσθαι nr. 2. ¶ 9) παρ' ὀλίγον ποιεῖσθαι, v. ὀλίγος nr. 5. ¶ 10) c. duobus vel tribus casibus in vna paragrapho, A. 1, 1, 5. ὅσις ἀφικνεῖτο τῶν παρὰ βασιλέως — τῶν παρ' ἑαυτῷ βαρβαρων ἐπεμελεῖτο. 1, 3, 7. παρὰ βασιλέα πορεύεσθαι — παρὰ Ξενίου (i. e. *deserto Xenia*) — ἐστρατοπεδεύσαντο παρὰ Κλεάρχῳ. Aπ. 1, 3, 4.

παραβαίνειν, *violare.* Proprie dicitur de aratoribus, qui delirant, qui non ducunt rectos sulcos, et de curribus, qui transeunt orbitas. v. Albert. ad Matth. 15, 3. Phauorinus: παραβαίνειν τοὺς νόμους, καὶ τὰς σπονδὰς, καὶ τὰ συντιθέμενα, ὡς Ξενοφῶν. Π. 1, 2, 2. ἦν δέ τις τούτων τι παραβαίνῃ. 3, 1, 12. οὐδ' ὁτιοῦν ὧν Ἀστυάγης συνέθετο παραβαίνομεν. 8, 8, 3. τοὺς μεγίστους ὅρκους παραβάς. A. 4, 1, 1. παραβάντος τὰς σπονδὰς βασιλέως. Λ. 5, 2. ἡγούμενος ἥκιστ' ἂν παραβαίνεσθαι τὰ προστατόμενα. E. 2, 4, 29. ὧν ὁμωμόκατε παραβῆναι οὐδέν. Aπ. 4, 4, 13. ἄνομος ὁ ταῦτα παραβαίνων. §. 20. §. 21. παραβαίνοντας τοὺς νόμους. §. 24.

παραβάλλειν, ¶ 1) *proiicere* s. *obiicere escam.* K. 11, 2. ἁλίσκεται — φαρμάκῳ — παραβάλλουσι δὲ τοῦτο οἱ θηρώμενοι περὶ τὰ ὕδατα. ¶ 2) *praetendere.* v. παραβλήματα et παραβρύματα. ¶ 3) *detorquere.* K. 5, 32. lepus, cum prope adsunt canes, καταβάλλει καὶ παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς. Fortassis verti possit *aduertit, admouet,* vt est in versione Alexandrina Prou. 4, 20. ¶ 4) *committere.* Iπ. 9, 8. τοῦ παραβάλλειν ἵππῳ παντάπασιν ἀπέχεσθαι. Leuncl. *ne cum alio equo certaminis causa committatur.* Male Camerar. *nequaquam adigemus ad alios equos.* ¶ 5) *comparare.* Hesych: παραβαλῶ· συγκρινῶ. Cf. Thom. Mag. c. πρὸς, Aπ. 2, 4, 5. πρὸς ποῖον κτῆμα παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθὸς, οὐκ ἂν κρείττων φανείη; 4, 8, 11.

παρα-

παραβάλλεσθαι, *in periculum coniicere.* Schol. Thucyd. 2, 44. παραβαλλόμενοι, εἰσφέροντες. Cf. Abreſch. ad h. l. Heſych. et Suid. Π. 2, 3, 5. p. 119. παρεβαλλόμενοι οὐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον, οὗτοι μὲν ἔντιμον βίον, ἡμεῖς δὲ ἐπίπονον. All. προβαλλόμενοι.

παραβάτης, *e curru pugnans.* Thom. Mag. in v. ἐπίκωποι· ἐν τοῖς ἅρμασιν ὁ μαχόμενος, παραβάτης λέγεται παρ' Ὁμήρῳ. Cf. Heſych. Π. 7, 1, 15. τὰ μὲν (ἅρματα) ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. Cod. Guelf. παραιβάτας, quam formam Homericam praefert Zeun.

παραβλήματα. Palmerius exercitatt. p. 62. explicat *ea, quae ad tegendos milites tenduntur circa nauem in tabulati ora,* ſiue ſint *plutei* (vt Portus in indice vertit) *ex cratibus e vimine textis,* quibus olim vtebantur, ſiue ſint *lintea picta.* Scheffer de re nauali p. 132. *munitionis genus a latere nauium contra vim fluctuum et telorum,* e pellibus fere. Idem putat, eadem vocari παραπετάσματα, περιφράγματα, προκαλύμματα, παραῤῥύματα. E. 2, 1, 14. παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, καὶ τὰ παραβλήματα παραβάλλων. Bryling. παρελαβὼν, pro quo Morus παραβαλὼν ſcribendum cenſet. Pirkhemerus vertit: *obicibus obiectis.* Goldhagen: *die Schutzdecken vorlegen.*

παραβοηθεῖν, ¶ 1) *ad clamorem ſuccurrere,* ſi forte auxilio opus ſit. A. 4, 7, 17. ἐγίγνετο βοή. — ἐδόκει δὴ μεῖζόν τι εἶναι τῷ Ξενοφῶντι· καὶ ἀναβὰς ἐφ' ἵππον, — παρεβοήθει. ¶ 2) *expeditionem facere.* Aθ. 2, 4. πεζῇ παραβοηθῶν. Agitur ibi de inuadenda regione. ¶ 3) *auxiliari.* E. 1, 1, 4. Φυγὴ τῶν Πελοποννησίων ἐγένετο — καὶ ὁ Φαρνάβαζος παρεβοήθει. Cod. Ven. D. Marci habet ἐπεβοήθει.

παραγγελία, *reſponſum.* Imperatoris ad ſuos, E. 2, 1, 3. παραγγέλλειν ἐκέλευεν, ὅτι — ἔχει. κατὰ δὲ τὴν παραγγελίαν ἐῤῥίπτουν — καλάμους.

παραγγέλλειν, ¶ 1) *nunciare, indicare.* E. 2, 1, 3. ἐρωτώντων τινῶν, διατί, παραγγέλλειν ἐκέλευεν, ὅτι τὸν κάλαμον εἶχε. c. πρὸς, A. 6, 3, 13. ταῦτα παραγγέλλουσι (Cod. Eton.

Eton. ἐπαγγέλλουσι) πρὸς τὸν Ξενοφῶντα. Nominatiuus abſolutus E. 2, 2, 2. ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων, np. cladem. Viſitatius dicitur τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλοντος. ¶ 2) *prodere.* A. 1, 8, 11. τὸ σύνθημα παρέρχεται — καὶ ὃς ἐθαύμασε τίς παραγγέλλει. ¶ 3) *denunciare.* Π. 7, 4, 5. ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς παρεσκευάζετο ὡς καθέξων τὰ ἑρύματα — καὶ παρήγγειλεν οὕτως iis quos Cyrus miſerat. ¶ 4) *imperare, praecipere.* Moeris: παρηγγύησεν, Ἀττικῶς· παρήγγειλεν, Ἑλληνικῶς. Π. 1, 2, 5. τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς βασιλέως ἀρχῆς. 6, 2, 5. ἀγορὰν πᾶσι παρηγγέλθαι (ab Aſſyrio) ἐνταῦθα κομίζειν. Λ. 2, 5. εἰ παραγγελθείη, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι. 13, 6. ὁ βασιλεὺς — παραγγέλλει τὰ ποιητέα. E. 2, 3, 16. παραγγείλαντες νεανίσκοις — ξιφίδια ἔχοντας παραγενέσθαι. 3, 3, 7. εἶπεν ὅτι ἐπιθημεῖν οἱ παρηγγελμένον εἴη. 4, 2, 2. 7, 1, 3. Λακεδαιμόνιοι ὅταν παραγγείλωσιν ὑμῖν, np. ſociis Athenienſibus. De vate, E. 2, 4, 11. ὁ μάντις παρήγγειλεν αὐτοῖς μὴ πρότερον ἐπιτίθεσθαι. Saepe de imperatore alioue duce, inprimis ſi ex tempore edicit, quid fieri debeat, ita vt imperium per manus tradatur et accipiatur, non cum claſſico aut a praecone edicatur, ne res hoſtibus innoteſcat, Π. 2, 3, 10. ἐγὼ ἡγοῦμαι, καὶ ὁ πρῶτος λόχος, πρῶτος, — ἕως ἂν παραγγέλλω ἐγώ. 2, 4, 2. τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν. 4, 1, 2. extr. 4, 2, 11. ὁ μὲν τοιαῦτα παρήγγειλεν. §. 13. ἐκέλευσεν — τοῖς αὐτοῦ ἕκαστον δεκαδάρχοις ταῦτα σημαίνειν — τοὺς δὲ δεκαδάρχους τῇ δεκάδι ἕκαστον κελεύειν παραγγέλλειν. §. 19. τὰ παρηγγελμένα ἔπραττον. 6, 3, 4. πρῶτον μὲν ἀρίστᾳ παρηγγύησεν, ἔπειτα δὲ μένοντας — τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν. §. 11. p. 384. 386. A. 1, 5, 13. ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ αὐτοῦ στράτευμα, καὶ αὐθὺς παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα, *ad arma vocat.* Laudat hunc locum Suidas in v. παραγγέλλοντας, et deinde ita pergit: καὶ αὖθις· στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, ἀντὶ τοῦ, καταλέγων, i. e. *conſcribens.* A. 1, 8, 11. Ξενοφῶν ἤρετο Cyrum, εἴ τι παραγγέλλοι. 2, 2, 4. 3, 4, 2. 6, 3, 11. 6, 6, 19. E. 1, 1, 18. 4, 3.

3. 4, 6, 2. 4, 8, 19. πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο, *ex improuiso*. Ιπρ. 2, 6. 7. 4, 9. c. inf. A. 4, 1, 12. παρήγγειλεν ὁ Ξενοφῶν ὑπομένειν. 6, 5, 15. παρηγγέλλετο τὰ ὁράτα ἔχειν. E. 4, 2, 11. c. dat. et inf. Π. 2, 4, 3. παρήγγειλε τῷ πρώτῳ ταξιάρχῳ — τάττειν. 6, 3, 11. p. 384. παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτόν. A. 1, 8, 2. Ag. 1, 31. παρήγγειλε τοῖς ἱππεῦσιν ἐμβαλεῖν. Sed E. 3, 4, 23. melius eſt ἐμβάλλειν. E. 1, 2, 4. 2, 4, 24. 3, 4, 27. c. acc. et inf. Π. 2, 3, 9. παραγγείλας δύο εἰς ἕνα ἰέναι. 2, 4, 2. παραγγείλας τὴν πρώτην χιλιοσυν ἕπεσθαι. E. 2, 4, 22. 4, 1, 10. c. dat. et acc. et inf. Π. 6, 3, 10. παραγγείλατε τοῖς ταξιάρχαις — καθίσασθαι εἰς δύο ἔχοντας τὸν λόχον. A. 1, 2, 1. Ξενίᾳ ἥκειν παρήγγειλε λαβόντα τοὺς ἄνδρας. 5, 2, 10. E. 1, 6, 27. Interdum ita ponitur, vt verbum intelligendum ſit e praecedentibus, Π. 8, 5, 1. συνεσκευάζετο τὴν πορείαν, καὶ τοῖς ἄλλοις παρήγγειλε. A. 4, 3, 13. E. 2, 2, 4. 2, 4, 5. παραγγείλαντες τοῖς ἱππεῦσιν, πρ. ἕπεσθαι f. πορεύεσθαι. 7, 5, 9. παραγγείλας ἡγεῖτο, *imperato itinere*. 7, 4, 13. εὐθὺς παραγγείλαντες ἐβοήθουν, *copiis coactis*. Cf. 4, 6, 10. et paſſim. Interdum intelligi debet λέγων, A. 4, 3, 22. τοῖς παρ' ἑαυτῷ παρήγγειλε — ϑεῖν — ὅτι οὗτος ἄριστος ἔσοιτο. Cf. τάττειν. ¶ 5) *imperata communicare cum aliis, renunciare*. De ducibus minoribus, Π. 2, 4, 1. τῷ δευτέρῳ (ταξιάρχῳ) ἐκέλευσε ταυτὰ τοῦτον παραγγεῖλαι. §. 2. οἱ δὲ πειϑόμενοι ταχὺ παρήγγελλον. 3, 3, 8. ἢ ὑπακούειν τῷ στρατηγῷ ἢ παραγγέλλειν τι. §. 30. 8, 3, 12. ¶ 6) *iubere*. Π. 2, 4, 19. εἴ τίς τῳ ἐντυγχάνοι, ϑαῤῥεῖν παραγγέλλειν. E. 3, 4, 2. τὰς πατρίους πολιτείας παρήγγειλαν, *iuſſerunt rempublicam veteribus legibus reddi*. ¶ 7) Legitur pro ἐπαγγέλλειν. v. ibi nr. 3. et ſupra nr. 1.

παράγγελμα, *praeceptum*. K. 13, 9. τῶν σοφιστῶν παραγγέλματα — φιλοσόφων ἐνθυμήματα.

παράγγελσις, *ex tempore imperatum, edictum ſubitum, quod per manus traditur*. v. παραγγέλλειν nr. 4. c. ἀπὸ, A. 4, 1, 4. ἀναϐάντες ἀπὸ παραγ-

παραγγέλσεως πορευόμενοι ἀφικνοῦνται. Affert hunc locum Suidas in v. ἀπὸ παραγγέλσεως. Ιπρ. 3, 4. 4, 9. ἐξαγωγὰς — ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς. 8, 18. In his ἀπὸ idem esse quod διὰ, patet ex Ιπρ. 4, 9. ἀγαθὸν πρὸς τὸ διὰ παραγγέλσεως δεκαδάρχους καθισάναι — ἵν' ὡς ἐλαχίσοις ἔκκεος παραγγέλλῃ. Cf. ἀπὸ nr. 4. b.

παράγειν, ¶ 1) *praeterducere, praeterire.* Π. 5, 4, 20. οὐ τὸ αὐτό ἐσι προσάγειν τε καὶ παράγειν. All. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur. v. Zeun. E. 4, 5, 11. παρὰ τὴν πόλιν τῶν Κορινθίων τοὺς Ἀμυκλαιεῖς παρῆγεν. ¶ 2) *ducere, deducere, adducere.* Π. 3, 3, 8. ἐπεὶ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, παράγων αὐτοὺς per aciem suam, ἐπεδείκνυε αὐτοῖς. 8, 3, 8. in pompa ἐφείποντο σκηπτοῦχοι — ἵπποι παρήγοντο χρυσοχάλινοι. Leuncl. *praeterea ducebantur.* Saltem sequitur ἐπὶ δὲ τούτοις. A. 3, 4, 7. τὰς μὲν — ὄπιθεν κατασήσας, τὰς δὲ εἰς τὰ πλάγια hostium παραγαγών. 7, 2, 5. ὡς ἂν πλείσους δύνηται, καὶ παραγαγόντα εἰς Πέρινθον. All. intransitiue παραγαγόντας. 7, 6, 3. κελεύει παράγειν legatos. E. 3, 1, 8. 7, 2, 23. Ιπ. 6, 6. Ικρ. 5, 6. ἦν τε ἐσηκὸς ἐπιδεικνύῃς τὸ ἱππικὸν, ἦν τε παράγῃς. §. 7. qui vult videri paucos habere, δεκάδας χρὴ — διαλειπούσας παράγειν, *vnam post alteram ducere.* ¶ 3) *procedere* vel *procedere iubere ex altitudine in longitudinem*, ad porrigendam frontem. Π. 2, 3, 9. παραγγέλλοντα τὸν ὕσερον λόχον παράγειν — εἰς μέτωπον — παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον — οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον. A. 3, 4, 13. παρῆγον ἔξωθεν τῶν περάτων. 4, 6, 4. E. 7, 5, 22. παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον. Ιπρ. 4, 9. τὸ μέτωπον ὅπως μηκύνοιεν — οἱ πεμπάδαρχοι παράγοντες. Cf. ἀσπὶς nr. 2. ¶ 4) In var. lect. permutatur etiam c. διάγειν. v. ibi nr. 1.

παραγίγνεσθαι et παραγίνεσθαι, ¶ 1) *aduenire.* Π. 7, 1, 8. προσέδραμον δὲ καὶ ἄλλοι — ὁ δὲ ἐν τοῖς παραγεγενημένοις ἔλεξε. A. 1, 2, 3. 3, 4, 16. παραγίνονται (all. ἐπιγίγνονται) οἱ βάρβαροι. §. 24. παραγενέσθαι εἰς τὸ πρόσθεν. 7, 7, 18. σοι πρὸς ὃ (all. σοι ἀπό-

ὁπότε) σὺ βούλοιο παραγίγνεσθαι. E. 1, 2, 5. νῆες αἳ ἔτυχον τότε παραγενόμεναι νεωσὶ ἥκουσαι. Sic de militibus, qui opportune aduenientes ſe coniungunt cum ſociis, A. 7, 2, 18. εἰ δέ μοι ὑμεῖς παραγένοισθε. E. 4, 5, 16. De iis, qui iuſſi parent, A. 5, 6, 3. p. 291. οὐ παρεγένοντο βασιλεῖ καλοῦντι. ¶ 2) *venire.* Π. 8, 1, 1. p. 462. νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὅποι ἔδει παρεγιγνόμεθα. ¶ 3) *adeſſe.* A. 1, 1, 11. Πρόξενον ἐκέλευσε παραγενέσθαι. Leuncl. *venire.* 1, 7, 10. παρεγένοντο ἐν τῇ μάχῃ, *proelio interfuerunt.* Λ. 5, 5. μεθ' ὧνπερ ἐλαχίστη αἰδὼς παραγίγνεται. ¶ 4) *intereſſe.* Σ. 1, 1. ἔργα — οἷς παραγενόμενος ταῦτα γιγνώσκω. ¶ 5) *ineſſe.* Ιερ. 1, 28. τὸ ἀγαπητὸν οὐ πάνυ αὐτῷ παραγίνεται, np. quia non habet dignum amore. Απ. 2, 1. 2. τὸ βούλεσθαι σίτου ἅπτεσθαι — ἀμφοτέροις εἰκὸς παραγίγνεσθαι. Non male h. l. verti cum Leunclauio poteſt *accidere.* ¶ 6) *contingere, obtingere.* Π. 4, 1, 8. p. 205. εὐτυχίας ἣ νῦν ἡμῖν παραγεγένηται. Απ. 4, 2, 2. εὔηθες τὸ οἴεσθαι — τὸ προεσάναι τῆς πόλεως ἀπὸ ταυτομάτου παραγίγνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ¶ 7) Confunditur c. συγγίγνεσθαι. v. ibi nr. 7.

παραγιγνώσκειν, *male iudicare.* Απ. 1, 1, 17. οὐδὲν θαυμαστὸν περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς.

παραγράφονται Π. 1, 2, 13. perperam legunt pro περ γράφονται.

παραγωγή, ¶ 1) *deductio.* A. 5, 1, 10. τοῖς πλοίοις ἐχρήσαντο εἰς παραγωγὴν, *ſuorum traiectum.* ¶ 2) *productio* ſ. *traductio ex altitudine in longitudinem,* quae vel ſiniſtra vocatur, quando lochagi non amplius ſunt in fronte, ſed in ſiniſtra phalangis parte, vel dextra, ſi ſunt a dextra parte. v. Arrian. tact. p. 66. Aelian. c. 36. et Suid. Cf. παράγειν nr. 3. Λ. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ — λόγῳ δηλοῦνται, (καὶ) ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται, *anguſtae et altiores.* ¶ 3) *impulſus lenis.* E. 5, 1, 8. ne ſentirent hoſtes, ſe eos ſubſequi nauigando, λίθων ψόφῳ τῶν κελευσῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων καὶ παραγωγῇ τῶν κωπῶν, np. remis ſenſim, non ſubito, in aquam mittendis, quae eſt peruerſa remorum agitatio.

παράδειγμα, *exemplum.* Thom.

Digitized by Google

Thom. Mag: παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου, παραβολὴ ἐπὶ ἀψύχου. Aliter diſtinguit Ammonius p. 109. Cf. Suid. Π. 3, 3, 24. p. 193. παράδειγμα (all. παραδείγματα) αὐτοῖς ἔσεσθε, οἵους χρὴ εἶναι. 7, 5, 26. extr. 8, 1, 13. παράδειγμα τοιόνδε ἑαυτὸν παρείχετο. Αγ. 10, 2. ἡ Ἀγησιλάου ἀρετὴ καλὸν παράδειγμα τοῖς ἀνδραγαθίαν ἀσκεῖν βουλομένοις. Ιερ. 8, 2. K. 12, 18. τοῦτο ἐπιδέδεικται μεγάλῳ παραδείγματι.

παραδεικνύναι, *aſſignare* (pecunias). E. 2, 1, 9. παρέδειξε αὐτῷ πάντας τοὺς Φόρους — οἳ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν. 2, 3, 6.

παράδεισος, *paradiſus*. Eſt vocabulum Perſicum (v. Poll. 9, 13.), non Graecum, vt Suidas ex Etymol. M. tradit. In libris V. T. ter legitur פַּרְדֵּס. Paradiſi autem erant *viuaria ſ. ſepta muris et aquis rigata nemora, vbi omnis generis arbores*, non tantum ἥμερα δένδρα, vt in κήποις, *conſitae erant, et ferae viuae alebantur venationibus deſtinatae*: Cf. Curt. 8, 1, 11. et Reland. de veſtigiis linguae vet. Perſ. in eius diſſertt. miſcell. T. II. p. 210. ſq. Π. 1, 3, 12. et 1, 4, 5. τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία. 8, 1, 13. 8, 6, 6. A. 1, 4, 10. παράδεισος μέγας καὶ καλὸς, ἔχων πάντα ὅσα ὧραι φύουσι. 2, 4, 8. παραδείσου — δασέος πάντων δένδρων. E. 4, 1, 8. θῆραι — ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις. §. 14. παραδείσους δένδρων καὶ θηρίων μεστούς. O. 4, 13. κῆποι — οἱ παράδεισοι καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοὶ, ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει. καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς (rex Perſarum) τὰ πλεῖστα διατρίβει. §. 14. §. 20. ſqq. pulchra deſcriptio eſt, cum Cyrus minor oſtendit Lyſandro τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον. Alius eiusdem Cyri paradiſus, qui erat Celaenis, deſcribitur A. 1, 2, 7. de cuius magnitudine iudicari poteſt e §. 9. vbi Cyrus ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν ἐν τῷ παραδείσῳ. Sic A. 2, 4, 9. ἔσι στράτευμα πολὺ ἐν τῷ παραδείσῳ.

παραδέχεσθαι, *accipere quod per manus traditur*. Π. 7, 3, 1. τοὺς μὲν αὐτῶν ἔταξε τοὺς θησαυροὺς παραλαμβάνειν a Croeſo, τοὺς δὲ — τὰ χρήματα παραδεχομένους ab illis, qui a Croeſo acceperant, ἐφ' ἁμαξῶν ἐ-

πίσκευάσαι. 8, 6, 9. παραδέχεσθαι τὰ φερόμενα γράμματα. Ιπ. 7, 1. ὅταν παραδέξηταί τις ab equiſone τὸν ἵππον ὡς ἀναβησόμενος. Ita edidit Welſ. ex emendatione Leunclauii. Sed in aliis eſt ὅταν παραδέξηται (np. ὁ ἵππος) τὸν ἱππέα ὡς ἀναβησόμενον, i. e. *vbi admiſerit.* Hanc lectionem habet etiam Cod. Lipſ.

παραδιδόναι, ¶ 1) *tradere.* a) per manus, et ab alio accepta, Ιπ. 6, 16. ἐπειδὰν ὁ ἱπποκόμος τὸν ἵππον παραδιδῷ τῷ ἀναβάτῃ. Π. 8, 6, 9. παραδέχεσθαι τὰ γράμματα, καὶ παραδιδόναι. Cf. σύνθημα. b) ad portandum, A. 4, 5, 17. τοὺς ἀσθενοῦντας τούτοις παρέδοσαν κομίζειν. c) ad cuſtodiendum, A. 4, 6, 1. πλὴν τοῦ υἱοῦ — τοῦτον Ἐπιαθένει παραδίδωτι φυλάττειν. 4, 2, 1. τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς, np. ſuis. Sic 4, 6, 1. (Ξενοφῶν) τὸν ἡγεμονα παραδίδωτι Χειρισόφῳ. E. 1, 4, 2. 4, 4, 15. τὴν ἄκραν φυλάττειν αὐτοῖς παρέδωκαν. d) ad regendum vel adminiſtrandum, E. 2, 1, 5. τὰς ναῦς παρέδοσαν Λυσάνδρῳ. §. 10. e) ſucceſſori, E. 1, 6, 2. παρεδίδου ὁ Λύσανδρος τὰς ναῦς — ὅτι θαλαττοκράτωρ παραδοίη — παραδοῦναι τὰς ναῦς. All. ἀναδιδόναι. Cf. ἀναδ. ¶ 2) *in poteſtatem tradere, dedere.* a) arma, Π. 4, 4, 1. τὰ ὅπλα παρεδίδοσαν. §. 2. τοὺς παραδιδόντας. Plerique addunt τὰ ὅπλα. Sed ſunt etiam, qui ἑαυτοὺς legiſſe videantur vel ſaltem ſubintellexiſſe. 5, 1, 12. πολεμίων ἢ ὅπλα παραδιδόντων, ἢ ἑαυτοὺς παραδιδόντων (Cf. διδόναι nr. 4) καὶ τὰ ἑαυτῶν, οὐκ ἂν δέχοιτο. 7, 1, 20. A. 2, 1, 6. 7. 8. 12. 13. 14. 2, 3, 1. 3, 1, 18. b) vrbes et ſimilia, Π. 3, 2, 10. οὐδετέροις τὰ ἄκρα παραδώσω. 3, 3, 20. εἰ ἡττηθήσεσθε, παραδώσετε ταῦτα πάντα τοῖς πολεμίοις, *relinquetis.* 7, 5, 12. παραδιδόασι καὶ τὰς ἄκρας. E. 1, 3, 13. παρέδοταν σφᾶς αὐτούς. 2, 2, 12. τὰς ναῦς παραδόντας. 2, 3, 5. c) volantarie, Π. 7, 3, 1. ὁπόσα παραδοίη Κροῖσος χρήματα. E. 2, 4, 27. d) per proditionem, Π. 5, 4, 21. δύο Φρουρίω — ἔπεισε παραδοῦναι τοὺς φυλάττοντας. E. 7, 3, 2. παραδίδωσι τὸν λιμένα τοῖς Λακεδαιμονίοις. §. 4. §. 7. p. 476. e) coactos et vi ſubactos, A. 3, 4, 1. ὑποχόμενος — παραδώσειν αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας.

Digitized By Google

νας. f) magiſtratibus, iudicibus, populo, ad vltionem poenamue ſumendam, E. 1, 7, 2. καὶ τοὺς ἄλλους χρὴ δεθέντας ἐς τὸν δῆμον παραδοῦναι. 2, 4, 29. 3, 5, 8. p. 181. 4, 5, 5. Cf. ἔνδεκα. ¶ 3) *metiendo tradere, zumeſſen.* Απ. 4, 7, 2. γῆν μέτρῳ ὀρθῶς παραλαβεῖν ἢ παραδοῦναι. ¶ 4) *tradere filium praeceptori erudiendum.* Π. 1, 6, 17. μὲ τοῖς διδασκάλοις παρέδωκας. Σ. 4, 24. ¶ 5) *tradere* a) *imperata.* Π. 2, 4, 1. τῷ δευτέρῳ ἐπέλευσε ταυτὰ τοῦτον παραγγεῖλαι, καὶ διὰ πάντων οὕτω παραδιδόναι ἐπέλευσεν. 3, 3, 27. b) *ſcripto memoriae prodere artem.* Ιπ. prooem. ταυτὰ γνόντες ἐκείνῳ — παραδώσομεν αὐτὰ τοῖς φίλοις. ¶ 6) *committere vtendum.* Π. 7, 4, 7. τοὺς ἵππους παρέδωκε Πέρσαις — συστρατευσαμένοις. Αγ. 4, 3. τὰς αὐτῷ χάριτας ὀφειλομένας τῇ πατρίδι καρποῦσθαι παρεδίδου. Ο. 8, 2. 9, 9. 10. ¶ 7) *tradere* ſ. *relinquere poſteris.* E. 6, 3, 4. τὴν προξενίαν πατρῷαν παρεδίδου τῷ γένει. K. 1, 16. ¶ 8) *offerre, copiam facere.* Π. 1, 6, 19. p. 79. λαμβάνειν — ἀφυλάκτους hoſtes, διῶξαι παραδόντες ἑαυτούς, *vbi ſimulata fuga effecerint, vt ipſos perſequantur hoſtes.* All. παραδόντες. 3, 3, 21. ¶ 9) *reddere, reſtituere.* E. 2, 3, 6. Λύσανδρος τοῖς ἀρχαίοις πολίταις παραδοὺς τὴν πόλιν καὶ τὰ ἐόντα πάντα. 3, 1, 18. 19. 4, 4, 15. τὴν πόλιν καὶ τοὺς νόμους παραδόντες, οἷαν περ καὶ παρέλαβον. ¶ 10) *reddere eruditum.* Απ. 3, 3, 2. hipparchus dicitur τὸ ἱππικὸν τῇ πόλει βέλτιον ποιήσας παραδοῦναι. Sic iocoſe Σ. 4, 43. Σωκράτης — ὁπόσον ἐγὼ ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτον παρεδίδου, i. e. docebat, np. ſorte contentum eſſe. ¶ 11) *vendere.* O. 20, 28. οἱ ἔμποροι ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον — τούτοις αὐτὸν ἄγοντες παραδιδόασιν. ¶ 12) i. q. διδόναι. Π. 4, 6, 6. τὰς περισσὰς σκηνὰς Κύρῳ παρέδοσαν, ὡς τοῖς Πέρσαις γένοιντο. A. 7, 3, 21. παρέδωκε τοὺς ἡγεμόνας. Paulo ante erat: ἡγεμόνας δώσω. Sic de eo, qui dat alicui, quod alteri ademtum eſt, Π. 3, 1, 15. v. ἀρχὴ nr. 2. c. ¶ 13) *tribuere, adſcribere.* Σ. 4, 61. ἐμοὶ παραδίδως τὴν τέχνην; ¶ 14) *concedere, permittere.* A. 6, 6, 18. ἐὰν

ἐὰν οἱ θεοὶ παραδιδῶσί τι, ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Intelligi potest ποιεῖν vel ἐπιχειρεῖν. Hutch. vertit: *si laeti quid portenderint.* c. inf. Π. 7, 1, 6. οὐδὲν θεοὺς αἰτιατέον — παραδεδώκασι γὰρ ἡμῖν πολλά τε καὶ ἀγαθὰ κτήσασθαι. Sic Π. 8, 7, 3. p. 543. in marg. Steph. est παῖδες — οὓς παρέδοσάν μοι οἱ θεοὶ γενέσθαι. Vulgo legitur οὕστερ ἔδοσαν. ¶ 15) In var. lect. permutatur etiam cl. ἀναδιδόναι. v. nr. 1. et ἀναδιδόναι nr. 2. it. c. διδόναι. v. διδ. nr. 4.

*παραδοκεῖν, i. q. δοκεῖν. Aθ. 3, 1. ἐπειδὴ παρέδοξεν αὐτοῖς δημοκρατεῖσθαι. In lexicis deest hoc verbum, et videtur sane praeferenda esse lectio marg. ἐπειδὴ περ δὲ ἔδοξεν.

παράδοξος, *mirus, novus, insolens.* Hesych. et Suid: παράδοξον· θαυμαστὸν, ἀπροσδόκητον. Hesych: παράδοξος· θαυμαστὸς, — ὁ παρὰ δόκησιν λεγόμενος. Π. 7, 2, 6. πάνυ παράδοξα λέγεις, *quae vix possunt intelligi.* Ipp. 8, 19. ὁρῶ τὰ παράδοξα, ἢν μὲν ἀγαθὰ ᾖ, μᾶλλον εὐφραίνοντα, ἢν δὲ δεινὰ, μᾶλλον ἐκπλήττοντα, *quae repente fiunt et praeter opinionem.* Praecedit ἐξαπίνης παραφαινόμενοι.

*παράδρομον, *interuallum retis, quo euadere fera potest.* Poll. 5, 35. διασήματα πρὸς τὰς διαδρομὰς, ἃ καλεῖται παράδρομα. K. 6, 9. venator in retibus παράδρομα συμφράττων.

παραθαλάσσιος, et παραθαλάττιος, *maritimus.* E. 1, 1, 16. φυλακὰς τῆς ἑαυτοῦ παραθαλασσίας γῆς. 4. 8, 7. ἄλλοσε ἀποβαίνων τῆς παραθαλαττίας.

παραθαῤῥύνειν, et παραθαρσύνειν, ¶ 1) *fiduciam s. animum addere.* A. 3, 1, 28. τοὺς στρατιώτας παραθαῤῥύνητε. Cod. Paris. παραθαρτύνητε. E. 6, 4, 7. παρεθάῤῥυνέ τι αὐτοὺς ὁ χρησμός. it. vultu, Π. 7, 1, 9. τῷ προσώπῳ παραθαῤῥύνων. Zeun. e Cod. Guelf. recepit παραθαρσύνων. ¶ 2) *timorem abiicere iubere, bene sperare iubere.* A. 2, 4, 1. παραθαῤῥύνοντες (all. παρεθάρσυνον) — μὴ μνησικακῆσειν βασιλέα. E. 2, 1, 4. παρεθάῤῥυνέ τε (de μισθῷ) καὶ παρῆνει πολλά.

παραθέειν, ¶ 1) *praetercurrere.* Π. 4, 3, 4. p. 231. θηρίον παραθέον. E. 4, 2, 14. παραθέοντας παίοντες. 4, 5, 15. 5, 4, 51. ἐπὶ παραθέοντας (all. vno verbo ἐπιπαραθέοντας) — ἐπέδραμον. ¶ 2) cur-

curſu aſſequi vel *antéuertere*. K. 6, 16. canes Φιλονείκως παραθέουσαι. Leuncl. *procurrentes*. Poſſit etiam verti *accurrentes*. c. acc. A. 4, 7, 8. παρέθει αὐτοὺς Αρισάνυμος. K. 6, 15. ἑαυτὰς παραθέουσαι. Leuncl. *praetercurrentes ſe inuicem*. ¶ 3) i. q. θέειν. K. 6, 19. παραθέων dicitur venator, vt inueniat canes. ¶ 4) De equitibus vertunt *irruere*. E. 7, 1, 10. ἱππεῖς ἄλλος ἄλλη παραθέοντες, ἠκόντιζον προσελαύνοντες.

παραθεωρεῖν, *comparare*. Cf. Thom. Mag. in v. παραβάλλω. c. πρὸς, Απ. 4, 8, 7. πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτόν. §. 11. eſt παραβάλλειν. Cf. interpp. ad Lucian. T. I. p. 839.

παραιβάτης, v. παραβάτης.

παραινεῖν, ¶ 1) *admonere, commonefacere*. c. dat. Π. 3, 3, 18. p. 186. ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι. c. inf. Απ. 1, 3, 8. παρήνει τῶν καλῶν ἀπέχεσθαι. O. 20, 22. K. 13, 9. c. dat. et inf. K. 2, 1. παραινῶ τοῖς νέοις μὴ καταφρονεῖν. ¶ 2) *ſuadere*. Heſych: παραινεῖ· συμβουλεύει. A. 7, 3, 9. εὔνους σοι ὢν παραινῶ. ¶ 3) *cohortari*. A. 5, 7, 19. παραινοῦντος τοῦ Ξενοφῶντος ἔδοξε καθᾶραι τὸ στράτευμα. c. acc. perf. A. 1, 7, 2. Κῦρος — αὐτοὺς παρήνει θαρρύνων τοιάδε. All. αὐτὸς, quod defendit Hutch. quia παραινεῖν iungi ſolet datiuo, ita vt h. l. deberet eſſe αὐτοῖς. Cf. Zeun. c. acc. rei, E. 2, 1, 4. milites ſuos παρεθάρρυνέ τε καὶ παρήνει πολλά. Sed πολλὰ poteſt h. l. commode accipi pro aduerbio. c. inf. E. 1, 1, 18. παρήνεσαν προθύμους εἶναι. 2, 1, 16. c. dat. et inf. Π. 2, 3, 6. ὑμῖν — παραινῶ ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν. ¶ 4) *iubere, imperare*. Ιπρ. 6, 4. ὁπόσα ἐκείνοις παραινοίη. ¶ 5) *praecipere, docere*. Ιπρ. 3, 14. ἔχω τάδε παραινέσαι. K. 12, 14. ἐραθεὶς ὧν ἐγὼ παραινῶ, *de quibus praecipio*. 13, 17. τοὺς ποιοῦντας ἃ ἐγὼ παραινῶ, *de quibus ſcribo*. ¶ 6) In var. lect. eſt pro παριέναι. v. ibi nr. 1.

παραίνεσις, *adhortatio*. Π. 3, 3. 23. οὐδεμία οὕτως καλὴ παραίνεσις.

παραιρεῖν, *adimere, eripere*. Π. 6, 1, 11. τὰ ἐκείνων ὀχυρὰ παραιρεῖν.

παραιρεῖσθαι, ¶ 1) *auferre, adimere*. E. 2, 3, 14. τὰ ὅπλα πάντων παρ-

εἵλον-

εἵλοντο. §. 18. τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παρῃροῦντο. Σ. 4, 40. εἴ μου τις καὶ τὰ νῦν ὄντα παρέλοιτο. Cf. περιαιρεῖσθαι, quocum confunditur. ¶ 2) *abducere, abalienare, auertere.* Απ. 1, 6, 1. τοὺς συνουσιασὰς αὐτοῦ *(ab eo)* παρελέσθαι.

παραισθάνεσθαι, *animaduertere.* c. gen. perf. Π. 4, 2, 15. ὡς παρῄσθοντο τῶν Φευγόντων. Leuncl. *vbi fugere quosdam senserunt.* Zeun. in indice: *e fugientibus didicerunt.*

παραιτεῖσθαι, *deprecari.* Suid: παρῃτεῖτο· ἐλιπάρει, παρεκάλει. Dicitur inprimis de iis, qui culpam deprecantur veniamque petunt. Suid: παραιτεῖσθαι· παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. Thomas: παραιτοῦμαι, τὸ συγγνώμην αἰτῶ, καὶ τὸ ἀπολογοῦμαι. Zonaras in lexico MS. παραιτοῦμαί σε, καὶ παρῃτήσατο αὐτὸν, καὶ παρῃτήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἷον ὅτι, παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν (Απ. 2, 2, 14.)· τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ (Stob. παρασήσεις) συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός. c. περὶ, Α. 6, 6, 16. πέμψαι πρὸς Κλέανδρον παραιτησομένους περὶ τῶν ἀνδρῶν.

παραθάζεσθαι, *prope considere.* Απ. 4, 2, 8. παρκαθεζομένου αὐτῷ Εὐθυδήμου.

παρακαθῆσθαι, *assidere.* Π. 7, 3, 3. αὐτὸς — τετελεύτηκεν, ἐγὼ δὲ — ζῶσα παρακάθημαι. Ε. 5, 4, 7.

παρακαθίζεσθαι, *assidere.* Π. 5, 5, 3. καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος ἤρετο. Ο. 7, 1.

παρακαλεῖν, ¶ 1) *aduocare, arcessere.* a) Π. 5, 2, 3. παρεκάλει πάντας τοὺς Φίλους. 8, 7, 3. p. 551. πάντας ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὐμὸν παρκαλεῖτε. Α. 5, 6, 8. Σιλανὸν παρακαλέσας τὸν μάντιν, ἐθύετο. Απ. 2, 10, 2. ἐάν τις κάμνῃ — παρκαλεῖς ἰατρούς. Σ. 2, 21. ἐμὲ παρακάλει, ἵνα σοι συμμανθάνω. b) ad consilium, Π. 8, 5, 11. συνέλεξε Καμβύσης τοὺς γεραιτέρους — παρεκάλεσε δὲ Κῦρον. Α. 1, 6, 5. Κλέαρχον δὲ καὶ παρεκάλεσε σύμβουλον. §. 6. 5, 6, 1. c) in concionem, Π. 3, 1, 4. συνεκάλει τοὺς — τῶν Περσῶν — παρεκάλει (marg. προσεκάλει) δὲ καὶ εἴ τις τῶν Ἀρμενίων. Ε. 2, 4, 6. ἐς τὸ Ὠιδεῖον παρεκάλεσαν τοὺς

τοὺς ὁπλίτας καὶ τοὺς ἄλλους ἱππέας. d) ad belli pugnaeque ſocietatem, Π. 1, 5, 7. p. 52. εἰς τόδε τὸ τέλος κατέσην, καὶ ὑμᾶς παρεκάλεσα. Antea dicebatur προσαιρεῖσθαι, *ſocium belli ſibi adſumere.* 2, 1, 2. p. 87. Κᾶρας — παρακληθέντας οὗ Φασιν ἔπεσθαι. 3, 3, 18. p. 187. ἐφ' ἃ αὐτοὺς παρακεκλήκαμεν. 5, 5, 7. παρεκάλουν σε, ὅπως κοινῇ αὐτοὺς διώκοιμεν. A. 4, 7, 7. E. 3, 5, 8. p. 180. παρεκάλουν ἡμᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ, *ad bellum contra Piraeum.* p. 184. 6, 4, 2. 7, 1, 12. 7, 4, 28. 7, 5, 3. ¶ 2) *rogare.* Π. 4, 5, 17. συνδιαμένειν παρακαλεῖτε. Sic de precibus ad Deum, E. 2, 4, 10. p. 111. ὅταν τὸν Ἐννάλιον παρακαλέσωμεν, np. paeane cantato. ¶ 3) *inuitare.* A. 6, 1, 2. ἐπὶ ξενίᾳ ἐδέχοντο αὐτούς. παρεκάλεσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων οὓς ἐδόκει δικαιότατον εἶναι. c. εἰς, Π. 7, 1, 7. εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακαλέσαιμεν. c. ἐπὶ, Π. 4, 6, 2. p. 257. ἐπὶ ξήραν αὐτὸν παρακαλέσας. Λ. 6, 3. ¶ 4) *hortari, incitare.* Π. 1, 4, 15. παρακαλοῦντι ὀνομασὶ ἕκασον. 2, 1, 5. οἱ Πέρσαι παρακληθέντες (all. παρασχόται, quod defendit Zeun.) ὑπὸ Κύρου μᾶλλον ἢ ὑφ' ἡμῶν παρακαλούμενοι. §. 7. A. 3, 1, 25. 30. 6, 5, 14. E. 7, 1, 23, c. εἰς, Π. 7, 1, 9. παρακάλει τοὺς σὺν σοι εἰς τὴν ἐμβολήν. c. ἐπὶ, A. 3, 1, 16. παρακαλοῦντας ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα. In ſeqq. eſt ἐξορμᾶν. 7, 6, 16. Λ. 14, 6. O. 3, 7. ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν — ἀναπείθοντα συνθεᾶσθαι· ἐπὶ δὲ τοιοῦτον οὐδέν με πώποτε ἔργον παρεκάλεσας. Hic poſſit etiam verti *inuitaſti.* c. inf. Π. 3, 3, 26. παρεκάλουν ἀλλήλους ἕπεσθαι. A. 5, 6, 9. Απ. 1, 2, 55. 2, 10, 1. ¶ 5) *excitare, augere.* Π. 7, 5, 9. πίτταν καὶ συππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. ¶ 6) *participem facere.* c. εἰς, O. 9, 12. ὅτ' εὐφραινοίμεθα — μεταδιδόντες, καὶ εἴ τι λυπηρὸν εἴη, εἰς ταῦτα παρακαλοῦντες, *ad ſocietatem quaſi triſtitiae aduocantes.* c. ἐπὶ, Σ. 4, 50. ὅταν τι ἀγαθὸν ἔχωσι, παρακαλοῦσί με ἐπὶ ταῦτα. ¶ 7) i. q. καλεῖν. A. 2, 5, 7. οἱ στρατηγοὶ παρεκλήθησαν εἴσω. ¶ 8) *poſtulare, requirere, deſiderare.* Dicitur de rebus, O. 9, 3.

ὁ θάλαμος — τὰ πλείσου ἄξια σκεύη παρεκάλει. Eodem modo adhibetur καλεῖν et ποθεῖν. ¶ 9) In var. lect. eſt pro καλεῖν. v. καλεῖν nr. 2.

παρακαταθήκη, *depoſitum*. Thomas Mag. et παραθήκην ait recte dici, et παρακαταθήκην. Sed Moeris rectius hoc Atticis tribuit, illud reliquis Graecis. v. Phrynich. p. 138. Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 1. et Raphel. ad 1 Timoth. 6, 20. A. 5, 3, 8. ἀποδίδωσι τὴν παρακαταθήκην αὐτῷ, np. pecuniam. Π. 6, 1, 19. Artabazus eam feminam, quae Araſpae cuſtodienda tradita erat, eleganter nominat παρακαταθήκην. quem locum imitatur Charito 5, 9. Αγ. 4, 4. παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν dicuntur, qui beneficium acceperunt.

παρακατακεῖσθαι, *iuxta accumbere*. Π. 2, 2, 16. τὸ μειράκιον τὸ παρακατακείμενόν σοι, h. e. τὸν παράκλιτην σου.

παρακατατίθεσθαι, *tanquam depoſitum tradere*, vt fideliſſime ſanctiſſimeque cuſtodiatur aliquid. E. 6, 1, 2. σασιάσαντες παρακατέθεντο αὐτῷ τὴν ἀκρόπολιν. §. 6. τὴν ἀκρόπολιν — ὅπως τοῖς παρακαταθεμένοις διασώζῃ. 7, 4, 1. Ιερ. 1, 12. τὰ οἴκοι — ἄλλοις παρακαταθεμένους ἀποδημεῖν. Απ. 4, 4, 17. τίνι — παρακαταθέσθαι ἢ χρήματα, ἢ υἱούς, ἢ θυγατέρας. Σ. 8, 36. χάριτας παρακατατίθεσθαι. Thucydides 1, 128. dicit εὐεργεσίαν κατατίθεσθαι. Ιπ. 4, 1. ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ αὐτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται, Cf. πιστεύειν et κατατίθεσθαι.

παρακεῖσθαι, *iuxta poſitum* ſ. *ſitum eſſe*. A. 7, 3, 11. ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους.

παρακελεύεσθαι, ¶ 1) *adhortari aliquem, vt aliquid faciat*. Differt enim ab ἐπικελεύειν. v. ibi, et Fiſcher, ad Plat. Phaed. 4, 17. Π. 2, 4, 17. extr. ὑπομένοντάς τινας παρακελεύεσθαι. 7, 3, 3. ἐγὼ πολλὰ διεκελευόμην αὐτῷ οὕτω ποιεῖν — ἐγὼ δὲ ἡ παρακελευομένη. c. dat. Π. 8, 6, 6. ὧν νῦν ὑμῖν παρακελεύομαι, οὐδὲν τοῖς δούλοις προσάττω. Ο. 5, 16. παρακελεύεσθαι πολλάκις οὐδὲν ἧττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν, ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις. c. inf. A. 4, 7, 15 παρεκελεύετο αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν. E. 3, 1, 18. c. dat. et inf. A. 1, 7, 8.

Digitized by Google

7, 8. παρεκελεύοντο αὐτῷ πάντες μὴ μάχεσθαι. E. 1, 1, 16. Φαρνάβαζος — τῷ τῶν Πελοποννησίων στρατεύματι post cladem παρακελευσάμενος μὴ ἀθυμεῖν. Σ. 1, 16. τῇ ψυχῇ παρακελευσάμενος θαῤῥεῖν, ὅτι ἔσονται συμβολαί. Est more Homerico dictum (v. διακελεύεσθαι), sed iocose. Saepe legitur de imperatore, suos ante proelium vel in proelio adhortante et confirmante, Π. 3, 3, 20. παρελαύνων τοιάδε παρεκελεύετο· ἄνδρες etc. §. 24. p. 192. ἐὰν τὰς ψυχὰς αὐτῶν παρακελευσάμενος ἀμείνους ποιήσῃς. Accusatiuus τὰς ψυχὰς pendet a verbo ποιήσῃς. A. 8, 4, 28. E. 7, 1, 20. παριόντα πρὸ τῶν λόχων τοιάδε παρακελεύσασθαι. c. dat. Π. 3, 3, 22. ὅτι — παρακελεύοιτο τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι πολλά τε καὶ ἰσχυρὰ, *copiose et grauiter*. §. 29. E. 1, 1, 4. 9. παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη ναυμαχεῖν. Post αὐτοῖς intelligi potest λέγων, vt supra in v. παραγγέλλειν nr. 4. c. dat. et inf. Π. 5, 2, 15. p. 286. ὅσῳ ἂν μᾶλλον αὐτοῖς θαρσεῖν παρακελεύῃ. A. 1, 8, 8. 3, 4, 29. E. 4, 8, 8. 5, 4, 43. it. de magistratibus, Απ. 4, 4, 16. αἵ τε γερουσίαι καὶ οἱ ἄριστοι ἄνδρες παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν. De militibus et ciuibus mutuo se cohortantibus, Π. 7, 1, 17. πολλὴ βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων. A. 4, 2, 8. παρακελευσάμενοι ἀλλήλοις, προσβάλλουσι. E. 7, 2, 19. 7, 4, 34. παρακελευσάμενοι αὐτοῖς καθίσταντο εἰς τοὺς Ἐπαρίτους. Sed Λ. 13, 9. iuuenes Lacedaemonii παρακελεύονται τῷ ἐνωμοτάρχῃ. ¶ 2) Paulo durius videbatur E. 1, 7, 10. p. 59. ὁ χειμὼν διεκώλυσε μηδὲν πρᾶξαι ὧν οἱ στρατηγοὶ παρεκελεύσαντο, *decreuerant, iusserant*. Non vero contemnenda lectio παρεσκευάσαντο, quae est in margg. ¶ 3) Bis legitur pro διακελεύεσθαι. v. διακ.

παρακέλευσις, *adhortatio*. ad milites ante proelium, Π. 3, 3, 23. αἱ τοῦ Ἀσσυρίου παρακελεύσεις. in ludis, A. 4, 8, 21. In var. lect. est pro παρόρμησις. v. ibi.

παρακελευσμὸς, *cohortatio*. Π. 3, 3, 26. μεστὸν τὸ στράτευμα παρακελευσμοῦ.

παρακινδυνεύειν, *audere, temere periculum adire*. E. 7, 3, 5. παρεκινδύνευσάν τινες, καὶ ἀπο-

ποσφάττουσιν αὐτόν. c. inf. E. 3, 5, 9. ὅτι παρακινδυνεύσοιεν χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι.

παρακινεῖν, *dimoueri, deflectere.* Saepe enim ponitur paſſiue. v. Viger. 5, 1, 8. Docuit autem Caſaub. ad Athenae. p. 842. ſaepe ellipſin eſſe in hoc verbo, ſupplendam vocabulis τοῦ καλοῦ vel τοῦ προσήκοντος, vt ſit *deflectere de via virtutis.* E quo patet, παρακινεῖν recte dici eos, qui vehementi aliquo ac pene furibundo affectu agitantur. De amore quidem legitur Aπ. 4, 2, 35. πολλοὶ διὰ τὸ κάλλος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακεκινημένων διαφθείρονται, *ab iis qui formoſorum amore capti ſ. perciti ſunt.*

παρακλίτης, *qui iuxta aliquem accumbit.* Π. 2, 2, 16. σύνδειπνον ἀγόμενον, καὶ παρακλίτην πεποιημένον. Synonymum eſt παρακατακείμενον.

παρακμάζειν, ¶ 1) *defloreſcere, marceſcere.* Σ. 8, 14. τὸ τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ παρακμάζει. 4, 17. τὸ κάλλος ταχὺ παρακμάζον. ¶ 2) *propter ingraueſcentem aetatem debilitari.* Dicitur de iis, qui aetatem nubilem primam praetergreſſi ſunt. v. Wetſt. ad 1 Corinth. 7, 36. Aπ. 4, 4, 23. σπέρματα — τῶν μήπω ἀκμαζόντων ἢ τῶν παρηκμακότων.

παρακολουθεῖν, ¶ 1) *ſequi.* E. 4, 2, 8. δορυφόροι τὰ ὅπλα ἔχοντες παρηκολούθουν σπουδῇ Ageſilaum. 4, 5, 6. παρηκολούθουν φύλακες τῶν αἰχμαλώτων. Σ. 8, 23. amans ἀεὶ προσδεόμενος φιλήματος παρακολουθεῖ. Cf. Poll. 3, 68. 69. ¶ 2) *comitari.* A. 3, 3, 4. οἰκείων τις παρηκολούθει, *comes datus erat.* ¶ 3) *inſequi hoſtem iter facientem.* A. 4, 4, 4. Τηρίβαζος παρηκολούθει ἔχων τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, np. inſidias ſtructurus. E. 5, 4, 54. θρασέως παρακολουθούντων τῶν πελτασῶν, vt in itinere hoſtem vexarent. ¶ 4) *locum habere.* De praeceptis, Iπ. 8, 14. ἔσι μὲν τοῦτο ἐν βραχεῖ εἰπεῖν, δι' ὅλης δὲ τῆς ἱππικῆς παρακολουθεῖ.

παρακομίζειν, ¶ 1) *adueheré.* E. 5, 4, 61. ὁ σῖτος τοῖς Ἀθηναίοις οὕτω παρεκομίσθη. ¶ 2) *deducere.* E. 1, 4, 3. πέμψαντες Ἀριοβαρζάνει παρακομίσαι αὐτοὺς ἐκέλευον. ὁ δὲ ἀπήγαγεν ἐς Κίον. Morus: *deportandos curare.*

παρα-

παρακομίζεσθαι, *ſibi aduehere.* E. 5, 4, 57. εὐπόρως σῖτον παρεκομίζοντο.

παρακονᾶν, videtur idem eſſe quod ἀκονᾶν, *acuere.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὁ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ, *animum ſimul fortiorem reddit.*

παραλαμβάνειν, ¶ 1) *accipere.* a) ab aliis tradita, Π. 3, 2, 10. οὗτοι παραλήψονται πάλιν τὰ ἄκρα in pace. 7, 2, 5. τοὺς ἐμοὺς θησαυροὺς καὶ παραλαμβανέτωσαν οἱ σοὶ Φύλακες παρὰ τῶν ἐμῶν Φυλάκων. 7, 3, 1. 8, 6, 9. παραδέχεσθαι τὰ γράμματα — καὶ παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους, καὶ ἄλλους πέμπειν. Vnde ſaepe refertur ad παραδιδόναι, vt Π. 4, 6, 1. οἱ ἐπὶ τῷ ὅπλα παραλαμβάνειν τεταγμένοι ἐκέλευον παραδιδόναι. E. 4, 4, 15. Απ. 4, 7, 2. γῆν μέτρῳ ὀρθῶς παραλαβεῖν, *ſich zumeſſen laſſen*, ἢ παραδοῦναι b) a parentibus, Π. 1, 1, 4. τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληφότων. Cf. nr. 3. et E. 7, 1, 20. et 7, 4, 9. c) ad vendendum, A. 7, 6, 30. παραλαβὼν τὰ χρήματα, praedam, — ταῦτα ἀποδόμενος. Niſi malis h. l. exponere: *iniuſte capere.* d) ad erudiendum, Απ. 2, 1, 1. παιδεύειν παραλαβόντα δύο τῶν νέων. O. 7, 41. Iπ. 11, 13. e) ad faciendum ſ. elaborandum, O. 7, 6. ἔριᾳ παραλαβοῦσα ἱμάτιον ἀποδεῖξαι. ¶ 2) *in fidem accipere deditos.* Π. 7, 5, 12. παραδιδόασι τὰς ἄκρας. ὁ δὲ Κῦρος τὰς ἄκρας εὐθὺς παρελάμβανε. E. 3, 1, 13. 4, 3, 8. ¶ 3) *ſuscipere adminiſtrandum.* Π. 8, 3, 20. παρελαμβάνειν πάντα ἤθελε, ἀεὶ πλειόνων ἐπιμελούμενος. E. 3, 1, 10. 7, 3, 7. p. 476. παραλαβὼν τὰ ἱερὰ — κενὰ ἀπέδειξε. O. 1, 4. Sic de ſucceſſore; Phauorin: παραλαμβάνω κοινῶς λέγεται τὸ διαδέχομαι. A. 6, 4, 8. Χειρίσοφος τετελευτήκει — τὰ δ' ἐκείνου Νέων παρελάμβανε. 7, 8, 14. Θίμβρων παρέλαβε τὸ στράτευμα. E. 1, 1, 23. οἱ διάδοχοι παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα. 4, 8, 11. 5, 1, 3. 6, 4, 35. αὐτὸς παρέλαβε τὴν ἀρχὴν antecеſſore interfecto. O. 21, 5. Cf nr. 1. b. et βασιλεία. ¶ 4) *vxorem ducere.* Refertur enim ad parentes, a quibus in matrimonium datur filia. v. Wetſten. ad Matth. 1, 20. O. 7, 5. ἐπισαμένην αὐτὴν παρέλαβον.

λαβον. Antea dicebatur: τὴν γυναῖκα ἐπισαμένην ἔλαβες παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. ¶ 5) *inuenire, nanciſci.* Π. 1, 1, 4. Κῦρος παραλαβὼν τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη αὐτόνομα ὄντα — κατεδουλώσατο. Αγ. 1, 36. παραλαβὼν πάσας πόλεις, ἐφ' ἃς ἄρχων ἐξέπλευσε, ἐσωσιάζουσας. Λ. 5, 2. ¶ 6) *occupare.* a) vrbem vacuam, E. 4, 8, 11. Πρόκινος ἐξέλιπε τὸ Ῥίον· Λακεδαιμόνιοι δ' αὐτὸ παρέλαβον. b) vi, A. 7, 7, 4. παρ' ἡμῶν ἐκόντων κατὰ κράτος παρελάβετε (τὴν χώραν), *nos expugnatam vobis conceſſimus.* E. 6, 3, 5. p. 385. παρελάβετε τὴν Καδμείαν. 7, 4, 11. Sic E. 3, 1, 24. τὴν Μανίας οἴκησιν, ἣν παρειλήφει ὁ Μειδίας. Ipſe enim ſe ſucceſſorem fecerat. c) proditione, Π. 5, 4, 2. in margg: τὸ χωρίον παρέλαβε. In reliquis eſt καταλαμβάνει. 7, 4, 3. παρέλαβε τὰ ἐρύματα ἀμφοτέρων. ¶ 7) *edoceri, diſcere.* Heſych: παρέλαβες· ἐπαιδεύθης. Απ. 3, 5, 22. πολλά σε τῶν πατρώων στρατηγημάτων παρειληφότα. ¶ 8) *ſecum ſumere.* Π. 1, 4, 15. πολλοὺς παρελάμβανε venaturus. A. 7, 2, 9. παραλαβὼν Πολυκράτην — ᾤχετο, *cum Polycrate.* §. 11. Σ. 8, 11. Ιπρ. 4, 6. Cf. σύνδειπνος. ¶ 9) *ſibi adiungere, ſocios facere.* Λ. 9, 4. κακὸν σύσκηνον παραλαβεῖν. Leuncl. *admittere.* E. 4, 2, 6. Λακεδαιμόνιοι — προϊόντες καὶ παραλαμβάνοντες τὰς πόλεις, πλείονές τε καὶ δυσμαχώτεροι γίγνονται. §. 7. ¶ 10) In var. lect. permutatur c. παραβάλλειν. v. παραβλήματα et παραρρύματα. it. c. λαμβάνειν. v. ὅπλον nr. 1. g.

παραλείπειν, ¶ 1) *relinquere, reliquum facere.* A. 6, 3, 12. ἔκαιον — εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν. E. 4, 6, 4. ὡς — δηώσοι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ παραλείψοι οὐδέν. ¶ 2) *praeterire, aberrare.* K. 3, 6. canes παραλείπουσι τὸν λαγώ. 6, 25. λαγὼ ζητεῖν — μὴ παραλείποντα μηδὲν, ὧν ἡ γῆ ἀνίησιν — ὅπως ἂν μὴ παραλειφθῇ. ¶ 3) *negligere, omittere.* Π. 8, 6, 8. ἤν τι τῶν τεταγμένων παραλίπῃ. Λ. 12, 7. Απ. 3, 6, 5. πρόσοδοι — παραλείπονται, *neglecti intercidunt.* c. adiect. Π. 1, 4, 9. οὐδένα ἀτημέλητον παρέλιπεν, *quemlibet curauit.* E. 6, 5, 41. παρέλιπεν ἀφύλακτον, *haud nec praeſidiis firmauit.*

Digitized by Google

¶ 4) *praetermittere oratione.* Π. 5, 3, 21. ἓν παραλέλειπτο. All. παραλέλειπται, all. παραλείπεται, vt ſaepe apud hiſtoricos praeſens ponitur pro praeterito. A. 6, 6, 10. ἐάν τι ἐγὼ παραλείπω in defenſione. Λ. 6, 3. μὴ παραλιπεῖν ſcribendo. Αϑ. 3, 5. Απ. 1, 6, 1. 3, 6, 6. τοῦτο παρέλιπες in cónſiderando. Iπ. prooem. Iπρ. 3, 3. c. adi. Απ. 4, 2, 9. ἵνα μηδὲ τοῦτο παραλείπωμεν ἄσκεπτον.

παραλειπτέον, *ſilentio praeterire oportet.* Αγ. 8, 3. τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ ὡς ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον.

παράλλαξις, v. μετάλλαξις.

παραλλάττειν, ¶ 1) *curſum declinare.* Π. 1, 4, 21. ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφϑασαν, *declinato curſu effugerant.* ¶ 2) *praeterire.* Heſych: παραλλάξας· ἐνηλλαγμένως παρελϑών. c. acc. E. 5, 1, 12. παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Suidas in v. παρήλλαξεν, vbi videtur hunc locum in mente habuiſſe, interpretatur παρῆλϑον. Cf. Thom. Mag. p. 692.

παράλληλος, *mutuus.* E. 5, 2, 12. p. 301, ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις.

παράλογος, *inopinatus.* Suid: παράλογον· παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν. Λ. 5, 3. in conuictu publico πολλὰ παράλογα γίγνεται ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων, *multa praeter exſpectationem fiunt ex iis, quae venatione capta ſunt.* Intelliguntur ciborum genera. Plutarch. in Lycurgo c. 12. ϑύσας τις ἀπαρχὴν, καὶ ϑηρεύσας, μέρος ἔπεμψεν εἰς τὸ συσσίτιον. Fr. Portus explicabat perperam de flagitiis, deceptus vitioſa lectione ἀργευομένων. Cf. ὀλίγος nr. 5.

παραλόγως, *temere, non recte.* Πο. 5, 2. οὗτοι παραλόγως σκοποῦσιν. Ita emendauit Leuncl. cum antea legeretur παρ' ἀγγέλλῳ.

πάραλος, *nauis publica ſacra*, in portu ſemper ad ſoluendum parata. Harpocrat: πάραλος· μία τῶν παρ' Ἀϑηναίων πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν. Schol. Ariſtoph. ad aues v. 1264. ἡ πάραλος τὰς ϑεωρίας ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ ἐς ϑυσίας πεμπόμενα. Erat eadem velociſſima. v. Etymol. M. et Suid. it. Meurſ. lectt. Att. 2, 7. et

et Bergler. ad Alciphr. p. 43. E. 2, 1, 18. eſt in claſſe Cononis, et cum eo fugit. §. 19. et 2, 2, 2. Athenas nauigat, cladem nunciatura. 6, 2, 8. Iphicrates, vrgente neceſſitate, vt claſſem augeret, προσέλαβε — καὶ τὴν πάραλον, καὶ τὴν Σαλαμινίαν. v. Σαλαμινία.

παραλύειν, *ſoluere*. K. 6, 14. λῦσαι μίαν κύνα — ἐὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν. Fr. Portus: *ſociam ei addito*.

παραλύεσθαι, *detrahere*. A. 5, 1, 6. v. πηδάλιον.

παραλυπεῖν, ¶ 1) *moleſtum eſſe aduerſando*. A. 2, 5, 6. ἐβούλετο τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοὺς παραλυποῦντας ἐκποδὼν εἶναι, *qui auertere ſtuderent militum animos*. ¶ 2) *laedere, nocere, lucro priuare*. Πο. 4. 32. ὡς τὸ δημόσιον παραλυπήσῃ τοὺς ἰδιώτας, ἢ οἱ ἰδιῶται τὸ δημόσιον. K. 5, 5. οὐ παραλυποῦσι τῶν καρπῶν αἱ ὀσμαὶ, *canibus non odorem veſtigiorum auferunt*.

παραμείβεσθαι, ¶ 1) *mutare*. A. 1, 10, 7. βασιλεὺς παραμειψάμενος εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα, *mutata phalangis forma, quam prius habuit*. Videtur enim Hutch. vtrumque verbum recte referre ad τὴν φάλαγγα. ¶ 2) *praeterire*. Π. 5, 4, 21. τὴν πόλιν παραμειβομένου τοῦ στρατεύματος.

παραμελεῖν, *negligere, negligenter curare*. A. 7, 8, 7. τὰ ἀνδράποδα ἀπέδρα αὐτοὺς παραμελοῦντας ὡς τὸν Ἀσιδάτην αὐτὸν λάβοιεν. Intell. τῶν ἄλλων, *dum caetera negligebant*. O. 20, 10. οἱ μὲν ἐπιμελοῦνται — οἱ δὲ παραμελοῦσι. c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 55. μὴ παρημελημότα με τῶν θεῶν, *non neglectis diis*, i. e. conſultis. Eſt enim λιτότης. All. verbis με et τῶν interponunt articulum τά. 1, 6, 12. p. 63. A 2, 5, 2. p. 109. τούτων (ὅρκων) παρημελημώς. Απ. 2, 2, 14. εἴ τι παρημέλημας τῆς μητρὸς, *non ſatis reueritus es et coluiſti*.

παραμένειν, ¶ 1) *manere, non abire*. Απ. 3, 2, 3. ἡδέως παρέμενε Socratem auditurus. De eo, qui patria non excedit, A. 2, 6, 1. Κλέαρχος, ἕως πόλεμος ἦν τοῖς Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς Ἀθη-

Ἀθηναίους, παρέμεινεν. De ſocio, qui non deſerit ſocios, E. 7, 1, 18. De ciuibus et militibus praefectum non deſerentibus, Π. 4, 2, 19. p. 224. Φροντίδα παρέχοντες ſocii, εἰ παραμενοῦσι in hac expeditione — διὰ τὰ κέρδη ἥδιον ἡμῖν παραμενοῦσι. 5, 5, 2. Κυαξάρης σὺν τοῖς παραμείνασι ἱππεῦσι, *qui non cum Cyro iuerant.* §. 14. εἰ θελήσειαν οἱ σύμμαχοι παραμεῖναι, *non finire expeditionem.* O. 4, 19. ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν. De ſeruis fidelibus, O. 3, 4. οἰκέτας ἔνθα μὲν ἀποδιδράσκοντας, ἔνθα δὲ ἐθέλοντας παραμένειν. ¶ 2) Π. 7, 5, 15. perperam, vt videtur, nonnulli habent παραμένετε ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα — παρέμενον, pro περιμένετε et περιέμενον.

παραμηρίδιον, *femoralia, femorum tegumentum et munimentum.* Pollux 1, 140. refert etiam inter arma equi ipſius, nec Xenophon ſemper tribuit equitibus. Cf. Arrian. tact. p. 14. A. 1, 8, 4. ἱππεῖς ὡπλισμένοι θώραξι — καὶ παραμηριδίοις. Ιπ. 12, 10. Equis tribuuntur Π. 6, 4, 1. ſed equitibus ſimul erant alia equi arma pro femoralibus, Π. 7, 1, 1. οἱ ἵπποι προμετωπιδίοις καὶ προσερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις· τὰ δ' αὐτὰ ταῦτα καὶ παραμηρίδια ἦν τῷ ἀνδρί. Ιπ. 12, 8.

παραμόνιμος, *conſtans, fidelis, non fugiens.* Απ. 2, 4, 5. ἀνδράποδον εὔνουν καὶ παραμόνιμον. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ καὶ ἡδονῇ τὸ θηρίον τοῦτο (amicus) ἁλώσιμόν τε καὶ παραμόνιμόν ἐσιν.

παράμονος i. q. παραμόνιμος. Απ. 2, 10, 3. ὑπηρέτην ἑκόντα τε καὶ εὔνουν καὶ παράμονον. Valckenarius veretur vt haec forma Graecis in vſu fuerit, et reponendum putat παραμόνιμον. At Heſych. habet: παράμονος· καρτερός.

παραμυθεῖσθαι, ¶ 1) *benigne alloqui.* Π. 3, 1, 13. οὓς ἂν Φοβηθῶσιν ἄνθρωποι, τούτοις οὐδὲ παραμυθουμένοις ἀντιβλέπειν δύνανται. ¶ 2) *bene ſperare iubere, verbis animum excitare et addere.* E. 4, 8, 28. ταῦτα παραμυθησάμενος ἦγεν αὐτούς, *his promiſſis.* Leuncl. *hac omnibus ſpe recreatis.* K. 6, 25. τὰς κύνας ἐγκελεύοντα, παραμυθούμενον τὴν Φιλάνθρωπον, πολλά· τὴν αὐθάδη, ὀλίγα

ὀλίγα. Fr. Portus: *blandientem*, quod hic non placet. c. ὡς, E. 4, 8, 2. παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις, ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσαιεν. Intell. ὑπιχνούμενοι vel ſimile verbum, a quo pendeat ὡς. Morus: *tranquillabant eos hac promiſſione.* ¶ 3) *conſolari.* Απολ. 26. παραμυθεῖται (exemplo) ἔτι με καὶ Παλαμήδης. Σ. 1, 16. ¶ 4) *blandis verbis lenire.* K. 6, 10. τὴν ὀργὴν τῶν κυνῶν παυέτω, μὴ ἀπτόμενος, ἀλλὰ παραμυθούμενος.

παραμυθία, *adhortatio.* Αγ. 5, 3. ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους, νομίζων πάντα τοιαῦτα παραμυθίαν εἶναι τοῖς στρατιώταις.

παράνοια, *dementia.* Απ. 1, 2, 49. παρανοίας ἑλόντι τὸν πατέρα. §. 50. dicitur μανία. 3, 9, 6. dicit Socrates, τοὺς πλείστους — τὴν μεγάλην παράνοιαν μανίαν καλεῖν.

παρανομεῖν, *leges violare, contra leges facere.* Απ. 4, 4, 4. παρανομῶν ζῆν. c. εἰς, E. 2, 1, 22. ἀρξάμενος ἐς Ἕλληνας παρανομεῖν. c. acc. Λ. 8, 4. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἤν τινα αἰσθάνωνται παρανομοῦντά τι, np. contra leges artis. E. 2, 1, 21. ἃ παρανενομήκεσαν. Απ. 1, 2, 34. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας, np. contra leges triginta tyrannorum. 4, 4, 21. ¶ 2) *iniuſte accuſare.* E. 2, 3, 18. p. 95. οὐ θαυμάζω, τὸν Κριτίαν παρανενομηκέναι.

παράνομος, ¶ 1) *legum violator.* Απ. 1, 2, 2. πῶς ἄλλους ἂν ἢ ἀσεβεῖς ἢ παρανόμους — ἐποίησεν; ¶ 2) παράνομα, *quae contra leges fiunt.* E. 1, 7, 8. τὸν Καλλίξενον — παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι. 3, 4, 8. ὡς παράνομα ποιοίη Λύσανδρος, np. inſolentia et faſtu.

τὸ παράπαν, *in vniuerſum, omnino,* i. q. παντελῶς et καθόλου, Heſychio et Suida interpretibus. Αγ. 7, 7. ἐπεμελήθη, ἢ ὅπως ἀποσήσεται, ἢ ὅπως μὴ ἀπόληται, ἢ τὸ παράπαν ὡς μὴ δύνηται πράγματα παρέχειν.

παραπέμπειν, ¶ 1) *praeterea mittere.* A. 6, 3, 9. παρέπεμψε δὲ καὶ — εὐζώνους ad opitulandum. ¶ 2) fere i. q. πέμπειν. Αγ. 2, 2. et E. 4, 3, 2. παραπέμπει ἐπ' οὐρὰν — ἀπὸ τοῦ προηγουμένου. Αγ. 2, 3. παραπέμπει laborantibus τοὺς ἀμφ' αὐτὸν εὐρώστους ἱππέας. E. 4, 3, 3. eſt ſimpl. πέμπει. ¶ 3) *praemittere exercitus par-*

partem. A. 4, 5, 16. Ξενοφῶν παριὼν καὶ παραπέμπων — τοὺς ἰσχυροτάτους, ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλύον. All. fortaſſe rectius παραπροπέμπων. v. Zeun. ¶ 4) *deducere* ſ. *comitari praeſidii cauſa.* Phauorin: παραπέμψιν· τὸ παρακολουθεῖν διόλου τινί, καὶ δορυφορεῖν. E. 7, 2, 18. Χρήτα διεπράξαντο παραπέμψαι σφίσι τὴν παραπομπήν.

παραπηδᾶν, *aſſilire.* K. 6, 22. canes παραπηδῶσι ad veſtigia.

*παραπίμπρασθαι, *inflammari.* Ιπ. 1, 4. παραπίμπρανται μᾶλλον τὰ τοιαῦτα σκέλη. Intelligitur intertrigo, cum femina atteruntur et aduruntur equitatu. v. Caſaub. ad Strab. 15, p. 1042.

παραπίπτειν, ¶ 1) *incidere.* De tempore, Ιπρ. 7, 4. ὁπότε καιρὸς παραπέσοι. Leunci. *quum opportunitas obtulerit.* ¶ 2) *offerri, vorkommen.* Ιπ. 6, 16. ἄλλοτε ἀλλοῖος ἵππος παραπίπτει. ¶ 3) *occurrere.* Π. 1, 2, 10. θηρίον ἀκοντίσαι ὅπου ἂν παραπίπτῃ. ¶ 4) *contingere, euenire.* Πο. 5, 8, νῦν — παραπεπτωκέναι μοι δοκεῖ τῇ πόλει, ὥσε — ἀναπαῦσθαι τοὺς Ἕλληνας. ¶ 5) *peccare, errare.* E. 1, 6, 4. ὅτι Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους.

Παραπίτας, *Parapita,* vxor Pharnabazi. E. 4, 1, 18 — 20. deſcribitur eius amicitia cum Ageſilao, et memoratur ὁ ἐκ τῆς Παραπίτας υἱός. Cf. Gronov. Obſ. 4, 10.

παραπλεῖν, ¶ 1) *adnauigare.* E. 4, 5, 17. παρέπλεον, ἕως ἐγένοντο κατὰ τὸν γήλοφον. ¶ 2) *appellere.* Αθ. 2, 4. παραπλεῖν ἔξεσιν ὅπου μηδεὶς ᾖ πολέμιος. ¶ 3) *praeternauigare.* v. Abreſch. ad Act. 26, 13. A. 5, 1, 6. ὁρῶ πλοῖα παραπλέοντα. E. 1, 2, 8. c. gen. E. 1, 6, 2. ἐξ Ἐφέσου — ἐν ἀριστερᾷ Σάμου παραπλεύσαντα. c. acc. A. 6, 2, 1. τοῦτον παραπλεύσαντες ἀφίκοντο. Αθ. 2, 5. Πο. 1, 6. c. παρὰ, E. 1, 5, 7. παρ' αὐτὰς τὰς πρώρας τῶν Λυσάνδρου νεῶν παρέπλει. 4, 8, 35. ¶ 4) *oram* ſ. *littus legere.* A. 6, 2, 1. ἔπλεον παρὰ γῆν, καὶ παραπλέοντες ἐθεώρουν τὴν ἀκτήν. E. 1, 3, 2. 3, 2. 10. ¶ 5) *diſcedere.* E. 5, 4, 61. ἐκεῖθεν οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν. ¶ 6) i. q. πλεῖν. A. 5, 6, 3. ἐνθένδε μὲν εἰς Σινώπην παραπλεῦσαι, ἐκ Σινώπης

δὲ εἰς Ἡράκλειαν. 5, 7, 9. 11. 7, 2, 4. E. 2, 1, 12. 4, 5, 19. οὐκέτι πεζῇ παριόντες ἐκ Σικυῶνος, — ἀλλὰ παραπλέοντες, καὶ ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι. 6, 2, 19.

παραπλευρίδιον, *laterum tegumentum* ſ. *munimentum*. Poll. 2, 167. παραπλευρίδια, τὰ παρὰ ταῖς τῶν ἵππων πλευραῖς ὅπλα. Π. 6, 4, 1. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι (ἵππους) παραπλευριδίοις ὥπλιζε. 7, 1, 1. Ιπ. 12, 8.

παραπλήξ, *vesanus, mente captus*. Heſychius praeter alia interpretatur παράφρων, τὰς φρένας βεβλαμμένος, μανιώδης. Sic fere Etymol. M. O. 1, 13. τὸν ὑοσκύαμον — ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες αὐτὸν παραπλῆγες γίνονται.

παραπλήσιος, ¶ 1) *ſimilis*. E. 6, 5, 33. χεδὸν πάντες παραπλήσια ἔλεγον. Απ. 3, 4, 12. c. gen. Π. 8, 2, 8. παραπλήσια ἔργα νομέως — καὶ βασιλέως. c. dat. A. 1, 3, 18. ἡ πρᾶξις παραπλησία οἵαπερ καὶ πρότερον ἐχρῆτο. 1, 5, 2. Ιπ. 4, 3. λίθους — παραπλησίους ὁπλαῖς τὸ μέγεθος. ¶ 2) *par numero*. Ιπρ. 8, 17. ἀγωνίζεσθαι πρὸς παραπλησίους ἱππέας. Plenior extat formula E. 4, 3, 8. παραπλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος. Ιπρ. 7, 1. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πολλαπλάσιος. v. ibi nr. 2.

παραπλησίως, *ſimiliter*. Π. 5, 1, 11. παραπλησίως πως δικαιεῖσθαι. O. 3, 5. c. dat. Απολ. 26. Πλαμήδης ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας, *eodem fere modo quo ego*. Ιπρ. 1, 18. τοῦτο ὠφελεῖ παραπλησίως τῷ ἐξάγειν.

παράπλους, *traiectus*. E. 6, 2, 6. κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν — ἐν καλλίστῳ τοῦ εἰς Πελοπόνησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου, vt impedire poſſit auxilia praeternauigantia. Formula ἐν παράπλῳ κεῖσθαι eſt Thucydidea, quam multi ſunt imitati. v. Caſaub. ad Dionyſ. Halic. p. 314. ed. Hudſ.

παραπομπή, *commeatus*. E. 7, 2, 18. παραπέμψαι τὴν παραπομπήν. §. 23. παραπομπαὶ ἐγίνοντο, *commeatus Corintho deportabatur*.

* παραπροπέμπειν, v. παραπέμπειν.

παραῤῥεῖν et παραῤῥύειν, ¶ 1) *praeterfluere*. Π. 4, 5, 2. πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. c. παρὰ, A. 5, 3, 9. παρὰ τὸν νεὼν — ποταμὸς παραῤῥεῖ. ¶ 2) *defluere*. c. dat. A. 4, 4, 7.

Digitized by Google

ſ. ἐλεεινὸν ἦν χιὼν, ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραρρυείη.

παραῤῥύματα ab Aem. Porto in indice explicantur *remi noui*, qui aliis priscis adduntur ad naues impellendum. Heſychius παράρυμα praeter alia interpretatur χοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. Neutra ratio placet. Photius in lexico MS. et Suidas: παραρύμματα· δέῤῥεις, σκεπάσματα. Itaque E. 1, 6, 13. verba τὰ παραῤῥύματα παραβαλὼν (all. παραλαβὼν) Morus et Goldhagen explicant *ciliciis oppanſis*, ut milites iis tecti facilius elaberentur. Eodem modo videtur vir doctus ad Heſych. intellexiſſe. Ita παραῤῥύματα fere idem fuerint quod παραβλήματα. v. παραβλ. Potuit etiam Conon ideo cilicia ſ. ſtragulas oppandiſſe, vt perſuaderet hoſtibus, ſe pugnaturum eſſe.

παρασάγγης, *paraſanga*, eſt nomen origine Perſicum (*Farſang*), vt diſerte dicit Athenaeus 3, p. 122. A. Heſychius: παρασάγγης· μέτρον ὁδοῦ τριάκοντα σαδίους ἔχον. Suidas: παρασάγγης· εἶδος μέτρου Περσικοῦ, ὅπερ ἐστὶ τριάκοντα σάδια. Eandem magnitudinem huic menſurae tribuit Herodotus 2, 6. nec diuerſam eſſe Xenophontis rationem, docet Agathias hiſtor. 2, p. 59. ed. Vulcan. quem locum Hutchinſonus attulit. Sic Cyrillus et Zonaras in lexico MS. παραστάγγης· σάδια λ'· ὁ δὲ σαθμὸς — ἔχει μίλια ιή, κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα. Cf. Zeun. ad Π. p. 233. et σαθμός. Π. 2, 4, 16. εἶπεν ἀπέχοντας αὐτοῦ δειπνοποιεῖσθαι ὡς δύο παρασάγγας. 6, 3, 5. quem locum Suidas laudauit, ὁ Κῦρος, ὁπόσον, ἔφη, ἄπεσι τὸ στράτευμα; οἱ δὲ, ὡς δύο παρασάγγας, εἶπον. A. 1, 2, 5. 6. 7. 2, 2, 3. παρασάγγαι πέντε καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσιοι explicantur adiectis verbis σάδιοι πεντήκοντα καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοι. Cf. 7, 8, 15. A 3, 4, 4. τοῦ τείχους — ἡ περίοδος δύο παρασάγγαι. §. 6. τοῦ κύκλου περίοδος ἓξ παρασάγγαι. c. gen. A. 1, 10, 1. τέτταρες παρασάγγαι τῆς ὁδοῦ. Legitur etiam ſaepius.

* παράσηρος. K. 5, 23. lepores habent οὐρὰν οἱ μὲν κύκλῳ περιποίκιλον, οἱ δὲ παράσηρον. Leuncl. *albedine inſignem longiore ſpatio*. Leonicenus: *terſam*. Neutrius verbo-

nis patet ratio. Fr. Portus haeret. Pollux non habet hoc nomen. Brodaeo teste in aliis codd. legebatur παράσυρον, quod etiam Gailius in vno codice inuenit, et vertit *écourtée*. Brunckius ap. Zeun. in praefat. ad Απ. praeeunte Fr. Porto emendat παράσημον, *mal marquée*.

παρασκευάζειν, ¶ 1) *parare, apparare*. ¶ a) exercitum, A. 5, 6, 7. οὐκ ἂν ἀπ' ὀλίγων χρημάτων τοσαύτη δύναμις παρεσκευάσθη. Sic equitatum, Αγ. 1, 24. τὰς πόλεις, ἐξ ὧν δέοι τοὺς ἱππέας παράσκευάζειν. Ιπρ. 1, 19. ¶ b) classem, E. 6, 2, 2. ναυτικὸν πάλιν παρεσκεύαζον. Margg. κατεσκεύαζον. Cf. 1, 4, 5. 1, 6, 22. (ναῦς) ὡς πρὸς διέκπλουν — παρεσκευασμέναι, *aptae, paratae*. ¶ c) arma, Π. 2, 1, 2. p. 89. ὅπλα ἐποιούμην — κἂν ταῦτα παρασκευάσῃς. ¶ d) cibos, Π. 4, 2, 18. ὅπως — σιτία καὶ ποτὰ παρεσκευασμένα ἦ τοῖς δεσπόταις. 4, 5, 1. 2. E. 3, 1, 21. 4, 6, 7. περὶ δεῖπνον παρασκευαζόμενον, *tempore quo coena parabatur*. All. παρασκευαζομένου, vt sit medium et referatur ad Agesilaum. Sed id minus placet. Sic Ιερ. 1, 18. ἔκπλεω αὐτοῖς παρεσκευασμέναι αἱ τράπεζαι. Π. 5, 2, 9. edd. vett. habent παρασκευάζεσθαι pro παρατίθεσθαι. Cf. ἐπιτήδεια ¶ e) alia, Π. 1, 5, 7. extr. παρασκευάσω ὑμῖν ὅ τι ἂν δύνωμαι, ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιζώμεθα. Αγ. 1, 31. et E. 3, 4, 23. ὅτι τοῖς πολεμίοις οὔπω παρεῖη τὸ πεζόν, αὐτῷ δ' οὐδὲν ἀπεῖη τῶν παρεσκευασμένων. E. 2, 2, 2. ἔδοξε — τἄλλα πάντα ὡς ἐς πολιορκίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. Απ. 2, 1, 30. τὰ ὑπίβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζεις. O. 7, 22. τὴν Φύσιν — παρεσκεύασεν ὁ θεὸς — τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα. §. 23. τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον δυνασθαι καρτερεῖν παρεσκεύασεν. Margg. κατεσκεύασεν. Ιπ. 6, 6. κάλλιστα ἂν παρεσκευασμένος τῷ ἀναβάτῃ εἴη, καὶ εἴποτε ἐν τάχει ἀναβῆναι δεήσειεν, *in promtu*. ¶ f) ad proelium, Π. 1, 6, 15. militibus παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. 4, 2, 12. p. 216. οὔτε συντεταγμένοι, οὔτε μάχεσθαι παρεσκευασμένοι. 5, 2, 1. 5, 4, 19. παρεσκευασμένος ἐσίν. 6, 3, 11. p. 386. οὕτω δεῖ ὑμᾶς παρεσκευάσθαι ὡς πρώτους δεῆσον ὑμᾶς ἀγω-

ἀγωνίζεσθαι. A. 1, 8, 1. ὡς εἰς μάχην παρεσκευασμένος. 4, 6, 8. 5, 2, 11. πάντα παρεσκεύασο. Ιπρ. 7, 8. ¶ g) ad certamen, Π. 2, 3, 7. παρεσκευασμένοι οὕτως ἔσησαν. ¶ h) ad venationem, Π. 2, 3, 13. οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένους. ¶ 2) *praeparare.* Π. 1, 6, 19. p. 81. αἱ ἐκ πολλοῦ παρεσκευασμέναι πλεονεξίαι, np. exercitatione ſ. vſu. Ιπρ. 8, 4. εὖ παρεσκευασμένοι. ¶ 3) *inſtruere ad bellum rebus neceſſariis.* Π. 3, 3, 9. p. 179. δοκεῖ — ἐπειπερ παρεσκευάσμεθα — ἰέναι εἰς τὴν πολεμίαν. 6, 2, 7. ¶ 4) *armare.* E. 7, 1, 5. v. ἀπαρασκεύαστος. ¶ 5) *ordinare.* Π. 1, 4, 22. εἰς παρεσκευασμένους ἀτάκτως ἐμπεσόντες. ¶ 6) *deſtinare.* Απολ. 30. ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ διατριβῇ, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῷ παρεσκεύακεν. ¶ 7) *ſuborniare.* E. 1, 5, 7. παρεσκεύασαν ἀνθρώπους μέλανα ἱμάτια ἔχοντας. ¶ 8) *perſuadere, mouere.* Π. 2, 1, 8. παρεσκεύασε τὰς γνώμας ὡς ὁμόσε ἰτέον. ¶ 9) *adſuefacere.* E. 7, 5, 19. τὸ στράτευμα παρεσκευακέναι ὡς πόνων μηδένα ἀποκάμνειν. Sic Π. 3, 3, 7. πρὸς τὸ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσιν — εὖ παρεσκευασμένους. Απ. 2, 2, 11. παρεσκεύασαι μηδενὶ ἀνθρώπων ἀρέσκειν, *te adſuefeciſti.* Poteſt enim pro medio accipi, vt §. 13. Ita explicat Ern. etiam Απ. 1, 2, 34. παρεσκεύασμαι πείθεσθαι τοῖς νόμοις, *conſueui.* Sed hic poſſit etiam verti *adſuefeci me*, vel *paratus ſum.* ¶ 10) *conſtituere legibus.* Λ. 9, 3. παρεσκεύασε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὐδαιμονίαν, τοῖς δὲ κακοῖς κακοδαιμονίαν. 13, 1. ¶ 11) *componere, paciſci.* E. 1, 3, 13. ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκεύασο, νυκτὸς ἀνοίξαντες τὰς πύλας — εἰσήγαγον τὸ στράτευμα. ¶ 12) *facere, reddere.* c. adiect. vel particip. Π. 1, 6, 15. τοὺς στρατιώτας τὰ σώματα ἄρισα ἔχοντας παρασκευάσειν. Paulo ante hic eſt ἀποδείξειν. 2, 1, 10. 3, 3, 24. 5, 2, 9. τοὺς συμμάχεσθαι μέλλοντας ὁτιβελτίσους παρασκευάζειν. Ιερ. 5, 4. Απ. 3, 4, 8. 4, 3, 17. O. 5, 15. Cf. ἐπιτελεῖν nr. 1. pro quo legitur. ¶ 13) *efficere, afferre, cauſam eſſe.* Λ. 7, 2. ὅσα ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσι παρασκευάζει. Απ. 3, 2, 4. O. 1, 8. ἀντὶ τοῦ τρέφειν πεινῆν παρασκευάζει. Ιπ. 2, 3. equum μὴ ὀργίζεσθαι παρασκευάζειν, *mitem reddere.* Ιπρ. 1, 8. Cf. φόβος.

φόβος. ¶ 14) In var. lect. permutatur c. πείθειν. v. πείθειν nr. 7.

παρασκευάζεσθαι, ¶ 1) *sibi parare* s. *apparare*. ¶ a) exercitum, Αγ. 2, 7. πλῆθος οὐδὲν μεῖον ἢ τὸ τῶν πολεμίων παρεσκευάσατο. Ε. 1, 1, 22. ¶ b) naues, Ε. 3, 4, 1. βασιλέως καὶ Τισσαφέρνους τὸν στόλον τοῦτον παρασκευαζομένων. Ιπρ. 5, 12. ¶ c) res ad bellum necessarias, Π. 5. 3, 4. ἡμῖν οὔπω σχολή· ἔτι γὰρ παρασκευαζόμεθα. Ε. 3, 4, 27. ἀπειρότερον τοῦ παρασκευάσεσθαι (leg. παρασκευάζεσθαι) ὡς δεῖ, *rei bellicae imperitiorem*. ¶ d) cibos, Α. 1, 9, 15. ὅπου χιλὸς σπάνιος πάνυ εἴη, αὐτὸς δὲ ἐδύνατο παρασκευάσασθαι. 1, 10, 11, 11. ἁμάξας μεστὰς ἀλεύρων καὶ οἴνου, ἃς παρεσκευάσατο Κῦρος exercitui suo. Απ. 1, 6, 5. 2, 1, 30. οἴνους πολυτελεῖς παρασκευάζῃ. ¶ e) varia alia, Π. 1, 5, 7. extr. τἄλλα παρασκευασάμενοι. 4, 2, 12, p. 216. μήτε βουλεύσασθαι, μήτε παρασκευάσασθαι μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς. 6, 2. 11, p. 371. 7, 3, 5. ἡ δὲ ἀκινάκην πάλαι παρεσκευασμένη, *hatte parat gelegt*. Α. 3, 1, 11. ἐνόμισαν τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι, 2 codd. παρασκευάσασθαι. Πο. 4, 18. Ε. 4, 2, 1. Απ. 3, 4, 11. τὰ πρὸς τὸ νικᾶν συμφέροντα ζητήσει καὶ παρασκευάσεται. Cf. θυσία. c. εἰς, Π. 6, 1, 13. παρεσκευάζοντο ἕκαστοι εἰς τὰς μηχανὰς (ad machinas efficiendas) ὧν ἔδει. Ε. 2, 1, 14. πάντα παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν. c. πρὸς, Π. 6, 2, 3. τά τε ἄλλα πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο — ἐπεμελεῖτο δὲ etc. ¶ 2) *sibi comparare*, *anschaffen*, i. q. κτᾶσθαι. Π. 1, 4, 13. ὥρα — παρασκευάζεσθαί σοι ὅτῳ μαστιγώσεις. Απ. 3, 11, 8. κύνας παρασκευάζονται. 3, 14, 6. ¶ 3) *parare se*, *accingere se*. Α. 3, 4, 22. ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι παρασκευάσασθαι, np. ad persequendum, All. συσκευάσασθαι. 7, 3, 18. παρασκευασάμενοι ἀναμενεῖτε. 7, 7, 35. φανερὸς ἦν οἴκαδε παρασκευαζόμενος. Ε. 1, 2, 3. ἐντεῦθεν παρασκευασάμενοι ἐπορεύοντο. c. εἰς, Ε. 7, 5, 21. εἰς μάχην παρεσκευάζετο. c. ἐπὶ, Α. 3, 1, 25. παρασκευαζόμενοι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Ε. 1, 1, 11. παρασκευασάμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. c. πρὸς, Ε. 2, 1, 8. παρεσκευάζοντο — πρὸς τὸ ναυτικὸν, *instruebant classem necessariis rebus*, *exornabant*, vel potius

potius *parabant se ad bellum nauale.* §. 11. παρεσκευάζοντο πρὸς ναυμαχίαν. c. particip. fut. E. 4, 1, 20. παρεσκευάζετο πορευσόμενος. c. ὡς et particip. Π. 1, 3, 11. παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν. 3, 2, 4. παρασκευάζεσθαι ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν. 5, 1, 12. ψυχὴ οὐχ ὡς βουλεύσουσα παρεσκεύασαι, ἀλλ' ὡς ποιήσουσα. 5, 4, 14. §. 19. εἶπεν, ὅτι παρασκευάσοιτο ὡς μαχούμενος. 6, 1, 26. 28. 6, 4, 2. A. 1, 10, 4. 4, 4, 11. E. 1, 6, 3. 3, 2, 13. 3, 5, 10. 4, 2, 11. παρασκευάζεσθαι ὡς μάχης ἐσομένης. 7, 4, 35. 7, 5, 2. παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες. §. 7. 20. Item praecedente vel ſequente οὕτω, Π. 5, 5, 14. ὡς τοὺς πεπεισμένους ὑφ' ἑκάστου δήλους ἐσομένους οἷς ἂν πράττωσιν, οὕτω παρασκευάζεσθε. Steph. dicit, eſſe accuſatiuos abſolutos. All. εἶναι habent pro ἐσομένους. 7, 5, 17. οὕτω παρεσκευασμένοι εἰσὶν, ὡς — διαπραξόμενοι. Cf. ὡς paſſim. c. ὅπως, A. 3, 1, 10. ὅπως ἀμυνούμεθα, οὐδεὶς παρασκευάζεται οὐδ' ἐπιμελεῖται. 4, 6, 7. τοῦτο δὴ (fort. leg. οὕτω δὴ) παρασκευάσασθαι, ὅπως ὡς κράτιστα μαχούμεθα. 5, 4, 10. c. inf. Π. 6, 1, 22. παρασκευάζεσθαι ἐμβαλεῖν που. A. 3, 2, 15. εἰ ἐώρα ἡμᾶς μένειν παρασκευαζομένους (2 codd. κατασκευαζομένους). E. 3, 1, 14. 3, 2, 14. 6, 2, 26. 7, 5, 2. στρατεύειν παρασκευάζονται. Απ. 4, 2, 36. πόλεως παρασκευάζῃ προστάναι. In his intelligi debet ὥστε, quod docet locus A. 7, 3, 18. παρασκευάσασθαι ὥστε ἀμῦναι. Referri quoque huc poſſunt hae formulae: A. 6, 3, 10. χρὴ παρασκευασαμένους τὴν γνώμην πορεύεσθαι, ὡς τελευτῆσαι ἐσὶν, *ſich gefaſst machen.* Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 20. τὰ σώματα καὶ τὴν γνώμην παρασκευάζοιντο ὡς ἀγωνιούμενοι. O. 5, 13. εὖ παρεσκευασμένοι καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, *fortes et robuſti.* Π. 2, 1, 4. ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένους, ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας τοῖς πολεμίοις. 6, 2, 10. αἱ ψυχαὶ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ ὅπλα ἡμῖν παρεσκεύασαι. ¶ 4) *promtum eſſe, velle.* vt *parare* apud poetas Latinos. c. inf. A. 5, 5, 10. παρεσκευασμένοι ἀντευποιεῖν. Αϑ. 2, 20. E. 1, 4, 7. 3, 1, 8. ¶ 5) *decernere, inſtituere.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τρέφειν παρεσκευάσμεθα τῶν ἡμετέρων οἴκων φύλακας

κας. ¶ 6) *exercitare ſe.* Απ. 1, 3, 5. οὕτω παρεσκευασμένος, ὥσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον εἶναι. §. 14. ¶ 7) *exercitatione quaerere.* Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅπως εὐφραίνωνται, οὕτω παρασκευάζονται. Steph. probante Zeunio praefert alteram lectionem: ὡς εὐφραινόμενοι — οὕτω παρασκευάζονται. de qualibus formulis v. nr. 3. ¶ 8) *adſuefieri, adſuefacere ſe.* Λ. 2, 4. καὶ πρὸς ψύχη καὶ πρὸς θάλπη παρασκευάσασθαι. Cf. παρασκευάζειν nr. 9. ¶ 9) *ornare ſe, fucare ſe.* O. 10, 8. ἐξενισχύμενοι πρὶν παρασκευάσασθαι. ¶ 10) *comparatum eſſe, hac vel illa conditione eſſe.* Π. 4, 2, 7. οὕτω δοκοῦμεν παρεσκευάσθαι, ὡς — εὖ ποιεῖν, *eam facultatem habere.* Mox pro eo dicitur οὕτω νομίζομεν ἔχειν. Απ. 3, 12, 5. τὸ σῶμα εὖ παρεσκευάσθαι. Mox eſt βέλτισα τὸ σῶμα ἔχειν. Ιπρ. 6, 1. οὕτω παρεσκευασμένοι ὡς Φιλιππῶς ἔχειν. ¶ 11) In var. lect. permutatur c. παρακελεύεσθαι. v. ibi nr. 2. it. c. ἀντιπαρασκευάζεσθαι. v. ibi. it. c. συσκευάζεσθαι. v. ibi nr. 3. et ſupra nr. 3.

παράσκευασμα, *meditatio, exercitatio.* O. 11, 19. τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην — παρασκευάσμασι καὶ τοῖς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήμασι.

παρασκευαστέον, ¶ 1) *comparare ſ. conciliare neceſſe eſt.* Απ. 1, 7, 2. τούτῳ πολλοὺς ἐπαινέτας παρασκευαστέον. ¶ 2) *efficiendum eſt.* Ιπρ. 1, 7. παρασκευαστέον, ὅπως εὐπειθεῖς οἱ ἄνδρες ὦσιν.

παρασκευαστικὸς, *peritus apparandi.* Απ. 3, 1, 6. imperatorem oportet eſſe παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον.

παρασκευὴ, ¶ 1) *apparatus.* ¶ a) belli, Π. 1, 5, 4. τὴν τ' ἐπιβουλὴν καὶ παρασκευὴν συνισαμένην ἐφ' ἑαυτόν. Απ. 3, 3, 14. ὅπλων τε καὶ ἵππων παρασκευῇ. 3, 4, 11. Cf. Doruill. ad Charit. p. 450. ¶ b) pompae, Π. 8, 3, 7. ἐκπλαγέντες τῇ παρασκευῇ. ¶ c) menſae, Ιερ. 1, 20. πολυτελεσέραις παρασκευαῖς τρεφόμενοι. §. 21. ¶ 2) *magnus exercitus.* Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. ἐλάττω δύναμιν τῆς βασιλέως παρασκευῆς. E. 5, 2, 15. ¶ 3) *conſilium.* E. 7, 3, 5. αἰσθόμενοι τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ, np. quod rapuiſſet pecunias, quibus corrumperet Thebanos. 7, 5, 22. ἔλυσε μὲν τῶν πολεμίων τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευὴν,

σκευὴν, i. e. *cogitationem de pugna, eiusque ſuſcipiendae ſtudium*, ἔλυσε δὲ τὴν ἐν ταῖς συντάξεσιν, *proelii apparationem, quae cernitur in inſtruendis ordinibus.* ¶ 4) *praeparatio, exercitatio.* Ap. 4, 2, 6. ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. κατασκευή. v. ibi nr. 2.

παρασκηνοῦν, ¶ 1) *coenare, conuiuari.* Π. 4, 5, 4. Κυαξάρης — ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου. ¶ 2) Eleganter dicitur de eo, qui tantum abeſt vt hoſtem timeat, vt caſtra iuxta eum ponat. A. 3, 1, 18. παρεσκηνήσαμεν αὐτῷ.

παρασπᾶσθαι, *ab altero ad ſe attrahere* ſ. *allicere.* E. 4, 8, 33. τῶν πόλεων παρεσπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου.

παράσπονδος, *perfidus.* Ag. 3, 5. μηδὲν παράσπονδον παθεῖν, *contra foedus.* E. 2, 4, 20. μηδὲν παράσπονδον ποιοῦντας, *foedus non violantes.*

παραστάδες, *columnae.* Heſych: παραστάδες· οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τετραμμένοι κίονες. Pollux 1, 20. τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ παραστάδας Φασίν. Apud eundem 10, 25. Cratinus iungit παραστάδας et πρόθυρα ποικίλα. v. ibi Hemſterhuſ. Iep. 11, 2. πόλιν τείχεσί τε καὶ ναοῖς καὶ παραστάσι — κατεσκευασμένην. Quia hic παραστάδες iunguntur aedificiis publicis, ideo Erneſti mauult legi παστάσι, *porticibus.* Cf. Valckenar. ad Eurip. Phoeniſſ. 418. et infra παστάς.

παράστασις, *locus quem quis tenet dum ſtat coram rege* ſ. *prope regem.* Π. 8, 4, 31 Κῦρος ἐσαφήνιζε τοὺς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ, εὐθὺς ἀρξάμενος ἐξ ἕδρας καὶ παραστάσεως.

παραστάτης, ¶ 1) *adſtes.* In acie ita dicitur miles, qui in iugo iuxta alium a latere collocatus eſt, cum ἐπιστάτης collocatus ſit poſt alium. v. Aelian. tact. 6. et Arrian. p. 23. Π. 3, 3, 26. οἱ ὁμότιμοι — περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παραστάτας, ἐπιστάτας. 8, 1, 3. ᾔδει, ὅτι, εἰ μάχης ποτὲ δεήσοι, ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραστάτας καὶ ἐπιστάτας λητέον εἴη. Sic de iis, qui ducis latus fulciunt, E. 4, 3, 16. ἀποθνήσκουσι Γύλις τε ὁ πολέμαρχος καὶ τῶν παραστατῶν πλεῖσοι. ¶ 2) *eiusdem aciei et pugnae ſocius.* Π. 4, 5, 15. de equitibus futuris, qui pediti-

peditibus ſunt adiungendi: εἰ ἄλλους ἔχετε μεθ' ὧν ἂν κινδυνεύοιτε — εἰ μέντοι ἡμᾶς βούλεσθε παρασάτας μάλιστα ἔχειν. 6, 4, 5. p. 392. ¶ 3) *belli ſocius.* E. 6, 5, 38. p. 429. τίσιν ἂν μᾶλλον πιστεύσητε ἢ Λακεδαιμονίοις, τίνας δ' ἂν παρασάτας ἥδιον τούτων ποιήσαισθε; All. ποιήσητε. ¶ 4) *adiutor.* Π. 3, 3, 11. ἡγεῖτο a diis, ἡγεμόνας γίνεσθαι τῇ στρατιᾷ, καὶ παρασάτας ἀγαθοὺς, καὶ συμμάχους. ¶ 5) In var. lect. eſt παρασάται pro παρακληθέντες. v. παρακαλεῖν nr. 4.

παράστάτις, *adiutrix.* Απ. 2, 1, 32. virtus εὐμενὴς παρασάτις οἰκέταις.

παράσυρος, v. παράσηρος.

παράταξις, *acies diſpoſita.* A. 5, 2, 11. εὐειδὴς ἦν ἡ παράταξις.

παρατάττειν, ¶ 1) *aciem inſtruere, disponere.* Π. 4, 2, 13. τοὺς ἱππέας ἑκατέρωθεν παρέταξε. 6, 4, 5. ἡ στρατιὰ παρετέτακτο ὥσπερ παρήγγειλε. A. 4, 8, 7. 5, 2, 11. πάντες παρατεταγμένοι ἦσαν, *in acie ſtabant.* E. 3, 2, 12. 4, 4, 9. contra hoſtem, Π. 3, 3, 20. οἱ Ἀσσύριοι παρετάττοντο ἐρρωμένως, παρέτατται δὲ αὐτοὺς ὁ βασιλεύς. §. 22. A. 1, 10, 7. 4, 6, 17. 4, 8, 2. Ag. 2, 15. et E. 4, 3, 14. τὸν πολέμαρχον παρατάξαι ἐκέλευσε τὸ στράτευμα, καὶ τρόπαιον ἵστασθαι. Np. limul tentabat, an Thebani vellent pugnare. E. 1, 1, 24. 3, 4, 13. οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τεττάρων παρατετραγμένοι. §. 23. ἦγεν ἐπὶ τοὺς παρατεταγμένους ἱππέας. Ag. 1, 31. eſt ἀντιτεταγμένους, quod Leuncl. ſine cauſa rectius putat. ¶ 2) *claſſem inſtruere, ordinare.* E. 1, 5, 9. ἀνήχθη ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τὸν λιμένα, καὶ πρὸ τοῦ στόματος παρέταξεν, εἴ τις βούλοιτο ναυμαχεῖν. 1, 6, 21. ¶ 3) *in eadem acie collocare.* Σ. 8, 34. παρατάττεσθαι τὰ παιδικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα — οἱ παρατασσόμενοι. Forſan exponi hic poteſt: *iuxta ſe in acie collocare*, vt ſit medium, non paſſiuum. ¶ 4) *imperare, conſtituere.* c. acc. et inf. E. 4, 5, 11. praefectus vrbis τοὺς Φρουροὺς παρέταξε Φυλάττειν τὸ τεῖχος.

παρατάττεσθαι, ¶ 1) *ſuas inſtruere copias.* Π. 5, 3, 4. ἤει πρὸς Βαβυλῶνα, παρασαξάμενος ὥσπερ ὅτε ἡ μάχη ἦν. E. 7, 1, 4. c. acc. E. 7, 5, 23. τοὺς ἱππέας οἱ πολέμιοι παρετάξαντο. contra

tra hoſtem, Αγ. 2, 24. ὅπου οἱ πολῖται πλέον ἔξειν ἔμελλον, εὐρώστως παρατεταγμένος, i. e. παραταξάμενος αὐτούς. E. 2, 4, 24. 3, 2, 13. c. dat. E. 4, 3, 3. παρετάξαντο ἀλλήλοις, *contra ſe inuicem, vtrinque.* Steph. coniicit ἀντιπαρετάξαντο. Sed παρετάξαντο ἀλλήλοις legitur etiam Αγ. 2, 3. vbi Steph. nil tale coniicit. ¶ 2) *claſſis ſuae aciem inſtruere.* E. 1, 1, 4. ξυμφράξαντες τὰς ναῦς, καὶ παραταξάμενοι πρὸς τῇ γῇ ἐμάχοντο. 2, 1, 14.

παρατείνειν, ¶ 1) *extendere, explicare.* A. 7, 3, 28. διὰ τοῦ πεδίου παρατεῖναι τὴν φάλαγγα παρὰ τὰς κώμας. Sic A. 1, 7, 12. παρετέτατο ἡ τάφρος διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας, *porrecta erat, pertinebat, ducta erat.* ¶ 2) *defatigare.* Schol. Ariſtoph. nubb. 213. τὸ παρετάθη· ἴσον τῷ ἐξετρυχώθη, καὶ κατεπονήθη. Cf. Caſaub. ad Athenae. 4, 14. p. 285. et Doruill. ad Charit. p. 31. qui bene explicat: *in aliqua re occupari diu et cum taedio, vel cum deſiderio, vel cum magna contentione.* Απ. 3, 13, 6. παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς, *longo itinere defeſſus eſt.* ¶ 3) *diu detinendo et differendo aegre facere, taedium et moleſtiam creare.* Π. 1, 3, 10. ἕως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει. Caſaub. l. l. et Hutch. ad h. l. explicant *cruciare.*

παρατηρεῖν, *obſeruare oculis.* Απ. 3, 14, 4. παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον.

παρατιθέναι, ¶ 1) *apponere cibos.* Π. 2, 1, 15. ἦν τὰ παρατιθέμενα ἀεὶ ἴσα αὐτῷ τε καὶ τοῖς καλουμένοις. 5, 2, 8. τὴν φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων. §. 9. μηδενὶ — πλείω παρατίθεσθαι. Edd. vett. παρασκευάζεσθαι. Pro μηδενὶ — πλείω, quae eſt Leunclauii coniectura, reliqui habent μηδενὸς — πλείω, *nihilo plura.* 8, 2, 2. οἷς αὐτὸς σιτοῖτο, τούτοις ὅμοια παρατίθοιτο αὐτῷ — ὅσα δὲ παρατεθείη. Aem. Portus manult vt ſcribatur παρατιθεῖτο vel παρατίθειτο. Sed Zeun. cum Hutch. defendit recte ſcripturam παρατίθοιτο. Eſt enim Attica forma. Male etiam edd. vett. habent παρατιθείη pro παρατεθείη. 8, 7, 2. οἱ τεταγμένοι — δεῖπνον παρετίθεσαν. 8, 8, 10. τοὺς παρατιθέντας. A. 4, 5, 21.

5, 21. πρὶν παραθεῖεν αὐτῷ ἄρισον — παρετίθεσαν ἐπὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν κρέα etc. Ier. 1, 17. 22. Σ. 2, 2. ¶ 2) *adhibere, admouere, induere.* Ip. 12, 7. τῷ βραχίονι τὸ ὥσπερ κνημὶς παρατιθέμενον βέλτιον ἢ συνδεθὲν ὅπλῳ. ¶ 3) *exponere, docere.* Π. 1, 6, 12. p. 65. γελάσας διηλθές μοι παρατιθεὶς ἕκαστον, τί εἴη ὄφελος, *proponens ſingulas partes* officii imperatoris. Kypkius hunc locum confert cum Act. 17, 3. fortaſſe non ſatis recte.

παρατίθεσθαι, ¶ 1) *apponi ſibi iubere.* v. Kuſter. de V. M. 2. 4. Π. 8, 6, 6. μήτε ἄνευ πόνου — σῖτον παράθεσθε. Ier. 1, 19. 20. ¶ 2) *iuxta ſe deponere.* A. 6, 1, 4. παραθέμενος τὰ ὅπλα σπείρει. ¶ 3) *committere, mandare, tanquam depoſitum.* Aθ. 2, 16. τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται, πιστεύοντες τῇ ἀρχῇ τῇ κατὰ θάλατταν. Zeun. malit παρακατατίθενται, tanquam magis Atticum.

παρατρέπεσθαι, *digredi.* c. gen. O. 12, 17. παρατραπόμενος τοῦ λόγου περὶ τῶν παιδευομένων, δήλωσον περὶ τοῦ παιδεύεσθαι, *digreſſus a coepto ſermone.*

παρατρέχειν, ¶ 1) *accurrere.* A. 4, 7, 7. μὴ οὐ πρῶτος παραδράμοι εἰς τὸ χωρίον. 7, 1, 15. οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παραδεδραμήκεσαν. ¶ 2) *propter* I. *iuxta currere.* Ip. 11, 4. παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν. ¶ 3) *praetercurrere.* c. παρὰ, A. 7, 4, 14. τοὺς παρατρέχοντας παρ' οἰκίαν — ἠκόντιζον. K. 6, 10. ¶ 4) *celeriter praeternauigare littus.* O. 16, 7. οὐδ' ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες. ¶ 5) *celeriter currere.* A. 4, 5, 7. διέπεμπε διδόντας τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλιμιῶσιν. ¶ 6) *curſu conficere.* c. acc. A. 4, 7, 4. ἡμίπλεθρον παραδραμεῖν. §. 5.

παρατυγχάνειν, ¶ 1) *forte adeſſe.* Π. 1, 4, 18. υἱὸς σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν. Intelliguntur ſtipatores, non milites conſcripti. Απολ. 11. ¶ 2) *obuium eſſe, ſe offerre.* Π. 4, 6, 2. p. 257. λέοντος παρατυχόντος. Antea dicebatur Φανείσης ἄρκτου. Λ. 11, 7. κἂν ταραχθῶσι, μετὰ τοῦ παρατυχόντος ὁμοίως μάχεσθαι, *vt cum quolibet iuncti pugnare poſſint.* Ita recte interpretari videntur Fr. Portus

tus et Camerarius, ob locum Plutarchi in Pelopida c. 23. Ιπρ. 9, 1. ποιεῖν τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ δεῖ, *quicquid fors ei obtulerit, quicquid ei forte ſuccurrerit ex his meis praeceptis.*

παραυτίκα. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐσιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ συνεπισπᾶσθαι, *in praeſentia, illico.* Intell. χρόνῳ. Π. 1, 5, 7. p. 52. αἱ παραυτίκα ἡδοναὶ, *voluptates praeſentes, faciles, ſine labore partae, et breues.* 2, 2, 15. p. 111. ἡ πονηρία διὰ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν πορευομένη. 8, 1, 11. Eodem ſenſu Π. 7, 5, 26. p. 455. legitur τὸ αὐτίκα ἡδύ. v. Weiſten. ad 2 Corinth. 4, 17. Cf. παραχρῆμα.

παραφαίνεσθαι, *apparere.* Ιπρ. 8, 19. ἀποκεκρυμμένοι — ἐξαπίνης παραφαινόμενοι. Πο 4, 10. χρυσίον ὅταν πολὺ παραφαίνῃ, *quando magna auri copia eſt.* Sed legi haud dubie debet παραφαίνηται.

παραφέρειν, ¶ 1) *apponere* ſ. *porrigere comedendum.* Π. 1, 3, 6. πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θήρεια. 2, 2, 1. p. 102. ὁ μάγειρος οἰόμενος αὐτὸν οὐδέν τι δεῖσθαι ὄψου, ὧχετο παραφέρων πρὶν λαβεῖν αὐτὸν ἕτερον. Marg. Leunc. et Well. habent περιφέρων. Sed Hutch. ex Athenaeo recte defendit παραφέρων. ¶ 2) *auertere.* K. 5, 27. ταχὺ ἐπάσου παραφέρει τὴν ὄψιν πρὶν νοῆσαι.

παραφέρεσθαι, *praeterire, euadere.* K. 6, 24. lepus ἐὰν εἰς τὰς ἅρπυς ἐμπίπτῃ, ἢ ἔξω ἢ ἐντὸς παρενεχθῇ.

παραφθάνειν, *praeuenire, opprimere.* Π. 7, 5, 15. ἕως παρέφθασεν ὀσπέρα γενομένη, πρὶν — σχολάσαι, *donec veſpera eum oppreſſit, priusquam poſſet operam dare.* Steph. dicit, eſſe verbum Homeri, a quo παρὰ ponatur pro πρό. Sed Leun e Cod. Guelf. edidit ἕως περ ἔφθασεν.

παραφρονεῖν, *deſipere, delirare.* Απ. 4, 7, 6. τῶν οὐρανίων Φροντιςὴν γίγνεσθαι — κινδυνεῦσαι δ' ἂν καὶ παραφρονῆσαι τὸν ταῦτα μεριμνῶντα, οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας παρεφρόνησεν.

παραφυλάττειν, *obſeruare.* Λ. 4, 4. παραφυλάττουσιν ἀλλήλους, ἐάν τι — ῥᾳδιουργῶσι.

παραχρῆμα, ¶ 1) *confeſtim, repente.* Π. 3, 1, 10.

10. οὐ γὰρ ἂν — παραχρῆμα ἐξ ἄφρονος σώφρων ἄν τις γένοιτο. Paulo ante eſt εὐθύς. A. 7, 7, 14. E. 1, 4, 6. κρίνεσθαι παραχρῆμα, τῆς αἰτίας ἄρτι γεγενημένης. 3, 1, 19. Sic Λ. 8, 4. pleonaſtice iunguntur εὐθὺς παραχρῆμα. Π. 2, 4, 9. ἐν τῷ παραχρῆμα, ſcil. χρόνῳ, *in praeſentia.* ¶ 2) *ſine exercitatione.* Π. 3, 3, 24. p. 193. παραχρῆμα ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. E. 6, 4, 11. de milite non exercitato: ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐστρατεύετο. E. 1, 1, 21. λέγειν τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους, *ex tempore.* ¶ 3) Απ. 2, 1, 20. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ, *quae ſine vllo labore percipiuntur.* Cf. παραυτίκα.

παραχωρεῖν, ¶ 1) *de via decedere.* c. gen. rei, Ιερ. 7, 2. ὁδῶν παραχωροῦσι, np. homines priuati tyrannis. Addito dat. perſ. Ιερ. 7, 7. ὁδῶν παραχωροῦντας τοῖς κρείττοσι. §. 9. Απ. 2, 3, 16. ¶ 2) Improprie de fluuio deriuato: *viam concedere.* Π. 7, 5, 9. ὁ ποταμὸς ἡμῖν παρακεχώρηκε τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ. ¶ 3) *cedere, prius facultatem dare.* E. 5, 4, 27. Archidamus etſi patrem conuenire volebat, tamen τῶν θεραπόντων τῷ δεομένῳ παρεχώρει.

παραχωρητέον, *cedendum eſt.* Λ. 9, 5. ἐν ὁδοῖς παραχωρητέον αὐτῷ, *oportet eum aliis via cedere.*

πάρδαλις, *panthera.* Π. 1, 4, 7. παρδάλεις. 1, 6, 19. p. 75. παρδάλεσι. Cf. πάνθηρ.

παρεγγυᾶν, ¶ 1) *cohortari.* Heſych: παρεγγυᾶται· παραινεῖ, παραγγέλλει, διαβεβαιοῦται. Suid: παρεγγυᾷ· παραγγέλλει, παραινεῖ. Deinde affert verba ex A. 4, 7, 17. 18. βοώντων τῶν στρατιωτῶν, θάλαττα, θάλαττα, καὶ παρεγγυώντων — ἐξαπίνης, ὁτουδὴ παρεγγυήσαντος — ποιοῦσι κολωνόν. Sic Π. 3, 3, 19. ἂν ὑμᾶς καὶ οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν. §. 27. θᾶττόν τις ἰὼν ἐπιδεικνύτω ἑαυτὸν, καὶ παρεγγυάτω. Leuncl. *aliis haec ſignificet.* — Κῦρος ἐφθέγγετο, τίς ἐφέπεται; — διὰ πάντων δὴ, ὥσπερ παρηγγύα, οὕτως ἐχώρει, τίς ἕψεται. A. 6, 5, 8. De duce milites excitante, Π. 3, 2, 3. ὁ Κῦρος παρηγγύα· ἄνδρες Πέρσαι etc. A. 7, 1, 14. αὐτός τε παρηγγύα (all. κατηγγύα) ταῦτα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐκέλευσε

λευτε παρεγγυᾶν, np. vt milites concitati ac seditioſi ordine ſtarent. ¶ 2) *imperare, edicere.* Heſych: παρεγγυᾶται· ἐντέλλεται. Videtur non admodum differre a verbo παραγγέλλειν. Cf. παραγγέλλειν nr. 4. Π. 3, 3, 30. παρηγγύησεν (Steph. et Hutch. παρεγγύησεν) ἐπὶ πόδα ἀνάγειν. Tum vero homotimi ταχὺ μὲν αὐτοὶ ἐπείθοντο, ταχὺ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις παρήγγελλον. 6, 3, 4. πρῶτον μὲν ἀρισᾶν παρηγγύησεν, ἔπειτα δὲ — τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν. c. acc. rei, Π. 3, 3, 26. παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα. 7, 1, 6. σύνθημα παρεγγυήσας. In his commode etiam verti poſſit *dare, tradere.* Nam Heſych. et Suidas interpretantur praeter alia verbis διαδιδόναι et παραδιδόναι et παρέχειν. c. dat. perf. Π. 4, 1, 2. p. 200. τοῖς ἄλλοις μάλα ἐπισπερχῶς παρηγγύα. c. inf. Π. 2, 3, 9. ταξίαρχος — παρηγγύησεν εἰς δύο ἄγειν. Ibidem bis eſt παραγγέλλειν. 4, 1, 2. p. 200. ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν. 7, 1, 2. A. 4, 1, 13. ὅτε παρεγγυῷτο — παρηγγύα ἕπεσθαι. §. 12. erat παρήγγειλεν. 4, 8, 14. E. 4, 2, 12. c. dat. et inf. Π. 5, 3, 16. p. 301. τῷ κατ' οὐρὰν παρεγγυάτω ἕπεσθαι. Zeun. praefert aliorum lectionem: ἐγγυτάτω ἑπέσθω, *proxime ſequitor.* Λ. 11, 8. τῷ ἐνωμοτάρχῃ παρεγγυᾶται εἰς μέτωπον — καθίσαθαι. Sic Π. 3, 2, 4. ὁ Κῦρος εἰπὼν, ὅτι εἰδείη τοῦτο, εὐθὺς παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι. quae lectio haud dubie debetur Stephani vel Leunclauii ingenio. Nam edd. vett. habent: ὁ Κῦρος εἶπε, ὅτι ἤδη τοῦτο παρηγγύησε τοῖς Π. vbi durum eſt τοῦτο. c. acc. et inf. A. 7, 3, 26. Ξενοφῶν παρηγγύησε τοὺς εἰς τριάκοντα ἔτη παριέναι. c. dat. et acc. c. inf. Π. 7, 5, 8. παρηγγύησεν ὁ Κῦρος χιλιάρχοις — εἰς δύο ἄγοντας παρεῖναι.

παρεγγυή, *cohortatio, rogatio.* A. 6, 5, 8.

*παρεγγύησις, *ex tempore imperatum, edictum ſubitum.* Λ. 11, 4.

παρειά, *maxilla, gena.* Π. 6, 4, 2. ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν.

παρεῖναι, ¶ 1) *adeſſe.* Π. 4, 5, 11. Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος πάρει. 6, 3, 8. συνεξέταττον παρὼν αὐτοὺς, *praeſens.* Additum eſt participium, quo res fieret certior. 7, 4, 4. εἴ τι

τι στρατιᾶς προσδέοιτο· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἔχει ἀλλαχόσε χρῆσθαι. 8, 4, 4. οἱ παρόντες, *conuiuae*. A. 2, 6, 8. πρὸς τοὺς πολεμίους θαῤῥαλέως ἔχειν παρῆν militibus, i. e. *fortes erant*. 5, 1, 4. οὔτ' ἀγορὰ — οὔτε ὅτου ὠνησόμεθα, πάρεσιν. All. pro πάρεσιν habent εὐπορία. Quae eſt lectio non ſpernenda. 7, 7, 25. παρῆσθα καὶ ἤκουες. E. 1, 4, 7. ἐσκόπει τοὺς αὐτοῦ ἐπιτηδείους, εἰ παρείησαν. 3, 4, 8. 4, 1, 12. Απ. 1, 6, 5. ὁ ἥδιστα πίνων ἥκιστα τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ. 3, 14, 6. μὴ παρόντων πολλῶν (ὄψων). O. 9, 15. τιμᾶν τὸν ἄξιον ἀπὸ τῆς παρούσης δυνάμεως. 12, 14. ὅταν παρείη τὸ πρακτέον, *quando laborandum eſt*. Σ. 4, 43. σχολὴν ὁρᾶτέ μοι παροῦσαν, *me habere*. 8, 1. παρόντος δαίμονος μεγάλου. Dicitur de Cupidine ſ. Amore, cuius pleni erant. c. particip. fut. A. 7, 7, 12. οὐδὲν ἀπαιτήσων πάρειμι, ἀλλά σε διδάξων. E. 4, 2, 2. 5, 2, 12. p. 299. c. dat. Π. 1, 4, 19. ἡμῖν οὔπω ἱκνοῦ πάρεσι, *nondum ſatis copiarum habemus*. 8, 7, 3. p. 544. πάντα σοι τὰ δοκοῦντα ἀνθρώπους εὐφραίνειν παρέσται. A. 3, 1, 12. οἷς κηδεμὼν οὐδεὶς πάρεσιν. vbi videtur ineſſe auxilii notio. c. εἰς, E. 3, 5, 6. παρέσεσθαι ἐς ῥητὴν ἡμέραν. §. 18. ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι. c. ἐπὶ et dat. A. 7, 4, 4. παρῆσαν ἐπὶ ταῖς κώμαις. Cod. Pariſ. εἰς τὰς κώμας. c. ἐπὶ et acc. Αγ. 1, 32. ἐπειδὴ πάντα δεινὰ παρῆν ἐπ' αὐτοὺς, *cum vndique premerentur periculis*. E. 3, 4, 24. verba ἐπ' αὐτοὺς deſunt, et pro δεινὰ eſt τὰ δεινά. Participium redundat, Π. 6, 2, 11. p. 370. ἐᾶθὴς ὅτῳ ἐσὶν ἀφθονωτέρα παροῦσα. Cf. ἀπεῖναι. ¶ 2) *in exercitu adeſſe*. Dicitur inprimis de copiis auxiliaribus. Π. 4, 2, 8. καὶ παρόντων (Cod. Guelf. et marg. Steph. προσόντων) καὶ ἀπόντων, np. συμμάχων. A. 1, 5, 15. Πρόξενε, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ παρόντες Ἕλληνες. 2, 6, 5. Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. E. 2, 1, 12. 3, 4, 3. 23. 3, 5, 16. 4, 2, 10. Ὁρχομένιοι οὐ παρῆσαν. c. dat. Π. 2, 1, 2. p. 88. τῶν ὁμόρων ἡμῖν παρέσονται ἱππεῖς. 6, 1, 23. ὁπόσην ἂν δύνηται ἔχων παρέσαι σοι. A. 2, 6, 7. E. 4, 2, 10. Ἀκαρνᾶνες παρῆσαν αὐτοῖς. Locus vexatus c. gen. A. 1, 5, 15.

Κῦρος

Κῦρος — σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πλείσων. All. Περσῶν, all. πισῶν. v. πολὺς nr. 32. ¶ 3) *praesto esse.* a) ad fores, Π. 8, 1, 1. p. 463. παρῶμεν ἐπὶ τόδε τὸ ἀρχεῖον. §. 6. 7. 8. vbi semel est παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας, sed saepius simpliciter παρεῖναι. Sic fere Π. 8, 7, 3. p. 546. θᾶττον μηδείς σου τούτῳ ὑπακουέτω, μήτε προθυμότερον παρέσω. b) in statione, Π. 1, 2, 4. ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, ἐν αἷς δεῖ αὐτοὺς παρεῖναι. Αγ. 6, 4. Φάλαγξ — πισῶς παροῦσα. c) ad iudicium, A. 6, 6, 14. πάρεσε πρὸς τὴν κρίσιν. E. 3, 5, 18. παρόντος ἐν τῇ δίκῃ. c. dat. A. 6, 6, 12. πάρεσμέν σοι ἡμεῖς. ¶ 4) *in promtu esse, paratum esse.* Π. 6, 3, 2. παρόντα ἅπαντα καὶ σαώτερα ἦν. ¶ 5) *fieri solere.* Π. 1, 2, 10. τί ἐν τῇ θήρᾳ ἅπεσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ παρόντων, ¶ 6) *factum esse.* O. 11, 16. μεταῤῥυθμίζω, ἐὰν ἔχω τι βέλτιον τοῦ παρόντος, *si quid scio melius eo, quod factum est.* ¶ 7) *contigisse.* Π. 5, 5, 14. ἃ εὐξάμεθα, σὺν θεοῖς πάρεσιν ἡμῖν. ¶ 8) *licere, fieri posse.* Timaeus et Suidas: πάρεσιν· ἐκ παντὸς δυνατόν ἐσιν, c. inf. A. 4, 5, 5. παρῆν μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος. 5, 8, 2. σίτου ἐπιλελοιπότος, οἴνου δὲ μηδ' ὁσφραίνεσθαι παρόντος. All. παρόν. Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. Αγ. 2, 14. E. 7, 2, 9. Σ. 9, 5. c. acc. et inf. A. 7, 1, 17. εἰκάζειν πάρεσιν ἑωρακότας τὰ γεγενημένα, *vobis, qui vidistis, licet.* Eodem modo παρὸν absolute ponitur. Timaeus et Suid: παρόν· ἐξὸν, δυνατὸν, δέον. Αγ. 1, 36. παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι, *quamuis posset, facultatem haberet.* ¶ 9) *curare, curantem adesse.* O. 12. 5. ἀντὶ σοῦ παρών. §. 4. erat ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος. ¶ 10) τὰ παρόντα, a) *praesens rerum status.* in republica, E. 2, 3, 17. p. 91. ψέγοντα οὐδένα τὰ παρόντα. in bello, Π. 5, 2, 11. ὅπη τὰ νῦν παρόντα ἀποβήσοιτο, *praesens bellum.* A. 3, 1, 23. ὁρῶσι τὰ παρόντα. 3, 2, 2. χαλεπὰ τὰ παρόντα. Ibid. ἐκ τῶν παρόντων. v. ἔρχεσθαι nr. 1. 4, 1, 18. Plene legitur A. 1, 3, 3. χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι, np. quod non vultis longius procedere. ¶ b) *opes, facultates.* v. Wetsten. ad Hebr. 13, 5. Π. 8, 4, 6. ἑαυτῷ πάντα

τα τὰ παρόντα ἀρκεῖν. A. 7, 7, 21. νῦν ἡ πρόσοδος πλείων ἐσὶν, ἢ πρόσθεν τὰ παρόντα ἃ ἐκέκτητο. Απολ. 16. τοῦ πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου, ὡς τῶν ἀλλοτρίων μηδενὸς προσδεῖσθαι. Σ. 4, 42. οἷς μάλισα τὰ παρόντα ἀρκεῖ. Sic Π. 6, 2, 9. τὰ παρόντα ſunt *apparatus belli et commeatus.* Σ. 7, 4. in conuiuio τὰ παρόντα θαυμάζειν, *non diu quaeſita.* ¶ c) Similiter τὸ παρὸν, *quod quis poſſidet, quod ſuppetit.* Αγ. 9, 3. τὸ παρὸν ἡδέως ἔπινε. Mox dicitur τὸ συντυχὸν, *cuiuis obuium, facile paratu.* Απ. 1, 6, 9. Σ. 4, 38. μοι τὸ παρὸν ἀρκεῖ, i. e. *viles feminae, quae non a multis appetuntur.* ¶ 11) ἐν τῷ παρόντι, ſc:l. χρόνῳ, *in praeſentia.* Π. 2, 4, 8. p. 131. λυσιτελεῖ ἐᾶσαι ἐν τῷ παρόντι. 3, 1, 17. δύναιο ἂν ἐν τῷ παρόντι εὑρεῖν νῦν. E. 6, 1, 5. 6, 2, 6. p. 387. 7, 4, 12. 7, 5, 2. Σ. 8, 4. μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον πάρεχε. In his videtur νῦν redundare. ¶ 12) εἰς τὸ παρὸν, i. q. νῦν. Ιερ. 5, 2. τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα, *propter praeſentem poteſtatem.* ¶ 13) πρὸς τὸ παρὸν, *pro re.* Ιπρ. 5, 9. πρὸς τὸ παρὸν ἀεὶ ἀπατᾶν. ¶ 14) *aduenire, aduenisſe.* Π. 5, 4, 14. παρῆν — δῶρα Φέρων. 6, 2, 2. χρήματα πάρεσε ἄγοντες. A. 1, 2, 3. 9. 5, 5, 7. σεσωτμένοι πάρεσε. E. 4, 3, 1. ἔτι — πάλιν παρεσόμεθα, *nos reuerſuros eſſe.* 6, 5, 33. ἔτυχον παρόντες πρέσβεις. c. dat. Π. 1, 4, 28. παρέσαι αὐτοῖς. Muretus truſtra vult αὖθις. c. ἀπὸ, Π. 7, 4, 2. ἀπ' ἀμφοτέρων παρῆσαν πρὸς αὐτὸν, ἕτοιμοι ὄντες. c. ἐκ, A. 1, 4, 2. Κύρῳ παρῆσαν ἐκ Πελοποννήσου νῆες. c. εἰς, Π. 1, 2, 4. εἰς τὰς ἑαυτῶν χώρας — πάρεισιν. 6, 2, 11. p. 374. παρεῖναι — εἰς τὴν τεταγμένην χώραν πρὸς τους ἡγεμόνας. 7, 5, 16. E. 3, 5, 6. ἐκέλευσεν αὐτοὺς — παρεῖναι — ἐς Ἀλίαρτον. 6, 5, 22. 7, 4, 29. c. ἐπὶ, Π. 2, 3, 10. ὅταν γε παρῇ (all. παρίῃ) ἐπὶ τὸ δεῖνον. c. παρὰ, Π. 6, 3, 6. παρῆν ἄλλος παρὰ τοῦ σκοπάρχου. c. πρὸς, Π. 2, 4, 16. εἶπε τῷ ἄρχοντι αὐτῶν παρεῖναι πρὸς αὐτόν. 8, 3, 13. E. 7, 4, 8. ¶ 15) *praetermittere.* Heſych: παρεῖναι· ἐᾶσαι. it. πάρειμι· ἐῶ. Phauorinus: παρεῖναι· τὸ παραλιπεῖν. E. 4, 2, 14. μέλλοντος τοῦ πρώτου πολεμάρχου ἐκ τοῦ ἐναν-

ἐναντίου ξυμβάλλειν αὐτοῖς, λέγεται ἄρα τις ἀναβοῆσαι, παρεῖναι τοὺς πρώτους. Intell. δεῖν. Leuncl. *permittendum esse vt primi praeterirent.* Schneiderus vero edidit παριέναι, *transmittere.* ¶ 16) In var. lect. permutatur c. προσιέναι. v. ibi nr. 1. a. it. c. συμπαρεῖναι. v. συμπ. it. παρὼν c. παρ' αὐτοῦ. v. τυγχάνειν nr. 5. it. c. ὑπάρχειν. v. ὑπ. nr. 2.

*παρείρειν, *interserere.* Σ. 6, 2. μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρήρεια. Habet etiam Grammius, sed thema facit παρερέω.

παρεκτέον, *excitare necesse est.* Π. 2, 2, 8. παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλωτα.

παρελᾶν et

παρελαύνειν, ¶ 1) *praeteruehi, prouehi.* ¶ a) curru; De duce hortaturo suos, Π. 3, 3, 20. ὁ βασιλεὺς ἐφ' ἅρματος παρελαύνων τοιάδε παρεκελεύετο. 7, 1, 9. παρελάσας παρὰ τὰ σαυτοῦ ἅρματα, παρακάλει τοὺς σὺν σοι. §. 10. De imperatore exercitum lustrante, A. 1, 2, 16. παρελαύνων ἐφ' ἅρματος. §. 17. ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλασε. ¶ b) equo. A. 1, 8, 8. Κῦρος παρελαύνων, *obequitans.* §. 10. Κῦρος παρελαύνων οὐ πάνυ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι. 6, 5, 15. 7, 3, 22. ὁ Σεύθης παρήλαυνεν εἰς τὸ πρόσθεν. De militibus, Π. 5, 3, 22. τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πρόσθεν παρελαύνειν ἐκέλευσεν. A. 1, 2, 16. παρήλαυνον τεταγμένοι κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις. E. 5, 4, 52. τοὺς τελευταίους παρελαύνοντας εἰς τὴν πόλιν. Plene dicitur παρελαύνειν τὸν ἵππον, Π. 5, 3, 20. Sed A. 3, 4, 28. παρελαύνων ἐπὶ τοῦ ἵππου. ¶ 2) *adequitare:* c. ἐπὶ, A. 3, 5, 3. παρελαύνων ἐπὶ τὰς τάξεις. In aliis ἐπὶ deest. c. πρὸς, Π. 4, 2, 6. παρελαύνειν πρὸς ἑαυτόν. §. 10. ¶ 3) *irruere.* c ἐπὶ, Ιπρ. 8, 18. παρελαύνοι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. §. 21. τοὺς προθύμως — παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. ¶ 4) *in equo abire.* Π. 3, 3, 4. ταῦτ' εἰπὼν παρήλαυνε. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. περιελαύνειν. v. ibi nr. 2.

παρεμπίπτειν, v. ἐμπίπτειν nr. 6.

παρέπεσθαι, ¶ 1) *a latere sequi.* Π 8, 3, 8. προηγοῦντο τετρακισχίλιοι — παρείποντο οἱ δισχίλιοι ἑκατέρωθεν. §. 9. σκηπτούχων, οἳ παρείποντο αὐτῷ τρεῖς ἑκατέρωθεν. §. 10. Sic de hominibus e vulgo cum

cum pompa ſequentibus, Π. 8, 3, 9. πορευομένου αὐτοῦ παρείποντο πάμπολλοι — τούτων τῶν παρεπομένων. ¶ 2) *comitari, proſequi.* v. Fiſcher. ind. Theophraſt. in v. παρακολουθεῖν. E. 3, 1, 19. ὁ Μειδίας παρεπόμενος αὐτῷ. Απολ. 27. τοὺς παρεπομένους Socratem ex iudicio abeuntem. ¶ 3) *obſeruare praecepta*, fere vt παρακολουθεῖν. Ιπ. 11, 5. ἦν ἐν παντὶ παρέπηται τὸ — τυγχάνειν ῥᾳσώνης. Ita quidem τὸ τυγχ. fuerit accuſatiuus. Sed quia παρέπεσθαι alias ſemper iunctum ſibi habet datiuum, rectius τὸ τυγχ. accipitur in nominatiuo, et verba allata poſſunt ita explicari: *ſi ſemper et vbique cum illa inſtitutione coniunctum ſit hoc*, etc.

παρέρχεσθαι, ¶ 1) *accedere, aduenire.* A. 7, 5, 7. παρέρχεται. De exercitu, E. 4, 5, 3. αἰσθόμενος — τῆς νυκτὸς παρεληλυθότας αὐτούς, np. in vel ad vrbem. Αγ. 2, 18. eſt βεβοηθηκότας εἰς τὴν πόλιν. c. dat. perf. De iis, qui ſe conferunt in eam aedium partem, vbi cibum capiunt, Σ. 1, 7. αὐτῷ — λουσάμενοι παρῆλθον. c. ἐπί, E. 2, 4, 22. παρῆλθεν ἐπὶ τὸν λιμένα. ¶ 2) *adire, conuenire.* E. 4, 5, 9. εἰς τὸ ἄσυ πρὸς τοὺς στρατιώτας παρελθεῖν. In ſequentibus eſt ἰδεῖν. ¶ 3) *introire, intrare.* Heſych: παρελθόντων· εἰσελθόντων. Suid: παρελθών· ἀντὶ τοῦ εἰσελθών. A. 2, 4, 6. ἀφίκοντο πρὸς τὸ τεῖχος, καὶ παρῆλθον αὐτοῦ εἴσω. 7, 1, 20. παρελήλυθαμεν εἰς τὴν πόλιν. E. 3, 4, 41. παρῆλθε δι' ἐρημίας εἴσω τῶν χαρακωμάτων. Ισρ. 2, 10. De puella in coenaculum intrante ad Ariadnen agendam, Σ. 9, 3. ἡ Ἀριάδνη ὡς νύμφη κεκοσμημένη παρῆλθε. De exercitu irrumpente, A. 5, 5, 7. εἰς τὴν πόλιν βίᾳ παρεληλυθότας. §. 10. ¶ 4) *prodire ad dicendum.* A. 5, 5, 12. παρελθὼν αὐτῶν ἄλλος εἶπεν. 6, 1, 21. 22. 6, 6, 13. E. 7, 1, 3. Απολ. 10. Sic fere c. εἰς, E. 1, 7, 7. παρῆλθέ τις εἰς ἐκκλησίαν Φάσηων. ¶ 5) *praeterire.* A. 2, 4, 13. παρερχομένους ἐθεώρει τοὺς Ἕλληνας. 3, 4, 24. 4, 1, 18. c. acc. A. 4, 2, 9. τοῦτον (λόφον) παρεληλύθεισαν. Πο. 1, 6. Ἀθήνας ἢ παραπλέουσιν ἢ παρέρχονται. E. 4, 2, 13. c. παρά, E. 4, 5, 18. παρὰ Μαντίνειαν — παρ-

— παρῆλθεν. De tempore, Π. 6, 2, 11. p. 373. ἐπειδὰν παρέλθωσιν αἱ ἡμέραι. 8, 5, 12. p. 528. τὰ παρελθόντα ὑμεῖς Κῦρον ηὐξήσατε, *quod attinet ad praeterita*. 8, 7, 3. p. 542. τὸν παρελθόντα χρόνον ἔπραττον οὕτως. 8, 8, 10. ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, *olim*. A. 1, 7, 14. 5, 8, 1. E. 1, 3, 1. δυοῖν καὶ εἴκοσιν ἐτοῖν τῷ πολέμῳ παρελληλυθότων. 1, 6, 1. 2, 1, 5. 3, 2, 6. ἄλλος μὲν νῦν, ἄλλος δὲ τὸ παρελθὸν, *ante*. 3, 3, 1. 4, 7, 1. Απολ. 26. Similiter A. 4, 3, 2. τῶν παρελληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. Πο. 4, 31. πάσας ἀποτυχεῖν, οὐδενὶ τῶν παρελληλυθότων ἐοικὸς, *praeteritorum exemplo caret*. E. 1, 5, 1. τῆς ναυαρχίας παρελληλυθυίας. ¶ 6) *procedere, progredi*. Π. 2, 4, 17. p. 138. ἐπειδὰν παρέλθῃ τὸ κέρας. ¶ 7) *praegredi, anteire, anteuertere*. Π. 2, 2, 2. p. 103. πάντες παρελθόντες τὸν λοχαγὸν ἦσαν πρὸς ἐμὲ, *praeterito lochago procedentes*. 6, 3, 4. ὅτι προεληλύθοιεν ἐπὶ χιλὸν — παρελθόντες τὰς προφυλακάς. A. 4, 7, 7. παρέρχεται πάντας, *currendo prius venit*. E. 4, 8, 38. ¶ 8) *abire*. E. 7, 5, 18. οὐκ ἐδόκει αὐτῷ δυνατὸν εἶναι ἀμαχεὶ παρελθεῖν. Cf. ἀπέρχεσθαι nr. 5. Nam pro eo legitur. ¶ 9) *transire ab vltimis ad primos*. A. 4, 1, 13. οὐκ ἦν ἰδεῖν παρελθόντι τὸ αἴτιον. ¶ 10) *transire, superare*. A. 1, 4, 4. παρελθεῖν οὐκ ἦν βίᾳ. ἦν γὰρ ἡ πάροδος στενή. §. 5. 1, 7, 13. ταύτην τὴν πάροδον παρῆλθε. ¶ 11) *emetiri, conficere*. A. 4, 7, 4. τρία ἡμίπλεθρα παρελθεῖν. All. διελθεῖν. ¶ 12) *dari, tradi*. v. σύνθημα.

παρέχειν, ¶ 1) *exhibere, praebere*. Ammonius actiuum et medium ita distinguit: παρέχειν μὲν λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐσθήματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν, εὔνοιαν. Quae verba videntur sic intelligenda esse: παρέχειν nunquam de animi affectionibus dici, sed παρέχεσθαι non solum de his, verum etiam de iis, quae manu et quasi manu exhibentur. Cf. Abresch. dilucc. Thucyd. 2, 9. qui tamen, vt Kusterus de V. M. 1, 4). recte obseruauit, vtramque vocem promiscue vsurpari. Π. 1, 4. 7. animalia ζῶντα παρέχει

np. in paradiſo. O. 13, 10. ἱμάτια — ὅσα δεῖ παρέχειν ἐμὲ τοῖς ἐργασῆρσι, καὶ ὑποδήματα. Σ. 2, 2. θεάματα καὶ ἀκροάματα ἥδιστα παρέχεις. Cf. αἴτησις. ¶ 2) *tradere.* A. 2, 1, 9. πλῆθος ἀνθρώπων, ὅσον, οὐδ' εἰ παρέχοι ὑμῖν, δύναιθ' ἂν ἀποκτεῖναι. ¶ 3) *dare, donare.* a) Π. 2, 3, 11. διπλῆν ὑμῖν — εὐωχίαν παρέχειν — εἰ μὴ καὶ διπλᾶς τὰς γαστέρας ἡμῖν παρέξεις. 8, 3, 15. ἐξέγιζε, καὶ τἄλλα τε παρεῖχε ἔκπλεω, καὶ — ἐκπώματα προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο. b) Sic de diis, A. 5, 3, 10. παρέχει ἡ θεὸς τοῖς σκηνοῦσι ἄλφιτα, ἄρτους, *ſuppeditat, ſuggerit, procurat.* In aliis ἡ θεὸς deeſt. Απ. 1, 4, 12. ἄλλοις ζώοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον, ἡμῖν δὲ συνεχῶς μέχρι γήρως ταῦτα παρέχειν. 2, 2, 3. ἀγαθῶν, ὅσα οἱ θεοὶ παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις. 4, 3, 3. 5. 6. ¶ 4) *parare.* Π. 1, 6, 9. τὰ ἐπιτήδεια παρέξειν. §. 12. p. 66. 8, 2, 5. ἀρκεῖ, ἂν ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν παράχῃ coquus. Margg. παράχηται. E. 4, 8, 30. ¶ 5) *emere.* Saltem A. 2, 3, 13. πρίασθαι legitur pro παρέχειν. v. ἀγορά. ¶ 6) *adhibere.* E. 4, 8, 10. πολὺ τοῦ τείχους ὤρθωσε, τὰ αὐτοῦ πληρώματα παρέχων. ¶ 7) *porrigere.* c. inf. Απ. 1, 2, 54. τοῦ σώματος ὅ τι ἂν ἀχρεῖον — αὐτός τε ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλοις παρέχει (ſcil. ἀφαιρεῖν) — καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν. ¶ 8) *commodare.* O. 2, 12. εἰ μήτε αὐτὸς κτήσαιτο αὐλοὺς, μήτε ἄλλος αὐτῷ παράχοι. ¶ 9) *ſiſtere in iudicio.* A. 6, 6, 12. παραχεῖν σοι ἑαυτοὺς εἰς κρίσιν. E. 7, 4, 38. c. inf. A. 6, 6, 9. ἑαυτὸν παραχεῖν Κλεάνδρῳ κρῖναι, *iudicandum.* §. 10. ἐμαυτὸν παραχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ ὃ ἂν βούληται ποιῆσαι. ¶ 10) *permittere.* c. inf. Πο. 4, 12. ἡ πόλις παρέχει τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις. Edd. vett. male τῶν βουλομένων. Αγ. 2, 22. ¶ 11) *committere, mandare.* c. inf. O. 2, 13. οὔτε αὐτὸς χρήματα ἐκεκτήμην, οὔτε ἄλλος πώποτέ μοι παρέχε τὰ ἑαυτοῦ διοικεῖν. Cf. πρᾶγμα nr. 12. a. ¶ 12) *copiam facere.* Π. 7, 5, 17. p. 445. παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτὸν, *omnibus aditum ad me permiſi.* §. 19. ἐν τῷ Φανερῷ σε παρεῖχες. Ιπ. 6, 16. καὶ μὴ παρέχοντος ἵππου δύνασθαι ἀναβαίνειν, *etiamſi equus*

equus non admittat equitem. Intell. ἑαυτόν. Sic fere Π. 8, 1, 8. τοὺς παρέχοντας ἑαυτοὺς, np. τῷ βασιλεῖ, *qui praesto sunt ad fores.* Π. 1, 2, 9. παρέχουσιν ἑαυτοὺς τοῖς ἄρχουσι χρῆσθαι, *magistratibus apparent.* Eadem formula legitur §. 13. 8, 1, 2. 8, 6, 5. Cf. χρῆσθαι. ¶ 13) *concedere, abtreten.* Απ. 2, 9, 7. πολλοὶ ἐδέοντο τοῦ Κρίτωνος καὶ σφίσι παρέχειν φύλακα τὸν Ἀρχίδημον. ¶ 14) *conseruare.* Πο. 4, 14. τὸν ἀριθμὸν seruorum ἴσως ἀεὶ παρέχειν. Απ. 4, 3, 13. ὁ τὸν κόσμον — ἀεὶ χρωμένοις ἀτριβῆ παρέχων. ¶ 15) *facere, reddere.* Π. 1, 2, 5. τοὺς ἐφήβους βελτίσους παρέχειν — παρέχειν αὐτοὺς τὰ τεταγμένα ποιοῦντας. 2, 1, 9. τὴν πεντάδα τοιαύτην παρέχειν — παρέξουσι τὰ δέοντα ποιοῦντας. 4. 2, 19. p. 224. τὸ πλεονεκτῆσαι ὀλιγοχρόνιον ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον παράσχοι. p. 225. 8, 7, 3. p. 548. τὰ σώματα, ὅσον ἂν ἐν αὐτοῖς χρόνον ᾖ ἡ ψυχὴ, ζῶντα παρέχεται. 8, 8, 10. τοὺς τὴν γῆν ἔχοντας, ἀπὸ ταύτης ἱππότας παρέχεσθαι. Potest tamen in his duobus locis pro medio accipi. O. 4, 7. 21, 4. οὐδ' αἰσχύνεσθαι ἐπισκαμένους παρέχουσι. A. 2, 3, 13. Φιλίαν ὑμῖν παρέξειν τὴν χώραν. 2, 5, 2. p. 111. Αγ. 1, 34. τὴν χώραν ἀδήωτον παρέχων. Πο. 5, 13. εἰ μηδένα παρέχοιμεν ἀδικοῦντα, *si neminem* (lacessendo) *moueamus, vt iniuria nos afficiat.* Απ. 2, 6, 23. 4, 6, 15. ¶ 16) *praestare, efficere, causam esse.* c. subst. Π. 7, 5, 25. τὸ κρατεῖν παρέχον. A. 3, 5, 6. πρόβατα — ἀποδαρέντα ῥᾳδίως ἂν παρέχοι τὴν διάβασιν. Π. 4, 5, 12. p. 246. τοῖς φίλοις τὴν ἀσφάλειαν παρέχουσι. O. 4, 10. παρέχοντος τοῦ φρουράρχου εἰρήνην τοῖς ἔργοις. 6, 9. ἡ ἐργασία δοκεῖ — ταῖς ψυχαῖς ἡσυχίαν παρέχειν. Σ. 7, 4. ὁ λύχνος — φῶς παρέχει, τὸ δὲ χαλκεῖον φῶς οὐ ποιεῖ. Cf. ἱδρώς. ¶ 17) *conficere.* Λ. 1, 4. ἐθῆτας — παρέχειν. ¶ 18) *facessere.* A. 3, 2, 17. αὗται ὄχλον παρεχουσι ἄγειν, i. e. ἐν τῷ ἄγειν. Cf. ἀσχολία et πρᾶγμα. ¶ 19) *afferre, gignere.* Cum nominibus affectionem animi significantibus, Π. 4, 1, 2. p. 201. ποίαν ἡδονὴν τὸ νικᾶν παρέχει. Απ. 1, 2, 2. ἐλπίδας παρασχών. 1, 6, 8. Σ. 4, 22. τέρψιν οὐ παρέχει, πόθον δὲ ἐμποιεῖ.

§. 25.

§. 25. Cf. γέλως, Φόβος. ¶ 20) *materiem praebere, excitare.* Π. 6, 1, 21. ἔγωγε, ἔφη ὁ Ἀράσπας, καὶ ὑπὸ τῶν Φίλων οἶδα ὅτι ὡς σὲ πεφευγὼς λόγον ἂν παρέχοιμι. Leuncl. *scio futurum, vt etiam per amicos rumor excitetur, quasi te fugerim.* Abreschius dilucc. Thucyd. 2, 101. reprehendit hanc versionem, et intelligi verba iubet, tanquam legeretur: ἔγωγε οἶμαι ἂν καὶ ὑπὸ τῶν Φίλων πισευθῆναι, καὶ οἶδα ὅτι ὡς σε πεφευγὼς λόγον ἂν παρέχοιμι αὐτοῖς. vel etiam: ἔγωγε οἶδα ὅτι λόγον ἂν παρέχοιμι τοῖς Φίλοις ὡς πεφευγώς σε, καὶ πισευθείην ἂν ὑπ' αὐτῶν. ¶ 21) παρέχειν ἑαυτὸν, *gerere se, sich betragen, sich verhalten.* Π. 1, 6, 5. παρέχοντας ἑαυτοὺς οἵους δεῖ. 2, 1, 9. ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Cf. ποιεῖν nr. 47. ¶ 22) In var. lect. παρχχεῖν extat pro πάχειν. v. πάχειν nr. 11. it. 13.

παρέχεσθαι, ¶ 1) *exhibere.* Π. 8, 1, 13. παράδειγμα τοιόνδε ἑαυτὸν παρείχετο. Πο. 1, 2. χώρα — οἵα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι. Cf. αἴσθησις et τεκμήριον. ¶ 2) *dare.* Σ. 4, 49. ὧν διδόασιν (dii mihi), αὖ παρέχομαι, np. diis. Saepe, vt noſtrum *liefern*, eſt exhibere ſ. dare milites, Π. 4, 6, 2. p. 256. ἵππον εἰς χιλίαν τῷ βασιλεῖ παρειχόμην. A. 6, 2, 6. αἰσχρὸν — ἄρχειν ἕνα Ἀθηναῖον, μηδεμίαν δύναμιν παρεχόμενον εἰς τὴν στρατιάν. Αγ. 1, 24. et E. 3, 4, 15. ὅσις παρέχοιτο ἵππον, np. pro ſe. quae videtur eſſe h. l. medii vis. Plutarchus enim in Ageſ. 9. habet παραχεῖν ἵππον ἀνθ' ἑαυτοῦ. Vulgo in Xenophonte legebatur παρέχοι τὸ ἱππικόν. E. 2, 3, 18. p. 97. ¶ 3) *adhibere.* Π. 2, 1, 6. p. 93. τόλμη, ἣν προσήκει παρέχεσθαι. 7, 5, 26. p. 456. τῷ τόλμαν μόνον παραχομένῳ. Cf. μάρτυς. ¶ 4) *oſtendere.* Π. 8, 1, 10. τοὺς πειθομένους μᾶλλον τιμῶν τῶν τὰς μεγίσας ἀρετὰς δοκούντων παρέχεσθαι, *virtutes ſuas oſtentare.* 5, 2, 15. p. 285. Σ. 8, 27. ¶ 5) *declarare, praeſtare.* A. 7, 6, 9. προθυμίαν — περὶ ὑμᾶς παρεχημένος. E. 6, 5, 38. p. 430. K. 2, 2. ¶ 6) *continere, capere.* Π. 6, 1, 16. ἅρματα τριακόσια — μαχομένους παρέχεται τριακοσίους. ¶ 7) *habere.* Λ. 11, 5. ὁ τεῖχος ἕκασος πάντ' ἔχων, ὅσα

σα δεῖ παρέχεσθαι. ¶ 8) *facere, reddere.* Π. 1, 6, 17. πειθομένους παρέχεσθαι στρατιώτας. 3, 3, 24. p. 193. μέλλοντας τοῦ Φοβου τὴν μάθησιν κρείττονα παρέξεσθαι. Moeris p. 320. παραχήσομαι, Ἀττικῶς· παρέξομαι, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. Π. 4, 1, 2. p. 201. 8, 2. 11. p. 488. A. 2, 6, 14. E. 4, 2, 3. Ιερ. 1, 6. Απ. 3, 3, 4. O. 4, 8. συνοικουμένην τὴν χώραν παρεχομένους καὶ ἐνεργόν. §. 10. ἢν ὁ ἄρχων ὀλιγάνθρωπόν τε παρέχηται καὶ ἀργὸν τὴν χώραν. 5, 8. 6, 9. ἡ ἐργασία — δοκεῖ τὰ σώματα κάλλισά τε καὶ εὐρωστότατα παρέχεσθαι. §. 10. 12, 12. 14, 1. 15, 12. 21, 4. τονεῖν ἐθέλοντας — παρέχονται. §. 9. Σ. 4, 42. 7, 4. τὸ χαλκεῖον — ἐν αὐτῷ ἄλλα ἐμφαινόμενα παρέχεται. Ιπ. 1, 11. 12. 13. ¶ 9) *praestare.* Π. 6, 4, 3. τὰ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρεχῆσθαι τῶν νῦν — λόγων. Αγ. 1, 38. ¶ 10) *gignere, excitare, causam esse.* Π. 1, 6, 19. p. 71. τοιαύτην δόξαν περὶ αὐτοῦ παραχέσθαι. 3, 3, 6. E. 5, 1, 14. extr. ¶ 11) *materiem praebere.* Απολ. 26. Παλαμήδης καλλίους ὕμνους παρέχεται. ¶ 12) *instituere.* O. 21, 1. εὖ τῇ ὑποθέσει ὅλον τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέχησαι.

παρήκειν, *pertingere.* K. 4, 1. lepus habet πλευρὰς μὴ βαθείας, ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, *in obliquum paulatim circumductas aluum versus.* Fr. Portus: *in obliquum porrectas.*

Παρθενικὸν siue

Παρθένιον, oppidum in Mysia s. Teuthrania. A. 7, 8, 8. ἐκ Παρθενίου. Margg. Παρθενικοῦ. §. 12. τὸ Παρθενικὸν πόλισμα. Hutchins. vult Παρθένιον scribi.

Παρθένιος, *Parthenius,* Ponti fluuius. A. 5, 6, 3. p. 291. 6, 2, 1.

παρθένος, ¶ 1) *virgo.* Π. 4, 6, 4. ἔσι δέ μοι — θυγάτηρ παρθένος — γάμου ἤδη ὡραία. Αγ. 6, 7. ὥσπερ παρθένος σωφρονεστάτη. E. 6, 4, 7. τῶν παρθένων, quae se interfecerant, τὸ μνῆμα ornarunt Thebani. Λευκτρίδας eas vocari διὰ τὸν τόπον, dicit Plutarchus in Pelopida c. 20. Diodori Siculi et Pausaniae traditiones attulit Morus. Απ. 1, 5, 2. θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι. ¶ 2) Λ. 3, 6. αἰδημονεστέρους τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις παρθένων. Longinus de sublim. 4, 4. et ex eo Margg. habent ἐν τοῖς

τοῖς ὀφθαλμοῖς, e qua ratione παρθένοι idem eſſent quod κόραι, *pupillae oculorum*. Quodſi Xenophon ſcripſiſſet ὀφθαλμοῖς, ſane dignus eſſet qui reprehenderetur, quod facit Longinus. Sed Longinus haud dubie vſus eſt corrupto codice. v. Hutchinſ. diſſ. T. I. p. 17. ſq. et Leopard. emendatt. 16, 24.

Παριανοὶ, v. Πάριον.

παριδεῖν, ¶ 1) *negligere, curam non habere*. Π. 1, 6, 19. p. 79. πολεμίους — ἀφυλάκτους λαμβάνειν, καὶ διῶξαι παριδόντες ἑαυτούς. All. παραδόντες ἑ. i. e. *imprudenter ſui copiam facientes*. v. παραδιδόναι nr. 8. ¶ 2) *pati, committere, aequo animo videre*. A. 7, 7, 29. δέομαι δὶ ἐμοῦ ἀποδιδόναι ſtipendium militibus, καὶ μὴ παριδεῖν με διά σε ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ.

παριέναι, quod ab εἶμι deducitur, ¶ 1) *accedere, adire*. A. 4, 2, 2. ὡς λάθοιεν οἱ παριόντες, np. montem occupaturi. 4, 5, 7. παριὼν ἐπὶ (all. περιὼν περὶ) τὰ ὑποζύγια. 4, 7, 3. μία ἐσὶν πάροδος. ὅταν δέ τις ταύτῃ πειρᾶται παριέναι. § 4. οὐδὲν κωλύει παριέναι — §. 5. εἰς τὸ ἄσυ παριέναι, 2 codd. προσιέναι. 7, 3, 26. 7, 8, 8. Sic A. 7, 3, 7. ὡς ἐπὶ δεῖπνον ἰόντες. All. παριόντες. Ct. εἰσιέναι nr. 1. a. ¶ 2) *intrare*. Π. 1, 2, 2. βίᾳ εἰς οἰκίαν παριέναι, i. e. τοιχωρυχεῖν. ¶ 3) *peragrare*. A. 5, 4, 17. ὁπόσα δὲ καὶ ἄλλα παρῆσαν χωρία. ¶ 4) *proficiſci*. E. 4, 5, 19. οὐκέτι πεζῇ παριόντες ἐκ Σικυῶνος, ἀλλὰ παραπλέοντες. 4, 8, 3. ¶ 5) *transire*. a) e loco in locum, Ιπρ. 4, 4. ἦν ἀπάροις — ἐντυγχάνωσιν, παριόντες — δηλώτουσι. K. 8, 2. πρὸς τὰ ὄρη παριέναι ἀπὸ τῶν ἔργων. b) e poſteriori acie in priorem, A. 4, 5, 16. Ξενοφῶν παριὼν — ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλύον. 6, 5, 8. ¶ 6) *praeterire*. Π. 5, 4, 20. παριέναι vrbem. it. τῶν παριόντων. A. 3, 4, 23. 4, 7, 8. Απολ. 29. c. acc. A. 4, 5, 21. ὅπου παρῆσαν κώμην. Πο. 4, 47. c. κατὰ, E. 4, 5, 3. κατὰ τὰ θερμὰ παρῆσι. Margg. προῆσι. c. παρὰ, Π. 5, 2, 14. παρ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα δεῖ παριέναι. A. 6, 5, 14. imperator παριὼν παρὰ τὴν Φάλαγγα ἔλεγεν. §. 15. eſt παρελαύνων. De imperatore ſuos inſpecturo et hortaturo, Π. 7, 1, 5. παριὼν ἐπισκέψομαι ἕκασα πῶς

gitized by Google

πῶς ἔχει. §. 9. 11. 12. E. 7, 1, 20. πρὸ τῶν λόχων παριόντα τοιάδε παρακελεύσαθαι. ¶ 7) *praeterire certando, ſuperare.* Phauorin: παρῄει· ἀντὶ τοῦ ἐνίκησεν. Π. 1, 4, 5. ταχὺ εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τοῖς ἡλικιώταις, ταχὺ δὲ παρῄει. Steph. negat, παρεῖναι habere vincendi notionem, et legit παρίει, a themate παρίημι, quod vetus quidam ſcholiaſtes explicet verbo νικῶ. Haud dubie perperam. ¶ 8) *conſpici, prodire.* A. 1, 10, 10. ἐθαύμαζον ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο, οὐδ' ἄλλος ἀπ' αὐτοῦ οὐδεὶς παρῄει. ¶ 9) *procedere, pergere.* Π. 6, 3, 6. ἐπιμεληθεὶς πάριθι. A. 4, 2, 9. τοῖς ὑποζυγίοις παριοῦσιν. ¶ 10) *ſequi.* A. 3, 4, 29. τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν, τοῖς δὲ ὄπισθεν παριέναι παρεκελεύετο. ¶ 11) *dari, tradi.* v. σύνθημα. ¶ 12) In var. lect. confunditur c. ἐπιπαριέναι. v. ibi. it. c. παρεῖναι. v. ibi nr. 14. it. c. ἀπιέναι. v. ibi nr. 7. it. c. περιϊέναι, c. προϊέναι, c. προσιέναι. v. ſupra nr. 1. et 6.

παριέναι, quod ab ἴημι deſcendit, ¶ 1) *admittere.* Π. 1, 4, 6. ὅτι οὐ παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάπ-

πον. 5, 3, 6. ἆρ' ἂν οἴει ὑπὸ τοῦ Φρουράρχου παρεθῆναι τὸν εὐνοῦχον; §. 7. 7, 5, 16. εἶπε μηδένα παριέναι ad ſe, ἢ τοὺς φίλους. E. 5, 2, 9. μὴ παρείησάν τινες εἰς τὴν πόλιν αὐτούς. §. 20. Sic c. inf. E. 5, 4, 28. εἴ τις πολιτῶν παρῇν, παρίει τούτους διαλέγεσθαι τῷ πατρί. Vbi etiam verti poſſit *permittebat.* In ſeqq. eſt παρεχώρει. Morus non bene: *cedebat.* Margg. παρήνει. ¶ 2) *concedere.* A. 5, 7, 6. τίνι ἐμποδών εἰμι; παρίημι, ἀρχέτω. ¶ 3) *praetermittere.* ¶ a) loquendo, narrando, Π. 5, 4, 7. πολὺ μεῖζον παρεὶς θαῦμα, ἐμὲ θαυμάζεις. 5, 5, 5. p. 327. παρήσω τοῦτο. E. 4, 8, 1. τῶν πράξεων τὰς μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Aπ. 3, 4, 11. Iπ. 8, 7. ¶ b) faciendo, Π. 6, 2, 11. p. 372. οὐ δεῖ παριέναι ὅτου ἄν τις δέηται τούτων, *negligere inquirendo.* 7, 5, 17. p. 446. πολλὰ ὧν δεῖ πραχθῆναι, παριέναι. Iπρ. 7, 10. ἁμαρτήματα παριέναι ἀκόλαστα. Similiter Aπ. 1, 1, 12. τὰ μὲν ἀνθρώπινα παρέντες, τὰ δὲ δαιμόνια σκοποῦντες, vbi παρέντες eſt i. q. οὐ σκοποῦντες. ¶ 4) *omittere, non aggredi.* Aγ. 2, 12. et E. 4, 3,

3, 12. ἐξὸν αὐτῷ παρέντι τοὺς διαπίπτοντας — χειροῦσθαι. ¶ 5) Permutatur c. παρεῖναι. v. παρεῖναι nr. 15.

Πάριον, *Parium*, auctore Stephano Byzantino, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ — τὸ ἐθνικὸν Πάριος, ὁ πολίτης Παριανός. A. 7, 2, 4. Xenophon eo ab Anaxibio arceſſitur. Cf. §. 14. et 7, 3, 9. E. 1, 1, 8. Alcibiades Parium nauigat. A. 7, 3, 7. Παριανοὶ ob foedus faciendum proficiſcuntur ad Medocum.

παριστάναι, ¶ 1) *afferre, inſtillare*. Λ. 15, 8. οὔτε τοῖς βασιλεῦσι τυραννικὸν φρόνημα παρασῆσαι, οὔτε τοῖς πολίταις φθόνον ἐμποιῆσαι. ¶ 2) *manifeſto demonſtrare, perſuadere*. Heſych: παρισῶ· ἀποδείκνυμι. v. Morus ad Longin. p. 43. O. 13, 1. ὅταν παρασήσῃς τινὶ τοῦτο καὶ πάνυ ἰσχυρῶς, ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι. ¶ 3) In var. lect. eſt παρασήσεις pro παραιτήσῃ. v. παραιτεῖσθαι.

παρίστασθαι, ¶ 1) *adſtare*. Π. 8, 8, 9. σκιὰς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεστᾶσι. Athenaeus 12, p. 515. C. habet παρισᾶσι. A. 5, 8, 9. ἔχοντες οὐ ψήφους, ἀλλ' ὅπλα, παρεισήκειτε. O. 10, 10. Sic de Theodota, quae pictori ſe depingendam ſiſtit, Απ. 3, 11, 2. τὴν Θεοδότην καταλαβόντες ζωγράφῳ τινὶ παρεσκευῖαν. ¶ 2) *ſtare, conſiſtere*. A. 4, 8, 19. ὅπου παρεστηκότες ἐτύγχανον. ¶ 3) *adeſſe*. Π. 4, 5, 9. ὁ τοῦ Κυαξάρους ἄγγελος παρίσταται. Ιερ. 8, 9. ὅταν τάχους καιρὸς παρασῇ, *adſit, aduenerit*. Cf. Doruill. ad Charit. p. 192. Λ. 3, 3. ἰσχυροτάτας ἐπιθυμίας τῶν ἡδονῶν παρισαμένας, *ineſſe, animum occupare*. Απ. 3, 7, 5. αἰδὼ καὶ φόβον — μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παρισάμενα. Erneſti vertit *ſuperuenientia, opprimentia nos*. Sic Ιπρ. 9, 1. πρὸς τὸ παρισάμενον, *pro re, pro ſtatu rerum praeſenti*. Cf. μάρτυρ. ¶ 4) *praeſto eſſe, adeſſe adiuuandi cauſa, opitulari*. Αγ. 7, 3. παρίσατο ſuis, εἴ τις συμφορὰ συμβαίνοι. E. 4, 5, 6. Φάρακος παρεσκηότος αὐτοῖς ὅπως προσαγάγοι. 6, 5, 33. ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσαντο. ¶ 5) fere i. q. εἶναι. Π. 5, 3, 10. πειρασόμεθα μὴ χείρους βοηθοὶ παρασῆναι. ¶ 6) *imminere*. E. 2, 3, 24. παρεσκηότος τοῦ θανάτου. ¶ 7)

Digitized by Google

¶ 7) *ad aram ſtare iubere, adducere.* A. 6, 1, 14. παράσησάμενος δύο ἱερεῖς (all. ἱερεῖα) ἐθύετο. 7, 8, 2. θύων — παρεσήσατο τὸν Εὐκλείδην vatem. ¶ 8) *ad deditionem compellere, ſibi ſubiicere.* Etymol. M. παρασησάμενος· ἑλὼν, παραλαβὼν, καταστρεψάμενος. Cf. Poll. 9, 141. et 1, 169. E. 3, 2, 9. ἐπολιόρκει· καὶ ἐν ὀκτὼ μησὶ παρασησάμενος αὐτούς. 6, 1, 4. p. 357. καὶ ἄκουσαν — Φάρσαλον δυναίμην ἂν παρασήσασθαι. (p. 359. eſt προσαγαγέσθαι.) 7, 2, 10.

πάροδος, *transitus in anguſtia loci.* Suidas: πάροδος· εἴσοδος. Heſych: παρόδους· διαβάσεις. A. 1, 4, 4. ἐπὶ πύλας — ἦν γὰρ ἡ πάροδος στενή. §. 5. 1, 7, 13. πάροδος στενὴ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς τάφρου — ταύτην τὴν πάροδον Κῦρος παρῆλθε. 4, 1, 2. ὁ Τίγρις ἄπορος ἦν, διὰ τὸ βάθος, πάροδος δ' οὐκ ἦν, ἀλλὰ τὰ ὄρη etc. 4, 2, 15. οἱ πολέμιοι ὅπου εἴη στενὸν χωρίον — ἐκώλυον τὰς παρόδους — Ξενοφῶν ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου (all. ὁδοῦ) τοῖς πρώτοις — Ξενοφῶν ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου τοῖς ὄπισθεν. 4, 7, 8. E. 6, 4, 27. κατέβαλε τὸ Ἡρακλειωτῶν τεῖχος, οὐ φοβούμενος μή τινες ἀνεπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου πορεύσοντο ἐπὶ τὴν ἐκείνου δύναμιν. Mox ſequitur ἐπὶ στενῷ οὔσαν et εἴργοιεν. 6, 5, 41. K. 6, 6. diſtinguuntur πάροδοι, *aditus ad retia*, et διόδοι, *ſpatia inter retia relicta.*

παροικεῖν, *accolere, vicinum eſſe.* Ho. 1, 5. πόλεων παροικουσῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.

παροινεῖν, (per ebrietatem) *aliquid inſolentius vel dicere vel facere, petulantem eſſe in contumeliam alicuius.* v. παροινία. A. 5, 8, 2. Xenophon militem, quem verberauerat, ſic interrogat: ἀλλὰ μεθύων παρῴνησα; Cf. Dio Caſſius 45, 27. 28. qui de Antonio vtitur hoc verbo.

παροινία, *iniuria inter pocula admiſſa.* Heſych: παροινία· ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις καὶ οἷα δήποτε ἁμαρτία. Etymol. M. παροινία· ἡ ἐν οἴνῳ ἀταξία. Cf. Wetſten. ad 1 Timoth. 3, 3. Λ. 5, 6. ὥστε ἤκουσα ὕβριν, ἤκουσα παροινίαν — ἐγγίγνεσθαι. Σ. 6, 1. 2. παροινία definitur τὸ παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας. Sed §. 10. παροινία dicitur ipſa illa alter-

altercatio paululum acerbior, orta per quaeſtionem de παροινίᾳ.

παροίχεσθαι, *praeteritum eſſe.* A. 2, 4, 1. μὴ μνησικακήσειν — τῶν παροιχομένων. 1 MS. τῶν παρωχημένων. Heſych: παρωχημένας· παρελθούσας. Πο. 4, 13. τὰ μὲν καὶ νῦν ὁρῶμεν, τὰ δὲ παροιχομενα τῶν πραγμάτων — ἀκούομεν. E. 1, 4, 6. τῶν παροιχομένων κακῶν αἴτιος.

* παρολιγωρεῖν, *non curare.* E. 7, 4, 13. οὐ παρωλιγώρησαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐβοήθουν.

παρόμοιος, *fere par.* Pollux 9, 130. εἴποις ἂν ἐπὶ τοῦ ὅμοιος, ἐοικὼς, προσόμοιος. ὁ γὰρ παρόμοιος, παρ' ὀλίγον ὅμοιος. Cl. Wetſten. ad Marc. 7, 8. E. 3, 4, 13. παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν.

παροξύνειν, ¶ 1) *irritare, exaſperare.* K. 6, 14. ἵνα μὴ παροξύνωνται canes πρὸ τοῦ καιροῦ. ¶ 2) *incitare, impellere.* Dicitur in vtramque partem, E. 6, 4, 8. τὸν οἶνον παροξύναι τι αὐτοὺς ad audaciam pugnae. O. 13, 9. αἱ Φιλότιμοι τῶν Φύσεων τῷ ἐπαίνῳ παροξύνονται, vt praecepta faciant. c. πρὸς, E. 6, 4, 6. παρωξύνετο πρὸς τὸ μάχην συνάπτειν, np. ſermonibus inuidorum. Απ. 3, 3, 13. Φιλοτιμία μάλισα παροξύνει πρὸς τὰ καλά. c. inf. Απ. 3, 5, 3. Φιλοτιμότατοι — πάντων εἰσὶν, ἅπερ οὐχ ἥκισα παροξύνει κινδυνεύειν. c. ὅπως, Π. 6, 2, 3. ὅπως κράτισοι ἔσονται στρατιῶται, καὶ τούτους ἐπαινῶν τε παρώξυνε καὶ χαριζόμενος. ¶ 3) Ιπ. 6, 10. χρὴ τὸν ἱππικὸμον καὶ τὰ τοιάδε παρωξύνθαι (Ita legitur etiam in Cod. Lipſ.) εἴ τι δεῖ πονεῖν. Camerarius vertit *in his acrem eſſe.* Leuncl. emendat: χρὴ τὸν ἵππον μὴ κατὰ τοιάδε παροξύνεσθαι, i. e. *irritari.* Alias coniecturas, ſed ad eandem ſententiam, affert Zeunius.

παροξυντικὸς, *excitandi vim habens.* Π. 2, 4, 17. p. 138. παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, *incitamentum.*

παρορᾶν, ¶ 1) *adſpicere.* Π. 7, 1, 2. in itinere παρορᾶν πρὸς τὸ σημεῖον. ¶ 2) *limis ſ. obliquis oculis adſpicere.* Σ. 8, 42. ὁ Καλλίας παρορῶν εἰς ἐκεῖνον. ¶ 3) *animaduertere.* Π. 7, 1, 3. ἤρχοντο ἤδη τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα — παρορᾶν. ¶ 4) *rationem non habere.* E. 7, 4, 21. οἱ δὲ — ταῦτα πάντα παρεώρων, nihil timentes, in oppugnatione

tione perſeuerantes. Cf. περιορᾶν.

παρορμᾶν, *incitare, excitare.* v. Heſych. Π. 2, 4, 8. p. 130. συνεργοὺς πράγματος — εὖ τε λέγοντα καὶ εὖ ποιοῦντα παρορμᾶν μᾶλλον, ἢ λυποῦντα. c. εἰς, Π. 2, 2, 1. λόγοι παρορμῶντες εἰς τἀγαθόν. 2, 3, 5. p. 120. O. 5, 7. vbi Stobae. habet συμπαρορμᾶ, quod placet Molchio. c. ἐπὶ, Π. 8, 1, 4. ἄλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα. §. 8. c. inf. Π. 8, 1, 15. τοὺτους μελετᾶν τῶν ἐλευθερίων πόνων οὐδένα παρώρμα. Ιπρ. 1, 14. Confunditur etiam c. ἐπαίρειν. v. ἐπ. nr. 3.

παρόρμησις, *incitatio.* Π. 1, 6, 16. τὴν αὐτοῦ παρόρμησιν militum εἰς τοὺς κινδύνους διασώζειν. Margg. παρακέλευσιν. Ιπρ. 1, 25. ἰσχυροτάτη παρόρμησις τῶν Φυλάρχων εἰς τὸ Φιλοτιμεῖσθαι αὐτοὺς καλῶς — ἡγεῖσθαι. Genitiuus τῶν Φυλάρχων eſt paſſiue intelligendus, quod verſione ſua bene ſignificauit Leuncl. *vis maxima ad impellendos tribunos.*

Πάρος, *Paros,* nobilis inſula ex numero Cycladum. E. 1, 4, 5. Ἀλκιβιάδης ἐκ τῆς Σάμου κατέπλευσεν ἐς Πάρον — ἐκεῖθεν ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου.

παροχεῖσθαι, *iuxta aliquem in curru ſedentem vehi.* c. dat. Π. 8, 3, 7. παρωχεῖτο αὐτῷ ἡνίοχος.

παροψὶς dupliciter explicatur ab antiquis grammaticis. Phrynichus: παροψὶς, τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον. Thomas: παροψίδα, τὴν ποικὶν μάζαν καὶ τὸ ὄψον, Ἀττικοί· ἐπὶ δὲ κύλικος ἢ τρυβλίου μὴ λέγε. vbi v. interpp. et Moeris p. 297. Pollux 6, 56. παροψὶς, ζωμοῦ εἴδός τι, ἢ — μάζης, ἤ τις πάρενθήκη ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψιμάτιον. 10, 87. τὰς παροψίδας — τοὔνομα ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος ἢ ἐδέσματος εὐτελοῦς· ὅ ἐσι παροψίσαθαι τεθέν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγγεῖον. Heſych. et Suidas: παροψὶς· ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον. Phauorinus: καὶ σκεῦος ἡ παροψὶς, καὶ ποιὸν ὄψον. Cf. Etymol. M. et Euſtath ad Il. λ, p. 867. e quo ſua hauſit Phauorinus, et Wetſten. ad Matth. 23, 25. Π. 1, 3, 4. προσήγαγεν αὐτῷ παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Athenaeus 9, 2. p. 368. A. dicit, ambiguum eſſe, vtrum *patinae et lances,* an *cibi*

cibi et opſonia intelligi debeant. Hemſterhuſ. ad Poll. 10, 87. et Hutch. intelligunt *opſonia*. Sed haud dubie intelligendae ſunt *lances, in quibus opſonia apponuntur*. Nam in ſequentibus vocantur λεκάνια, et videntur ad noſtrum locum verba Suidae ſpectare: παροψίδας· σκεύη ὑπηρετικὰ τραπέζης. Sic Heſych: παροψίδες· τὰ μεγάλα τρυβλία. Etiam verbum προσήγαγε vaſibus quam cibis accommodatius eſt.

Παῤῥάσιαι, *Parrhaſiae*, vrbs Arcadiae. In aliis ſcriptoribus, etiam in Stephano Byzantino, dicitur Παῤῥασία. E. 7, 1, 18. Ἀρχίδαμος — στρατευσάμενος εἰς Παῤῥασίας τῆς Ἀρκαδίας — ἐδῄου τὴν χώραν. Videtur maxime regio Parrhaſia ſignificari. Sed Schneiderus bene coniicit Παῤῥασίους, collato Thucyd. 5, 33.

Παῤῥάσιος, *Parrhaſius*, pictor nobiliſſimus. v. Franc. Iunii catalogus pictorum in h. v. Απ. 3, 10, 1 — 5. Socrates cum eo diſſerit de arte pingendi.

Παῤῥάσιος, *Parrhaſia oriundus*, v. Ἀρεξίων.

παῤῥησιάζεσθαι, *libere loqui*. Αγ. 11, 5. τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἤχθραινε, *libere vituperantium*. c. εἰς, Σ. 8, 24. ὁ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα αὐτῷ παῤῥησιάζεσθαι. c. πρὸς, Π. 5, 3, 5. πολλὰ — ἐπαῤῥησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους.

Παρύσατις, *Paryſatis*, vxor Darii Nothi. A. 1, 1, 1. Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες — Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κῦρος. §. 4. Παρύσατις — φιλοῦσα αὐτὸν (Cyrum) μᾶλλον ἢ τὸν βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην. 1, 4, 9. αἱ κῶμαι Παρυσάτιδος ἦσαν εἰς ζωὴν δεδομέναι. 1, 7, 8. Δαρείου καὶ Παρυσάτιδός ἐσι παῖς. 2, 4, 15. τὰς Παρυσάτιδος κώμας — Τισσαφέρνης — διαρπάσαι ἐπέτρεψε.

παρυφαίνειν, *obtendere, praetendere*. Π. 5, 4, 20. ὑπὸ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται, *a militibus armatis, qui ad latus calonum lixarumque euntes et iis quaſi attexti eos tegebant*.

παρωθεῖν, *repellere, poſtponere*. E. 2, 3, 10. οὓς ἐνόμιζον ἥκιστα παρωθουμένους ἀνέχεσθαι. Fr. Portus: *a reip. adminiſtratione amotos*. Minus recte videtur Leuncl. actiue intellexiſſe. Vertit: *vio-*

violentas ipſorum contra ſe actiones.

πᾶς, ¶ 1) *omnis.* II. 3, 1. 8. οἰχομένου τοῦ πατρὸς καὶ ἀπολωλότων πάντων σΦῶν ἤδη. 7, 2, 7. p. 419. εἰ ἐγὼ ἐθέλοιμι ἄρχειν, πάντες ἂν ἐμοὶ πείθοιντο. Margg. πάνυ. A. 2, 2, 5. πάντες (Marg. et MSS. παντελῶς) ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἀπολοίμεθα. Ag. 2, 18. E. 7, 5, 6. πᾶν ἀγαθὸν εἶναι Θηβαίοις, ὅ τι ἐλαττοῦντο Ἀθηναῖοι. Απολ. 17. πολλοὺς — ἐκ πάντων προαιρεῖσθαι ἐμοὶ ξυνεῖναι, *prae omnibus.* Saepe occurrit polyptoton, vt Π. 2, 3, 2. πᾶσιν ἅμα πάντα ἥξει τὰ χαλεπά. 4, 5, 15. ἐπὶ πᾶσι πάντας — παρεῖναι. A. 1, 9, 1. πάντων πάντα πράτιστος. 6, 5, 6. συνεδόκει ταῦτα πάντα πᾶσιν. All. παντάπασιν. E. 4, 4, 12. πάντας πάντα ὑπηρετοῦντας. Ιερ. 7, 2. K. 1, 17. βαρβάρους πάντας πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Sic Ιερ. 1, 15. Stobaeus legit πάντες πάντα κακὰ νοοῦσι. Paronomaſia eſt A. 2, 5, 2. p. 109. πάντη γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πανταχῇ πάντων ἴσον κρατοῦσι. c. ſuperlatiuo, A. 3, 1, 10. πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντας, πάντα τὰ δεινότατα παθόντας. Cf. ἐναντίος. c. articulo, Π. 7, 4, 7. οὐδ' ἂν οἱ πάντες σΦενδονῆται μείνειαν πάνυ ὀλίγους, *omnes qui ſunt vſpiam.* 8, 4, 7. ὕβριν τοῖς πολλοῖς, σωΦροσύνην τοῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ. A. 5, 6. 3. p. 290. E. 4, 1, 15. Σ 6, 5. τοῖς πᾶσι καλοῖς καὶ τοῖς βελτίσοις εἰκάζω αὐτόν. it. in computanda ſumma, vt E. 1, 6, 18. ἐγένοντο αἱ πᾶσαι (Margg. ἅπασαι) — πεντήκοντα, *omnino.* 4, 3, 16. οἱ πάντες ὡς ἑπτωκαίδεκα. 5, 4, 66. 6, 2, 8. 7, 4, 23. etiam ſine articulo, E. 1, 6, 24. ἀπώλοντο — ἐννέα πασῶν οὐσῶν δέκα. ¶ 2) *totus.* Heſych: πᾶς· ὅλος. Π. 6, 1, 26. χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι. 7, 5, 9. πόλις πᾶσα. A. 4, 4, 1. E. 3, 4, 12. τὸ μὲν πεζὸν ἅπαν — τὸ δὲ ἱππικὸν ἅπαν. Ag. 1, 15. deeſt alterum ἅπαν. E. 3, 4, 16. ξυνήγαγε ἅπαν τὸ στράτευμα. Ag. 1, 25. eſt πᾶν. Sic Π. 5, 4, 20. p. 322. τὸ πᾶν dicitur *totus exercitus.* ¶ 3) *omnis generis, varii generis.* v. Valckenar. ad Herodot. 7, 56. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἀνθρώπους ἐκ πάντων, *ex cuiuslibet nationis hominibus.* 7, 5, 17. p. 447. πάντας ἀνθρώπους συλλέγεσθαι,

γεσθαι, *omnes propemodum Asiaticos*, i. e. *permultos* vel *plerosque*. Hesych: πάντες ἀντὶ τοῦ οἱ πλεῖσοι. A. 3, 2, 4. διὰ παντὸς πολέμου, *omni genere belli*. Possis etiam vertere *infestissimo*. 6, 4, 4. ὅσπρια πάντα. 4, 4, 5. est παντοδαπά. Ag. 2, 8. φωνὴν τὴν πᾶσαν ἀκούοντες, *linguam omnis generis hominum*. E. 6, 1, 7. πελτασικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι, *quoscunque*. 7, 5, 26. Cf. πολὺς nr. 3. ¶ 4) *summus*. Π. 7, 2, 7. p. 418. εἰς πάντα κίνδυνον ἦλθον. E. 6, 2, 3. ἐν πάσῃ τῇ (Steph. δὴ) ἀθυμίᾳ ἦσαν. Ip. 12, 8. ¶ τὸ πᾶν, ¶ a) *vniuersitas rerum*. v. Fischer. ad Plat. Phaedon. 57. p. 448. Ap. 1, 4, 17. τὴν ἐν παντὶ (Hindenb. vult ἐν τῷ παντὶ) φρόνησιν τὰ πάντα — τίθεσθαι. Sic pluralis, Ap. 1, 1, 11. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως. §. 14. ¶ b) *omnes facultates*. Σ. 4, 35. ὁ μὲν τἀρκοῦντα ἔχει — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. ¶ c) *omnino*. Π. 1, 6, 12. p. 64. τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. 4, 3, 3. p. 229. ¶ 6) ἐς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, *in extremum periculum adduci*. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 118. p. 557. E. 6, 1, 4. p. 362. ἐς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς. Cf. προσδοκᾶν nr. 1. ¶ 7) διὰ παντὸς, ¶ a) *per totum exercitum*. Π. 2, 4, 2. τὴν δευτέραν — ἀκολουθεῖν, καὶ διὰ παντὸς οὕτως. §. 3. Λ. 11, 8. παρ' ἀσπίδα καθίσασθαι, καὶ διὰ παντὸς οὕτως, ἕως ἂν ἡ φάλαγξ ἐναντία κατασῇ. Possit etiam verti *tamdiu*, quia sequitur ἕως. Π. 2, 4, 1. διὰ πάντων, *per totum exercitum*. ¶ b) *semper*. A. 7, 8, 6. πιστοὺς γεγενημένους διαπαντός. Cf. διὰ c. gen. nr. 4. ¶ 8) περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *nihil magis cupere quam, inprimis curare*. c. acc. E. 7, 1, 15. τοὺς Τριφυλίους — περὶ παντὸς ποιουμένους. c. inf. A. 1, 9, 10. περὶ παντὸς ἐποιεῖτο τούτους πλουσιωτέρους ποιεῖν. Cf. ποιεῖσθαι nr. 18. ¶ 9) τῷ παντὶ, *omnino, omni modo*. Π. 8, 8, 4. τῷ παντὶ χείρους νῦν. §. 10. Ag. 2, 24. ὅπου μὲν παντὶ πλεῖον ἂν εἶχον — ἐν σφενδόναις τῷ παντὶ κρατεῖν. Λ. 8, 5. E. 2, 3, 15. 3, 5, 8. p. 184. 6, 1, 4. p. 359. τῷ παντὶ κρεῖττον. 7, 5, 12. τῷ παντὶ πλέονες. Cf. πάντῃ nr. 1. et τρόπος. ¶ 10) ἐν παντὶ εἶναι, *summopere timere*. v. interpp.

terpp. ad Herodot. 3, 124. E. 5, 4, 29. ἐν παντὶ ἦσαν μὴ λελοιδορημένος εἴη. Aem. Portus intelligit φόβῳ vel δεινῷ. ¶ 11) πάντα, a) *omnino*. A. 1, 3, 10. πάντα ἐψευσμένος αὐτόν. ¶ b) i. q. πάντας. Π. 7, 5, 18. p. 448. Βαβυλῶνα ἠρήκαμεν, καὶ πάντα (Margg. πάντας) κατεσκάμμεθα. Scil. πάντα significat *omnia*, *totum regnum Assyriorum*. Αγ. 1, 27. et E. 3, 4, 18. πάντα μεσὰ ἐλπίδων. ¶ 12) πάντα ποιεῖν, ¶ a) *omnem operam dare*. E. 5, 4, 58. πάντα ποιοῦντες οὐκ ἐδύναντο χεῖν τὸ αἷμα. Απ. 4, 2, 6. πάντα ποιοῦντες καὶ ὑπομένοντες ἕνεκα τοῦ κέρδους. Sic Horat. A. P. 413. *multa tulit fecitque puer*. c. ὅπως, A. 3, 1, 12. ὅπως μὴ γενησόμεθα — πάντα ποιητέον. E. 4, 1, 19. 7, 4, 21. Απ. 2, 2, 6. c. ὡς, A. 3, 1, 24. πάντα ποιητέα ὡς μήποτε γινώμεθα. c. ὥστε, E. 6, 1, 4. p. 360. Ἀθηναῖοι πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. Απ. 2, 9, 6. c. particip. Π. 5, 4, 13. πάντα ἐποίουν πεῖθοντες τὸν βασιλέα, *vt persuaderent regi*. Sed Mureto aliisque suspectus fuit hic locus. ¶ b) *omnis generis honores tribuere*. A. 4, 2, 14. πάντα ἐποίησαν τοῖς ἀποθανοῦσιν, ὥσπερ νομίζεται ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. Cf. ποιεῖν nr. 42. et πολὺς nr. 3. ¶ 13) ἅπας non nisi forma differt a πᾶς, si sequimur Phauorinum in v. εἵνεκα· πρόθεσις λέγεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον σκαφὶς ἀσαφὶς, πᾶς ἅπας. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικόν. Idem: σράπτει καὶ ἀσράπτει, Ἀττικῶς γράφεται, ὥσπερ σάκχυς καὶ ἄσακχυς, — καὶ πᾶς καὶ ἅπας. Sed Abreschius dilucc. Thucyd, 1, 143. „memini, „inquit, alicubi, et ni „fallor apud Xenoph. in „Αναβ. legisse, οὐ πᾶσα, „ἀλλ' ἅπασα, aut quid simile." Sane etiam Phauorinus ex Eustathio habet haec: ἅλφα σημαίνει καὶ ἄθροισιν δασυνόμενον, ὡς ἐν τῷ ἅπας. Π. 1, 3, 15. Μήδους ἅπαντας δεδίδαχεν. 1, 4, 25. τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες. 1, 5, 1. κρατισεύοντα περὶ ἅπαντα. §. 7. p. 55. μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι. 1, 6, 7. Λ. 8, 1. ὅτι πεῖθονται ἴσμεν ἅπαντες. E. 1, 4, 6. τὴν πόλιν ἅπασαν. 1, 6, 22. 4, 3, 16. Σ. 2, 4. K. 4, 3. ὁμοῦ ἅπασαι. Cf. nr. 2. et ἀφειδῶς.

δῶς. ¶ 14) ἅπαντα non inepte redditur *nonnisi*. Π. 4, 2, 12. p. 217. γέρρα καὶ κοπίδας ἅπαντα καὶ πλιγὰς νομιζόντων. ¶ 15) Multae aliae formulae, quae huc pertineant, in aliis locis traditae sunt, v. c. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος f. βίου, ἀρχὴ τοῦ παντὸς, οἱ ἐπὶ πᾶσι f. οἱ ἐπὶ πᾶσι τεταγμένοι, *qui priores incitare vel fugientes reprimere debebant*, ἐπίπαν, πάντων μάλιστα, πᾶν ὅσον, πάμπαν, τὸ παράπαν, πάντα τἀναντία, *alia omnia*. ¶ 16) In var. lect. est πάντες pro πάλιν. v. πάλιν nr. 5. it. πᾶσι pro παντάπασι. v. ibi. it. πάντας pro πάντως. v. πάντως nr. 1. 3. it. πάντες pro πάνυ. v. πάνυ nr. 2. it. pro παντελῶς. v. supra nr. 1. it. πάντας pro τοὺς ἄλλους. v. ἄλλος nr. 5. it. ἐν ἅπασιν pro ἂν ἐπίσχσιν. v. ἐπιέναι nr. 4. it. πᾶς pro ὁ. v. ὁ nr. 32.

πάσασθαι (poet. Port.), *acquisiuisse, possidere*. Etymol. M. in v. πολυπάμμων· καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι, κυρίως θρέμματα, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁτιοῦν. καὶ πασάμενος πολλάκις Ξενοφῶν λέγει ἀντὶ τοῦ κτησάμενος. Hesych: πεπαμένος· κεκτημένος. Cf. apud eundem πάσατο et πεπᾶσθαι. Suid: πέπατο· ἐκέκτητο. πῶ γὰρ, τὸ κτῶμαι. Cf. Steph. voces Xenophont. et qui laudantur a Valckenario ad Ammonium et ab interpretibus Hesychii. Π. 3, 3, 20. πάντων ἂν κέκτησθε ἀγαθῶν. All. habent πέπασθε, quod probant Steph. et Leuncl. Sed Hutch. ob librorum consensum retinuit κέκτησθε, quod recte factum negat etiam Valckenar. ad Theocrit. p. 384. A. 1, 9, 11. ἤκουσα Κῦρον ἐκρύπτου ἃ πέπατο. 3, 3, 11. τίνες πέπανται σφενδόνας. 6, 1, 7. τινὰ πεπαμένον ὀρχηστρίδα. 7, 6, 8. στρατευόμενοι καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν οὐδὲν πεπάμεθα. All. πεπαύμεθα. §. 32.

Πασίμαχος, *Pasimachus*. E. 4, 4, 10. Lacedaemoniorum hipparmostes.

Πασίμηλος, *Pasimelus*, Corinthius. E. 4, 4, 4 — 8. Lacedaemoniorum amicus. Cf. 7, 3, 2.

Πασιππίδας, *Pasippidas*, Lacedaemonius. E. 1, 1, 23. in exilium eiicitur. 1, 3, 9. legatus Lacedaemoniorum ad regem. §. 11. antea dux in Hellesponto.

Πασίων ὁ Μεγαρεύς. A. 1, 2, 3. adest Cyro cum manu militum. 1, 3, 7. multi

multi eius milites Clearcho se adiungunt. 1, 4, 7. sq. ideo iratus clam deserit Cyrum cum Xenia.

παssυδὶ (poet. Port.), *omni impetu, cum omnibus copiis.* Suid. et Phauorinus: παssυδεί· παντελῶς. παssυδίῃ· μετὰ πάσης ὁρμῆς, πανστρατιᾷ, ὁμοθυμαδόν. Cf. Helych. et Wass. ad Thucyd. 8, 1. p. 506. ed. Duker. Π, 1, 4, 18. τοὺς ἄλλους ἐκβοηθοῦντας παssυδί. Hutchinsonus Suidam secutus scribit παssυδεί. Ag. 2, 19. βεβοηθηκότας — εἰς τὴν πόλιν παssυδί. Cod. Harl. παssυδίκ. E. 4, 4, 9. οἱ Ἀργεῖοι παssυδὶ βοηθοῦντες. Steph. in vetusto quodam codice ait se reperisse παssυδίᾳ, quod ei placebat ob Homericum παssυδίῃ.

παστὰς, *coenaculum, vestibulum interdum porticu cinctum, in quo coenabant et hospites excipiebant.* Poll. 7, 122. παssάδας ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας. Helych: παssάδαι· παssοὶ, ssοχὶ, — κμὴ τόποι ἔνθα ἐδείπνουν. Phauorin: προδόμῳ· τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παssάδι. Schol. Apollon. Rhod. 1, 789. διὰ παστάδος (Ita enim legendum pro δι' ἀναστάδος), ἣν ἡμεῖς προπαστάδα (fort. προστάδα) λέγομεν. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ sιτεῖsθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι. Cf. Etymol. M. Ap. 3, 8, 9. τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παssάδας ὑπολάμπει. Stobaeus habet παραssάδας. Cf. παρασάδες.

πάσχειν, ¶ 1) *pati.* A. 1, 3, 5. sὺν ὑμῖν ὅ τι ἂν δέῃ πείsομαι. §. 6. 3, 2, 3. 7, 1, 10. E. 2, 2, 6. Ap. 2, 1, 18. τῷ ἐξ ἀνάγκης ταῦτα πάσχοντι. Oppon. ὁ ἑκουsίως ταλαιπωρῶν. ¶ 2) *concedere.* K. 10, 23. τὰ νεογνὰ ὅταν ἁλίsκηται, χαλεπῶς τοῦτο πάσχει. ¶ 3) *affici.* Ap. 1, 2, 21. ὅταν τῶν νουθετικῶν λόγων ἐπιλάθηται τις, ἐπιλέλησαι κμὴ ὧν (i. e. ἐκείνων ἃ) ἡ ψυχὴ πάσχουsα τῆς sωφροsύνης ἐπιθυμεῖ, *obliuiscitur etiam eorum, quibus vbi afficitur animus, cupit,* s. *quibus ita afficitur* (docendo) *animus, vt cupiat.* Π. 7, 1, 14. Sic de affectu et motu amoris. c. ὑπὸ, Π. 6, 1, 20. οἷα πεπόνθασιν ὑπ' ἔρωτος. Σ. 1, 9. τῶν ὁρώντων οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου. Cf. Charito p. 64. et Theophylact. ep. 15. c. πρὸς, Σ. 4, 11. τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμὲ πάσχετε, οἷά περ ἐγὼ πρὸς τὸν

τὸν — καλόν. De taedio amoris, Σ. 8. 15. ἔνεσι κόρος, ὥσε ἅπερ πρὸς τὰ σιτία διὰ πλησμονὴν, ταῦτα καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάσχειν. ¶ 4) *affici beneficiis aliisue commodis*, vel *iniuria aliisque malis*, quod Latine quoque vocatur *pati*. (v. Gronov. Obſ. 1, 14.) c. adiect. A. 2, 5, 2. p. 109. πρὶν παθεῖν, ἐποίησαν ἀνήκεστα κακά. 7. 1, 16. E. 3, 5, 14. οὐκ ἐλάττω κακὰ πεπονθέναι in proelio, ἢ πεποιηκέναι. 4. 5, 16. ποιοῦντες καὶ πάσχοντες τὰ ὅμοια. Ιπρ. 8. 10. πολλάκις ἔπαθον, ἃ ᾤοντο ποιήσειν. Απ. 2, 2, 3. μείζω ἀγαθὰ παθών. 4, 2, 26. πλεῖστα ἀγαθὰ πάσχουσιν — πλεῖστα κακά. c. ὑπὸ, Π. 4. 1, 5. ἥττηνται καὶ πολλὰ κακὰ ὑφ' ἡμῶν πεπόνθασιν. 4, 2, 2. οἷα πάσχουσι ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, *quam crudeliter regantur*. 4, 3, 3. p. 228. 4, 6, 2. p. 258. πολλὰ Φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. 5, 2, 12. πολλὰ κακὰ πεπόνθασιν ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου. 5, 3, 15. πρὶν καὶ ὁτιοῦν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν παθεῖν — μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται. 5, 5, 10. p. 332. A. 5, 5, 7. ὑφ' ὑμῶν ἀγαθόν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδέν. 7, 3, 9. μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ. c. aduerb. Π. 1, 6, 19. p. 84. Φίλοις χρῆσθαι καὶ εὖ ποιεῖν καὶ εὖ πάσχειν. 7, 1, 21. A. 7, 3, 19. 7, 7. 4. Αγ. 4, 4. οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες — ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ, διότι εὖ ἔπαθον. 11, 3. κακῶς πάσχων. Oppon. εὐεργετούμενος. Πο. 5, 7. εὖ πάσχειν dicuntur, qui paulo ante εὐεργετούμενοι. E. 3, 2, 10. κακῶς πάσχει Καρία, *vaſtatur*. 4, 5, 16. κακῶς ἔπασχον. §. 17. ἔπασχον μὲν κακῶς, ποιεῖν δὲ οὐδὲν ἐδύνατο. 6, 5, 38. p. 432. ὧν (i. e. ἐκείνων ἃ) εὖ ἐπάθετε, μὴ παθεῖτε. O. 13, 6. εὖ πάσχειν. §. 7. eſt: τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίγνεσθαι. 14, 8. Σ. 4, 30. Ιπρ. 5, 3. K. 12, 9. τὴν πόλιν ἀδικουμένην — τὴν χώραν πάσχουσαν κακῶς. 13, 10. οἱ κακοὶ πάσχουσι κακῶς, *calamitatibus premuntur*. c. ὑπὸ, Π. 5, 4, 6. οὔτε μὴν εὖ πεπονθὼς ὑπ' ἐμοῦ. 5, 5, 4. οἱ ἐμοὶ δοῦλοι ἰσχυρότεροι ἐμοῦ — ὥσε δύνασθαι ποιῆσαι μᾶλλον ἐμὲ κακῶς, ἢ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ. A. 1, 3, 4. εὖ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. 5, 2, 2. Αγ. 4, 1. Απ. 2, 2, 5. In quo toto capite ſaepe legitur εὖ πάσχειν. Cf. ἀνήκεστος. ἀντιποιεῖν, κακὸς, κακῶς, ποιεῖν. Simpliciter

pliciter dictum, accipi ſolet in malam partem, vt A. 1, 9, 5. μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν, *ſe nulla iniuria affectum iri.* ¶ 5) *experiri.* πάσχω, *accidit mihi.* Π. 2, 3, 8. ἠρώτα, τί πάθοιεν· οἱ δ' ἔλεγον ὅτι πλησίον ταῖς βώλοις. 4, 1, 8. p. 205. ὁρᾶτε μὴ πάθωμεν ἅπερ πολλοὺς λέγουσιν ἐν θαλάττῃ πεπονθέναι. 4, 6, 2. p. 257. ὁ μὲν ἥμαρτεν (τοῦ λέοντος), οὐδὲν θαυμαστὸν παθών. 8, 7, 3. p. 543. 551. A. 3, 1, 12. τί οἰόμεθα πείσεσθαι — τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν. 3, 4, 12. τοὺς ταῦτα πάσχοντας, *quorum ordines in itinere perturbantur.* §. 17. E. 4, 1, 11. 4, 4, 5. ὑπιχνοῦντο μηδὲν χαλεπὸν αὐτοὺς πείσεσθαι. 4, 6, 9. ταῦτα πάσχοντας, *cum ab hoſtibus premerentur,* 4, 8, 6. Απ. 1, 3, 11. τί οἴει παθεῖν καλὸν φιλήσας. 2, 1, 5. ταυτὰ πάσχειν τοῖς ἀφρονεστάτοις τῶν θηρίων dicuntur homines, qui Venerea cupiditate abrepti grauiſſima pericula adeunt. 3, 9, 8. τοῦτο φρονίμῳ οὐκ ἂν συμβῆναι, τοὺς ἠλιθίους δὲ πάσχειν αὐτό. 3, 12, 7. διὰ τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν τοιοῦτόν τι παθεῖν. §. 4. erat συμβαίνει. Σ. 2, 25. τῶν ἀνδρῶν σώματα ταυτὰ (all. ταῦτα) πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. 4, 37. auari ὅμοιά μοι δοκοῦσι πάσχειν ἅσπερ εἴ τις — μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. K. 5, 12. Opponitur ποιεῖν, ita vt παρονομασία ſiue potius παρόμοιον exiſtat, Π. 7. 3, 3. οὐ τοῦτο ἐνενόει ὅ τι πείσοιτο, ἀλλὰ τί ἄν σοι ποιήσας χαρίσαιτο. A. 3, 1, 29. Dicitur etiam de rebus vitae expertibus, Π. 8, 2, 5. τὸ αὐτὸ τοῦτο πέπονθε καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν δίαιταν, *hoc ipſum et in victu accidit.* ¶ 6) πάσχειν τι, in qua formula ſaepe ineſt euphemiſmus, (v. Valckenar. ad Herodot. 8, 21.) ſignificat ¶ a) *rem male gerere in bello et pugna, vinci, capi, interfici,* etc. Π. 1, 4, 22. μὴ ἀτάκτως ἐμπεσόντες πάθοιέν τι. 2, 1, 2. p. 89. εἴ τι πείσονται οἱ Μῆδοι, *triſtem belli euentum experiantur.* §. 4. 4, 5, 15. p. 252. 5, 4, 1. A 5, 3, 7. ἦν μὲν αὐτὸς σωθῇ — εἰ δέ τι πάθοι. E. 1, 6, 4. 7, 5, 22. πεισομένοις τι μᾶλλον ἢ ποιήσουσιν ἐψηφίσαντο. Ιπ. 12, 8. ἤν τι πάσχῃ ὁ ἵππος. Sic c. μηδὲν, Π. 3, 3, 17. ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τοῦ μηδὲν παθεῖν. Αθ. 2, 14. In his omni-

omnibus omiſſum eſt κακὸν, quod apparet ex Ιερ. 2, 13. ἄν τι πάθωσι κακὸν ἡττηθέντες. Cf. nr. 4. ¶ b) *vulnerari*. A. 1, 8, 14. οὐδὲν οὐδὲ τοῦτον παθεῖν ἔφασαν, οὐδὲ ἄλλος δὲ — ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἔπαθεν οὐδείς οὐδέν, πλὴν — τοξευθῆναί τις ἐλέγετο. 1, 9, 4. 3, 4, 1. 6, 1, 3. ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. ἦν δὲ οὐδὲν πεπονθώς. Κ. 10, 22. εἰ γάρ τι καὶ πάχοι ab apro, οὐκ ἂν γε διὰ τὸ ὀρθῶς ποιεῖν πάχοι. ¶ c) *verberari*. A. 5, 8, 7. εἴ τι ὑπ' ἐμοῦ ἔπαθον — τί μέγα οὕτως ἔπαθον. Plenius dicitur Ιπ. 6, 15. οἱ ἵπποι ὅταν τι χαλεπὸν πάχωσι. ¶ d) *mori*. A. 7, 2, 8. Ξενοφῶν — αὐτοῦ τι πείσεται, ἢ καὶ Φαρναβάζῳ παραδοθήσεται. ¶ e) *laedi, damnum facere*. Π. 1, 6, 10 ἔθνος φοβούμενον μή τι πάθῃ. Ε. 4, 2, 7. πάχοντας οὐδὲν, a veſpis non pungi. Antea eſt τύπτεσθαι. Ιερ. 7, 10. 11. 11. Σ. 2. 11. ἐφοβοῦντο μή τι πάθῃ mulier praecipitem ſe in gladios dans. Ιπ. 6. 2. 12, 5. χεὶρ ἦν τι πάθῃ. ¶ f) *male tractari*. Π. 8, 1, 16. οὐχ ὑπὸ τῶν καταφρονούντων κίνδυνος παθεῖν τι — ὑπὸ τούτων κίνδυνος ἦν αὐτὸν μάλιστα παθεῖν τι, *ne quid in eum molirentur, ne manus ei inferrent*. ¶ 7) *fortuna aliqua uti*. A. 7, 1, 18. τί οἰόμεθα παθεῖν; 7, 4, 1. οἷα πείσονται, ἂν μὴ πείθωνται. §. 8. μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεσθαι πειθομένους Σεύθῃ. Sic Π. 5, 4, 10. p. 313. οὐδέν τι διάφορον πάχει, ἢ εἰ μόνος ἐστρατεύετο, *non alia eſt eius conditio*. Ε. 3, 5, 8. p. 183. ¶ 8) *tractari*. Π. 5, 4, 12. κακῶς πείσονται, ἂν μὴ αὐτὸς αἰεὶ παρῇ. Ε. 2, 3, 24. 4, 6, 1. 6, 2, 2. Ιπ. 6, 8. Ιπε. 7, 5. ¶ 9) *poenam dare, puniri, ſupplicio affici*. Π. 3, 1, 13. ὄγε σὸς πατὴρ πέπονθε οὐδ' ὁτιοῦν οὔπω κακόν. A. 5, 1, 9. οὗτος δίκαια ἔπαθεν. Ε. 2, 1, 22. 2, 2, 2. 7, 3, 8. Απ. 2, 1, 5. ἃ ὁ νόμος ἀπείλει, παθεῖν. 4, 4, 22. c. ὑπὸ, Π. 6, 1, 19. τῷ φόβῳ μή τι καὶ πάθῃ ὑπὸ Κύρου. §. 20. §. 21. p. 354. 5, 3, 15. Ιερ. 7, 8. Cf. ἀποτίειν. ¶ 10) εὖ πάσχειν, *diligenter cultum eſſe*. O. 20, 14. ἡ γῆ εὖ πάχουσα εὖ ποιεῖ. ¶ 11) *facere*. Schol. Ariſtoph. nubb. 234. τὸ πάχειν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παχόντων τι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων. καὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες πρόπον τινὰ

τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πάθος, αὐτὸ τὸ ποιεῖν. Cf. Schol. Eurip. Hecub. 614. et 1021. Barnef. ad Eurip. Oreft. 537. et Suppl. 257. Valckenar. ad Eurip. Phoeniff. 902. Spanhem. et Kufter. ad Ariſtoph. l. l. et Plut. 603. Gataker. aduerſarr. 13. p. 131. Reitz ad Lucian. T. II. p. 73. et p. 918. Π. 1, 6, 19. p. 78. πολλὰ τούτων ἀνάγκη ἐσὶ καὶ ὑμᾶς καὶ τοὺς πολεμίους πάσχειν (Margg. παραχεῖν), σιτοποιεῖσθαι — κοιμᾶσθαι — ἀποχωρεῖν. Απ. 1, 2, 30. de eo, qui amore alterius captus vult προσκνᾶσθαι, dicitur, ὅτι ὑικὸν (all. τι ὑικὸν, all. οἱ ὑικὸν) δυσκολῶ πάσχειν. Leuncl. tamen vertit *accidiſſe ſuinum quiddam*. K. 5, 29. εἰ ἔφυγεν ὕρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἔπαχε τοῦτο, *errore faceret, in rete incideret*. Επ. 2, 1. ἵππον πεπόνθασι τοῖς ἱπποτροφοῦσι. ¶ 12) *committere damnum*. Π. 1, 5, 7. p. 53. quirem a ſe bene inceptam deinde negligunt, ὅμοιον ἔμοιγε δοκοῦσι πεπονθέναι, οἷον εἴ τις etc. p. 54. μὴ πάθωμεν ταῦτα. ¶ 13) K. 12, 15. οἱ πάσχοντες αὐτοὺς (all. αὐτοὺς) ἐπὶ τὸ ἀεί τι μοχθεῖν τε καὶ διδάσκεσθαι. Coniiciunt viri docti παρέχοντες vel παραχόντες. Oppon. οἱ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι. Zeun. recepit παραχόντες.

Παταγύας, *Patagyas*, Perſa, vnus e Cyri minoris amicis. A. 1, 8, 1. Sed varie ſcribitur nomen in libris.

πατάσσειν, ¶ 1) *percutere, ferire*. Heſych: πατάσσει· πλήσσει. A. 4, 8, 18. παῖδα καταπανὼν ξυήλῃ πατάξας. 7, 8, 8. ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρόν. Ιπ. 7, 5. ἀκοντίσαι καὶ πατάξαι gladio ἀπὸ τοῦ ἵππου. 12, 6. ¶ 2) *verberare*. Αθ. 1, 9. 10. πατάξαι δοῦλον. E. 6, 2, 10. imperator τὸν μὲν βακτηρίᾳ, τὸν δὲ σύραγι ἐπάταξεν.

πατεῖν, *conculcare, conterere*. Π. 7, 1, 18. πεπτωκὼς ὑπὸ τῷ ἵππῳ καὶ πατούμενος. O. 18, 4. ὑποζύγια — πατεῖν τὸν σῖτον ἐλαυνόμενα. K. 10, 13. 18.

πατὴρ, ¶ 1) *pater*. Π. 3, 1, 10. ὁ σὸς πατήρ. §. 12. ὁ σὸς πατὴρ — ὁ ἐμὸς πατήρ. §. 13. 14. 16. 21. ὁ ἐμὸς πατήρ. O. 20, 25. 28. Saepe omittitur pronomen, vt Π. 3, 1, 9. τοῦ πατρὸς mei — τὸν πατέρα tuum. §. 11. τοῦ πατρὸς tui. §. 17. et 19. ὁ πατὴρ meus.

Digitized by Google

meus. §. 21. τῷ πατρί tuo. §. 22. 24. 3, 3, 9. extr. ὁ πατὴρ meus. 6, 1, 3. τῷ πατρὶ tuo. 8, 7, 1. ὁ πατὴρ eius. A. 7, 1, 19. τοῖς πατράσι noſtris. Cod. Pariſ. πατρίσι. Quae lectio ferri et ipſa poteſt. O. 20, 21. ὁ πατὴρ meus. §. 26. ὁ πατὴς tuus. §. 27. τὸν πατέρα tuum. Auus E. 6, 3, 4. dicitur πατρὸς πατήρ. K. 1, 4. Ζεὺς καὶ Χείρων ἀδελφοί, πατρὸς τοῦ αὐτοῦ. Intell. ἦσαν, *eodem patre nati erant.* Cf. γίγνεσθαι nr. 4. c. ¶ 2) πατὴρ ἀγαθὸς deſcribitur, et cum eo bonus ac beneficus princeps comparatur, Π. 8, 3. 1. Sic Cyrus Π. 8, 1, 15. πατὴρ nominatur a ſeruis ſuis, et 8, 2, 6. a ciuibus πατὴρ καλούμενος — τοῦτο δὲ τοὔνομα εὐεργετοῦντός ἐσιν. A. 7, 6, 27. Xenophon dicit ad Graecos: ὅτε ἐν ἀπόροις ἦμεν — πατέρα ἐμὲ ἐκαλεῖτε, καὶ ἀεὶ ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπιχνεῖσθε. Cf. δεσπότης. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πρῶτος. v. πρῶτος nr. 14.

Πατησιάδας, *Pateſiadas*, Ephorus anni decimi ſexti belli Peloponneſiaci. E. 2, 3, 7.

πατρικὸς, *paternus*. E. 6, 5, 4. Ἀγησίλαος — ἐδόκει πατρικὸς αὐτοῖς Φίλος εἶναι. Cf. πατρῷος.

πάτριος, ¶ 1) *patrius, ad patriam pertinens, a patria conſtitutus*, v. πατρῷος. A. 7, 8, 3. ὠνὴ λοκαύτει χοίρους τῷ πατρίῳ (Cod. Eton. πατρῴῳ) νόμῳ. Πο. 6, 1. ἱερεῦσι — καὶ ἱππεῦσι τὰ πάτρια ſtipendia ἀποδώσομεν. E. 2, 3, 2. ἄνδρας οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράφουσι. 3, 4, 2. τὰς πατρίους πολιτείας. 6, 5, 6. ¶ 2) *legibus et inſtitutis patriae conueniens*. Π. 8, 7, 1. τοῦ χοροῦ ἠγήσατο κατὰ τὰ πάτρια, *more et ritu patriae*. E. 7, 1, 2. p. 436. πάτριον ὑμῖν ἐσι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι. ¶ 3) i. q. πατρῷος, *a patre et maioribus traditus, acceptus, inſtitutus*. Π. 1, 1, 4. τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληφότων. Margg. πατρῴους. Steph. ſuſpicabatur πατρῴας. A. 3, 2, 10. σὺν τῷ πατρίῳ Φρονήματι, *maioribus digno*. All. habent πατρῴῳ. 5, 4, 16. θησαυροὺς ἄρτων πατρίους, *a maioribus inſtitutos*. v. Zeun. Leuncl. *more patrio congeſtos*.

πατρὶς, *patria*. Π. 1, 2, 7. ἀμελῶς ἔχειν περὶ πατρίδα. A. 3, 1, 4. Κύρῳ, ὃν αὐτὸς ἔφη χρείττω ἑαυτῷ νομίζειν τῆς πατρίδος. E. 2,

2, 4, 10. p. 111. 3, 1, 25. ἐν τῇ πατρίδι τῇ σαυτοῦ. 4, 2, 1. 2. Tribuitur αὐτόχθοσι, E. 7, 1, 12. Ἀρκάδας — ὡς μόνοις αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρὶς εἴη. Eleganter A. 1, 3, 6. Clearchus ad milites: νομίζω ὑμᾶς ἐμοὶ εἶναι πατρίδα καὶ φίλους. Saepe reperitur pluralis, vt A. 3, 1, 3. πατρίδων. Πο. 5, 10. τὰς ἑαυτῶν πατρίδας. E. 4, 1, 15. ταῖς πατρίσι. Ιερ. 4, 3. αἱ πατρίδες. §. 4. 5, 4. Απ. 2, 1, 14. O. 4, 3. In var. lect. est πατρίσι pro πατράσι. v. πατὴρ nr. 1.

πατριώτης, *indigena*. Proprie Graeci, qui sunt eiusdem ciuitatis, πολῖται vocantur, barbari autem πατριῶται. Pollux 3, 54. οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Phauorinus Atticam nominat formam πατριώτης, cum reliqui Graeci dicant συμπατριώτης. Cf. Hesych. et Graev. ad Lucian. soloecist. T. III. p. 563. Π. 2, 2, 15. μηδὲ — ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις· ἀλλ' ὥσπερ ἵππους, οἳ ἂν ἄρισοι ὦσιν, οὐχ οἳ ἂν πατριῶται. Ammonius in v. πολίτης· πατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας.

πατρόθεν, *patris nomine addito*. O. 7, 3. ὀνομάζοντές με Ἰχόμαχον, πατρόθεν προσκαλοῦνται, v. c. Ἰχόμαχον Φιλοστράτου, inquit Brodaeus.

Πατροκλῆς, *Patrocles*. E. 6, 5, 38. Πατροκλῆς Φλιάσιος εἶπε. Margg. Προκλῆς. Ex hac Patroclis oratione Aristidem in oratione Leuctrica sua sumsisse coniicit Iebb. in notis p. 566. Idem Patrocles aliam orationem habet Athenis E. 7, 1, 1. sq. vbi itidem alii habent Προκλῆς. Sed male legi Προκλῆς, et hunc errorem ex scribendi compendio ortum esse, contendit Montfaucon in Palaeographia Graeca p. 342.

Πάτροκλος, *Patroclus*. Σ. 8, 31, amatur ab Achille.

πατρῷος, ¶ 1) *paternus, hereditarius, a parentibus ad filios, a maioribus ad posteros veniens*. Ammonius: πατρῷα, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, πατρικοὶ δὲ οἱ φίλοι καὶ ξένοι, πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἤθη. Fere eadem Thomas Magister tradit. Moschopulus: πάτρια ἔθη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς Φίλος, καὶ πατρῷος κλῆρος. Suidas: πατρῷα λέγουσιν οἱ ῥήτορες, ὅταν

ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων. — πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς. — πατρικὸν δὲ, ὅταν περὶ προσώπου ποιῶνται τὸν λόγον. Cf. Interpp. ad Lucian. T. III. p. 561. A. 1, 7, 6. Cyrus dicit: ἔστι μὲν ἡμῖν ἡ ἀρχὴ ἡ πατρῴα πρὸς μεσημβρίαν, *a patre acceptum.* 3, 1. 9. πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. 7, 2, 18. τὴν ἐμαυτοῦ πατρῴαν χώραν, *quam pater meus amisit.* 7, 3, 15. E. 3, 1, 23. ἀπεγέγραπτο τὰ πατρῷα. (§. 22. erat: πατήρ σε ἄρχοντα τοῦ οἴκου κατέλιπε.) §. 25. 6, 3, 4. τὴν προξενίαν πατρῴαν — παρεδίδου τῷ γένει. 7, 5, 16. ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Απ. 3, 5, 8. §. 22. πολλὰ οἶμαι τῶν πατρῴων στρατηγημάτων παρειληφότα διασώζειν, *patris tui.* 3, 6, 2. ¶ 2) θεοὶ πατρῷοι sunt vel *dii domestici, penates priuati*, K. 1, 15. Αἰνείας σώσας τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεούς. Cf. μητρῷος. vel *dii patrii, penates publici, qui ab vniuersa aliqua ciuitate coluntur ex institutis maiorum.* Nam nomina πατρῷος et πάτριος saepe inter se permutantur. Pollux 3, 10. ἡ διὰ πατέρων κτῆσις, πατρῴα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ, καὶ ἱερὰ πατρῷα καὶ πάτρια καὶ προγονικά. Π. 1, 6, 1. Ἑστίᾳ πατρῴᾳ καὶ Διὶ πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς Persarum. Nam Athenienses non habebant Δία πατρῷον, vt docent haec verba Platonis in Euthydemo T. I. p. 302. C. D. ed. Steph. Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι Ζεὺς ὁ πατρῷος; οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγὼ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων οὐδενὶ, οὐδ' ὅσοι ἐκ τῆσδε πόλεως ἀπῳκισμένοι εἰσὶν, οὐδ' ἡμῖν· ἀλλὰ Ἀπόλλων πατρῷος, διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν. Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ Φράτριος. Cf. Grammii hist. deorum p. 11 — 20. et interpp. ad Hesych. in v. πατρῷος. it. Ἑστία nr. 1. et Ζεὺς nr. 2. b. Π. 8, 7, 3. p. 547. Cyrus filios suos obtecrat πρὸς θεῶν πατρῴων. Cf. θεός. ¶ 3) In var. lect. saepe permutatur c. πάτριος. v. ibi.

παύειν, ¶ 1) *cessare iubere, coercere.* Αθ. 3, 6. δικάζοντες — παύειν τοὺς ἀδικοῦντας. Απ. 2, 2, 3. αἱ πόλεις — τὴν ἀδικίαν παύσοντες. Intelligi debet πολῖται ex nomine πόλεις. 4, 6, 14. ὁ σώσεις παύων, *compescens, reprimens.*

c.

c. particip. A. 2, 5, 2. p. 111. ἔθνη πολλὰ — παῦσαι ἐνοχλοῦντα τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ, *inhibere quo minus.* E. 1, 6, 10. Κόνωνι εἶπεν, ὅτι παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλατταν, *se effecturum, vt ne amplius ille affectaret imperium maris.* 4, 8, 12. παῦσαι ἂν τὸ Κόνωνος ναυτικὸν τρέφοντα, *se impedituros esse quo minus.* 5, 1, 33. ¶ 2) *finem facere.* Π. 8, 6, 4. ταῦτ' εἰπὼν, τότε ἔπαυσε τὸν λόγον. ¶ 3) *auocare, abstrahere,* vel vi vel verbis. Απ. 3, 6, 1. Γλαύκωνα — ὅτ' ἐπεχείρει δημηγορεῖν — οὐδεὶς ἐδύνατο παῦσαι, ἑλκόμενον ἀπὸ βήματος — Σωκράτης μόνος ἔπαυσεν. c. gen. Π. 5, 5, 9. p. 330. τούτου παύσας αὐτοὺς ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι. E. 3, 5, 5. ἐξάγειν στρατιὰν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ παῦσαι τῆς ἐς αὐτοὺς ὕβρεως. Απ. 1, 2, 5. 64. In primo exemplo, acc. αὐτοὺς pertinet tam ad παύσας, quam ad ἀναγκάζειν. In reliquis acc. perf. debet intelligi. c. gen. et acc. Απ. 1, 2, 2. ἔπαυσε τούτων πολλούς. 4, 2, 6. ¶ 4) *liberare.* Απ. 3, 8, 2. ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς, δεόμεθα τοῦ παύσοντος. Leuncl. *qui nos eo liberet.* Melius Fr. Portus: *remedio.* c. ἀπὸ, Λ. 3, 2. ὅταν ἐκ παίδων ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα — παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων, *desinunt paedagogis et magistris committere.* ¶ 5) *priuare, abrogare.* Π. 8, 6, 2. τούτους οὐ παύσω τῆς ἀρχῆς. E. 2, 3, 18. p. 95. 6, 2, 8. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. O. 4, 7. 8. ¶ 6) *adimere oratione.* A. 2, 5, 1. παῦσαι τὰς ὑποψίας. Απ. 4, 2, 17. ἐάν τις στρατηγὸς — τῷ ψεύδει τούτῳ παύσῃ τὰς ἀθυμίας τοῦ στρατεύματος. Margg. τῆς ἀθυμίας τοὺς στρατιώτας, quae lectio desumta videtur e Stobaeo, qui etiam habet καταπαύσῃ. All. τὰς ἀθυμίας τοὺς στρ. ¶ 7) *sedare.* K. 6, 10. τὴν ὀργὴν τῶν κυνῶν παυέτω — παραμυθούμενος. ¶ 8) *exauctorare.* E. 1, 7, 1. τοὺς στρατηγοὺς ἔπαυσαν. Ellipsis facile suppletur ex nr. 5. ¶ 9) *remouere ab opere.* Ita Hutch. explicat A. 2, 3, 7. εἴ τις αὐτῷ δοκοίη βλακεύειν — ἔπαυσεν ἄν. Sed quia ed. Iunt. et MS. Bodl. habent ἔπεσεν, alli ἔπαισεν, Zeun. e Suida in v. ἐπιτήδειος recepit ἔπαισεν, deleta

deleta particula ἄν. Non male. v. βακτηρία. Leuncl. emendat ἔπαυεν αὐτὸν, ſed Welſ. et Hutch. dant illud ἔπαυσεν ἄν. ¶ 10) *omittere, non facere.* A. 4, 8, 8. παύσαντας τὴν Φάλαγγα, quam antea fecerat, λόχους ὀρθίους ποιῆσαι.

παύεσθαι, ¶ 1) *quieſcere.* Iπ. 10, 13. ἵππευειν equum ὡς παύσασθαι βουλόμενον. ¶ 2) *requieſcere, liberare ſe, liberari.* c. gen. A. 5, 1, 2. παυσάμενος τούτων τῶν πόνων. Plenius legitur Apoc. 14, 13. ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων. ¶ 3) *quietum eſſe.* A. 1, 2, 2. μὴ πρόσθεν παύσασθαι, πρὶν αὐτοὺς καταγάγοι. ¶ 4) *deſinere, finem facere.* Π. 5, 5, 10. in. ὁ μὲν οὕτως εἰπὼν ἐπαύσατο. A. 1, 3, 13. 3, 1, 31. 7, 6, 28. E. 2, 3, 19. 3, 3, 4. θύοντες — καὶ μόλις καλλιερήσαντες, ἐπαύσαντο. 3, 5, 9. Απ. 2, 1, 18. O. 2, 9. c. particip. pro inf. Π. 1. 3, 10. διψῶν παύεται, *ſitire deſinit*, i. e. *modice ſitit.* Camerar. *ſitiens deſinit.* Minus recte. 1, 4, 2. 1, 5, 7. p. 53. 1, 6, 18. λέγοντες οὐδὲν παύονται, *dicere ſemper ſolent.* 3, 2, 7. 4, 1, 2. p. 201. §. 8. p. 205. οὐκ ἐθέλοντας παύεσθαι πλέοντας, ἕως ἂν ἀπόλωνται. Margg. πλέοντας ἀπολέσθαι. 4, 5, 10. 5, 5, 11. 7, 2, 3. A. 3, 1, 13. 7, 6, 24. πραγματευόμενος οὐδέπω πέπαυμαι — ἀγαθόν. Λ. 14, 4. E. 2, 4, 13. 7, 1, 20. Απ. 3, 13, 2. παύσασθαι ἐσθίοντα, *non plus edere quam appetitus capit.* 3, 14, 1. 4. 4, 4, 8. §. 10. οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Erneſtio οὐδὲν non placet. Sed poteſt accipi pro οὐ. O. 11, 23. Απολ. 31. Σ. 4, 21. 45. Iπρ. 1, 16. 7, 13. Sed Iπ. 10, 12. οὐ παυόμεθα λέγοντες, *identidem praecipimus.* ¶ 5) *ceſſare, deſiſtere, abſtinere.* A. 1, 5, 15. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο, καὶ παυσάμενοι ἀμφότεροι — ἔθεντο τὰ ὅπλα. Hutch. ſuppleri iubet τῆς ὀργῆς vel ὀργιζόμενοι. Poſſit etiam intelligi τῶν ὅπλων. Λ. 6, 4. τοὺς πεπαυμένους καταλείπειν τὰ πεποιημένα. Intell. τῆς θήρας. c. gen. Π. 3. 1, 10. ἐπειδὰν ἡττηθῇ, εὐθὺς πεπαυμένον τῆς ἀφροσύνης. 6. 1. 20. παῦσαι τούτων, *deſiſte a timore et pudore.* A. 1, 6, 6. τοῦ πολέμου παύσασθαι. E. 4, 6, 4. 6, 2, 1. Απ.

Απ. 3, 14, 2. τοῦ σίτου πεπαυμένου. Σ. 1, 14. παυσάμενος τοῦ δείπνου. ¶ 6) *finem habere.* Π. 1, 4, 21. ὡς παυσομένου τοῦ διωγμοῦ. Σ. 4, 10. ὁ λόγος οὕτω πως ἐπαύσατο. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. ἀναπαύεσθαι et πάσασθαι. v. ibi.

παῦλα, *ceſſatio, finis.* Thomas et Phauorinus: ἀνάπαυλα, ἡ ἀνάπαυσις. — τὸ δὲ παῦλα, ἀδόκιμον. Sed reperiri hoc nomen in optimis ſcriptoribus, docuerunt Thomae interpretes. Heſych: παῦλα· ἄνεσις, ἀνάπαυσις. A. 5, 7, 18. σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν, np. immodeſtiae militum.

Παυσανίας, *Pauſanias.* ¶ 1) aequalis Socrati, amator Agathonis poetae, Σ. 8, 32. vbi v. Bach. A Platone in Protagora T. I. p. 315. D. vocatur Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων. ¶ 2) rex Lacedaemoniorum. E. 2, 2, 4. vocatur ὁ ἕτερος Λακεδαιμονίων βασιλεύς. Nam alter erat Agis. 2, 4, 20 — 28. inuidens Lyſandri gloriae ipſe venit Athenienſibus auxilio contra Thraſybulum et Piraeenſes, pacemque inter eos inuito Lyſandro conciliat. 3, 5, 6. ſq. cum Lyſandro Phocenſibus contra Thebanos auxilio proficiſcitur. §. 10. in Boeotiam ingreditur. §. 14 — 18. rebus a Lyſandro male geſtis, et Lyſandro interfecto, ipſe domi condemnatus Tegeam abit, vbi mortuus eſt. 5, 2, 3. dicitur pater Ageſipolidis, et amicus Mantineenſium. Cf. §. 6.

Παφλαγόνες, *Paphlagones.* Π. 1, 1, 4. parent Cyro. 1, 5, 3. olim ab Aſſyriorum rege contra Cyrum ſolicitati, 2, 1, 2. p. 87. non mittunt exercitum. 6, 2, 5. dicunt Indi, Paphlagonas Croeſo auxilia miſiſſe, et tamen 8, 6, 4. Cyrus iis non mittit ſatrapam, ὅτι ἑκόντες ἐδόκουν αὐτῷ συστρατεύεσθαι ἐπὶ Βαβυλῶνα. Quae narrationes non ſatis inter ſe videntur poſſe conciliari. A. 1, 8, 3. in Cyri minoris exercitu ſtabant τοῦ βαρβαρικοῦ ἱππεῖς Παφλαγόνες. 5, 6, 2. ὁ Παφλαγών eſt vel *Paphlagonum ciuitas*, vel *rex*, cui nomen erat Corylas. v. Κορύλας. Sed prior explicatio videtur verior, quia 5, 5, 11. legitur Κορύλαν καὶ τὸν Παφλαγόνα. 5, 6. deſcribitur Graecorum iter perPaphlagoniam. 6, 1, 8. 2.

2. 8. foedus Graecorum cum Paphlagonibus. §. 3. horum ſaltationes. E. 4, 1, 1 — 12. Cotys, eorum rex, amicitiam cum Ageſilao conciliat (Cf. Κότυς et Αγ. 3, 4.) Sed Paphlagones irati Graecos deſerunt.

Παφλαγονία, *Paphlagonia*. Rex eius Corylas. v. Παφλαγόνες. A. 5, 5, 5. ſqq. Graeci in Paphlagoniam veniunt. 5, 6, 1. ἔμπειροι τῆς Παφλαγονίας, ſed §. 2. p. 290. τῆς τῶν Παφλαγόνων χώρας. 6, 1, 1. Graeci eam depraedantur. §. 8. Paphlagonia excedunt. E. 4, 1, 1. ſq. Ageſilaus venit in Paphlagoniam, et cum rege Coty facit amicitiam.

Παφλαγονική, *ager Paphlagonicus*. A. 6, 1, 9. Σινωπεῖς οἰκοῦσιν ἐν τῇ Παφλαγονικῇ.

Παφλαγονικός, v. κράνος.

πάχνη, *pruina*. Timaeus lex. Platon: πάχνη· δρόσος πεπηγυῖα. Cf. ἐρυσίβη. O. 5, 18. χάλαζαι καὶ πάχναι. K. 5, 1.

πάχος, *craſſitudo*. Π. 6, 1, 28. τραγικῆς σκηνῆς τῶν ξύλων πάχος ἐχόντων. K. 10, 2. οἱ περίδρομοι ἡμιόλιοι τοῦ τῶν ἀρκύων πάχους. Saepius ponitur in accuſatiuo, omiſſa praepoſitione κατὰ, A. 5, 4, 6. χιτωνίσκους — πάχος ὡς λίνου στρωματοδέσμου. K. 2, 8. χαλίδες — μὴ ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὸ μῆκος. 9, 13.

παχύνειν, *craſſum ſ. pinguem reddere, ſaginare*. O. 12, 20. παχύναι τὸν ἵππον βουλόμενος — τί παχύνει ἵππον. Σ. 2, 17. τὰ σκέλη παχύνονται — τοὺς ὦμους παχύνονται, *pinguescunt*. Ιπ. 1, 5.

παχύς, ¶ 1) *craſſus*. Π. 2, 3, 7. νάρθηκας παχεῖς. A. 4, 8, 1. δένδροις παχέσι. 5, 4, 14. δόρατα παχέα. O. 17, 3. παχέα ἱμάτια. Σ. 4, 38. παχεῖαι ἐφεστρίδες. 5, 7. διὰ τὸ παχέα ἔχειν τὰ σκέλη Ιπ. 1, 3. ὄνυχες παχεῖς. §. 5. ὀσφὺς παχέα — φλεψὶ καὶ σαρξὶ παχείαις. §. 7. μηροὶ παχεῖς. 7, 9. ἡνίαι — παχεῖαι. ¶ 2) *pinguis*. O. 17, 8. γῆ παχυτέρα. Oppon. λεπτοτέρα.

πέδη, ¶ 1) *compes*. Heſych: πέδαι· δεσμά, περισκελίδες. Moeris: πέδη, Ἀττικῶς· περισκελίς, Ἑλληνικῶς. Cf. Wetſten. ad Marc. 5, 4. A. 4, 3, 7. ἐν πέδαις δεδέσθαι. ¶ 2) Ιπ. 3, 5. τοὺς ἑτερογνάθους μηνύει ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία. Ιπ. 7, 13. ἱππασίαν — τὴν πέδην καλουμένην. Heſych: πέδη· εἶδος

εἶδος ἱππασίας. Aem. Portus explicat: *equitatio, quae pedica nominatur, quod in ea conſtringantur equi ad certam ingrediendi rationem vel inuiti, tanquam pedica.* Zeunius: *equitatio recta.* Ιπ. 7, 14. ἐπαινοῦμεν τὴν ἑτερομήκη πέδην μᾶλλον τῆς κυκλοτεροῦς. Pollux 1, 219. πέδη δὲ ἱππασία, ἡ κυκλοτερὴς (quae ſit in orbem)· ἐπιμήκης πέδη, ἡ μῆκος τῷ κύκλῳ προστιθεῖσα. Kuhnius τὴν ἐπιμήκη πέδην vel potius τὴν ἑτερομήκη interpretatur: *cum equus ad rectum curſum a circulari, vel ad circularem a recto reuocatur.* Leuncl. noſtrum locum vertit: *altera parte longiorem*, quae verſio non ſatis eſt perſpicua. Zeunius: *vbi modo curſus rectus, modo inflexus ſit.* Hayniſch nomen πέδη Germanice reddit *Schlangenſchule.* Cf. Heubel p. 2 — 32. qui addit, hodie vocari *à la Grecque.*

πεδινὸς, ¶ 1) *campeſtris, planus.* Π. 1, 6, 19. p. 82. ὁδοὺς ὀρεινὰς ἢ πεδινάς. 6. 3, 1. ἦγε τὰ σκευοφόρα, ὅπου πεδινὸν εἴη. Margg. πεδίον. Α. 5, 5, 2. χώρα πολὺ πεδινωτέρα. 7, 1. 15. χωρίον — ἔρημον οἰκιῶν καὶ πεδινόν. ¶ 2) *in locis planis morari ſolitus.* K. 5, 17. lepores πεδινοί.

πεδίον, *campus, planities.* Π. 2. 3, 8. μεσὸν ἦν τὸ πεδίον πᾶν τῶν τούτους μιμουμένων. 2, 4, 17. p. 137. πορεύσομαι διὰ τοῦ πεδίου — ἦν ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου — εἰς τὰ ὄρη φεύγῃ. 3, 1, 2. 8, 1, 15. 8, 5, 12. p. 528. Α. 1. 5, 1. πεδίον ἅπαν ὁμαλὸν ὥσπερ θάλαττα. 1, 2, 22. ἀνέβη ἐπὶ τὰ ὄρη — ἐντεῦθεν κατέβαινεν εἰς πεδίον μέγα. 4, 4, 1. πεδίον ἅπαν καὶ λείους γηλόφους. 5, 6, 3. p. 290. πεδία κάλλιστα καὶ ὄρη ὑψηλότατα. p. 291. Αγ. 1, 15. 23. Ε. 3, 4, 12. 15. Αγ. 2, 22. καὶ ἐν πεδίῳ καὶ ἀνὰ τὰ ὄρη. Ε. 3, 1, 4. 3, 4, 26. 4, 1, 9. 4, 2, 8. 4. 3, 9. 6, 4, 10. 6, 5, 27 κατέβαινον. — ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ πεδίῳ ἐγένοντο, ἐν τῷ τεμένει etc. Moro verba ἐν τῷ πεδ. ſpuria videbantur, Schneiderus vero ea recte defendit ob praecedens κατέβαινον. Ιπρ. 4, 3. oppon. στεναῖς ὁδοῖς. Cf. Μαίανδρας. In var. lect. eſt pro πεδινόν. v. πεδινός.

πέζαρχος, *peditum praefectus.* Π. 5. 3, 16. p. 300. οἱ πέζαρχοι. Antea vocabantur ταξίαρχοι.

πεζεύειν, *terra iter facere.*

cere. A. 5, 5, 4. μέχρις ἐνταῦθα ἐπέζευσεν ἡ στρατιά.

πεζῇ, ¶ 1) *pedibus, pedestri itinere.* Π. 4, 3, 5. 8, 8, 9. πεζῇ πορευομένοις, non equis aut curru. A. 1, 4, 17. οὐ πώποθ' ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο πεζῇ, ἀλλὰ πλοίοις. 3, 4, 30. καταλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ. Αγ. 2, 25. Ο. 5, 5. ἦν τε σὺν ἵππῳ — ἦν τε πεζῇ, *cum peditibus.* ¶ 2) *terra, terrestri itinere.* Π. 8, 6, 9. τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν αὕτη ταχίστη. A. 5, 4, 3. διελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα πεζῇ. πλοῖα γὰρ οὐκ ἔχομεν. 5, 6, 1. εἴτε πεζῇ δέοι πορεύεσθαι — εἴτε κατὰ θάλατταν. §. 3. 6, 2, 11. 6, 4, 9. Αθ. 2, 4. 5. E. 1, 1, 7. 2, 1, 12. Λύσανδρος παρέπλει — οἱ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ. 4, 1, 7. 4, 5, 19. 4, 6, 14. 4, 8, 3. 5, 1, 28. Ιερ. 8, 9. Ιπρ. 5, 12. Legitur etiam pro πεζοί. v. πεζὸς nr. 2.

πεζικὸς, ¶ 1) *pedester.* Thomas: πεζὴ στρατιὰ λέγε, — καὶ μὴ πεζική. — ποιητικώτερον γὰρ τοῦτο. v. ibi Triller. Π. 2, 4, 13. σὺν δυνάμει καὶ πεζικῇ καὶ ἱππικῇ. 5, 3, 16. p. 299. τὸ Μήδων πεζικὸν — τὸ Ἀρμενίων πεζικὸν — τὸ Σάκων πεζικὸν, *peditatus.* Intell. τάγμα vel στράτευμα. Π. 1, 3, 13. τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικὰ, *pugnae pedestris peritos, bonos pedites.* 4, 3, 3. p. 231. οὐδὲν τῶν πεζικῶν (Margg. πολεμικῶν) ἀπομαθησόμεθα, ἱππεύειν μαθόντες, *eorum quae peditum sunt.* ¶ 2) *terrester.* E. 5, 1, 32. διελύθη μὲν τὰ πεζικὰ, διελύθη δὲ καὶ τὰ ναυτικὰ στρατεύματα. Απ. 3, 6, 9. τὴν πεζικὴν καὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν.

πεζομαχεῖν, *terrestre proelium committere.* E. 1, 1, 9. ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν.

πεζοπορεῖν, *iubere pedibus iter facere.* Ιπρ. 4, 1. τὸν ἵππαρχον δεῖ προνοεῖν, ὅπως ἀναπαύῃ τῶν ἵππων τὰς ἕδρας, — μέτριον πεζοποροῦντα. Aem. Portus poeticum vocat hoc verbum.

πεζὸς, ¶ 1) *pedes, pedester.* A. 7, 3, 25. ἂν πεζὸς ἡγῶμαι. Ιπρ. 5, 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος πεζὸν ἕλοι. §. 13. μείζων ὁ ἱππεὺς τοῦ πεζοῦ. Π. 1, 6, 10. et A. 1, 3, 12. πεζὴν δύναμιν. Π. 7, 4, 5. Φοινίκην πεζήν. All. Περσικήν. Pluralis, Π. 1, 4, 23. πρὸς τοῖς πεζοῖς. 2, 1, 2. p. 88. ἱππεῖς μὲν — πεζοὶ δέ. 2, 4, 13. ἱππέας τε καὶ πεζούς. §. 15. οἱ ἄριστοι καὶ πεζοὶ καὶ

Digitized by Google

καὶ ἱππεῖς. §. 17. p. 137. 4, 5. 15. p. 252 7, 1, 11. τὴν τῶν πεζῶν (Margg. Περσῶν) καὶ τὴν τῶν ἱππέων. E. 3, 2, 14. Ιπρ. 8, 3. Neutrum, τὸ πεζόν, *peditatus*. Intell. πλῆθος vel στράτευμα. Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. 21. 23. Ιπρ. 9, 7. πεζὸν σὺν τοῖς ἵπποις. Dicitur pro aduerbio, Π. 4, 3, 3. p. 231. eques dicit: ἐξέσαι ἡμῖν πεζοῖς εὐθὺς μάχεσθαι. §. 5. οὐδαμοῦ πεζὸς ἰών. ¶ 2) *terreſter*. Αγ. 1, 6. ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πολὺ στράτευμα. E. 1, 5, 13. πεζῆς στρατιᾶς. 2, 3, 3. Sed elliptice E. 1, 1, 9. μετὰ τοῦ πεζοῦ. 1, 6. 27. 2, 1, 17. 3, 4, 2. 26. Plural. E. 4, 8, 5. νεῶν καὶ πεζῶν δεῖται, *terreſtribus copiis*. Eſt pro πεζῇ, *terra*, A. 7, 1, 1. πεζοὶ (2 MSS. πεζῇ) ἐξιόντες, καὶ πλέοντες. Πο. 4, 42.

πειθαρχεῖν, *obedire*, et proprie quidem *magiſtratibus*. Π. 8, 1, 1. p. 463. μέγιστον ἀγαθὸν τὸ πειθαρχεῖν φαίνεται. Απ. 3, 5, 21. εὐτακτεῖν καὶ πειθαρχεῖν. Ιπρ. 1, 24. c. dat. A. 1, 9, 10. Κύρῳ καλῶς πειθαρχεῖν. Απ. 3, 5, 19. πειθαρχεῖν τοῖς ἐφεσῶσι. Cf. πειθαρχία.

πειθαρχία, *obedientia imperatori praeſtanda*. Αγ. 1, 27. πειθαρχίαν μελετῶσιν. E. 3, 4, 18. eſt πειθαρχεῖν, quod rectius iudicat Leunel.

πείθειν, ¶ 1) *perſuadere, ſuadendo mouere*. Π. 5, 5, 14. p. 338. εἴ τι βιάσασθαι καιρὸς, καὶ εἴ τι πεῖσαι δέοι. Ibid. τοὺς πεπεισμένους ὑφ' ἑκάστου, *eos quibus perſuaſum fuerit*. 6, 1, 2. ὑπὸ τοῦ Ὑστάσπους ταῦτα πεπεῖσθαι, ἃ γιγνώσκοι — ὑπὸ Ὑστάσπους πεπεισμένος ταῦτα γιγνώσκειν. A. 5, 5, 7. ἐκ τῶν χωρίων λαμβάνειν — οὐ πειθοντας. All. ante λαμβ. inſuper inſerunt βίᾳ. 7, 2, 6. ὑπιχνούμενος αὐτῷ ὅ τι ὤετο λέγων πείσειν. 2 MSS. ποιήσειν. 7, 2, 7. 7, 6, 8. Αγ. 2, 2[illegible]. οὐκέτι δείσας, ἀλλὰ πειθεὶς ab Agelilao, ἀπέπλευσεν. E. [illegible] 5, 5. 2, 4, 30. 4, 1, 6. Αν. 1, 2, 10. 11. 44. 45. K. 5, 20. lepores πειθόντες ὑπ' αὐτῶν, *ſua ſponte*, non a cauſa externa commoti. c. acc. perſ. Π. 1, 5, 7. p. 53. boni oratores dicuntur πείθοντες πολλούς. 4, 5, 12. p. 247. A. 1, 3, 19. ἢ πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πειθέντα — ἀφιέναι. 5, 6, 16. §. 23. τοὺς ἑαυτοῦ πειρᾶσθαι πείσαι. 6, 4, 10. πέπεικε τὸν μάντιν λέγειν. 7, 3, 7. Λ.

1, 8. E. 1, 3, 10. 1, 6. 7. ἐπὶ τὰς ἐκείνου θύρας Φοιτᾷν οὐκ ἠδυνάμην ἐμαυτὸν πεῖσαι. 1, 7, 5. §. 10. p. 54. ἔπεισαν τοὺς ξυνάρχοντας, βουλομένους πέμπειν γράμματα. Goldhagenius, assentiente Moro, etiam Wolfio, emendat ἔπαυσαν. p. 57. 2, 4, 20. 3, 4, 2. 10. 3, 5, 3. 4, 4, 1, 10. 5, 1, 30. Απ. 1, 2, 45. οἱ ὀλίγοι τοὺς πολλοὺς (Margg. τοῖς πολλοῖς) μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες. §. 49. πείθων τοὺς συνόντας, σοφωτέρους ποιεῖν. Intell. αὐτούς. 3, 6, 15. τὸν θεῖον οὐ δυνάμενος πείθειν, Ἀθηναίους πάντας νομίζεις δυνήσεσθαι ποιῆσαι πείθεσθαί σοι. O. 20, 15. ὡς δύναιτο ἄνθρωπος ζῆν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων, οὐδεὶς τοῦτο αὐτὸς αὐτὸν πείθει. Sic c. ὡς, A. 2, 6, 1. πείσας τὴν πόλιν, ὡς οἱ Θρᾷκες ἀδικοῦσι τοὺς Ἕλληνας. et c. acc. rei, Ιπρ. 8, 5. ἱκανοὶ πεῖσαι ἃ ἠβουλήθησαν. ¶ 2) *allicere, inuitare.* Απ. 1, 3, 6. τὰ πειθόντα ἐσθίειν sunt *fercula delicata.* v. ἀναπείθειν nr. 2. Sic Απ. 1, 2, 23. αἱ ἡδοναὶ πείθουσιν αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) μὴ σωφρονεῖν. ¶ 3) *rogare.* A. 3, 1, 17. σωτηρίας τυχεῖν βασιλέα πείσας. §. 19. ¶ 4) *amicum facere, conciliare.* v. Kypk. ad Act. 12, 20. Αθ. 2, 11. εἴ τις πλουτεῖ ξύλοις, — ποῖ διαθήσεται, ἐὰν μὴ πείσῃ τὸν ἄρχοντα τῆς θαλάττης; ¶ 5) *pecunia corrumpere.* E. 7, 3, 4. χρήματα. τούτοις πείσων Θηβαίους ἐκβάλλειν. §. 7. p. 476. χρήματα — τούτοις διαφθερῶν καὶ πείσων — αὐτὸν ποιῆσαι. Απ. 3, 11, 1. Theodota οἷα συνεῖναι τῷ πείθοντι. Sic videtur intelligendum Σ. 4, 53. βούλονται — πεῖσαι αὐτὸν συγκαθεύδειν αὐτοῖς. ¶ 6) *efficere.* Απ. 4, 5, 7. τὰ βλάπτοντα προαιρεῖσθαι ποιοῦντος — ἐκείνων δὲ ἀμελεῖν πείθοντος. Sic efficere doctrina, Απολ. 20. οὓς σὺ πέπεικάς σοι πείθεσθαι. pulchritudine, Σ. 4, 8. καὶ σιωπῶν πείσαιμι τὸν παῖδα — φιλῆσαι με. vi, Απ. 2, 1, 13. πάντα τρόπον πολιορκοῦντες τοὺς ἥττονας, ἕως ἂν ἐπείσωσιν ἐλέσθαι δουλεύειν. Ιπ. 10, 15. ἵππος ὑπὸ τοῦ χαλινοῦ πειθεὶς — ἐγείρεται, *coactus.* Sed Leuncl. malebat πιεσθείς. ¶ 7) *persuadere conari, suadere.* Π. 5, 4, 21. φρουρίᾳ βίᾳ ἔλαβε, τῷ δὲ δύο φοβῶν μὲν Κῦρος, πείθων δὲ Γαδάτας ἔπεισε παραδοῦναι, *terrendo Cyrus, suadendo Gadatas effecit vt traderent.* Sed Zona-

Zonaras habet παρεσκευάσαν pro ἔπεισε, probante Zeunio. 5, 5, 9. p. 331. ἔπειθον αὐτοὺς, καὶ οὓς ἔπεισα etc. 6, 2, 4. ἅρματα ἐπεπείκει Κυαξάρην μεταπεμψάσθαι. A. 5, 6, 14. 6, 1, 12. 6, 2, 8. ἔπειθεν αὐτὸν πορεύεσθαι. In ſqq. eſt συνεβούλευε. 7, 3, 3. 7, 6, 11. E. 2, 3, 9. 3, 5, 5. 11. 4, 1, 2. πείσαντος τοῦ Σπιθριδάτου κατέλιπε — ἱππέας. 4, 4, 5. 6, 5, 16. Απ. 1, 3, 4. 4, 6, 8. συμβουλεύῃ ἐπιχειρεῖν — εὐλαβεῖσθαι πείθῃ. ¶ 8) *mitigare, placare.* E. 1, 7, 4. τοιαῦτα λέγοντες ἔπειθον τὸν δῆμον. Cf. ἀκούειν nr. 5. Nam cum eo confunditur. it, βιάζεσθαι, cui ſaepe opponitur, et βουλὴ nr. 5. a.

πείθεσθαι, ¶ 1) *perſuaderi ſibi pati, moueri.* c. acc. Π. 5, 5, 6. ἐπείσθην ταῦτα ὑπὸ σοῦ. c. inf. Π. 5, 1, 4. πεισθήσομαι ἐλθεῖν. A. 7, 7, 17. οὐ Φιλίᾳ τῇ σῇ ἐπείσθησαν ὑπὸ σοῦ ἄρχεσθαι — ἀλλ' ἀνάγκῃ. ¶ 2) *credere.* E. 2, 3, 9. ἔπεισαν Λύσανδρον — ὑπιχνοῦντο. ὁ δὲ πειθεὶς — ξυνέπραξεν. c. dat. Π. 1, 5, 3. πειθόμενοι τοῖς λόγοις. 1, 6, 6. πείθεσθαι τῷ λόγῳ τούτῳ. c. acc. rei et ὡς vel ὅπως, Π. 8, 7, 3. p. 547. οὐδὲ τοῦτο πώποτε ἐπείσθην, ὡς ἡ ψυχὴ etc. p. 548. οὐδέ γε ὅπως ἄφρων ἔσται ἡ ψυχὴ — οὐδὲ τοῦτο πέπεισμαι. ¶ 3) *ſibi perſuadere, perſuaſum habere.* v. Poll. 5, 152. qui πείθομαι et πέπεισμαι recenſet in vocabulis περὶ ἀναμφιβόλου. Π. 1, 6, 12. p. 66. περὶ τροφῆς ἐπείσθην ἱκανὸν εἶναι. Απ. 1, 6, 4. πέπεισμαί σε μᾶλλον ἀποθανεῖν ἂν — ἢ ζῆν ὥσπερ ἐγώ. 2, 6, 31. πέπεισμαι ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους. Ernelt. reſcripſit πέπυσμαι, probante Doruillio ad Charit. p. 700. non item Hindenburgio. 3, 8, 1. ἀπεκρίνατο οὐχ ὥσπερ οἱ Φυλαττόμενοι, μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, ἀλλ' ὡς ἂν πεπεισμένοι μάλιστα πράττοιεν τὰ δέοντα. Ern. putat, Xenophontem ſcripſiſſe πεπαιδευμένοι κάλλιστα. O. 6, 11. πάνυ μοι δοκῶ πεπεῖσθαι ἱκανῶς. Fr. Portus: *ſatis adductus vt credam.* Sed Bachio arbitro facile ſuſpicari quis poſſit, ſcribi oportere πεπύσθαι. 15, 8. ὅτι δεῖ ἐπίσασθαι γεωργίαν — ῥᾳδίως πέπεισμαι. Ιπρ. 1, 22. ¶ 4) *parere, obedire.* Π. 1, 1, 1. ὀλίγοις ſeruis — χρῆσθαι πειθομένοις. 2, 2, 3. πρὶν εἰδέναι τὸ προσταττόμενον,

πει-

πείθονται. §. 15. πειθόμενον ἔχειν τὸ στράτευμα. 7, 2, 3. milites εὔτακτοι, qui non praedandi cupiditate ſtationem reliquerant, paulo poſt vocantur πειθόμενοι. §. 4. 8, 1, 1. p. 462. bis: ὑπὸ μὴ πειθομένων regi et magiſtratibus. 8, 3, 10. ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφόδρα πείθοιντο. Sic Λ. 8, 2. Π. 8, 6, 1. μὴ πείθεσθαι, *imperata non recte facere.* A. 3, 1. 7. τὰς ὁδοὺς — ταῖς πόλεσιν ἐντέλλεσθαι ὁδοποιεῖν. πείσονται γάρ. Margg. et MSS. poſt γὰρ perperam addunt ὁδοποιεῖσθαι. E. 2, 4, 21. 25. 3, 1, 13. 4, 4, 3. οἵ τε κελεύοντες καὶ οἱ πειθόμενοι. O. 21, 3. ὁ κελεύων καὶ οἱ πειθόμενο. nautae. E. 4, 6, 5. Ιερ. 11, 12. ἑκόντας τοὺς πειθομένους ἔχοις ἄν. Leuncl. *parerent tibi ſubditi.* Απ. 1, 2, 11. ζῶντι πειθομένῳ χρῆσθαι. 3, 5, 7. c. dat. Π. 1, 2, 8. πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι — πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς. 2, 2, 2. p. 104. ποτέρῳ χρὴ πείσεσθαι; 7, 2, 6. σοι λέγεται τεθεραπεῦσθαι ὁ Ἀπόλλων καὶ σε πάντα ἐκείνῳ πειθόμενον πράττειν. 8, 1, 1. p. 462. οἱ μὴ πειθόμενοι τοῖς κρείττοσι — πείθεσθαι τῷ ἄρχοντι. p. 463. A. 3, 2, 20. E. 2, 2, 13. 2, 3, 18. p. 94. 2, 4, 13. 14. Απ. 3, 5, 16. 18. 1, 1, 4. Σ. 4, 48. c. acc. rei, Π. 3, 1, 18. ἢν ταῦτα πείθωμαι ὑμῖν, *in his.* Intell. κατά. 5, 1, 5. Αγ. 1, 22. ἀφαιρῶν ὅσα δοῦλοι δεσπόταις ὑπηρετοῦσι, προσέταττεν ὅσα ἐλεύθεροι ἄρχουσι πείθονται. E. 7, 1, 25. Απ. 4, 4, 1. ἄρχουσι ἃ οἱ νόμοι προστάττουσιν πειθόμενος, καὶ — εὐτάκτων. c. περὶ, Π. 8, 3, 3. πάντας πείθεσθαί σοι περὶ τῆς — τάξεως. Απολ. 20. De beſtiis, Π. 4, 3, 3. p. 229. χαλινοὶ οἷς πείθονται equi. O. 13, 6. τὰ ζῶα τὸ πείθεσθαι μανθάνουσι. §. 7. 8. Ιπ. 3, 6. 12. 6, 9. De cupiditatibus, Π. 4, 2, 20. τῶν μὲν κακῶν ἀνθρώπων ἄρχει, τοῖς δ' ἀγαθοῖς πείθεται. De rebus, quae facile finguntur ab opifice ad ipſius arbitrium, Ιπρ. 6, 1. ἐξ ὧν πλάττοιτο, ea dicuntur πείθεσθαι τῇ τοῦ χειροτέχνου γνώμῃ. Cf. νόμος. ¶ 5) *conſilium ſequi, auſcultare monitis.* Π. 2, 2, 8. ἢν ἐμοὶ πείθῃ. E. 1, 7, 10. p. 55. ἂν ὑμεῖς γέ μοι πείθοισθε. 4, 8, 3. ταῦτα ἐπείθετο Cononi ὁ Φαρνάβαζος. ¶ 6) *gratum facere.* E. 1, 7, 10. p. 60. τοὺς νικῶντας θα-

θανάτῳ ζημιοῦν, πονηροῖς ἀνθρώποις πειθομένους. ¶ 7) *partes sequi.* E. 6, 1, 1. πείθεσθαι τοῖς Θηβαίοις. §. 4. p. 362. εἰ μὴ πεισοίμεθα. 6, 2, 26. ταῖς μὴ πειθομέναις πολεμεῖν, *quae non facile ad ipsius partes traherentur.* ¶ 8) *se subiicere.* Π. 4, 5, 10. ἤτοι μαχουμένους ἢ πεισομένους. 7, 4, 5. A. 7, 4, 3. 7, 5, 19. E. 3, 1, 5. ¶ 9) *imitari.* A. 7, 3, 20. τῷ νόμῳ τῷ ὑμετέρῳ πείσομαι. ¶ 10) Permutatur in libris cum πυνθάνεσθαι. E. 3, 1, 3. αἱ πόλεις ἐπείθοντο ὅ τι Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἐπιτάττοι. Ita ediderunt Leunclauio duce Welsius, Morus, et Schneiderus pro ἐπύθοντο. 7, 3, 3. ἠιροῶντο πολλοί, ὁπόσοι δὲ ἐπείθοντο οὐ πάνυ κατάδηλον. All. ἐπύθοντο. Minus bene. Cf. supra nr. 3. it. c. ἔπεσθαι. v. ibi nr. 6.

πειθὼ, ¶ 1) *persuasio.* Απ. 1, 7, 5. εἴ τις ἀργύριον παρά του πειθοῖ λαβών. ¶ 2) *obedientia.* Π. 2, 3. 8. ἀγαθὸς τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, τῶν δὲ τὴν πειθώ. 3, 3, 6. §. 26. μεσὸν στράτευμα — πειθοῦς. Λ. 2, 2.

πεινᾶν, siue πεινῆν. Thom. Mag: πεινῆν, διψῆν, Ἀττικοί· οὐ πεινᾶν, οὐδὲ διψᾶν. Cf. Poll. 6, 31. 43. ¶ 1) *esurire.* Π. 7, 5, 26. p. 458. πεινήσας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται. A. 1, 9, 15. ἵπποις ἐμβάλλειν χιλὸν, ὡς μὴ πεινῶντες — ἄγωσιν. Απ. 1, 3, 6. μὴ πεινῶντας ἐσθίειν. 2, 1, 30. πρὶν πεινῆν, ἐσθίουσα. Σ. 4, 37. Ιπ. 2, 3. Infinitiuus pro substantiuo, O. 1, 8. terra non recte culta — ἀντὶ τοῦ τρέφειν, πεινῆν παρασκευάζει, *inopiam victus.* ¶ 2) *fame laborare.* E. 6, 2, 9. Κερκυραῖοι obsessi οὕτω σφόδρα ἐπείνων. it. E. 1, 1, 15. in epistola Laconica: πεινῶντι τῶνδρες. ¶ 3) *vehementer desiderare et appetere.* v. Raphel. ad Matth. 5, 6. et quos laudauimus in v. διψῆν. c. gen. Π. 7, 5, 18. p. 447. ἡμῖν — μάλα πεινῶσι συμμάχων, *sociorum inopia laborantibus atque adeo eorum auxilium vehementer cupientibus.* 8, 3, 16. πεινήσας χρημάτων. O. 13, 9. πεινῶσι τοῦ ἐπαίνου — οὐχ ἧττον ἢ ἄλλαι τῶν σίτων τε καὶ ποτῶν. Σ. 4, 36.

πεῖρα, ¶ 1) *experientia.* Thomas: διάπειρα κρεῖττον ἢ πεῖρα. At Polluci 5, 144. probatur πεῖρα. v. Wetsten. ad Hebr. 11, 29.

29. Π. 1, 5, 7. p. 55. πιστεύω τῇ πείρᾳ. Nonnulli addunt ὑμετέρᾳ. ¶ 2) *ſpecimen artis* ſ. *operis*. Σ. 8, 43. ἡ ψευδὴς δόξα ταχὺ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας. ¶ 3) πεῖραν λαμβάνειν, a) *experiri, uſu edoceri*. A. 5, 8, 6. ἐν ἐμαυτῷ πεῖραν λαβών. O. 17, 1. οἱ πρόσθεν ἄνθρωποι πεῖραν λαβόντες ἐγνώκασι. b) *periculum facere*. c. gen. Π. 3, 3, 18. ὑμῶν αὐτῶν πεῖραν λήψεσθε, *de vobis periculum facietis*. 5, 5. 11. ἐπειδὴν πεῖραν ἡμῶν λάβῃς, ὅπως ἔχομεν πρός σε. 6, 1, 28. A. 6, 6. 17. πεῖραν λαβεῖν Δεξίππου καὶ σΦῶν — οἷος ἕκασός ἐστι. E. 6, 1, 4. p. 358. Απ. 1, 4, 18. τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνης θεραπεύων, εἴ τι θελήσουσι. O. 8. 21. 20, 13. Ιπ. 3, 7. ληπτέον πεῖραν ἁπάντων, ὅτων περ καὶ ὁ πόλεμος πεῖραν λαμβάνει — πλάγιχ ἐλαύνοντα πεῖραν λαμβάνειν. ¶ 4) πεῖραν ἔχειν, *expertum ſcire, periculo facto ſcire*. Ιπρ. 1, 16. ἐγώ Φημι χρῆναι πεῖραν ἔχων. c. gen. Π. 4, 1, 2. p. 201. κρίναιτ' ἂν πείρᾳ τε αὐτῶν ἔχοντες καὶ ἄρτι γεγενημένου τοῦ πράγματος. c. ὅτι, A. 3, 2, 10. πεῖραν ἤδη ἔχετε αὐτῶν, ὅτι θέλουσιν — μὴ δέχεσθαι. ¶ 5) ἐν πείρᾳ γίγνεσθαι, *uti, conſueſcere, conuerſari*. Cf. Poll. 5, 144. Thomas: πεῖρα, ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐμπειρία, καὶ ἡ μετοχὴ, καὶ ἡ ἀπόλαυσις. A. 1, 9, 1. τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι. Alias dicitur τῶν ἐμπείρως αὐτοῦ ἐχόντων. ¶ 6) πεῖραν διδόναι, *ſpecimen artis dare*. Π. 1, 6, 19. p. 71. ὅπου ἂν πεῖραν δοίης. Απ. 2, 6, 38. πεῖραν διδοὺς, *rem ipſam aggrediens*. Leuncl. *periculo facto*.

Πειραιεύς, *Piraeeus*, portus Atticae. Steph. Byz: Πειραιὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς — τὰ τοπικὰ, ἐκ Πειραιῶς, εἰς Πειραιᾶ, ἐν Πειραιεῖ καὶ Πειραιοῖ. E. 2, 4, 22. εὐαποτείχιστος ὁ Πειραιεύς. Genit. τοῦ Πειραιῶς, quae eſt Attica forma. v. Thom. Mag. p. 700. et Moeris p. 314. E. 1, 2, 9. 2, 2, 2. 2, 3, 6. 3, 5, 9. 5, 1, 19. Dativ. Aθ. 1, 17. ἡ ἑκατοστὴ ἡ ἐν Πειραιεῖ. Πο. 3, 13. τοῖς ἀγοραίοις — καὶ ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν τῷ ἄστει. E. 1, 3, 13. 2, 4, 16. §. 21. §. 22. τὸ ἐν Πειραιεῖ (Margg. Πειραιοῖ) θέατρον. De quo theatro v. Cel. Schneider, ad h. l. inprimis in addendis p. 101.

p. 101. Meurſ. de Piraeo c. 6. et Spanhem. ad argumentum ranarum Ariſtophanis. De forma Πειραιοῖ v. Kuhn. ad Aelian. V. H. 2, 13. E. 3, 5, 18. Σ. 1, 2. τὴν ἐν Πειραιεῖ (Weſſ. perperam Περαιεῖ) οἰκίαν. Saepe occurrunt οἱ ἐκ Πειραιῶς, vt E. 1, 7, 12. 2, 4, 15. vbi fere in omnibus edd. legitur Πειραιέως. v. Mor. §. 17. 23. §. 26. vbi iterum vt §. 28. in pleriſque eſt Πειραιέως. it. οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ, E. 2, 4, 14. 18. 19. 21. 25. 27. Iidem 1, 4, 6. vocantur ὁ ἐκ τοῦ Πειραιῶς ὄχλος, et 5, 2, 24. ὁ ἐν Πειραιεῖ δῆμος. Sed E. 2, 4, 12. οἱ ἐν Πειραιεῖ δέκα ἄρχοντες, et §. 28. οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ ἄρξαντες δέκα, quinam fuerint, v. in v. δέκα nr. 2. b. Accuſatiuus Atticus Πειραιᾶ, E. 1, 1, 25. 1, 4, 5. 2, 2, 1. 5. 7. 12. 14. 2, 3, 8. 2, 4, 1. 7, 27. 3, 5, 5. 4, 8, 9. 5, 1, 9. 5, 4, 20. 22, 34. Απ. 2, 7, 2.

Πείραιον, *Piraeum*, portus Corinthiacus. Steph. Byz: ἔστι δὲ καὶ τῆς Κορινθίας λιμήν. Thucyd. 8, 10. Πειραιὸς (Ita etiam ſcribitur ap. Steph. Byz.) τῆς Κορινθίας ἐστὶ λιμὴν ἔρημος καὶ ἕκατος πρὸς τὰ πεδία τῆς Ἐπιδαυρίας. Sed in Xenophonte intelligi debet Piraeum portus Corinthiorum ad Criſſaeum ſinum. v. Palmer. exercitt. in optimos auctores Graecos p. 71. ſq. Αγ. 2, 18. τοὺς Κορινθίους πάντα τὰ κτήνη ἐν τῷ Πειραίῳ σῳζομένους — στρατεύει ἐπὶ τὸ Πείραιον. §. 19. βεβοηθηκότας ἐκ τοῦ Πειραίου εἰς τὴν πόλιν — αἱρεῖ τὸ Πείραιον. Multi codd. et editt. hic habent Περαίῳ, Πέραιον, Περαίου, quod defendit H. Stephanus. Sed vitioſe. E. 4, 5, 1. σώζοιντο ἐν τῷ Πειραίῳ. §. 3. 5. 19.

πειρᾶν, ¶ 1) *tentare pudicitiam, vitiare velle.* Timaeus lex. Platon: πειρῶντα· πειράζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γυναῖκα. Suidas: πειρᾶν· τὸ λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν, καὶ πειραθῆναι· τὸ ἀκοῦσαι λόγους τοιούτους. — πειρᾶν κυρίως, τὸ προσβάλλειν γυναικὶ περὶ τῆς Ἀφροδίτης. Cf. Helych. in v. πειρῶν, Oudend. ad Thom. Mag. p. 700. et Waſſ. ad Thucyd. 7, p. 411. Π. 5, 2, 13. τὴν παλλακίδα ἐπείρασε. Sic de iis, qui alios ad amorem pelliciunt, Ier. 11, 11. τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾷν, ἀλλὰ πειρώμενον

νον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι. vbi v. Fr. Portus. ¶ 2) *conari, velle.* c. inf. Απ. 1, 2, 29. πειρῶντα χρῆσθαι καθάπερ οἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες.

πειρᾶσθαι, *periculum facere.* Hesych: πειρᾶται· πεῖραν λαμβάνει, πειράζει. Σ. 4, 7. ὑμῖν αὐτὰ ἔξεσιν πειρᾶσθαι. Ιπρ. 1, 16. ὁ πειρασθεὶς — πιστεύσει, *qui periculum fecerit huius rei.* c. gen. Thom. Mag: πειρῶμαι, ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι. — γενικῆ. Cf. Phauorin. in v. πειρᾷ. Α. 3, 2, 25. πειρώμενοι ταύτης τῆς τάξεως. c. inf. Α. 4, 3, 5. ἐπειρῶντο διαβαίνειν, *tentabant transitum per flumen.* Mox est simpliciter πειρωμένοις. c. εἰ, Πο. 3, 14. πειρασθῆναι, εἰ — δυνατὸν γένοιτο. Ιπ. 8, 2. ¶ 2) *percontari, explorare.* c. gen. Α. 3, 5, 5. μηδὲ τὰ δόρατα ὑπερέχειν πειρωμένοις τοῦ βάθους. ¶ 3) *experiri.* Ισρ. 1, 2. ἀμφοτέρων πεπειραμένον. 2, 6. πεπειραμένος — οἶδα. ¶ 4) *conari, studere.* Phauorin. l. l. πειρῶμαι· ἐπιχειρῶ. c. inf. Π. 1, 4, 5. πειρᾶσθαι βέλτιον ποιεῖν. 1, 6, 11. §. 14. §. 19. p. 74. 2, 2, 6. κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν. §. 8. ἦν — κλαίοντας ἐκείνους, πειράσῃ καθίζειν. 5, 3, 14. τὰ τείχη ἂν πειρασθείην διασῶσαι. 2, 4, 12. πειρώμην μὴ πρόσω εἶναι. Αγ. 1, 7. ὑπέσχη — πειράσεσθαι εἰρήνην ποιῆσαι. Λ. 2, 14. Ε. 2, 3, 18. p. 99. 3, 1, 15. 3, 4, 9. 3, 5, 1. 18. 4, 4, 6. Απ. 2, 3, 9. ἐπειρῶ εὖ ποιήσας πρᾶΰνειν αὐτόν. 2, 6, 28. πειρῶ (imperativ.) ἀγαθὸς γίγνεσθαι. §. 37. 39. 3, 3, 15. Ο. 2, 14. 6, 17. τούτῳ πειρασθῆναι συγγενέσθαι. Ιπρ. 4, 12. Saepe est modestiae, Ο. 6, 2. πειρασθῶμεν οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ διεξιέναι. Ιπ. 10, 5. πειρασόμεθα διηγεῖσθαι. Ιπρ. 1, 9. πειράσομαι λέγειν. 2, 1. πειράσομαι δηλοῦν. etc. ¶ 5) *operam dare ad consequendum aliquid.* Π. 1, 5, 4. πειρᾶσθαι ἄρχοντα ἑλέσθαι τῶν ἀνδρῶν. 6, 3, 3. πειρασθῆναι συλλαβεῖν τινας. ¶ 6) *aggredi.* c. acc. Π. 1, 5, 7. p. 56. μεγάλα — καὶ μικρὰ πειρώμενον. ¶ 7) *audere.* Πο. 4, 2. οὐδεὶς πειρᾶται λέγειν, ἀπὸ ποίου χρόνου ἐπεχειρήθη. Possit etiam h. l. verti: *potest.* Ε. 1, 7, 10. p. 58. ἄνευ τούτων (τῶν νόμων) μηδὲν πράττειν πειρᾶσθε. 3, 2, 19. κωλύειν οὐδεὶς ἔτι ἐπειρᾶτο. 4, 2, 6. 4, 3, 4. ¶ 8)

¶ 8) In var. lect. permutatur c. βούλεσθαι. v. ibi nr. 5.

πειρατέον, i. e. δεῖ πειρᾶν, interprete Suida. c. inf. Απ. 1, 2, 34. πειρατέον ὀρθῶς λέγειν. 2, 1, 28. Ιπρ. 1, 12.

Πειρίθοος, *Pirithous*. Σ. 8, 31. Theſei amicus.

Πέρινθος, *Perinthus*, vrbs Thraciae ad Propontidem. A. 2, 6, 2. πολεμήσων τοῖς ὑπὲρ Χερρονήσου καὶ Περίνθου Θρᾳξίν. Legitur etiam Πέρινθος. v. infra.

Πείσανδρος, *Piſander*. ¶ 1) Lacedaemonius. E. 3, 4, 27. Ἀγησίλαος Πείσανδρον τὸν τῆς γυναικὸς ἀδελφὸν ναύαρχον κατέστησε — Πείσανδρος ἀπελθὼν τὰ ναυτικὰ ἔπραττεν. 4, 3, 5. ἠγγέλθη ὅτι ἡττημένοι εἶεν οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὁ ναύαρχος Πείσανδρος τεθναίη. §. 6. ἀντιπαραταξαμένου δὲ τοῦ Πεισάνδρου. §. 7. ὁ μὲν Πείσανδρος τετελευτηκὼς, νικῶσι δὲ τῇ ναυμαχίᾳ. ¶ 2) Athenienſis. Σ. 2, 14. ἡδέως ἂν θεώμην Πείσανδρον τὸν δημηγόρον μανθάνοντα κυβισᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Videtur intelligi factioſus ille ciuis, qui dominationem quadringentorum inſtituit (v. Thucyd. 8, 53.), quem Ariſtophanes in Lyſiſtrata traduceit, et qui fuit inſigniter timidus. Cf. Suid. in v. Πεισάνδρου δειλότερος.

Πεισιάναξ, *Piſianax*, pater Euryptolemi. v. Εὐρυπτόλεμος.

Πείσιας, *Piſias*. E. 7, 1, 29. praefectus Argis eripit Lacedaemoniis Oneum.

Πεισίδαι, *Piſidae*, Aſiae minoris populus. A. 1, 1, 11. Cyrus ſimulat bellum ſe geſturum contra eos et e regione omnino eiecturum. Cf. 1, 2, 1. 4. et 3, 1, 7. A. 1, 9, 9. Cyrus iam antea bellum contra hos et Myſos geſſerat. 2, 5, 2. p. 111. vterque hic populus Perſis multum negotii faceſſebat. 3, 2, 14. inuito rege Myſi et Piſidae eas regiones tenebant. In codice Pariſ. et interdum in Eton. ſcribitur Πισσίδαι. E. 3, 1, 10. συνεστρατεύετο Φαρναβάζῳ ὁπότε ἐς Μυσοὺς ἢ Πισίδας (Ita conſtanter h. l. ſcribitur) ἐμβάλοι, ὅτι τὴν βασιλέως χώραν κακουργοῦσιν. Απ. 3, 5, 26. Μυσοὶ καὶ Πισίδαι (cod. Vatic. 1. Πισεῖδαι) ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ κατέχοντες ἐρυμνὰ χωρία, καὶ κούφως ὡπλισμένοι δύνανται πολλὰ μὲν τὴν βασιλέως χώραν κατατρέχοντες κακοποιεῖν, αὐτοὶ δὲ ζῆν ἐλεύθεροι.

πει-

πειστέον, *obediendum est.* A. 6, 6, 9. πειστέον Lacedaemoniis ὅ τι ἂν κελεύωσι. Cod. Paris. πιστέον.

πειστικὸς f. πειστὸς, v. πιστὸς nr. 5. 6. et εὔπιστος.

Πείσων, *Pison*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

πελαγίζειν, *per altum nauigare.* O. 20, 3. ἐν τριήρει — ὅταν πελαγίζωσι.

πελάγιος, *in alto nauigans.* E. 2, 1, 11. ἀνήγοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς Χίου πελάγιοι, *in altum prouecti.* Cf. Poll. 1, 103.

πέλαγος (poet. Port.), *mare, mare altum.* Π. 6, 1, 11. οὐδὲν διαφέρομεν τῶν ἐν πελάγει πλεόντων. E. 1, 6, 14. ἡ μὲν ἐπὶ Ἑλλήσποντον ὥρμησεν, ἡ δὲ ἐς τὸ πέλαγος. §. 15. §. 21. οἱ Ἀθηναῖοι ἀνταναγήγοντο ἐς τὸ πέλαγος. Cf. περᾶν nr. 2.

πελάζειν (poet. Port.), *accedere.* Hesych: πελάσαι· ἐγγίσαι, πλησιάσαι. Suid: πελάζει· πλησιάζει, ἐγγίζει. Π. 1, 4. 20. εἶδον αὐτοὺς πελάζοντας, np. hostili impetu. 7, 1, 22. οὐδεὶς γὰρ ἵππος ἐπέλαζε camelis. c. dat. Π. 1, 4, 7. θηρίοις πελάζειν. Mox est πλησιάσαντας. 3, 2, 5. οἱ μέν τινες αὐτοῖς πελάσαντες resiliendo, ταχὺ ἀπέθνησκον. A. 4, 2, 2. πελάσαι — τῇ ὁδῷ.

πέλεκυς, ¶ 1) *bipennis.* Hesych: πέλεκυς· ἀξίνη δίστομος. E. 3, 3, 7. πολλοὺς πελέκεις καὶ ἀξίνας. ¶ 2) *ascia, securis.* v. ξυλοκόπος.

Πέλλα, *Pella*, E. 5, 2, 12. p. 298. ἥπερ μεγίστη τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεων.

Πελλεῖς. E. 4, 3, 16. ἀποθνήσκουσι Γύλίς τε ὁ πολέμαρχος, καὶ τῶν παρασατῶν πελλεῖς. Leuncl. coni. πλεῖσοι, quod Wesseling. recepit, vel πολλοί, quod recepit Schneiderus. Stephan. coni. Πελληνεῖς. Fortasse in corrupto isto πελλεῖς latet nomen proprium parastatae cuiusdam. Cf. Mor. et Schneider.

Πελληνεύς, *Pellenensis.* A. 5, 2, 12. Φιλόξενος Πελληνεύς. Sed scribendum est Πελληνεύς. v. Valckenar. ad Theocrit. p. 352. E. 3, 2, 9. Δράκοντα Πελληνέα. 4, 2, 13. Πελληνεῖς sunt in Lacedaemoniorum sociis. Cf. 6, 5. 29. et 7, 1, 4. §. 5. (Πελληνεῦσιν.) et 7, 2, 2. Accusatiuus Πελληνέας est E. 7, 2, 11. 13. sed 7, 4, 17. τοὺς Πελληνεῖς. E. 7, 2, 11 — 14. cum Thebanis contra Phliasios militant. §. 16. Phliasii geno-

generoſe τὸν Πελληνέα πρόξενον — ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. §. 18. et 20. videntur Phliaſii et Lacedaemonii Pellenenſibus reconciliati. 7, 4, 17. diſerte dicuntur iterum cum Lacedaemoniis ſocietatem contra Arcades militantes habuiſſe.

Πελλήνη, *Pellene.* ¶ 1) vrbs Achaiae. E. 7, 1, 7. οἱ Θηβαῖοι — προσέβαλον πρὸς Σικυῶνα καὶ Πελλήνην. 7, 2, 18. 20. 7, 4, 18. ¶ 2) Sed E. 7, 5, 9. intelligenda eſt Πελλήνη alia, obſcurior illa et in Laconica ſita et Πελλάνα ἐν Τριπόλει dicta, quod demonſtrarunt Palmerius in exercitatt. in auctores Graecos p. 76. et pene iuſto prolixius Morus in examine quorundam locorum c. 9. Cf. Schneider.

Πελοπίδας, *Pelopidas.* E. 7, 1, 23 — 28. miſſus legatus ad regem impetrat, quae petierat. Sed Graeci non conſentiunt. Cf. Plutarch. in Pelopida c. 30. ſqq.

Πελοποννήσιοι, *Peloponneſii.* A. 1, 1, 6. ἄνδρας Πελοποννησίους Cyrus minor habet in exercitu. 6, 2, 6. ἄρχειν ἕνα Ἀθηναῖον Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμονίων. Sic ſaepe distinguuntur a Lacedaemoniis, E. 2, 2, 4. Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἄλλοι Πελοποννήσιοι. 3, 1, 3. στρατιώτας τῶν νεοδαμωδῶν — τῶν δὲ ἄλλων Πελοποννησίων. 3, 5, 6. Λακεδαιμονίους τε καὶ τοὺς ἄλλους ξυμμάχους τῶν Πελοποννησίων. Απ. 3, 5, 4. ἄνευ Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων. E. 1, 1, 3 — 17. clade ab Athenienſibus afficiuntur. it. 1, 6, 24. apud Arginuſas. 2, 4, 13. πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες. 2, 4, 19. Λύσανδρος — συνέλεγεν ὁπλίτας πολλοὺς Πελοποννησίων. §. 29. οἱ ἐν τῷ ἄστει — ἔχοντες ξυμμάχους Πελοποννησίους. 3, 5, 8. p. 183. Thebani ad Athenienſes dicunt: ἡμῶν καὶ Πελοποννησίων ἡγεμόνες γένησθε. 6, 5, 1. ἐνθυμηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι ἔτι οἴονται χρῆναι ἀκολουθεῖν Lacedaemonios.

Πελοπόννησος, *Peloponneſus.* A. 1, 4, 2. Κύρῳ παρῆσαν ἐκ Πελοποννήσου νῆες. Αγ. 2, 17. ἀναστάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας. Αθ. 2, 7. E. 3, 2, 13. 19. 4, 6, 2. τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεμον. 4, 6, 14. τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν ἐς Πελοπόν-

λοπόννησον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκώλυον. 5, 2, 13. 5, 4, 62. 63. 6, 2, 6. τὴν Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ — τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου. 6, 3, 4. p. 383. λέγεται Τριπτόλεμος — τοῦ Δήμητρος καρποῦ εἰς πρώτην τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθαι. 7, 1, 12. Ἀρκάδας, ὡς μόνοις αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρὶς εἴη. 7, 4, 35. 7, 5, 1. τῶν ἄλλων Ἀρκάδων οἱ κηδόμενοι τῆς Πελοποννήσου — οἱ Θηβαῖοι ὡς ἀσθενεσάτην βουλόμενοι τὴν Πελοπόννησον εἶναι. §. 3. 5. 18.

* πελτάζειν, *peltam geſtare, e peltaſtarum numero eſſe.* A. 5, 8, 3. ἐπήρετο αὐτὸν, εἰ ὁπλιτεύοι — πάλιν εἰ πελτάζοι. Po. 4, 52. Stephanus in theſauro omiſit hoc verbum. Sed legitur etiam in Maximi Tyrii diſſ. 7. p. 74. ed. Cantabrig. πελτάζουσι Θρᾷκες.

Πέλται, *Peltae*, vrbs Phrygiae maioris. A. 1, 2, 10. εἰς Πέλτας, πόλιν οἰκουμένην.

πελταστὴς, *cetratus.* Liuius 31, 36. *cetratos, quos peltaſtas vocant, in inſidiis abdiderat.* Medium fere locum tenebant inter τοὺς ψιλοὺς et τοὺς ὁπλίτας. Nam Aeliano c. 2. et Arriano p. 12. auctoribus armatura eorum βαρυτέρα μέν ἐσι τῶν ψιλῶν, κουφοτέρα δὲ τῶν ὁπλιτῶν. Cf. πέλτη et Suid. in v. ὁπλῖται. Π. 1, 4, 16. rex Aſſyriorum in venationem ſecum ſumit πελτασὰς et equites in praeſidium contra hoſtes. 1, 5, 5. μύριοι πελτασαὶ leguntur apud Perſas in bellum. 5, 3, 13. Καδουσίων πελτασαὶ εἰς δισμυρίους. 8, 5, 5. et 6. ſunt in caſtris Cyri a dextra et ſiniſtra equitum. A. 1, 2, 6. ὁπλίτας χιλίους, καὶ πελτασὰς πεντακοσίους. 1, 10, 5. E. 1, 2, 1. πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελτασὰς ποιησάμενος. §. 2. οἱ πελτασαὶ, καὶ τῶν ὁπλιτῶν δύο λόχοι, βοηθήσαντες πρὸς τοὺς αὐτῶν ψιλούς. §. 4. 2. 4, 23. 3, 2, 2. 3. 13. 3, 4, 23. §. 24. οἱ πελτασαὶ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐς ἁρπαγὴν ἐτράποντο. 4, 3, 8. 4, 4, 16. 17. 4, 5, 13. Iunguntur cum aliis leuis armaturae militibus, Π. 2, 1, 2. p. 87. πελτασὰς καὶ τοξότας — λογχοφόρους σὺν πελτασαῖς — τοξότας καὶ πελτασάς. p. 88. πελτασὰς καὶ τοξότας. 3, 2, 2. τοξόται ἢ πελτασαί. 4, 2, 16. πελτασαὶ ἢ τοξόται,

ξόται. 4, 3, 3. p. 228. ἢ τοξότας, ἢ πελτασὰς, ἢ ἀκοντισάς. 5, 5, 2. μυριάδες τέτταρες τοξοτῶν καὶ πελτασῶν. A. 4, 3, 20. πελτασὰς καὶ σφενδονήτας καὶ τοξότας. 4, 8, 13. 5, 4, 12. 5, 6, 7. πελτασὰς — τοξότας — σφενδονήτας. E. 4, 2, 3. Sunt fere iidem qui ἀκοντισαὶ, Π. 6, 3, 11. p. 384. ἐπὶ τοῖς ἀκοντισαῖς τοξότας — οἱ τῶν τοξοτῶν ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς πελτασαῖς. 8, 5, 6. οἱ πελτασαὶ καὶ οἱ τοξόται — οἱ τοξόται καὶ ἀκοντισαὶ ὅπως ἀκοντίζοιεν καὶ τοξεύοιεν. A. 5, 2, 10. παρήγγειλε τοῖς πελτασαῖς διηκυλισμένους ἰέναι, ὡς — ἀκοντίζειν. E. 3, 4, 16. πελτασαῖς καὶ τοξόταις — τοὺς ἀκοντισὰς καὶ τοὺς τοξότας. Sic O. 8, 6. ὁπλίτας, ἱππέας, πελτασὰς, τοξότας, σφενδονήτας, non item ἀκοντισὰς, quos proinde complexi videntur πελτασκί.

πελταστικὸν, ſcil. τάγμα vel στράτευμα, *cetrati*, *cetratorum copiae*. A. 1, 8, 3. τὸ Ἑλληνικὸν πελτασικόν. 7, 6, 20. τῷ ἱππικῷ καὶ πελτασικῷ. E. 4, 5, 13. 5, 4, 43. 6, 1, 4. p. 360. χεδὸν πάντες ἀκοντισταί εἰσιν· ὥστε καὶ πελτασικῷ εἰκὸς ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν. Similes loci ſunt in v. πελτασής.

πελταστικώτατα, *more optimorum* ſ. *peritiſſimorum peltaſtarum*. O. 21, 7. ὡς ἱππικώτατα ἢ πελτασικώτατα προκινδυνεύωσιν.

πέλτη, ¶ 1) *pelta*, *cetra*, *clypeus paruus et breuis*, *in modum lunae mediae*. Timaeus lex. Platon: πέλτη· ὅπλον κοῦφον, ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης. Pollux 1, 134. πέλτη Ἀμαζονική, ὡς φησι Ξενοφῶν, παρασκευὴ κιττοῦ πετάλῳ. De quo loco, vt omnino de peltarum figura, quae varie deſcribitur a veteribus (Suidas vocat ἀσπίδια τετράγωνα), exponit Petitus in diſſ. de Amazonibus c. 25. et 26. A. 2, 1, 5. πέλται iunguntur γερροῖς et ξυλίναις ἀσπίσιν Αἰγυπτίαις. 6, 1, 5. Μυσὸς ἐν ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἔχων πέλτην. 7, 4, 4. πέλτην habet Thrax. it. §. 13. et Ap. 3, 9, 2. ¶ 2) *iaculum*, *haſta*. Heſych: πέλτη· εἶδος ὅπλου, δόρυ — ἀκόντιον. Suid: πέλται· λόγχαι. Cf. eundem in v. πελτασαὶ, ibique Toup. et Doruill. ad Charit. p. 690. ſq. A. 1, 10, 8. ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης (Leuncl. coniicit παλτοῦ) ἀνατεταμένον. Verba ἐπὶ ξύλου, quae poſt nomen πέλτης ſequuntur, recte

recte pro gloſſemate habentur, quanquam Hutch. ex coniectura edidit ἐπὶ ξυσοῦ. v. omnino Zeun. 5, 3, 1. αἱ πέλται αὐτῶν ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ διεφαίνοντο, χαλκαῖ οὖσαι.

πελτοφόρος, i. q. πελταστής. Poll. 1, 130. πελτασαὶ, πελτοφόροι. Π. 7, 1, 12. Κύρου στράτευμα πανταχόθεν περιείχετο ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις καὶ πελτοφόροις καὶ τοξόταις. Αγ. 3, 4. Ε. 2, 4, 8. πελτοφόροι τε καὶ ψιλοὶ ἀκοντισταί.

πεμπαδάρχης et πεμπάδαρχος, *ſemidecuriae praefectus*. Π. 2, 1, 10. 13. 15. 2, 3, 9. Ιπρ. 4, 9. Sed Leunc. vult πεμπτάδαρχος.

πεμπάς, *ſemidecuria*, ordo militum quinque viros continens. Heſych: πεμπάδος· πενταδος. Leuncl. ſcribi iubet πεμπτὰς, quia πεμπὰς ſit Aeolica forma. Heſych. in v. πεμπάσσεται· τὸ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι. Leunclauii ſententiam ſequitur etiam Iungermannus ad Poll. 1, 127. Sed contra conſenſum librorum nihil mutandum videtur. Π. 2, 1, 11. πεμπάσιν. §. 13. πεμπάδας. §. 15. πεμπάδα. 2, 3, 10. πεμπάδες. 4, 4, 3. πεμπάδας. Leuncl. marg. πεμπτάδας. Cf. πεμπτὰς et πεντάς.

πέμπειν, ¶ 1) *mittere*. a) Π. 6, 3, 7 Ἀράσπας ὁ πεμφθεὶς πάλαι κατάσκοπος. Ε. 3, 3, 9. οὓς ἂν δέοι πέμπειν, — οἱ πεμπόμενοι — ὅτι πέμψοιεν τρεῖς ἁμάξας. 3, 4, 13. οἱ τοῦ Φαρναβάζου ἱππεῖς — πεμφθέντες ὑπὸ Φαρναβάζου. 4, 8, 18. b) dona, Π. 8, 1, 24. ὁ Ἀρμένιος Κύρῳ ξένια ἔπεμπε. Ε. 3, 1, 12. c) cibos, Π. 8, 2, 3. ἔπεμπεν ἀπὸ τραπέζης — οἷς ὁρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης — τὰ πεμπόμενα παρὰ βασιλέως. d) auxilia, Π. 1, 5, 4. εἴ τινας πέμποι στρατιώτας. 2, 4, 17. p. 36. οὔτε στράτευμα πέμπει ἡμῖν. Α. 4, 6, 13. ἄλλους πέμψον. Ε. 3, 1, 3. ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων. Intell. τινάς. 3, 3, 10. 3, 4, 3. 11. e) ad expeditionem, vel omnino cum imperio, Ε. 1, 5, 11. ἀντὶ Κόνωνος ἐς Ἄνδρον ἔπεμψαν Φανοσθένην. 1, 6, 1. ἔπεμψαν ἐπὶ τὰς ναῦς Καλλικρατίδαν, vt claſſi praeeſſet. §. 5. ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθείς. 3, 1, 3. οἱ Λακεδαιμόνιοι πέμπουσιν αὐτοῖς Θίμβρωνα ἁρμοσήν. 3, 2, 7. f) ad magiſtrum, Απ. 4, 4, 5. εἴ τις βούλοιτο διδάξα-

βάξασθαί τινα — μὴ ἀπορεῖν ὅπου ἂν πέμψας τούτου τύχοι. g) nuncios vel legatos, Π. 3, 3, 1. ἔπεμπε τὸν ἄγγελον, ἐπισείλας ὅσαπερ ἔφη. 4, 2, 2. πέμπουσι ἀγγέλους πρὸς Κῦρον. 4, 5, 8. πεμψάντων (Attice pro πεμψάτωσαν) ὀπτῆρας. E. 1, 3, 8. 2, 4, 26. it. omisso acculatiuo, Π. 1, 5, 4. ἔπεμπε πρὸς Καμβύσην. A. 5, 2, 6. πέμπουσι πρὸς ΞενοΦῶντα· ὁ δὲ ἐλθὼν εἶπε. 7, 3, 1. ἀπήγγειλαν ἕκαστοι τοῖς πέμψασι. E. 7, 1, 23. 27. Vnde passiuum: E. 1, 3, 9. ἐπέμΦθησαν. Pro quo paulo post est: ἐπορεύοντο πρέσβεις. Saepe participium pass. v. c. Π. 4, 2, 3. οἱ πεμΦθέντες λέγουσι τῷ Κύρῳ. Paulo ante dicebantur ἄγγελοι. 4, 5, 6. τῷ πεμπομένῳ ἠπείλησε, *quem mittebat*. §. 7. ὁ πεμπόμενος et ἄγγελος sunt synonyma. 5, 5, 2. ὁ πεμΦθεὶς πρὸς τὸν Κυαξάρην. A. 5, 4, 2. h) c. ἐπὶ et gen. Π. 6, 1, 18. v. κατάσκοπος. i) c. ἐπὶ et dat. Π. 6, 2, 5. οὓς ἐπεπόμΦει ἐπὶ κατασκοπῇ. Margg. κατασκοπήν. E. 4, 8, 17. Θίμβρωνα πέμπουσιν ἐπὶ πολέμῳ πρὸς αὐτόν, *ad bellum inferendum*. k) c. ἐπὶ et acc. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 15. Π. 4, 5, 6. ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, *ad reuocandos*. §. 12. p. 247. πέμπων ἐπὶ στράτευμα εἰς Πέρσας, *ad arcessendum*. 7, 4, 1. πέμπει ἐπὶ τὴν Καρίαν Adusium, στράτευμα δοὺς, *ad componendam Cariam*. 8, 6, 2. οἷς πράγματα παρέχω πέμπων πράξοντάς τι (Margg. παρέχων πέμπω) ἐπὶ ταῦτα τὰ ἔθνη. Hic est simpliciter *ad*, vt 5, 3, 19. ἐπὶ τὸν ὑσερίζοντα ἔπεμπε καλῶν. et E. 3, 4, 10. Sed E. 3, 3, 9. ἐΦ' ἕνα ἐκεῖνον ἔπεμπον, *ad vnum illum comprehendendum*. 4, 2, 1. ἐπὶ τὸν Ἀγησίλαον πέμπουσιν Ἐπικυδίδαν, *ad reuocandum Agesilaum*. 5, 4, 10. ἔπεμψεν ἐπὶ βοήθειαν, *ad arcessendum*. l) c. παρὰ, A. 6, 1, 2. Κορύλας πέμπει παρὰ τοὺς Ἕλληνας πρέσβεις. E. 2, 2, 10. βούλονται αὐτὸν πέμψαι παρὰ Λύσανδρον. 4, 6, 4. πέμψας ἐς Στρατὸν παρὰ (Margg. πρὸς) τὸ κοινὸν — εἶπε. m) c. περὶ, Π. 5, 1, 1. πρεσβεύων ᾤχετο· ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ὁ Ἀσσύριος περὶ συμμαχίας. 6, 2, 5. πεπομΦέναι Κροῖσον εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. A. 2, 3, 1. κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν. n) c. acc. particip. relato

ad πρέσβεις, Π. 5, 3, 20. ἱππέας ἔπεμψεν ἐροῦντας. A. 2, 5, 1. ἔπεμψέ τινα ἐροῦντα. E. 2, 1, 5. πρέσβεις — πέμπειν ταῦτα ἐροῦντας. 3, 4, 25. 3, 5, 7. πρέσβεις ἔπεμψαν — λέγοντας τάδε. 6, 3, 2. it. ſine nomine πρέσβεις, Π. 5, 4, 9. πέμπων τοὺς θεραπεύοντας. Margg. θεραπεύσοντας. E. 2, 4, 27. ἔπεμπον — λέγοντας. Steph. malit λέγοντες vel τοὺς λέγοντας. Απ. 1, 1, 6. περὶ τῶν ἀδήλων — μαντευομένους ἔπεμπεν εἰ ποιητέα. Reiskius corrigit μαντευσομένους. Et ita legitur in cod. Pariſ. 3. o) c. acc. particip. fut. Π. 3, 1, 1. κατασκεψομένους ἔπεμπε, τί πράττοι ὁ Κῦρος. 6, 3, 3. πέμπει τινὰ ἀγγελοῦντα. A. 1, 3, 14. 4, 5, 16. πέμψας — τοὺς νεωτάτους ἀνασήσοντας. All. ἀνασήσαντας. §. 17. πέμπει τοὺς ἐκ τῆς κώμης παυσομένους πῶς ἔχοιεν. 5, 2, 9. λοχαγοὺς πέμπει διαβιβάσοντας. E. 1, 6, 7. 7, 4, 7. Sic A. 2, 1, 12. πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων. E. 7, 1, 27. ὅτι οὐκ ὀμούμενοι, ἀλλ' ἀκουσόμενοι πεμφθείησαν. Cf. ἀγγέλλειν. p) c. acc. et c. participii verbi dicendi nominatiuo, non ad miſſum, ſed ad mittentem relato. v. Obſ. Miſcell. Batav. Vol. III. p. 142. et Abreſch. in annotatt. ad quaedam N. T. loca ad Marc. 12. 13. Π. 7, 1, 20. πέμπει πρὸς αὐτοὺς κήρυκα, ἐρωτῶν. A. 7, 2, 14. E. 4, 3, 14. ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. 7, 1, 28. it. omiſſo acc. Π. 1, 5, 4. ἔπεμπε πρὸς Κῦρον δεόμενος. 5, 5, 6. ἔπεμπες πρὸς τὸ κοινὸν αἰτούμενος. 6, 1, 24. πέμπει πρὸς τὸν Κῦρον εἰπὼν ὃς ἦν. 7, 4, 4. ἔπεμψαν πρὸς τὸν Κῦρον δεόμενοι. All. προσέπεμψαν. v. προσπέμπειν. Iunt. συνέπεμψαν. A. 5, 4, 1. πέμπουσι Τιμησίθεον — ἐρωτῶντες. 6, 6, 3. E. 6, 2, 3. ἔπεμψαν — διδάσκοντες. 6, 4, 20. πρὸς Ἰάσονα ἔπεμπον — κελεύοντες. 6, 5, 8. πάλαι ἐπεπόμφεσαν ἐπὶ τοὺς Μαντινέας βοηθεῖν κελεύοντες. q) Participium c. acc. et c. finito verbo dicendi, Π. 3, 1, 3. πέμψας — κήρυκα ἤρετο ὧδε. A. 1, 3, 8. πέμπων αὐτῷ (i. e. *ad eum*) ἄγγελον ἔλεγε. 1, 4, 15. τῷ στρατεύματι πέμψας Γλοῦν εἶπε. 4, 3, 21. πέμψας ἄγγελον κελεύει. 7, 1, 6. πέμψας πρὸς αὐτὸν Μηδοσάδην ἐδεῖτο. E. 2, 1, 6. αὐτὸν μεταπέμπεται — πέμψας ἀγγέλους. 2, 4, 21. 3, 1,

1, 1. πέμψας ἀγγέλους ἠξίου. §. 17. πέμψας ἔνα ἐκέλευσε. 3, 2, 17. 3, 4. 1. 7, 4, 4. §. 20. ἠξίουν — πέμποντας πρέσβεις, ἐπισρατεύειν. §. 35. 7, 5, 3. ἔπεμπον Ἀθήναζε βοηθεῖν κελεύοντες, ἔπεμψαν (Margg. ἐπορεύθησαν) δὲ καὶ εἰς Λακεδαίμονα πρέσβεις — παρακαλοῦντες. it. omisso acc. Π. 2, 4, 13. πέμπων ἥτει τὸν Κυαξάρην. 3, 1, 3. πάλιν πέμψας ἠρώτα. 3, 3, 21. πέμπων πρὸς τὸν Κῦρον ἔλεγεν. §. 25. A. 1, 1, 8. πρὸς βασιλέα πέμπων ἠξίου. 2, 3, 1. πέμπων — ἐκέλευε. 7, 1, 2. πέμψας — ἐδεῖτο. §. 20. μοι δοκεῖ πέμψαντας — εἰπεῖν. E. 2, 4, 25. 3, 1, 13. §. 17. πέμψας πρὸς τὸν Δερκυλλίδαν εἶπεν. 3, 2, 8. πέμψας πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ἐπήρετο. §. 14. 3, 4, 5. πέμψας ἤρετο αὐτόν. 6, 2, 2. 6. 6, 4, 3. πέμψας — ἠρώτα τί χρὴ ποιεῖν. 7, 4, 38. πέμποντες εἰς τὰς πόλεις — προηγόρευον — πέμψαντες εἰς Τεγέαν ἀπήτουν. §. 39. πέμψαντες εἰς πόλεις κατηγόρουν. r) Sic cum aliis verbis relatis ad mittentes, E. 2, 2, 7. πέμψαντες πρέσβεις παρὰ Ἄγιν, βουλόμενοι ξύμμαχοι εἶναι Λακεδαιμονίοις. 3, 2, 21. πέμψας ἐς Λακεδαίμονα ξυνεχώρησε. 6, 5, 5. ἔπεμπον τῶν πόλεών τινες — συντειχιοῦντες. Viri docti volunt συντειχιοῦντας. 7, 4, 36. πέμποντες ἐπὶ τοὺς συσκηνοῦντας συνελάμβανον. O. 4. 8. πέμπων πιστοὺς ἐπισκοπεῖται. s) c. inf. omisso verbo κελεύειν. v. interpp. Thucyd. 4, 93. E. 3, 1, 5. πέμπουσιν οἱ Ἔφοροι, ἀπολιπόντα Λάρισσαν στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν. Intell. κελεύοντες. 3, 2, 16. Ἀγιδος πεμφθέντος (Intell. καὶ κελευσθέντος) θῦσαι. O. 4, 6. πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. t) c. ὅτι, omisso verbo dicendi, E. 2, 2, 4. ἔπεμψε πρὸς Ἄγιν — ὅτι προσπλεῖ. u) Non raro legitur finitum c. καὶ et verbo dicendi, Π. 3, 2, 5. ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα, καὶ κελεύειν παραγενέσθαι. 5, 4, 1. πέμπει τινὰ τῶν ἑαυτοῦ πιστῶν πρὸς τὸν Ἀσσύριον, καὶ κελεύει τὸν ἰόντα — λέγειν. 5, 5, 1. πέμπει πρὸς Κυαξάρην καὶ ἐπέστελλε. 6, 1, 18. 19. A. 4, 3, 20. πέμπει πελτασὰς — καὶ κελεύει ποιεῖν. E. 2, 4, 19. 3, 1, 2. ἔπεμπον πρέσβεις καὶ ἠξίουν. 3, 2, 1. πέμπει πρὸς αὐτὸν καὶ ἐρωτᾷ. §. 10. ἔπεμψαν πρὸς Δερκυλλίδαν (Margg. addunt ἀγγέλους), καὶ ἐκέλευον.

λευον. 3, 3, 8. 3, 5, 4. πέμπουσι πρέσβεις καὶ ἠξίουν. 6, 4, 19. ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας ἄγγελον — καὶ ἔφραζον. 7, 1, 19. 7, 4, 34. πέμπουσιν εἰς Θήβας καὶ διδάσκουσι. ¶ 2) πέμπειν dicuntur dii auſpicia et ſimilia. Ατ. 1, 4, 15. ὅταν πέμπωσιν (ὥσπερ σὺ σοὶ Φῆς πέμπειν αὐτοὺς) συμβούλους — ὅταν τέρατα πέμποντες προσημαίνωσιν. Σ. 4, 48. σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους Φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς. ¶ 3) *ſolemniter mittere.* v. Spanhem. ad Callimach. h. in Del. p. 553. Ατ. 3, 3, 12. χορὸς — ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος. Cf. nr. 8. Sic de iis qui mittunt ad oracula conſulenda; v. van Staueren ad Cornel. Nep. 2, 2, 6. Π. 7, 2, 7. p. 418. πάλιν πέμπω καὶ ἐπερωτῶ. Πο. 6, 2. πέμψαντας καὶ εἰς Δωδώνην καὶ εἰς Δελφοὺς ἐπέρεσθαι. c. περὶ, Π. 7, 2, 7. p. 417. πέμπω περὶ παίδων. ¶ 4) *miſſo nuncio ſignificare.* A. 7, 6, 32. in edd. vett. et Cod. Eton. et Guelf. ἔπεμπον δὲ ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι — τῷ Ξενοφῶντι. Sed all. habent ἐπέστελλον. v. ἐπιστέλλειν nr. 3. ¶ 5) *remittere.* v. Doruill. ad Charit. p. 671. et Raphel. ad Ioh. 14, 18. Π. 3, 1, 24. ὁ Κῦρος, ὅσα εἶπε λαβὼν, τὰ ἄλλα ἔπεμψεν. Zeun. e cod. Guelf. reponit ἀπέπεμψεν. Cf. ἀποπέμπειν, nr. 3. a. et ἀποπέμπεσθαι. ¶ 6) *dimittere domum.* E. 3, 2, 7. Δερκυλλίδας — ἔπεμψεν (Margg. ἀπέπεμψεν) αὐτοὺς ἀπ' Ἐφέσου διὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. ¶ 7) *proſequi, comitari.* Dicitur de diis, qui hominibus iter ſ. expeditionem felicem ſignificant per auſpicia. Π. 1, 6. 2. θεοὶ ἵλεω — πέμπουσί σε. 2, 1, 1. προσευξάμενοι θεοῖς — ἵλεως πέμπειν σφᾶς. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 8, 86. dicit eſſe pro ἀποπέμπειν ſ. *dimittere.* ¶ 8) πομπὰς πέμπειν, *pompas agere.* Cf. Poll. 8, 94. Ιπρ. 2, 1. ἱππεῖς — θεοῖς πομπὰς πέμψουσι. ¶ 9) In var. lect. permutatur etiam c. φέρειν. v. ἀγορὰ nr. 3. it. c. ἐπιπέμπειν. v. ἐπιπ. nr. 2. it. c. ἐπιτρέπειν. v. ἐπιτρ. nr. 5.

πεμπταῖος, *qui quintum diem iacuit mortuus.* A. 6, 4, 6. ἔνθατερ ἔπεσον, ἑκάστους ἔθαψαν. ἤδη γὰρ ἦσαν πεμπταῖοι, καὶ οὐχ οἷόν τε ἀναιρεῖν ἔτι ἦν. Cf. Ioh. 11, 39. et ſupra δευτεραῖος.

πεμ-

Digitized by Google

πεμπτὰς, i. q. πεμπάς. E. 7, 2, 6. ἀφ' ἑκάσης τῆς πεμπτάδος εἷς κατελείπετο. Margg. πεμπάδος. Legitur etiam pro πεντάς. v. ibi. Cf. πεμπάς.

πεμπτέον, *mittere oportet.* Π. 8, 1, 3. εἰ δέοι στρατηγῶν που, ἥδει ὅτι ἐκ τούτων πεμπτέον εἴη in expeditionem. §. 4. πρέσβεις — πεμπτέον.

πέμπτος, *quintus.* A. 4, 7, 16. ἀφικνοῦνται τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ. E. 2, 3, 7. πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. Αθ. 3, 5. δι' ἔτους πέμπτου.

πένεσθαι (poet. Port.), *inopem esse, pauperem esse.* Helych: πένεται· πονεῖ, ἐνεργεῖ, ἀχρηματεῖ. Cf. πένης et πενία. A. 3, 2, 16. ἑκόντες πένονται, ἐξὸν — πλουσίους ὁρᾶν. Ἀγ. 4, 5. Sed O. 2, 2. iocose dicitur de eo, qui non tantum habet, quantum ad sumtus sufficit. Sic fere Σ. 4, 35. οἱ πάνυ πολλὰ χρήματα ἔχοντες οὕτω πένεσθαι ἡγοῦνται.

πενέσται, *peneſtae, genus ſeruorum apud Theſſalos,* non natura, ſed aliis modis in ſeruilem conditionem detruſum. Helych: πενέσται· οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, οἵ τινες εἰργάζοντο τὴν γῆν. τινὲς δὲ οἱ Εἵλωτες, τινὲς δὲ λάτρεις, ἢ ἐργάται πένητες ἢ ὑπήκοοι. Aminonius in v. πελασής· πενέσης παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθείς (all. δουλωθείς, all. ζωγρηθείς, all. χειρωθείς), ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες. Schol. Theocrit. 16, 35. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέσας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτας. Athenaeus 6, p. 264. Θετταλῶν λεγόντων πενέσας τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότας. — Ἀρχέμαχος δ' ἐν τῇ τρίτῃ Εὐβοϊκῶν, Βοιωτῶν φησι τῶν τὴν Ἀρναίαν κατοικησάντων, οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν. οὗτοι οὖν οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες, καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μενέσται, νῦν δὲ πενέσται. Similia tradunt Harpocratio et Suidas, his additis: κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ Θετταλοὶ καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἐπὶ τῶν κρατηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ καὶ

καὶ δουλευόντων τοῖς κεκρατηκόσι. Pollux 3, 83. refert πενέσας in eorum numerum, qui sint μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων, vt et Εἵλωτας, νεοδαμώδεις etc. Phauorinus explicat per θῆτας. Henr. Stephanus prolixe de hoc nomine disputat in Schediasmm. April. XIV. XV. ita, vt contra Dionysium Halicarnassensem contendat, eos dictos esse a verbo πένεσθαι, non quatenus significet pauperem esse, sed quatenus sit parare, operari. Deinde Dionysium dicit male πενέσας cum Romanorum clientibus comparare, cum penestarum conditio fuerit deterior quam clientium Romanorum. Cf. Meurs. miscell. Lacon. 2, 6. et Valckenar. ad fragmm. Eurip. c. 20. p. 216. E. 2, 3, 18. p. 95. ἐν Θετταλίᾳ καὶ τοὺς πενέσας ὥπλιζεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας. Laudat hunc locum Harpocratio, sed ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν. Leuncl. margini adscripsit haec: „peculiaris apud „Thessalos vox, qua se„miserui apud ipsos ap„pellabantur," E. 6, 1, 4. p. 361. τοιούτους ἔχοντας πενέσας, np. quibus naues armare possimus.

πένης, ¶ 1) *inops, pauper.* Ammonius: πένης μέν, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενος τὸν βίον· πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκώς. Cf. Aristoph. Plut. 552. sqq. et Schol. ad v. 548. Π. 3, 1, 7. ἐξ ὧν πλουτεῖν ἢ πένητα ποιεῖς. 3, 2, 3. πένητες, ἡ γὰρ χώρα αὐτοῖς ὀρεινὴ καὶ ὀλίγη ἡ τὰ χρήματα ἔχουσα. §. 8. διὰ τὸ γῆς σπανίζειν ἀγαθῆς πένητες νομίζετ' εἶναι. 8, 2, 9. ὡς διὰ τὸ πολλὰ διδόναι πένης ἔσοιτο. 8, 3, 16. 17. A. 7, 7, 17. ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι. Αγ. 11, 3. Αθ. 1, 2. 2, 9, 18. E. 4, 1, 15. πένητα μὲν, ἐλεύθερον δ' εἶναι. Απ. 2, 9, 3. ἱκανὸν εἰπεῖν τε καὶ πρᾶξαι, πένητα δέ. O. 2, 9. 11, 3. ἀνοητότατον ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι. Σ. 4, 32. Socrates iocose O. 11, 5. nominat πένητα ἵππον, qui non habet χρήματα. Comparatiuus: Π. 5, 5, 9. p. 332. τούτοις πλουτιζόμενος ὑπό σου, οἷς πενέστερος γίγνομαι, np. auctoritate et gratia apud meos. Αθ. 1, 13. ἵνα οἱ πλούσιοι πενέστεροι γίγνωνται. Πο. 4, 28. E. 2, 4, 29. ¶ 2) *qui non habet sat multa.* Euthydemus Απ. 4, 2, 37. τοὺς πένητας describit

μὴ

μὴ ἱκανὰ ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν. Cf. §. 38. 39. Π. 8, 2, 11. οἱ θεοὶ — ἐποίησαν ὁμοίως πένητας πάντας — εἰμὶ ἄπλησος κἀγὼ, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, χρημάτων. Ier. 4, 8. πένητας — ὄψει πολλοὺς τῶν τυράννων. Cf. §. 10. 11.

πενθεῖν, *lugere*. c. acc. E. 2, 2, 2. οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες. Cf. ποθεῖν, quocum confunditur.

πενθήμερον, *quinque dies*. E. 7, 1, 4. κατὰ πενθήμερον ἑκατέρους ἡγεῖσθαι. Leuncl. recte: *alternis quinis diebus*.

πενθημιπόδιον, *duo pedes cum dimidio*. De eiusmodi forma loquendi Graecorum vid. Casaub. ad Theophraft. charactt. 6, 4. p. 93. ed. Fischer. O. 19, 3. βόθυνον βαθύτερον — πενθημιποδίου. §. 5. οὔτε βαθύτερον πενθημιποδίου ὀρύττουσιν. h. l. margg. habent πενθημιπόδου.

πενθικῶς ἔχειν, *in luctu esse*. Π. 5. 2, 3. τὴν θυγατέρα — πενθικῶς ἔχουσαν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος.

πένθος, *luctus*. Π. 4, 6, 2. p. 258. διὰ πένθους ob filium interfectum τὸ γῆρας διάγων. E. 4, 5, 10. πολὺ πένθος ἦν κατὰ τὸ φράτευμα ob cladem fuorum.

πενία, ¶ 1) *paupertas*. Schol. Ariftoph. ad Plut. 548. ἡ μὲν πενία, μεμετρημένη ἐστὶν ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα· ἡ δὲ πτωχεία, παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις. Cf. πένης. Π. 7, 5, 24. Πέρσας — κακοβιωτάτους διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας. A. 7, 6, 15. Αθ. 1, 5. ἡ πενία αὐτοὺς (homines plebeios) μᾶλλον ἄγει ἐπὶ τὰ αἰσχρά. Mox dicitur ἔνδεια χρημάτων. Πο. 1, 12. Απ. 2, 5, 1. Φίλου πενίᾳ πιεζομένου. Σ. 4, 29 — 45. laudatur πενία. §. 34. οἶμαι τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν, ἀλλ' ἐν ταῖς καρδίαις. ¶ 2) Tribuitur ei, qui pro forte ſua non ſatis habet, vt O. 2, 3. Critobulo, cuius bona aeſtimantur quingentis minis. ¶ 3) Plus eſt quam ἔνδεια. O. 8, 2. ἔστι μὲν πενία αὕτη σαφὴς, τὸ δεόμενόν τινος μὴ ἔχειν χρῆσθαι, ἀλυποτέρα δὲ αὕτη ἡ ἔνδεια etc.

πενταάρχος, i. q. πεμπάρχος. Π. 2, 1, 9. Cf. Poll. 1, 128.

πενταδραχμία, *quinque drachmae*. E. 1, 6, 8. πενταδραχμίαν ἑκάστῳ ἐφοδιασάμενος.

πέν-

πένταθλον, *quinquertium*, h. e. quinque certaminis genera, in ludis Graecorum vſitata, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Cf. Brunckii analecta vett. poetar. Graecor. T. III. p. 247. nr. CCCCLIV. E. 7, 4, 29. in ludis Olympicis ἐπεποιήκεσαν τὰ δρομικὰ τοῦ πενταθλου.

πένταθλος, *quinquertio, omnia certaminum genera exercens.* v. Poll. 3, 151. Sed transfertur etiam ad alia. Sic Democritus philoſophus ap. Diog. Laert. 9, 37. vocatur ἐν Φιλοσοφίᾳ πένταθλος. E. 4, 7, 5. ὁ Ἀγησίπολις — ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο. Illuſtrant hunc locum quodammodo verba Pollucis 3, 151. ὁ ὅρος (τοῦ πενταθλου) τὰ ἐσκαμμένα. ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν. Sed Moro interprete πένταθλος tropice dicitur, *qui ſemper aemulatur eos, qui in ſuo genere excellunt, quanquam eos nunquam aſſequitur: ideoque poſtponendus eſt, ſi cum his, qui excellunt, comparetur; ſed eximius eſt, ſi cum aliis, rudioribus et indoctioribus, conferatur.*

πεντακισχίλιοι, *quinque millia.* E. 1, 2, 1. πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν. 5, 3, 16.

πεντακόσιοι, *quingenti.* E. 1, 4, 9. ὁπλίτας πεντακοσίους καὶ χιλίους. 1, 5, 2. τάλαντα πεντακόσια. Cf. τετρακόσιοι, pro quo eſt in var. lect.

πεντεπάλαιστος, *quinque palmorum.* K. 9, 14. τῆς γῆς βάθος πεντεπάλαιστον. 10, 3. λόγχας τὸ μέγεθος πεντεπαλαίστους.

πεντὰς, i. q. πεμπάς. Π. 2, 1, 9. πεντάδα. Marg. Leuncl. πεμπτάδα. Etiam ap. Poll. 1, 127. pro πεντὰς in MS. eſt πεμπτὰς, quam formam praefert ibi Iungermann. cuius nota omnino legenda eſt.

*πεντασπίθαμος, *quinque ſpithamarum.* K. 2, 5. ἄρκυες — τὸ μέγεθος πεντασπίθαμοι. §. 8.

πέντε, *quinque.* Πο. 4, 23. ἐν ἔτεσι πέντε ἢ ἓξ. O. 2, 3. πέντε μυᾶς. A. 6, 5, 3. πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη. Cf. εἴκοσι, et τόνος. Sed οἱ πέντε, *quinqueuiri*, ſunt *Ephori.* Schol. Thucyd. 1, 86. ἦσάν τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις ἄρχοντες, τὸν ἀριθμὸν πέντε, οὓς ἐφόρους ἐκάλουν

λουν διὰ τὸ ἐΦορᾶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Eadem Suidas habet in v. Ἔφοροι. Ag. 1, 36. ἐσηκὼς μόνος παρὰ τοὺς πέντε.

πεντεκαίδεκα, *quindecim*. Π. 6, 1, 28. πεντεκαίδεκα τάλαντα. 6, 2, 10. πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ὁδόν. E. 2, 4, 28. ἐξέπεμψαν πεντεκαίδεκα ἄνδρας. O. 7, 5. K. 10, 2. Sed τὰ πεντεκαίδεκα ἀΦ' ἥβης, E. 4, 5, 16. 4, 6, 10. *sunt ii, qui annis quindecim pubertatem excesserunt.*

πεντήκοντα, *quinquaginta*. E. 1, 4, 9. ἱππεῖς πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Sic 1, 6, 18. 5, 1, 12. Cf. ὀκτώ. Saepe permutatur cum τριάκοντα, A. 6, 3, 1. πεντήκοντα. 2 Codd. τριάκοντα. 7, 3, 26. τριάκοντα. all. πεντήκοντα. §. 27. πεντήκοντα. all. τριάκοντα. 7, 5, 9. πεντήκοντα. all. τριάκ. Sic quoque 7, 7, 1. et 15. E. 1, 1, 24. τριήρεις πεντήκοντα. Diodorus Sic. 13, 52. habet τριάκοντα. Cf. ἔτος. Sed A. 4, 7, 10. pro πεντήκοντα in MS. A. Larcheri est τετταράκοντα.

πεντηκόνταρχος, *praefectus naui actuariae, quae quinquaginta remis agitur*. v. Poll. 1, 119. Ad. 1, 2. οἱ πεντηκόνταρχοι. v. πεντηκόντορος.

πεντηκοντὴρ, *quinquaginta militum dux*. Schol. Thucyd. 5, 66. πρῶτος βασιλεὺς, δεύτερος πολέμαρχος, τρίτος λοχαγός, τέταρτος πεντηκοντὴρ, πέμπτος ἐνωμοτάρχης. A. 3, 4, 13. λοχαγοὺς — πεντηκοντῆρας — ἐνωμοτάρχας.

πεντηκόντορος, scil. ναῦς, *actuaria nauis quinquaginta remorum*. Harpocrat. et Suidas: πεντηκόντορος· ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ πεντηκόντορος ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη ναῦς. Cf. Poll. 1, 82. A. 5, 1, 9. ἔλαβον πεντηκόντορον — ἣ ἐπέσησαν Δέξιππον. 6, 6, 4. 13.

*πεντηκοστὴρ, i. q. πεντηκοντήρ. Λ. 11, 4. ἑκάστη τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. 13, 4. E. 3, 5, 15. 4, 5, 7.

πεντηκοστὺς, *pars λόχου dimidia, octaua pars morae*. v. interpp. ad Thucyd. 5, 66. et πεντηκοστήρ. A. 3, 4, 14. κατὰ πεντηκοστῦς, *per quinquagenos*. Sed Thucyd. 5, 68. ἐν ἑκάστῳ λόχῳ, inquit, πεντηκοστύες ἦσαν τέτταρες. Et eodem modo

do Schol: ἡ πεντηκοσὺς συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ, ὁ δὲ λόχος — ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα. v. λόχος.

πεντόργυιος, *quinque vlnarum, quindecim cubitorum.* K. 2, 6. ἐνόδια πεντόργυια. All. πεντώργυα.

πεπαίνειν, ¶ 1) *maturare, maturitatem adiuuare.* Hesych: πεπαίνεται· μελανοῦται, ὀπτᾶται, μαλάσσεται. O. 19, 19. vitis διδάσκει ἑαυτὴν ψαλοῦν καὶ πεπαίνειν τὴν ὀπώραν. ¶ 2) *mitigare.* Hesych: πεπαίνεται· — πραΰνεται. it. πεπάναι· πραῦναι. Π. 4, 5, 10. ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται. Ita Homer. Il. α, 81. εἶπερ χόλον — καταπέψῃ.

πέπαμαι, v. πάσασθαι.

πεπλασμένως, *per simulationem.* K. 3, 10. αἱ δὲ πεπλασμένως, φθονερῶς δὲ ἄλλαι ἐκεινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος, *simulantes vera*, vt alios decipiant. Hesych: πεπλασμένον· μὴ ἀληθὲς, ψεῦδος.

πέπλον ſ. πέπλος, *peplus, peplum.* ¶ 1) Eſt proprie mulierum. Hesych: πέπλος ἢ πέπλον· ἱμάτιον ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον. Π. 3, 3. 29. Aſſyriorum mulieres captis caſtris καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους. 5, 1, 2. Pantheae δάκρυα κατασάζοντα κατὰ τῶν πέπλων, i. e. κατὰ τοῦ πέπλου. Pollux 7, 50. πέπλος ἔθημα ἐσὶ διπλοῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδύναι τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. καὶ ὅτι μὲν ἐπίβλημά ἐσι, τεκμήραιτ' ἄν τις ἐκ τῶν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλων· ὅτι δὲ καὶ χιτὼν, ὅταν εἴπῃ Ξενοφῶν· περιπατερῤῥήξατο τὸν ἄνωθεν πέπλον, παραφαίνει γὰρ τότε καὶ τὰ ϛέρνα. Locus eſt Π. 5, 1, 3. Panthea περιπατερῤῥήξατο τὸν ἄνωθεν πέπλον (i. e. *exteriorem*), καὶ ἀνωδύρατο — ἐφάνη μὲν αὐτῆς τὸ πλεῖϛον μέρος τοῦ προσώπου, ἐφάνη δὲ ἡ δέρη καὶ αἱ χεῖρες. Ex his vero demonſtrari non poteſt, πέπλον idem eſſe quod χιτῶνα. Nec ϛέρνα hic nudata dicuntur. Ergo ὁ ἄνωθεν πέπλος fortaſſe rectius explicetur *ſuperior ricae pars.* Cf. Kuhn. ad Poll. l. l. ¶ 2) Tribuitur viris. Euſtath. ad Il. ε, p. 599. ἔϛι δὲ πέπλος γυναικεῖος χιτὼν, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐπερονῶντο. καὶ τῆς παρούσης ἀρθείσης καταῤῥέων αὐτὸς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται. — ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης. Pollux l. l. ὁ δ' αὐτὸς Ξενοφῶν καὶ ἀνδρεῖον

ἀνδρεῖον οἴεται Φόρημα εἶναι τὸν πέπλον, τὸν γὰρ Ἀρμένιον ἔφη καταχίσασθαι τοὺς πέπλους· εἰ μὴ ἄρα ὅτι οἱ βάρβαροι καὶ ταῖς ϑηλυπρεπεστέραις τῶν ἐσθήτων ἔχαιρον. Locus est Π. 3, 1, 8. ἔνϑα δὴ ὁ μὲν παῖς αὐτοῦ (filius regis Armeniorum) περισπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς πέπλους κατερρήξατο. Nam barbaris fluxa et mollis vestis, inquit Kuhnius. Sed Zeun. per τοὺς πέπλους intelligit exteriorem et interiorem.

πεπρωμένος, *a fato praestitutus, destinatus.* E. 6, 3, 4. εἰ ἐκ ϑεῶν πεπρωμένον ἐστι — πολέμους γενέσθαι. Απ. 2, 1, 33. ὅταν δὲ ἔλϑῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, i. e. mors.

πέπων, *coctus, mollis, maturus.* O. 19, 19. τοὺς μὲν πέπονας βότρυς, τοὺς δ' ἔτι ὠμοτέρους. Cf. Poll. 1, 243.

περ, *quidem.* Habet vim augendi, vel explicandi, vel est δεικτικόν. Π. 1, 2, 13. γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, οἷον περ γράφονται οἱ Πέρσαι ἔχοντες, *prorsus talem, cum quali pinguntur Persae.* Alii, etiam Wesseling. ediderunt οἷον παραγράφονται. §. 2. οὐκ ἔνϑεν, ὅϑεν περ — ἄρχονται. 2, 1, 2. p. 89. ὅπλα — οἷά περ ἄρχονται ἔχοντες. Sic fere §. 6. p. 92. extr. §. 9. αὐτὸν ὄντα οἷόν περ τὸν ἀγαϑὸν ἰδιώτην. 2, 2, 13. ὅσις περ ἀνὴρ οἴοιτο εἶναι. etc. Cf. εἰ nr. 20. it. ὅσος, οἷος, ὃς, ὥσπερ, ἔνϑαπερ, καί.

πέρα, *vltra.* A. 6, 1, 18. οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησαν. c. gen. A. 6, 5, 5. πέρα μεσούσης ἡμέρας, *meridie iam praeterita, pomeridie.* E. 5, 3, 5. πέρα τοῦ καιροῦ — διώξαντες, *vltra modum.* Sed h. l. πέρα debetur tantum emendationi virorum doctorum. v. καιρὸς nr. 6. Σ. 8, 19. ἃ σπεύδει πράττειν πέρα τῶν παιδικῶν. Leuncl. *facere praeter amores.* Sed Zeun. ex emendatione Brodaei edidit παρὰ τ. π. *exigere ab amasio.*

*πέραϑεν, *ex aduersa littore.* E. 3, 2, 2. ἐλϑὼν ἐς τὴν Βιϑυνίδα Θρᾴκην, quae est in Asia — ἐπεὶ δὲ ἦλϑον αὐτῷ παρὰ τοῦ Σεύϑου πέραϑεν ξύμμαχοι, ex Europa.

Περαιεύς, v. Πειραιεύς.

περαίνειν, ¶ 1) *perficere, absoluere.* Suid: περᾶναι· τελειῶσαι. Π. 5, 3, 18. ὥσπερ ἐν οἴκῳ — περαίνειν τὸ προσταχϑέν. 6, 1, 13. περαίνειν ὅσα Φαμὲν, np. aedificare castella ac diruere. §. 18. ταῦτα μὲν οὕτως ἐπεραί-

περαίνετο, np. noui currus. Margg. συνεπεραίνετο. A. 3, 2, 21. περαίνειν ἤδη ὥρα, quae de itinere faciendo suaserat, — ὡς τάχις' ἂν ἔργῳ περαίνητε. Πο. 4, 17. περαινομένων ὧν λέγω in argentifodinis. §. 37. 38. E. 3, 2, 14. ταῦτα περανθέντα, np. inducias. 6, 2, 18. τὰς βοηθείας ἔφθανεν ἀναγόμενος, καὶ ταχὺ ἐπέραινε, *idque iter maritimum celeriter confecit.* 7, 4, 3. ἡ συμμαχία ὅντως ἐπεραίνετο, *kam zu Stande.* Ισρ. 9, 7. πολλὰ ἂν ἀγαθὰ περαίνοιτο in agricultura. Q. 11, 8. γιγνώσκειν ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ταῦτα περαίνηται. Cf. περαιοῦν. ¶ 2) *praestare, facere, administrare.* Π. 3, 1, 18. ἐνόμιζε περαίνεσθαι αὐτῷ ὅσαπερ ὑπέχετο, *parata esse.* Scil. agitur de pecuniis ex Armenio eliciendis. 4, 5, 14. περαίνοντας τὰ δέοντα. 5, 2, 11. καὶ τὰ αὐτὰ (Margg. κατὰ ταῦτα) περαίνειν ὅ τι μέλλει. A. 3, 1, 32. ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα. 6, 1, 11. E. 6, 1, 7. Ισρ. 9, 5. τὰ πολιτικὰ οὕτω περαίνεσθαι. Ιπρ. 1, 9. 9, 2. ¶ 3) *efficere, proficere, ausrichten.* c. πρός, E. 4, 8, 6. οὐδὲν ἐπέραινε πρὸς τὸ καταστρέφεσθαι. ¶ 4) K. 6, 14. ἐπειδὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος — περαινομένου δὲ τοῦ ἴχνους. Leunel. *dum vestigii finis quaeritur.* Rectius Fr. Portus: *dum perseuerat sequi vestigium.* Gail. *s' ils sont tous deux* (chiens) *sur la trace.*

Πέραιον, v. Περαιον.

περαιοῦν, *transigere.* Hesych: περαιωθῆναι· τελειωθῆναι. E. 2, 4, 28. τούτων περαιωθέντων. Vir doctus in biblioth. crit. Amst. p. 94. legi iubet περανθέντων, quod recepit Schneiderus.

περαιοῦσθαι, *traiicere.* Hesych: περαιοῦσθαι· διαπερᾶν πλοίῳ ἐπιβάντα. Thom. Mag: περαιοῦμαι λέγε, μὴ περαιῶ. v. Kusler. de V. M. 1, 31. A. 7, 2, 7. τοῖς ναυκλήροις ἀπεῖπε μὴ διάγειν — εἶπε τοῖς στρατιώταις μὴ περαιοῦσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν.

περαιτέρω, *vlterius.* c. gen. Απ. 3, 13, 5. περαιτέρω τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδούς, *longius iter conficere quam pro viribus.*

πέραν, ¶ 1) *trans.* c. gen. A. 1, 5, 10. πέραν τοῦ Εὐφράτου — ἦν. 2, 4, 16. πέραν τοῦ ποταμοῦ. 4, 3, 3. ¶ 2) *in litus oppositum, in ripa vlteriore.* A. 2, 4, 10. πολλῶν ὄντων πέραν, scil.

scil. τοῦ ποταμοῦ. 3, 5, 7. 4, 3, 24. 6, 5, 13. πέραν γενέσθαι, *transire*. 7, 2, 1. πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι. c. articulo, A. 4, 3, 18. τὰ πέραν ἐώρα καλῶς γιγνόμενα, *res in vlteriore ripa*. 3, 5, 2. διαβιβαζόμεναι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ. 4, 3, 8. ἐν τῷ πέραν. §. 22. E. 1, 1, 10. 1, 3, 11.

περᾶν, ¶ 1) *finire, conficere*. O. 21, 3. περᾶν ἡμερίους πλοῦς. ¶ 2) *traiicere*. Hesych: περάσαι· διαβῆναι, — ἢ εἰς τὸ πέρας διελθεῖν. O. 20, 27. Σικελικὸν πόντον περῶντες. Ipr. 2, 1. διαβάσεις περάσουσιν. 6, 5. τάΦρους ἀσΦαλῶς περᾶν. Ap. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermanni: πελάγη περᾶν. ¶ 3) *transire*. Ap. 2, 1, 31. αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες. c. acc. L. 4, 7. τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσιν, *qui excesserunt*. ¶ 4) *viuere, vitam transigere*. Π. 7, 2, 7. p. 418. in oraculo: σαυτὸν γιγνώσκων εὐδαίμων περάσεις. ¶ 5) *vlterius porrigi*. K. 8, 5. τὰ ἴχνη ἀπὸ τῶν τοιούτων (τόπων) οὐδαμοῦ περάσει.

πέρας, ¶ 1) *finis*. Πο. 4, 26. in argenti fodinis οὐ βάθους πέρας — οἱ ὀρύσσοντες εὑρίσκουσι. ¶ 2) *extremus terminus*. Π. 8, 6, 10. τούτων πέρατα — δυτοίκητα. Ag. 9, 4. συνελκυσέον αὐτῷ ἐκ περάτων γῆς τὰ τέρψοντα, *ab extremo terrarum, ex vltimis regionibus*.

Πέργαμος, *Pergamus*, vrbs Mysiae maioris. A. 7, 8, 4. Πέργαμον τῆς Μυσίας. All. male legunt Ἀσίας vel Λυδίας. §. 13. πάλιν ἀΦικνοῦνται εἰς Πέργαμον. E. 3, 1, 4.

πέρδιξ, *perdix*. A. 1, 5, 3. πέτονται βραχὺ ὥσπερ πέρδικες. Ap. 2, 1, 4. οἱ πέρδικες — ἐλπίδι τῶν ἀΦροδισίων Φερόμενοι — ἐμπίπτουσι.

περὶ, I) c. gen. ¶ 1) *de*. Π. 1, 1, 3. οὕτως ἐγινώσκομεν περὶ αὐτῶν. 1, 3, 7. p. 55. ταῦτα ἐγὼ λέγω περὶ ὑμῶν. 1, 6, 13. περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ (Cod. Guelf. interit περὶ) τῶν ὑγιεινῶν λέγοντες. E. 2, 3, 21. νόμον ἔγραψαν περὶ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ. Ap. 1. 1, 15. ἐσκόπει περὶ αὐτῶν καὶ τάδε. §. 17. οὐδὲν θαυμαστὸν, ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. O. 16. 4. ἀληθέστερα περὶ αὐτῆς γνῶναι. Cf. βουλεύεσθαι, it. διώκειν nr. 9. Poliponitur, Π. 1, 6, 12. p. 64. εἴ τι ὑγιείας μοι πέρι ἔλεξε. Omittitur, Πο. 4, 14. πάλαι οἷς μεμελήκεσαν,

Digitized by Google

κεν, ἀκηκόαμεν, i. e. περὶ ἐκείνων οἷς μ. E. 6, 5, 38. p. 431. τῶν ὑμετέρων προγόνων καλὸν λέγεται. Steph. ante καλὸν inſerit πέρι. Απ. 1, 1, 12. πρῶτον αὐτῶν ἐσκόπει. O. 11, 11. τῆς χρηματίσεως — ἀρκέσει ἀκούειν. Welf. poſt χρημ. addidit πέρι. 16, 3. ἀλλοτρίας γῆς τοῦτό ἐϛι γνῶναι. ¶ 2) *ratione, quod attinet ad.* Π. 1, 6, 12. p. 66. περὶ μὲν τροφῆς, ἐπείσθην ἱκανὸν εἶναι. Αθ. 1, 14. 3, 1. καὶ περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας τὸν τρόπον οὐκ ἐπαινῶ. Steph. coniicit καίπερ. Ισρ. 6, 10. περὶ ἑαυτῶν φοβοῦνται, np. ne puniantur, καὶ ὑπὲρ ὑμῶν, *in veſtram ſalutem.* Απ. 1, 3, 15. Cf. ὁμολογεῖν et πείθεσθαι. Omittitur, Π. 1, 6, 19. p. 75. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, θηρίων γε. Απ. 1, 3, 8. ἀφροδισίων δὲ, παρήνει τῶν καλῶν ἀπέχεσθαι. Proxime praecedebant haec: τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν. Ισρ. 4, 7. καὶ κατασκόπων δὲ, — δεῖ μεμελετηκέναι. ¶ 3) *propter.* Π. 2, 1, 9. περὶ ὁπόσων ἂν γένωνται ἀνθρώποις φιλονεικίαι. 3, 1, 14. οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ γυναικὸς, καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται. ¶ 4) *pro.* Π. 1, 2, 13. ἦν τι δέῃ περὶ τοῦ κοινοῦ. §. 9. erat ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ, quod etiam §. 13. extat in margg. 3, 3, 20. περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν, καὶ περὶ γῆς — καὶ περὶ οἴκων — καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ἀγαθῶν. O. 5, 20. Cf. ἀπολογεῖσθαι. ¶ 5) *in.* v. παιδεύειν, et Φρύνιμος. ¶ 6) De formulis περὶ πολλοῦ et πλείονος et πλείστου et παντὸς ποιεῖσθαι v. ποιεῖσθαι nr. 15 — 18. ¶ 7) τὰ περί τινος, *res geſtae et fata alicuius.* v. Wetſten. et Raphel. ad Luc. 24, 19. et Doruill. ad Charit. p. 92. Π. 5, 3, 14. τὰ περὶ τοῦ Φρουρίου, np. occupatum fuiſſe. A. 2, 5, 10. ὅπως μάθῃ τὰ περὶ Προξένου, *quid ei euenisſet.* E. 1, 6, 28. ἔφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐτεονίκου, *cladem Eteonici, quomodo Eteonicum viciſſent.* 6, 1, 7. 7, 3, 4. 7, 4, 1. Sed E. 5, 3, 24. τὰ περὶ Φλιοῦντος eſt *ſtatus ciuitatis et compoſitio reip. Phliaſiorum.* ¶ 8) In var. lect. permutatur c. ὑπέρ. v. ſupra. nr. 4. et ὑπὲρ c. gen. nr. 5. it. c. ἐπί. v. ἐπὶ c. gen. nr. 14. it. ὡς περὶ c. ὥσπερ. v. ὥσπερ nr. 8. a. ¶ II) c. dat. ¶ 1) *circa.* Π. 1, 2,

1, 2, 13. θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις. Cf. θώραξ, et ψέλλιον. ¶ 2) *ad.* Π. 7, 5, 10. ἰόντες ὡς τάχιστα, περὶ τοῖς βασιλείοις ἐγένοντο. ¶ 3) Est πρὸς pro eo in var. lect. v. προσχρμόζειν. ¶ III) c. acc. ¶ 1) *circa, prope.* Π. 1, 2, 4. ἡ ἀγορὰ ἡ περὶ τὰ ἀρχεῖα — οἱ ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα. §. 9. 2, 4, 3. Πο. 4, 3. ἡ περὶ τὴν χώραν θάλαττα. Ε. 1, 3, 8. οὐκ ἐτύγχανε παρὼν, ἀλλὰ περὶ Σηλυμβρίαν ἦν. Κ. 4, 4. ὅταν περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγώ. 6, 16. 23. De cuſtodibus corporis et ſimilibus, Π. 7, 5, 20. τίνας ἂν — περὶ ἑαυτὸν πιστοτάτους ἔχοι. Paulo ante erat περὶ τὸ σῶμα. Sic 8, 5, 5. Ε. 5, 3, 22. μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν ἐκθέων. Ιερ. 6, 4. Cf. ἔχειν n. 25. ¶ 2) *in.* Π. 1, 5, 1. κρατισεύοντα περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. 3, 2, 3. πολεμικώτατοι τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν. Ε. 1, 2, 3. Ιερ. 7, 4. ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη, *quae ineſt* ſ. *proficiſcitur ex honoribus.* Cf. διατρίβειν nr. 4. et ἀγαθὸς nr. 1. c. verbo, Ιπ. 5, 1. τὸν ἵππον περὶ τὸ χαλινοῦσθαι καὶ περὶ τὸ ψήχεσθαι δυσκολώτερον, *in frenando, ad frenandum, ſi frenare velis.* ¶ 3) *circa, circiter.* De numero, Ε. 2, 4, 4. συνειλεγμένων περὶ ἑπτακοσίους. §. 7. 12. 4, 2, 9. 4, 5, 17. 4. 6, 11. Cf. ὡς nr. 25. De tempore, Π. 4, 5, 7. ἐφικνοῦνται — περὶ μέσας νύκτας. Α. 1, 7, 1. 2, 1, 6. περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. (1, 8, 1. eſt ἀμφί.) Ε. 1, 1, 24. περὶ τούτους τοὺς χρόνους. 6, 2, 19. περὶ τὸν Μνασίππου θάνατον. ¶ 4) *erga.* Π. 1, 2, 7. περὶ θεοὺς ἀμελῶς ἔχειν καὶ περὶ γονέας. 5, 4, 6. παῖδα — τοιοῦτον περὶ ἐμέ. 6. 1, 24. ὅμοιος περὶ ἐκεῖνον οἷός περ καὶ ἐκεῖνος περὶ σέ. Α. 3, 2, 12. ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς — ἁμαρτάνουσι. 7, 6, 9. προθυμίαν περὶ ὑμᾶς παρεχημένος. Αγ. 10, 4. ἀναμάρτητος καὶ περὶ τούτους — καὶ πρὸς ἐκείνους. Απ. 4, 3, 2. Cf. ἀδικεῖν, ἄδικος, ἀνόσιος, ἀσεβεῖν, ἀσεβὴς, εἶναι nr. 28. νόμιμος, ποιεῖν. ¶ 5) *in honorem.* Ε. 4, 7, 4. ὕμνηταν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. ¶ 6) Facit periphraſin ¶ a) genitiui, Π. 5, 3, 13. ἐκαθέζετο ἀμφὶ τὴν περὶ τὸ Φρούριον οἰκονομίαν. Ε. 5, 4, 2. τὴν περὶ Ἀρχίαν καὶ τὴν περὶ Φίλιππον τυραννίδα. ¶ b) adiectiui. v. γεωρ-

γεωργίαν, vbi τὰ περὶ γεωργίαν sunt γεωργικά. ¶ c) possessiui; E. 3, 4, 10. ἀποσῆναι ἔχοντα τούς τε παῖδας καὶ τὰ περὶ αὐτὸν (ita emendauit Leuncl. pro αὐτῶν) χρήματα. ¶ 7) περί τι εἶναι, *in aliqua re versari* s. *occupari, aliquid agere*. A. 3, 5, 5. περὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν: E. 2, 2, 3. in formula connectendi: οἱ μὲν περὶ ταῦτα ἦσαν. 5, 3, 18. 6, 1, 1. 6, 5, 5. 7, 4, 26. οἱ Ἀρκάδες περὶ τὸν Κρῶμνον ἦσαν, *in obsidenda Cromno occupabantur*. Sine εἶναι, Ip. 6, 3. τὸν περὶ τὸν ἵππον, *qui equum tractat, equisonem*. Cf. μέταλλα. Refertur ad homines, E. 5, 4, 57. παιδὸς καλοῦ — περὶ τοῦτον ἦν, *huius amori vacabat*. ¶ 8) περί τινα ἔχειν, *aliquem petere*. E. 7, 4, 28. οἱ Ἀρκάδες — περὶ τοὺς Ἠλείους εἶχον. ¶ 9) τὰ περί τι, *quae pertinent ad aliquid*. Π. 6, 1, 28. πάντα τὰ περὶ τοὺς πύργους, *ratio turrium exaedificandarum*. A. 2, 1, 6. ἐπισήμων τῶν περὶ (all. ἀμφὶ) τὰς τάξεις. Cf. κυνηγέσιον. Sic fere E. 1, 6, 26. τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, *quomodo proelium nauale factum esset*. 2, 1, 13. τὰ περὶ Λάμψακον, *quae Lampsaci essent facta*. 5, 1, 1. τὰ περὶ Ἑλλήσποντον. 5, 3, 25. τὰ περὶ Φλιοῦντα, *bellum et compositio reip. et pax*. 7, 4, 18. Suppletur ellipsis E. 1, 4, 1. τὰ περὶ Βυζάντιον πεπραγμένα. ¶ 10) τὰ περί τινα, *res gestae et fatum alicuius*. Π. 7, 2, 7. p. 418. ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς, *quas in liberis expertus sum*. E. 6, 5, 1. ὅσα περὶ Ἰάσονα ἐπράχθη. ¶ 11) οἱ περί τινα, ¶ a) *alicuius milites* s. *exercitus*. Π. 5, 4, 18. τὸν Γαδάταν ἐν τοῖς περὶ αὐτὸν ἔχων ἦει. 8, 8, 7. A. 1, 5, 7. 12. 1, 6, 4. 1, 8, 19. E. 3, 2, 14. 21. 4, 3, 4. 10. 4, 4, 10. 4, 8, 35. 6, 2, 12. 6, 4, 12. τὸ περὶ τὸν βασιλέα, scil. σύνταγμα. 7, 2, 15. 7, 5, 22. τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. All. αὐτοῦ. Scil. casus saepe inter se permutantur, v. Abresch. auctuar. dilucidd. Thucyd. p. 387. sq. et Fischer. ad Plat. Phaed. 11. ¶ b) *alicuius satellites*. Π. 1, 4, 18. ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς περὶ αὐτόν. E. 4, 3, 2. 3. ¶ c) *alicuius ministri, amici, familiares*. Π. 7, 5, 2. σὰς κατὰ μέσον τῆς αὐτοῦ στρατιᾶς σὺν τοῖς περὶ αὐτόν, i. e. *cum*

cum ducibus. 8, 1, 5. 10. 12. 13. 8, 2, 6. τίς ποτμῶν κάλλιον τοὺς περὶ αὐτὸν ἢ βασιλεύς. E. 3, 1, 20. 3, 2, 7. 4, 1, 13. Sic Π. 8, 1, 13. τοὺς περὶ αὐτὸν σκηπτούχους. 8, 3, 20. Eodem modo Cornel. Nep. in Eumene 10, 4. *non paſſi ſunt hi, qui circa erant.* ¶ d) *alicuius aſſeclae, alicuius partibus fauentes.* E. 3, 2, 20. οἱ περὶ Ξενίαν. 6, 5, 6. οἱ περὶ τὸν Καλλίβιον — οἱ περὶ τὸν Στάσιππον. §. 7. 8. 9. 10. 13. 36. 7, 5, 15. ¶ e) *qui parent alicui.* Π. 7, 1, 18 Φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Margg. τῶν περὶ αὐτόν. ¶ f) *aliquis cum ſuis* vel militibus, vel comitibus vel amicis vel ſociis. A. 7, 4. 12. οἱ περὶ Ξενοφῶντα, *Xenophon cum ſua cohorte.* 7, 8, 11. E. 3, 4, 20. 4, 2, 8. οἱ μὲν περὶ τοὺς Κορινθίους — οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, *Corinthiorum et ſociorum exercitus.* 5, 4, 2. τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις, *Archiae polemarcho eiusque collegis.* 6, 5, 26. οἱ περὶ τὸν Ἰφικράτουν. 7, 2, 14. 7, 5, 12. ¶ g) *aliquis.* A. 2, 4, 1. οἱ περὶ τὸν Ἀριαῖον ἧττον τοῖς Ἕλλησιν προσέχοντες τὸν νοῦν, *Ariaeus.* E. 1, 7, 5. Ap. 3, 5, 10. κρίσιν ἣν οἱ περὶ Κέκροπα ἔκριναν, i. e. *Cecrops.* v. Schol. ad Hom. Il. ρ, 53. Cf. ἀμφὶ et Ἀρχίας. ¶ 12) In var. lect. permutatur περὶ c. παρά. v. παρὰ c. acc. nr. 1, 2. it. c. ἀμφί. v. ibi nr. 5. f. et ſupra nr. 9. it. c. πως. v. ποικίλως. it. c. ἐπί. v. ἐπὶ c. acc. nr. 7. et παριέναι nr. 1.

περιαγγέλλειν, *paſſim edicere,* c. inf. et dat. E. 6, 4, 2. περιαγγείλαντας ταῖς πόλεσι συμβαλέσθαι.

περιάγειν, ¶ 1) *circumducere.* Ag. 1, 15. τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγε. E. 3, 4, 12. eſt περιῆγε. E. 3, 3, 11. κεντούμενος αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πόλιν περιήγοντο, np. contumeliae cauſa. 7, 4, 22. κύκλῳ περιάγοντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸ χωρίον. Intell. τὸ στράτευμα. K. 6, 21. περιάγειν αὐτὰς, in circulum. ¶ 2) *ſecum circumducere.* Π. 1, 3, 3. εἴ που ἐξελαύνοι, ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν Cyrum. 2, 2, 16. ὅτι καλόν ἐσι, περιάγεις τοῦτο τὸ μειράκιον. Wetſten. comparat cum loco 1 Corinth. 9, 5. et Iuuenal. 1, 122.

περιάγεσθαι, *secum circumducere.* Ap. 1, 7, 2. αὐλητὰς — ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται.

περιαιρεῖν, ¶ 1) *detrahere.* E. 4, 1, 18. φάλαρα — περιελὼν ἀντέδωκεν αὐτῷ. ¶ 2) *diruere, demoliri.* E. 2, 2, 13. τὰ τείχη περιαιρεῖν. 3, 2, 21. τὸ τεῖχος περιελεῖν. Cf. τεῖχος. ¶ 3) *adimere, abrogare.* Π. 2, 1, 8. περιελὼν τὸ τόξῳ μελετᾶν, κατέλιπε etc. ¶ 4) *tollere* s. *profligare disputando.* Ap. 3, 2, 4. ἐπισκοπῶν τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετή, τὰ μὲν ἄλλα περιῄρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν.

περιαιρεῖσθαι, *adimere.* Π. 8, 1, 16. περιελέσθαι (Margg. παρελέσθαι) αὐτῶν τὰ ὅπλα.

περιάπτειν, *comparare.* Π. 1, 5, 7. p. 53. ὄλβον — εὐδαιμονίαν — τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάψειν. Ante erat διαπράξασθαι. 7, 5, 21. reges δύνανται — τιμὰς περιάπτειν αὐτοῖς. 8, 4, 14. ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν, *sibi notam illiberalitatis conciliare.* Ier. 11, 13. Ap. 2, 6, 13. περιάψας τι ἀγαθὸν τῇ πόλει.

περιβάλλειν, ¶ 1) *circumdare, cingere.* Λ. 11, 9. εἰ κυκλοῦσθαι ἐπιχειροῖεν, οὐ κατὰ τὰ γυμνὰ περιβάλλοιεν ἄν. ¶ 2) *vestire.* O. 2, 4. τὸ σὸν σχῆμα ὃ σὺ περιβέβλησαι. Raphel. ad Act. 28, 20. et Philipp. 2, 7. vertit *speciem, qua tu indutus es.* Scil. metaphora ducta est a vestimentis. v. σχῆμα. Portus ad Suid. p. 223. vult ἀναβέβλησαι. Sed Thom. Mag. recte: περιβάλλομαι παθητικῶς, τὸ ἐνδύομαι. ¶ 3) *amplecti.* A. 4, 7, 18. ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο — περιέβαλλον ἀλλήλους. Σ. 9, 7. ἰδόντες περιβεβληκότας ἀλλήλους. ubi dicitur de discedentibus. ¶ 4) *libenter circuire.* K. 5, 29. περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐγένετο. 6, 18. πάλιν περιβάλλει (intell. τοὺς τόπους) ὅθεν εὑρίσκεται. ¶ 5) *irretire, implicare, afficere.* Ap. 1, 2, 63. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεσέρησεν — οὔτε κακοῖς περιέβαλεν, *in mala coniecit.* Thom. Mag: περιβάλλω, τὸ περικυκλῶ· ὡς τὸ, περιβάλλει κακοῖς τὸ ἄστυ.

περιβάλλεσθαι, ¶ 1) *circumdare, munire.* Ap. 2, 1, 14. ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται. ¶ 2) *sibi circumdare.* A. 7, 4, 13. Φεύγουσιν — ὅπισθεν περιβαλλόμενοι τὰς πέλτας. Vertunt *cetris in*

Digitized by Google

in terga reiectis. Paulo aliter Π. 3, 3, 14. τάφρον περιεβάλλοντο, *caſtra ſua foſſa muniebant* ſ. *cingebant.* Ibid. τάφρον περιβάλλονται — τὰ ἐρύματα περιβάλλονται. ¶ 3) *cingere.* De hoſtibus vallum circa vrbem obſeſſam ducentibus, v. Wetſten. ad Luc. 19, 43. E. 7, 4, 22. λόφον δ' οὗ τὸ ἔξω ϛαύρωμα περιεβέβληντο οἱ Ἀρκάδες. Cf. διὰ c. gen. nr. 7. ¶ 4) *circumdando hoſtem complecti.* Il. 6, 3, 11. p. 386. ὅτῳ ἂν μείζον χωρίον περιβάλλωνται. ¶ 5) *ſibi parare, ſibi ſumere, auferre.* Suid: περιβαλλομένους· προσλαμβανομένους. Deinde laudat locum Π. 1, 4, 17. περιβαλλομένους ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι. Broedaeus perperam vertit *irretitos et oppreſſos.* 3, 3, 12. περιεβάλοντο πολλὴν λείαν, *praedam fecerunt.* De hac formula v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 718. A. 6, 3, 1. ἀνδράποδά τε πολλὰ ἔλαβον, καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο, *potiti ſunt.* E. 4, 8, 18. it. metaphorice, Aπ. 4, 2, 6. τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι, *conſequi.*

περιβλέπειν, ¶ 1) *circumſpicere, circumſpectare.* Π. 5, 1, 2. πάσας περιεβλέψαμεν. Λ. 3, 5. τὸ αἰδεῖσθαι — περιβλέπειν μηδαμοῖ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν ὁρᾶν. ¶ 2) *ſuſpicere, admirari.* Ιερ. 7, 2. περιβλέπουσι πάντες vos tyrannos.

περίβλεπτος, ¶ 1) *inſignis, conſpicuus, in quem vulgo homines oculos coniiciunt, digitoque eum monſtrant.* Π. 6. 1, 3. ἐν Πέρσαις περίβλεπτον περιελθεῖν. 7, 5, 18. p. 448. iocole dicit Artabazus: ἐπεὶ ἐξ ὠσω με, — ἤδη περίβλεπτος ἦν, ὅτι μετὰ σοῦ ἅπτοιτο καὶ ἄποτος διημέρευον. E. 7, 1, 20. Lacedaemonii πάντων τῶν Ἑλλήνων περιβλεπτότατοι. Ιερ. 11, 9. Aπ. 3. 6, 2. Σ 8. 38. τὴν πατρίδα αὔξειν — καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι. ¶ 2) *ſpectatu dignus.* Iπ. 10, 1. ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. §. 5. ¶ 3) *illuſtris, praeclarus.* Aπ. 3, 4, 1. ἐν τοῖς ἱππεῦσιν οὐδὲν περίβλεπτον ποιήσαντα. v. omnino Poll. 2, 56. 5, 158.

περιβολὴ, ¶ 1) *ambitus.* Π. 6, 3, 11. p. 386. de iis, qui hoſtes circumdant: μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖ-

ποιεῖσθαι. ¶ 2) *amplexus.* K. 7, 3. de fugentibus canibus: τῶν μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. ¶ 3) *affectatio.* v. Witter. ad Thom. Mag. p. 705. fq. E. 7, 1, 28. ἡ Πελοπίδου καὶ τῶν Θηβαίων τῆς ἀρχῆς περιβολὴ οὕτω διελύθη.

Περίβοια, *Periboea*, Alcathoi filia. v. Apollodor. 3, 12, 6. et Pauſan. 1, 42. K. 1, 9. vxor Telamonis. v. quos ad h. l. laudat Gailius p. 94.

περιβραχιόνια, *brachiorum ornamenta.* v. Poll. 5, 99. Briſſon. de reg. Perſ. princ. p. 559. et Burmann. ad H. Valeſ. emendatt. 2, 10. p. 60. Π. 6, 1, 26. Panthea marito dat aurea περιβραχιόνια. 6, 4, 1.

περιγίγνεσθαι, ¶ 1) *redundare, ſupereſſe.* Thom. Mag: περιεγένετο — καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπερίσσευσεν. Helych: περιγίνεται· — περιττεύει. E. 6, 1, 3. ὁπότε περιγένοιτο τῆς προσόδου. Intell. τι. In edd. vett. deſunt verba τῆς προσόδου. Sic c. gen. E. 2, 3, 6. τάλαντα, ἃ περιεγένοντο τῶν Φόρων. ¶ 2) *relinqui, negligi.* Λ. 9, 5. ἀχώρισος περιγίγνεται. ¶ 3) *vincere, ſuperare.* Poll. 9, 141. κρατεῖν, περιγίγνεσθαι, νικᾶν. A. 5, 8, 11. ἀνῃρέθησαν — καὶ περιεγένετο (all. περιεγένοντο) ὥστε καλῶς ἔχειν, *et Xenophon hac oratione peruicit, vt haec omnia bene ſe habere et probanda viderentur.* Ita recte videtur Morus explicaſſe. Similiter Muretus: *et vicit Xenophon eos, qui ſibi calumniam intendebant.* Sed Steph. Leuncl. et Hutch. fere ſic: *res iſta hunc exitum habuit.* c. gen. Thom. Mag: περιεγένετο, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε, γενικῇ. Π. 1, 6, 9. ἀγωνιστέον πρὸς τὰ πράγματα, ὧν οὐ ῥᾴδιον εὐπόρως περιγενέσθαι. A. 1, 1, 10. περιγενόμενος ἂν τῶν ἀντισασιωτῶν. 2, 1, 10. τὴν ὑμετέρην ἀρετὴν περιγενέσθαι τῆς βασιλέως δυνάμεως. 7, 1, 18. Απ. 2, 3, 17. ὅπως περιγένηταί σου — εὖ ποιῶν. 3, 4, 10. Sic eleganter Π. 8, 2, 11. p. 487. ὃ οἱ θεοὶ δόντες εἰς τὰς ψυχὰς ἐποίησαν — τούτου οὐδὲ αὐτὸς δύναμαι περιγενέσθαι, np. vt eximam animo. it. c. dat. modi, Π. 3, 1, 11. τάχει τοσοῦτον περιεγένου αὐτοῦ. 8, 2, 8. A. 3, 2, 19. περιγενέσθαι τῷ πολέμῳ. Ιπρ. 8, 16. K. 9, 20. cerus ἐὰν οὕτως ἔλῃ,

ἢ περιγενόμενος πόνῳ, — μὴ προσιέναι. Vertunt passiue: *victus laſſitudine.* Sed ſi ad ceruum referas, rectius vertas *nondum laſſitudine fractus*, ſi ad venatorem, *laſſitudine frangens ſ. domans.*

περιγράφειν, *circumſcribere, definire.* E. 7, 5, 13. περιεγέγραπτο ὑπὸ τοῦ θείου, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδίδοτο αὐτοῖς. Απ. 1, 4, 12. ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον.

περιδεῖν, *circumligare, obligare.* Suidas interpretatur περιδεσμεῖν, περιάπτειν, et laudat locum A. 4, 5, 24. περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων — σαγκία περιδεῖν. 2 Codd. περισιλεῖν.

περιδινεῖν, *circumagere, in orbem circumuoluere.* Σ. 7, 3. ἐπὶ τρόχου ἅμα περιδινουμένου γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν.

περιδρομή, *circuitus.* K. 10, 11. aper περιδρομὴν ποιούμενος, *curſu conuerſus.*

περίδρομος, ¶ 1) *circuitus, pluteus.* Π. 6, 1, 27. ἐποίησε δὲ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων (i. e. in turribus) περιδρόμους καὶ ἐπάλξεις. ¶ 2) *margo* ſ. *circuitor retis.* Scilicet veteres eum multorum retium indagine ſyluam aliquam clauſisſent, media inter retia ſpatia pleraque caſſibus continuabant: nonnulla, qua et venatoribus et ferae intra ſeptum formidine compellendae transitus eſſet, peruia habebant. Sed tamen extrema retium ita corrugiata et contracta habebant, vt, ſi opus eſſet viam claudi, quam citiſſime expandi per peridromon, et coire in continuam ἀρκυοστάσιαν poſſent. Idque plerumque ſimulac indaginem intraſſet fera, ne qua exiret fiebat. v. Vlit. ad Grat. Faliſc. v. 26. Eſt igitur *circumcurrens retis funiculus, quo rete adducitur et explicatur.* Poll. 5, 28. ἔστι δὲ περίδρομος τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεταί τε τὰ δίκτυα, καὶ πάλιν ἀναλύεται. §. 29. προβάλλονται δὲ (οἱ περίδρομοι) τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων. τινὲς δὲ τούτους ἐπιδρόμους ὠνόμασαν. οἱ δὲ, δύο ὄντων, τὸν μὲν ἐκ τοῦ κάτω περίδρομον, ἐπίδρομον δὲ τὸν ἄνωθεν. Cf. ἐπίδρομος, et περίστροφος, et Heſych. K. 2, 5. ὑφείθωσαν τοὺς

περι-

περιδρόμους ἀνακμάτους, ἵνα εὔροχοι ὦσι. Cf. Poll. 5, 29. Κ. 6, 8. εἰς τὸν περίδρομον ἐνακτέτω λίθον μακρὸν καὶ μέγαν. §. 9. τεινέτω δίκτυα — καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. 10, 2. οἱ περίδρομοι ἡμιόλιοι τοῦ τῶν ἀρκύων πάχους. §. 7. §. 10. ἕως ἂν κατατείνῃ aper τῆς ἄρκυος τὸν περίδρομον. §. 11.

περιειλεῖν, v. περιδεῖν.

περιεῖναι, ¶ 1) *supereſſe*. Heſych: περιεῖναι· περιττεύειν. Σ. 4, 37. περίεστί μοι καὶ ἐθίοντι ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι. Κ. 9, 16. τὴν περιοῦσαν τῆς γῆς ἀποφέρειν, *reliquam partem*. ¶ 2) *plus eſſe, numerum ſuperare*. c. gen. Πο. 4, 3. τὰ ἔργα τῶν ἐργαζομένων περιῆν. ¶ 3) *abundare, abunde inſtructum eſſe*. A. 1, 8, 9. τοσούτῳ (Cod. Par. τοσοῦτον) τῷ πλήθει περιῆν ὁ βασιλεύς. Sed poteſt etiam hic locus commode ad nr. 4. referri. ¶ 4) *ſuperiorem eſſe*. A. 3, 4, 20. πολὺ περιῆσαν οἱ Ἕλληνες, np. ratione loci in proelio. c. dat. E. 3, 4, 2. νομίζων τῷ ναυτικῷ πολὺ περιέσεσθαι τοὺς Ἕλληνας. ¶ 5) *praeſtare, ſuperare*. c. gen. Απ. 3, 7, 7. τῶν ἐπιμελουμένων τοῦ διαλέγεσθαι πολὺ περιών. et c. dat. τοῖ, A. 1, 9, 14. τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων. Αγ. 5, 2.

περιελαύνειν, ¶ 1) *circumagere*, proprie quidem equos et currus in hippodromo, ſed etiam alia. Σ. 2, 27. μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, ἥττον περιελαύνοντας κύλικας, i. e. *crebro in orbem bibentes*, v. Poll. 6, 30. De eadem re dicitur etiam περισοβεῖν. v. Alciphron p. 87. ibique Bergler. it. περιάγειν. v. Athenae. 10, p. 420. A. ¶ 2) *circumequitare*. Π. 1, 4, 24. Κῦρος τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο. 3, 2, 1. 5, 2, 2. περιελάσαντα ἰδεῖν — περιήλαυνε πάντοθεν. 5, 3, 22. ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων ἐφεώρα. E. 6, 5, 14. οἱ ἱππεῖς περιελάσαντες a tergo ἐπέσχον αὐτοὺς (hoſtes) τῆς διώξεως. Ιπρ. 3, 2. ἐπειδὰν πάλιν πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς γένωνται περιεληλακότες. c. acc. Π. 4, 2, 16. ἱππέας περιελαύνειν ἐκέλευσε τὸ στρατόπεδον. 7, 5, 1. Ιπρ. 3, 2. ταῦτα — περιελαύνοιεν. c. εἰς, Π. 7, 1, 18. εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν περιελάσειεν αὐτῶν — περιήλαυνεν εἰς τὸ ὄπισθεν. c. παρὰ, Π. 7, 1, 19. περιελαύνων (Margg. παρελαύνων)

λαύνων) παρὰ τὰς μηχανάς.

περιελίττειν, *obuoluere.* K. 6, 17. περιελίξαντα, ὃ ἀμπέχεται, i. e. chlamydem, περὶ τὴν χεῖρα.

περιέλκειν, *inuitum huc illuc ducere.* A. 7, 6, 8. miles indignabundus dicit de Xenophonte: δόντα δίκην· ὧν ἡμᾶς περιεῖλκε. Fortasſis etiam reſpicitur ad fraudatum ſtipendium.

περιέπειν (poet. Port.), ¶ 1) *obſeruare, colere.* Timaéus et Suidas: περιεῖπον· περί τινα ἦσαν θεραπευτικῶς καὶ φυλακτικῶς. Suid. et Phauorin: περιέπειν· φυλάσσειν ἢ ἐνεργεῖν. Απ. 2, 9, 5. μάλα περιεῖπεν αὐτόν, *protexit.* Σ. 8, 38. τοῦτον ταῖς μεγίσαις τιμαῖς περιέπειν, *proſequi.* ¶ 2) *tractare.* Π. 4, 4, 3. τοῦτον ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον περιέψομεν. Ε. 3, 1, 13. οἱ φρουροῦντες Ἕλληνες — οὐ πάνυ τι καλῶς περιείποντο, *non bene tractabantur.* Leuncl. *non recte ſe geſſerant.* All. legunt εἴποντο.

περιέπεσθαι, *ſequi.* Σ. 8, 23. ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο.

περιεργάζεσθαι, *vndique includi, ſepiri.* E. 4, 1, 8. ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις. Toupius emendatt. ad Suid. in h. v. laudat etiam Pollucem 1, 160. qui habet τεῖχος περιειργάσαντο.

περίεργος, *nimis curioſus, nouandi ſtudioſus,* np. in religione. Απ. 1, 3, 1. Socrates περιέργους καὶ ματαίους vocat eos, qui alio quam quo ciuitas modo deos et maiores colant.

περιέρχεσθαι, ¶ 1) *circumire, obire.* Π. 8, 2, 9. περιελθὼν πρὸς τοὺς φίλους, λέγε ὅτι δέομαι χρυσίου. Videtur alludi ad mendicos. §. 10. ἐπεὶ δὲ περιῆλθε. E. 7, 2, 11. 7, 4, 18. περιελθόντες αὖ καὶ οὗτοι. In praecedentibus eſt μακροτάτην ὁδὸν ἐλθόντες. O. 6, 13. περιελθεῖν τε in vrbe καὶ θεάσασθαι τὰ ἔργα artificum. 10, 10. matrem familias oportet in aedibus περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην. c. acc. Αγ. 9, 3. τῷ Πέρσῃ πᾶσαν γῆν περιέρχονται μαχεύοντες τί ἂν ἡδέως πίοι. ¶ 2) *incedere.* v. περίβλεπτος nr. 1. ¶ 3) *praeterire.* De tempore, Π. 8, 6, 10. ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός. ¶ 4) *finiri.* Σ. 4, 20. ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσιν. Nam omnes debebant,

bebant, vt promiserant, alter post alterum disputare. ¶ 5) *rerum suarum* l. *fortunae vicissitudinem experiri.* E. 2, 4, 29. ὑμεῖς — οἱ ἔχοντες καὶ τεῖχος — καὶ ξυμμάχους, ὑπὸ τῶν οὐδὲν τούτων ἐχόντων περιελήλυθατε. Fr. Portus, Steph. et Leuncl. qui viderent, durum esse, vt passiue explicaretur: *circumuenti* l. *oppressi estis*, inseri iubebant ἐς τοῦτο ante περιελ. et verti: *eo redacti estis.* Schneiderus affert emendationes viri docti in biblioth. crit. Amst. περιειλήφθε, *circumuenti estis*, vel τούτων ὑπὸ τῶν οὐδὲν ἐχόντων παραλέλυσθε. Ipse malit περιῃρέθητε, *spoliati estis his.* ¶ 6) A. 6, 3, 8. pro προελθόντες 2 Codd. perperam habent περιελθόντες. E. 1, 5, 11. nonnulli legunt περιελθὼν pro περιτυχών.

περιέχειν, *cingere.* Π. 7, 1, 12. τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις. A. 1, 2, 22. πεδίον — ὄρος δὲ αὐτὸ περιέχει. Ag. 2, 24. εἰς τὸ πλατὺ ἐξιὼν πάντοθεν ἂν περιέχεσθαι. E. 4, 6, 8. τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη.

περιζυγά, Ξενοφῶν (Π. 6, 2, 11. p. 371.) ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἱμάντας τούτων ῥηγνυμένων, ἀνάγκη ἀργεῖν, εἰ μή τις ἔχοι περιζυγά. Haec habent Suidas et Phauorinus. Leuncl. aliique vertunt *vincula*, Philelphus *cingula.* Possis cum Catone (de re rust. 63. et 135.) vertere *lora subiugia*, i. e. interprete Popma, *quibus colla iumentorum ad iuga alligantur.* Abreschius dilucidd. Thucyd. 1, p. 17. in hoc nomine, vt in multis aliis cum περὶ compositis, dicit esse περιττότητος notionem. Quae ratio videtur esse valde probabilis. Ita enim περιζυγὰ forent *lora superuacanea, quorum vsus est in resarciendis attritis vel ruptis.* Itaque non opus erit emendatione Zeunii περιττὰ ζυγά. Caeterum in Xenophonte paulo aliter legitur locus, quam supra e Suida posuimus, qui etiam legit περίζυγα, vt sit acc. singularis a περίζυξ, quod Hesych. interpretatur ὁμόζυγος, σύζυγος.

περιήκειν, *peruenisse.* Dicitur de imperio, vt περιελθεῖν, περιχωρεῖν et περιιέναι. v. Valckenar. ad

ad Herodot. 1, 51. Π. 4. 6, 2. p. 258. εἰς τὸν Φονέα ἡ ἀρχὴ περιήκει.

περιθεῖν, *circumcurrere.* v. Hesych. in v. περιέθει. Απ. 2, 1, 30. τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. c. acc. K. 11, 4. κύκλῳ τὴν Φραγμὸν περιθέουσι.

περιϊδεῖν, ¶ 1) *pati, sinere, aequo animo videre.* c. particip. E. 6, 3, 1. ἱκετεύοντας μὴ σφᾶς περιϊδεῖν ἀπόλιδας γενομένους. 6, 5, 38. p. 431. K. 12, 9. ¶ 2) *committere.* Π. 1, 5, 7. p. 53. περιεῖδον αὐτοὺς γῆρᾳ ἀδυνάτους γενομένους, *per negligentiam commisserunt, vt imbecilles fierent.* E. 4, 8, 20. περιϊδεῖν Ἀθηναίους Ῥόδον καταρρᾳθυμένους. ¶ 3) *contemnere.* Cf. Thom. Mag. p. 710. Σ. 4, 23. περιϊδεῖν Κριτόβουλον οὕτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα. Possit etiam h. l. verti: *male opinari de Critobulo.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. περιορᾶν. v. ibi nr. 3.

περιϊέναι, ¶ 1) *circumire, peragrare.* Π. 3, 3, 3. ἐμὲ οὐ ποιήσετε μισθοῦ περιϊόντα εὐεργετεῖν, np. vt circumforaneum. 4, 2, 20. περιϊόντες per castra ἐταινοῦντων. A. 4, 1, 3. ἣν μὲν βούλωνται, διαβήσονται flumen, ἣν δὲ μὴ βούλωνται, περιΐασι, vbi forma praesentis habet vim futuri. Cf. ἀπιέναι et ἰέναι. A. 7, 1, 21. οὐ Φεύγων τὴν Ἑλλάδα περιήει. Accusatiuus pendet haud dubie a participio Φεύγων. Λ. 12, 4. vigiles noctu ἔχοντας τὰ ὅπλα ἀεὶ περιϊέναι. E. 6, 4, 9. περιϊόντες κύκλῳ. O. 15, 9. περιϊόντι ἰατρῷ καὶ ἐπισκοποῦντι τοὺς κάμνοντας. c. κατὰ, E. 4, 6, 12. περιϊὼν κατὰ τὴν χώραν ἔκοπτε καὶ ἔκαε. ¶ 2) *incedere.* E. 4, 5, 10. λαμπροὶ καὶ ἀγκλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει περιήεσαν. 6, 4, 16. σκυθρωποὺς περιϊόντας. ¶ 3) *praeterire, praeterlabi.* v. ἐνιαυτός. ¶ 4) Permutatur in var. lect. etiam c. παριέναι. v. ibi nr. 1.

περιϊστάναι, ¶ 1) *obsidere iubere, constituere circum.* Π. 7, 5, 1. περιέσητε (all. perperam περιέσῃ) πᾶν τὸ στράτευμα περὶ (Welf. vitiose ἐπὶ) τὴν πόλιν. ¶ 2) *circumstare.* Π. 4, 2, 16. captiuos ἐν τάξει περιέστασαν. E lege grammaticorum debebat esse aoristus secundus περιέσησαν. 7, 5, 16. πλῆθος περιεστήκει βουλομένων προσιέναι. §. 17. p. 445. τούτων τῶν περιεσηκό-

σηκότων. A. 6, 6, 5. ἀπελαύνει τοὺς περισσῶτας. ¶ 3) *obsidere.* A. 4, 7, 1. ἀθρόως περισῆναι, np. τὸ χωρίον. Nam aoristus secundus actiui habet vim medii.

περιίστασθαι, ¶ 1) *circum se stare iubere.* Π. 7, 5, 16. Κῦρος περισησάμενος τῶν ξυσσόρων — κύκλον μέγαν. ¶ 2) *obsidere.* Π. 3, 1, 3. περίσατο τὸν λόφον τῷ στρατεύματι. ¶ 3) *feram indagine cingere.* K. 8, 6. περισήσασθαι. §. 8. περίσασθαι. 10, 14.

περικαλύπτειν, *circumuelare.* (Ouid. met. 14, 263.) Π. 7, 3, 5. ἐπέταξεν τῇ τροφῷ, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ περικαλύψαι αὐτήν τε καὶ τὸν ἄνδρα ἐν ἑνὶ ἱματίῳ. vbi ἐν poterat abesse. — ἡ δὲ περιεκάλυπτεν ἄμφω.

περικαταῤῥήγνυσθαι, *sibi disrumpere, sibi dilacerare.* v. πέπλος.

περικεῖσθαι, *circumdatum esse, adhibitum esse.* Ιπ. 5, 3. (κημὸς) περικείμενος equo.

Περικλῆς, *Pericles.* ¶ 1) orator Athenienſis celeberrimus. Απ. 1, 2, 40—46. eſt προστάτης τῆς πόλεως et ἐπίτροπος Alcibiadis, quicum disputat de legibus atque de vi. 2, 6, 13. ἤκουσας ὅτι Περικλῆς πολλὰς ἐπίσαιτο ἐπῳδὰς, ἃς ἐπᾴδων τῇ πόλει, ἐποίει αὐτὴν Φιλεῖν αὐτόν. Σ. 8, 39. σκεπτέον ποῖά ποτε εἰδὼς Περικλῆς πράττουσ ἐδόκει τῇ πατρίδι σύμβουλος εἶναι. Vtroque loco iungitur cum Themiſtocle. ¶ 2) filius τοῦ πάνυ Περικλέους ex Aſpaſia ſpurius, quem Pericles pater, filiis duobus legitimis orbatus, Athenienſibus permittentibus in nomen ſuum adoptauit. v. Valeſ. ad Harpocrat. in v. Ἀσπασία, et Erneſt. ad Απ. 3, 5. in quo capite eſt Socratis cum Pericle filio de reuocandis ad priſtinam fortitudinem Athenienſibus disputatio. E. 1, 5, 10. fit praetor cum nouem aliis in locum Alcibiadis. Cf. 1, 6, 21. 1, 7, 1. cum aliis quinque Athenas reuertitur. §. 10. p. 54. et 56. ab Eurytolemo cognato accuſatur. §. 11. capitis damnatur et interficitur.

* περικνὸς vulgo legitur K. 4, 1. vbi inter virtutes canum memorantur σκέλη τὰ ὄπισθεν περικνά, quae qualia ſint, nemo facile dixerit. Margg. habent ἐπίκρινα, quod et ipſum vitioſum videtur. Sed

Sed in Polluce 5, 58. eſt ἐπίρινα, quod placet viris doctis, et vertitur vel *a ſuperiori parte incurua*, vel *ſtricta et gracilia*.

περικυκλοῦσθαι, *omni ex parte cingere*. c. acc. A. 6, 3, 7. οἱ δὲ Θρᾷκες περικυκλωμένοι εἶεν αὐτούς. In Lexicis caret auctoritate. Sed Grammius praeter Xenophontem laudauit Ariſtophanem in auib. 345. Luc. 19, 43. et 2 Reg. 6, 14. Cf. Doruill. ad Charit. p. 174.

περιλαμβάνειν, ¶ 1) *amplecti*. v. ἀντιπεριλαμβ. et Wetſten. ad Act. 20, 10. A. 7, 4, 6. περιλαβὼν τὸν παῖδα εἶπε. ¶ 2) *reti cingere*. K. 8, 7. περιλαμβάνοντα ἐντὸς πρὸς ὅτῳ ἂν ᾖ.

περίλοιπος, *reliquus*. Π. 6, 2, 8. in margg. legitur ἐσὶ περίλοιπον ἔργον pro ἐσί τι λοιπὸν ἔργον.

*περιμάχεσθαι, *vndique pugnare*. Π. 7, 1, 20. ἀνεχώρισε πάντας τοὺς περιμαχομένους. Intelliguntur Cyri milites, qui Aegyptios, qui circulo facto pugnabant, vndique inuadebant.

περιμάχητος, *deſideratiſſimus, de quo conſequendo laboratur*. Schol. Thucyd. 7, 84. περιμάχητον· σπουδαιότατον. v. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 104. Σ. 3, 9. πενία — ἥκιστα πέριμάχητον, ſcil. πρᾶγμα.

περιμένειν, *exſpectare*. A. 2, 1, 5. οἱ μὲν ᾤχοντο, Κλέαρχος δὲ περιέμενε. Cod. Eton. περιέμεινε. 7, 3, 22. E. 7, 2, 21. c. ἄχρι et ſimilibus, Π. 7, 5, 15. περιμένετε (all. παραμένετε) ἕως (all. ὡς) τὸν ὄχλον διωσώμεθα. Ibid. περιέμενον. All. παρέμενον. A. 2, 3, 1. περιμένειν ἄχρις ἂν χολάσῃ. 5, 1, 3. περιμένετε ἕως ἂν ἔλθω. E. 1, 3, 8. περιέμενεν ἐν Χαλκηδόνι, μέχρις ἔλθῃ. c. acc. A. 2, 1, 3. ὅτι ταύτην τὴν ἡμέραν περιμεῖνειεν (Cod. Pariſ. περιμείνοιεν) αὐτούς. 2, 4, 1. E. 3, 5, 7.

*περίμεστος, *vndique plenus*. Σ. 2, 11. κύκλος περίμεσος ξιφῶν.

Πέρινθος, *Perinthus*, vrbs in Propontide, cuius ciues vocantur Περίνθιοι. A. 7, 2, 5. ſqq. Xenophon et Graeci veniunt Perinthum. 7, 4, 1. Seuthes praedam Perinthum mittit, vt ibi vendatur. 7, 6, 17. Ariſtarchus non intromittit in vrbem Graecos. E. 1, 1, 14. Perinthii recipiunt Athe-

Athenienſium exercitum. Cf. Πειρινθος.

πέριξ, *circumcirca*. A. 4, 4, 4. εἰς βασίλεια καὶ κώμας πέριξ πολλάς. c. artic. Π. 1, 5, 2. τῶν πέριξ ἄρξειν, *gentium vicinarum* ſ. *circumiacentium*. 1, 6, 10. it. ſuppleta ellipſi, A. 2, 5, 2. p. 111. τοῖς πέριξ οἰκοῦσι. et c. gen. A. 7, 8, 7. τὰ πέριξ ὄντα ἀνδράποδα τῆς τυρσίας.

περίοδος, ¶ 1) *circuitus, conuerſio, curſus*. Suid. et Phav: περίοδος· περιέλευσις. Phauor: περίοδος λέγεται καὶ ἡ περιδρομὴ τοῦ ἡλίου. Cf. Poll. 1, 54. et 4, 156. Απ. 4, 7, 5. τοὺς πλανήτας — καὶ τὰς αὐτῶν περιόδους. ¶ 2) *ambitus*. Heſych: περίοδος· — κύκλος. v. κύκλος nr. 2. ¶ 3) *orbis*. Σ. 4, 64. περίοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη, np. vbi ordine omnes ſuas artes demonſtrauerant. ¶ 4) *miſſus ferculorum*. Π. 2, 2, 1. p. 101. κρέα — καὶ ὁ μάγειρος τὴν πρώτην περίοδον περιφέρων. Dicitur etiam περιφορά. v. infra.

περιοικεῖν, *circumcolere, finitimum eſſe*. c. acc. A. 5, 6, 7. τοὺς περιοικοῦντας τὸν Πόντον.

περιοικίδες ſ. περίοικοι πόλεις, *oppida vicina*. Poll. 6, 113. Ita vocabantur inprimis Laconica, ſed etiam alia, oppida, *quorum incolae nec ſerui nec ciues erant*. Commemorantur igitur ¶ 1) Spartae vicina, quorum incolae imperio Spartanorum parebant. Αγ. 2, 24. ἀφεσημότων μὲν τῶν δούλων, πολλῶν δὲ περιοικίδων πόλεων, αὐτῶν δὲ Σπαρτιατῶν. Λ. 15, 3. regi γῆν ἐν πολλαῖς τῶν περιοίκων πόλεων ἀπέδειξεν ἐξαίρετον. ¶ 2) Elidi vicina. E. 3, 2, 17. πέμψαντες — ἐς Ἦλιν εἶπον, ὅτι τοῖς τέλεσι τῶν Λακεδαιμονίων δίκαιον δοκοίη εἶναι, ἀφιέναι αὐτοὺς τὰς περιοικίδας πόλεις. ¶ 3) Tegeae. E. 3, 5, 7. Pauſanias cum Tegeae eſſet, τοὺς ἐκ τῶν περιοικίδων πόλεων στρατιώτας περιέμενε. Hic tamen dubium eſt, an non Laconicae περιοικίδες ſint intelligendae. ¶ 4) Thebana. E. 5, 4, 46. Thebani ἐστρατεύοντο εἰς Θεσπιὰς καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς περιοικίδας πόλεις. §. 63. 6, 4, 6. αἱ περιοικίδες αὐτῶν πόλεις. Cf. περίοικοι.

περιοικοδομεῖν, *ſepto includere*. Π. 1, 4, 11. τὰ περιῳκοδομημένα (θηρία), np. paradiſo.

περίοικοι, *accolae, vicini*.

ni. ¶ 1) incolae vrbium Lacedaemoni ſ. Spartae vicinarum, imperio Spartiatarum ſubiecti. v. περιοικίδες, Duker. ad Thucyd. 8. 22. et Valckenar. ad Herodot. 9, 11. E. 1, 3, 10. Λακεδαιμόνιος ἁρμοσὴς, καὶ σὺν αὐτῷ περιοίκων τινὲς, καὶ τῶν νεοδαμωδῶν οὐ πολλοί. 3, 3, 6. καὶ εἵλωσι, καὶ νεοδαμώδεσι, καὶ τοῖς ὑπομείοσι, καὶ τοῖς περιοίκοις. 5, 2, 16. 5, 3, 9. 5, 4, 39. τῶν ἱππέων Σπαρτιάτας καὶ τῶν περιοίκων ἕνα. 6, 5, 21. 25. 32. 7, 2, 2. 7, 4, 27. Σπαρτιατῶν τε καὶ περιοίκων. Scil. περίοικοι ſemper distinguuntur a Spartiatis, ſed iidem dicuntur interdum Λακεδαιμόνιοι et Λάκωνικοί, vt A. 5, 1, 9. Δέξιππον Λακωνικὸν περίοικον. ¶ 2) Theſſaliae. E. 6, 1, 7. Iaſon προεῖπε καὶ τοῖς περιοίκοις πᾶσι τὸν φόρον.

περιοπτέον Λ. 9, 5. varie explicatur ab interpretibus. v. ἐστία nr. 4. Cf. Thom. Mag. p. 710.

περιόπτεσθαι, *neglegere, non curare.* A. 7, 3, 2. οὔτε περιόψεσθαι — ἐνδεομένους τῶν ἐπιτηδείων. E. 2, 1, 6. περιόψεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου. Leuncl. *conniuere.*

περιορᾶν, ¶ 1) *vndique intueri.* Π. 3, 3, 26. Perſae ante proelium περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παρασάτας. ¶ 2) *circumſpicere, proſpicere poſſe.* K. 11, 4. ἔφραξαν κύκλῳ τὸ ὄρυγμα ὕλῃ, ὥστε μὴ περιορᾶν. In ſqq. eſt μὴ εὑρίσκειν ὁδόν. ¶ 3) *negligere, ſusque deque habere, aequo animo videre.* Heſych: περιορᾶν· ὑπεροράν. Π. 8, 8, 3. τὴν καρτερίαν περιορῶσιν ἀποσβεννυμένην, *ſinunt.* A. 7, 7, 23. τὰ ἐκείνων περιορᾶν (all. περιϊδεῖν) κακῶς ἔχοντα. §. 26. νῦν με ἄτιμον ὄντα ἐν τοῖς ῥᾳστιώταις τολμᾶς περιορᾶν, *deſerere.* Aϑ. 2, 16. τὴν γῆν περιορῶσι τεμνομένην, np. non auxilium ferentes. E. 7, 2, 15. cum Phliaſii tropaeum conſtituerant, hoſtes περιεώρων ταῦτα, ὥσπερ ἐπὶ ϑέαν περιδεδραμηκότες, *non impediebant.* Leuncl. *vndique aſpectabant.* Aπ. 2, 2, 13. 2, 7, 2. 3, 9, 8. κακῶς πράττοντας μὴ περιορᾶν, ἀλλὰ βοηϑεῖν. v. omnino Thom. Mag.

περιουσία, *omnium rerum copia et abundantia, diuitiae.* v. Poll. 3, 110. 6, 196. vbi eſt ſynonymum nominis πλοῦτος et ſimilium. Πο. 6, 1. περιουσίας πολλῆς γενομένης.

μένης. O. 1, 4. περιουσίαν ποιῶν αὔξειν τὸν οἶκον. 2, 10. 11, 13. 20, 21. 21, 9.

περιπατεῖν, *obambulare*. Λ. 5, 7. περιπατεῖν ἀναγκάζονται ἐν τῇ οἰκαδε ἀφόδῳ. Απ. 3, 13, 5. ἐκεῖσε πορευόμενος περιπατήσας ἀριστήσεις, περιπατήσας δειπνήσεις καὶ ἀναπαύσῃ. O. 11, 15. εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοίην. Σ. 9, 7. περιπατήσοντες ἀπῆλθον. Cf. περίπατος.

περίπατος, ¶ 1) *deambulatio*. A. 2, 4, 4. μετὰ τὸ δεῖπνον ἔτυχον ἐν περιπάτῳ ὄντες, *forte deambulabant*. Λ. 12, 5. περίπατον ποιεῖσθαι. Απ. 3, 13, 5. ἐκτείνας τοὺς περιπάτους, οὓς περιπατεῖς. O. 10, 10. 11, 14. περιπάτῳ τούτῳ χρῶμαι. §. 15. περιπάτῳ χρῶμαι τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ. Σ. 9, 1. ἐξανίσατο εἰς περίπατον. ¶ 2) *locus vbi ambulatur, porticus*. Απ. 1, 1, 10. Socrates πρωὶ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ γυμνάσια ἤει. Pertinebant enim ambulationes ad palaestras, (v. Vitruv. 5, 11) et ad gymnasia. v. Athenae. 5, p. 207. D.

περιπέπτειν f. περιπέττειν. v. περιπλέκειν.

περιπετανύειν, *extendere*. O. 19, 18. ἄμπελος — περιπετανυούσα τὰ οἴναρα. Poll. 1, 243. περιπετάνυται τὰ οἰναρά.

περιπέτεσθαι, *circumuolare*. A. 6, 1, 15. τὸν αἰετὸν περιπετόμενον.

περιπήγνυσθαι, *frigore adhaerescere, anfrieren*. A. 4, 5, 11. τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο.

*περιπιμπρᾶν, *passim incendere* f. *adurere*. K. 10, 17. τῶν κυνῶν — ἄκρα τὰ τριχώματα περιεπίμπρα aper ictu obliquo. All. legunt περιεπίπρα. Poll. 5, 80. habet ἐπέφλεξεν.

περιπίπτειν, ¶ 1) *circumfundi* f. *procumbere super aliquem*. A. 1, 8, 20. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου, περιπεσεῖν αὐτῷ. ¶ 2) *incidere in mala*. Π. 6, 2, 10. νοσήματι περιπίπτωμεν. E. 7, 3, 7. p. 477. αἰχύνη περιπίπτουσι. Απ. 4, 2, 27. τῶν ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσι, καὶ τοῖς κακοῖς περιπίπτουσι. §. 35. ¶ 3) *adoriri*. A. 7, 3, 19. noctu διασπαθέντες πολλάκις περιπίπτουσιν ἀλλήλοις — καὶ κακῶς ποιοῦσι.

περιπλανᾶσθαι, *oberrare*. Metaphorice Π. 1, 3, 5. οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, *cibos gustamus varios*.

περιπλεῖν, ¶ 1) *classe circumuehi*. Thom. Mag. in

in v. παραπλεῖν· περιπλεῖν, τὸ κύκλῳ τινὸς πλεῖν. Ammon. in v. πλεῖν· περιπλεῖν, τὸ περὶ σκάφος (leg. ἐπὶ σκάφους) ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Vtriusque verba in lexicon ſuum transtulit Phauorinus, in v. περιπλεῖν. Cf. Suid. A. 1, 2, 21. τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν. 7, 1, 13. περιέπλει ex vrbe εἰς τὴν ἀκρόπολιν. E. 1, 1, 12. Ἀλκιβιάδης ταῖς εἴκοσι τῶν νεῶν περιπλεύσας, np. ad alteram peninſulae partem. 3, 1, 1. 5, 4, 63. Τ μόθεος περιέπλευσε Athenis in mare Ionium. §. 64. 7, 1, 18. περιέπλευσαν οἱ παρὰ Διονυσίου Lacedaemona. c. πρός, E. 4, 8, 1. περιπλέοντες καὶ τὰς νήσους, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθαλαττιδίας πόλεις. Stephano πρὸς h. l. ſuſpectum erat. §. 23. περιπλεῖν πρὸς τὸν Ἔνδικον. Scil. e Lechaeo circumuehenda erat Peloponneſus. 6, 2, 14. περιπλεύσας πρὸς τὸ χαράκωμα, fortaſis ex altera inſulae parte. Etiam ipſae naues dicuntur περιπλεῖν, *circumuehi*, E. 1, 1, 7. τὰς ναῦς περιπλεῖν ἐκέλευε, np. Cardia Seſtum. ¶ 2) *cum claſſe expeditionem ſuscipere, kreuzen.* E. 5, 1, 21. περιπλέων ἀνελάμβανε ὅ τι ἠδύνατο. 6, 2, 7. ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς περιπλεῦσαι, np. ex Attica in Corcyram contra Lacedaemonios.

περιπλέκειν, *implicare, miſcere.* O. 1, 20. λύπαι — ἡδοναῖς περιπεπλεγμέναι. Gail e tribus MSS. attulit lectionem περιπεπεμμέναι, *concoctae, impregnées.* Quae ſane videtur eſſe elegantior.

περιπλέκεσθαι, *ſibi implicare.* Aπ. 3, 11, 10. δίκτυον — μάλα εὖ περὶ πλεκόμενον, *bene praedam implicans, vndecunque circum ſe applicans.*

περίπλεος, *valde copioſus.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔχειν ξύλα περίπλεα.

περιπλήθειν, *implere.* E. 3, 2, 20. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

περίπλους, ¶ 1) *circumuentio claſſis hoſtilis.* E. 1, 6, 22. ἀντιτεταγμέναι — ἐπὶ μιᾶς ὡς πρὸς διέκπλουν καὶ περίπλουν παρεσκευασμέναι διὰ τὸ βέλτιον πλεῖν, *vt poſſent claſſem hoſtilem interrumpere et peruehi, et circumuecti adoriri terga hoſtium.* v. Schneider. ¶ 2) *expeditio naualis.* E. 6, 2, 8. ἀναλοῦν

λοῦν τὸν τῆς ὥρας εἰς τὸν περίπλουν χρόνον. §. 15.

περιποιεῖν, ¶ 1) *copiam efficere, multa comparare.* O. 2, 10. τὸν ἀπ' ὀλίγων περιποιοῦντα ἐλπίζω ἀπὸ πολλῶν ῥᾳδίως πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι. Fr. Portus dicit, h. l. esse praegnantiam pro *posse facere.* ¶ 2) *rem familiarem augere.* O. 11, 10. μὴ μόνον τὸν ἑαυτῶν οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ περιποιεῖν.

περιποιεῖσθαι, ¶ 1) *lucrari, quaestum facere, eriibrigen.* Ap. 2, 7, 3. περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτεῖν. §. 6. c. ἀπὸ, Ap. 4, 2, 38. ἐνίοις πάνυ ὀλίγα ἔχουσιν οὐ μόνον ἀρκεῖ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ περιποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν, *reponunt nonnihil futuris necessitatibus.* ¶ 2) *acquirere.* A. 5, 6, 8. ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι. ¶ 3) *conseruare, tueri.* v. Wetsten. ad Hebr. 10, 39. Phauorin: περιποιήταντες, ἀντὶ τοῦ διασώσαντες. Π. 4, 4, 3. καλέσας τοὺς αἰχμαλώτους λέγει — τὰς ψυχὰς (vitam) περιεποιήσαθε.

* περιποίκιλος, *valde varius.* K. 5, 23. οὐρὰν leporis κύκλῳ περιποίκιλον.

περιπολεῖν, *custodiendi causa obire.* v. περίπολοι. Πο. 4, 52. ταχθέντες — Φρουρεῖν ἐν τοῖς Φρουρίοις, — πελτάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν.

περίπολοι, *circuitores* f. *circitores,* Athenas vel Atticam custodiae causa circumeuntes. Erant milites leuis armaturae, et quidem tirones. Nam ephebis hoc munus erat per duo fere annos obeundum. v. interpp. ad Terent. eunuch. 2, 2, 59. ad Poll. 8, 105. et ad Harpocrat. in h. v. inprimisque ad Thucyd. 4, 67. Πο. 4, 47. ἀπόλλυσθαι καὶ ὑπὸ ἱππέων καὶ ὑπὸ περιπόλων. Ita legitur ex emendatione Fr. Porti et Leunclauii pro περιπόδων.

περίπους, v. περίπολοι.

περιπτύσσειν, *circumuenire, cingere.* A. 1, 10, 6. hostes ἔδεισαν μὴ — περιπτύξαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς διακόψειαν.

περιπτύσσεσθαι, *hostes circumdare, hostibus circumfundi.* Π. 7, 1, 13. περιεπτύσσοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

περιῤῥεῖν, *circumfluere.* A. 1, 5, 4. πόλις περιεῤῥεῖτο ὑπὸ τοῦ Μαιάνδρου κύκλῳ, *undique alluebatur.* E. 4, 1, 8. περιέῤῥει ποταμός. Cf. περιῤῥηγνῦναι.

περιῤ-

περιῤῥηγνῦναι, *disrumpere.* A. 4, 3. 7. ἐν πέδαις δεδέσθαι, αὖται δὲ αὐτόματοι περιῤῥαγῆναι, ὥσε λυθῆναι. 2 Codd. habent περιῤῥυῆναι.

περίῤῥυτος, *circumfluus, aquis circumdatus.* Πο. 1, 7. Athenarum vrbs οὐ περίῤῥυτός γε οὖσα — ἀμφιθάλασσός ἐστι.

περισκοπεῦντι O. 15, 9. legitur in marg. Steph. pro ἐπισκοπεῦντι. v. ἐπισκοπεῖν nr. 6.

περισπᾶσθαι; *sibi detrahere.* Thom. Mag. p. 70... τὸ περισπᾶσθαι, ἐπὶ τοῦ παραιτεῖσθαι, καὶ παραιρεῖσθαι, λέγουσιν ἀρχαῖοι. Π. 3, 1, 8. filius Armenii in luctu περισπάσατο τὴν τιάραν.

περισσεύειν, *superesse.* Σ. 4, 35. ὁ μὲν τάρκουντα ἔχει, καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης. Cf. περιττεύειν.

περισσὸς, *superfluus.* Π. 4, 6, 6. τὰς περισσὰς σκηνάς. Ier. 2, 2. πλεῖστα τὰ περισσὰ ἔχετε. O. 20, 1. Cf. περιττός.

περισταυροῦν, *circumuallare, munire.* A. 7, 4, 10. αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταύρωντο μεγάλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἕνεκα. E. 7, 4, 14. § 21. περιεσταύρωσαν τὸν Κρῶμνον διπλῷ σταυρώματι — ἐπολιόρκουν.

περιστανροῦσθαι, *circumuallare sua castra.* E. 3, 2, 2. στρατοπεδευσάμενοι καὶ περιστανρωσάμενοι.

περιστεραὶ, *columbae.* A. 1, 4, 9. ob religionem coluntur a Syris, np. quia Semiramis dicebatur in columbam esse mutata. v. quos laudauimus in v. ἰχθύς. Add. Voss. de theologia gentili 1, 23. p. 89. sqq. ed. Amst. 1668. fol.

περιστρατοπεδεύεσθαι, *castris et exercitu cingere, castra circum ponere.* E. 3, 1, 5. Λάρισσαν — περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει. 3, 2, 9. 4, 7, 1. c. acc. Π. 3, 1, 4. κάνεῖνον καὶ τἆλλα πάντα περιεστρατοπεδεύσατο. Ag. 1, 32. E. 3, 4, 24.

*περίστροφος, *circumactor retis, funis crassior ex tenuioribus iisque tortis confectus.* Ita Aemil. Portus. Sed Fr. Portus: *plaga e spirulis.* Scilicet est fere i. q. περίδρομος. Nam Xenophon pene idem dicit de περιστρόφοις, quod Pollux 5, 29. qui nomen περίστροφος omisit, dicit de περιδρόμοις. K. 2, 7. ἐν τοῖς ἀκροαλενίοις ἐχέτω τοὺς περιστρόφους ἀπὸ στροφίων.

περισώζειν, ¶ 1) *seruare.* e proelio, E. 4, 8,

21. στράτευμα τὸ περισωθέν. 6, 2, 14. σὺν τοῖς περισωθεῖσι τῶν στρατιωτῶν. auxilio ferendo in periculo, E. 6, 5, 38. p. 431. vos Athenienſes τὴν πόλιν Lacedaemoniorum περισώσαιτε ſocietate contra Thebanos facta. ¶ 2) *parcere victis, non in ſeruitutem redigere.* E. 2, 3, 17. p. 90. Λακεδαιμονίοις τοῖς περισώσασιν ἡμᾶς Athenienſes. §. 18. p. 97. 6, 3, 6: p. 387. ¶ 3) *abſoluere in iudicio.* E. 2, 3, 17. p. 93. κατηγορῶν ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, ἵνα αὐτὸς περισωθείη, vt *ipſe iudicium effugeret.*

περιταφρεύειν, *foſſa cingere.* Π. 3, 3, 15. ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, ſcil. χωρίῳ.

περιτείνειν, *obtendere, circum tendere.* K. 8, 7. περιτείνειν αὐτῶν ἑκάστῳ τὰ δίκτυα. Cf. Poll. 5, 36.

περιτειχίζειν, *circumuallare.* E. 1, 3, 10. τὸ Βυζάντιον ἐπολιόρκουν, περιτειχίσαντες. 5, 3, 16. §. 22. τοῦ περιτετειχισμένου κύκλου, *valli.* 7, 2, 23. ἕως περιετειχίζετο τὸ τεῖχος. h. l. videntur omnes hoſtium conatus intelligi, quibus oppidum Phliaſiorum oppugnabant, v. c. exercitus, caſtella propinqua.

περιτείχισμα, *munimentum.* E. 1, 3, 4. ἔξω τῶν περιτειχισμάτων. Intelligitur ligneus murus circa vrbem factus ab oppugnatoribus.

περιτέμνειν, *iter praecidere, intercipere.* Π. 5, 4, 4. ἅρματα περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἡλίσκετο.

περιτιθέναι, ¶ 1) *circumponere, adhibere.* Iπ. 5, 1. ἔνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται. §. 3. τὸν κημὸν τῷ ἵππῳ περιτιθέναι. 6, 8. περιτιθέναι τὸν κεκρύφαλον. 10, 10. ὁπόσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας. ¶ 2) *induere.* Π. 4, 5, 17. ἡμῶν καταγελῶητε, εἴ τι σεμνὸν ἡμῖν περιτεθείη. Leuncl. *nobis attribueretur*, np. e praeda. ¶ 3) *afferre, conciliare.* Aθ. 1, 2. ὁ δῆμός ἐστιν — ὁ τὴν δύναμιν περιτιθεὶς τῇ πόλει — τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει.

περιτίθεσθαι, *ſibi induere.* Π. 2, 4, 5. στρεπτὸν περιθέμενος, *torquatus.*

περιτρέχειν, ¶ 1) *in orbem circumcurſitare.* Videtur fuiſſe ſpecies exercitationis et ars canum. O. 13, 8. τὰ κυνίδια — καὶ περιτρέχειν, καὶ κυβισᾶν, καὶ ἄλλα μανθάνει. ¶ 2)

¶ 2) *huc illuc cursare.* E. 7, 2, 15. de iis, qui e longinquo videbant et sinebant locios ab hostibus fugari: ὥσπερ ἐπὶ θέαν περιδεδραμηκότες. Morus malebat παραδεδραμηκότες, *qui accurrerant.*

περιττεύειν, ¶ 1) *redundare, supereſſe.* Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἐπιτήδεια περιττεύοντα. Πο. 4. 7. τὸ περιττεῦον argentum κατορύττοντες. O. 7, 36. Cf. περισσεύειν. ¶ 2) *multitudine ſuperare.* c. gen. A. 4, 8, 9. ἦν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν; περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι.

περιττὸς, ¶ 1) *redundans, ſuperfluus.* Απ. 3, 6, 10. τὰς περιττὰς Φυλακὰς ἀφαιρεῖν. O. 18, 2. ἵνα μήτε οἱ ἁλοῶντες μοχθῶσι περιττὸν πόνον. Ιπρ. 8, 14. Φόβον ἀπὸ τῶν περιττῶν ἱππέων, *qui non proelio interſunt.* Επ. 1, 8. Saepe dicitur de opibus ac diuitiis, Π. 8, 2, 11. p. 488. τὰ περιττὰ χρήματα πράγματα ἔχουσιν. A. 3, 2, 18. τῶν σκευῶν τὰ περιττά. 3, 3, 1. eadem ſimpliciter dicuntur τὰ περιττά. 5, 3, 13. ἐκ τοῦ περιττοῦ τὸν ναὸν ἐπισκευάζειν, *ex reditibus agri.* 7, 6, 20. περιττὸν ἔχοντες τοῦτο ὅ τι ἐλάβετε παρὰ Σεύθου, np. dona. E. 1, 6, 7. 2, 1, 9. Απ. 3, 6, 6. δαπάνας — τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖν. c. gen. Π. 8, 2, 11. p. 487. τῶν ἀρκούντων περιττὰ, *plura quam ſufficiant.* p. 488. τὰ περιττὰ τῶν ἐμοὶ ἀρκούντων. Ιερ. 1, 19. τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν. Ιπρ. 7, 7. τοὺς περιττοὺς τῆς Φυλακῆς, *qui non in excubiis ſunt.* Cf. περισσός. ¶ 2) *multitudine ſuperans.* A. 4, 8, 9. τοῖς περιττοῖς χρήσονται. Sic Π. 6, 3, 9. τῷ περιττῷ (ſcil. τῆς Φάλαγγος) κυκλωσόμενος, *multitudine exſuperante.* ¶ 3) *numero impar.* Ιπρ. 2, 6. δεκάδαρχοι ἄρτιοι ὄντες πλείω ἴσα μέρη παρέχοιεν ἂν ἢ εἰ περιττοὶ εἶεν. v. ἄρτιος.

περιτυγχάνειν, ¶ 1) *obuiam fieri, occurrere.* A. 6, 6, 5. περιτυχὼν Ἀγασίας ἀφαιρεῖται. c. dat. E. 6, 4, 26. Lacedaemonii reuertentes περιτυγχάνουσι τῷ μετὰ Ἀρχιδάμου στρατεύματι. Απ. 3, 13, 1. Sic de iis qui incidunt in hoſtes, E. 1, 5, 11. περιτυχὼν (all. περιελθὼν) δυοῖν τριήροιν, ἔλαβεν. 2, 4, 17. 4, 8, 24. Legitur etiam ſic pro ἐπιτυγχάνειν. v. ibi nr. 1. ¶ 2) *nanciſci, reperire.* c. dat.

Απ. 2, 8, 5. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. 3, 10, 2.

περιφανὴς, *manifestus, perspicuus.* E. 7, 2, 17. ὥσγε — τὴν πίστιν διέσωζον, περιφανὲς, scil. ἐστὶ. 7, 3, 7. p. 476. προδότης τίς ἂν περιφανέστερος Εὐφρονος εἴη. Cf. Poll. 6, 206.

περιφανῶς, *manifesto.* Π. 5, 1, 10. οὕτω περιφανῶς τῶν θεῶν διδόντων ἀγαθά. A. 4, 5, 3. περιφανῶς ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. E. 6, 5, 37. 7, 3, 7. p. 475. Cf. Poll. 6, 207.

περιφέρειν, ¶ 1) *in orbem circumferre.* cibum et potum in conuiuiis, vt singuli conuiuae sumant, Π. 2, 2, 1. p. 101. τρία κρέα ἢ κῷ πλείω τὰ περιφερόμενα — μάγειρος περιφέρων — περιστων — ἀναπαλιν περιφέρειν. p. 102. τὰ περιφερόμενα ἦκε πρὸς ἡμᾶς — περιέφερε τὸ τρίτον — ὤχετο περιφέρων. (all. παραφέρων) A. 7, 3, 12. κέρατα οἴνου περιέφερον (np. οἱ οἰνοχόοι), κῷ πάντες ἐδέχοντο. Cf. περιφορά. ¶ 2) *huc illuc ferre, gestare.* v. ἀγκάλη. ¶ 3) *circumagere.* Iπ. 7, 2. ὅταν περιενέγκῃ eques in ascensu τὸν πόδα. Leuncl. *vbi pedem circumactum in alteram partem transtulerit.*

περιφέρεσθαι, ¶ 1) *circumferri, vagari.* K. 3, 5. μανικῶς περιφερόμεναι ὑλακτοῦσι περὶ τὰ ἴχνη. ¶ 2) *equo circumuehi.* Iπρ. 3, 9. ἦν ὁ ἡγούμενος — ἐν τῷ ἔξωθεν ἀεὶ κίχῳ περιφέρηται.

περιφερὴς, *rotundus, teres.* Suid: περιφερές· κύκλῳ στρογγύλον. Hesych: περιφερές· στρογγύλον. K. 4, 1. canes habeant τραχήλους περιφερεῖς. Cf. Poll. 5. 57. Leuncl. *flexiles.* Fr. Portus *teretes.* — ὑποκώλια περιφερῆ. Vterque vertit *teretes.* — πόδας περιφερεῖς. Leuncl. *rotundos.* 5, 30. lepus habet τράχηλον περιφερῆ. Poll. 5, 69. dicit στρογγύλον. Leuncl. *rotundum.* — ὀσφὺν περιφερῆ. Leuncl. *teretes.* K. 6, 15. ἴχνη περιφερῆ, *non recta, sed congyrata in orbem.* 9, 14. 11, 4.

περίφλοιος, *non delibratus, cortice munitus.* K. 9, 12. τὰς ποδοσράβας σμίλακος — μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται. §. 13.

περιφοβεῖσθαι, *pertimescere.* K. 9, 17 ceruae dicuntur περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους.

περίφοβος, *perterrefactus, pertrepidus.* A. 3, 1, 9. περίφοβος somnio, εὐθὺς

εὐθὺς ἀνηγέρθη. K. 5, 12. 9. 10.

περιφορὰ, ¶ 1) *circumlatio, miſſus ferculorum.* Poll. 6, 55. τὸ περιφέρεσθαι τὰς μερίδας περιφορὰν ὁ Ξενοφῶν ὠνόμασε. Cf. περιφέρειν. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὅπερ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς, *quod reſtabat circumferendum*, np. vt quilibet ſibi ſumeret, *qui erat miſſus vltimus.* ¶ 2) *circumactio, ambitus.* Απ. 4, 7, 5. τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα, *quae non communi et eodem coeli motu circumacta proprio ſibi motu feruntur*, i. e. planetae, v. Diog. Laert. 7, 144.

περιφορεῖσθαι, v. προφορεῖσθαι.

περιχειλοῦν, *labro circumdare, margine includere.* Iπ. 4, 4. ſtabuli aream exteriorem περιχειλώσας σιδήρῳ, ὡς ἂν μὴ σκεδαννύωνται lapides, quibus ſtratum ſit ſtabulum. Ita reſtituunt viri docti e Poll. 1, 200. pro περιχιλώσας. Sed If. Voſſius ad Catullum c. 18. p. 48. vbi plures locos collegit, e quibus conficeret, ſoleas ferreas, clauis ſuppingendas equorum vngulis, iam apud veteres vſitatas fuiſſe, Salmaſium ſecutus legi iubet περιχηλώσας. Egregie vero totum Xenophontis locum explicuit, et lectionis περιχειλώσας veritatem demonſtrauit Gesnerus in lexico ruſtico in v. *Solea.*

περιχεῖσθαι, *circumfundi, circumdare.* E. 2, 2, 13. αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολύς.

Περκώπη, *Percope.* Steph. Byz: Περκώτη, καὶ πάλαι Περκώπη, πόλις Τρωάδος. E. 5, 1, 22. Antalcidas ex Aſia in Graeciam reuertens ὁρμισάμενος ἐν Περκώπῃ.

περόνη, *fibula, os tibiae minus cum maiori per commiſſuram aliquam cohaerens, oſſis tibiae exceſſus.* Codex Falkenburg. Pollucis 1, 187. κερκὶς γὰρ ἡ κνήμη. τὴν παρακερκίδα περόνην ὁ Ξενοφῶν καλεῖ. Cf. 2, 191. Heſych: περόναι· πόρπαι, καὶ τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ. Phauor: περόνην ποτὲ μὲν ὀσοῦν ὅλον κώλου, ποτὲ δὲ ἐπίφυσιν ὀσοῦ, ποτὲ δὲ ἐπιφύσεως ἐπανάσασιν. Iπ. 1, 5. περόνη ἀποσᾶσα χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον.

Πέρσαι, ¶ 1) *Perſae.* Π. 1, 2, 1. eorum origo. 1, 3, 3. regio montoſa et equis carens. 1, 2. multitudo, forma ciuitatis, leges

leges et inſtituta praeclara, quippe inprimis ad puerorum educationem ſpectantia, qui aſſueſiunt veracitati, iuſtitiae, temperantiae. 1, 3, 2. veſtes viles. §. 15. iuſtitia. 1, 4, 26. et 28. discedentes ſe inuicem oſculantur. 7, 5, 24. εἰδὼς Πέρσας τοὺς οἴκοι κακοβιωτάτους διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα ζῶντας διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα, καὶ διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι. Cf. 5, 2, 8. vbi etiam §. 9. eorum iocandi liberalitas deſcribitur. 8, 8. recentiores Perſae degenerarunt a maiorum virtutibus. E. 4, 1, 13. ῥᾳπτὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς. Π. 4, 3, 5. et 8, 8, 9. et Αγ. 1, 28. nobiles Perſae raro pedibus incedunt, ſed equis vehuntur vel curribus. Vltimo loco et E. 3, 4, 19. dicuntur ἀεὶ ἐπ' ὀχημάτων εἶναι. Haec autem ὀχήματα fuiſſe ἅρματα, non ἁρμαμάξας, quae ἅρμασιν fuerint commodiores, affirmat Doruill. ad Charit. p. 443. A. 1, 8, 20. iidem geſtant torques et armillas. 1, 9, 2. τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐν ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται. 3, 2, 16. Perſarum feminae procerae et pulchrae. Π. 1, 2, 9. 13. et 2, 1, 2. p. 89. eorum arma. Cf. κρανέϊνος, et reliqua ſuis locis, vt γέρρον, κοπὶς, παλτὸν, τόξον etc. A. 3, 3, 6. et 3, 4, 8. Perſae ad longius interuallum ſagittas mittere poſſunt quam Cretenſes, ſed ad breuius quam Rhodii. 3, 3, 11. Ῥοδίους φασὶν ἐπίστασθαι σφενδονᾶν, καὶ τὸ βέλος αὐτῶν καὶ διπλάσιον φέρεσθαι τῶν Περσικῶν σφενδονῶν. 1, 8, 4. λέγεται τοὺς Πέρσας ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν. Π. 1, 5, 5. ratio conſcribendi exercitus. 4, 3, 3. ſqq. et 4, 5, 16. et 8, 8, 20. Cyrus primus equitatum inſtituit in Perſis. Iπ. 8, 6. eorum equi per decliuia currunt optime. Π. 7, 4, 8. tandem eorum equitatus excreſcit vsque ad τετρακισμυρίους. A. 3, 4, 5. Λάρισσαν βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅτε παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσαι, πολιορκῶν. §. 6. ἀπώλλυσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν Μῆδοι. vbi verbum ἀπώλλυσαν ſ. ἀπώλεσαν non nimis vrgendum videtur. Π. 8, 6, 10. amplitudo imperii a Cyro acquiſiti. Aπ. 2, 1, 10. Perſae dicuntur Aſiae imperium

perium habere, ſed 3, 5, 11. vocantur domini totius Aſiae et Europae vsque ad Macedoniam. Π. 2, 1, 2. p. 88. numerus exercitus in auxilium Medorum miſſi. A. 3, 2, 7. ſub Dario Hyſtaſpis contra Athenienſes expeditio. Π. 1, 6, 1. dii. 8, 3, 6. veneratio deorum. 8, 7, 1. in editis locis ac montibus ſacrificant. Cf. Hutchinſ. diſſ. p. 64. 8, 3, 7. Cyri temporibus coeperunt adorare regem. 8, 2, 6. principibus dona dantur a rege. 8, 6, 8. deſcribuntur *βασιλέως υἱὸς* et *ἀδελφὸς* et *ὀφθαλμός*. E. 3, 4, 14. dicuntur Perſae *βάρβαροι*. Π. 5, 5, 6. *τὸ Περσῶν κοινόν*. 7, 1, 8. cum emphaſi dicitur: *μέμνησο, ὅταν δέῃ σε ἀγωνίζεσθαι, ὅτι Πέρσαι οἱ θεασόμενοι ὑμᾶς ἔσονται*. De Perſarum rege, ſatrapis, homotimis, eunuchis etc. vid. ſuis locis et Hutchinſ. diſſ. Cf. Μῆδοι, et Πέρσης. ¶ 2) *Perſarum regio*. Π. 1, 3, 13. *ὅταν ἐν Πέρσαις ὦ*. 1, 5, 1. *ἀπελθὼν εἰς Πέρσας*. §. 4. *εἰς Πέρσας ἔπεμπε*. 2, 1, 1. *πάλιν εἰς Πέρσας ἀπῄει*. Cod. Guelf. *εἰς πόλιν*. §. 2. p. 89. 2, 2, 2. p. 104. *εἰς Πέρσας ἀπιών*. 3, 2, 14. *προσδεχόμενος στρατιὰν ἐκ Περσῶν*. 4, 5, 12. p. 247. 5, 1, 11. *ἐκ Περσῶν βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης*. 5, 5, 2. 7, 5, 26. p. 459. *ἐν Πέρσαις ἐπὶ τοῖς ἀρχείοις οἱ ὁμότιμοι διάγουσι*. Sic Cyrus rex dicitur proficiſci *εἰς Πέρσας*, cum non perpetuo ibi habitet, ſed modo Babylone, modo Ecbatanis, modo Suſis, Π. 8, 5, 1. ſqq. vbi parat iter. it. §. 11. ſq. vbi aduenit. 8, 7, 1. *ὁ Κῦρος ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας τὸ ἕβδομον*. Similiter Π. 1, 5, 4. *βασιλεύοντα ἐν Πέρσαις*. 2, 1, 4. *ἔχοντες τὸ ἀπὸ Περσῶν στράτευμα*. 8, 5, 12. p. 529. *ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία*. ¶ 3) Περσῶν legitur pro Θρᾳκῶν. v. Θρᾷκες nr. 1. it. pro *πεζῶν*. v. *πεζὸς* nr. 1. it. pro Περσικοῦ. v. Περσικός. it. pro *πλείσων* vel *πισῶν*. v. *πισὸς* nr. 1.

Περσεῖδαι, *Perſei poſteri*. Π. 1, 2, 1. ab his Cambyſes atque adeo Cyrus originem ducit.

Περσεύς, *Perſeus*, Iouis ex Danae filius, maritus Andromedae. Π. 1, 2, 1. ab eo Perſidae nomen habent. Cf. Herodot. 7, 61. et Apollodor. 2, 4, 5.

Πέρσης, ¶ 1) *Perſa*. A. 4, 4, 11. Πέρσης ἔφη εἶναι. Cf. Πέρσαι. ¶ 2) *rex Perſarum*. Ag. 1, 8. ὁ Πέρ-

Πέρσης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη. 2, 1. 28. 29. 7, 7. ἀποσήσεται τοῦ Πέρσου. 8, 6. 9, 1. 3. E. 5, 2, 25. 7, 1, 24. Saepe etiam vocatur Περσῶν βασιλεύς. v. βασιλ. Sed A. 2, 4, 14. ὁ Πέρσης eſt frater Artaxerxis ſpurius. ¶ 3) *legatus regis Perſarum.* E. 7, 1, 27 ὁ Πέρσης ὁ Φέρων τὰ γράμματα. ¶ 4) fere i. q. Περσικός. Π. 5, 2. 8. Πέρσης ἀνὴρ τῶν πεπαιδευμένων. 5, 5, 2. λαβὼν τοὺς Πέρσας ἱππέας Margg. τοὺς τῶν Περσῶν ἱππέας. 6, 2, 4. Πέρται ἱππεῖς. 7, 2, 1. 7, 4, 1. Ἀδούσιον, ἄνδρα Πέρσην — ἔπεμπε Πέρσην σατράπην. 7, 5, 8. Πέρσαις χιλιάρχοις. A. 3, 4, 21.

Περσίζειν, *Perſice loqui.* Intelligitur τῇ Φωνῇ. v. Βοιωτιάζειν. A. 4, 5, 23. διὰ τοῦ Περσίζοντος ἑρμηνέως.

Περσικὸς, *Perſicus.* Π. 1, 2, 3. οἱ Περσικοὶ νόμοι. §. 2. erat ἐν Περσῶν νόμοις. 1, 4, 27. Φιλοῦντας — ἀποπέμπεσθαι νόμῳ Περσικῷ. Sed §. 28. legitur: ἐν Πέρσαις νόμος ἐστίν. 3, 3, 27. τὸ Περσικὸν πλῆθος. A. 1, 8, 15. μέσον τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος. 4, 1, 1. ἑπακολουθοῦντος τοῦ Περσῶν (all. τοῦ Περσικοῦ) στρατεύματος. E. 3, 2, 12. A. 3, 4, 9. μεγάλα τὰ τόξα τὰ Περσικά ἐστιν. Cf. 4, 4, 10. 3, 4, 21. πονηρὸν νυκτός ἐστι στράτευμα Περσικόν. 4, 5, 24. ἵπποι μείονες τῶν Περσικῶν. 6, 1, 5. τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, *Perſico modo.* Deſcribitur ibi vberius. Cf. Π. 8, 4, 6. et Poll. 4, 100. Saltatio iſta Perſica vocatur etiam ὀκλασμός. Ιπ. 6, 12. ἀναβάλλειν τὸν Περσικὸν τρόπον. Ιπρ. 1, 17. In var. lect. permutatur c. πεζός. v. ibi.

Περσὶς, ¶ 1) *Perſis, Perſarum regio.* Π. 2, 1, 1. μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Περσίδος θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσιν. 8, 5, 12. p. 529. ἤν τις ἐπιστρατεύηται χώρᾳ Περσίδι. ¶ 2) *Perſica mulier.* Π. 8, 5, 11. ἔδωκε πᾶσι Πέρσαις καὶ Περσίσιν.

Περσιστὶ, *Perſice, lingua Perſica.* A. 4. 5, 8. ὁ ἑρμηνεὺς εἶπεν Περσιστί.

πέρυσι, *anno ſuperiore.* v. Poll. 1, 56 vbi ſynonymum eſt τοῦ ἐξελθόντος ἔτους, τοῦ παρελθόντος etc. Sed dicitur etiam latius, vt omnino ſit: *antehac, ante hoc tempus.* Heſych. et Phauor: πέρυσι· ὁ παρελθὼν χρόνος. Cf. Gataker. ad

ad Antonin. 10, 7. E. 3, 2, 6. ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι.

περυσινὸς, *anni superioris.* A. 5, 4, 16. ἄρτων περυσινῶν. Vbi περυσ. deest in 3 Codd. Sed v. Zeun.

Πεταλιεῖς, v. Ἐπιταλιεῖς.

πέταλον, *folium.* Suid: πέταλον· Φύλλον. Cf. Poll. 1, 237. A. 5, 4, 6. γέρρα — εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ. Laudant hunc locum Pollux 1, 134. et Suidas. K. 9, 15. πέταλα λεπτὰ, ὧν ἂν ἡ ὥρα ᾖ. Pollux 5, 34. τινὸς πόας, inquit, ἢ Φύλλων.

πέτασθαι, v. πέτεσθαι.

πετεινὰ, *aues.* Π. 1, 6, 19. p. 80. ἕλκων τὰ πετεινά. All. rectius πτηνά. Saltem Thomas Magister, πτηνὸν, inquit, λέγε. τὸ δὲ πετηνὸν, ἀδόκιμον.

πέτεσθαι (poet. Port.), *volare.* A. 1, 5, 3. τὰς ὠτίδας ἔσι λαμβάνειν. πέτονται γὰρ βραχύ. Cod. Eton. et Paris. πέτανται. Male, iudice Thoma: πέταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι.

πέτρα, ¶ 1) *saxum, mons.* Phauorin: πέτρα ἐνίοτε λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὄρος. Π. 8, 8, 9. αἱ τῶν πετρῶν σκιαί. A. 4, 2, 2. λίθοι φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας. §. 11. ἀλλόμενοι κατὰ τῆς πέτρας. 4, 7, 3. κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπαρχούσης πέτρας. §. 9. K. 9, 18. ἐὰν τραχέας τόπους — αἱ πέτραι ἔξουσι τὸν Φλοιόν. ¶ 2) *carceres.* E. 1, 2, 9. captiui ἐν λιθοτομίαις διορύξαντες τὴν πέτραν, ἀποδράντες. ¶ 3) *lapis.* A. 4, 2, 13. ἐκυλίνδουν πέτρας. 4, 7, 5. Cf. πέτρος.

*πετροβολία, *lapidatio, lapidum iaculatio.* A. 6, 6, 9. εἰ ἐγὼ πετροβολίας ἢ ἄλλου τινὸς βιαίου ἐξάρχω.

πετροβόλος, *lapides iaculans.* E. 2, 4, 8. ἐτάχθησαν πελτοφόροι τε καὶ ψιλοὶ ἀκοντισταὶ, ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ πετροβόλοι.

πέτρος, *lapis.* Moschopulus: Πέτρος, ὄνομα κύριον, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ πέτρα. Phauorin: πέτρα μὲν κοινῶς, πέτρος δὲ Ἀττικῶς. A. 4, 7, 8. οὐδεὶς ἔτι πέτρος ἄνωθεν ἠνέχθη. 7, 7, 32. φυλάττεσθαι τοὺς πέτρους. All. perperam ἐχθρούς. Nam lapidare minati erant milites. E. 2, 4, 10. p. 110. ἐς τὸ κάταντες καὶ δόρατα ἀφιέντες — καὶ πέτρους. 3, 5, 13.

πέττειν, *coquere, backen.* Π. 8, 8, 8. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν. Casaub. ad Athenae. 12, 2. p. 828. dicit esse periphra-

sin

ſin panis, et eorum omnium, quae locum panis obtinent, vt placentae. Recte. Nam Phauorinus: πέττουσα· ἀρτοποιοῦσα. καὶ πέσσουσιν· ἀρτοποιοῦσι.

πεττεύειν, *calculis ludere.* Heſych: πεττεύουσιν· κυβεύουσιν. v. Meurſ. de ludis Graecorum in v. πεττεία, et Andr. Senftleb. de alea veterum c. 13. p. 187. ſqq. Ap. 3, 9, 9. τοὺς πεττεύοντας, *aleatores.*

*πεφοβημένως, *cum timore.* E. 7, 5, 25. πεφοβημένως διὰ τῶν φευγόντων διέπεσον.

πεφυκέναι, v. φύεσθαι.

πεφυλαγμένως, ¶ 1) Ipr. 6, 2. ὅπως ἀσφαλῶς μὲν ἀποχωρήσουσι, πεφυλαγμένως δὲ ἀναπαύσονται, *cuſtodiis cincti.* ¶ 2) *caute.* A. 2, 4, 12. διέβησαν ὡς οἷόν τε μάλιστα πεφυλαγμένως.

πῆ, ¶ 1) *quorſum.* v. Thom. Mag. in v. ὅποι, et ſupra ἀποβαίνειν. ¶ 2) *quomodo.* Π. 1, 6, 12. p. 65. πυνθάνεσθαι πῇ ἔπρασσε τούτων γίγνεται. E. 4, 3, 9. διηγήσομαι τὴν μάχην, καὶ πῇ (Margg. πῶς) ἐγένετο. ¶ 3) *quatenus.* Ier. 1, 2. εἰδέναι, πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος. ¶ 4) *ubi.* E. 2, 4, 22. σκοπῶν, πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς. ¶ 5) πῇ μὲν — πῇ δὲ, *partim — partim.* A. 3, 1, 9. τὸ ὄναρ πῇ μὲν ἔπρινεν ἀγαθὸν, πῇ δὲ καὶ ἐφοβεῖτο. ¶ 6) Eſt encliticum, et ſignificat *aliquo.* Π. 7, 3, 1. προσκεκομικέναι ἐνθάδε πῃ. ¶ 7) *alicubi, aliqua ratione.* Π. 5, 2, 2. βουλόμενος ἰδεῖν, εἴ πῃ (Cod. Guelf. εἴ που) εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος. §. 12. 7, 1, 19. κατασκέψασθαι, εἴ πῃ καὶ ἄλλο τι μένοι τῶν πολεμίων. (§. 10. eſt ἤν τι που.) 7, 5, 18. p. 448. A. 4, 8, 9. ὑπὸ ἀθρόων πῃ καὶ βελῶν καὶ ἀνθρώπων συμπιπτόντων. E. 5, 2, 5. πεσόντος πῃ τοῦ κύκλῳ τείχους. Sic Π. 6, 1, 22. ἤν πῃ ἄλλῃ, *ſi qua alia ratione.* ¶ 8) *forte.* Π. 5, 4, 20. p. 321. εἰ βούλοιντο ἀθρόοι πῃ προσπεσεῖν. Poteſt etiam h. l. reddi: *ſi qua parte,* np. exercitus. Cod. Guelf. omittit πῃ. Πο. 1, 1. ¶ 9) *quodammodo.* Π. 5, 5, 10. p. 332. ἐμοὶ ἐσί πῃ ταῦτα ἀτιμίαν φέροντα. Margg. που. Cf. omnino ποῖ. ¶ 10) Legitur pro σιωπῇ. v. ibi nr. 2.

πηγὴ, ¶ 1) *fons.* A. 1, 2, 7. ποταμὸς· αἱ δὲ πηγαὶ αὐτοῦ εἰσὶ ἐκ τῶν βασιλείων.

§. 8.

§. 8. 1, 4, 10. 4, 4, 2. 4, 5, 2. In his locis omnibus pluralis legitur de vno flumine. Recte ex praecepto Thomae et Phauorini: πηγαὶ λέγονται πληθυντικῶς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ποταμῶν, οὐ πηγή. Sed de pluribus A. 3, 2, 13. πάντες οἱ ποταμοὶ, ἢν πρόσω τῶν πηγῶν ἄποροι ὦσι, προϊοῦσι πρὸς τὰς πηγὰς διαβατοὶ γίγνονται. E. 4, 2, 6. ¶ 2) Metaphorice pro *origine* et *causa*. Π. 7, 2, 5. τέχναι, ἃς πηγὰς Φασιν τῶν καλῶν.

πηγνύειν et

πηγνύναι, ¶ 1) *infigere*. K. 6, 7. πηγνύειν τὰς χαλίδας ὑπτίας. §. 9. Cf. ποιεῖν nr. 18. ¶ 2) *congelare, frigore constringere*. A. 4, 5, 3. ἄνεμος — πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους. Sic A. 7, 4, 2. ψύχος, ὥστε — τὸ ὕδωρ ἐπήγνυτο, *vt concresceret* f. *gelasceret*.

πηδάλιον, *gubernaculum*. A. 5, 1, 6. πλοῖα κατάγοιμεν — τὰ πηδάλια παραλυόμενοι. Hutch. *resolutis gubernaculis*, fortaſſis ne ſigno dato remiges etc. aufugerent.

πηδᾶν, ¶ 1) *ſaltare, ſalire*. Phauorin: πηδάω· θρώσκω, ἅλλομαι. Λ. 2, 3. πηδῆσαι καὶ ἀναθορεῖν. O. 5, 8. K. 5, 31. lepus ὅταν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ, βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. ¶ 2) *transilire*. Ιπ. 8, 5. ἐπειδὰν διαπηδᾷν ἐθιαθῇ — ὅταν μέλλῃ πηθᾷν foſſam. Cf. Phauorin. in h. v. et ſupra διαπηδᾷν.

Πηλεύς, *Peleus*. K. 1, 2. diſcipulus Chironis. §. 8. Thetis ei a diis in matrimonium datur, et nuptiae apud Chironem celebrantur. v. Doruill. ad Charit. p. 28.

πηλός, *lutum*. Thomas: ἡ πηλὸς Συρακούσιοι λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. ὁ πηλὸς γὰρ Ἀττικοί. Ita Xenophon. A. 1, 5, 7. πηλοῦ Φανέντος. §. 8. εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλόν. 2, 3, 7. E. 2, 4, 24. O. 16, 10. 19, 11. 13. 14.

πῆχυς, *cubitus*. A. 4, 7, 11. δόρυ ὡς πεντεκαίδεκα πηχῶν. quod Pierſonus ad Moerin putat factum eſſe librariorum culpa. Nam Moeris dicit: πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. Sed v. ἄνθος. Ιπ. 12, 5. τὸν ὦμον, καὶ τὸν βραχίονα, καὶ τὸν πῆχυν, καὶ τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν.

Πίγρης, *Pigres*. ¶ 1) A. 1, 2, 17. Κῦρος — πέμψας Πίγρητα τὸν ἑρμηνέα παρὰ τοὺς ϛρατηγοὺς τῶν Ἑλλήνων. 1, 5, 7. 1, 8, 8.

8. ¶ 2) i. q. Τίγρης, quocum etiam in var. lect. confunditur. v. Τίγρης.

Πίδοκος, v. Δήμαρχος.

πιέζειν, ¶ 1) *premere.* A. 3, 4, 29. τὸν θώρακα ἔχων — ὥστε ἐπιέζετο. Απ. 3, 10, 13. τῷ βάρει πιέζουσιν οἱ θώρακες. Ιπ. 6, 8. Κ. 8, 8. ἐὰν μὴ ἐν αὐτῇ τῇ χιόνι πιέσῃ ἑαυτὸν, *in niue depreſſus recubuerit.* 9, 5. ἕξει ἀτρέμα, πιέσας ὡς ἐπὶ γῆν. Intell. ἑαυτόν. §. 12. ἥλους σιδηροῦς — οἳ πιέζωσι. Huc pertinet locus Σ. 1, 11, τὸν παῖδα ἕφη πάνυ πιέζεσθαι, διά τε τὸ φέρειν μηδὲν καὶ διὰ τὸ ἀνάριστον εἶναι. Scilicet comici fere ſemper ſeruum aliquem induxerunt ſub onere ſarcinae gementem, et clamantem πιέζομαι. Philippus igitur imitatur comicos, ſed iocoſe, cum nil ferat et nil comederit. v. Caſaub. ad Athenae. 14, 1. p. 888. et ad Theophraſt. charactt. 11, 4. ¶ 2) *vexare, vrgere, in anguſtias redigere.* Π. 7, 2, 7. p. 418. πιεζόμενος ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς. Α. 1, 1, 10. πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἀντισασιωτῶν. Λ. 2, 7. ὡς μὴ ὑπὸ λιμοῦ ἄγαν πιέζοιντο. Ε. 2, 3, 18. p. 97. τῷ λιμῷ πιέσαντας μηδένα λιπεῖν, 5, 4, 56. πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Απ. 2, 5, 1. Φίλου πενίᾳ πιεζομένου. Sic ſaepe ab hoſtibus πιέζεσθαι dicuntur a) vel milites in proelio, A. 3, 4, 11. ὁδοῦ στενοτέρας οὔσης — ἅμα πιεζομένους. 4, 8, 11. ἐάν τις πιέζηται τῶν λόχων, ὁ πλησίον βοηθήσει. Ε. 2, 4, 23. μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν. §. 24. μάλα πιεσθεὶς καὶ ἀναχωρήσας. 4, 4, 10. 6, 2, 12. Similiter A. 7, 8, 11. ἐπιέζοντο ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ σφενδονῶν. et in fuga, Π. 5, 4, 3. ἦσαν μάλα πιεζόμενοι, διὰ τὸ κατατετρύχθαι ὑπὸ τῆς πορείας, vt fugere non poſſent. A. 3, 4, 17. b) vel incolae in regione, E. 4, 6, 1. πιεζόμενοι ὑπ' αὐτῶν οἱ Ἀχαιοί, πρέσβεις πέμπουσιν εἰς Λακεδαίμονα. 7, 1, 31. 7, 2, 1. 7, 4, 20. πιεζόμενοι οἱ Ἠλεῖοι ἐν τῇ ἑαυτῶν.

πιθανὸς (Portus in indice et Leuncl. ad Ιπρ. 6, 6. malunt πειθανὸς), ¶ 1) *aptus ad perſuadendum, ad fidem faciendam.* Π. 6, 4, 3. τὰ ἔργα εἶναί σοι πιθανώτερα παρεχῆσθαι τῶν λόγων, *quae plus apud te fidei mereantur.* ¶ 2) *probabilis, placens.* v. Thom. Mag. Απ. 3, 10, 3.

Digitized by Google

10, 8. pictor exprimit τὸ πιθανώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος. Bene Fr. Portus: *qui maximam vim habet ad conciliandos animos.* Minus placet Leuncl. verlio: *indolem ad ſuadendum aptisſimam.* ¶ 3) *veriſimilis.* De ſtatuis ad viuum accedentibus, Απ. 3, 10, 7. ὁμοιότερα τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα ποιεῖς φαίνεσθαι. ¶ 4) *obediens.* Suidas: πιθανούς· τοὺς εὐπειθεῖς. Ξενοφῶν Κύρου παιδείᾳ (2, 2, 3.) πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες, ὥστε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον (Xenoph. προστατ-τόμενον), πρότερον πείθεσθαι (Xenoph. πείθονται), *obſequioſi.* O. 13, 9. ἀνθρώπους πιθανωτέρους ποιεῖν λόγῳ. §. 10. Ιπρ. 6. 6. πιθανωτέρους τῷ ἄρχοντι τοὺς ἀρχομένους ποιεῖ.

πίθος, *dolium.* De prouerbio εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, O. 7, 40. vid. ἀντλεῖν.

πικρός, *amarus.* A. 4, 4, 8. ἐκ τῶν πικρῶν, ſcil. ἀμυγδάλων.

πῖλος, *ſtragula, tapes.* Poll. 7, 171. et Phauorin: πῖλος· οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ποσίν. Quae tamen interpretatio non videtur omnino et proprie pertinere ad locum Xenophonteum. Cf. interpp. ad Poll. 10, 50. Π. 5, 5, 3. Κῦρος — τῶν Μηδικῶν πίλων ὑποβάλλειν ἐκέλευεν αὐτῷ (Cyaxari), καὶ καθίσας αὐτόν.

πιμπλάναι, *implere.* c. gen. A. 1, 5, 10. διφθέρας — ἐπίμπλασαν χόρτου. K. 5. 7. ἡ γῆ τῶν μὲν (ἰχνῶν) πυκνοῦται, τῶν δὲ οὐ πίμπλαται. All. πίπλατκι. Cf. ἐμπιμπλάναι, quocum confunditur, nr. 3.

Πίνδος, *Pindus,* mons Theſſaliae. K. 11, 1. in eo ſunt maiores ferae.

πίνειν, ¶ 1) *bibere.* Π. 1, 2, 8. φέρονται κώθωνας πιεῖν, *ad bibendum.* Απ. 2, 1, 18. ὁ ἐκ τῶν διψῶν, πίοι. Π. 8, 7, 2. ἔπινεν ἡδέως. Σ. 4, 7. ἥδιον πιεῖσθε. Cf. ἡδέως. Ιπ. 2, 3. equus dicitur φαγεῖν καὶ πιεῖν. c. ἐκ, Π. 5, 3, 3. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν. A. 6, 1, 2. ἔπινον ἐκ κερατίνων ποτηρίων. All. κερατίνοις ποτηρίοις, vt intelligatur ἐν. De qua forma loquendi v. *Cuper.* obſeruatt. 2, 8. c. acc. quanquam Thomas et Moeris Attice genitiuum huic verbo addi perhibeant, Π. 6, 1, 7. πίνω τὰ τῶν πολεμίων. E.

2, 3, 24. τὸ κώνειον ἔπιε. Sic de plantis, quae a pluuia irrigantur, Σ. 2, 25. ὅταν ὅσῳ ἥδεται τοσοῦτο πίνῃ. Cf. ἀνειμένως, ἀνθοσμίας, ποτὸν, Φάρμακον. Infinitiuus πιεῖν ponitur fere pro ſubſtantiuo ποτόν. v. Raphel. ad Ioh. 4, 7. Π. 1, 3, 8. καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας. 4, 5, 1. ὄψον μὴ πέμπετε, μηδὲ πιεῖν. §. 2. ὄψον μὲν τὸν λιμὸν, πιεῖν δ' ἀπὸ ποταμοῦ. 8, 3, 16. πολλοὶ μὲν σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. E. 7, 2, 9. τὰς γυναῖκας πιεῖν φερούσας. ¶ 2) *compotare*. Poll. 6, 26. ἔπινον δὲ, ὡς οἱ νῦν τὸ συνέπινον καὶ ποτοὺς ἐποιοῦντο, Ξενοφῶν ἔφη. Π. 4, 5, 3. οἱ δὲ Μῆδοι ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο. Kühn. ad Poll. l. l. legi iubet συνέπινον. §. 4. ἀνειμένως ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. 7, 5, 10. ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς πίνουσι πρὸς φῶς πολύ. ¶ 3) Π. 3, 1, 14. Brodaeo teſte in nonnullis legitur ἐσθίειν τε καὶ πίνειν; vbi vulgo deſunt verba καὶ πίνειν, et commode abeſſe poſſunt. Nam verbo ἐσθίειν ſaepe ſimul comprehenditur verbum πίνειν. v. Fiſcher. proluſ. 12. de vitiis lexicorum N. T. p. 5. ſq.

πιπλάναι, v. πιμπλάναι.

πιπράσκειν, *vendere*. A. 7, 1, 23. ὅσις ἁλῷ, πεπράσεται. Thomas in v. πλέων· δοκιμώτερον πεπράσομαι, ἢ πραθήσομαι. Moeris: πεπράσομαι, Ἀττικῶς· πραθήσομαι, Ἑλληνικῶς. Cf. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 703. ſq. et Poll. 3, 124. E. 4, 5, 5. ἔγνω — τὰ ἄλλα πραθῆναι. 4, 8, 31. ἡ δεκάτη πεπραμένη, *elocata publicanis*. Ita legunt et explicant Leuncl. et Portus. pro πεπραγμένη. 6, 2, 9. ἐκήρυξεν πεπρᾶσθαι ὅσις αὐτομολοίη. Σ. 4, 31. Cf. ἀποδίδοσθαι, cum quo permutatur A. 7, 2, 3. et 7, 8, 3. c. gen. A. 7, 7, 16. τὸ πισεύεσθαί σε τούτων τῶν χρημάτων ὑπό σου πιπράσκεται.

πίπτειν, ¶ 1) *cadere, procidere*. Π. 1, 4, 23. τοὺς πίπτοντας in fuga vel ob vulnera, κατέκαινον. 7, 1, 16. τοὺς μὲν ὀρθοὺς — τοὺς δὲ πίπτοντας. E. 4, 3, 16. ἐπεὶ σκότος ἐγίγνετο, διὰ τὴν δυσχωρίαν ἔπιπτον. K. 9, 20. ceſſui διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι. Bochartus hieroz. P. I. 3, 17. vertit *in aquas delabuntur*. Nam antea de aquis ſermo erat. c. εἰς, Π. 1, 4, 8. ὁ ἵππος πίπτει εἰς γόνατα. c. ἐπὶ,

K. 10, 13. πίπτειν δεῖ ἐπὶ σόμα. Pollux 5, 24. κεῖσθαι πρηνῆ. c. ὑπὸ et dat. Π. 7, 1, 18. πεπτωκὼς δέ τις ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατούμενος, παίει. ¶ 2) *decidere, delabi.* c. εἰς, E. 4, 7, 7. κεραυνὸς πίπτει εἰς τὸ στρατόπεδον. 4, 5, 17. πίπτουσιν (Margg. ἐμπίπτουσιν) ἐς τὴν θάλατταν. c. ἐν, Ag. 1, 32. ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον. E. 3, 4, 24. in margg. est ἐνέπεσον. Sed ἔπεσον possit etiam explicari *perierunt.* ¶ 3) *concidere, corruere.* E. 5, 2, 5. μὴ πίπτοι ὁ πύργος — πεσόντος πη τοῦ κύκλῳ τείχους. ¶ 4) *humi iacere.* A. 4, 5, 6. καταλαμβάνει τοὺς πίπτοντας τῶν ἀνθρώπων ob famen. ¶ 5) *incidere.* A. 2, 3, 11. εἰς πολλὰ κακὰ πεπτωκότας. Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. αἰτοῦμαι et εὕρημα mauult ἐμπεπτωκότας ex Suida in v. εὕρημα. ¶ 6) *aggredi, supervenire.* c. dat. E. 3, 5, 12. λαθόντες τὸν Λύσανδρον, ἔπεσον αὐτῷ. Stephan. bene coniicit ἐπέπεσον. Cf. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 1, 2. et Schneiderus recepit ἐπέπεσον. ¶ 7) *cadere, caedi, interfici in proelio.* Hesych: πίπτωσι· φονεύωνται. Π. 1, 4, 24. τοὺς πεπτωκότας, *caesos.* A. 1, 8, 20. εἶδε Κῦρον πεπτωκότα. 1, 9, 17. 6, 4, 6. τοὺς νεκροὺς ἔνθαπερ ἔπεσον. E. 2, 4, 11. 3, 5, 15. τοὺς μετ' αὐτοῦ πεσόντας. 4, 3, 1. 4, 5, 14. 16. 4, 8, 19. §. 39. Φεύγοντες ἔπιπτον, *in fuga concisi sunt.* 5, 1, 12. 7, 5, 13. 25. c. ὑπὸ et gen. E. 7, 1, 21. Φεύγοντες ἔπιπτον — ὑπὸ τῶν ἱππέων. Sic Ouid. heroidd. 9, 36. „ne vir ab hoste cadat." et metamorph. 5, 19[illegible] „a tanto cecidisse viro." ¶ 8) In var. lect. est ἔπεσεν pro ἔπαυσεν vel potius pro ἔπαισεν. v. παύειν nr. 9. it. τρὶς πεσὼν pro προσπεσών. v. προσπίπτειν nr. 5.

Πισάται, *Pisatae.* Steph. Byz: Πίσα, πόλις καὶ κρήνη Ὀλυμπίας. — τὸ ἐθνικὸν Πισάται. E. 7, 4, 27—30. Arcadum auxilio vindicant sibi praefecturam ludorum Olympicorum, sed Arcades vincuntur. De tota hac causa v. Morus ad E. 7, 4, 28. et ad 3, 2, 22.

Πισεῖδαι et Πισίδαι et Πισσίδαι, v. Πεισίδαι.

πιστέον, v. πειστέον.

πιστεύειν, ¶ 1) *credere.* Απολ. 15. μηδὲ ταῦτα εἰκῇ πι-

πιστεύσητε τῷ θεῷ. c. ὡς, Ιερ. 1, 38. πιστεῦσαι ὡς φιλεῖται. c. dat. et inf. Π. 4. 5, 15. p. 251. ἡμῖν ἐπιστεύσατε καλῶς διαπεφυλάχθαι — καὶ πιστεύσομεν ὑμῖν καλῶς διανενεμῆσθαι. c. acc. et inf. Σ. 4, 8. κρομύων ὀζων — ἵν' ἡ γυνὴ αὐτοῦ πιστεύῃ, μὴ διανοηθῆναι μηδένα ἂν φιλῆσαι αὐτόν. 8, 17. πιστεύῃ, μήτ' ἂν — ποιήσῃ, μήτ' ἂν — γένηται, μειωθῆναι ἂν τὴν φιλίαν, *credet, ſiue — ſiue — nullo modo imminutum iri amicitiam.* Cf. ἀπιστεῖν. ¶ 2) *ſperare.* c. inf. fut. Π. 6. 4, 5. p. 392. ὠθοῦντες ἐξώσειν πιστεύσουσι, *ſe nos protruſuros eſſe* f. *protrudere poſſe ſperabunt.* Ιπρ. 3, 8. c. acc. et inf. fut. A. 7, 7, 27. πιστεύω τὸν χρόνον διδάξειν σε. ¶ 3) *fidere, certo exſpectare* de aliquo. c. dat. et inf. Π. 3, 3, 24. p. 193. οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι, *auch dieſen trauete ich es nicht zu.* Απ. 2, 6, 6. ¶ 4) *fidem habere, fidum putare.* Π. 8, 8, 2. in pactis αὐτοῖς ἐπίστευεν — πιστεύει — ἐπίστευσαν — τῇ πρόσθεν αὐτῶν δόξῃ πιστεύσαντες. A. 1. 9, 5. ἐπίστευον μὲν αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι, ἐπίστευον δ' οἱ ἄνδρες. 5, 2, 15. κατέλιπον eos militum, οἷς ἔκασος ἐπίστευεν. 7, 2, 9. E. 2, 3, 18. p. 99. 3, 1, 11. 4, 1, 11. πιστεύοντες, ὅτι (quia) καὶ ὁ Ἀριαῖος ἀποστὰς βασιλέως ἐπολέμησεν αὐτῷ. Ιερ. 6, 5. ξένοις μᾶλλον ἢ πολίταις πιστεύειν. Απ. 4, 2, 19. οὐκέτι πιστεύω οἷς ἀποκρίνομαι dicit is, qui neſcit quid reſpondeat, quia ſaepe antea coactus erat retractare dicta. Σ. 8, 18. amicitiae laus eſt πιστεύειν τε καὶ πιστεύεσθαι. c. εἰς, Πο. 2, 4. εἰς τὰς μάχας αὐτοῖς μᾶλλον πιστεύειν ἢ ἀλλοδαποῖς. Cf. nr. 6. c. τι, A. 1, 3, 16. εἰ δέ τι καὶ τῷ ἡγεμόνι πιστεύσομεν, *ſi quam* f. *ſi qua in re fidem habebimus.* Saepe πιστεύεσθαι dicuntur ii, *quibus fides habetur;* Π. 4, 2, 4. Ὑρκανίους καὶ πιστευομένους καὶ ἀρχὰς ἔχοντας. 5, 3, 9. πιστευθείς, ὡς βοηθὸς εἰσέρχεται. A. 7, 7, 16. τὸ πιστεύεσθαι, *fidem dictis tuis haberi.* Ιερ. 5, 2. c. inf. fut. A. 7, 7, 15. πιστευθεὶς ἀληθεύσειν. c. ὑπὸ, Π. 6, 1, 21. οἶμαι ἄν σε πιστευθῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων. A. 7, 6. 23. Σ. 4, 29. ¶ 5) *fretum eſſe, niti.* 1, 6, 9. πιστεύων τοῖς χρήμασι — πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις. 6, 4, 5.

5. p. 392. πιστεύοντας ἀλλήλοις. A. 3, 1, 19. πιστεύσαντες ταῖς σπονδαῖς. 5, 2, 8. 5, 4, 1. ἐπίστευον τοῖς χωρίοις. Αγ. 3, 4. Αθ. 2, 16. E. 7, 3, 7. p. 475. τίνι πιστεύων ἀπέκτεινα; ὅτι πρῶτον μὲν τῷ νομίζειν δίκαια ποιεῖν; ἔπειτα τῷ ὑμᾶς ὀρθῶς γνώσεσθαι. Ιερ. 2, 11. 4, 2. Απ. 1, 2, 55. τῷ οἰκεῖος εἶναι πιστεύων. c. dat. et acc. et inf. Π. 1, 5, 7. p. 55. πιστεύω τῇ πείρᾳ — καὶ τῇ τῶν πολεμίων ἀνοίᾳ μὴ ψεύσειν με τὰς ἐλπίδας. ¶ 6) *committere, fidei alicuius commendare ac tradere.* Π. 8, 2, 10. θησαυροῖς ἐφισάντα μισθοφόρους, τούτοις πιστεύειν. Leuncl. *fidem habere.* c. dat. perſ. et acc. rei, Απ. 4, 4, 17. τῷ δ' ἂν μᾶλλον — πιστεύσειαν ἢ ἡγεμονίαν ἢ φρουραρχίαν; Sed durius eſt paulo ante ibidem: τίνι πιστεύσειαν ἢ ἀνοχὰς — ἢ συνθήκας περὶ εἰρήνης; Vertendum enim eſt: *cui in faciendis induciis et pactis fidem habeant?* Quare Ern. poſt εἰρήνης malebat addere ποιήσαντι vel ſimile verbum. Sed rectius intelligitur εἰς. v. nr. 4. Σ. 8, 36. ταῦτα πάντα τῷ ἐρασμίῳ πιστεῦσαι. Interdum additur inf. pene παρέλκων, niſi πιστεύειν explices *confidere, fiduciam ponere.* Απ. 4, 4, 17. τίνι δ' ἄν τις μᾶλλον πιστεύσειε παρακαταθέσθαι ἢ χρήματα ἢ υἱοὺς ἢ θυγατέρας; Ad infinitiuum ſuppleri poteſt ὥστε αὐτῷ. Sic Σ. 8, 36. τῷ παιδὶ — τις πιστεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα ἢ χαριτας παρακατατίθεσθαι. ¶ 7) *perſuaſum ſibi habere, ſibi conſcium eſſe.* E. 2, 4, 14. ὅσοι ἐπίστευον μηδὲν ἠδικηκέναι. Απ. 1, 1, 5. οὐκ ἂν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. ¶ 8) Dicitur de eo, qui nil veretur, qui optima quaeque ſperat. A. 1, 9, 5. πολέμιος — σπεισαμένου Κύρου ἐπίστευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν, *non verebatur ne quid* etc. Αγ. 3, 5. ¶ 9) In var. lect. permutatur c. σπένδεσθαι. v. σπένδ. nr. 2.

Πιστίας, *Piſtias*, θωρακοποιός. Videtur eſſe idem, qui ap. Athenae. 4, 20. Πίστων vocatur. Απ. 3, 10, 9. lqq. Socrates de eius arte cum eo differit.

πιστικὸς, v. πιστὸς nr. 5.

πίστις, ¶ 1) *fides qua quis aliis fidit.* Ιερ. 4, 1. πίσεως ἐλάχιστον μετέχει — ἄνευ πίσεως τῆς πρὸς ἀλλήλους — ποία ἀνδρὶ καὶ γυναι-

γυναικὶ τερπνὴ ἄνευ πίσεως ὁμιλία; ¶ 2) *fides qua dictis aliorum creditur.* Π. 1, 6, 16. τὴν αὐτοῦ παρόρμησιν — ὡς μάλισα ἐν πίσει διασώζειν, *nunquam mentiendo praestare vt adhortationibus credatur.* ¶ 3) *veritas*, vel *securitas.* A. 3, 3, 4. Τισσαφέρνους τις οἰκείων παρηκολούθει πίσεως ἕνεκα, *ne falleret.* E. 2, 2, 10. πότερον ἐξανδραποδίσασθαι βουλόμενοι ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, ἢ πίσεως ἕνεκα, *ne esset quod timerent sibi ab Atheniensibus.* Morus: *ne amplius diffidendum esset Atheniensibus.* ¶ 4) *promissum.* Π. 8, 8, 2. ὅρκους — δεξιὰς — πολλοὶ ἄλλαις πίσεσιν ἐξαπατηθέντες. E. 7, 1, 32. ἐγὼ ὑμῖν ταύτην τὴν πίσιν δώσω. Ita Welf. e margg. edidit pro σώσω. c. λαμβάνειν, A. 1, 2, 26. οὐ πρότερον ἰέναι — πρὶν πίσεις ἔλαβε. Fortaſſis intelligendi ſunt obſides. Nam πίσις omnino eſt *argumentum quod fidem facit aliis.* E. 3, 4, 5. ἔξεσί σοι τούτων πίσιν λαβεῖν — ἢ μὴν ἡμᾶς μηδὲν ἀδικήσειν. Id in ſequentibus fit iureiurando. Sic Π. 7, 1, 21. ἔδοσαν πίσιν καὶ ἔλαβον, *vltro citroque fidem dederunt et acceperunt.* c. διὰ, A 3, 2, 4. στρατηγοὺς, οἳ διὰ πίσεως αὐτοῖς ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν, *accepta fide, promiſſa incolumitate.* ¶ 5) *pactum, foedus.* E. 1, 3, 3. πίσεις πεποιημένος. *pace conſtituta* cum Bithynis. §. 8. τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίσεις ἐποιήσαντο, *priuato foedere amicitiam iunxerunt.* 2, 3, 17. p. 91. ἄρξας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίσεως καὶ φιλίας.

πιστὸς, ¶ 1) *fidus, fidelis.* Π. 3, 3, 29. οἱ βασιλεῖς σὺν τοῖς πιστοτάτοις — ἐμάχοντο. 4, 2, 4. ὡς φίλως καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. 5, 2, 11. ἄνδρες φίλοι, σὺν ὑμῖν ὡς πιστοῖς βουλευόμενος. 6, 1, 18. v. xor πιστὴ ἦν τῷ ἀνδρί. §. 23. ἦξειν πιστότερον σοι φίλον. 7, 3, 2. de mortuo: ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή. 8, 7, 3. p. 545. disputatur in hanc ſententiam, πιστοὺς non naſci, ſed fieri. A. 1, 6, 8. ἐμοὶ καὶ Φίλος καὶ πιστός. 1, 8, 1. ἀνὴρ Πέρσης, τῶν ἀμφὶ Κῦρον πιστός. All. πιστῶν, ſcil. τις. 2, 5, 9. οἳ ἦσαν Κύρῳ πιστότατοι. 3, 3, 1. καὶ Κύρῳ πιστὸς ἦν — καὶ νῦν ὑμῖν εὔνους. E. 2, 3, 17. p.

p. 90. 7, 1, 34. τῶν ξένων πισούς τινας εὖ ποιῶν ἐποιήσατο. Sic A. 1, 5, 15. in tribus codd. (v. Zeun.) legitur σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πισῶν, vt iam coniecerat Abreſch. in auctar. dilucc. Thucyd. p. 363. pro πλείσων, quod Hutch. mutauerat in Περσῶν. Cf. ἀνήρ. ¶ 2) *fidem* ſ. *pacta ſeruans.* Ag. 3, 5. καλὸν κτῆμα — ἀνδρὶ στρατηγῷ, τὸ ὅσιόν τε καὶ πιστὸν εἶναι. E. 2, 3, 17. p. 92. ¶ 3) *fide dignus.* Ag. 3, 2. τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον. ¶ 4) *certus, cui fides habetur.* Π. 5, 4, 1. πέμπει τινὰ τῶν ἑαυτοῦ πιστῶν. §. 18. 6, 1, 22. p. 355. ἵνα καὶ ἐκείνοις πιστότερος ᾖς, *quo maiorem etiam illi tibi fidem habeant.* A. 1, 6, 3. 2, 5, 3. p. 114. 7, 2, 16. πιστότατος ἑκάστῳ, *quibus ſinguli duces maxime fidunt.* E. 4, 4, 8. Σ. 4, 31. πιστὸς τῇ πόλει γεγένημαι. §. 29. erat πιστεύεσθαι ὑπὸ τῆς πατρίδος. Sic A. 7, 2, 16. εἰ βούλει πιστοτέραν εἶναι τὴν πρᾶξιν, *ſi vis rem pactam maiori fide agi.* ¶ 5) *ad perſuadendum aptus, fidem faciens.* Π. 1, 6, 10. p. 62. λόγους πιστοτέρους. All. πιστικωτέρους. Sed Steph. et Hutch. dicunt rectius eſſe πειστικωτέρους, Leuncl. πειστοτέρους. Zeunius praefert πιστικωτέρους, et eandem vim ait ſubiectam eſſe nomini per ſimplex ῑ ſcripto, quam per ει. Cf. Zeun. ad Π. 1, 2, 12. Sane etiam ap. Poll. 2, 21. eſt πιστικὸς ῥήτωρ, vbi Salmaſ. mauult πειστικός. E. 5, 3, 15. οὐ πιστεύσαι τοῖς λόγοις — ἀλλ' ἔργου τινὸς πιστοῦ δεῖν, *quod fidem facere poſſit.* ¶ 6) *obediens.* Heſych: πιστός· εὐπειθής. E. 2, 4, 20. ἐγίγνωσκον Λακεδαιμονίους βουλομένους τὴν τῶν Ἀθηναίων χώραν οἰκείαν καὶ πιστὴν ποιήσασθαι. Leuncl. vult πειστήν. Morus πιστὴν vertit *fide ſociali iunctam.* ¶ 7) πιστὸν, *fides*, i. e. *fidei pignus* ſ. *argumentum.* v. Weiſten. ad Act. 13, 34. Π. 4, 2, 4. ἔχετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν (all. διδάσκον) ὡς ἀληθεύετε. v. διδάσκειν nr. 12. Sed ſaepiſſime reperitur pluralis, et intelligitur ¶ a) *iusiurandum*, vt Π. 4, 2, 4. σὺ ἡμῖν θεῶν τε πιστὰ ποίησον, καὶ δεξιὰν δός, *deos in fidem obteſtare.* 7, 4, 2. πιστὰ ἠξίου γενέσθαι, i. e. δίδεσθαι, in tradenda vrbe. A. 2, 2, 5. τὰ πιστὰ ἐγένε-

το in foedere iciendo. c. διδόναι, E. 2, 4, 16. πισὰ δόντες — ἰσοτέλειαν ἔσεσθαι. 6, 1, 6. τὰ πισὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. ſequente ἢ μὴν, Π. 4, 2, 4. τὰ πισὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἢ μὴν — χρήσεσθαι. c. λαμβάνειν, A. 7, 4, 17. victi victorem τὰ πισὰ λαμβάνειν ἐκέλευον. E. 3, 5, 1. πειρᾶσθαι πισὰ τὰ μέγιστα λαμβάνοντα, *ſanctiſſimo iureiurando ipſi praeſtito.* it. ſequente ὡς et acc. E. 6, 5, 28. τοῖς Εἵλωσιν — τὰ πιστὰ λαμβάνειν ὡς ἐλευθέρους ἐσομένους. et ἢ μὴν, A. 2, 3, 13. πισὰ λαβεῖν παρ' ἡμῶν, ἢ μὴν παρέξειν. In ſequentibus explicatur per ὀμόσαι. E. 7, 1, 30. c. vtroque verbo, A. 1, 6, 7. πισὰ πάλιν ἔδωκάς μοι καὶ ἔλαβες παρ' ἐμοῦ ad aram Dianae. E. 3, 2, 14. ἂν ταῦτα δέῃ ποιεῖν, πισὰ καὶ ὁμήρους δοτέον καὶ λῃπτέον. In edd. vett. deeſt καὶ ante ὁμήρους, vt hoc nomen per appoſitionem ſit additum. Sed Moro et Schneidero nomen ὁμήρους videtur gloſſema eſſe nominis πισά. Alii πισὰ iungunt cum ποιεῖν. 5, 4, 2. 7, 3, 7. p. 476. c. ἐπὶ, Π. 3, 2, 11. ἀμφότεροι — ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον τὰ πισά. A. 5, 4, 5. c. μὴ, A. 3, 2, 3. ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πισὰ, μὴ προδώσειν. ¶ b) *obſides.* Π. 4, 2, 7. τοὺς ὁμήρους ἀγάγωμεν, ἵνα καὶ σὺ ἔχῃς τὰ πισὰ παρ' ἡμῶν πορεύῃ. — ἔχομεν πάντες τὰ πισὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς καὶ χερσίν. ¶ c) alia varii generis, vt Π. 3, 1, 15. ἔξεσι — ἐχυρὰ κατέχειν, καὶ ἄλλο ὅ τι ἂν βούλῃ πισὸν λαμβάνειν. 5, 3, 8. πισὰ αὐτῷ οὐκ ἂν μείζω οὔτε εἴποις ἂν, οὔτε δείξαις ὧν αὐτὸς συ τυγχάνεις παρ' ἡμῶν εἰληφώς. 6, 1. 21. ἐν τῶν πισῶν ἔσαι τὸ δοκεῖν ἐκπεφευγέναι. A. 4, 8, 5. ἠρώτων εἰ δοῖεν ἂν τούτων τὰ πισὰ — δοῦναι καὶ λαβεῖν — διδόασιν οἱ Μήκρωνες βαρβαρικὴν λόγχην, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκείνοις Ἑλληνικήν. ταῦτα γὰρ ἔφασαν πισὰ εἶναι. θεοὺς δὲ ἐπεμαρτύραντο ἀμφότεροι. §. 6.

πιστότης, *fidelitas, fides.* A. 1, 8, 20. θεράπων — ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. E. 4, 8, 4.

πιστῶς, *fideliter.* Ag. 6, 4. Φάλαγξ διὰ τὸ Φιλεῖν τὸν ἄρχοντα πισῶς παροῦσα. Ipp. 8, 21. Φρονίμως καὶ πισῶς — παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Sed Ier. 4, 2. πισῶς πρός τινας ἔχειν eſt *quibusdam fidem*

dem habere, non diffidere. In ſequentibus eſt πιϛεύειν.

Πιταλιεῖς, v. Ἐπιταλιεῖς.

Πίτις, *Pitis.* E. 1, 6, 1. Πίτιος ἐφορεύοντος anno decimo et anno vigeſimo ſeptimo belli Peloponneſiaci, vt apparet ex 2, 3, 7. vbi tamen vocatur Πιτύας.

πίττα, *pix.* Π. 7, 5, 9.

Πιτύας, *Pityas.* v. Πίτις.

πίτυς, *pinus.* Heſych: πίτυς· δένδρον ἐμφερὲς πεύκῃ. Suid: εἶδος δένδρου κωνοφόρου, ἡ παρ' ἡμῖν ϛροβύλα. Deinde laudat locum A. 4, 7, 4. χωρίον — δαϛὺ πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις.

πίων, *pinguis.* Ag. 1, 28. πίονας (E. 3, 4, 19. eſt μαλακοὺς) καὶ ἀπόνους.

πλάγιος, ¶ 1) *transuerſus, obliquus.* Π. 7, 1, 8. τὰ πλάγια κέρατα. Sed h. l. in aliis deeſt vel πλάγια vel vtrumque nomen. §. 13. πλαγίους λαβὼν τοὺς πολεμίους. Leuncl. *hoſtes aggreſſus ex obliquo.* Ag. 2, 3. et E. 4, 3, 4. O. 11, 17. ἱππασάμην ἱππάσιαν — οὔτε πλαγίου, οὔτε κατάντους — ἀπεχόμενος. 19, 9. πότερα — τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς — ἢ καὶ πλάγιόν τι — ὥϛε κεῖϑαι ὥϛπερ γάμμα ὕπτιον. Ιπ. 3, 7. 8, 1. τρέχειν καὶ πρανῆ, καὶ ὄρεια, καὶ πλάγια. K. 5, 32. c. εἰς, A. 1, 8, 7. δρέπανα — εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα. ¶ 2) πλάγιον, *latus.* Ιπ. 6, 5. ἔξεϛι τῷ ἵππῳ καθ' ὁποτέραν βούληται τῶν πλαγίων κακουργεῖν. c. εἰς, Ιπ. 12, 12. καὶ εἰς τὸ ἀντίον καὶ εἰς τὰ πλάγια, *a latere.* K. 4, 4. c. ἐκ, Ιπ. 6, 3. ἐκ πλαγίου τις προσιὼν equum. §. 6. ἐκ πλαγίου ἐϑιϑεὶς ὁ ἵππος παράγεϑαι, i. e. *ita vt ducens non a fronte equi ſit.* Cf. κατευϑὺ et παρήκειν. Speciatim de *latere agminis* vel *aciei*, Π. 5, 2, 1. ὅϛις φαίνηται — πρόϑεν, ἢ κατὰ πλάγια ἔξω τῶν ἐν τάξει ἁλίσκηται, *qui non ſeruat ordines.* 7, 1, 4. κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων τοῦ ἡμετέρου ϛρατεύματος. §. 8. 9. c. εἰς, A. 3, 4, 7. τὰς τάξεις εἰς τὰ πλάγια παρεγγυῶν. 6, 3, 9. c. ἐκ, Π. 4, 1, 8. p. 206. οἱ μὲν ἐκ πλαγίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἑτέρου πλαγίου. 7, 1, 10. τοὺς ἐκ πλαγίου. E. 4, 4, 15. 6, 5, 26. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πλαίσιον, v. ibi.

πλαγιοῦν, *in obliquum flectere.* Ιπ. 7, 16. ἤνιϛα χρὴ τὸν ἵππον πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ, ὡς ἤνιϛα δ' αὐτὸν πλαγιοῦϑαι. Cf. Poll. 1, 205.

πλαί-

πλαίσιον, ¶ 1) *agmen formae quadratae, sed oblongae.* Helych: πλαίσιον· ἡ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξις. Schol. Thucyd. 6. 67. ἐν πλαισίῳ· ἐν τετραγώνῳ σχήματι. Sed accuratius Arrianus tact. p. 69. πλαίσιον ὀνομάζεται, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἐν ἑτερομήκει σχήματι. Π. 5, 3, 16. p. 299. τοξότας τοῦ ἑαυτῶν πλαισίου. MS. Leid. ap. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 720. habet τοὺς ἑ. πλαγίους, vt MS. Guelf. A. 1, 8, 6. ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἐπορεύετο. 3, 2, 24. 7, 8, 9. Ag. 2, 2. et E. 4. 3, 2. ἦγεν ἐν πλαισίῳ τὸ στράτευμα. ¶ 2) Arrianus l. l. verbis modo allatis addit haec: πλινθίον δὲ, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι αὐτὸ τοῦτο πράξῃ, ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ. Eadem fere exscripta sunt a Suida et Phauorino in v. πλινθωτόν. Igitur πλαίσιον ἰσόπλευρον est *agmen militum formae admodum quadratae.* A. 3, 4, 11. πλαίσιον ἰσόπλευρον πονηρὰ τάξις πολεμίων ἐπομένων. — τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου. Idem intelligendum videtur §. 14. 17. 26.

πλανᾶσθαι, ¶ 1) *vagari, errare incerta via.* Π. 2, 8, 17. p. 138. οὐχ ἡγεμόνας ἔχων πλανᾷ, ὅπη τὰ θηρία ὑφηγῆται. 4, 5, 7. πορευόμενοι διαχιζομένων ὁδῶν — ἐπλανῶντο. A. 1, 2, 25. οὐ δυναμένους εὑρεῖν — τὰς ὁδοὺς, πλανωμένους ἀπολέσθαι. 5, 1, 4. μὴ πλανᾶσθαι, *non ab exercitu huc et illuc vagari singulos.* Ip. 4, 4. K. 5, 6. lepores μετ' ἀλλήλων πλανώμενοι. 8, 3. ¶ 2) *incertis gressibus incedere.* K. 7, 4. de catulis iam primum incedentibus: ἐπειδὰν δὲ ἤδη πλανᾶται τὰ σκυλάκια. De iisdem Nemesianus cyneget. v. 170. *cum — infirmosque pedes et crura natantia ponunt.* ¶ 3) Metaphorice Π. 1, 3, 4. πολλούς τινας ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, i. e. *manus extendentes ad multas patinas in mensa appositas.* ¶ 4) *aberrare a via.* K. 7, 11. ἐὰν πλανηθῶσιν canes ἐν τῷ κυνηγεσίῳ δι' ἀπειρίαν. ¶ 5) *aberrare a scopo, a consilio.* A. 7, 7, 14. τῶν ἀπίσων ματαίους καὶ ἀδυνάτους καὶ ἀτίμους τοὺς λόγους πλανωμένους, ut. quatenus iis nulla fides habetur.

πλανητέον, *passim ire oportet.*

portet. Λ. 9, 5. hominem ignominia notatum λιπαρὸν οὐ πλανητέον in publico.

πλανήτης, ¶ 1) *vagus.* c. ἐπὶ, K. 5, 17. lepores ἐπὶ πάντας τοὺς τόπους πλανῆται. Leuncl. *qui omnibus locis oberrant.* Intelliguntur lepores, qui vehementi Veneris appetentia ad femellas ineundas per varia loca vagantur, atque adeo peregrini. v. Gail. ad K. 3, 8. p. 113. fq. ¶ 2) *ſtella erratica, planeta.* Απ. 4, 7, 5. πλανήτας τε καὶ ἀσαθμήτους ἀστέρας γνῶναι. Cf. Heſych.

πλάνος, *error, aberratio a via.* v. interpp. Thomae Mag. p. 717. fq. K. 3, 6. canes κύκλοις πολλοῖς χρώμεναι καὶ πλάνοις. Pollux 5, 63. habet κύνας πλανήτιδας.

πλαστικὸς, *fingendi peritus.* Σ. 4, 21. πλαστικὸς ἢ ζωγραφικός.

πλαστὸς, *fictus, adulterinus.* Αγ. 1, 38. οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχοντο.

Πλαταιαὶ, *Plataeae,* vrbs Boeotiae. E. 5, 4, 10. 14. 15. amica eſt Lacedaemoniis. §. 48. ἐν ταῖς Πλαταιαῖς. 7, 1, 24. Thebani regem Perſarum in pugna ἐν Πλαταιαῖς adiuuerant.

Πλαταιεῖς, *Plataeenſes.* E. 5, 4, 10. caeduntur a Thebanis. 6, 3, 1. et §. 4. p. 382. eiiciuntur ab iisdem e Boeotia. Cf. Diodor. Sic. 15, 46.

πλάτανος, *platanus.* E. 7, 1, 26. τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον regis Perſarum. De ea vid. Fr. Iunius de pictura vett. 3, 11. p. 288. et interpp. Herodoti 7, 27.

πλάτος, ¶ 1) *latitudo.* Π. 7, 5, 5. ποταμὸς — πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο σάδια. O. 19, 2. Ιπρ. 3, 6. Acculatiuus omiſſa praepoſitione κατὰ, O. 19, 3. τὸ πλάτος τινὰ (βόθυνον) τριπόδου πλέον εἶδες, *latitudine.* ¶ 2) *craſſities.* A. 5, 4, 18. παῖδας — ἴσους τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος.

πλάττειν, ¶ 1) *formare.* Ιπρ. 6, 1. οὐδὲν ἄν τις δύναιτο πλάσαι — εἰ μὴ ἐξ ὧν γε πλάττοιτο παρασκευατμένα εἴη. ¶ 2) *fingere, mentiri, comminiſci.* Απ. 2, 6, 37. πλάσας τι εἰπεῖν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ. Paulo poſt eſt ψευδόμενος.

πλάττεσθαι, *fingere, comminiſci.* A. 2, 6, 13. ἠγάλλετο τῷ πλάσασθαι ψευδῆ.

πλατύνειν, *dilatare.* Π. 5, 5, 10. p. 335. τί γὰρ ἐμοὶ

ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γῆν (fines regni) πλατύνεσθαι;

πλατυντέον, *exporrigere oportet.* De acie, Ιπρ. 4, 3. ἦν διὰ σενῶν ὁδῶν — εἰς κέρας ἡγητέον, ἢν δὲ πλατείαις ὁδοῖς — πλατυντέον τῆς Φυλῆς ἑκάσης τὸ μέτωπον.

πλατὺς, ¶ 1) *latus.* Π. 6, 1, 17. ἄξοσι μακροῖς — ἧττον γὰρ ἀνατρέπεται πάντα τὰ πλατέα. 6, 4, 1. 7, 5, 5. ὀρύττειν τάφρον ὡς πλατυτάτην. Ιπ. 1, 7. equi σέρνα πλατύτερα. (Poll. 1, 190. σέρνα πλατέα.) §. 12. ὀσφὺς — πλατυτέρα καὶ βραχυτέρα. §. 18. τὰ ἰσχία πλατέα. §. 14. μηροὺς — ἅμα πλατέα τῇ γραμμῇ διωρισμένους. Rectius ediderat Welsius πλατεία. K. 4, 1. canes habeant σήθη πλατέα, (Pollux 5, 57. vocat εὐρύτερα.) et μέτωπα πλατέα. 5, 30. leporis πόδας τοὺς ὄπισθεν — πλατεῖς. (Cf. Poll. 5, 70.) 6, 1. Cf. ὁδός. ¶ 2) *late patens, amplus.* E. 6, 1, 4. p. 360. πλατυτάτης οὔσης τῆς Θετταλίας. Sic πλατὺ, scil. χωρίον, Αγ. 2, 24. εἰς μὲν τὸ πλατὺ ἐξιὼν — ἐν δὲ τοῖς σενοῖς, *in campum.* c. gen. E. 4, 5, 8. τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. ¶ 3) *crassus.* A. 5, 4, 16. κάρυα — τὰ πλατέα. Sed Hutch. *latae.* v. κάρυα.

πλατύτης, *amplitudo corporis, magnitudo.* Π. 1, 4, 11. ὑπὸ τῆς πλατύτητος οὐδὲ ἁμαρτεῖν οἷόν τε ἦν αὐτῶν, πρ. τῶν θηρίων.

Πλάτων, *Plato.* Eius mentio est Απ. 3, 6, 1. vbi Socrates Glauconi fauisse dicitur propter Platonem. v. ad h. l. Ernest. et Hindenb. qui recte ostendit, Platonem intelligi etiam Επ. 1, 7. sq. quamuis non nominatum. Cf. Diog. Laert. 3, 34.

πλέγμα, *rete.* Π. 1, 6, 19. p. 75. δουλοῦν ὡς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι.

πλεθριαῖος, *magnitudinem plethri habens,* i. e. *centum pedum.* v. πλέθρον. Π. 7, 5, 6. Φολνιξι οὐ μεῖον ἢ πλεθριαίοις. Phauorinus in v. πλέθρα· Ξενοφῶν φησι, πλεθριανοὺς Φοίνικας φύεσθαι ἐν Βαβυλῶνι. A. 1, 5, 4. ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον. 1, 7, 12. 4, 6, 3.

πλέθρον, *plethrum, mensura centum pedum,* qua Graeci in dimetiendis interuallis vtebantur. Suid: πλέθρον· — πλεθριαῖον διάσημα. ἔχει δὲ τὸ πλέθρον πόδας ρ'. Iam cum

cum Latinis non in vſu eſſet nomen *plethrum*, verterunt illud in rebus Graecis narrandis ſimili nomine *iugerum*, quamuis non ſatis apto. Nam iugeri menſuram ducentos et quadraginta longitudinis pedes eſſ. dimidioque in latitudinem patere, diſerte dicit Quintil. 1, 10, 42. Iugerum autem poſuerunt pro πλέθρῳ Plinius H. N. 36, 12. collato Herodoto 2, 125. Lucretius 3, 1001. Virgilius Aen. 6, 596. et Ouidius met. 4, 457. coll. Homer. Odyſſ. λ, 576. aliique. Sic contra Graeci in exponendis rebus Romanis πλέθρον dixerunt pro iugero. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 1. qui etiam illud bene explicuit, quod πλέθρον ab eodem Suida, a Timaeo, Moeride et Phauorino, vt a Scholiaſte Platonico in Siebenkeeſii anecdotis graecis p. 40. exponitur τὸ τοῦ ϛαδίου ἕκτον μέρος. A. 3, 4, 5. πυραμὶς, τὸ μὲν εὖρος ἑνὸς πλέθρου, τὸ δὲ ὕψος δύο πλέθρων. 4, 3, 4. ὄχθαι — τρία ἢ τέτταρα πλέθρα ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀπεῖχον. Ag. 2, 10. et E. 4, 3, 10. ἡνίκα δὲ ἀπεῖχον ἀλλήλων ὅσον ϛάδιον — ὡς δὲ τριῶν ἔτι πλέθρων ἐν μέσῳ ὄντων. E. 3, 4, 13. 7, 1, 8. Saepe adhibetur in menſura fluuiorum, vt A. 1, 2, 5. ποταμόν. τούτου τὸ εὖρος δύο πλέθρα. §. 23. ποταμὸς, εὖρος δύο πλεθρων. Cf. εὖρος et ὕψος.

πλεῖν, ¶ 1) *nauigare*. Π. 8, 1, 9. οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον, ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. A. 5, 6, 5. ἡμεῖς ἂν πλέοιμεν· εἰ δὲ μέλλοιμεν — πλεύσεσθαι. E. 5, 1, 6. ἔπλει ἐκεῖσε. §. 15. πλευσωμεν ἔνθα θεὸς ἐθέλοι. 6, 2, 23. πλεύσας ἔνθα ἦσαν αἱ πολεμίαι τριήρεις. c. acc. E. 4, 8, 6. τὴν θάλατταν πλεῖν. 5, 1, 13. c. ἐν, Π. 6, 1, 11. τῶν ἐν πελάγει πλεόντων. A. 5, 1, 6. ἐν ἀφθονωτέροις (πλοίοις) πλευσούμεθα. 5, 7, 5. ἐν ἑνὶ πλοίῳ πλευσοῦμαι. Cod. Par. πλεύσομαι. Sane πλευσοῦμαι eſt forma Dorica. Cod. Eton. πορεύσομαι. Aθ. 1, 13. πλέων ἐν ταῖς ναυσίν. O. 20, 28. c. εἰς, E. 1, 1, 8. ἔπλευσεν ἐς Πάριον. §. 14. 1, 2, 3. 9. 1, 3, 1. 1, 4, 4. 10. 1, 5, 1. 1, 6, 26. 2, 1, 13. 2, 3, 17. p. 93. ἐς τἀναντία πλέοιεν. 4, 8, 7. ἔπλευσε διὰ νήσων εἰς Μῆλον. §. 22. 23. 26. 27. 5, 1, 4.

1, 4. §. 6. ἔπλευσεν ἐς Ἔφεσον. 6, 2, 3. 21. et hostiliter, E. 1, 2, 2. ἔπλευσε ἐς Πύγελα καὶ τὴν χώραν ἐδήου. §. 4. ὡς ἐς Ἔφεσον πλευτούμενος — ἐς Ἔφεσον ἔπλευσε. 3, 4, 3. Ἀγαμέμνων ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει. 5, 1, 16. ἔπλει εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀθηναίων. 6, 2, 26. εἰς Κεφαλληνίαν πλεύσας χρήματα ἐπράξατο. c. ἐπὶ et gen. E. 1, 2, 8. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου. 6, 2, 7. ἐπὶ νήσων πλεύσας. c. ἐπὶ et dat. E. 4, 8, 24. πλέοντι μετὰ δέκα τριηρῶν ἐς Κύπρον ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τοῦ Εὐαγόρου — τοὺς πλέοντας ἐπὶ τῷ ἐκείνου πολέμῳ. c. ἐπὶ et acc. Aθ. 1, 16. πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε. E. 1, 5, 10. ἐς Σάμον ἔπλευσεν ἐπὶ τὸ ναυτικὸν, vt reciperet classem et reficeret. 1, 6, 25. πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς auxilio. 6, 2, 15. ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν πλέων, vt praelium nauale committeret. O. 20, 27. οἱ ἔμποροι — πλέουσιν ἐπ' αὐτὸν (σῖτον). ad emendum. c. ἐπὶ, contra, E. 1, 1, 7. πλεῖν ἐπ' αὐτοὺς ναυσὶν ἐξήκοντα. §. 13. ἔπλεον ἐπὶ Κύζικον, vt oppugnarent. 1, 6, 8. §. 20. ἔπλει ἐπὶ τὰς Ἀργινούσας, vt hostes aggrederetur. 1, 7, 3. §. 10. p. 58. 59. 2, 2, 1. 5, 1, 16. ἔπλει δώδεκα τριήρεις ἔχων ἐπὶ πολλὰς ναῦς κεκτημένους. §. 17. 5, 4, 66. ¶ 2) *nauigandi facultatem habere.* A. 7, 6, 26. πλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε πάλαι. ¶ 3) *nauigando transire.* Π. 6, 1, 11. τὸ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου καταλείπουσι, *eam maris partem, quam nauigando iam transierant.* ¶ 4) πλεῖν dicuntur ipsae naues. v. Masuicius ad Polyaen. strateg. 4, 2. p. 324. et Markland. ad Maxim. Tyr. diss. 22. p. 692. A. 1, 7, 12 διώρυχες — πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς, *agi possunt.* E. 6, 2, 8. εἴ που τις ναῦς περὶ τὴν Ἀττικὴν ἔπλει, *oram Atticae legebat.* O. 8, 12. c. aduerb. E. 1, 6, 11. ἔφευγε ταῖς ναυσὶν εὖ πλεούσαις, *expeditis.* §. 13. τῶν νεῶν τὰς ἄριστα πλεούσας δύο. §. 22. χεῖρον ἔπλεον — διὰ τὸ βέλτιον πλεῖν. 2, 3, 18. p. 97. δύο τριήρεις εὖ πλεούσας παρεῖχετο. 5, 1, 24. τὰς βραδύτατα πλεούσας ναῦς ταῖς ἄριστα πλεούσαις κατειλήφει. 6, 2, 15. ἄμεινον τὰς ναῦς πλεῖν ἐποίει. O. 8, 8. τριήρης — ταχὺ πλεῖ. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἐκπλεῖν. v. ibi.

πλει-

πλειότερος, v. ἀένναος nr. 2.

πλειστάκις, *saepissime, vt plurimum.* Hesych: πλεισάκις· πλεονάκις, πολλάκις. Απ. 4, 4, 16. πλεισάκις — παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν. Ιπ. 4, 1. O. 16, 13. ὁτιπλεισάκις, *quam saepissime.* In lexicis ponitur hoc aduerbium sine auctoritate. v. Gramm.

Πλειστόλας, *Pliſtolas.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni vndecimi belli Peloponnesiaci.

πλεῖστος et

πλείων v. in v. πολὺς nr. 20. sqq.

πλέκειν, *texere, nectere.* A. 3, 3, 11. πλέκειν σφενδόνας. c. gen. materiae, omisso ἐκ, K. 9, 12. ποδοσράβας σμίλακος πεπλεγμένας. §. 13.

πλεκτὸς, *implexus, intortus.* O. 8, 12. διὰ — ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται. Videntur maxime intelligi funes.

πλέον, ¶ 1) *plus,* i. q. πλεῖον. v. Hesych. in v. πλεῖον. c. ἤ, Αθ. 1, 4. πλέον νέμουσι τοῖς πονηροῖς — ἢ τοῖς χρηστοῖς. c. ἤ et plurali, Π. 2, 1, 2. p. 88. πλέον ἢ εἴκοσι μυριάδας. 7. 5, 7. ἐπιτήδεια πλέον ἢ εἴκοσι ἐτῶν. A. 1, 2, 11. μισθὸς πλέον ἢ τριῶν μηνῶν. 4, 7, 7. πλέον ἢ δέκα ἅμαξαι πετρῶν. 5, 6, 3. p. 291. E. 2, 4, 4. ἀπέκτειναν τῶν ὁπλιτῶν πλέον ἢ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. 3, 1, 11. οὔσης αὐτῆς ἐτῶν πλέον ἢ τετταράκοντα. 3, 3, 5. 3, 4, 13. 24. c. gen. plur. Αγ. 1, 34. πλέον τῶν ἑκατὸν ταλάντων. ¶ 2) *amplius, maiore amplitudine.* A. 6, 2, 2. σημεῖα τῆς καταβάσεως, τὸ βάθος πλέον ἢ ἐπὶ δύο σάδια. E. 2, 4, 9. 3, 2, 14. λίμνη πλέον ἢ σαδίου. ¶ 3) *magis.* Π. 8, 2, 6. πολὺ διενεγκὼν — πολὺ ἔτι πλέον διήνεγκε. ¶ 4) *melius.* Π. 4, 5, 10. οὕτω γὰρ εἰκὸς πλέον προανύττειν. Leuncl. *citius.* ¶ 5) *cum maiore vtilitate.* E. 7, 5, 11. ὅπου γε μηδὲν πλέον (all. πλείονες) μαχεῖσθαι (ἔμελλον) τῶν ὀλίγων, πολλοὶ ὄντες. ¶ 6) *longius, maiori interuallo.* Π. 4, 5, 12. p. 246. ὅσῳ πλέον σου ἀπέχομεν. c. gen. Ιπρ. 7, 9. πλέον τοῦ καιροῦ, *iusto longius.* c. ἤ, A. 3, 1, 2. ἀπεῖχον πλέον ἢ (all. οὐ μεῖον ἢ) μύρια σάδια. Αγ. 10, 3. τί πλέον θρήνου ἄπεσιν, ἢ βίος εὐκλεής; Λ. 12, 4. E. 4, 6, 5. Sic praecedente ἐπὶ, v. Wass. praefat. Thucyd.

ad

ad p. 476, 8. E. 6, 2, 17. ἐπὶ πλέον καθεώρων ἢ οἱ ἐκ τοῦ ὁμαλοῦ. et ſequente ἐπὶ, A. 4, 6, 8. ὄρος ὁρώμενον πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα ςάδια. 6, 4, 3. ¶ 7) *diutius, plus temporis.* E. 1, 7, 10. p. 55. εἰ μὴ πλέον, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν. ¶ 8) *commodum, vtilitas.* v. Valckenar. diatrib. in Eurip. fragmm. c. 14. p. 151. Π. 5, 5, 10. extr. τί γὰρ ἐμοὶ πλέον πλατύνεσθαι τὴν γῆν, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι; *quid mihi prodeſt? quid me iuuat?* ¶ 9) τὸ πλέον, *plerumque potius, ſaepius.* Αγ. 11, 9. ἀνδρείαν τὸ πλέον μετ' εὐβουλίας ἢ μετὰ κινδύνων ἐπεδείκνυτο. Sed ἐπὶ τὸ πλέον eſt *inſigniter, praecipue.* E. 4, 7, 5. ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο. ¶ 10) πλέον ἔχειν, a) *plus habere.* Αγ. 4, 5. ᾑρεῖτο σὺν τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν, ἢ σὺν τῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν, *maiores diuitias habere.* O. 14, 9. πλέον ἔχειν διὰ τὴν δικαιοσύνην, *praemia accepiſſe.* Ιπρ. 6, 4. ὅταν πλέον ἔχῃ τι, μεταδοῦναι, *quando diuitiis abundat.* c. gen. Π. 1, 3, 15. tyranni, non regis, eſt πλέον ἁπάντων ἔχειν. Ibid. dicitur πλεῖον ἔχειν et πλεονεκτεῖν. Απ. 3, 14, 1. οὐδὲν πλέον εἶχον in conuiuio collatitio τῶν μικρὸν φερομένων. ¶ b) *praeſtare, excellere, praecipui quid habere.* Π. 2, 2, 14. ἐν παντὶ μαχεύει πλέον ἔχειν. — τῶν πόνων καὶ τῶν ἄλλων τοιούτων ἐᾷ τὸν βουλόμενον πλέον ἔχειν. Altero loco eſt *plus tolerare,* c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 52. ὡς μηδὲν πλέον ἔχωσιν οἱ ἐσθλοὶ τῶν πονηρῶν. Antea erat προσεκτήσαντο τἀγαθόν. ¶ c) *melioris conditionis eſſe.* Απ. 1, 4, 14. ὅσα χεῖρας ἔχει, ἄφρονα δ' ἐστὶ, πλέον οὐδὲν ἔχει quam reliqua animalia. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 74. exponitur, quid ſit πλέον ἔχειν τῶν πολεμίων. Ibid. interdum pro eo ponitur πλεονεκτεῖν. 7, 5, 21. οὐδεὶς ὅσις οὐκ ἂν ἀξιώσειεν εὐνούχου πλέον ἔχειν ἐν παντί. Αθ. 1, 2. Athenis ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων. (§. 1. erat ἄμεινον πράττειν.) Ιπρ. 6, 6. ¶ d) *ſuperiorem eſſe.* Αγ. 2, 24. ὅπου οἱ πολῖται πλέον ἕξειν ἔμελλον. 6, 5. ¶ e) *maiorem auctoritatem habere, potentiorem eſſe.* Αθ. 2, 18. κωμῳδοῦνται — διὰ πολυπραγμοσύνην καὶ διὰ τὸ ζητεῖν πλέον τι ἔχειν τοῦ δήμου. E. 1, 4, 6. τῶν ἡλικιωτῶν

πλέον

πλέον ἔχειν, καὶ τῶν πρεσβυτέρων μὴ ἐλαττοῦσθαι. ¶ f) *lucrari, proficere.* E. 7, 5, 27. νενικηκέναι φάσκοντες ἑκάτεροι — οὐδέτεροι οὐδὲν πλέον ἔχοντες ἐφάνησαν. Cf. ἐλαττοῦσθαι et πλεονεκτεῖν, quocum confunditur.

πλεοναάκις, *pluries, saepius.* Π. 1, 3, 12. ὅσῳ ἂν πλεοναάκις εἰσίῃς.

πλεονεκτεῖν, ¶ 1) *plus habere.* Suid: πλεονεκτῶ· — πλέον ἔχω. Π. 2, 2, 15. p. 112. τὴν πονηρίαν πλεονεκτοῦσαν ἀποδεικνύναι. 7, 2, 3. ἣν αἴσθωνται οἱ ἄλλοι, ὅτι πλεονεκτοῦσιν οἱ εὔτακτοι, *plus accepisse.* §. 4. ἐν τῇ ἁρπαγῇ οἱ πονηρότατοι πλεονεκτησειαν ἄν. Απ. 2, 6, 21. ὁ τοῦ πλεονεκτεῖν ἔρως. Ιπρ. 1, 24. c. gen. A. 5, 8, 5. προθέοντες ἁρπάζειν ἤθελον, καὶ ὑμῶν πλεονεκτεῖν, *plus praedae habere.* ¶ 2) *praestare, antecellere.* c. gen. rei, Ισρ. 8, 1. πλεονεκτεῖν τῆς ἰδιωτείας. it. alio sensu, O. 7, 26. οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν, πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ, ἢ τὸ ἄῤῥεν τούτων πλεονεκτεῖ, *in his.* c. gen. pers. et dat. rei, A. 3, 1, 26. τιμαῖς τούτων ἐπλεονεκτεῖτε. it. c. acc. rei, omissa praepositione κατὰ, Π. 4, 3, 4. p. 233. τόδε πλεονεκτήσω τοῦ ἱπποκενταύρου. Marg. Steph. τῷδε, Zeun. e Cod. Guelf. τοῖςδε. ¶ 3) *melioris conditionis esse.* Π. 7, 1, 13. πολὺ ἐπλεονέκτουν in proelio: φάλαγγι γὰρ κατὰ κέρας προσέβαλλον. Λ. 11, 9. ὅτε ὁ ἄρχων εὐώνυμος γίγνεται — ἔξιν ὅτε πλεονεκτεῖν, in acie collocanda. Sic de iis, qui locorum commoditates habent, E. 7, 5, 11. ἔνθεν πλεονεκτεῖν ἂν ἐνόμιζε, τοῦτο λαβὼν τὸ χωρίον. c. gen. pers. Π. 7, 5, 19. εἰ σὲ μὲν ὁρῶμεν ἔξω καρτεροῦντα, αὐτοὶ δὲ ἐν οἰκίαις εἴημεν καί σου δοκοῖημεν πλεονεκτεῖν. §. 26. p. 458. c. dat. rei, Π. 7, 1, 17. ἐπλεονέκτουν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις. E. 7, 5, 8. χωρίοις πλεονεκτοῦντας. ¶ 4) *praeferri aliis, praecipue honoratum esse.* Π. 8, 4, 2. μάλισα πλεονεκτῶν ὁ κράτισος φαίνεται. E. 7, 1, 24. ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ. c. dat. Π. 2, 2, 12. τοὺς κρατίσους καὶ τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν. ¶ 5) *maiorem auctoritatem habere, potentiorem esse.* E. 2, 3, 11. τοῖς πλεονεκτεῖν βουλομένοις, np. triginta tyrannis. §. 17. p. 93. 2, 4, 6. K. 13, 15. οἱ κατὰ πόλιν βουλόμενοι πλεονεκτεῖν

ονεκτεῖν. ¶ 6) *plus voluptatis percipere.* Ιερ. 1, 14. διὰ τῆς ἀκοῆς πλεονεκτεῖτε, np. laudem, τὸ ἥδιστον ἀκρόαμα, audientes. ¶ 7) *plus perferre* ſ. *tolerare.* Π. 1, 6, 19. p. 73. τὸν ἄρχοντα τοῦ ἡλίου πλεονεκτοῦντα — τοῦ ψύχους — τῶν πόνων. Mox pro eo eſt καρτερικώτερον εἶναι τῶν ἀρχομένων. c. acc. et gen. Αγ. 5, 3. τάδε πλεονεκτῶν — τοῦ ἡλίου — τοῦ ψύχους. Cf. Doruill. ad Charit. 4, 2. p. 371. ¶ 8) *plus facere.* Π. 7, 5, 26. p. 457. τούτοις τοῖς ἀσημάσι πλεονεκτεῖν, *plura inſtituere.* ¶ 9) *plura habere cupere,* etiam iniuſte. Vnde Suidas: πλεονεκτῶ· — ἀδικῶ. Poll. 8, 7. ἀδικεῖν — πλεονεκτεῖν — παρανομεῖν, βιάζεσθαι. Π. 1, 3, 15. ὁ σὸς πατὴρ — οὐτ' ἐμὲ πλεονεκτεῖν μαθόντα ἀποπέμψεται. 2, 2, 15. p. 112. καιοὶ — πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν (edd. vett. πλεῖσον ἔχειν) σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι. E. 6, 3, 5. p. 385. et §. 6. p. 386. Απ. 2, 6, 23. τοῦ πλεονεκτεῖν ἀπεχόμενοι, *ab iniuria.* ¶ 10) *defraudare, rapere.* Π. 1, 6, 19. p. 77. οὐκ ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν Φίλων, τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι. 4, 2, 19. p. 224. τὸ πλεονεκτῆσαι, *in praeda plus ſibi arrogare.* 7, 2, 2. Απ. 3, 5, 2. Βοιωτῶν πολλοὶ πλεονεκτούμενοι ὑπὸ Θηβαίων, *cum tanquam deterioꝛes tractentur a Thebanis,* quippe qui imperium in Boeotos ſib arrogabant. ¶ 11) *iniuſto modo plura acquiſiuiſſe.* A. 5, 4, 7. τὸ χωρίον — ἔφασαν τούτους οὐ δικαίως ἔχειν, ἀλλὰ κοινὸν ὂν καταλαβόντας πλεονεκτεῖν. ¶ 12) *imperium* ſ. *principatum iniuſtis modis vſurpare.* E. 3, 5, 8. p. 184. ὠπλισμένων πλεονεκτοῦσιν. Ita inuidioſe a Thebanis nominatur principatus Lacedaemoniorum, et opponitur τῇ ἀρχῇ. 7, 1, 23. Thebani dicuntur πλεονεκτῆσαι ἄν (Marg. Leuncl. πλεονεκτήσειν) τι ἐκείνῳ, np. per regem Perſarum. Marg. Caſtal. δι' ἐκείνου. Morus legi iubet παρ' ἐκείνῳ, *apud illum,* vt §. 24. v. ſupra nr. 4. ¶ 13) *commoda captare ex aliorum incommodis.* Π. 1, 6, 19. p. 74. deſcribitur, quid ſit πλεονεκτεῖν τῶν πολεμίων, et quando ſit iuſtum. p. 77. εὖ πλεονεκτεῖν. Omnino lege p. 75 — 80. Legitur

tur etiam pro πλεονέκτην. v. πλεονέκτης.

πλεονέκτημα, ¶ 1) *melior conditio, melior fors, avantage.* v. Spanhem. ad Iulian. not. 170. Ιπρ. 5, 11. τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα — σὺν ἀπάτῃ γεγενημένα. Recte Camerarius ad h. l. Vnum hoc eſt, inquit, de Graecis verbis illius linguae propriis, quorum nunquam ſatis exprimi vertendo ſignificatio poteſt. ¶ 2) *lucrum.* Π. 3, 3, 9. p. 180. εἰ ἐκείνους Φοβερωτέρους ποιήσομεν, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς θαῤῥαλεωτέρους, πολὺ τοῦτο ἡμῖν ἐγὼ πλεονέκτημα νομίζω, *per hoc nos multo ſuperiores eſſe futuros.*

πλεονέκτης, ¶ 1) *auarus, plura et aliena habendi cupidus.* Poll. 8, 7. τὸν ἄδικον φαίης ἂν — πλεονέκτην, — παράνομον, βίαιον, τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμητήν. Απ. 1, 5, 3. πλεονέκται, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα. 2, 6, 19. O. 14, 8. ¶ 2) *ex aliorum incommodis ſua commoda captans.* Απ. 3, 1, 6. imperatorem oportet eſſe φιλόδωρον καὶ πλεονέκτην. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 74. κλέπτην, καὶ ἅρπαγα, καὶ ἐν παντὶ πλεονέκτην τῶν πολεμίων. Ita Hutch. aliique. Vulgo legunt πλεονεκτεῖν.

πλεονεκτίστατος, *eminendi in rep. cupidiſſimus.* Απ. 1, 2, 12. Κριτίας — ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πάντων πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος. v. κλέπτης.

πλεονεξία, ¶ 1) *plus habendi cupiditas, auaritia.* Heſych: πλεονεξία· τὸ πλέον τοῦ δέοντος ἔκ τινος λαμβάνειν. Απ. 1, 6, 12. δίκαιος μὲν ἂν εἴης, ὅτι οὐκ ἐξαπατᾷς ἐπὶ πλεονεξίᾳ. Poſſit etiam in vniuerſum et in meliorem partem accipi: *vt ſis meliore conditione.* Nam Suidas: πλεονεξία — οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον ἔχειν καὶ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος, ὅταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχῃ τις ἑτέρων. Cf. Hindenb. ¶ 2) *commodum i. emolumentum ex aliorum damno naſcens.* Π. 1, 6, 19. p. 75. οὐκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε, ἀλλὰ μετὰ πλεονεξίας τινός. Steph. *avec quelque avantage.* 8, 5, 12. p. 528. ἄρχειν ἐπὶ πλεονεξίᾳ, *inſolenter, iniuſte.* ¶ 3) *artes talia emolumenta conſequendi.* Π. 1, 6, 19. p. 75. οὐ γινώσκεις, ὅτι ταῦτα πάντα — τολώσεις καὶ πλεονεξίαι; Reſp. θηρίων

θηρίων γε. p. 78. ὀψιμαθῆ με ὄντα τούτων τῶν πλεονεξιῶν. p. 80. τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους πλεονεξίας. p. 81. ¶ 4) *melior conditio.* K. 13, 10. τοὺς ἐπὶ τὰς πλεονεξίας εἰκῇ ἰόντας — ἰδίας — δημοσίας, *qui temere hoc agunt, vt ſint meliore conditione.* ¶ 5) *ſtudium meliorem conditionem conſequendi.* Π. 5, 5, 7. ἐν τούτοις ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι; 6, 1, 28. ¶ 6) *maior* ſ. *nimia potentia.* Ier. 8, 10. οὐ τυράννοις τιμῆς, ἀλλὰ πλεονεξίας ἕνεκα νομίζουσι τούτους (μισθοφόρους) τρέφεσθαι. ¶ 7) *imperium iniuſte partum.* E. 3, 5, 8. p. 184. ἡ τῶν Λακεδαιμονίων πλεονεξία εὐκαταλυτωτέρα ἐσὶ τῆς ὑμετέρας γενομένης ἀρχῆς.

πλέονες, ¶ 1) *plures.* E. 2, 3, 17. p. 90. νομίζει πλέονας τοῦ καιροῦ ἀποθνήσκειν, *nimis multos.* Sed A. 4, 6, 6. acc. eſt πλέους. E. 4, 3, 8. πολλῷ πλέονες. ¶ 2) *ſuperiores, magis inſtructi.* c. dat. E. 7, 5, 12. οἱ τῷ παντὶ πλέονες. ¶ 3) οἱ πλέονες, *plerique.* Π. 8, 2, 13.

πλέος, *plenus.* Heſych: πλέαι· πλεῖαι, πλήρεις. c. gen. Π. 7, 4, 4. εὐφροσύνης πάντα πλέα ἦν.

πλευρὰ, *latus.* ¶ 1) hominis. A. 4, 1, 13. ἀνὴρ τοξευθεὶς — εἰς τὰς πλευράς. 4, 7, 3. Vtroque loco Leuncl. vertit *coſtas.* Ip. 7, 8. K. 10, 12. ἐπισρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους ἐπὶ τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον. v. ἐπισρέφειν. ¶ 2) equi. Ip. 1, 12. πλευρὰ βαθυτέρα καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα. (Cf. Poll. 1, 189.) §. 13. 7, 2. 11, 2. ¶ 3) canis. K. 4, 1. πλευρὰς μὴ ἐπίπαν βαθείας, ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας. Pollux 5, 58. πλευραὶ προεσαλμέναι καὶ μὴ πρὸς τὴν γῆν βαθυνόμεναι. K. 4, 3. ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι κύκλους πολλοὺς πρὸς τὰς πλευράς, *caudas quaſſantes multis in vtrumque latus orbibus.* Sic Omnibonus. Alii aliter. Cf. βαθύς. ¶ 4) leporis. K. 5, 30. πλευρὰς ἐλαφρὰς (Poll. 5, 69. οὐ βαρείας) συμμέτρους. (Poll. l. l. οὐδὲ ἀσυμμέτρους.) ¶ 5) agminis ſ. aciei, *cornu.* A. 3, 2, 24. τοῦ πλαισίου — τῶν πλευρῶν ἑκατέρων. 3, 4, 14. αἱ πλευραὶ τοῦ πλαισίου (ἰσοπλεύρου). ¶ 6) In var. lect. confunditur c. νευρά. v. ibi.

πλε-

πλευρὸν, *latus aciei, cornu.* v. Poll. 1, 126. Π. 6, 3, 11. p. 386. κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς φρατιᾶς — κατὰ τὸ εὐώνυμον. 7, 1, 11.

πληγὴ, ¶ 1) *plaga, verbera.* Ιπ. 6, 15. πληγαῖς ἀναγκάζοντες equum. Π. 1, 3, 14. ἐπὶ μιᾷ δίκῃ πληγὰς ἔλαβον. 1, 6, 19. p. 75. πολλὰς πληγὰς οἶδα λαμβάνων. Α. 4, 6, 11. ἐὰν ληφθῆτε κλέπτοντες, μασιγοῦσθαι — κλέπτοντες τοῦ ὄρους ὡς μὴ πολλὰς πληγὰς λάβωμεν. Vbi simul intelligitur *magna clades* ſ. *iactura multorum militum.* Λ. 6, 2. παῖς πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου. 9, 5. Α. 1, 5, 11. κρίνας ἀδικεῖν, πληγὰς ἐνέβαλεν. Λ. 6, 2. ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Omittitur, Α. 5, 8, 5. ἀνέκραγον, ὡς ὀλίγας πτίσειεν. Sic 2 Corinth. 11, 24. τεσσαράκοντα ἔλαβον. ¶ 2) *ictus.* Π. 4, 2, 12. p. 217. κοπίδας καὶ σαγάρεις καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων. Leuncl. *ictus ac vulnera.* 7, 1, 18. ἐσρέφοντο ἐν ταῖς πληγαῖς, *inter ipſos ictus.* Ιπ. 12, 11. κοπίδος μᾶλλον ἡ πληγὴ, ἢ ξίφους ἀρκέσει. Κ. 10, 5. πληγαὶ τῶν ὀδόντων apri. §. 17. ¶ 3) *cicatrix, vulnus.* Π. 2, 3, 8. ἐπεδείκνυσαν τῶν ναρθηκοφόρων τὰς πληγὰς ἐν χερσὶ etc. i. e. ὑπὸ τῶν ναρθηκοφόρων ἐμβληθείσας. All. ναρθήκων.

πλῆθος, ¶ 1) *multitudo.* Α. 4, 2, 13. ἴεντο οἱ πολέμιοι πολλῷ πλήθει καὶ θορύβῳ. Ε. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, *propter copiarum ſuarum multitudinem.* c. gen. Α. 4, 7, 18. πλῆθος δερματίνων ὠμοβοείων. Ε. 4, 4, 12. ἐγχειρισθῆναι αὐτοῖς πολεμίων πλῆθος, *hoſtes multos.* 6, 3, 6. p. 388. ἕως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν. Κ. 2, 9. Cf. ἄμετρος. ¶ 2) *numerus.* Π. 2, 1, 2. p. 88. τῆς σῆς δυνάμεως τί πλῆθος φῂς εἶναι; In praecedentibus eſt πόση. Ε. 1, 1, 10. ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλῃ τοῖς πολεμίοις τὸ πλῆθος τῶν νεῶν. Απ. 2, 4, 4. Datiuus, Π. 2, 1, 2. p. 89. πλήθει οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. Απ. 3, 5, 2. πλήθει οὐδὲν μείους. Acculatiuus omiſſo κατὰ, Π. 2, 1, 12. σημνὰς — πλῆθος ὅσοι ταξίαρχοι ἦσαν, *numero tot.* Intell. τοσαύτας. 2, 4, 17. p. 137. 7, 5, 14. ἀμήχανοι τὸ πλῆθος. Α. 4, 2, 1. πλῆθος ὡς διχίλιοι. Ε. 4, 3, 8. Απ. 1, 1, 14. ἄπειρα τὸ πλῆθος. Cyrillus

ἄπειρον. Sed ſic etiam eſt 1, 4, 8. πλῆθος ἄπειρα. K. 5, 24. τὸ πλῆθος πλείους. Addito κατὰ, ſed alio ſenſu. v. κατὰ c. acc. nr. 12. Π. 4, 5, 14. p. 250. πλείω ἅπαντα ἢ κατὰ τὸ ἡμέτερον πλῆθος εἶχον οἱ πολέμιοι. ¶ 3) *plures.* Π. 3, 3, 20. τὸ πλῆθος ὀλίγοις ἐπιχειρῆσαι. ¶ 4) *populus.* Λ. 8, 5. ἀπέδωκε τῷ πλήθει τοὺς νόμους. Ἀπ. 1, 2, 42. οὓς τὸ πλῆθος ἔγραψε. 3, 7, 4. ἐν τῷ πλήθει ter eſt *in concione.* ¶ 5) *maxima populi pars.* E. 1, 7, 8. τοῦ δήμου ἔνιοι — τὸ δὲ πλῆθος. ¶ 6) *plebs.* Αθ. 2, 18. οὐδὲ τοῦ δήμου ἐσὶν, οὐδὲ τοῦ πλήθους ὁ κωμῳδούμενος. Πο. 1, 1. τὴν τοῦ πλήθους πενίαν. E. 2, 3, 18. p. 98. 3, 5, 8. p. 181. 7, 1, 31. τοὺς κρατίσους σὺν τῷ πλήθει. Ιερ. 2, 3. τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων. In ſqq. dicitur ὄχλος. §. 5. τὸ πλῆθος opponitur ſapientibus. 5, 1. Cf. ὄχλος. ¶ 7) *exercitus.* Π. 3, 3, 27. προσεμίγνυε τὸ Περσικὸν πλῆθος — ἀνεχώρουν πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος. ¶ 8) *vniuerſus exercitus,* vel *maxima exercitus pars.* Π. 4, 1, 9. τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολεμίων — οὐ διωξόμεθα — ἢν δέ τι ᾖ ἀπεχισμένον. 6, 1, 6. δίχα τοῦ ἡμετέρου πλήθους στρατευσάμενοι. 6, 3, 11. p. 385. ταῦτα ἑπόμενα πλήθους δόξαν παρέξει, *iuſti exercitus.* ¶ 9) *milites gregarii.* Π. 2, 2, 12. τὸ πλῆθος συνελθὸν, *concio militum.* 7, 5, 19. τὸ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι. A. 3, 1, 26. ὑμᾶς ἀμείνους τοῦ πλήθους. c. verbo plurali, Π. 2, 4, 15. τὸ πλῆθος τῶν τειχῶν ὤγμευον αὐτῷ. Interdum dicitur contemtim, vt ſit *vulgus* ſ. *viliſſimi militum,* vt Π. 8, 8, 10. πλῆθος μὲν ἐκ τούτων φαίνεται, οὐ μέντοι ὄφελός γε οὐδὲν αὐτῶν εἰς πόλεμον. A. 1, 7, 4. hoſtium τὸ μὲν πλῆθος πολὺ, — ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν ὄντων. 5, 2, 15. τοὺς ἀχρείους ἐφ' ἁρπαγὰς ἐξέπεμπον καὶ τῶν ὁπλιτῶν τὸ πλῆθος, i. e. ſine vllo duce. ¶ 10) *amplitudo.* A. 1, 5, 9. ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ, *amplitudine finium et multitudine hominum.* Sic A. 5, 5, 4. πλῆθος τῆς καταβάσεως, σταθμοὶ ἑκατὸν — χρόνου πλῆθος ὁκτὼ μῆνες, *menſura reditus e Perſia — temporis ſpatium,* ſ. *ſumma.* it. 7, 8, 15. Non haec conſentiunt cum praecepto Ariſtotelis

lis (metaphyſ. 5, 13.): λέγεται πλῆθος μὲν, τὸ διαιρετὸν δυνάμει εἰς μὴ συνεχῆ· μέγεθος δὲ, τὸ εἰς συνεχῆ. Sed Xenophon eodem modo dixit etiam ἀριθμὸς ὁδοῦ. v. ἀριθμός.

πλήθουσα ἀγορὰ, v. ἀγορὰ nr. 8.

πλημμελεῖν, *delinquere, peccare.* Timaeus: πλημμέλεια· πολλὴ ἀμέλεια. Phauorin: πλημμελές· ἁμαρτητικόν. Moeris: πλημμελεῖν, Ἀττικῶς· ἐξυβρίζειν, Ἑλληνικῶς. Sed Thomas: καὶ πλημμελεῖν, καὶ ἐξυβρίζειν. Metaphora deſumta eſt a muſicis, qui a praeſcripto canendi modo et numero aberrant. v. Heſych. et Poll. 4, 57. Απ. 1, 2, 26. εἴ τι ἐπλημμεληκάτην. §. 27. τῶν παίδων πλημμελούντων. 3, 4, 12.

πλὴν, ¶ 1) *praeter.* c. gen. Π. 1, 2, 4. πλὴν τῶν γεγαμηκότων. 7, 5, 18. extr. πάντας, πλὴν ἡμῶν. Α. 1, 9, 6. 2, 4, 15. 5, 2, 19. Ε. 1, 7, 1. 2, 1, 22. 2, 4, 3. 4, 3, 2. τὸ ἱππικὸν, πλὴν τῶν περὶ αὐτόν. Ιπρ. 9, 9. Κ. 1, 12. ¶ 2) *praeterquam, extraquam.* Iungitur omnibus caſibus. Ponitur enim vt aduerbium. Cf. Thom. Mag. p. 923. ſq. Π. 1, 2, 4. ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, πλὴν ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις. §. 13. ἀρχαὶ πᾶσαι, πλὴν οἱ τῶν παίδων διδάσκαλοι. 2, 1, 6. p. 93. τί ἂν ἐν τούτοις ἕτερος — διαφέροι, πλὴν ἐν τόλμῃ; Iunt. πλὴν τόλμης. Zeun. ex Cod. Guelf. πλ. τόλμῃ. 2, 4, 12. οὐκ ἐθελήσω διδόναι πλὴν μετρίους τινάς. 4, 5, 5. οὐδεὶς ἦκε, πλὴν οἵ περ καὶ συνεδείπνουν. Α. 1, 2, 1. λαβόντα τοὺς ἄνδρας, πλὴν ὁπόσοι ἱκανοὶ εἶησαν. 2 Codd. ἦσαν. §. 24. 4, 1, 11. οἱ δ' ἐπείθοντο, πλὴν εἴ τις τι ἔκλεψεν. Αγ. 7, 7. Λ. 11, 7. οὐ ῥᾴδιόν ἐσι — πλὴν τοῖς πεπαιδευμένοις. Αθ. 3, 5. §. 8. οὔ φημι οἷόν τ' εἶναι — πλὴν εἰ κατὰ μικρόν τι οἷόν τε. Ε. 4, 2, 13. οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν, πλὴν εἴ τις ἐν τῇ ξυμβολῇ. 4, 3, 2. πάντες Θετταλοὶ, πλὴν ὅσοι αὐτῶν Φυγάδες ἐτύγχανον. 7, 2, 2. ἀποσάντων τῶν συμμάχων, πλὴν πάνυ ὀλίγων. Ιερ. 1, 18. Κ. 5, 5. ¶ 3) *praeterquam quod, niſi quod, tantummodo.* Π. 4, 2, 14. ἄλλα πολλὰ ποιεῖν· πλὴν ἐμάχετο οὐδείς. Α. 1, 8, 14. ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδέν, πλὴν — τοξευθῆναί τις ἐλέγετο. 1, 9, 16. Ε. 3, 5, 10. ¶ 4) *verumtamen.* Molchopulus: πλὴν, παρὰ μὲν τοῖς κοι-

νοῖς, πρὸς γενικὴν ἀεὶ λέγεται· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, πρὸς τὴν ἡγησαμένην πτῶσιν· καὶ ἀντὶ ὅμως. Cf. Hesych. A. 1, 8, 18. διασπείρονται· πλὴν πάνυ ὀλίγοι κατελείφθησαν. ¶ 5) *verum, sed.* A. 3, 1, 17. ἡγεῖσθαι ἐκέλευον ἅπαντες· πλὴν Ἀπολλωνίδης τις ἦν. 3, 4, 17. Λ. 15, 6. πάντες ὑπανίσανται, πλὴν οὐκ Ἔφοροι.

πλήρης (poet. Port.), ¶ 1) *plenus.* E. 2, 1, 18. de nauibus: αἱ δὲ παντελῶς κεναί, ἡ δὲ Κόνωνος καὶ ἄλλαι πλήρεις, np. inprimis remigibus. Cf. ναῦς. c. gen. A. 1, 2, 7. παράδεισος — ἀγρίων θηρίων πλήρης. 1, 4, 9. ποταμὸν — πλήρη ἰχθύων. 1, 5, 1. πεδίον ἀψινθίου πλῆρες. 1, 8, 6. ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων. 2, 3, 6. τάφροις πλήρεσιν ὕδατος. §. 8. E. 2, 2, 23. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου πλῆρες τῶν Φρουρῶν. 4, 1, 8. O. 4, 8. γῆν πλήρη δένδρων. ¶ 2) *large instructus.* c. gen. Π. 7, 2, 5. πολλῶν καὶ καλῶν πλήρης ἡ πόλις. A. 3. 5, 5. κῶμαι πλήρεις πολλῶν ἀγαθῶν. E. 2, 1, 12. (πόλιν) οἴνου καὶ σίτου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων πλήρη. ¶ 3) *rerum copia abundans.* O. 5, 10. ἑορτὰς πληρεστέρας ἀποδεικνύει. ¶ 4) *frequens.* Aθ. 2, 17. πυνθάνονται ἐν πλήρει τῷ δήμῳ. ¶ 5) *satiatus*, et proprie quidem *qui se cibis impleuit.* v. Poll. 5, 151. O. 11, 18. μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν. Sed improprie Iπ. 7, 14. ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, *quem iam taedet cursus recti.* Possit etiam verti *fessus cursu recto.* ¶ 6) *carnosus.* K. 5, 30. lepus habet *ἰσχία στρογγύλα, πλήρη κύκλῳ.* Pollux 5, 70. vocat εὔσαρκα. ¶ 7) *totus, omnis.* v. Wetsten. ad 2 Ioh. 2, 8. A. 7, 5, 3. ἦκες ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθὸν, *totum stipendium, nullo die detracto.* E. 5, 1, 14. ὅταν ὑμεῖς πλήρη ἔχητε τὰ ἐπιτήδεια, *abunde sufficientia.*

πληροῦν, ¶ 1) *implere, replere.* c. gen. Iπ. 1, 5. ἀνάγκη τὰ ὀστᾶ αἵματος πληροῦσθαι. ¶ 2) *perficere, supplere, vollzählich machen.* E. 4, 8, 16. πληρωθέντος ναυτικοῦ. Iπρ. 1, 3. πληρουμένου τοῦ ἱππικοῦ. ¶ 3) *naues instruere,* np. militibus, remigibus, aliisque rebus necessariis. Cf. Poll. 1, 99. Πο. 4, 42. πολλὰς ναῦς πληροῦν. E. 1, 1, 26. πληρωθεισῶν νεῶν. 1, 6,

1, 6, 13. καθελκύσας τῶν νεῶν δύο ἐπλήρωσε, ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίσους ἑρέτας ἐκλέξας. 3, 4, 1. 4, 1, 8. 4, 8, 10. 20. it. omisso nomine ναῦς, E. 1, 6, 17. εἰσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας — καὶ πληρώσαντες δέκα καὶ ἑκατόν. 2, 1, 9. πολλὰς πληροῦν. c. gen. E. 6, 1, 4. p. 361. ἀνδρῶν ταύτας πληροῦν.

πληροῦσθαι, ¶ 1) *naues instrui iubere militibus.* E. 5, 4, 56. ἐπληρώσατο τρεῖς τριήρεις. 6, 2, 8. μάλα ὀξέως τὰς νεῦς ἐπληροῦτο. Budaeus dubitabat, an non legendum esset ἐπλήρου τε. ¶ 2) *suos nauem conscendere iubere.* E. 6, 2, 23. πληρωσάμενος τὴν ναῦν ἐξέπλει. ¶ 3) *expleri.* Passiue enim dicitur futurum medii. Ipr. 3, 6. πληρώσεται τοῦ δρόμου τὸ πλάτος.

πληρώματα, *remiges.* v. Poll. 1, 121. Scheffer. milit. naual. 2, 3. p. 104. et Bayfius de re nauali p. 620. in Gronouii thef. antiquitt. Graec. T. XI. E. 1, 6, 11. ἐκ πολλῶν πληρωμάτων ἐς ὀλίγας (np. ναῦς) ἐκλελέχθαι τοὺς ἀρίσους ἑρέτας. 4, 8, 10. 5, 1, 11. ἐβοήθει — ξὺν τοῖς τῶν νεῶν ἐπιβάταις — καὶ ἀπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν ἐκ τῶν νεῶν ἐκήρυξε βοηθεῖν, ὅσοι ἐλεύθεροι εἶεν.

πλησιάζειν, ¶ 1) *admouere.* c. dat. Ip. 2, 5. δι' ὄχλου διάγειν pullum, καὶ παντοδαποῖς ψόφοις πλησιάζειν. ¶ 2) *propius accedere.* Π. 1, 4, 7. ἄρτοι πολλοὺς πλησιάσαντας (np. αὐτοῖς) διέφθειραν. 5, 4, 14. c. dat. Π. 7, 3, 6. ὡς ἐπλησίασε τῷ πάθει. 8, 1, 16. Saepe legitur de hostibus, vt Π. 3, 2, 4. ἐπλησίαζον οἱ Ἀρμένιοι. A. 6, 5, 16. c. dat. A. 4, 6, 4. ἵνα μὴ κατὰ κέρας ἄγων πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις. E. 7, 4, 23. Ipr. 4, 2. ¶ 3) *prope abesse, in propinquo esse.* c. gen. Π. 3, 2, 1. μᾶλλον ἐπλησίαζον οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον τῶν ἄκρων. Ier. 1, 24. τῶν ὀσμῶν αἷς χρίεσθε, τοὺς πλησιάζοντας οἶμαι μᾶλλον ἀπολαύειν ἢ αὐτοὺς ὑμᾶς. Eodem loco iterum sic legitur. Cf. nr. 5. ¶ 4) *familiariter consuescere.* Ag. 8, 2. πολλοὺς ἐποίει πλησιάζειν (np. ἑαυτῷ) — τοῦ ἥδιον διημερεύειν. ¶ 5) *discendi studio sectari.* Thomas Mag: Φοιτητὴς, ὁμιλητὴς, καὶ πεπλησιακὼς κάλλιον λέγειν, ἢ μαθητής. Π. 3, 3, 18. p. 188. ὑμεῖς πλησιάζετε αὐτοῖς.

Lau-

Laudauit hunc locum Oudendorpius ad Thomae praeceptum illustrandum. Sed cum homotimi tanquam magistri πλησιάζειν dicantur, verti potius debet cum Leunclauio: *estis eis proximi*, vel: *inter ipsos* (quos monere debetis) *versamini*. Απ. 4, 4, 25. δικαιοτέρους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας, *discipulos*.

πλησιαίτατος, *proximus*. A. 1, 10, 3. Πρόξενον καλέσας· πλησιαίτατος γὰρ ἦν. c. dat. A. 7, 3, 14. ἐν τῷ πλησιαιτάτῳ (Cod. Paril. πλησιωτάτῳ) δίφρῳ Σεύθῃ καθήμενος. Neutrum pro aduerbio, Πο. 4, 46. ἀπέχει ἡ μετὰ ταῦτα (πόλις) πλησιαίτατα Θῆβαι. Antea erat ἐγγύτατα.

πλησιαίτερον siue

πλησιέστερον, *propius*. v. Fischer. ad Weller. p. 217. et not. ad Hesych. in v. πλησιέτερον. Απ. 2, 1, 23. ἐγένοντο πλησιέστερον τοῦ Ἡρακλέους, *propius accesserunt ad Herculem*. Nonnulli codd. habent πλησιαίτερον.

πλησίον, *prope*. Π. 3, 3, 5. ὁ δὲ πλησίον ἦν, *prope aberat*. 6, 3, 3. ἐγίγνωσκον ὅτι εἴη που πλησίον τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων. Κ. 6, 19. πλησίον που, vt Thucyd. 1, 134. A. 2, 2, 9. Ιερ. 6, 7. Ο. 19, 18. ἄμπελος — ὅταν ἔχῃ τι πλησίον δένδρον. c. gen. Π. 5, 4, 11. πλησίον αὐτοῦ ἄγειν. §. 12. ὄντες πλησίον Βαβυλῶνος. A. 7, 1, 24. E. 2, 2, 8. Απ. 1, 4, 6. c. articulo facit periphrasin adiectiui, Π. 6, 1, 12. τὰ πλησίον αὐτῶν (ἑρύματα) Φρουροῦντες. A. 2, 4, 9. ἐν τῷ πλησίον παραδείσῳ. 3, 4, 5. 7, 8, 8. Απ. 2, 6, 2. ἀεὶ τῶν πλησίον δεῖται, *amicis*. 3, 14, 4. παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον, *qui proxime accumbitis*.

πλησιόχωροι, *finitimi*. Π. 4, 5, 13. v. πρόσχωρος.

*πλησιώτατος, v. πλησιαίτατος.

πλησμονὴ, *satietas ciborum*. Π. 4, 2, 19. p. 223. οὔτε πλησμονῆς, οὔτε μέθης. Αγ. 5, 1. πλησμονῆς ἕνεκα, *vt se cibis repleret*. Λ. 2, 5. σῖτον — ὡς ὑπὸ πλησμονῆς μήποτε βαρύνεσθαι. Απ. 3, 11, 14. τῆς πλησμονῆς παυσάμενοι, *rursus esurientes*. Κ. 7, 4. catulis praebendum γάλα, καὶ ἄλλο μηδέν· αἱ γὰρ βαρεῖαι πλησμοναὶ διαῤῥέφουσιν, *cibi nimis satiantes*, vel potius *graues repletiones*, vt vertit Vli-

Digitized by Google

Vlitius ad Nemesiani cyneget. 168. Σ. 8, 15.

πλήττειν, ¶ 1) *percutere, caedere.* a) Π. 2, 3, 5. p. 118. προβάλλεσθαι ἠπισάμην — ὅτῳ (Marg. Leuncl. ὅ τι) ᾤμην πληγήσεσθαι. b) baculo, A. 5, 8, 2. ποῦ ἐπλήγη — ἐκ τίνος ἐπλήγης. §. 5. c) vngula equi, Ιπ. 6, 1. τῷ γόνατι καὶ τῇ ὁπλῇ ἐς τὸ πρόσωπον πληγῆναι. ¶ 2) *vulnerare, fauciare.* a) gladio, Π. 7, 1, 18. παίει — τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον — ὁ δὲ ἵππος πληγεὶς σφαδάζων. A. 6, 1, 3. τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσι δοκεῖν τὸν ἄνθρωπον πεπληχέναι. All. πεπληγέναι. b) dentibus, K. 10, 8. κίνδυνος πληγῆναι canes ab apro. §. 13. c) eminus, iactu, Π. 2, 3, 8. ὅτι πληγεῖεν ταῖς βώλοις. ¶ 3) πληγέντες, *fulmine tacti*, E. 4, 7, 7. Cf. ἐμβροντᾶν.

πλίνθινος, *latericius.* A. 3, 4, 6. πλίνθινον τεῖχος.

πλινθίον, *laterculus.* Π. 7, 1, 12. ὥσπερ μικρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τεθὲν, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. in h. v.

πλίνθος, *later.* A. 3, 4, 4. πλίνθοις κεραμίαις. v. κεράμιος. 7, 8, 7. πλίνθων γηΐνων. Cf. ὀπτός. Απ. 3, 1, 7. λίθοι τε, καὶ πλίνθοι, καὶ ξύλα, καὶ κέραμος. — κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς, τὰ μήτε σηπόμενα, μήτε τηκόμενα, οἵ τε λίθοι καὶ ὁ κέραμος, ἐν μέσῳ δὲ αἵ τε πλίνθοι καὶ τὰ ξύλα. Confirmant haec verba posteriora sententiam Gesneri in indice chrestomathiae in v. κέραμος, dicentis, vtrumque esse figlinum opus, sed κέραμον ignem sensisse, πλίνθον non item. Cf. Hindenb. E. 5, 2, 5. oppon. αἱ κάτω πλίνθοι et αἱ ἄνω.

πλοιάριον, *naucula.* Hesych: πλοιάρια· πλοῖα μικρά. E. 4, 5, 17.

πλοῖον, ¶ 1) *nauis*, inprimis *oneraria.* v. ναῦς. A. 1, 7, 12. πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς σιταγωγά. 5, 1, 6. ἥξει πλοῖα ἄγων — πλοῖα πολλάκις παραπλέοντα. — μακρὰ πλοῖα ad Graecos transportandos. §. 9. συλλαβεῖν πλοῖα. 6, 4, 12. ἥκοντος πλοίου — μέλλει ἥξειν πλοῖα ἔχων καὶ τριήρεις. 6, 5, 1. πλοῖον ἦκεν, ἄλφιτα ἄγον. 6, 6, 1. τὰς τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα. §. 13. πλοῖα συλλέγειν. Αθ. 1, 20. E. 1, 6, 27. 2, 2, 5. 3, 4, 1. 5, 1, 18. οὐδὲν στρογγύλων πλοίων — τὰ

τὰ Φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἕξω ἄγειν. Paulo poſt vocantur μείζονα. Schol. Thucyd. 2, 97. νηὶ στρογγύλῃ· ἐμπορικῇ. διὰ τὰ πολεμικὰ μακρότερα ὄντα. Cf. Kühn. ad Poll. 1, 82. E. 5, 1, 20. τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν ἐς Αἴγιναν. 6, 2, 14. πλοῖα γεμίσας τῶν ἀνδραπόδων καὶ τῶν χρημάτων. O. 8, 11. ἐπὶ θέαν εἰς τὸ μέγα πλοῖον τὸ Φοινικόν. §. 17. Cf. ὁλκὰς et τριήρης. ¶ 2) *nauis bellica*. A. 5, 1, 4. πλοῖα et τριήρεις ſynonyma ſunt. E. 1, 1, 10. τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ μικρὰ, συνήθροισε παρ' ἑαυτὸν, ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλῃ τοῖς πολεμίοις τὸ πλῆθος τῶν νεῶν. §. 14. 26. 1, 2, 1. 2, 1, 11. 4. 8, 33. O. 8, 12. ἀνθώπλισται πρὸς τὰ πολέμια πλοῖα. Ιπρ. 5, 12. ¶ 3) *piſcatoria nauis*. E. 5, 1, 20. πολλὰ καὶ ἁλιευτικὰ πλοῖα ἔλαβε. ¶ 4) πλοῖα in var. lect. permutatur c. πλοΐ. v. πλοῦς nr. 3.

πλόκαμον, *reſtis*. Ita Leuncl. et Fr. Portus explicant K. 9, 12. ποδοστράβας — πεπλεγμένους — τοὺς ἥλους ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ. Sed fortaſſis ipſa ποδοστράβη intelligenda eſt, quia πέπλεκται. Pollux 5, 33. de podoſtraba: καὶ πλόκαμον πέπλεκται ἐν μέσῳ πλέγματι.

πλοῦς, ¶ 1) *nauigatio*. A. 6, 1, 22. ὁ πλοῦς ἔσται εἰς Ἡράκλειαν. E. 1, 6, 10. ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν. 2, 1, 17. 6, 2, 15. κώπῃ τὸν πλοῦν ποιούμενος, i. e. πλέων. §. 18. ἐν τοῖς μεθ' ἡμέραν πλοῖς. §. 19. 20. Απ. 4, 7, 4. πορείας καὶ πλοῦ. ¶ 2) *iter*. Aθ. 2, 5. ἀποπλεῦσαι ὁπόσον βούλει πλοῦν. O. 21, 3. περᾶν ἡμερίους πλοῦς — τὸν αὐτὸν ἀνύτουσι πλοῦν. c. gen. A. 6, 4, 1. τριήρους (Cod. Par. τριήρει. Cod. Eton. τριήρη) μέν ἐσιν εἰς Ἡράκλειαν ἐκ Βυζαντίου κώπαις ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. ¶ 3) *ſecunda* ſ. *felix nauigatio*. A. 6, 1, 22. αὔριον, ἐὰν πλοῦς ᾖ, np. καλός. Nam ſic eſt A. 5, 7, 4. καλοὶ πλοῖ εἰσιν (all. καλὸν πλοῖα εἶναι) εἰς τὴν Ἑλλάδα.

πλούσιος, *diues*. Απ. 4, 2, 37 — 39. ex Euthydemi definitione πλούσιοι ſunt οἱ πλείω τῶν ἱκανῶν εἰς ἃ δεῖ τελεῖν ἔχοντες. Sed Socrates addit hanc fere definitionem: οἷς πάνυ ὀλίγα ἔχουσιν οὐ μόνον ἀρκεῖ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ περιποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. Cf. Thom. Mag. Π. 8, 2, 10.

Digitized by Google

2, 10. πλουσίῳ χρῆσθαι. 8, 3, 15. ἦ καὶ οἶκοι τῶν πλουσίων ἦσθα; — ποίων πλουσίων; Ag. 10, 1. εἰ θησαυρῷ τις ἐντύχοι, πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη. E. 2, 1, 12. διήρπαξαν vrbem οὖσαν πλουσίαν. 3, 4, 15. Σ. 3, 13. πλουσιώτατος ἀνθρώπων nominatur, qui filium amatum non permutauerit cum thesauris regis. c. ποιεῖν, Π. 8, 2, 11. τοὺς φίλους πλουσίους ποιῶν. A. 7, 3, 8. Απ. 3, 6, 4. οἶκον πλουσιώτερον ποιεῖν — τὴν πόλιν πλουσιωτέραν ποιῆσαι. §. 6. Dicitur saepe de optimatibus, vt Aθ. 1, 2. ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων καὶ τῶν πλουσίων. §. 4. 13. 14. 2, 10. §. 14. οἱ γεωργοῦντες καὶ οἱ πλούσιοι. §. 18. πλούσιος ἢ γενναῖος ἢ δυνάμενος. Πο. 6, 1. E. 4, 8, 20. 7, 1, 32.

*πλουσιώτερον, *opulentius*. O. 9, 13. πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας.

πλουτεῖν, ¶ 1) *diuitem esse* vel *fieri*. Π. 8, 3, 16. πεινήσας χρημάτων πεπλούτηκας. §. 17. τῶν πλουτούντων οὐδείς. A. 7, 7, 17. O. 2, 1. et 2. ἱκανῶς πλουτεῖν dicitur is, *qui pro sua conditione satis habet*. 11, 9. ¶ 2) *abundare*. c. gen. A. 7, 7, 24. πλουτεῖ μὲν ὄντων φίλων, πλουτεῖ δὲ καὶ ἄλλων βουλομένων γενέσθαι. c. dat. Aθ. 2, 11. πόλις πλουτεῖ ξύλοις — λίνῳ πλουτεῖ. Cf. πλουτίζειν, quocum in var. lect. permutatur.

πλουτηρὸν ἔργον, *modus diuitias parandi*. Poll. 3, 110. πλουτοποιὸν χρῆμα, καὶ πλουτηρὸν, καὶ τὸ χρηματοποιόν. O. 2, 10. ὁρῶ σε ἔν τι πλουτηρὸν ἔργον ἐπισάμενον, περιουσίαν ποιεῖν.

πλουτίζειν, ¶ 1) *ditare, locupletare*. Ag. 1, 17. τοὺς φίλους πλουτίσαι. 4, 6. Ιερ. 11, 13. πλούτιζε τοὺς φίλους· σαυτὸν γὰρ πλουτιεῖς. Απ. 1, 5, 3. 3, 6, 7. O. 14, 9. c. ἀπὸ, Απ. 2, 1, 28. ἀπὸ βοσκημάτων πλουτίζεσθαι. c. ἐκ, Πο. 4, 14. πολλοὺς πλουτιζομένους ἐξ αὐτῆς. ¶ 2) *largiter donare*. A. 7, 6, 8. Σεύθης ἰδίᾳ ἐκεῖνον πεπλούτικεν. All. πεπλούτηκεν. Cf. καταπλουτίζειν. ¶ 3) Metaphorice: *ditare, largiter instruere*. Απ. 4, 2, 9. τὰς γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν.

πλουτοκρατία, *imperium diuitum, principatus ex censu*. Απ. 4, 6, 12. describitur sic: ὅπου ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται.

πλοῦ-

πλοῦτος, *diuitiae.* Π. 4, 2, 19. p. 224. lq. ὀλιγοχρόνιον ἡμῖν πλοῦτον παράχοι — ὅθεν ὁ πλοῦτος φύεται — ἀενναότερον ἡμῖν τὸν πλοῦτον (Zeun. e Cod. Guelf. recepit ὄλβον) παρέχειν. Ier. 11, 13. θησαυροὺς — τοὺς παρὰ τοῖς Φίλοις πλούτους. Σ. 4, 34. explicatur, quid ſit τὸν πλοῦτον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἔχειν. et §. 43. τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου. Cf. παντοδαπὸς nr. 2. In var. lect. permutatur c. χρυσός. v. χρυσὸς nr. 3.

πλύνειν, *lauare.* Moſchopulus: πλύσαι — ποτήριον, ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον· νίψαι δὲ, πρόσωπον ἢ χεῖρα· πλῦναι δὲ, ἐσθῆτας. Sed Iπ. 5, 7. eſt οὐρὰν καὶ χαίτην πλύνειν.

Πλυντήρια, *Plynteria,* ſacra in Mineruae honorem die 25. menſis Thargelionis celebrari Athenis ſolita. Statua Mineruae velabatur, et ornamenta deae detracta lauabantur. v. Plutarch. Alcibiad. 34. Vnde dies nefaſtus erat. Heſychius perperam: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀγλαύρῳ τῇ Κέκροπος θυγατρὶ τιμὴν ἄγουσιν. v. ibi interpp. it. Meurſ. lectt. Att. 2, 13. et Leopardi emendatt. 15, 24. E. 1, 4, 5. πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς. — οὐδεὶς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐδενὸς σπουδαίου ἔργου τολμήσαι ἂν ἅψασθαι.

πνεῖν, ¶ 1) *ſpirare.* A. 4, 5, 3. ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει. 5, 7, 4. βορρᾶς πνεῖ — ὁπόταν νότος πνέῃ. O. 18, 1. K. 6, 2. Cf. ἄνεμος. ¶ 2) E. 7, 5, 12. Thebani οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες, οἱ τῷ παντὶ πλέονες, — οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, *facui, animoſi, feroces.* Cf. Wetſten. ad Act. 9, 17. Eſt locutio poetica.

πνεῦμα, ¶ 1) *ventus.* A. 6, 1, 8. ἔπλεον πνεύματι καλῷ, *vento ſecundo.* 6, 2, 1. 4, 5, 3. τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. K. 8, 1. ἂν πνεῦμα ᾖ μέγα. §. 4. τὰ πνεύματα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα. Cf. οὔριος. ¶ 2) *ſuauis aura.* O. 5, 9. θερίσαι ὕδασί τε, καὶ πνεύμασι, καὶ σκιαῖς. ¶ 3) *halitus.* K. 7, 3. τῶν μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν, καὶ τὸ πνεῦμα. v. Poll. 5, 50.

πνίγειν, *ſuffocare.* Thom. Mag: ἄγχει κάλλιον ἢ πνίγει. Sed tamen in Xenophonte legitur A. 5, 7, 15. ἐπνίγετο (τῷ ὕδατι) ὅστις μὴ ἐτύγχανεν ἐπισάμενος

νος νεῖν. O. 17, 14. ἦν ὕλη πνίγη (τὸν σῖτον).

πνιγμός, *suffocatio*. O. 17, 12. ὕλη — παρέχει πνιγμὸν τῷ σίτῳ.

πνῖγος, *aestus premens* f. *grauis*. Poll. 5, 111. πνῖγος, καῦμα, φλέγμα. Cf. Hesych. K. 4, 6. ὅταν ἡ πνίγη, *aestu incumbente*. 10, 20.

πόα, *herba, gramen*. Hesych: πόα· βοτάνη ἑκάστη. E. 4, 1, 13. χαμαὶ ἐν πόᾳ τινὶ κατακείμενοι. O. 16, 11. πόαν ἀναστρεφομένην κόπρον παρέχειν.

ποδάγραι, *pedicae*. Hesych: ποδάγρα· — πάγη. Π. 1, 6, 19. p. 75. δουλοῦν ἐλάφους ποδάγραις καὶ ἁρπεδόναις. Cf. ποδοστράβη, et Poll. 5, 19. 10, 141.

Ποδαλείριος, *Podalirius*, Aesculapii filius. v. Apollodor. 3, 10, 8. K. 1, 2. Chironis discipulus. §. 14. laudatur.

Ποδάνεμος, *Podanemus*, v. Πολέμαρχος.

ποδαπὸς (poet. Port.), *cuias*. v. Thom. Mag. in h. v. et Fischer. ind. Theophrast. in v. ποταπή. Suid: ποδαπός· ποίου ἔθνους, ποίας χώρας. Φησὶ Ξενοφῶν (A. 4, 4, 11.)· ἐρωτώμενος δὲ τὸ, ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι.

ποδήρης, *talaris, ad pedes vsque demissus* f. *pertingens*. Π. 6, 4, 1. χιτῶνα — ποδήρη. A Suida explicatur ἕως τῶν ποδῶν χιτών. Cf. Hesych. Π. 6, 2, 5. Αἰγυπτίους σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι. De inusitata ista clypeorum Aegyptiorum magnitudine v. Hutch. ad h. l. p. 434. qui etiam laudat Maxim. Tyr. diss. 3. A. 1, 8, 6. ὁπλῖται σὺν ποδήρεσι ξυλίναις ἀσπίσιν· Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο.

ποδιαῖος, *mensuram* f. *spatium vnius pedis habens*. O. 19, 4. βάθος ἐλάττονα ποδιαίου. All. male habent διποδιαίου.

ποδίζειν, *pedes ligare, pedibus constringere*. Suid: πεποδισμένοι ἵπποι· τοὺς πόδας δεδεμένοι, — τοὺς πόδας κατεχημένοι. Deinde laudat locum A. 3, 4, 21. νυκτὸς ἵπποι αὐτοῖς (Persis) δέδενται, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσί. Sic de Assyriorum equis, c. ἐπὶ, Π. 3, 3, 14. ἐν νυκτὶ — πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις.

ποδοστράβη, *tendicula*. Harpocrat. et Phauorin: ποδοστράβης· μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἡλίσκοντο. διήλεκται Ξενοφῶν πε-

ρὶ

ρὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν, καὶ τῆς χρήσεως. Eadem fere habet Suidas. Etymol. M. ποδοστράβη· τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν ξύλον· Ξενοφῶν δὲ τὴν ταῖς ἐλάφοις ἰσαμένην πάγην παρὰ τὸ ποῦς καὶ τὸ στρέφω. Similia leguntur ap. Heſych. et Phauorinum. Pollux 5, 32. ποδάγρα — καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη. κύκλος δέ ἐστι σμιλακίνου ξύλου, etc. Vlitius ad Grat. Faliſc. cyneget. 89. ita deſcribit: „Ramos „e taxo in coronae for„mam plexos clauis fer„reis ligneisque intror„ſum extantibus figebant, „et deſuper laqueum ad„nectebant. E trauerſo „alligabant palum lon„gum ſatis ac grauem, „eumque in ſcrobem ſum„ma ſui parte ad coro„nae menſuram latam, „inferiore in anguſtum „deſinentem, immitte„bant, quam, ne appa„rerent inſidiae, leui ter„rae ſtramentis ſuffultae „iniectu cooperiebant. „Ita cum in aliquam ta„lem ſcrobem (nam plu„res habere conuenit) in„opinum pedem intulis„ſet ceruus, non tantum „laqueus ille, qui facile „abrumperetur, ſed tota „illa fixis aculeis corona „adhaerebat, et curren„tem comitabatur cum „palo ſuo, qui manife„ſto veſtigio terram ſul„caret, dirigeretque fe„quentem venatorem.“ Sed non ceruos modo, verum etiam alias feras, in his apros, podoſtrabis captos fuiſſe, tum ipſi Xenophontis loci declarant, tum animaduertit Mauſſacus ad Harpocrationem. K. 9, 11. ἵσανται ποδοστράβαι ταῖς ἐλάφοις. §. 12. χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας, et quae ibi alia leguntur de ratione eas conficiendi. §. 14. ἱσάναι τὰς ποδοστράβας — ἄνωθεν ἴσον ταῖς σεφάναις τῶν ποδοστραβῶν. §. 15. ἐπὶ τὸ βάθος τὴν ποδοστράβην ἐπιθεῖναι. §. 16. 18. 20. 10, 1. πρὸς τὸν ὗν τὸν ἄγριον — ἄρκυς, ποδοστράβας. §. 3. αἱ ποδοστράβαι apris poſitae ὅμοιαι ταῖς τῶν ἐλάφων. §. 22. ἵσανται αἱ ποδοστράβαι αὐτοῖς (apris), ὥσπερ τοῖς ἐλάφοις.

ποδώκης (poet. Port.), *pedibus celer.* Heſych: ποδωκέας· ταχεῖς τοῖς ποσίν. it. ποδώκης· ὠκὺς, ταχὺς τοῖς ποσί. Ατ. 3, 11, 8. lepores ποδώκεις.

Ιπ.

Ιπ. 3, 12. ἵππος — ποδώκης. Cf. Poll. 1, 195. K. 4, 2. κύνες — ποδώκεις. (Cf. Poll. 5, 60.) 5, 17. lepores ποδωκέσατοι εἰσὶν οἱ ὀρεινοί. 9, 1.

ποδωκία, *pedum velocitas.* K. 5, 27. tribuitur lepori.

ποθεῖν, *desiderare.* Ammonius: ἐρᾶν μέν ἐσι, τῶν ἐν ὄψει· ποθεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. Dicimur igitur ποθεῖν absentem amicum, Ιερ. 3, 2. ποθοῦσι δ' ἄν που ἀπίῃ. mortuum, Αγ. 11, 15. τί δὲ πλέον ἐπόθησαν, ἢ Ἀγησίλαον γηραιὸν ἀποθανόντα; E. 5, 3, 20. Agesilaus ἐπόθησε (Margg. ἐπένθησε) τὴν συνουσίαν mortui Agelipolidis. Απ. 4, 8, 11. absentes cibos, Απ. 3, 14, 6. μὴ παρόντων πολλῶν ποθῶν τὸ σύνηθες. Sic Π. 1, 3, 4. ἵνα ἧσσον τὰ οἴκαδε ποθοίη. E. 1, 1, 21. ἐπόθησαν τήν τε ἐπιμέλειαν καὶ προθυμίαν Hermocratis exulare iussi. Απ. 2, 6, 28. φιλῶν αὐτοὺς, ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν, ἀντιποθεῖσθαι. 3, 11, 3. ἀπελθόντες a Theodota, ποθήσομεν. Ιπ. 2, 3. μὴ μόνον φιλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ποθεῖσθαι ὑπὸ πώλων ἀνθρώπους. Eleganter tribuitur loco, O. 8, 10. ἡ χώρα τὸ μὴ ὂν ποθήσει, np. quae ibi reponenda sunt. Cf. καλεῖν nr. 11. Permutatur etiam c. ἐπιθυμεῖν. v. ἐπιθυμεῖν nr. 1.

ποθεινὸς, *desiderabilis, optabilis, gratus.* Απ. 3, 10, 3. a pictore exprimitur τὸ φιλικώτατον καὶ ποθεινότατον τῆς ψυχῆς ἦθος, *maxime efficere valens desiderium.* O. 5, 10. οἰκέταις προσφιλεστέρα, ἢ γυναικὶ ἡδίων, ἢ τέκνοις ποθεινοτέρα. Σ. 2, 4. ὀσμὴ παροῦσα ἡδίων — ἀποῦσα ποθεινοτέρα. Απολ. 7.

ποθεινοτέρως ἔχειν σφῶν αὐτῶν, Λ. 1, 5. *maiori cupiditate se inuicem desiderare, magis sibi mutuo desiderabiles esse.*

πόθεν, *vnde.* v. Thom. Mag. Απ. 3, 1, 5. πόθεν ἤρξατό σε διδάσκειν. O. 16, 8. Σ. 2, 5. πόθεν δὴ, *vnde tandem.* Legitur pro πως enclitico. v. πῶς nr. 7.

ποθέν, *alicunde, vlla ex parte.* Hesych: ποθέν· ἀπό τινος μέρους. A. 6, 3, 9. εἴ που τι ποθὲν καθορῷεν. Sic saepe enclitice, Π. 4, 5, 18. Ἑλλήνων ἢ ἄλλοθέν ποθεν. Πο. 4, 47. ἣν πορεύωνται ἐντεῦθέν ποθεν, *ex vtrolibet loco,* siue Megaris siue Thebis. E. 4, 8, 21.

εἴ

εἴ ποθεν, *ſicunde.* Σ. 4, 33. ἤν ποθεν. Ιπρ. 4, 16. Κ. 3, 10. Cf. ἄλλοθεν.

πόθος, ¶ 1) *deſiderium.* Heſych: πόθος· ἔρως. Sed rectius Ammonius: ἔρως μὲν, τῶν παρόντων· πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων. Π. 2, 1, 13. θηρία — δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἤν τις αὐτὰ διασπᾷ. Σ. 4, 22. ſpecies pulchri hominis in animo efficta τέρψιν οὐ παρέχει, πόθον ἐμποιεῖ. c. gen. A. 3, 1, 3. ὑπὸ πόθου πατρίδων. Απ. 2, 3, 4. τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων. Sic Απολ. 7. mors πόθον ἐμποιοῦσα τοῦ τελευτῶντος reſcribit Gesnerus pro τῷ τελευτῶντι. ¶ 2) *cupiditas.* Απ. 1, 4, 7. ἐμφῦσαι — ἔρωτα τοῦ ἐντρέφειν — μέγιστον πόθον τοῦ ζῆν. ¶ 3) *appetitus* ſ. *appetentia cibi.* Ιερ. 1, 25. οὐδὲν μετὰ πόθου αὐτῶν λαμβάνει.

ποῖ, ¶ 1) *quo.* v. Thom. Mag. in v. ὅποι. Heſych: ποῖ· εἰς τίνα τόπον. Hemſterhuſ. ad Thom. Mag. p. 858. dicit, frequentius eſſe ποῖ quam πῆ. Π. 3, 1, 2. ἀπορῶν ποῖ τράποιτο. Cf. μέχρι nr. 1. ¶ 2) *verum in locum*, i. q. ποτέρωσε. Απ. 4, 2, 17. ταύτην τὴν ἀπάτην ποῖ θετέον; Mox eſt ποτέρωσε. ¶ 3) *vbi.* Αθ. 2, 11. ποῖ διαθήσεται. ¶ 4) Retracto accentu: *aliquo.* Π. 1, 4, 28. ἀπίωσίν ποι ἀπ' ἀλλήλων. 5, 1, 6. μή ποι ἀποδρῶσιν. Α. 6, 3, 7. 7, 2, 10. Αγ. 1, 21. Ε. 3, 4, 9. c. gen. Ε. 2, 3, 18. p. 99. ἐπιβαίνειν ποι τῆς χώρας, *in aliquam regionis partem.* 5, 1, 2. ἐπὶ τῶν νήσων ποι ἀφιγμένος. Cf. ἄλλοσε. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. που. v. εἰ nr. 22.

ποιεῖν, ¶ 1) *facere.* ¶ a) Π. 1, 2, 5. τὰ τεταγμένα ποιοῦντας. 1, 3, 15. τεταγμένα ποιεῖ, ἃ ποιεῖ τῇ πόλει. 1, 4, 4. κάλλιον αὐτῶν ποιήσειν in certaminibus. §. 5. μὴ ποιεῖν ἃ ἥττῳτο — πειρᾶσθαι βέλτιον ποιεῖν. Ιερ. 2, 17. ἀπολογεῖται ἅμα πράττων, ὡς οὐκ ἀδικῶν πεποίηκεν — δοκεῖ καλὰ τὰ ποιούμενα. Paulo poſt eſt ἔργον. Ιπ. 6, 4. Cf. θαῦμα et κρίσις, it. νόμος, vbi ποιεῖν eſt *ſeruare, parere*, vt in v. νόμιμος nr. 2. et 5. ¶ b) c. dat. A. 4, 2, 14. πάντα ἐποίησαν τοῖς ἀποθανοῦσιν, ὥσπερ νομίζεται ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, *iuſta fecerunt.* O. 2, 9. οὐ θαυμαστὸν δοκεῖς τοῦτο σαυτῷ ποιεῖν; Leuncl. *an non mirum eſt, hoc te aduerſus temetipſum committere.*

mittere. Imo datiuus σαυτῷ pendere videtur a verbo δοκεῖς. ¶ c) c. duplici acc. perf. Π. 1, 3, 15. πάντων δεσπότην ἑαυτὸν πεποίηκεν. E. 4, 4, 6. nonnulli Corinthii volebant τὴν πατρίδα ὥσπερ ἦν καὶ ἐξ ἀρχῆς Κόρινθον ποιῆσαι καὶ ἐλευθέραν ἀποδεῖξαι, *in priſtinum ſtatum reſtituere.* v. praecedentia. Cf. ποιεῖσθαι nr. 23. ¶ d) c. acc. perf. et rei, A. 3, 2, 2. οἶμαι ἂν ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν, οἷα τοὺς ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσειαν. 5, 7, 1. μὴ ποιήσειαν, οἷα καὶ τοὺς κήρυκας ἐποίησαν. Απ. 2, 2, 9. αὐτὴν οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδέν. Cf. nr. 21. ¶ e) c. adverb. Π. 3, 2, 10. οὐτωσὶ τοίνυν ἐγὼ ποιήσω. Eſt forma certi quid ſtatuentis. v. Raphel. ad Luc. 12, 18. Π. 4, 4, 2. ὀρθῶς ποιοῦντες. Σ. 6, 4. οὕτω ποίει. it. in fine ſententiae, Π. 2, 2, 16. οὕτως ἐποίουν. Cf. δεόντως, δικαίως, εἰκότως. Sic in formula probantis ſ. laudantis; c. particip. v. Raphel. ad Act. 10, 33. Π. 1, 4, 13. καλῶς ἐποίησας προεἰπών. 7, 4, 6. ἀλλὰ σὺ μὲν καλῶς ποιεῖς προνοῶν. 7, 5, 18. p. 446. καλῶς ἐποίησας ἄρξας τοῦ λόγου. ¶ f) c. περὶ, A. 7, 5, 5. ἐβουλεύετο τί χρὴ ποιεῖν περὶ τοῦ ἔτι στρατεύεσθαι. E. 4, 8, 16. ἐρωτήσων, τί χρὴ ποιεῖν περὶ τούτων ἁπάντων. Απ. 1, 3, 1. πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας, ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου. ¶ g) Aliae, quas hoc verbum parit, formulae hae ſunt: *mirantis,* Π. 2, 2, 2. p. 103. ὦ ἄνθρωπε, τί ποιεῖς; *prohibentis,* A. 7, 1, 6. μὴ ποιήσῃς ταῦτα. *affirmantis,* Π. 5, 3, 10. χαῖρε, ὦ Κῦρε, ἀλλὰ ποιῶ ταῦτ', ἔφη. *membra orationis inter ſe iungentis,* Π. 5, 4, 11. ποιήσαντες δὲ ταῦτα, ἀπῆλθον. E. 3, 1, 12. ταῦτα δὲ ποιήσας — κατέχει. 3, 4, 25. τοῦτο δὲ ποιήσας πέμπει. it. Π. 1, 2, 9. ποιεῖ δὲ τοῦτο πολλάκις. it. Π. 4, 3, 1. οὗτοι μὲν δὴ ταῦτα ἐποίουν. τῶν δὲ etc. 7, 5, 7. οἱ μὲν δὴ ταῦτ' ἐποίουν, οἱ δὲ etc. A. 1, 1, 11. καὶ ἐποίουν οὕτως οὗτοι. 5, 2, 10. καὶ οἱ μὲν λοχαγοὶ ταῦτα ἐποίουν· ὁ δὲ etc. Αγ. 2, 16. E. 1, 6, 27. 3, 2, 11. 4, 3, 14. Cf. Raphel. ad Ioh. 19, 24. ¶ h) Tribuitur etiam inanimatis, Απ. 4, 3, 14. ἄνεμοι οὗτοι μὲν οὐχ ὁρῶνται· ἃ δὲ ποιοῦσι, φανερὰ ἡμῖν ἐστι. O. 19, 10. ὁρῶ βλαστάνοντα τὰ φυτά, καὶ

καὶ τοὺς κατὰ τῆς γῆς ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν. 20, 11. ὁ χρόνος ἤδη αὐτὸς ἂν ποιοίη. Ιπ. 10, 9. Sic paſſiuum de naturae operibus, vt Σ. 5, 7. τὸ σῶμα τοῦ ἀποδάκνειν ἕνεκα πεποίηται. ¶ 2) *reddere.* c. adiect. Π. 1, 4, 22. ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει, *in effuſam fugam hoſtes dabat.* 4, 5, 17. πάντας ἀμέμπτους ποιεῖτε, *efficite vt omnes nihil habeant quod querantur.* A. 5, 4, 9. τοὺς πολεμίους ἐπεποιήκεσαν θρασυτέρους. Cf. ἐπιποιεῖν. E. 4, 2, 6. ἰσχυρότερον τὸ ῥεῦμα ποιοῦσι. 6, 4, 23. ὁ θεὸς χαίρει τοὺς μὲν μικροὺς, μεγάλους ποιῶν· τοὺς δὲ μεγάλους, μικρούς. Απ. 1, 6, 15. πῶς ἄλλους μὲν ἡγεῖται πολιτικοὺς ποιεῖν, αὐτὸς δὲ οὐ πράττει τὰ πολιτικά. 4, 4, 25. δικαιοτέρους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας. Cf. Σ. 4, 2. et 3. O. 13, 5. ἀρχικοὺς ἀνθρώπων ποιεῖν — δεσποτικοὺς ἀνθρώπων διδάσκειν — δεσποτικοὺς ποιεῖν. Σ. 8, 27. ἐγκρατῆ καὶ αἰδούμενον τὸν ἐρώμενον ποιῆσαι. K. 1, 10. τὴν πατρίδα πολλῷ μείζω ποιήσας. Cf. βελτίων nr. 1. ὁμογνώμων etc. Sic ſaepe de Lycurgo, Λ. 2, 3. μηχανικωτέρους βουλόμενος τοὺς παῖδας ποιεῖν legibus. 7, 4. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν ὁμοίως τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίησε. Απ. 4, 4, 15. c. παρὰ et dat. A. 7, 7, 27. ἐμὲ παρὰ τοῖς στρατιώταις ποιῆσαι, οἷόν περ καὶ παρέλαβες, *eum locum mihi apud milites reſtituere*, vel: *eum militum amorem mihi reconciliare.* Similis locus quodammodo eſt c. πρὸς, Απ. 2, 3, 10. Χαιρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον δεῖ, *eo erga me ſenſu imbuere.* Interdum c. adi. facit periphraſin verbi, Π. 1, 5, 2. Μήδους ἀθενεῖς ποιήσειε. In ſqq. eſt ἀθενώσει. K. 4, 4. δῆλον ποιείτωσαν, i. e. δηλούτωσαν. ¶ 3) i. q. ποιεῖσθαι, quando c. ſubſt. facit verbi periphraſin. Π. 3, 1, 2 κραυγὴν ἐποίουν. Fiſcherus ad Palaephat. 1. p. 14. vult legi ἐποιοῦντο. 3, 3, 12. τοῖς ἵπποις καταδρομὴν ποιησαντες. Fiſcherus l. l. veriſſimam eſſe dicit lectionem Cod. Guelf. ποιησάμενοι. Si quis tamen ποιήσαντες praeferat, explicari pollit: *poſtquam equites ad excurſionem emiſerant.* Cf. ποιεῖσθαι nr. 24. et σφαγή. ¶ 4) *ſacra facere.* Π. 8, 3, 11.

γῆ

γῇ σφάξαντες, ὡς ἐξηγήσαντο οἱ μάγοι, ἐποίησαν. Sic E. 4, 5, 2. ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν. Απ. 1, 3, 1. τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ποιῶν. ¶ 5) *gerere, ſuscipere.* in bello, Π. 3, 3, 8. ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. 5, 4, 7. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων καὶ καλῶς συμβάντων. A. 1, 10, 8. ὥσε τὸ ποιούμενον μὴ γιγνώσκειν, *quid ageretur.* 5, 1, 5. Ιπρ. 7, 8. 8, 12. ¶ 6) *aedificare, exſtruere.* Π. 1, 2, 3. τὰ βασίλεια — πεποίηται. Cf. οἰκία nr. 1. et infra nr. 18. ¶ 7) *fieri* ſ. *exſtrui iubere.* Π. 6, 1, 27. ἐποίησε ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἐπάλξεις. 6, 2, 17. Cyrus δίφρον τοῖς ἡνιόχοις ἐποίησεν. O. 13, 10. c. ἀπὸ, A. 5, 3, 10. ἐποίησε ναὸν — ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου. ¶ 8) *deligere.* Ιπρ. 7, 7. τοὺς φύλακας ἐκ τούτων ποιῶν. ¶ 9) *perficere, abſoluere.* Π. 6, 2, 8. ἐσί τι λοιπὸν ἔργον, ὃ δεῖ ἐξεργάσασθαι — πεποιῆσθαι ἂν ἤδη καὶ τοῦτο βουλόμενοι. 10) *efficere vt.* c. inf. Π. 1, 6, 15. μάλισα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκασα. §. 19. p. 81. τοὺς ἔμπροσθεν λανθάνειν ἐποίεις. 3, 3, 8. κἀκείνους ἐποίησεν ἐρωτικῶς ἔχειν. 4, 5, 15. p. 252. αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε. A. 5, 7, 16. ποιήσουσιν ὑμᾶς τῶν λόγων μὴ ἀκοῦσαι. 7, 8, 8. ἐποίουν μηδὲ παριέναι ἔτι ἀσφαλὲς εἶναι. E. 3, 1, 1. ἐποίησε τὸν τῆς Κιλικίας ἄρχοντα μὴ δύνασθαι ἐναντιοῦσθαι. 6, 5, 17. 7, 2, 10. κρατήσαντες ἐποίησαν (all. ἐποιήσαντο) τοὺς πολεμίους — ὑποχωρεῖν. 7, 5, 24. ὅλον ἐποίησε φεύγειν τὸ τῶν ἐναντίων. Ιερ. 6, 11. δεῖ τοὺς φύλακας μηδὲν οὕτω ποιεῖν δύνασθαι ὡς πιστοὺς εἶναι. Απ. 1, 3, 13. μαίνεσθαι ποιεῖν. 2, 3, 13. 2, 6, 13. O. 9, 12. Απολ. 32. it. ποιεῖν μανθάνειν, *docere,* v. μανθάνειν nr. 1. c. inf. fut. A. 1, 7, 4. πολλοὺς οἶμαι ποιήσειν τὰ παρ' ἐμοὶ αἱρήσεσθαι. All. ἑλέσθαι. Saepe de Lycurgo, legibus aliquid efficiente, Λ. 2, 15. τοῦτο θεὶς ἐποίησεν ἐρασὰς παιδικῶν ἀπέχεσθαι. 3, 4. 7, 3. 10, 1. ¶ 11) *excitare.* v. γέλως, κραυγὴ, σιωπή. ¶ 12) *incutere, iniicere.* A. 1, 8, 13. πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν, φόβον ποιοῦντες τοῖς ἵπποις, i. e. ποιήσοντες. ¶ 13) *praeſtare, exhibere.* E. 2, 1, 6. διέζωσαν τὰς χεῖρας· ὃ ποιοῦσι βασιλεῖ μόνῳ. Ιερ. 7, 2. ὑπανισῶνται ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε

παραχωρῶσι — τοιαῦτα γὰρ δὴ ποιοῦσι τοῖς τυράννοις οἱ ἀρχόμενοι, κᾀ ἄλλον ὄντινα (i. e. κᾀ ὄντινα ἄλλον) ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι. Απ. 2, 3, 13. τοῦτο δέοι ἐκείνῳ πρότερον ποιεῖν. Steph. vult ἐκεῖνον, probante Hindenburgio. Sed Erneſtio placet ἐκείνῳ, quippe quo caſu ambiguitas vitatur. ¶ 14) *dare, concedere.* Π. 4, 6, 3. ἐάν σοι ταῦτα ποιῶμεν, — σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετεῖς; 7, 2, 8. ἢν ταῦτά μοι ποιήσῃς, ἃ λέγεις. A. 3, 2, 15. ¶ 15) *permittere.* v. ἁρπαγή. c. dat. et inf. Λ. 1, 7. Lycurgus πρεσβύτῃ ἐποίησεν — τεκνοποιεῖσθαι. Steph. temere malebat addere νόμον vel νόμιμον, quanquam ſic eſt §. 8. v. νόμιμος nr. 3. ¶ 16) *laborare.* Π. 2, 3, 3. ἐγὼ τῷ ἐμῷ σώματι ποιήσω in bello — εἰ οἱ κακοὶ μηδὲν ποιήσουσιν. A. 1, 5, 8. ἐδόκουν αὐτῷ χολαίως ποιεῖν. O. 1, 18. ¶ 17) *laborando tractare.* Απ. 2, 3, 19. χεῖρες, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἅμα ποιῆσαι. ¶ 18) *laborando ſ. artificio efficere, fabricare.* Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπεποίηντό σοι αἱ πάγαι. Zeun. ex edd. vett. et Cod. Guelf. reſtituit ἐπεπήγηντο. 8, 2, 4. οἱ αὐτοὶ ποιοῦσι κλίνην, θύραν, ἄροτρον, τράπεζαν — πολλὰ τεχνώμενον πάντα καλῶς ποιεῖν — ὑποδήματα ποιεῖ. Απ. 2, 6, 6. 2, 7, 5. τεχνῖται εἰσὶν, οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπισάμενοι. §. 8. 3, 8, 6. O. 1, 16. Ιπ 12, 1. χρῆναι τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆθαι. §. 2. c. adiectiuo materiae, A. 5, 2, 5. τύρσεις ξύλιναι πεποιημέναι. c. gen. Π. 7, 5, 9. Φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι. Caſtalio ante Φοίν. poſuit ἐκ, quod elegantius omittitur. v. Zeun. c. ἐκ, A. 4, 5, 11. καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν. Ιπ. 12, 10. Cf. βάθος, et ſupra nr. 6. ¶ 19) *inſtituere.* Π. 1, 4, 14. ἐποίησε μεγάλην θήραν. 2, 4, 12. A. 4, 8, 19. ὅπου τὸν δρόμον πεποιηκὼς εἴη. E. 3, 2, 4. ἱπποδρομίαν ποιήσαντες. Sic ἐκκλησίαν ποιεῖν, *concionem conuocare.* v. ἐκκλησία. ¶ 20) *tractare, afficere.* c. aduerbiis, Π. 2, 1, 5. τῶν ἱκανωτάτων εὖ κᾀ κακῶς ποιεῖν, *ad vtilitatem et damnum afferendum.* A. 1, 9, 7. τοὺς εὖ κᾀ τοὺς κακῶς ποιοῦντας. 7, 7, 4. εὖ ποιήσας ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθες, *gratiam referens.*

Digitized by Google

ferens. Απ. 1, 4, 16. εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν. 2, 3, 17. λόγῳ (blanditiis et laudatione) καὶ ἔργῳ εὖ ποιῶν. 2, 6, 35. Ο. 20, 14. γῆν πάντες οἴδασιν, ὅτι εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ, *gratiam quasi referre.* Σ. 4, 47. c. acc. Π. 1, 6, 10. ἤν τινας βούλῃ τῇ δυνάμει εὖ ποιῆσαι ἢ κακῶς. Leuncl. *iuuare vel laedere.* §. 19. p. 72. p. 75. 76. Α. 2, 3, 12. τὴν βασιλέως χώραν κακῶς ποιεῖν, *vexare, infestare.* — ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ, καὶ τούτου οὐχ ἡττησόμεθα εὖ ποιοῦντες. 7, 8, 6. τοὺς λοχαγοὺς τοὺς μάλιστα φίλους λαβὼν, — ὅπως εὖ ποιήσαι αὐτοὺς, *vt eos honore ornaret* vel *praeda donaret.* Αγ. 4, 3. εὖ ποιεῖν ἢ πόλιν ἢ φίλους χρήμασι. Αθ. 2, 20. αὐτὸν εὖ ποιεῖν παντὶ συγγνώμη ἐσίν. Ε. 4, 2, 8. Ιερ. 1, 2. Απ. 2, 1, 19. 2, 3, 14. 2, 6, 5. Ο. 7, 41. ὁπόταν τοὺς μὲν σώφρονας — ἐξῇ σοι εὖ ποιῆσαι, ἐὰν δέ τις πονηρὸς φαίνηται, ἐξῇ σοι κολάσαι. Cf. κακῶς nr. 12. et εὐεργετεῖν, quocum et in var. lect. et ab ipso Xenophonte permutatur εὖ ποιεῖν. ¶ 21) *afficere, afferre, inferre.* c. dat. perſ. Απ. 3, 10, 8. ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις. Ιπ. 9, 12. Cf. nr. 12. c. acc. perſ. Π. 2, 3, 7. ταῦτα (all. ταυτὰ) ἐποίησαν τοὺς ταῖς βώλοις βάλλοντας, *ſic* ſ. *eodem modo tractarunt.* Ε. 6, 4, 19. Cf. nr. 1. d. Sic ſaepe cum ἀγαθὸν vel κακὸν, vt Π. 3, 2, 7. πολλὰ κακὰ ἡμᾶς ποιοῦντες. 5, 3, 5. οὔτε ἂν φίλους τις ποιήσειεν πλείσα ἀγαθὰ ἐν πολέμῳ, — οὔτ' ἂν ἐχθροὺς πλείω τις βλάψειεν. §. 6. μέγα τι ποιῆσαι κακὸν τὸν βασιλέα. 6, 1, 5. Α. 1, 9, 7. εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτόν. 2, 5, 2. p. 109. 3, 4, 1. Ε. 2, 4, 13. Ιερ. 1, 33. ἑμαυτὸν κακόν τι ποιεῖν. Απ. 1, 2, 12. πλείσα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιησάτην. § 13. 2, 6, 7. §. 25. ἀγαθόν τι ποιεῖν τὴν πατρίδα, *aliqua ratione bene mereri de patria.* 3, 3, 4. Sic Α. 5, 7, 14. δεινότατα ποιοῦσι τὸ στράτευμα. In his accuſatiuis perſ. intelligi poteſt vel περὶ, quod additur Π. 8, 1, 9. περί τε ἀλλήλους ἀνόσιόν τι ποιεῖν καὶ περὶ αὐτόν. Ε. 3, 2, 5. ἢν μὲν ἀδικῶσιν, ἢν δὲ δίκαια περὶ τοὺς ξυμμάχους ποιῶσιν. vel πρὸς, quod additur Π. 1, 6, 19. p. 76. πρὸς ἀλλήλους ταῦτα ποιεῖν. 3, 2, 7. πρὸς εὐεργέτην οὐδὲν

ἄξιον ποιοῦντες. 7, 4, 2. πρὸς ἀμφοτέρους ταυτὰ ἐποίει. E. 4, 1, 14. οὐδὲν πώποτέ μου οὔτε ποιήσαντος οὔτ' εἰπόντος πρὸς ὑμᾶς. Απ. 4, 2, 16. πρὸς τοὺς πολεμίους τὰ τοιαῦτα ποιεῖν. Ponitur etiam in vna periodo promiſcue c. dat. et acc. A. 5, 8, 10. τούτῳ τἀναντία ποιήσετε, ἢ τοὺς κύνας ποιοῦσι, np. ἄνθρωποι. v. Fiſcher. ad Palaephat. p. 72. Stephanus pro τούτῳ malebat τοῦτον. Sed contradicit Hutch. quia etiam cum datiuo reperitur. Etiam Zeun. defendit τούτῳ, quia non prorſus inuſitata ſit duplex eiusdem verbi eodem in loco ſtructura. quam in rem laudat Abreſch. auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 247. Interdum omittitur κακὸν, vt Π. 4, 3, 3. p. 228. τοὺς πολεμίους ποιεῖν, ἅτερ καὶ νῦν. 6, 4, 5. p. 392. τὰς ἀσπίδας μείζους ἔχουσιν, ἢ ὡς ποιεῖν τι, *quam vt nocere poſſint.* 7, 1, 19. ἐποίουν μὲν οὐδὲν ἔτι, ἔπαχον δὲ πολλὰ καὶ δεινά. E. 7, 5, 22. πεισομένοις τι μᾶλλον, ἢ ποιήσουσιν. Ιπρ. 1, 6. 7, 5. Cf. πάσχειν. ¶ 22) *capere, ſibi parare.* c. ἐκ, Αθ. 2, 12. οὐδὲν ποιῶν ἐκ τῆς γῆς, πάντα ἔχω διὰ τὴν θάλατταν. ¶ 23) *conſequi.* A. 2, 6, 6. τοῦτο ἐποίει ἐκ τοῦ χαλεπὸς εἶναι. ¶ 24) *comparare, conciliare.* Ita iungi datiuo oſtendit Marklandus ad Lyſiam p. 248. A. 3, 1, 4. Φίλον Κύρῳ ποιήσειν. Αγ. 2, 20. Απ. 2, 6, 38. Cf. εἰρήνη, πρόσοδος, Φίλος. ¶ 25) *parare, apparare.* Phauorin: ποιεῖν ἐπὶ τῶν ποιητικῶν τεκτονικῆς. Scil. καὶ τῶν τοιούτων, inquit Hutch. Π. 2, 1, 8. πάντα πεποιημένα παραχεῖν. Videntur inprimis arma intelligi. 5, 1, 13. ὅπως ποιοῦντες — τὰ δέοντα φέρωσιν εἰς τὰς τάξεις τοῖς Πέρσαις. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες καὶ ποιοῦντες. Maxime refertur ad res ad victum neceſſarias, Π. 4, 2, 18. ὅπως διπλάσια σιτία παρεσκευασμένα ᾖ, ἢ καθ' ἡμέραν ἐποιεῖτε. Mox eſt ἕτοιμα ποιεῖτε. §. 19. p. 223. οἱ ποιήσοντες ἡμῖν τὰ ἐπιτήδεια. 4, 5, 5. τοῦ πεποιημένου σίτου τὸ ἥμισυ. 8, 5, 3. περὶ τοῦ πεποιῆσθαι τὰ ἐπιτήδεια. Λ. 6, 4. καταλείπειν τὰ πεποιημένα, *in villis relinquere praedam venaticam.* Απ. 3, 14, 6. ὀψοποιοὺς — τὰ ὑπ' ἐκείνων πονούμενα. c. ἐκ, A. 1, 5, 10. οἶνον ἐκ τῆς

τῆς βαλάνου πεποιημένον. ¶ 26) *instruere, ordinare.* A. 5, 2, 9. τὸν λόχον ποιῆσαι. ¶ 27) *ponere, fingere animo.* vt Latinum *fac.* A. 5, 7, 5. ποιῶ δὲ (Valckenar. ad Herodot. 7, 184. legit δὴ) ἡμᾶς ἐξαπατηθέντας. Hutch. et Abresch. dilucc. Thucyd. 7, 28. ex hac notione dicunt defendi posse, quod in nonnullis editt. legitur Π. 2, 3, 2. ἦν δὲ νικώμεθα· τοῦτο γὰρ ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν δεῖ. Mureto auctore Leuncl. et Wells. omiserunt verba καὶ ποιεῖν. Zeunius duce Cod. Guelf. verba τοῦτο — δεῖ posuit post verba ἦν μὲν ἡμεῖς νικῶμεν, et ποιεῖν δεῖ explicauit *opera danda est vt fiat.* ¶ 28) *fingere, canere, carmina pangere.* De poetis. v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 7. et Poll. 4, 17. Σ. 4, 6. Ὅμηρος πεποίηκε χεδὰν περὶ πάντων. 8, 31. Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ (i. e. ὑφ' Ὁμήρου) πεποίηται ὡς ἑταίρῳ τιμωρῆσαι. Plenius dicitur Απ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ πεποιημένων ἐπῶν. ¶ 29) *constituere* s. *sancire legibus.* Λ. 2, 2. τοῦτον κύριον ἐποίησε ἀθροίζειν τοὺς παῖδας. §. 11. 12, 2. c. dat. Λ. 1, 4. ταῖς θηλείαις ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλας ἐποίησε. 15, 1. Αθ. 1, 12. c. inf. Λ. 6, 8. ἐποίησε καὶ οἰκέταις χρῆσθαι. c. acc. et inf. Λ. 6, 1. ἐποίησε παίδων ἕκαστον ἄρχειν. §. 4. Cf. nr. 2. et 10. Dicitur de deo, Π. 2, 3, 2. ὁ θεὸς οὕτω πως ἐποίησε. O. 11, 8. οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις — οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν. ¶ 30) *statuere.* A. 6, 6, 10. ἐγὼ ἐμαυτὸν — παραχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ, ὃ ἂν βούληται ποιῆσαι. Cf. ζημία nr. 2. c. περὶ, A. 6, 6, 17. σοὶ ἐφεῖτο ὅ τι ἐβούλου ποιῆσαι περὶ τούτων. ¶ 31) *conuertere, incitare.* v. ἐπὶ c. acc. nr. 3. 32) *putare.* Σ. 4, 23. οὐδὲ πρὸς σοῦ ποιῶ τὸ περιϊδεῖν Κριτόβουλον, *neque te dignum iudico quod despicis.* Vulgo vertunt: *ne a te quidem sto.* De formula περὶ παντὸς ποιεῖν v. ποιεῖσθαι nr. 18. ¶ 33) i. q. πράττειν. Π. 3, 1, 9. τὰ δίκαια ποιῶν ἥκιστ' ἂν τὸν ἁμαρτάνοντα μιμοίμην. §. 12. 4, 4, 1. ἠρώτα ὅ τι ἔπραξαν. οἱ δὲ διηγοῦντο ἅπερ ἐποίησαν. 5, 3, 18. καλόν τι ποιοῦντες — αἰσχρόν τι ποιεῖν. 8, 6, 6. ἃ ὑμᾶς Φημι χρῆναι ποιεῖν, ταῦτα καὶ αὐτὸς πειρῶμαι πράττειν. A. 5, 7, 6. ἀγαθόν

γαθόν τι ποιῶν. E. 2, 3, 18. p. 100. ἢ νῦν ταῦτα πράττων, ἢ πρότερον πώποτε πεποιηκώς. Απ. 1, 2, 57. 3, 9, 4. τοὺς ἐπισαμένους μὲν ἃ δεῖ πράττειν, ποιοῦντας δὲ τἀναντία. 4, 3, 17. 4, 5, 4. τὰ κάλλιστα πράττειν — τὰ αἴσχιστα ποιεῖν. 4, 8, 4. τὰ δίκαια πράττων, sed Απολ. 3. οὐδὲν ἄδικον ποιῶν. O. 7, 2. Σ. 8, 27. Cf. nr. 1. a. ¶ 34) c. τι, *agere aliquid, non otiosum esse.* Απ. 3, 9, 9. σχολὴν σκοπῶν, τί εἴη, ποιοῦντας μέν τι τοὺς πλείστους ἔφη εὑρίσκειν — καὶ τοὺς γελωτοποιοῦντας ποιεῖν τι. 3, 10, 8. Statuarius dicitur τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι. ¶ 35) *agere, curare.* c. ὅπως, Π. 2, 4, 18. οὕτω ποιεῖν, ὅπως ὡς τάχιστα ἀπίῃς. 6, 3, 11. p. 385. Sic fere A. 2, 5, 8. ὅ τι ἐποίουν, ἠμφιγνόουν. O. 20, 25. ὅπως ἔχοι ὅ τι ποιοῖ. ¶ 36) *celebrare, curare.* v. Raphel. ad Matth. 26, 18. E. 4, 5, 2. ἐποίησαν Ἴσθμια. 7, 4, 28. οἱ Ἀρκάδες παρεσκευάζοντο ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια σὺν τοῖς Πισάταις τοῖς πρώτοις Φάσκουσι προσῆναι τοῦ ἱεροῦ. In ſqq. eſt διετίθεσαν τὴν πανήγυριν. Scil. τιθέναι, ἄγειν, διέπειν, ποιεῖν, τὸν ἀγῶνα, et προσῆναι τοῦ ἀγῶνος eſt *curare certamen.* v. Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 195. ¶ 37) *operam dare.* c. ὡς, Π. 6, 3, 8. ὡς σαφέστατά γ' ἂν εἰδείην, ἐποίουν. ¶ 38) *ſe gerere.* Π. 7, 3, 3. οὕτω ποιεῖν, ὅπως σοι φίλος ἄξιος λόγου φανεῖη. ¶ 39) *committere ſcelus, delinquere.* Π. 1, 4, 3. λόγον διδόναι ὧν ἐποίει. A. 2, 6, 16. τὰ αὐτὰ πεποιηκὼς οὐκ ἀπέθανε. E. 1, 5, 2. 3, 2, 5. 7, 3, 5. οἱ ποιήσαντες, *ſceleris, caedis, auctores.* Sic A. 7, 6, 8. ἐπὶ τοῖς πεποιημένοις ἄχθεσθαι, *de fraude, de illata iniuria.* Hutch. et Zeun. ex 2 MSS. legunt πεπονημένοις. Sed Dreſigius de verbis mediis p. 403. defendit πεποιημένοις. c. adi. E. 2, 4, 14. ἐπεποιήκεσάν τι βιαιότερον. de quo loco cf. ἐπιποιεῖν. 3, 4, 8. ὡς παράνομα ποιοίη. ¶ 40) *proficere.* Π. 3, 3, 17. ἐπειδὰν μηδὲν ποιήσαντες ἀπίωμεν. E. 2, 4, 2. ἐποίησαν μὲν οὐδέν, τρώματα δὲ λαβόντες ἀπῆλθον. 3, 1, 5. δοκοῦντος αὐτοῦ οὐδὲν ποιεῖν. 3, 2, 3. 4, 6, 13. ¶ 41) τί ποιῶν, *quo pacto.* v. Raphel. ad Luc. 10, 25. Π. 6, 1, 24. τί ἂν

ἂν ἐγὼ ποιῶν χάριν Κύρῳ ἀποδιδοίην. 7, 2, 7. p. 417. τί ἄν μοι ποιήσαντι παῖδες γένοιντο. p. 418. A. 6, 6, 3. ὅ τι δέοι ποιοῦντας φίλους εἶναι. E. 1, 5, 4. 4, 5, 6. 5, 1, 4. τί ποτε ποιῶν — οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, *qua arte*. Απ. 3, 5, 14. O. 2, 1. 6, 1. 7, 3. 16. Sic c. adi. Π. 7, 1, 20. τί χρὴ καλὸν ἂν ποιοῦντες σωθήσεμεν, *qua ratione honesta*. c. ταῦτα, O. 4, 7. ταῦτα ποιῶν δοκεῖ ἡμῖν τῶν πολεμικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι, *hoc modo*. §. 9. c. οὐδὲν ἄλλο, Π. 2, 4, 8. p. 130. ¶ 42) πάντα ποιεῖν, *omnem operam dare*. v. πᾶς nr. 12. Sed A. 1, 8, 8. κἂν τοῦτο νικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν πεποίηται, *tota res profligata erit*. Nam perfectum h. l. habet fere vim futuri. ¶ 43) τί οὐκ ἐποίησε, A. 3, 1, 18. fere i. q. πάντα ἐποίησε. ¶ 44) ποιεῖν παρὰ per tmesin pro παραποιεῖν. Σ. 8, 17. ἂν παρά τι ποιήσῃ, *si quid contra fecerit*. Phauorin: παραποιεῖν· παραπράττειν. ¶ 45) ποιεῖν πορείαν καθ' ἑαυτούς, εἴσω ποιῆσαι, *immittere*, ἔξω ποιῆσαι, v. πορεία, ἑαυτ. εἴσω et ἔξω. ¶ 46) ποιεῖν omittitur post verba τί γὰρ ἄλλο, et similia, vt Π. 1, 4, 24. μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο (scil. ἐποίει), ἢ τοὺς πεπτωκότας ἐθεᾶτο. Απ. 2, 3, 17. τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις. v. ibi Erneſt. et Zeun. ad O. 18, 5. et ad Π. 3, 2, 8. (17.) ¶ 47) Actiuum pro paſſiuo. v. Doruill. ad Charit. p. 386. et Steph. de dialectis XXXI. p. 18. Π. 5, 5, 10. p. 334. παρέχειν ἑμαυτὸν εὖ ποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις, *exhibere me beneficiis afficiendum*, h. e. *pati me affici beneficiis, admittere beneficia*. Sic A. 2, 3, 12. παρέχοντες ἡμᾶς αὐτοὺς εὖ ποιεῖν. Cf. Hutch. ad h. l. qui laudat alia exempla verborum actiuorum pro paſſiuis poſitorum. ¶ 48) In var. lect. permutatur c. πείθειν. v. πείθειν nr. 1. it. c. πηγνύναι. v. ſupra nr. 18. it. c. ποιεῖσθαι. v. ibi v. c. nr. 2. it. c. τιθέναι. v. τιθ. nr. 14. it. c. δαπανᾶν. v. δαπ. nr. 2. it. c. ἰέναι. v. ibi nr. 13. d. it. c. εἰδέναι. v. νόμος nr. 1.

ποιεῖσθαι, ¶ 1) *ſibi facere* ſ. *reddere*. De diſcrimine medii et actiui longa eſt diſputatio Dreſigii de verbis med. 1, 111. c. ſubſt. Αγ. 1, 19. ἐρασὰς τῆς αὐτοῦ Φιλίας ἐποιή-

ἐποιήσατο. Απ. 4, 4, 14. εἰρήνην ποιοῦνται. Scil. εἰρήνην ποιεῖσθαι dicuntur ciues, ποιεῖν rex. c. adi. Π. 4, 2, 10. τοὺς συμμάχους προθύμους ποιεῖσθαι nobis. Πο. 2, 5. εὐνουσέρους ἂν ποιεῖσθαι. §. 7. eſt εὐνουσέρους ποιοίη. O. 7, 41. πιστὴν καὶ διακονικὴν ποιησαμένη. 12, 19. Σ. 1, 10. τὴν φωνὴν πρᾳοτέραν ποιοῦνται, vocem ſuam. Cf. βαθὺς, συνεργὸς et ὑποχείριος. ¶ 2) *procreare, generare.* Π. 5, 3, 10. σὲ ὁ Ἀσσύριος παῖδας τὸ ποιεῖσθαι ἀφείλετο. Ita recte edidit Zeun. pro ποιεῖν. v. Poll. 3, 13. ¶ 3) *in ſuum commodum facere.* A. 1, 4, 5. ὅπερ ᾤετο ποιήσειν τὸν Ἀβροκόμαν, — Ἀβροκόμας δὲ οὐ τοῦτο ἐποιήσατο, np. non praeſidia ſuae regioni collocauerat. Sed Dreſigius l. l. probante Zeunio dicit, omnino ἐποίησεν eſſe reſtituendum e MS. Eton. et Pariſ. Nam ſemper actiuum eſſe pro πράττειν. ¶ 4) *ſibi comparare* ſ. *conciliare.* A. 5, 5, 7. Κορύλαν — φίλον ποιεῖσθαι. §. 11. Κορύλαν καὶ Παφλαγόνας συμμάχους ποιήσεσθε ἐφ' ἡμᾶς — ἂν δὲ δοκῇ ἡμῖν καὶ φίλον ποιεῖσθαι Κορύλαν, καὶ τὸν Παφλαγόνα ποιούμεθα φίλον. Portus in indice in v. ἐνεσῶς dicit, ποιούμεθα eſſe pro ποιησόμεθα. Hutch. et Leuncl. ſequuntur aliam lectionem ab hac diuerſam, et pro ποιούμεθα habent ποιήσομεν. v. Zeun. 5, 6, 2. ὡς τὸν Παφλαγόνα φίλον ποιήσοιντο. E. 2, 3, 18. p. 98. οἱ ἐχθροὺς — κωλύοντες πολλοὺς ποιεῖσθαι. Sed mox οἱ πολλοὺς τοὺς ἐναντίους ποιοῦντες, *qui hoſtium numerum augent.* Απ. 1, 6, 13. 2, 6, 4. §. 8. §. 10. φίλους ἑαυτοῖς ποιοῦνται. §. 16. 35. Σ. 8, 27. Sic Απ. 2, 6, 29. φιλίαν πρός τινας ποιεῖσθαι. c. ἀπὸ, O. 6, 11. ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι. Cf. φιλία. ¶ 5) *conſtituere, eligere ſibi.* O. 9, 11. τὴν ταμίαν ἐποιησάμεθα. ¶ 6) *declarare.* E. 6, 3, 5. p. 384. πολεμίους ποιεῖσθε. Sic ¶ 7) Π. 4, 6, 2. p. 256. παῖδα οὕτως, ὡς δυνατόν, σε ποιοῦμαι, h. e. *te mihi filium adopto.* ¶ 8) *fieri iubere.* Π. 1, 3, 14. ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι χιτῶνα. 2, 1, 2. p. 89. ὅπλα ἐποιούμην, *facienda* ſ. *fabricanda curarem.* 6, 1, 11. χρῆναι πειρᾶσθαι ἡμῖν ὡς πλεῖστα ὀχυρὰ ποιεῖσθαι. §. 13. Cyrus dicitur μηχανὴν ποιήσασθαι. §. 14. ὅσα

ὅσα ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, ἐποιήσατο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ — εἶεν. §. 26. ἡ Πάνθεια χρυσοῦν αὐτῷ θώρακα ἐποιήσατο. §. 27. ἐκτάρυμον ποιήσασθαι. 6, 4, 1. 2. 8, 8, 11. A. 5, 3, 6. Ξενοφῶν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνάθημα ποιησάμενος ἀνατίθησιν. (v. Ernest. ad Callim. h. in Cer. 26.) §. 7. E. 3, 1, 5. ποιησάμενος χελώνην ξυλίνην. 3, 4, 27. 5, 2, 7. διὰ τειχῶν ποταμὸν ποιεῖσθαι. Cf. μηχανὴ nr. 5. ¶ 9) *pati, permittere.* Π. 4, 2, 20. εἰ ἐμποδών τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν. ¶ 10) ποιεῖσθαι ἑαυτοῦ, *sibi vindicare.* v. ἑαυτοῦ nr. 2. ¶ 11) ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο, Αγ. 1, 22. *sibi subigebat, suam in potestatem redigebat.* Eodem modo dicitur ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι. v. ὑπὸ c. dat. nr. 1. b. ¶ 12) ἐν ἀπορρήτῳ ποιησάμενος λέγει, A. 7, 6, 31. *vt arcanum dicit, er macht ein Geheimniss daraus.* Hutch. minus bene: *re in secretis posita.* Dresig. l. l. *quibus tanquam arcanis silentio pressis.* Herodotum ait pro eo dicere (8, 44. et 93.) ἀπόρρητα ποιεῖσθαι. ¶ 13) *putare.* v. Kuster. de verbis med. 1, 33. Π. 5, 3, 10. μέγα ποιοῦμαι, *praeclarum puto, magni facio.* K. 3, 9. canes non bonae ἐξαπατᾶν πειρῶνται ἀληθῆ τὰ ψευδῆ ποιούμενοι. Leuncl. *pro veris falsa simulantes.* Rectius Pollux 5, 64. οὐ καίρια ὑπολαμβανούσας vocat, h. e. interprete Kühnio, *sibi imaginantes ea, quae non ad rem faciunt praesentem.* Sic Plutarch. de exilio c. 6. οἰκεῖα πάντα ποιεῖσθαι καὶ νομίζειν, ὥσπερ ἐστί. Cf. δεινὸς et μέγας. ¶ 14) ποιεῖσθαι παρ' ὀλίγον, *parui facere.* v. ὀλίγος nr. 5. ¶ 15) περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, *magni facere.* Π. 8, 1, 9. Απ. 2, 3, 10. ¶ 16) περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, *pluris facere, pluris aestimare.* A. 5, 6, 12. τῆς Ἑλλάδος οὐδὲν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι. 7, 7, 25. E. 1, 7, 10. p. 56. Απ. 1, 1, 18. Σ. 8, 28. ¶ 17) περὶ πλείσου ποιεῖσθαι, *plurimi facere.* Π. 7, 5, 21. περὶ πλείσου ποιεῖσθαι οἵτινες δύνανται πλουτίζειν, i. e. Φιλεῖν. A. 1, 9, 5. ὅτι περὶ πλείσου ποιοῖτο — μηδὲν ψεύδεσθαι. 3, 2, 3. 7, 8, 5. O. 20, 28. ¶ 18) περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *maximi facere, nihil prius neque potius ducere.* Π. 1, 4, 1. περὶ παντὸς ἐποιεῖτο διαπράττεσθαι. Lectio

ctio ἐποίει τὸ orta eſt e vitio Leuncl. A. 2, 4, 2. ὅτι βασιλεὺς ἡμᾶς ἀπολέσαι περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιτο. E. 4, 1, 15. 4, 8, 6. περὶ παντὸς ἐποιεῖτο ἐλθεῖν, *vehementer cupiebat.* Απολ. 22. Cf. πᾶς nr. 8. ¶ 19) ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαι, *nihili facere.* v. λόγος nr. 20. ¶ 20) *inſtruere aciem.* A. 3, 2, 24. πορεύεσθαι πλαίσιον ποιησαμένους τῶν ὅπλων. 3, 4, 13. 4, 3, 19. 4, 8, 13. E. 7, 5, 24. v. ἔμβολος et λόχος nr. 3. ¶ 21) *collocare.* A. 6, 5, 4. v. αὐρὰ nr. 2. it. ἑκατέρωθεν, ἐντὸς, (vbi verti poteſt *recipere*) ἐπίπροσθεν, μέσος nr. 2. στρατόπεδον nr. 3. ¶ 22) ὄπισθεν ποιεῖσθαι, *a tergo relinquere* ſui commodi cauſa. A. 1, 10, 6. ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμόν. 6, 5, 11. ¶ 23) Ponitur pro actiuo, E. 4, 8, 34. ἐπεὶ οἱ Ἀργεῖοι τὴν Κόρινθον Ἄργος ἐπεποίηντο, *Corinthi limites reuulſerant Corinthiosque in ius Argiuae ciuitatis receperant.* (4, 4, 6. eſt actiuum. v. ποιεῖν nr. 10.) E. 6, 5, 18. ἰσχυροτέραν τὴν Φάλαγγα ἐποιεῖτο. All. ἐποιοῦντο. Dreſigius p. 417. volebat ἐποίει, quia verbum vim ſuam h. l. ab adiectiuo accipit. Sed v. ἔμβολον et Φάλαγξ, vbi ſunt plura eiusmodi exempla cum medio. Poterat etiam in his eſſe actiuum, Π. 4, 5, 8. ὅ τι τούτων — καλῶς καὶ νομίμως ποιοίμην ἄν, τὸν πατέρα ἐρώτα. 6, 1, 18. ὅτι, εἰ μὴ βούλοιτο ἑκοῦσα, ἄκουσα ποιήσοιτο ταῦτα. Hutch. aliique ποιήσοι. v. Zeun. A. 3, 4, 13. οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο ἐξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας. Cod. Eton. ἐποίησαν. 4, 1, 10. σχολαίαν ἐποιοῦντο τὴν πορείαν πολλὰ ὄντα τὰ ὑποζύγια. Dreſigius quidem verti iubet: *iumenta multa — tarde iuerunt,* quia, quando cum ſubſt. et adiect. ſimul legitur, tum vim ſuam non ab adiectiuo, ſed a ſubſtantiuo accipit, ita vt adiectiuum fere per aduerbium debeat exponi. Cf. nr. 1. Sed haud dubie verior eſt lectio cod. Eton. ἐποίουν, et rectior verſio Leuncl. *multa illa iumenta profectioni moram afferebant, die Menge Vieh machte den Zug langſam, wenn ſie es mitnehmen wollten.* 5, 2, 19. πῦρ ἐν μέσῳ ἑαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων ποιησάμενοι. niſi h. l. eſt *in ſuum vſum.* E. 1, 2, 1.

πεν-

πεντακισχιλίους, τῶν ναυτῶν πελτασὰς ποιησάμενος. Sic ſaepe cum adiectiuis, vt ἄμεμπτος, ἰσόμοιρος, νόμιμος, ὁμογνώμων. Cf. etiam νόμος. ¶ 24) c. ſubſt. facit periphraſin verbi, vnde ſubſtantiuum ductum eſt. v. nr. 23. et ποιεῖν nr. 3. et Dreſig. p. 423. 428. Π. 6, 2, 3. εἰ θυσίαν ποιοῖτο, i. e. εἰ θύοι. A. 6, 2, 6. καθ' ἑκυτοὺς ἂν τὴν πορείαν ποιοῦντο. §. 8. Λ. 1, 6. τοὺς γάμους ποιεῖσθαι, *matrimonia contrahere*. E. 4, 8, 35. ἐνέδραν ἐποιήσαντο, i. e. ἐνήδρευσαν. Cf. ἄριστον, δεῖπνον, ἐνέδρα, ἐξέτασις, (vbi tamen etiam interdum eſt actiuum vt A. 1, 2, 9. E. 2, 3, 14. 2, 4, 5. 6, 4, 31. ita vt proprie reddendum ſit *recenſum inſtituere, exercitum luſtrari iubere*, vt A. 7, 1, 5. ἀριθμὸν ποιήσων.) ἔξοδος, ἔπαινος, ἐπιμέλεια, λόγος, μάχη, πόλεμος, πορεία, προνομὴ, σφαγὴ, τιμωρία. Sic Π. 7, 5, 23. πάντας — θεραπευτῆρας, ἐποιήσατο εὐνούχους, *caſtrauit*. Leuncl. et Hutch. *ex eunuchis delegit*. Perperam. v. Zeun. p. 696. ſq. ¶ 25) Perfectum et plusquamperf. paſſiuum pro medio. v. Doruill. ad Charit. p. 386. et Dreſig. 1, 111. Π. 1, 4, 18. ἃ ὁ πάππος — ἐπεποίητο, *facienda curauerat*. (Idem tempus medie extat poſitum in Iuliani Caeſarib. p. 11. ed. Heuſinger.) 1, 5, 2. ὑπήκοον πεποιημένος τὸν βασιλέα. §. 3. ἐπιγαμίας ἀλλήλοις πεποιημένοι εἶεν. 2, 2, 16. ἄνδρα τινα παρακλίτην πεποιημένον, *propeſe iuſſiſſe accumbere*. 5, 3, 10. ἡμᾶς φίλους πεποίησαι, *tibi feciſti* ſ. *conciliaſti*. E. 1, 3, 3. πίσεις πεποιημένος. 4, 6, 1. πολίτας πεποιημένοι τοὺς Καλυδωνίους, *Calydoniis in ciuitatem ſuam adſcitis*. Ier. 4, 4. πεποίηνται νόμον. Cf. nr. 23. ¶ 26) v. ἐκποδὼν nr. 7. et ἔμπροσθεν nr. 1. ¶ 27) Reponitur pro πορεύεσθαι. v. πορεύεσθαι nr. 4. Permutatur item c. σπένδεσθαι. v. σπένδ. nr. 2. it. c. ποριζεσθαι. v. νόμος nr. 1. it. c. πονήσασθαι. v. τροπή.

ποίησις, *confectio, compoſitio, elaboratio*. Ap. 1, 4, 3. ἐπὶ ἐπῶν ποιήσει.

ποιητέον, ¶ 1) *facere oportet* ſ. *neceſſe eſt*. c. acc. rei, A. 6, 4, 9. τὴν πορείαν — πεζῇ ποιητέον. Ier. 9, 3. τὸ ἆθλα ἀποδιδόναι, δι' αὐτοῦ ποιητέον. O. 13, 2. ὅ τι ποιητέον.

τέον. 15, 6. eſt ἃ δεῖ ποιεῖν. c dat. perſ. A. 1, 3, 15. ἐμοὶ τοῦτο οὐ ποιητέον. Απ. 1, 7, 2. τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη — τούτῳ ταῦτα ποιητέον. c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 76. ἃ πρὸς τοὺς Φίλους ποιητέον ἦν. ¶ 2) περὶ πολλοῦ ποιητέον εἶναι τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν, Απ. 4, 2, 30. *magni faciendum eſſe.* ¶ 3) πάντα ποιητέον, A. 3, 1, 12. *omnis opera danda eſt.*

ποιητέος, *faciendus.* Π. 8, 5, 3. διατέτακται ἑκάστοις τὰ ποιητέα. Λ. 13, 6. rex παραγγέλλει τὰ ποιητέα in bello. Cf. πᾶς nr. 12.

ποιητής, ¶ 1) *auctor.* Π. 1, 6, 19. p. 79. ποιητὴς τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. Portus in indice: *molitionum aduerſus hoſtem excogitator.* ¶ 2) *poeta.* Πο. 5, 4. οἱ ποιηταὶ Athenis grati. Απ. 1, 2, 56. ὁ ποιητὴς vocatur Heſiodus paulo ante nominatus. Sic §. 58. Homerus. 4, 4, 16. οἱ πολῖται ὑμνοῦσι — οὐχ ὅπως τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἱρῶνται. Videntur intelligi *poetae ſcenici*, quod Fr. Porto placebat. ¶ 3) *actor, hiſtrio.* O. 3, 9. θεᾷ τοὺς τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, οὐχ ὅπως ποιητὴς γένῃ — οὐ γὰρ ποιητὴς βούλει γενέσθαι.

ποικιλίαι, *opus variegatum, Tapeten.* v. Poll. 7, 34. Απ. 3, 8, 10. γραφαὶ καὶ ποικιλίαι. Leuncl. *varii colores.* Poteſt etiam aliis modis explicari. Nam certo definiri nequit.

ποικίλλειν, *variare, mutare.* Ιπρ. 4, 3. ποικίλλοντας ἱππικαῖς τάξεσι τὰς πορείας, *non ſemper eodem ordine proficiſcentes.*

ποικίλματα, *picturae* vel alia *ornamenta variis coloribus diſtincta.* O. 9, 2. domus οὐ ποικίλμασι κεκόσμηται.

ποικίλος, ¶ 1) *variegatus, coloribus variis diſtinctus* ſ. *pictus.* A. 1, 5, 8. ποικίλας ἀναξυρίδας. Απ. 3, 10, 14. ποικίλους θώρακας. c. acc. A. 5, 4, 18. παῖδας — ποικίλους τὰ νῶτα. ¶ 2) *varius, multiplex.* O. 16, 1. τὸ ποικιλώτατον τῆς γεωργίας, *variae res in agricultura addiſcendae,* vel, Bachio interprete, *quod propter varietatem in agricultura laborioſum videtur.* 17, 7. ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεσι. Sic Απ. 2, 3, 10. οὐδέν γε ποικίλον οὐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶ-

χανᾶσθαι, *nihil exquisiti, f. ad quod perficiendum multiplici arte opus sit.*

ποικίλως ἔχειν, *differre, diuersum esse.* Ap. 2, 6, 21. ἔχει ποικίλως πως (cod. Flor. C. περὶ) τοῦτο. Ern. vertit: *in hoc genere quaedam varietas deprehenditur.*

ποιμήν, ¶ 1) *opilio, ouium pastor.* Poll. 1, 249. interpretatur ὁ τῶν προβάτων ἡγεμών. Cf. νομεύς. Ap. 2, 3, 9. ¶ 2) Dicitur de rege, vt νομεὺς, Ap. 3, 2, 1. Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν.

ποινὰς τίνειν (poet. Port.), *poenas persoluere f. luere f. dare.* Proprie ποινὴ est *poena talionis, par vindicta.* v. Hesych. Quae notio nec aliena videtur a loco Xenophonteo Π. 6, 1, 8. οὐ τίνων ποινὰς ὧν ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν.

ποῖος, ¶ 1) *qualis, cuiusmodi.* Ap. 3, 12, 8. ἰδεῖν ἑαυτὸν ποῖος ἂν κάλλιστος καὶ πράτιστος τῷ σώματι γένοιτο. c. τὶς, Π. 2, 2, 3. οὐκ οἶδα ποίους τινὰς χρὴ μᾶλλον εὔξασθαι. Cf. ἄττα. ¶ 2) Est saepe interrogantis, Π. 8, 1, 1. p. 462. τίς ἂν πόλις — τίς δὲ Φιλία — ποῖον δ' ἂν στράτευμα — ποῖαι δὲ πόλεις — ἢ ποῖοι οἶκοι. E. 3, 5, 8. p. 182. 4, 1, 4. Ap. 4, 5, 9. ἐκεῖνο δὲ ἤδη πώποτε ἐνεθυμήθης; ποῖον; ἔφη. Σ. 8, 39. c. gen. Ap. 2, 4, 5. ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων, i. e. ποῖον ἄλλο. c. artic. O. 10, 1. τὰ ποῖα; ἔφην ἐγὼ, λέγε. 15, 2. c. τὶς, E. 4, 1, 3. λέξόν μοι, ἔφη, ποίου τινὸς γένους ἐσίν; Ap. 4, 6, 2. ποῖόν τι νομίζεις εὐσέβειαν εἶναι; ¶ 3) *vter.* Ap. 2, 1, 23. ἀποροῦντα, ποίαν ὁδὸν τράπῃ. §. 21. erat ὁποτέραν τῶν ὁδῶν. ¶ 4) A. 5, 4, 4. ποῖοί τε ἔσεσθε ἡμῖν συμπρᾶξαι; All. τί οἴεσθε ἔσεσθαι. Steph. recte inde fecit τί οἷοί τε ἔσεσθε, i. e. τί δυνήσεσθε, quam emendationem receperunt Hutch. et Zeun.

πολεῖν, v. μολεῖν.

*πολεμαρχεῖν, *polemarchum esse.* Participium legitur pro πολέμαρχος, E. 5, 2, 17. πολεμαρχοῦντες ἐτύγχανον Ἰσμηνίας τε καὶ Λεοντιάδης. 5, 4, 2. Cf. πολέμαρχος. Plutarchus quoque in Pelop. 7. vtitur sic hoc participio: Φιλίδας διεπράξατο τῶν περὶ Ἀρχίαν καὶ Φίλιππον γραμματεὺς γενέσθαι πολεμαρχούντων.

*πολεμαρχεῖον, *polemarchi palatium.* E. 5, 4, 5. Thebis εἰς τὸ ταμιεῖον

ᾶῖον τοῦ πολεμαρχείου. All. πολεμάρχου.

πολέμαρχος, *polemarchus.* ¶ 1) apud Lacedaemonios: *tribunus, morae praefectus.* v. μόρα. Erat regis quasi vicarius per omnia. v. Crag. de rep. Laced. 4, 4. Λ. 11, 4. ἑκάστη τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα. Suid. in v. μορῶν habet μόναρχον. Fortassis voluit μόραρχον. Λ. 13, 4. πάρεισι περὶ τὴν θυσίαν πολέμαρχοι. §. 6. ἐν μέσῳ δυοῖν μόραιν, καὶ δυοῖν πολεμάρχοιν. E. 4, 4, 7. Iq. Praxitas polemarchus praeest morae, quae praesidio tenebat Sicyonem. 5, 4, 46. Thespias praesidium mittunt polemarchum et moram. §. 47. Ἀγησίλαος — πέμψας πρὸς τὸν ἐν Θεσπιαῖς πολέμαρχον. Cf. 4, 5, 11. 12. E. 5, 4, 51. πολεμάρχων τινὲς ἐπέδραμον σὺν ταῖς μόραις. Ag. 2, 15. et E. 4, 3, 14. Agesilaus vulneratus Γύλιν τὸν πολέμαρχον παρατάξαι τε ἐκέλευσε τὸ στράτευμα, καὶ τρόπαιον ἵστασθαι. — Cum Agesilaus Delphos proficisceretur, Γύλις ὁ πολέμαρχος ἔχων τὸ στράτευμα ἀπεχώρησεν. 6, 4, 15. rege Cleombroto interfecto polemarchi de rerum summa deliberant. Λ. 13, 1. συσκηνοῦσι τῷ βασιλεῖ οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλῶσιν. §. 9. ὅπως καλῶς γίγνεται, πολεμάρχῳ δεῖ μέλειν. 12, 6. μετὰ τὰ γυμνάσια καθίζειν ὁ πρῶτος πολέμαρχος κηρύττει, np. *qui primae morae praeest.* E. 4, 2, 14. μέλλοντος τοῦ πρώτου πολεμάρχου — ξυμβάλλειν, *qui primus in eos incidebat.* E. 2, 4, 23. ἅμα τῷ πολεμάρχῳ. 3, 5, 15. Πιτυανίας συγκαλέσας πολεμάρχους καὶ πεντηκοντῆρας ἐβουλεύετο. 4, 3, 16. 4, 5, 7. 15. 5, 4, 33. 52. 7, 1, 14. τὴν Φρουρὰν καὶ τὸν Γεράνορα, πολέμαρχον Σπαρτιάτην. Cf. συμφορᾷς. ¶ 2) apud Thebanos est *magistratus magnae* et quidem proximae post Boeotarchas *dignitatis, ad quem summa rei militaris pertinebat.* v. Fr. Portus. A Cornelio Nepote Pelop. 2, 2. polemarchi cum paucis aliis vocantur maximi magistratus. Videntur autem non nisi duo Thebis fuisse, quanquam in v. Ἀρχίας quatuor fuisse dixerimus. Saltem Plutarchus semper tantum duo nominat, neque ex Xenophontis nar-

Digitized by Google

narratione plures colligi recte possunt. Potest tamen nihil certi constitui. v. Schneider. ad E. 5, 4, 2. Dicebantur etiam πολεμαρχοῦντες. E. 5, 4, 2. ἦν τις Φυλλίδας, ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις. Plutarchus in Pelopida c. 7. habet πολεμαρχούντων. v. πολεμαρχεῖν. E. 5, 4, 4. ὁ Φυλλίδας τὰ ἄλλα ἐπεμελεῖτο τοῖς πολεμάρχοις. 5, 2, 21. 23. 5, 4, 7. 8. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πολεμαρχεῖον. v. ibi.

Πολέμαρχος, *Polemarchus*, nomen proprium Lacedaemonii, nauium praefecti. E. 4, 8, 11. ναῦς, ὧν ἦρχε Πολέμαρχος. Margg. ὧν Ποδάνεμος ἦρχεν.

πολεμεῖν, ¶ 1) *bellum gerere*. E. 1, 4, 10. κἀκεῖθεν ὁρμώμενος ἐπολέμει. 4, 8, 1. ὁ κατὰ γῆν πόλεμος οὕτως ἐπολεμεῖτο. Ier. 2, 8. ἂν μὴ ἡ πόλις κοινὸν πόλεμον πολεμῇ. §. 12. πόλεμοι οὓς αἱ πόλεις πολεμοῦσι. Ap. 3, 5, 10. πάντας (πολέμους) τοὺς ἐπὶ Θησέως πολεμηθέντας. De talibus formulis, in quibus nulla inesse emphasis putanda est, v. Wass. ad Thucyd. 1, 112. et Phauorin. in v. ἀγορὰς ἀγόρευον, vbi exscripsit Eustathii verba ad Il. β, p. 348. c. πρὸς, A. 1, 3, 4. πρὸς τοὺς Θρᾷκας ἐπολέμησα. Ag. 7, 7. Sic de bellis ciuilibus, Π. 7, 4, 1. σασιάζοντες οἱ Κᾶρες καὶ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους. Po. 5, 8. τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις. E. 2, 4, 29. c. dat. Π 3, 1, 6. ἐπολέμησάς ποτε Ἀσυάγει. Ag. 3, 5. E. 2, 4, 25. 3, 1, 7. 4, 1, 15. σὺν ταῖς πατρίσι καὶ τοῖς ἐξενωμένοις πολεμοῦσι, *cum patria, adiuuante patria, adeo contra hospites bellum gerunt*. Sic c. σὺν, A. 2, 6, 3. σὺν ἐκείνῳ πολεμήσων, *cum illo coniunctus*. it. c. μετὰ, E. 7, 1, 17. συνέλεξεν ξενικὸν ὅπως πολεμοίη μετὰ Λακεδαιμονίων, *vt Lacedaemonios in bello adiuuaret*. c. διὰ, E. 4, 4, 14. μισθοφόρους — διὰ τούτων ἐρρωμένως ἐπολέμουν. ¶ 2) *belli causam praebere*. A. 6, 6, 10. τούτου ἕνεκα μήτε πολεμῆτε (Zeun. e MSS. Brodaei et Paris. πολεμεῖτε) Λακεδαιμονίοις, np. si Cleandro non morem geritis. ¶ 3) *pugnare, dimicare*. Π. 7, 1, 22. μελετᾶν, ὡς πολεμήσων ἀπὸ τῶν καμήλων. De canibus, K. 10, 1. κύνας — πο-

— πολεμεῖν τῷ θηρίῳ. ¶ 4) *infestare, verbis et animo oppugnare.* Π. 1, 3, 10. τί ποτε οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; ¶ 5) *resistere, aduersari.* E. 2, 3, 18. p. 100. ἀεὶ πολεμῶ τοῖς οὐ πρόθεν οἰομένοις καλὴν ἂν δημοκρατίαν εἶναι. Απ. 2, 1, 13. ¶ 6) Passiuum: *bello peti* f. *lacessi.* E. 7, 4, 20. εἰ ἀμφοτέρωθεν πολεμοῖντο. A. 4, 1, 1. ὅσα ἐπολεμήθη πρὸς τοὺς Ἕλληνας, *quae hostiliter facta sunt.* All. ἐπολέμησε, vt referatur ad regem.

πολεμικὸς, ¶ 1) *bellicosus, bellandi* f. *rei militaris peritus.* Π. 3, 3, 24. p. 193. ἄνδρας πολεμικοὺς ποιῆσαι. A. 2, 6, 1. ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ Φιλοπόλεμος. §. 5. οὕτω μὲν Φιλοπόλεμος ἦν. πολεμικὸς δὲ αὖ ταύτῃ, ὅτι Φιλοκίνδυνος ἦν. 5, 2, 2. ἀνθρώπους πολεμικωτάτους. 7, 2, 12. Ιπρ. 7, 1. ¶ 2) *bello aptus.* Π. 1, 5, 7. p. 54. laudis studium est πολεμικώτατον κτῆμα. 7, 5, 22. ἵπποι — ἐκτεμνόμενοι — πολεμικοὶ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, *apti ad belli labores perferendos.* Cf. Poll. 1, 195. Λ. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα — πολεμικωτάτην εἶναι. καὶ γὰρ τάχισα λαμπρύνεται. Ιπρ. 3, 13. ταῦτά μοι δοκεῖ πολεμικώτερα φαίνεσθαι ἂν in exercitationibus. Intelligitur inprimis celeritas in equitando. ¶ 3) *bellicus.* Π. 1, 6, 15. μελετᾶσθαι ἔπασα τῶν πολεμικῶν ἔργων. §. 12. p. 64. ἔπασα τῶν πολεμικῶν ἔργων κράτιστοι. Π. 5, 2, 15. p. 286. εἰ αἱ νίκαι ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις ἔσονται, ἑπότεροι πλείονα ὄχλον ἀπαριθμήσωσιν, *in bello.* O. 4, 12. οὐδὲν ἧττον τῶν γεωργικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι, ἢ τῶν πολεμικῶν. 6, 1. οὐδὲν ἧττον τῶν εἰρηνικῶν ἢ τῶν πολεμικῶν ἔργων. Π. 7, 5, 26. p. 457. πολεμικῆς ἐπιστήμης καὶ μελέτης. 8, 1, 12. τῆς πολεμικῆς ἕνεκα ἀσκήσεως ἐπὶ θήραν ἐξῆγεν. §. 13. τὰς πολεμικὰς τέχνας καὶ τὰς μελέτας. Απ. 2, 1, 28. τὰς πολεμικὰς τέχνας μαθητέον. 3, 1, 3. ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις. O. 1, 17. πολεμικὰς ἐπιστήμας. Oppon. εἰρηνικάς. 4, 4. πολεμικὴ τέχνη. 5, 19. τῶν πολεμικῶν πράξεων, *quae in bello fieri solent.* 20. 2. Cf. ἀγὼν et τέχνη. ¶ 4) πολεμικὸν, a) *quod inimicitias excitare potest.* Απ. 2, 6, 21. Φύσει ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν φιλικὰ, τὰ δὲ πολεμικὰ — πολεμικὸν δὲ καὶ ἔρις καὶ ὀργή.

ὀργή. b) *classicum, signum ad proelium.* A. 4, 3, 22. ἐπειδὰν σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικόν. Sic improprie A. 7, 3, 16. in conuiuio Κερασουνταῖοι σημαίνουσιν αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξιν, — καὶ αὐτὸς Σεύθης ἀνέκραγέ τε (Castal. τι) πολεμικὸν, καὶ ἐξήλατο, ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος. Hutch. *bellicum quiddam.* c) *hostes.* Πο. 4, 44. εἴ τι αἰσθάνοιτο πολεμικόν. Paulo post est εἰ ἔλθοιεν πλείους πολέμιοι. ¶ 5) τὰ πολεμικὰ, a) *res bellicae.* Π. 1, 5, 7. p. 53. τὰ πολεμικὰ (All. τὰ πολέμια) ἀσκοῦντες — τὰ πολεμικὰ ἀγαθοί. 2, 1, 7. p. 94. 8, 1, 12. ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν. Λ. 13, 6. Ιερ. 6, 7. Απ. 3, 4, 5. Απολ. 20. Cf. ἀσκεῖν. b) *exercitia bellica.* Π. 2, 1, 7. p. 95. τῶν πολεμικῶν περιελὼν τῷ τόξῳ μελετᾶν. c) fere i. q. πόλεμος. Π. 8, 5, 4. ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ (i. e. ἐν τῷ πολέμῳ) χρήσεων — πλείσου ἄξια ταῦτα ἐν τοῖς πολεμικοῖς, *belli tempore.* A. 3, 1, 27. ἄνευ ἀρχόντων οὐδὲν ἂν γένοιτο — ἐν τοῖς πολεμικοῖς. §. 30. v. πολέμιος nr. 5. d. Ιπ. 3, 12. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. πεζικός. v. ibi. it. c. πολιτικός. v. ibi nr. 4. it. c. πολέμιος. v. ibi, et supra nr. 5. a.

πολεμικῶς, ¶ 1) *hostiliter, bellico more.* K. 6, 16. canes πολεμικῶς ἐπιφερόμεναι. ¶ 2) πολεμικῶς ἔχειν, *hostem esse, hostili animo esse.* c. πρὸς, Π. 5, 2, 12. πολεμικῶς ἔχειν πρὸς ἑαυτόν. Ιπ seqq. est αὐτῷ πολέμιον. A. 6, 1, 1. πολεμικώτερον (all. πολεμικώτατα) πρὸς ἀλλήλους εἶχον, *sie gen mehr Feindseligkeiten gegen einander an.* E. 4, 8, 17. Απ. 2, 6, 18. αἱ πόλεις — πολεμικῶς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας. Ernestio legendum videbatur πολεμίως. Cf. ἐθελεχθρως.

πολέμιος, ¶ 1) *hostis, infestus.* Π. 5, 5, 7. ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι ἦλθον. 7, 5, 10. ὡς πολέμιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς. Zeun. e cod. Guelf. ὡς πολεμίοις. E. 2, 3, 17. p. 91. πολέμιος μὲν ἦν, οὐ μέντοι πονηρός. c. dat. Π. 5, 2, 11. ἐμοὶ μὲν πολέμιός ἐστιν, οὐκ ἐμὲ μισῶν, — ὑμᾶς δὲ μισεῖ. §. 12. ἐπίσασθε καὶ ἄλλον τινὰ αὐτῷ πολέμιον. E. 2, 3, 17. p. 90. πλείσους ἀνάγκη πολεμίους εἶναι τοῖς ἐς ὀλιγαρχίαν μεθιστᾶσι. §. 18. p. 97. ὅτι οἱ μέτοικοι ἅπαντες πολέμιοι τῇ πολι-

τεία ἔσοιντο. 7, 3, 7. p. 477. εἰ ἐμοὶ πολέμιος ἦν. Femininum, A. 3, 1, 2. ἔθνη καὶ πόλεις πολέμιαι ἦσαν. E. 2, 1, 11. ἡ Ἀσία πολεμία αὐτοῖς ἦν. Neutrum, E. 7, 1, 13. οὐ μόνον τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς χωρίοις πολεμίοις χρώμενοι. K. 13, 12. θηρία vocantur πολέμια hominibus. Comparatiuus, A. 1, 5, 15. πάντες βάρβαροι πολεμιώτεροι ἡμῖν ἔσονται. E. 7, 3, 7. p. 477. τί ἐμοὶ πολεμιώτερος ἢ ὑμῖν; Superl. Π. 5, 2, 12. πολεμιώτατοι αὐτῷ εἰσι Καδούσιοι. 7, 5, 20. πόλις — οὕτως ἔχοι αὐτῷ, ὡς ἂν πολεμιωτάτη γένοιτο ἀνδρὶ πόλις. A. 7, 1, 18. E. 7, 3, 7. p. 478. c. artic. Π. 1, 5, 7. extr. τὰ τῶν πολεμίων μαθὼν, *ſtatum, res hoſtium.* 3, 2, 3. οὐδὲν τὰ τῶν πολεμίων δυνήσεται, *copiae.* 6, 1, 21. πάντα εἰδὼς τὰ τῶν πολεμίων. 6, 2, 4. οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων, *apparatum.* 6, 3, 7. 8. Π. 3, 3, 7. ἐπιθυμεῖ τι ἤδη τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους πράττειν, *quae ad nocendum hoſtibus fieri ſolent.* §. 22. ἡρώτα τοὺς αὐτομόλους τὰ ἐκ τῶν πολεμίων, *ſtatum.* Cf. ἐχθρός. Refertur ad abſtracta, Π. 2, 2, 9. πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι. ¶ 2) οἱ πολέμιοι, *hoſtium ager* ſ. *regio.* Π. 5, 4, 13. ἡ ἐκ τῶν πολεμίων τροφή. Sic de hoſtium caſtris intelligi poſſit, vbi eſt c. εἰς, vt Π. 6, 1, 21. εἰς τοὺς πολεμίους ἐλθεῖν. §. 23. οἴχεται εἰς τοὺς πολεμίους. 6, 2, 2. ¶ 3) *hoſtilis.* Π. 7, 5, 18. p. 447. τὸ πολέμιον στρατόπεδον, *hoſtium.* 8, 1, 1. p. 462. πόλις πολεμία. A. 2, 2, 7. πολεμίους ἱππέας. 4, 3, 9. 6, 3, 13. τὸ πολέμιον στράτευμα. Λ. 13, 10. πρεσβείας πολεμίας. ¶ 4) πολέμιον, *hoſtilis exercitus.* Intell. στράτευμα. Π. 7, 1, 10. ἤν τι που μένῃ πολέμιον. ¶ 5) τὰ πολεμία, a) *res militares.* Nam pro τὰ πολεμικὰ dici, demonſtrat Weſſeling. ad Diodor. Sic. 1, 54. Heſych: πολεμίων· πολεμικῶν. A. 1, 6, 1. τὰ πολέμια λεγόμενος ἐν τοῖς ἀρίστοις Περσῶν, *quod ad res bellicas attinet.* Steph. et Muretus emendant πολεμικά. Quam emendationem receperunt Hutch. et Zeun. b) *quae ab hoſtibus ſuſcipiuntur.* Π. 3, 3, 15. πάντα τὰ πολέμια, ἐξαίφνης ὁρώμενα, φοβερώτερα τοῖς ἐναντίοις εἶναι. All. πολεμικά. Sed etiam h. l. Weſſeling. contra Hutch. defendit lectio-

lectionem πολέμια. c) *hostium castra aliaeque opes.* E. 3, 4, 24. πάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια περιεστρατοπεδεύσατο, καὶ ἄλλα πολλὰ χρήματα ἐλήφθη. d) *bellum.* Ιπ. 7, 17. ἐν τοῖς πολεμίοις αἱ στροφαί εἰσιν τοῦ διώκειν ἕνεκα. Leuncl. et Camerar. probante Zeunio legunt ἐν τοῖς πολέμοις. Sic A. 3, 1, 30. edd. vett. et Cod. Guelf. habent: ὁπόσοι μαχεύουσι ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς πολεμίοις, — ἀποθνήσκουσιν. All. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ¶ 6) ἡ πολεμία, scil. χώρα, *hostile, hostium regio.* Π. 1, 6, 11. μήτ' ἐν Φιλίᾳ, μήτ' ἐν πολεμίᾳ. 3, 3, 7. ἐξάγειν εἰς τὴν πολεμίαν. §. 9. p. 179. 180. A. 3, 3, 4. 5, 1, 4. 7, 7, 20. Αγ. 11, 1. τοὺς θεοὺς οὐχ ἧττον ἐν τῇ πολεμίᾳ ἢ ἐν τῇ φιλίᾳ συμμάχους ποιεῖσθαι. Eodem sensu paulo ante ἱερὰ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις, πρ. χωρίοις. Ιερ. 2, 8. Ο. 20, 7. Ιπρ. 4, 4. c. dat. A. 4, 7, 15. ἐνέβαλεν εἰς τὴν ἑαυτοῖς πολεμίαν. Cod. Eton. ἑαυτοῦ. Addito nomine χώρα, A. 4, 7, 14. ὅπως διὰ τῆς πολεμίας χώρας ἐπάγοι. 5, 1, 4. 7, 6, 18. ἐν πολεμίᾳ χώρᾳ εἶναι. In Cod. Etoul. χώρᾳ deest. Ιπρ. 4, 6. Cf. ἐμβάλλειν et φίλιος. ¶ 7) *inimicus.* Hesych: πολέμιος· ἐχθρός. E. 3, 1, 7. ἦν — ὁ Δερκυλλίδας πολέμιος τῷ Φαρναβάζῳ — διαβληθεὶς ὑπὸ Φαρναβάζου. 4, 8, 3. Ο. 11, 23. συμφέρει φίλους εἶναι μᾶλλον (οἰκέτας), ἢ πολεμίους. ¶ 8) Legitur pro eo ἐναντίος. v. ἐναντ. nr. 5. Confunditur c. πόλεμος. v. ibi nr. 1. et 6. et supra nr. 5. d. it. c. πόλις. v. ibi nr. 7. it. c. ὑπεναντίος. v. ibi. it. c. πολεμικός. v. ibi nr. 5. et supra nr. 5.

πολεμιστήριος, ¶ 1) *bellicosus, ad bellum idoneus.* Αγ. 9, 6. ἵππους πολεμιστηρίους τρέφοντα, *equos bellatores.* Tales alere iisque merere erat munus ditiorum. v. Bach. Ιπ. 1, 2. ἵππου πολεμιστηρίου. 3, 7. Cf. Poll. 1, 181. et Hesych. ¶ 2) *bellicus.* Π. 8, 1, 17. πολεμιστήρια ἅρματα. 7, 1, 22. τὰ δρεπανηφόρα ἅρματα. ἔτι καὶ νῦν διαμένει τὸ πολεμιστήριον τῷ ἀεὶ βασιλεύοντι. Vertunt *bellicum illud curruum genus.* Sic Π. 8, 8, 12. γιγνώσκουσιν, οἷα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει, *res bellicae, res militaris.* Leuncl. *apparatus bellici.*

πολεμίως ἔχειν, *infesto animo esse.* c. dat. K. 7, 11. canes ὅταν ἤδη τῷ θηρίῳ ἔχωσι πολεμίως. Cf. πολεμικῶς.

πολεμοποιεῖν, *bellum* f. *seditionem moliri* f. *excitare.* E. 5, 2, 21. λαμβάνω τουτονὶ ὡς πολεμοποιοῦντα.

πόλεμος, ¶ 1) *bellum.* a) O. 4, 15. τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς *(strenuos)* γεγονότας. Cf. ἀκήρυκτος et φιλόπονος. b) c. διά, A. 3, 2, 4. διὰ παντὸς πολέμου αὐτοῖς ἰέναι. Πο. 5, 5. διὰ πολέμου — διαπράττειν τι. c) c. ἐν, A. 6, 1, 19. ὅστις ἐν πολέμῳ ὢν σασιάζει, *bellum gerens.* Απ. 4, 4, 15. it. praecedente articulo, Απ. 4, 4, 14. τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ταῖς πατρίσι βοηθοῦντας. Sic ibid. paulo ante pro τοὺς πολεμίους συνταττοῦντας MS. 1. habet τοὺς ἐν πολέμοις πολεμίους etc. quae eſt vitioſa ſcriptura, ſed Stobaeus aliique Codd. τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις (omiſſo πολεμίους) etc Optime. Neque enim hoſtes intelligendi ſunt, ſed ciues, qui in bello modeſti fuerunt. v. Cel. Schneider. ad h. l. Ponitur etiam omiſſo participio verbi εἶναι, vt O. 5, 19. τοὺς ἐν πολέμῳ ὁρᾷς — ἐξαρεσκομένους τοῖς θεοῖς. d) c. ἐπὶ et dat. A. 2, 4, 3. ἐπὶ πολέμῳ ἀπιέναι, *ad bellum faciendum.* E. 4, 8, 17. Θίμβρωνα πέμπουσιν ἐπὶ πολέμῳ πρὸς αὐτόν. §. 24. τοὺς πλέοντας ἐπὶ τῷ ἐκείνου πολέμῳ, *vt bello illum vexarent.* e) c. ἐπὶ et acc. O. 5, 14. in Margg. et MSS. eſt ἐπὶ τοὺς πολέμους ἰέναι pro πολεμίους. Cf. nr. 6. f) c. πρὸς, *aduerſus,* Π. 8, 8, 12. πρὸς τούτους μεθ' Ἑλλήνων τοὺς πολέμους ποιεῖσθαι. A. 4, 4. 1. διὰ τοὺς πολέμους τοὺς πρὸς Καρδούχους. Απ. 3, 5, 9. g) c. gen. E. 3, 2, 16. μὴ χρηματιζεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐφ' Ἑλλήνων πολέμῳ, *de bello contra Graecos.* §. 22. οὕτω δὴ ὁ Λακεδαιμονίων καὶ Ἠλείων πόλεμος ἔληξε, *inter Lacedaemonios et Eleos.* h) c. variis verbis, vt αἴρεσθαι, Απ. 4, 4, 14. πόλεμον — ἀράμενοι αἱ πόλεις πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. γίγνεσθαι, E. 6, 3, 4. p. 383. ἐκ θεῶν πεπρωμένον ἐστὶ πολέμους ἐν ἀνθρώποις γίγνεσθαι. Απ. 1, 5, 1. πολέμου ἡμῖν γενομένου. O. 2, 6. Ιπρ. 1, 19. ἦν πόλεμος γίγνηται. ἐγείρειν, Ιπρ. 1, 19. ἦν πόλεμος ἐγείρηται. εἶναι, Π. 2, 4, 6. ἐξ ὅτου ὁ πόλεμος εἴη

εἴη Μήδοις τε καὶ τῷ Ἀσσυρίῳ. O. 4, 3. πόλεσι ταῖς ἐν πολέμοις δοκούσαις εἶναι. v. δοκεῖν nr. 5. καθίσαθαι, Π. 8. 8, 12. οὐδεὶς — εἰς πόλεμον καθίσαται, *bellum ſubit* ſ. *parat.* παρέχειν, E. 2, 4, 13. p. 113. τῶν πάντων αἴσχιστον καὶ χαλεπώτατον καὶ ἀνοσιώτατον καὶ ἔχθιστον καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις πόλεμον ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους παρέχουσι. ποιεῖσθαι, A. 1, 5, 9. εἴ τις διὰ ταχέων τὸν πόλεμον ποιοῖτο. 5, 5, 12. Cf. ἀναιρεῖσθαι, ἀναπαύεσθαι, ἐνφέρειν, καθιστάναι, παύεσθαι nr. 5. πολεμεῖν nr. 1. προβρεῖν. i) c. articulo et praepoſitione facit periphraſin adiectiui, Π. 2, 1, 7. ἀσκεῖν τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον. Sic c. εἰς, Π. 8, 8, 13. ἀνανδροτέρους τὰ εἰς τὸν πόλεμον, *in re militari, in bello.* Ap. 3, 1, 6. παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον, *rerum ad bellum neceſſariarum*, vt ſunt arma et σκεύη. K. 1, 12. ὑστέρους εἶναι τὰ εἰς τὸν πόλεμον. Zeunius videtur minus bene exponere *in acie inſtruenda*, 2, 1, it. c. ἐν, Π. 4, 1, 2. p. 201. Zeun. e Cod. Guelf. et marg. Steph. edidit ἐργάτην τῶν ἐν πολέμῳ pro ἐργ. τ. πολεμικῶν. k) Interdum additur ſubſtantiuum, vt Π. 2, 4, 8. p. 130. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων ποιήσαθαι συνεργούς. A. 1, 9, 3. O. 11, 19. τοῖς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήμασι. c. ἐν, O. 5, 19. οὐδὲν ἧττον τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔργων ἢ τῶν ἐν πολέμῳ. In ſqq. eſt πολεμικῶν. l) Additur participium, vt Π. 1, 2, 10. τῶν ἐν πολέμῳ παρόντων, *quae fieri ſolent in bello.* m) c. πρὸς, Π. 1, 2, 10. μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. 5, 1, 13. τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν. A. 4, 3, 8. εἰπεῖν εἴ τι τῖς ἔχοι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, *quae pertineant ad bellum.* Ap. 3, 12, 5. ἀσκεῖν δημοσίᾳ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον. K. 12, 1. n) it. c. artic. et gen. Π. 7, 5, 17. p. 445. τὰ τοῦ πολέμου τοιαῦτα ἐγίγνωσκεν ὄντα, *conditionem belli.* O. 11, 12. ἀσκεῖν τὰ τοῦ πολέμου. §. 13. Cf. ἀσκεῖν. ¶ 2) *proelium.* Π. 6, 2, 3. τὰ ἄλλα πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. A. 1, 8, 4. ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν. ¶ 3) *inſidiae.* Iep. 2, 18. πόλεμον τοιοῦτον ἔχων διατελεῖ ὁ τύραννος. ¶ 4) Tribuitur praedonibus, Π. 3, 2, 12. εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. ἀεὶ γὰρ ἐληΐζοντο. ¶ 5) Tribuitur

tur diis, et verti poteſt *vindicta*. A. 2, 5, 2. p. 109. τὸν θεῶν πόλεμον οὐκ ἄν τις ἀποφύγοι. ¶ 6) Permutatur in libris cum πολέμιος, vt Π. 7, 5, 23. ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Perperam all. πολεμίοις ſ. πολεμικοῖς. Ιερ. 2, 14. ἴσοι οἱ πόλεμοι. All. πολέμιοι. Contra Απ. 3, 5, 6. vbi erat: ὅταν χειμῶνα ἢ πολέμους δείσωσιν, viri docti e MSS. receperunt πολεμίους. Cf. ſupra nr. 1.

πολίζειν τὸ χωρίον, A. 6, 6, 3. *vrbem in eo loco condere*. Cf. Poll. 9, 7.

πολιορκεῖν, ¶ 1) *obſidere*, (Schol. Thucyd. 1, 94. πολιορκῆσαι, τὸ μόνον πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους· ἐκπολιορκῆσαι, τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν, καὶ εἰσελθεῖν.) np. vel fame et tempore ad deditionem compellere, vel vi, armis et operibus. v. Caſaub. ad Polyb. p. 176. a) vrbem, Π. 7, 5, 6. τούτους (Φοίνικας) ὑπετίθει, ὅπως ὅτι μάλιστα ἐοίκοι πολιορκήσειν παρασκευαζομένῳ. Αγ. 2, 26. Σηστὸν πολιορκῶν. Ε. 1, 3, 10. οἱ Ἀθηναῖοι τὸ Βυζάντιον ἐπολιόρκουν. 2, 3, 5. οἱ Σάμιοι πολιορκούμενοι ὑπὸ Λυσάνδρου πάντη. 3, 1, 5. Λάρισσαν — περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει. b) montes, Π. 2, 4, 9. ὄρη — εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος. c) homines, exercitum, A. 4, 2, 10. μὴ κυκλωθέντες πολιορκοῖντο. 6, 3, 7. πολιορκοῦνται ἐπὶ λόφου. §. 8. 10. 13. Αγ. 2, 26. πολιορκῶν ἐν Ἄσσῳ Ἀριοβαρζάνην. Πο. 4, 48. Ε. 1, 6, 13. 16. 4, 1, 11. 4, 8, 4. μὴ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἐνθάδε πολιορκώμεθα. §. 5. εἰ μέλλοι πολιορκηθήσεσθαι. 5, 1, 7. ἐπολιόρκουν αὐτὸν in portu ναῦς ἔχοντα πέντε καὶ εἴκοσι. §. 22. ¶ 2) *bello premere, oppugnare*. Π. 1, 5, 2. πολιορκῶν — Βακτρίους. Ε. 4, 6, 2, πολιορκουμένων ἡμῶν ὑπὸ Ἀκαρνάνων. (§. 1. erat πιεζόμενοι.) 5, 1, 2. οἱ Αθηναῖοι πολιορκούμενοι ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν. (§. 1. ληΐζεσθαι.) §. 26. πολιορκούμενοι ἐκ τῆς Αἰγίνης ὑπὸ λῃστῶν. ¶ 3) *vexare, vrgere*. Ε. 4, 7, 1. ὁμοίως ἂν πολιορκεῖσθαι ὑπὸ τῶν τὸν σῖτον φθειρόντων, ὥσπερ εἰ περιστρατοπεδευσάμενοι πολιορκοῖντο. Απ. 2, 1, 13. πάντα τρόπον πολιορκοῦντες τοὺς ἥττονας — ἕως ἂν πείσωσιν ἑλέσθαι δουλεύειν. §. 17. τὸ σῶμα τοῖς τοιούτοις πολιορκεῖσθαι.

πολιορκεῖσθαι, medium, in futuro dicitur pro paſſiuo.

ſiuo. Π. 6, 1, 11. πολιορκήσονται ὁπότεροι ἂν ἧσσους ὦσι, *inopia prementur.* In margg. Steph. et MSS. Bodl. ac Guelf. pro ἧσσους eſt κρείττους, vt πολιορκ. ſit actiue poſitum, Male. v. Zeun. E. 6, 4, 6. ἐλογίζοντο, ὡς — αὐτοὶ πολιορκήσοιντο. 7, 5, 18.

πολιορκητέος, *obſidendus, vrgendus.* Π. 7, 5, 4. τούτῳ (τῷ λιμῷ) πολιορκητέους φημὶ εἶναι τοὺς ἄνδρας. Leuncl. *expugnandos.*

πολιορκία, *obſidio.* Π. 7, 5, 7. κατεγέλων τῆς πολιορκίας, ὡς ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια. Αγ. 2, 26. λύσας τὴν πολιορκίαν. E. 1, 6, 16. 17. 2, 2, 2. Μηλίους — κρατήσαντες πολιορκίᾳ — τἆλλα πάντα ὡς ἐς πολιορκίαν παρασκευάζειν. Απολ. 18. ἐν τῇ πολιορκίᾳ, *tempore obſidionis.*

πόλις, ¶ 1) *vrbs.* Thom. Mag. et Phauorin: πόλις· καὶ ὁ τόπος, καὶ οἱ κατοικοῦντες. Cf. ἄστυ. Π. 1, 4, 17. Φυλακὴ ἔρχεται ἐκ πόλεως in caſtella in finibus ſita. Poteſt h. l. vel explicari *ex vrbibus*, vel *ex vrbe primaria* Aſſyriorum. 1, 2, 9. κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα — Φυλακῆς ἕνεκα τῆς πόλεως. Intelligitur Perſepolis. 7, 1, 21. χώραν τε δώσω καὶ πόλεις. 8, 3, 14. ἀφικνοῦνται πάλιν εἰς τὴν πόλιν Perſepolin. 8, 5, 11. A. 3, 1, 2. ἔθνη καὶ πόλεις πολέμιαι. Αγ. 1, 3. Lacedaemon ſ. Sparta ἡ πόλις ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐνδοξοτάτη. Λ. 1, 1. eadem τῶν ὀλιγανθρωποτάτων πόλεων οὖσα δυνατωτάτη καὶ ὀνομαστοτάτη ἐν τῇ Ἑλλάδι. 5, 5. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν. Αθ. 3, 2. περὶ τῶν κατὰ πόλιν γιγνομένων. E. 2, 3, 3. διέλυσε κατὰ πόλεις ἑκάστους. Leuncl. *ad ſuos.* Ita etiam vertit §. 6. ἄφῆκεν τὸ ναυτικὸν κατὰ πόλεις. §. 17. p. 90. διὰ τὸ πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνίδων τὴν πόλιν εἶναι. 3, 2, 7. εἰ πεμφθείη ἀπὸ τῆς πόλεως — ἔπεμψεν αὐτοὺς ἀπ' Ἐφέσου διὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. 6, 5, 3. τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει — μίαν πόλιν τὴν Μαντίνειαν ποιεῖν, καὶ τειχίζειν τὴν πόλιν. Ιερ. 1, 11. 2, 10. ἐὰν στρατεύωσιν εἰς τὴν πόλιν κρείττονες, ἐὰν ἔξω τοῦ τείχους τύχωσιν ὄντες οἱ ἧσσονες. Απ. 2, 1, 14. ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται. 3, 1, 1. εἰς τὴν πόλιν ἥκειν, np. Athenas. O. 11, 14. τι κατὰ πόλιν πράττειν. §. 15. κατὰ πόλιν oppon. εἰς ἀγρόν. Cf. περιοικίδες. Diſtinguitur a ciui-

Digitized by Google

ciuibus, E. 2, 3, 6. τοῖς ἀρχαίοις πολίταις παραδοὺς τὴν πόλιν καὶ τὰ ἐνόντα. Απ. 1, 2, 48. οἴκῳ καὶ οἰκέταις καὶ οἰκείοις καὶ φίλοις καὶ πόλει καὶ πολίταις — καλῶς χρῆσθαι, *republica*. Sequente plur. maſcul. Π. 5, 4, 19. ἐγγύτατα ἄγειν τῆς πόλεως, ἵνα ἐπιδείξῃς αὐτοῖς. c. artic. et ἐν, Λ. 8, 1. ὁμογνώμονας ἐποίησε τοὺς κρατίσους τῶν ἐν τῇ πόλει, *ciuium*. E. 4, 5, 1. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες τῶν Φευγόντων ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει βοσκήματα ἔχοιεν, *ciues* ſ. *incolae* Corinthi. O. 2, 16. οἵτινες ἐπισημονέσατοί εἰσι τῶν ἐν τῇ πόλει. Poſſit etiam verti *inquilini*. Sic c. ἐκ, E. 1, 2, 5. οἱ ἐκ τῆς πόλεως ἐβοήθησαν σφίσιν. ¶ 2) i. q. ἀκρόπολις. A. 7, 1, 17. ὑπαρχόντων πολλῶν χρημάτων ἐν τῇ πόλει. Nam Thucydides 2, 13. dicit: ὑπαρχόντων ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων. ¶ 3) *ciuitas*, *ciues*. v. Valckenar. ad Eurip. Phoeniſſ. 932. Π. 1, 2, 2. ὅθεν ἐν ταῖς πλείσαις πόλεσιν ἄρχονται. αἱ γὰρ πλεῖσαι πόλεις — 1, 4, 25. ἀπιέναι, μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο, καὶ ἡ πόλις μέμφοιτο. 1, 5, 7. p. 52. ἃ καλὰ νομίζει ἡ πόλις. p. 53. ἀγαθὰ τῇ πόλει περιάψειν. 8, 6, 11. πᾶν μὲν ἔθνος — πᾶσα δὲ πόλις. A. 2, 6, 2. πείσας τὴν αὐτοῦ πόλιν. 5, 5, 7. ἔπεμψεν ἡμᾶς — ἡ τῶν Σινωπέων πόλις. 6, 1, 12. 6, 2, 3. πέμπειν πρὸς τὴν πόλιν. Antea vocabat τοὺς Ἡρακλεώτας. 6, 4, 1. πόλις οὐδεμία — ἀλλ' ἢ Θρᾷκες ἢ Βιθυνοί. Αγ. 1, 5. κρίνασα ἡ πόλις. Paulo poſt οἱ ἄριστοι. 4, 5. κριθεὶς ὑπὸ τῆς πόλεως. Λ. 13, 4. τῶν ἀπὸ τῶν πόλεων στρατηγῶν, np. quae Lacedaemoniis erant ſubiectae. Sic 14, 2. τοὺς ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσι. Αθ. 1, 14. ἐν ταῖς συμμαχίσι πόλεσι, np. quae Athenienſibus parent. Ibid. de iisdem bis ſimpliciter: ἐν ταῖς πόλεσιν. Sic ſaepe c. 2. it. 3, 10. et Πο. 1, 1. Αθ. 3, 2. ἑορτάσαι ἑορτὰς, ὅσας οὐδεμία τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Πο. 4, 30. et ſaepius in illo capite ἡ πόλις dicitur facere aliquid. E. 1, 1, 17. τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων Aſiae στρατηγοὺς, quae erant ſociae Lacedaemoniis et Pharnabazo. 1, 6, 5. ὑπὸ τῆς πόλεως πεμφθείς, a Lacedaemoniis. 3, 2, 7. τὰς Ἑλληνίδας πόλεις εὐδαιμονικῶς διαγούσας. 3, 5, 6. οὕτω γιγνωσκούσης τῆς πόλεως

πόλεως τῶν Λακεδαιμονίων. 4, 2, 1. ὅτι ἡ πόλις ἐπισέλλοι. Intelliguntur inprimis Ephori. 5, 1, 28. τὰς Ἑλληνίδας πόλεις καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας αὐτονόμους ἀφεῖναι — αὐτονόμους εἶναι καὶ μικρὰν καὶ μεγάλην πόλιν. 5, 2, 25. 5. 3, 11. §. 16. πόλις — πλέον πεντακισχιλίων ἀνδρῶν. 6, 5, 3. καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας πόλεις. §. 38. p. 430. Ιερ. 4, 5. 5, 2. Απ. 1, 7, 5. τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι dicuntur gubernator et imperator omninoque quilibet praefectus. 3, 1, 2. ἐν τῇ πόλει στρατηγεῖν. quod §. 1. dicitur τῆς τιμῆς ταύτης ἐν τῇ πόλει τυγχάνειν. 3, 6, 1. δημηγορεῖν et προστατεύειν τῆς πόλεως. 4, 4, 16. αἱ πόλεις ἰσχυρόταταί τε καὶ εὐδαιμονέσταται γίγνονται. Σ. 8, 7. πᾶσα ἡ πόλις οἴδε, *ciues fere omnes*. §. 40. Ιπ. 2, 1. οἱ — τῆς πόλεως οὐκ ἐλάχιστον μετέχοντες, *qui non minimam rerum ciuitatis curam gerunt*. Ιπρ. 7, 2. §. 3. ἦν ἡ πόλις πᾶσα ἐπεξίη. §. 4. §. 5. ὅλη ἡ πόλις. 8, 7. Κ. 13, 15. οἱ κατὰ πόλιν βουλόμενοι πλεονεκτεῖν. Sequitur pluralis maſcul. Α. 5, 5, 3. πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἀποίκους. Cod. Eton. ἀποικίαν. Sed v. Hutch. 5, 6, 12. ὑπάρξει ὑμῖν ἡ ἐμὴ πόλις. ἑκόντες γάρ με δέξονται. 6, 2, 4. μὴ ἀναγκάζειν πόλιν Ἑλληνίδα, ὅ τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. Αγ. 2, 23. Αθ. 2, 9. θύουσιν — δημοσίᾳ ἡ πόλις. Ε. 1, 4, 5. ἠρημένους refertur ad praecedens πόλις. 3, 3, 4. τοιαῦτα ἀκούσασα ἡ πόλις — εἵλοντο Ἀγησίλαον βασιλέα. Intelliguntur maxime Ephori et ſenatus. 5, 3, 10. Φλιασίων πόλις ἐπαινεθεῖσα ὅτι ἔδοσαν, νομίζουσα. 6, 2, 26. τῶν πόλεων — τὰς μὲν ἐθελούσας, τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις. Welſ. ταῖς — πειθομέναις. Απ. 2, 2, 3. Sic fere Ε. 6, 5, 5. ἔπεμπον τῶν Ἀρκαδικῶν πόλεων τινες συντειχιοῦντες. Caſtal. et Schneider. συντειχιοῦντας. Diſtinguitur a ciuibus, Απ. 3, 5, 17. πολλὴ ἀπειρία καὶ κακία τῇ πόλει ἐμφύεται, πολλὴ δὲ ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς πολίταις. Similiter Π. 1, 6, 19. p. 83. πολλοὺς καὶ ἰδιώτας καὶ πόλεις. it. ab Ephoris, Ε. 2, 3, 17. p. 94. ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἐφόρων καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἀπάσης πόλεως. Genitiuus praecedente articulo τὰ, Αθ. 3. 2. τινὰ διαπράττεσθαι τῶν τῆς πόλεως, *rerum ciuitatis* ſ. *ciuilium*, quae

quae alias vocantur πολιτικά. Απ. 1, 2, 47. τὰ τῆς πόλεως ἔπραττον, *rem publicam capeſſebant.* 2, 1, 2. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται, *ne adminiſtratio reip. negligatur.* 3, 6, 18. 3, 7, 3. τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι. §. 1. eſt τὰ πολιτικά. §. 9. μὴ ἀμέλει τῶν τῆς πόλεως. In his omiſſum eſt nomen πράγματα, quod additur Απ. 3, 7, 1. τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ἐπιμελεῖσθαι. it. §. 2. Cf. ἐπιχύειν. ¶ 4) *ciuitas libera.* Π. 8, 2, 13. οἱ πρωτεύειν βουλόμενοι παρὰ Κύρῳ, atque adeo in regno, ὥσπερ ἄλλοι ἐν πόλεσι. Ιερ. 2, 12. τῶν πολέμων ὅσα μὲν ἔχει χαλεπὰ ὁ συνὼν (all. σὺν) ταῖς πόλεσι, ταῦτα καὶ ὁ τύραννος ἔχει, *qui in libera rep. viuit.* §. 14. οἱ συνόντες ταῖς πόλεσι. §. 15. 16. 3, 3. ¶ 5) *concio.* Λ. 5, 6. ἐν Φιλιτίοις λέγεσθαι ὅ τι ἂν καλῶς τις ἐν τῇ πόλει ποιήσῃ. Plutarch. in Lycurgo c. 12. λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν. Απ. 3, 7, 7. τῇ πόλει διαλέγεσθαι. ¶ 6) Ponitur fere ita, vt Lat. *domi*, i. e. *in pace.* Λ. 8, 3. ἀγαθὸν καὶ ἐν πόλει, καὶ ἐν στρατιᾷ, καὶ ἐν οἴκῳ. 11, 2. ἐπὶ πόλεως — ἐπὶ στρατιᾶς. Απ. 4, 4, 1. καὶ κατὰ πόλιν καὶ ἐν ταῖς στρατείαις. ¶ 7) Permutatur c. πολέμιος. Σ. 8, 38. τρόπαια τῶν πολεμίων. all. πόλεων. it. c. πολύς. v. ibi nr. 1. b. et nr. 12. it. πόλιν c. Πέρσας. v. εἰς nr. 3. et Πέρσαι nr. 2.

πόλισμα, *oppidum.* A. 4, 7, 12. ἐνέμενον ἐν τοῖς πολίσμασι. 6, 4, 5. 7, 8, 12. Cf. Poll. 9, 24.

πολιτεία, ¶ 1) *respublica, ciuitas,* quatenus homines parent legibus et imperant. Πο. 1, 1. νομίζω, ὁποῖοί τινες οἱ προστάται ὦσι, τοιαύτας καὶ τὰς πολιτείας γίγνεσθαι. Απ. 2, 1, 13. οὐδ' εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν καταλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. ¶ 2) *adminiſtratio reipublicae, ars remp. adminiſtrandi.* Απ. 3, 9, 15. ἐν μὲν γεωργίᾳ — ἐν δὲ ἰατρείᾳ — ἐν δὲ πολιτείᾳ τοὺς τὰ πολιτικὰ εὖ πράττοντας. ¶ 3) *forma reip. ſ. ciuitatis,* i. q. κατάστασις. a) Π. 1, 2, 15. ἡ τῶν Περσῶν πολιτεία, *inſtituta et leges et mores.* Αγ. 1, 37. διὰ τὸ τὰς πολιτείας κινηθῆναι. Λ. 15, 1. Ε. 2, 3, 12. θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. §. 17. p. 90. ὅπου πολιτεῖαι μεθίσανται, πανταχοῦ ταῦτα γίγνεται. — τήνδε τὴν πολιτείαν καθίσαμεν. Mox dici-

dicitur κατάσασις. p. 93. πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι. p. 94. καλλίστη δοκεῖ πολιτεία εἶναι ἡ Λακεδαιμονίων. §. 18. p. 96. 97. p. 99. τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν — οἱ Λακεδαιμόνιοι πάσῃ πολιτείᾳ μᾶλλον ἄν, ἢ δημοκρατίᾳ πιστεύσειαν. p. 100. 2, 4, 6. 3, 4, 2. τὰς πατρίους πολιτείας. §. 7. συντεταραγμένων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν πολιτειῶν. 7, 1, 32. ἐν Σικυῶνι κατὰ τοὺς Ἀχαιῶν νόμους ἡ πολιτεία ἦν. Απ. 4, 6, 12. Cf. μεταπιπτειν. b) Proprie ita vocatur *democratia*. Harpocrat. et Suid: πολιτεία· ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες, ἐπὶ τῆς δημοκρατίας. Cf. Morus ad Hocr. paneg. 35. Αθ. 1, 1. περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας — τοῦτον τρόπον τῆς πολιτείας — διασώζονται τὴν πολιτείαν. 3, 1. 9. E. 2, 3, 16. §. 17. p. 90. χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν. 6, 3, 5. τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι. 7, 1, 33. ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. Απ. 1, 2, 9. ¶ 4) *ius ciuitatis*. E. 1, 1, 17. πολιτεία Συρακουσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστί. 1, 2, 7. Σελινουσίοις — καὶ πολιτείαν ἔδοσαν. 4, 4, 6. 5, 2, 12. p. 301.

πολιτεύειν, ¶ 1) *ciuem esse, ius ciuitatis habere*. Thom. Mag: οὐ μόνον πολιτεύομαι, ἀλλὰ καὶ πολιτεύω. v. Dresig. de V. M. 1, 112. E. 1, 5, 12. Φυγάδα ἐξ Ἀθηνῶν, πολιτεύοντα παρ' αὐτοῖς, apud Thurios. Similiter A. 3, 2, 16. τοὺς νῦν οἴκοι ἀκληρους πολιτεύοντας, *versantes, viuentes*. ¶ 2) *viuere, se gerere*. E. 3, 1, 18. παρακελευσάμενος ὥσπερ Ἕλληνας καὶ ἐλευθέρους χρὴ, οὕτω πολιτεύειν. Leuncl. *remp. administrarent*. Sed melius Sallierius ad Thom. Mag. p. 728. *vt tales se ciues praeberent*. ¶ 3) *rempublicam administrare*. Scil. hanc notionem habet actiuum, vbi de imperio populari agitur. E. 1, 4, 6. μοχθηρότερόν τε λεγόντων καὶ πρὸς τὸ αὐτῶν ἴδιον κέρδος πολιτευόντων. 2, 3, 2. νόμους συγγράφουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσι. Sic passiuum est *regi, administrari*. Απ. 4, 4, 16. οὔτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη, οὔτ' οἶκος καλῶς οἰκηθείη.

πολιτεύεσθαι, ¶ 1) *reipublicae praeesse*. v. Dresig. l. l. E. 2, 3, 8. συγγράψαι νόμους καθ' οὓς τινας πολιτεύσοιντο. Possit fortassis passiue h. l. accipi,

pi, vt 5, 3, 25. νόμους θεῖναι, καθ' οὓς πολιτεύσοιντο. Απ. 1, 2, 47. τῶν πολιτευομένων ὑπέλαβον ἀρείττονες εἶναι. 2, 1, 14. οἱ πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσιν νόμους τίθενται. 2, 1, 14. οἱ πολιτεύομενοι ἐν ταῖς πατρίσιν νόμους τίθενται. 2, 6, 26. 4, 3, 11. ¶ 2) *viuere, se gerere.* Hesych: πολιτεύεται· πράττει, ἀναστρέφεται. it. πολιτεία· — βίος — καὶ ἡ ἀναστροφὴ καὶ πρᾶξις. Αγ. 1, 37. ὁμονόως πολιτευομένας τὰς πόλεις. Ε. 2, 4, 13. ἐν εἰρήνῃ πολιτεύεσθαι. Απ. 4. 4, 13. ὁ κατὰ ταῦτα πολιτευόμενος. ¶ 3) *forma ciuitatis vti.* Π. 1, 1, 1. δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν ἄλλως πως βουλομένων πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ, *quauis alia ciuitatis forma vti.* Αθ. 3, 9. ὅπως βέλτιον πολιτεύσονται, (Paulo ante est βέλτιον ἔχειν τὴν πολιτείαν) *vt meliori reip. forma et melioribus legibus vtantur.* Ε. 2, 4, 30. ἀρχὰς κατασησάμενοι ἐπολιτεύοντο, *hac reip. forma vtebantur,* vel *viuebant in republica.* Sequitur ibid. ἔτι καὶ νῦν ὁμοῦ γε πολιτεύονται, *viuunt.*

πολίτης, ¶ 1) *ciuis.* Αθ. 1, 2. ὁ δῆμος — καὶ οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσαὶ — μᾶλλον ἢ οἱ πολῖται καὶ οἱ γενναῖοι. Morus corrigit πλούσιοι. Πο. 1, 1. Ε. 1, 4, 6. λέγοντες, ὅτι ὡς κράτιστος εἴη τῶν πολιτῶν. 2, 3, 6. τοῖς ἀρχαίοις πολίταις παραδοὺς τὴν πόλιν. 5, 2, 12. p. 299. αὐτοὶ πολῖται. v. αὐτὸς nr. 3. 6, 4, 26. τοὺς μὲν συμμάχους ἀφῆκε, τοὺς δὲ πολίτας οἴκαδε ἀπήγαγεν. 7, 4, 20. Ἀρχίδαμος στρατεύεται μετὰ τῶν πολιτῶν, i. e. fine ſociis. Απ. 4, 2, 11. οὐχ οἷόν τε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι. Inprimis Απ. 4, 6, 14. quaerit Socrates, qui ſit ἀγαθὸς πολίτης. Cf. ἀνὴρ nr. 5. f. ¶ 2) *popularis, qui ex eadem ciuitate eſt.* Hesych: πολίτης· ὁ συμπολιτευόμενός τινι καὶ συνών. Thom. Mag: πολίτης λέγε τῷ θεῖνι, ἤγουν συμπολίτης· — ἄνευ τῆς σὺν λέγων, Ἀττικῶς ἐρεῖς. it. δημότης Ἀττικοί, ἄνευ τῆς σύν. — ὡσαύτως καὶ πολίτης. Poll. 3, 51. πολίτης, ὁ δὲ συμπολίτης οὐ δόκιμον. Π. 2, 2, 15. p. 112. v. πατριώτης. 8, 7, 3. p. 545. πολῖται ἄνθρωποι. Ε. 1, 4, 6. τοὺς οἰκειοτάτους πολίτας τε καὶ ξυγγενεῖς. 6, 3, 5.

5. p. 383. Διοσκούροιν τοῖν ὑμετέροιν πολίταιν. Sic de iis, *qui sunt ex eadem regione*, qui proprie dicuntur πατριῶται, si quidem non de liberis ciuibus agitur. Ammonius in v. πολίτης· πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ. Π. 8, 5, 12. p. 529. Cambyses dicit: ὦ πολῖται. Paulo post ὦ Πέρσαι. ¶ 3) *regi subiectus*. Π. 5, 3, 12. ἐπειδὰν ἔλθωσι καὶ οἱ ἐμοὶ πολῖται.

πολιτικὸς, ¶ 1) *ciuitatis* s. *reip. administrandae peritus*. Π. 2, 2, 7. ψυχὰς — πολιτικωτέρας. Απ. 1, 1, 8. οὔτε τῷ πολιτικῷ δῆλον, εἰ συμφέρει τῆς πόλεως προσχωρεῖν. Sed h. l. potius intelligendus videtur *qui rempublicam capessit*. 1, 6, 15. ἄλλους πολιτικοὺς ποιεῖν. 2, 6, 38. στρατηγικῷ, δικαστικῷ, πολιτικῷ. 4, 2, 11. πολιτικοὶ, οἰκονομικοὶ, καὶ ἄρχειν ἱκανοί. 4, 6, 13. Ο. 21, 2. πάσαις πράξεσι, καὶ γεωργικῇ καὶ πολιτικῇ, *ratione* s. *arte reip. gerendae*. ¶ 2) *ciuilis*. Απ. 2, 6, 24. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνὸν εἶναι. §. 26. ἐν τοῖς πολιτικοῖς καλοὶ κἀγαθοὶ πρατιστεύουσι, *in republica*. Cf. δύναμις nr. 3. Sic de iis *quae fiunt pacis tempore*, Ιερ. 9, 5. ὅταν χοροὺς βουλώμεθα ἀγωνίζεσθαι — καὶ τἆλλα πολιτικὰ οὕτω περαίνεσθαι. Male vulgo legitur κωλυτικά. v. κωλυτ. Ιπ. 2, 1. ἐπιμελεῖσθαι καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν πολεμικῶν. ¶ 3) *ex meris ciuibus compositus*. Ε. 4, 4, 19. τό τε τῶν συμμάχων στράτευμα, καὶ τὸ πολιτικόν. 5, 3, 25. τοὺς μὲν συμμάχους — τὸ δὲ πολιτικόν. 5, 4, 41. 55. 7, 1, 18. μετὰ τῶν πολιτικῶν ἐστρατεύετο. Sic Λ. 11, 4. ἑκάστη τῶν πολιτικῶν (all. ὁπλιτικῶν) μορῶν, np. quibus nulli Helotes admixti sunt. Alii referunt ad ciuium pacis tempore diuisionem. ¶ 4) *ciues decens*. Λ. 10, 7. ἀσκεῖν ἅπασαν πολιτικὴν ἀρετήν. Paulo post τὰ νόμιμα. Sic Π. 1, 5, 7. p. 54. laude laetari vocatur πολεμικώτατον κτῆμα, sed in margg. πολιτικώτατον. ¶ 5) *ciuitati vtilis*. Λ. 4, 5. πολιτικωτάτη ἔρις, ἐν ᾗ ἀποδέδεικται, ἃ δεῖ ποιεῖν τὸν ἀγαθόν. ¶ 6 *vulgaris, quo etiam priuati ciues vtuntur*. v. κάναθρον. ¶ 7) τὰ πολιτικὰ, *ars remp. administrandi*. Απ. 1, 2, 17. τὰ πολιτικὰ διδάσκειν τοὺς συνόντας. 3, 7, 7. τοῖς Φροντίσασι τῶν πολιτικῶν. Sic saepe τὰ πολιτικὰ πράττειν,

τειν, *artem reip. gerendae tractare* ſ. *exercere*, vt Απ. 1, 6, 15. 3, 7, 1. Σ. 8, 32. Cf. πράττειν nr. 10.

πολλάκις, *ſaepe*. Π. 1, 2, 9. πολλάκις τοῦ μηνός. Απ. 3, 12, 6. πολλάκις πολλοῖς — ἐμπίπτουσι. 4, 4, 4. πολλῶν πολλάκις ἀφιεμένων.

πολλαπλάσιος, ¶ 1) *multo copioſior*. Π. 6, 2, 7. p. 365. νῦν οὗτοι ἔρχονται, καὶ ἄλλοι ὅμοιοι τούτοις πολλαπλάσιοι, *multo plures*. 8, 4, 11. πολλαπλασίων χρημάτων. Α. 7, 7, 15. Πο. 4, 4. ὅταν ὀλίγοι — ὀλίγα εὑρίσκεται· ὅταν δὲ πολλοί, πολλαπλασία ἡ ἀργυρῖτις ἀναφαίνεται. Ε. 3, 5, 3. πολλαπλάσια χρήματα ἔλαβον quam erat tributi ſumma. §. 8. p. 184. ὀλίγοι ὄντες πολλαπλασίων ὄντων (quam ipſi ſunt) — πλεονεκτοῦσι. 7, 4, 13. Ιερ. 4, 9. 8, 7. c. gen. Π. 3, 2, 7. πολλαπλάσια χρήματα, ὧν σὺ νῦν ἔχεις. 5, 2, 5. χρήματα — πολλαπλάσια τούτων. Α. 3, 2, 9. πολλαπλασίους ὑμῶν. 5, 5, 11. 7, 7, 16. πολλαπλάσια τούτων τῶν χρημάτων. Πο. 4, 25. Απ. 2, 2, 7. c. ἤ, Π. 8, 2, 10. πολλαπλάσια εὑρεῖν, ἢ ἔφη Κύρῳ ἂν εἶναι. Πο. 1, 5. Ιερ. 1, 13. πολλαπλάσια λαβόντες — ἢ ὅσα ἐν παντὶ τῷ βίῳ — κτῶνται. Bachius perperam putabat omiſſum eſſe μᾶλλον. ¶ 2) *multo maior*. Α. 1, 7, 3. ἐλευθερίαν ἐλοίμην ἂν ἀντὶ ὧν ἔχω — πολλαπλασίων. All. παραπλησίων. c. gen. Π. 5, 2, 14. δύναμιν πολλαπλασίαν ἧς σὺ νῦν ἔχεις. c. ἀντὶ, Π. 1, 6, 10. ἀνθ' ἧς πολλαπλασίαν ἄλλην (δύναμιν) οὐκ ἂν δέξαιο. Genitiuus pretii eſt O. 20, 24. χώρους τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου (ſcil. τιμήματος) ἀξίους, *multo maiore pretio, multo pluris*. ¶ 3) πολλαπλάσια ponitur fere aduerbialiter: *multo magis*. Π. 1, 5, 7. p. 52. ἵνα — πολλαπλάσια εὐφραίνωνται. 8, 3, 17. Ιερ. 1, 8.

πολλαχῇ, ¶ 1) *multis modis*. Π. 2, 2, 7. πολλαχῇ ἐλάττονος ἄξια διαπράττεσθαι. ¶ 2) *ſaepe*. Α. 7, 3, 5. οὐδαμῇ πλεῖον ἑπτὰ ἡμερῶν, μεῖον δὲ πολλαχῇ.

*πολλαχόθι, *ex multis rebus*. Π. 7, 1, 15. πολλαχόθι μὲν οὖν καὶ ἄλλοθι δῆλον, *etiam ex multis aliis rebus appareret*.

πολλαχόσε, *in multa loca, in multis partibus*. c. gen. Ε. 4, 4, 16. πολλαχόσε

λαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες. Leuncl. *saepenumero.* Certe sic verti potest ap. Thucyd. 2, 47.

πολλαχοῦ, ¶ 1) *multis in locis.* Po. 1, 3. ἃ πολλαχοῦ οὐδὲ βλασχάνειν δύναιτ' ἄν, ἐνθάδε καρποφορεῖ. ¶ 2) *saepe.* A. 4, 1, 19. πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος — ἐγένετο, *bey vielen Gelegenheiten.* E. 6, 4, 21.

Πόλλις, *Pollis,* Lacedaemonius. E. 4, 8, 11. est ἐπισολεύς, sed 5, 4, 61. ναύαρχος.

πολλός, v. πολύς.

πολλοστὸς, *unus e multis, exiguus, minimus.* An. 3, 1, 6. τὰ τακτικὰ — πολλοστὸν μέρος ἐσὶ στρατηγίας. (Π. 1, 6, 12. p. 65. de eadem re est μικρόν τι μέρος.) An. 4, 6, 7. οὐδὲ πολλοστὸν μέρος αὐτῶν.

πόλος, *aruum.* Hesych: πόλος· — ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς κατασποράν. Sic aruum a vetere Scholiasta Horatii ad epp. 1, 16, 2. exponitur *ager segetis ferax et praeparatus frumento.* O. 18, 8. συνώσας τὸν καθαρὸν σῖτον πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενώτατον, *prope aruum, atque adeo in extremam areae partem.* Aream enim constat fieri solitam esse in ipso agro, vbi fruges natae erant. Sed cum rara esset haec nominis notio, Camerarius emendabat πρὸς τοὔπαλιν, *retro,* probante Leunclauio; Franc. Portus dicebat, πόλον fortasse significare τόπον τινὰ περιέχοντα. Suida enim auctore πόλον esse τὸ περιέχον ἅπαν. Ernestius, dubitanter quidem, coniiciebat πρὸς τὸν vel τὸ πολλοσὸν, *ad partem areae remotissimam.* Villebrune apud Gailium legendum putabat θόλον, *scrobem.* Mosche denique: τὸν τόπον, h. e. τοῦτον s. τὸν αὐτὸν τόπον, pro mediam aream.

Πολυαινίδας, *Polyaenidas,* Lacedaemonius. E. 7, 4, 23. cadit in pugna.

πολύαινος, *multum laudatus, celeber.* An. 2, 6, 11. ex Homero: πολύαιν' Ὀδυσεῦ.

Πολυάνθης, *Polyanthes,* Thebanus. E. 3, 5, 1. corruptus a rege.

πολυανθρωπία, *hominum multitudo* s. *frequentia.* E. 5, 2, 12. p. 300. Olynthi πολυανθρωπία διὰ τὴν πολυσιτίαν ὑπάρχει. Sed inprimis serui intelliguntur Po. 4, 49. πολυανθρωπίας περὶ τὰ

τὰ μέταλλα ἀθροιζομένης. Cf. ἄνθρωπος.

πολυάνθρωπος, *celebris, incolis frequens.* Est epitheton vrbium. A. 2, 4, 7. πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Po. 4, 50. E. 2, 3, 17. p. 90. διὰ τὸ πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνίδων τὴν πόλιν εἶναι. Alia exempla habet Fischerus in indice Palaephat.

Πολυάρχης, *Polyarches.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

πολυαρχία, *multorum imperium.* A. 6, 1, 11. εἰ ἕνα ἕλοιντο ἄρχοντα μᾶλλον ἂν ἢ πολυαρχίας οὔσης.

Πολυβιάδης, *Polybiades,* Lacedaemonius. E. 5, 3, 20—26. contra Olynthios mittitur, eosque fame ad pacem compellit.

Πολυβώτης, v. Πολυκράτης.

πολύγονος, *fecundus.* K. 5, 13. lepus πολύγονόν ἐστιν, ὥστε τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει. Cf. Poll. 5, 73.

Πολυδάμας, *Polydamas,* Pharsalius. E. 6, 1, 2—6. vir bonus et princeps ciuitatis, Lacedaemonios longa oratione contra Iasonem irritare conatur, sed frustra. 6, 4, 33. a Polydoro occiditur.

πολυδάπανος, ¶ 1) *sumtuosus, magnos sumtus faciens.* Απολ. 19. ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον. ¶ 2) *magnos sumtus requirens, lautus.* Λ. 5, 3. οὔτ' ἔρημος ἡ τράπεζα, οὔτε πολυδάπανος.

Πολυδεύκης, *Pollux,* frater Castoris. K. 1, 2. Chironis discipulus. §. 13. pro immortali habitus. Cf. Διόσκουροι.

πολυδωρία, *munificentia.* Π. 8, 2, 6. tribuitur regi Persarum, et explicatur verbis πλεῖστα δωρεῖσθαι.

Πολύδωρος, *Polydorus,* tagus Thessaliae. E. 6, 4, 33. 34. occiditur a fratre.

*πολυέλαιος, *oleo abundans.* Po. 5, 3.

*πολυέπαινος, *valde laudatus.* Αγ. 6, 8. πολυερασότατος καὶ πολυεπαινότατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. All. πολυεπαινώτατος, all. πολυεπαινετώτατος.

πολυέραστος, *valde amatus.* Αγ. 6, 8. v. πολυέπαινος. In lexicis solus Pollux 3, 72. auctor citatur.

πολύευκτος, *valde optatus.* Π. 1, 6, 19. p. 84. τὸν πολύευκτον χρυσὸν κτησάμενοι. Leuncl. *quod tan-*

tantopere votis omnium expetitur. Hesych: πολύευκτον· τίμιον, πολυπόθητον.

πολυκαρπία, *fructuum vbertas* s. *copia.* Ap. 3, 14, 3. ὅταν τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν.

Πολύκλειτος, *Polycletus*, statuarius celeberrimus, de quo v. Iunius de pictura veterum, in appendice, et Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 8. Ap. 1, 4, 3.

Πολυκράτης, *Polycrates.* A. 4, 5, 18. Πολυκράτης (Marg. Steph. et 2 codd. Πολυβώτης) Ἀθηναῖος λοχαγὸς, capit barbaros quosdam cum eorum comarcha. 5, 1, 10. naues praeteruehentes capit. 7, 2, 9. Xenophontem comitatur ad Seuthen. 7, 6, 30. oratione Xenophontem defendit. Cf. 7, 2, 16. vbi legitur vocatiuus ὦ Πολύκρατες.

πολυλογία, *loquacitas, multiloquium.* Π. 1, 4, 3. ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ — ἐκ τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνετο.

πολυλόγος, *loquax.* Π. 1, 4, 3. ἦν ὁ Κῦρος πολυλογώτερος. §. 12. dicitur δεινότατος λαλεῖν.

πολυμαθὴς, *valde doctus.* Ap. 4, 4, 6.

Πολύμαχος, v. Πολύχαρμος.

Πολύνεικος, *Polynicus*, Lacedaemonius. A. 7, 6, 1. cum Charmino mittitur a Thimbrone ad Seuthen, vt arceliat Graecos. Cf. §§. lqq. et §. 28. 31. it. 7, 7, 7. 34.

Πολύξενος, *Polyxenus.* E. 5, 1, 23. dux nauium Syracusanarum et Italicarum.

πολύοινος, *vino abundans.* Πο. 5, 3.

πολυοψία, *obsoniorum copia.* Ap. 3, 14, 3. πολυοψίαν εὔχοιτο.

πολύπλοκος, *implicatus, difficilis intellectu.* Λ. 11, 5. πολυπλοκωτάτην — τὴν ἐν ὅπλοις τάξιν. §. 6. oppon. ῥᾴδιον ταύτην τὴν τάξιν μαθεῖν.

πολυπραγμονεῖν, *aliena negotia curare, plura quam opus est agere.* Π. 8, 6, 2. satrapae iubentur ἄλλο μὲν οὐδὲν (np. nisi quod imperatum erat) πολυπραγμονεῖν, τὰ δὲ τείχη διασώζειν. A. 5, 1, 9. Δέξιππος — παρὰ Σεύθῃ πολυπραγμονῶν τι ἀπέθανεν. Hutch. *cum multis alienis rebus se immiscerct.* Λ. 13, 5. πολυπραγμονοῦσι οὐδὲν, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς προσκαλῇ. E. 1, 6, 3. οὐ πολυπραγμονεῖν ἄλλου ἄρχοντος.

πολυπραγμοσύνη, *nimia in rebus alienis curandis ſedulitas.* Αθ. 2, 18. κωμῳδοῦνται — διὰ πολυπραγμοσύνην καὶ διὰ τὸ ζητεῖν πλέον τι ἔχειν.

πολυπρόβατος, *pecore abundans.* Πο. 5, 3.

πολὺς, ¶ 1) *multus.* ¶ a) Π. 1, 4, 1. τοιαῦτα πολλὰ ἐλάλει ὁ Κῦρος. Ιερ. 4, 8. τὰ ὑπερβάλλοντα τὰ ἰπαγὰ, πολλά ἐϛι. Ο. 11, 21. ὑπὸ πολλῶν συκοφαντοῦμαι — ὑπὸ πολλῶν καλὸς κἀγαθὸς κέκλημαι. Zeun. in indice intelligit homines de plebe. Minus bene, vt videtur. ¶ b) Frequens eſt ſigura polyptoton, vt Π. 1, 6, 19. p. 83. πολλοὶ — πολλοὺς (all. πόλεις) ἔπεισαν — πολλοὶ δὲ πολλοὺς (all. πολλὰ) ἠῦξησαν. 2, 4, 13. πάνυ πολλῶν βουλομένων ἕπεσθαι οὐ πολλοὺς ἔδωκεν αὐτῷ. 8, 3, 20. ἔμελλε πολλὰ ἔχων πολλοῖς χρήσεσθαι. Αγ. 4, 1. εὖ πεπονθέναι πολλοὶ πολλὰ ὡμολόγουν. ¶ c) item παρηγμένον, vt Π. 6, 2, 7. extr. πολὺ ἐκεῖ ὄντες πλείω. 8, 1, 16. αὐτῷ τούτων πολλοὶ πολλάκις συνεμίγνυσαν. etc. ¶ d) Neutrum refertur ad varia genera, A. 4, 7, 9. βόας καὶ ὄνους καὶ πρόβατα πολλά. All. ὄνοι πολλοὶ καὶ πρ. π. Sic Απ. 1, 3, 3. θυσίας θύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν, οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα θυόντων, Ernestius putabat, esse pro πολλὰς καὶ μεγάλας, et Hindenb. per ſyneſin intelligebat ἱερεῖα vel ἱερὰ ex praecedente θυσίας. Sed Schneiderus cum Brodaeo in πολλὰ καὶ μεγάλα intelligit ἀγαθὰ, vt ἀγαθῶν in πολλῶν καὶ μεγάλων. ¶ e) Regit genitiuum in omni genere, Απολ. 13. τῶν φίλων πολλοῖς ἐξαγγείλας. Π. 3, 2, 1. πολλὴν τῆς χώρας. vbi intelligi poteſt μερίδα. A. 1, 7, 15. τῶν ὅπλων πολλά. ¶ f) Saepe cum aliis adiectiuis ita iungitur, vt particula καὶ interponatur, quae nonnunquam videri poteſt redundare. v. καὶ nr. 3. et Wetſten. ad Luc. 3, 18. Π. 1, 5, 7. p. 53. πολλὰ καὶ μεγάλα ἀγαθὰ διαπράξασθαι, *multa eaque magna.* 5, 2, 15. p. 285. ſq. ἐκ πολλῶν καὶ κακῶν λόγων — ἐκ πολλῶν καὶ πονηρῶν χρημάτων, ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσθύμων προσώπων. 6, 4, 1. πολλοῖς μὲν καὶ καλοῖς χιτῶσι, πολλοῖς δὲ καὶ καλοῖς θώραξι. 7, 1, 19. ἔπαχον πολλὰ καὶ δεινά. A. 2, 3, 11. E. 2, 4, 29.

29. 5, 4, 1. Απ. 1, 2, 24. 4, 2, 35. 4, 7, 5. Σ. 1, 6. ἔχων πολλὰ καὶ σοφά. 4, 18. εἰ καὶ πάνυ πολλὰ καὶ σοφὰ λέγεις. 8, 22. ¶ g) it. c. τε καὶ, Π. 2, 3, 2. πολλά τε καὶ καλὰ διαπράττονται. A. 1, 2, 18. τῶν βαρβάρων Φόβος πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, καὶ ἡ Κίλισσα ἔφυγεν. 5, 5, 7. Cf. ἀγαθὸς et ἄλλος et καὶ nr. 17. c. ¶ h) Sequente articulo, A. 4, 4, 4. κώμας — πολλῶν τῶν ἐπιτηδείων μεστάς. Cf. ποιεῖσθαι nr. 4. ¶ i) Saepe cum nominibus numeri singularis, vt Π. 1, 5, 7. p. 53. πολὺν μὲν ὄλβον, πολλὴν δὲ εὐδαιμονίαν, μεγάλας δὲ τιμάς. Απ. 2, 1, 6. πολλὴ ἀμέλεια. 3, 12, 7. πολλὴ ἀσφάλεια. K. 3, 8. τὸ ἀνήκουσον πολὺ ἔχουσαι. Π. 5, 4, 12. πολλὴν ἄν σοι γῆν ἐφ' ἣν ἐνεργὸν εἶναι, *multum agri*. Sic A. 3, 5, 11. εἰς Ἀρμενίαν, ἧς πολλῆς καὶ εὐδαίμονος. Π. 1, 4, 28. ὁδὸν οὔπω πολλὴν διηνύσθαι. 3, 3, 12. προαγαγόντες οὐ πολλὴν ὁδόν. 4, 2, 8. A. 6, 3, 9. ἐνθένδε πολλὴ (scil. ὁδὸς) — εἰς Ἡρακλείαν πάλιν ἀπιέναι, πολλὴ δὲ εἰς Χρυσόπολιν διελθεῖν. 2 Codd. πολλὴ δ' ἰσχὺς τὸ πάλιν διελθεῖν. Π. 7, 1, 13. ἦν παντα χόθεν πολλὴ σιγή. v. Wetsten. ad Act. 21, 40. O. 11, 1. ἵνα — πολλήν σοι χάριν εἰδῷ. Π. 1, 4, 28. ὅσον σκαφαμύττω χρόνον, πάνυ πολύς μοι δοκεῖ εἶναι. A. 5, 2, 13. πολλοῦ χρόνου μεταξὺ γενομένου. E. 1, 7, 12. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον. Ιπ. prooem. c. δὴ, Π. 1, 4, 27. ἐκπεπλῆχθαι πολὺν δὴ (Margg. πολύν τινα) χρόνον. Cf. τὶς nr. 21. l. c. καὶ et adiect. Π. 8, 3, 15. πολλὴν μὲν καὶ καλὴν στρωμνήν, πολλὴν δὲ καὶ καλὴν κατασκευήν. Cf. αἰτία, ἀπορία, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη. Similia item sunt, quae iam nr. 2. et 3. sequuntur. ¶ 2) *magnus, amplus*. Π. 4, 2, 1. ἔθνος οὐ πολύ. 5, 2, 12. ἔθνος μάλα πολὺ καὶ ἄλκιμον. 7, 5, 1. πολὺ τεῖχος. A. 1, 9, 9. πολλὴ ἀφθονία. 2, 4, 11. ἤρετο, πόση τις εἴη χώρα. ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι πολλή. O. 3, 1. οἰκίας ἀπὸ πολλοῦ ἀργυρίου οἰκοδομοῦντας. Sic πολὺ, *magna pars*. c. gen. A. 4, 8, 14. πολὺ τῆς ἑαυτῶν φάλαγγος. Et eodem sensu pluralis, A. 4, 1, 8. πολλὰ τοῦ στρατεύματος. ¶ 3) *copiosus, largus, numerosus*. Π. 1, 5, 3. χρήμασιν ἀναπειθόμενοι· πολλὰ γὰρ καὶ ταῦτα (Marg. Steph. τοιαῦτα)

αὗτα) ἦν αὐτῷ. 4, 6, 6. μηδενὸς δεόμενοι. πάντα γὰρ ἦν πολλά. Brodaeus dicit, genuinam lectionem esse πάνυ pro πάντα. Sed Zeun. πάντα interpretatur *omnis generis*. 8, 4, 4. ¶ 4) Cum articulo habet vlum triplicem. ¶ a) Π. 2, 1, 2. p. 89. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι — ἢ ὑπὸ τῶν ὀλίγων οἱ πολλοὶ, *die vielen, multi illi de quibus antea dictum est.* A. 3, 1, 8. οἱ πολλοὶ δ' αἰσχύνην συνηκολούθησαν, *multitudo illa*, i. e. omnes Graeci. 3, 2, 24. ὁ πολὺς ὄχλος, *der viele Trofs.* Sic vbi est subiecti loco, vt Ιπρ. 5, 2. μηχανητικὸν τοῦ φείδεσθαι — ὀλίγους τοὺς πολλούς. §. 7. ¶ b) οἱ πολλοὶ, *pleraque.* Π. 1, 6, 17. οἱ νόμοι οἱ πολλοὶ δοκοῦσι διδάσκειν. 3, 1, 2. 4, 2, 2. στρατεύονται οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντες οἱ πολλοὶ μεθ' ὧνπερ καὶ οἰκοῦσι. 8, 7, 3. p. 549. οἱ πολλοὶ διαγεγένηνται φίλοι γονεῖς παισί. A. 2, 3, 9. 5, 6, 9. τοῖς μὲν ἔδοκει — τοῖς δὲ πολλοῖς οὔ. Cod. Eton. πλείοσι. Αθ. 1, 20. Ιπ. 6, 8. K. 5, 25. c. gen. Π. 8, 2, 12. κατανοήσας τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων. A. 3, 3, 11. Ῥοδίους, ὧν τοὺς πολλοὺς φασὶν ἐπίστασθαι σφενδονᾶν. 4, 6, 17. E. 4, 2, 3. K. 1, 3. 5, 24. Sed Πο. 4, 6. ὅταν οἱ πολλοὶ χαλκοτύποι γένωνται, Steph. et Leuncl. tollunt articulum οἱ. ¶ c) *plebs, vulgus.* Π. 5, 2, 15. p. 285. οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι — παρέχονται, *vulgo solent.* 8, 5, 12. p. 528. τοὺς ἀρίστους — τοῖς δὲ πολλοῖς. A. 2, 4, 1. τοῦτο τοῖς μὲν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἤρεσκεν, ἀλλὰ — τοῖς στρατηγοῖς. Αθ. 3, 13. Ιερ. 7, 8. Απ. 1, 1, 19. 1, 2, 31. 45. 2, 4, 1. 2. 4. 3, 9, 6. 7. ¶ 5) τὸ πολὺ, ¶ a) *maxima pars.* A. 1, 7, 15. τὸ πολὺ (scil. τοῦ στρατεύματος) ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο. Ιπρ. 7, 10. τὸ πολὺ βοηθοῦν. Leuncl. *maiores hostium copiae.* c. gen. A. 1, 4, 13. τὸ πολὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ. 4, 6, 16. τῶν πολεμίων τὸ μὲν πολὺ ἔμενεν — μέρος δ' αὐτῶν ἀπήντα. E. 4, 6, 11. ¶ b) *vulgus.* Π. 2, 2, 15. τὸ πολὺ τῶν στρατιωτῶν, *gregarii milites.* ¶ c) *plerumque, vt plurimum, fere semper.* E. 6, 2, 17. τὸ πολὺ ἐπὶ πλέον καθεώρων. Morus: *vt plurimum videbant remotiora loca.* c. ὡς, Λ. 5, 5. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν

σιν ὡς τὸ πολὺ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι. Απ. 1, 1, 10. ¶ 6) τὰ πολλά, *plerumque*. E. 6, 2, 18. τὰ μὲν πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ ἡρίσων. K. 5, 27. c. ὡς, Π. 2, 1, 15. ἐκάλει ὡς τὰ πολλὰ οὓς καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι. 8, 1, 5. Αϑ. 3, 5. O. 11, 17. Ιπρ. 8, 23. Cf. ὡς nr. 13. c. εἰς, K. 7, 11. εἰς τὰ πολλὰ διδόναι τὰ ἐπιτήδεια ταῖς κυσὶν αὐτόν. Steph. vult ὡς τὰ π. Sed Zeun. defendit εἰς. ¶ 7) πολύ ἐστιν, *magni laboris est*, vel *multum refert*, *es gehört viel dazu*, *es kömmt viel darauf an*. O. 18, 7. πολὺ γάρ ἐσιν τὸ ὑπερενεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν σῖτον εἰς τὸ κενὸν τῆς ἄλω. Leuncl. *multum fuerit*. Strebaeus: *longius enim est spatium, quam quo paleae vltra fruges* etc. ¶ 8) Genitiui πολλοῦ, πλείονος, πλείσου, saepe indicant pretium. v. ἄξιος, ἀποδίδοσθαι, γίγνεσθαι, πωλεῖν, et verba similia. Genitiuum πολλοῦ intelligunt in formula διὰ χρόνου. v. χρόνος nr. 1. h. Contra in formula πολλοῦ χρόνου, *multo tempore interiecto*, intelligitur praepositio διά. A. 1, 9, 14. λέγων ὅτι οὔπω δὴ πολλοῦ χρόνου τούτου ἡδίονι οἴνῳ ἐπιτύχοι, *ex multo tempore*. Αγ. 2, 23. πολλῶν νομιζόντων, οὐδ' ἂν ἐξελθεῖν Λακεδαιμονίους πολλοῦ χρόνου. In aliis deest πολλοῦ, in aliis legitur πολὺν χρόνον. Αϑ. 2, 5. πολλοῦ χρόνου πεζῇ ἰόντα. Sed Ιπ. 1, 14. διὰ πολλοῦ est *per longum spatium*, ita vt omissus sit genitiuus διαςήματος. Sic §. 7. σήρνα πλατύτερα — πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλάξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν, εὐφυέσερα, *longius diuaricatis cruribus*. Camerarius: *longiores gressus*. Leuncl. nimis obscure vertit. ¶ 9) ἐκ πολλοῦ, ¶ a) *e longinquo spatio*. Intell. διαςήματος. Π. 5, 4, 20. p. 322. ἐκ πολλοῦ προορῶντες αὐτούς. 7, 1, 14. οἱ ἵπποι αὐτὰς ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο. Leuncl. *magno admodum ex interuallo*. Sic Brodaeus et Abresch. dilucidatt. Thucyd. 1, 63. intelligunt in loco A. 1, 10, 8. οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' ἐκ πλείονος ἢ τοπρόσθεν ἔφευγον, probante Zeunio, ita vt reddendum sit *maiori interuallo*, *longius*, atque Abreschius perperam verti dicit *effusius*. 3, 3, 7. οὔτε τοὺς ἐκ πολλοῦ φεύγοντας ἐδύναντο καταλαμ-

λαμβάνειν. ¶ b) *ex multo tempore, iam dudum.* Intell. χρόνου. Π. 1, 6, 19. p. 81. αἱ ἐκ πολλοῦ παρεσκευασμέναι πλεονεξίαι, *multo ante.* Marg. Leuncl. ἐκ τοῦ πολλοῦ. 3, 3, 25. ἠπίσχυντο, καὶ ἐκ πολλοῦ οὕτως ἐμεμαθήκεσαν. 6, 2, 10. Ε. 7, 4, 13. ἐκ πολλοῦ ἀπελθεῖν ἠξιώθησαν. Leuncl. *diu.* Non male. Sed Morus malit *e longinquo.* ¶ 10) πολλῷ, *multo.* c. comparatiuo, Π. 3, 3, 30. πολλῷ μᾶλλον. Cod. Guelf. et marg. Steph. πολὺ μ. 5, 4, 20. πολλῷ ἐρρωμενέστερον. Α. 2, 5, 7. 4, 5, 24. θυμωδέστεροι πολλῷ. Cod. Paris. πολύ. Ε. 2, 2, 13. 7, 4, 12. Απ. 1, 2, 9. 4, 8, 1. Ο. 8, 13. c. πρίν, Π. 3, 3, 27. ἀφίεσαν τὰ βέλη πολλῷ (Margg. πολὺ) πρὶν ἐξικνεῖσθαι. c. verbo, Απολ. 15. ἐμὲ ἀνθρώπων πολλῷ προέκρινε. ¶ 11) πολύ, ¶ a) *multum, valde.* Π. 7, 1, 8. οὕτω πολύ μοι δοκῶ ἐν ἀσφαλεστάτῳ εἶναι. Hutch. *plane.* Videtur enim ad verbum pertinere. 7, 5, 10. πίνουσι πρὸς φῶς πολύ. Leuncl. accepit pro adiectiuo, vertens: *ad ignem luculentum.* Α. 6, 6, 18. πολὺ (all. πολλοὶ) οἱ λόγοι οὗτοι ἀντίκεινται. Αγ. 4, 5. πῶς οὐκ ἂν πολὺ τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι. Ε. 4, 2, 12.—Απ. 3, 5, 11. πολὺ διενεγκεῖν τῶν — ἀνθρώπων. 3, 7, 7. c. πάνυ, Π. 6, 1, 21. κρατεῖ ἡ ἀγαθὴ καὶ πάνυ πολύ, *maxime.* Κ. 9, 4. edd. vett. et Zeun. legunt πολὺ ἀλλοιοῦνται τῇ ὄψει. All. πολλοί, auctore Stephano. ¶ b) *multo,* c. comparatiuo, Π. 3, 1, 12. πολὺ μᾶλλον. 5, 2, 15. p. 286. 5, 4, 20. 6, 2, 7. p. 365. 8, 3, 5. πολὺ (Marg. Leuncl. πολλῷ) μᾶλλον χρῆσθαι. 8, 8, 3. Α. 3, 2, 20. πολὺ μὲν τοὺς ἄρχοντας ἐπιμελεστέρους — πολὺ δὲ τοὺς ἀρχομένους εὐτακτοτέρους. Ε. 7, 4, 16. Απ. 2, 10, 2. Ο. 2, 16. πολὺ ἄλλους δεινοτέρους. 3, 1. 4, 2. αἱ ψυχαὶ πολὺ ἀῤῥωστότεραι γίγνονται. Stobaeus ἐπιτοπολύ, probante Valckenario ad Ammon. p. 215. 5, 9. ποῦ πολὺ πλείων εὐμάρεια, ἢ ἐν χώρῳ. Steph. et Leuncl. πολὺ volunt omitti, nec in Stobaeo illud repetitur. Sed Bachius negat emendatione opus esse. Απολ. 26. Cf. ἔτι et μᾶλλον, et supra nr. 10. ¶ c) *longe.* c. superlatiuo, Π. 1, 3, 2. Περσῶν πολὺ κάλλιστος ὁ ἐμὸς

ἐμὸς πατὴρ, Μήδων μέντοι πολὺ ὁ ἐμὸς πάππος κάλλιστος. A. 4, 2, 10. Ισρ. 1, 28. 30. Απ. 1, 7, 5. Cf. διαφερόντως et μάλιστα. ¶ d) *longe, procul.* Π. 7, 1, 4. πολὺ ἀποσπᾶν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν φάλαγγος. A. 1, 5, 3. 2, 4, 16. 3, 3, 7. E. 7, 1, 10. Ιπρ. 7, 13. K. 6, 6. 10, 7. 8. Sed A. 3, 3, 10. eſt πολὺ χωρίον ἀπὸ τοῦ στρατεύματος διώκειν. ¶ e) *diu.* Απ. 3, 5, 11. οὐ πολὺ πρὸ ἡμῶν γεγονότες. K. 5, 8. πολὺ, μικρὸν, μεταξὺ τούτων. ¶ f) *ſaepe.* Π. 3, 3, 26. λέγοντες πολὺ τὸ, Ἄγετ' ἄνδρες φίλοι. ¶ 12) τὸ πολὺ νικᾶν, Ισρ. 2, 16. eſt *magna victoria potiri.* Articulus enim pertinet ad verbum, vt Ιπρ. 8, 11. Sed Weſſ. et Bach. auctore Leunclauio ediderunt πόλιν. ¶ 13) ἐπιπολὺ, ¶ a) *in longum, longo ſpatio.* Π. 5, 4, 20. παριέναι — ἐπιπολύ. Intell. διάσημα. A. 1, 8, 5. ἐφάνη πονιορτὸς — ἐπιπολὺ, *late diffuſus.* 4, 2, 9. ἐπιπολὺ (Hutch. ἐπὶ πολὺ) ἦν τὰ ὑποζύγια, *in longum explicata.* 7, 5, 8. τέναγος γάρ ἐσιν ἐπιπολὺ (2 codd. ἐπὶ πάμπολυ ſ. ἐπιπάμπολυ) τῆς θαλάττης, *in longum maris ſpatium porrectum.* E. 4, 8, 38. ἐπὶ πολύ τε καὶ ἰσχνὸν ἐκτεταμένον τὸ στράτευμα. Plene legitur E. 6, 5, 42. ἐπὶ πολὺ παρατεταγμένοι χωρίον. ¶ b) *plerumque, vt plurimum.* v. Fiſcher. ad Plat. apol. Socr. 22. c. ὡς, A. 3, 1, 30. αἰσχρῶς ὡς ἐπιπολὺ ἀποθνήσκουσιν. Aſſ. ὡς ἐπιτοπολύ. Ιπ. 1, 12. πλευρὰ βαθύτερα — εὐχιλότερον ὡς ἐπὶ πολὺ τὸν ἵππον παρέχεται. Cf. nr. 14. ¶ c) *valde.* K. 5, 23. ἔχουσι — τὰ μέλανα οἱ μὲν ἐπὶ πολὺ, οἱ δὲ ἐπὶ μικρὸν, *alii valde, alii parum.* Poſſit etiam pro πολλὰ dictum videri. Cf. μικρὸς nr. 7. et infra nr. 25. b. ¶ 14) ἐπιτοπολὺ, *plerumque.* Π. 8, 8, 3. ὑπ' αὐτοὺς ἐπιτοπολὺ γίγνονται. Margg. ὡς ἐπιτοπ. quod malebat Hutch. nec displicebat Zeunio. Et ſane ſic eſt ſaepiſſime, vt Π. 1, 6, 19. p. 79. ὡς ἐπιτοπολὺ (Hutch. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ) πάντες. 5, 5, 12. πᾶς δέ τις ὡς ἐπιτοπολὺ ἔν γε τι ἐδωρεῖτο αὐτῷ. A. 3, 1, 29. 3, 4, 21. ἵπποι — ὡς ἐπιτοπολὺ παρασκευασμένοι. Cod. Eton. ὡς omittit. Aϑ. 2, 18. O. 3, 11. 15. 9, 5. 11, 20. Cf. nr. 11. b. ¶ 15) καταπολὺ, v. ſuo loco. ¶ 16)

16) πολλοὶ fere pro πλείονες. Π. 7, 5, 11. τοῦτον οἱ σὺν Γαδάτᾳ καὶ Γωβρύᾳ πολλοὶ ἐχειροῦντο. Leuncl. *numero plures.* ¶ 17) πολλοὶ videtur vertendum esse *valde.* O. 11, 11. ἐπαινεῖν τοὺς τοιούτους πολλοὶ δυνάμεθα. Leuncl. *plerique.* Zeun. in indice *homines de plebe.* Gail: *plusieurs de nous en pourroient citer.* ¶ 18) πολλὰ, a) *valde.* Sic Virgil. Ge. 4, 301. „multa reluctanti.“ vbi Seruius: *multa* pro *multum.* Cf. Wetsten. ad Marc. 3, 12. Π. 1, 5, 7. p. 53. ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας. 3, 2, 7. 6, 2, 11. p. 370. 7, 3, 3. 5. 8, 3, 18. οἶομαι πολλὰ χρήσιμον ἔσεσθαι. E. 2, 4. 13. K. 6. 25. παραμυθούμενον τὴν Φιλάνθρωπον πολλὰ, τὴν αὐθάδη ὀλίγα. 8, 13. πολλὰ πλανᾶται ὁ λαγώς. Cf. δακρύειν, δεῖσθαι, πονεῖν, ὕειν. b) *saepe.* Hesych. interpretatur verbis πολλαχῇ, πυκνῶς, et συνεχῶς. Π. 1, 5, 7. p. 55. πολλά μοι συνόντες, *frequenter.* A. 4, 3, 2. πολλὰ τῶν παρελήλυθότων πόνων μνημονεύοντες. 7, 6, 25. πολλὰ πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα, πολλὰ δὲ σὺν ὑμῖν πονήσαντα. Hutch. *qui saepe vigilauerit — multos labores pertulerit.* K. 6, 14. c) *diu.* Ip. 9, 7. ἦν ταχὺ καὶ πολλὰ ἐλαύνηται. ¶ 19) διὰ πολλὰ, A. 1, 9, 13. vertunt *multas ob causas.* Potest nimirum vel αἴτια vel πράγματα intelligi. Sic quoque est K. 5, 26. ¶ 20) πλείων, *auctior, maior.* Π. 8, 2, 11. p. 488. ἡ εὔκλεια ὅσῳ ἂν πλείων ᾖ, *quanto magis crescit.* 5, 2, 15. p. 286. ὁπότεροι ἂν πλείονα ὄχλον ἀπαριθμήσωσιν. 4, 5, 12. p. 246. ὅσῳ πλέον σου ἀπέχομεν, τοσούτῳ πλείονά σοι τὴν ἀσφάλειαν ποιεῖν νομίζομεν. 5, 4, 20. πλείω δύναμιν ἔχων. De tempore, E. 2, 2, 10. διέτριβε παρὰ Λυσάνδρῳ τρεῖς μῆνας καὶ πλείω. Aemil. Portus in indice intelligit χρόνον, quod certe additur Λ. 9, 2. σώζεσθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον, *in longius tempus, diutius.* it. K. 5, 7. ¶ 21) πλείων καὶ πλείων, *subinde maior* f. *copiosior.* v. Dorvill. ad Charit. p. 201. Π. 7, 5, 15. ὁ ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει. Sic Philipp. 1, 9. μᾶλλον καὶ μᾶλλον. ¶ 22) πλεῖον, a) *plus.* O. 7, 24. τοῦ ἐργεῖν τὰ βρέφη πλεῖον αὐτῇ ἐδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρί. b) *amplius, maius.* Π. 7, 5, 5.

5, 5. πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο σάδια. O. 7, 25. πλεῖον μέρος τοῦ Φοίβου ἐδάσατο τῇ γυναικὶ — πλεῖον μέρος τοῦ θράσους. Ιπρ. 5, 6. πλεῖον ἱππικὸν τοῦ ἔντος. ¶ 23) πλεῖον ἔχειν, a) *meliore conditione esse.* Ιπρ. 4, 13. πλεῖον ἕξει τῶν πολεμίων. b) *superiorem esse.* Αγ. 2, 24. ὅπου παντὶ πλεῖον ἂν εἶχον οἱ πολέμιοι. ¶ 24) πλεῖον aduerbialiter, a) *plus.* Ιπρ. 1, 16. λίθους — μνησιαίους, καὶ πλεῖον καὶ μεῖον. c. feminino, A. 4, 7, 17. βοὴ πλεῖον ἐγίγνετο καὶ ἐγγύτερον. c. ἤ, A. 4, 7, 6. οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλὲς ἐν τοῖς δένδροις ἐσάναι πλεῖον, ἢ τὸν ἕνα λόχον, *plures.* c. τι, Π. 1, 2, 13. εἴηταν ἂν οὗτοι πλεῖόν τι ἢ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες. b) *magis.* Πο. 4, 32. ὅσῳ ἂν πλείους ἐργάζωνται, τόσῳ πλεῖον τἀγαθὰ εὑρήσουσι. Steph. maunlt πλείονα. Sed πλεῖον videtur defendi posse, quia τἀγαθὰ cum articulo positum est. c) *longius, maiori interuallo.* A. 5, 4, 17. ἀπεῖχον ἀλλήλων αἱ πόλεις σάδια ὀγδοήκοντα, αἱ δὲ πλεῖον, αἱ δὲ μεῖον. Πο. 1, 6. c. gen. A. 3, 2, 23. οὐ πλεῖον εἴκοσι σαδίων ἀπεχούσας. 7, 3, 5. πόσον ἀπὸ θαλάττης; — οὐδαμῆ πλεῖον ἑπτὰ ἡμερῶν. Hutch. intelligi iubet ἢ ὁδόν. Πο. 1, 46. E. 4, 8, 5. d) *diutius.* Π, 1, 3. 1. μέχρι δώδεκα ἐτῶν, ἢ ὀλίγῳ πλεῖον. Σ. 4, 28. ¶ 25) ἐπὶ πλεῖον, a) *per maius interuallum, longius.* Ιπ. 1, 9. ἐπὶ πλεῖον δ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὁρῴη. b) facit periphrasin, vt sit i. q. πλείων l. πλείονες. Πο. 4, 5. ἦν δ' ἐπὶ πλεῖον τῶν ἰκνῶν ἐμβάλλῃ τις, *plures quam sit opus* Sic §. 3. ὁ ἀργυρώδης τόπος ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος, i. e. πλείων l. μείζων γιγνόμενος. ¶ 26) πλείονες, *plures.* Π. 5, 2, 15. p. 287. καὶ μείζονες — καὶ ἰσχυρότεροι — καὶ πλείονες. Πο. 4, 7. E. 4, 2, 6. Saepe etiam legitur πλείους, vt Π. 2, 1, 2. p. 88. πλείους τῶν μυρίων. Praecipit quidem Moeris: πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς. Sed πλεῖν non reperitur in Xenophonte. Π. 5, 2, 15. p. 285. ὅσῳ ἂν πλείους ὦσι. A. 4, 1, 8. πλείους συνελέγησαν. 4, 7, 17. Αθ. 3, 3. c. ἤ, A. 4, 8, 20. πλείους ἢ ἑξήκοντα ἔθεον. Λ. 7, 6. E. 1, 6, 24. Genitiuus: Π. 8, 2, 11. p. 488. ὀργομαι ἀεὶ πλειόνων. 8, 3, 18. ἵνα ἔτι πλειόνων ἄρχῃς.

E. 2,

E. 2, 2, 13. Απ. 2, 3, 1. Accuſatiuus: Π. 2, 2, 15. p. 111. πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ σπουδαῖοι. 5, 2, 15. p. 286. πολὺ πλείονας εὑρήσεις. Απ. 3, 13, 5. μιᾷ ἡμέρᾳ πλείονας πορευθῆναι. Marg. Steph. μιᾶς ἡμέρας. Sed Erneſt. μιᾷ ἡμέρᾳ πλ. bene ita interpretatur: *vna die plures dies, einen mehr*, i. e. *addita vna die ad numerum eum, qui vulgo ſolet ei itineri conficiendo deſtinari.* Forma accuſatiui πλείους pro πλείονας extat v. c. Π. 2, 1, 2. p. 87. τοξότας πλείους ἢ τετρακισμυρίους. §. 3. πλείους μεταπέμπεσθαι. Πο. 2, 6. E. 1, 3, 8. 2, 1, 9. etc. Interdum tamen vertendum videtur *complures*, vt Π. 1, 1, 1. καὶ πλείονας οἰκέτας, καὶ πάνυ ὀλίγους. ¶ 27) πλείονα, *plura*. Απολ. 22. ἐρρήθη τούτων πλείονα. Sic Π. 5, 5, 10. pro πλείω in margg. eſt πλείονα. Sed ſaepius legitur πλείω, vt Π. 1, 4, 3. ἔτι πλείω ἀκούειν αὐτοῦ. 2, 1, 2. p. 88. ἅρματα οὐ πλείω διακοσίων. 8, 2, 11. p. 488. Αϑ. 3, 3. E. 2, 1, 7. Ιερ. 1, 19. 4, 6. πλείω ἔχων κτήματα — τῶν ἰδιωτῶν πλείω ἔχων. Cf. ἀριθμός. ¶ 28) πλείω, verbis iunctum, pro aduerbio ſere ponitur. Ιερ. 1, 8. πολὺ πλείω καὶ μείζω λυποῦνται, *multo ſaepius.* §. 16. πολὺ πλείω ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε, *multo plus, multo magis.* 4, 6. πλείω ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται. ¶ 29) c. articulo, οἱ πλείονες, *plebs.* E. 2, 3, 18. p. 94. τοῖς πλείοσι πείϑεσθαι. Cf. nr. 4. b. vbi eſt in var. lect. pro τοῖς πολλοῖς. Sed τὸ πλεῖον eſt ſimpliciter i. q. πλεῖον, A. 7, 6, 13. ὅπως ἐμοὶ δοὺς μεῖον, μὴ ἀποδοίη ὑμῖν τὸ πλεῖον. All. τὸ πλεῖσον. Απ. 2, 5, 5. ὅταν ἐξῇ τὸ πλεῖον τῆς ἀξίας λαβεῖν — ἀποδίδοσθαι. ¶ 30) πλέον et πλέονες v. ſuis locis. ¶ 31) πλεῖστος, a) *permultus.* Π. 5, 3, 5. οὔτε ἂν Φίλους τις ποιήσειεν ἄλλως πως πλεῖστα ἀγαϑὰ, — ἢ πολέμιος δοκῶν εἶναι. Codd. nonnulli habent πλείω, vt eſt paulo poſt, Stobaeus πλείονα, et Hutch. putabat, ſuperlatiuum poſitum eſſe pro comparatiuo. Sed ἢ pendet ab ἄλλως πως. 7, 5, 26. p. 456. ὅταν πλεῖσά τις ἔχῃ, τότε πλεῖστοι Φϑονοῦσι. A. 5, 2, 11. πλεῖσοι ἐκ τῶν χειρῶν λίϑοι. Αγ. 3, 1. c. articulo, Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἐφϑὰ πάντα μεϑ' ὕδατος τοῦ πλείσου

Digitized by Google

σου ἐσκεύασαι. it. ſequente articulo, vbi genus refertur ad ſequentia, A. 1, 5, 2. θηρία, πλεῖσοι μὲν οἱ ἄγριοι ὄνοι. b) *maximus, numeroſiſſimus.* E. 7, 1, 12. πλεῖσον δὲ Φῦλον τῶν Ἑλληνικῶν τὸ Ἀρχαδικόν. ¶ 32) οἱ πλεῖσοι, a) *plerique.* Π. 1, 2, 2. ἐν ταῖς πλείσαις πόλεσιν — αἱ πλεῖσαι πόλεις. A. 7, 4, 4. οἱ μὲν πλεῖσοι ἐξέφυγον. E. 4, 7, 6. b) *vulgus, plebs.* E. 7, 3, 8. οἱ πολῖται αὐτὸν ἔθαψαν — καὶ σέβονται. οὕτως, ὡς ἔοικεν, οἱ πλεῖσοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. Ιερ. 1, 17. οἱ πλεῖσοι perperam iudicare dicuntur de tyrannis. Απ. 1, 1, 3. 3, 9, 9. ποιεῖν μέν τι τοὺς πλείσους — πάντας δὲ τούτους χολάζειν Hic non quidem proprie plebs intelligitur, ſed tamen dicitur in malam partem, vt Απ. 1, 1, 11. τῶν ἄλλων οἱ πλεῖσοι, *vulgus philoſophorum.* Sed A. 1, 5, 15. σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πλείσων ἦκεν ἐλαύνων, Muretus vult σὺν τοῖς πλείσοις τῶν παρόντων, Hutch. edidit Περσῶν, Zeunius denique ducibus Abreſchio in auctario dilucidatt. Thucyd. p. 363. et codicibus MSS. recepit πισῶν. ¶ 33) πλεῖστον, a) *vt plurimum.* A. 5, 4, 16. τούτοις καὶ πλεῖσον ὡς σίτῳ ἐχρῶντο. b) *longiſſime.* Πο. 1, 8. πλεῖσον ἀπέχουσι τῶν βαρβάρων. Απ. 1, 2, 62. ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν. c. ὡς, A. 2, 2, 5. ἵνα ὡς πλεῖσον ἀποσπαθῶμεν τοῦ βασιλικοῦ στρατεύματος. Ιπρ. 1, 6. c) *vehementer, inſigniter.* E. 7, 3, 6. πλεῖστον ὑπεριδόντας τῆς πόλεως. ¶ 34) τὸ πλεῖστον, a) *fere omne.* Σ. 5, 10. τὸ σὸν ἀργύριον, ὥσπερ τὸ πλεῖστον, διαφθείρειν ἱκανόν ἐστι. Leuncl. *alioquin.* b) *inprimis.* E. 6, 2, 25. τοὺς ναύτας γεωργοῦντας τοῖς Κερκυραίοις τὸ πλεῖστον διέτρεφε. ¶ 35) πλεῖστα, aduerbialiter fere poſitum, a) *maxime, vehementer.* Απ. 2, 4, 6. πλεῖστα εὐφραίνων — πλεῖστα ἐπανορθῶν. b) ταπλεῖστα, *plerumque, in plurimis rebus.* Π. 1, 4, 23. ὥσπερ τὰ πλεῖστα εἰώθασι ποιεῖν. Ο. 4, 13. ἐν τούτοις τὰ πλεῖστα διατρίβει. 16, 7. Ιπ. 2, 3. τὸ τοιοῦτον — τὰ πλεῖστα διὰ τοῦ ἱπποκόμου ἀποτελεῖται. Steph. ſine cauſa coniiciebat τῶν τοιούτων. K. 5, 10. ¶ 36) ἐκ πλείστου, *longiſſime.* Λ. 12, 2. ἀπὸ χωρίων, ὧν ἂν ἐκ πλείσου

σου

σου προορῶεν. Videtur legendum ἀφ' ὧν. Verti enim debet: *e quibus longissime prospiciant.* c. ὡς, Ιπρ. 7, 6. ἀναχωρεῖν (Well. ἀναχωρίζειν) εἰς τὸ ἀσφαλὲς τὰ δεόμενα ὡς ἐκ πλείσου. Sed totus locus est corruptus. v. Zeun. ¶ 37) ἐπιπλεῖστον, *quam longissime.* Απ. 2, 3, 19. ὀφθαλμοὶ, δοκοῦντες ἐπιπλεῖσον ἐξικνεῖσθαι. Ιπ. 5, 7. c. gen. Λ. 4, 2, ἐπὶ πλεῖσον ἀφικνεῖσθαι ἀνδραγαθίας. Duplicem notionem habet Π. 6, 2, 11. p. 370. ὅψα — ὅσα ἐσὶν ὀξέα ἐπιπλεῖσον — ταῦτα ἐπιπλεῖσον ἀρκεῖ. Priore loco Hutch. vertit *maxime*, altero *diutissime.* ¶ 38) ὁτιπλεῖστος, a) *quam plurimus.* E. 4, 8, 27. ἐώρα — Ἀθηναίους ὁτιπλείσους παρόντας. b) *quam maximus.* E. 4, 8, 6. ὁτιπλεῖσον ναυτικόν. ¶ 39) ὡς πλεῖστος, a) *quam plurimus.* Π. 8, 8, 9. ἐκπώματα ὡς πλεῖστα. A. 4, 6, 1. εἰς τὴν οἰκίαν εἰσεφόρησαν ὡς ἐδύναντο πλεῖστα, np. ἀγαθὰ f. χρήματα. E. 2, 4, 25. ἐκέλευε προσιέναι ὡς πλείσους. Sic fere ὡς πλεῖστα pro aduerbio, Π. 6, 1, 14. ὁπόθεν ἂν ὡς πλεῖστα ὠφελοῖτο τὸ στράτευμα, *quam maxime.* Αγ. 7, 1. τοὺς ἀρχομένους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν. 11, 11. b) *quam maximus.* E. 5, 2, 28. ὡσπλείσην (Steph. ὡς πλείσην) δύναμιν ἀθροίζειν. ¶ 40) πολὺς in var. lect. est pro ὀλίγος. v. ὀλίγος nr. 1. it. pro παντοδαπός. v. παντοδ. nr. 2. it. reponitur πολλοὶ vel πλεῖσοι pro Πελλεῖς. v. ibi. it. πλείονες legitur pro πλέον. v. πλέον nr. 5. it. πολλαὶ pro πυκναὶ. v. πυκνὸς nr. 2. it. πλεῖστον ἔχειν pro πλεονεκτεῖν. v. πλεονεκτ. nr. 9.

Πολὺς, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

πολυσαρκία, *corporis obesitas, habitus corporis plenior et carne abundans.* Απ. 2, 1, 22. τεθραμμένην εἰς πολυσαρκίαν.

πολυσιτία, *fertilitas soli.* E. 5, 2, 12. p. 300. v. πολυανθρωπία.

πολύσιτος, *frumento abundans.* Πο. 5, 3.

πολύσκιος, *opacus.* K. 5, 9. ἐν πολυσκίοις. Edd. vett. et Steph. παλισκίοις. Poll. 5, 66. ἐπισκίοις. v. παλίσκιος.

πολύστολος, *magnam classem habens, magno exercitu instructus.* Ita perperam legitur in margg. Π. 8, 5, 1. pro πολὺς στόλος.

Πολύ-

Πολύστρατος, *Polyſtratus.* A. 3, 3, 12. eius filius eſt Lycius. v. Λύκιος.

πολυτέλεια, *magnificentia, ſumtuoſitas.* Λ. 7, 3. ἐσθῆτος πολυτελείᾳ. Απ. 1, 6. 10. ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι.

πολυτελής, *pretioſus, exquiſitus.* A. 1, 5, 8. πολυτελεῖς χιτῶνας. Αγ. 8. 6. πάντα τὰ πολυτελέστατα ἀθροίζειν. Ιερ. 1, 20. ταῖς πολυτελεστέραις παρασκευαῖς menſae. Απ. 1, 6, 5. διαιτήματα — σπανιώτερα καὶ πολυτελέστερα. 3, 10. 10. πολυτελεστέρους τῶν ἄλλων ποιῶν τοὺς θώρακας, *e pretioſiori materia.* §. 14. dicuntur ἐπίχρυσοι et ποικίλοι. 3, 14, 5. πλείω τῶν ὀψοποιῶν συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ, *facit vt ſumtuoſiora habeat.* Ibidem eſt πολυτελεστέρα ὀψοποιΐα. Απολ. 18. εὐπαθείας ἐν τῇς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι. Σ. 4, 41. Ιππ. 1, 12. πολυτελῶν καὶ μανικῶν ἱππωνείων, *magnos ſumtus requirentibus.* Neutrum comparatiui pro aduerbio, Π. 1, 6, 8. πολυτελέστερον δειπνεῖν. Πο. 4, 36. οἰκοδομοῦντες — πολυτελέστερον καὶ οὐ κάλλιον, *maiore cum ſumtu.* Cf. ὀσμή.

πολυτελῶς, *ſumtuoſe.* Π. 7, 5, 26. p. 457. οὐδὲν οὕτω πολυτελῶς πρασκευασθείη ἄν, ὥσθ' ἡδὺ εἶναι. Απ. 3, 11, 4. πολυτελῶς κεκοσμημένην.

Πολύτροπος, *Polytropus.* Ab Harpocratione et Suida in v. Πολύστρατος vocatur dux exercitus peregrini Corinthi. Videtur autem Lacedaemonius fuiſſe. Nam E. 6, 5, 11 — 14. narrantur haec: Orchomenii, cum nollent cum reliquis Arcadibus, quod inimici eſſent Mantineenſium, ſe coniungere, arceſſunt τὸ ἐν Κορίνθῳ συνειλεγμένον ξενικὸν, οὗ Πολύτροπος ἦρχεν, et Ageſilaus, qui in Arcadiam ingreſſus erat, circa Eutaeam exſpectabat τοὺς μετὰ Πολυτρόπου μισθοφόρους. Interim Mantineenſes aggrediuntur Orchomenon, ſed repelluntur. Et dum fugientibus Polytropus acrius inſtat, interficitur. Diodorus Siculus 15, p. 375. ed. Hanov. 1604. eodem tempore dicit Lacedaemonios ſub Polytropo miſiſſe in Arcadiam vsque ad Orchomenon exercitum, ſed ipſum in proelio cecidiſſe contra Arcadas.

πολυ-

Digitized by Google

πολυφορία, *fertilitas.* O. 19, 19. dicitur de viti, vt ap. Poll. 1, 240. de qualibet arbore.

Πολύφρων, *Polyphron.* E. 6, 4, 33. 34. tagus et tyrannus Theſſaliae. Occiditur.

Πολύχαρμος, *Polycharmus.* ¶ 1) Ag. 2, 4. Πολύχαρμος ὁ Φαρσάλιος ἱππαρχῶν, np. in pugna Theſſalorum contra Ageſilaum. Sed E. 4, 3, 4. nominatur Πολύμαχος ὁ Φαρσάλιος. ¶ 2) Lacedaemonius. E. 5, 2, 31. Πολύχαρμον τὸν Λακεδαιμόνιον ἵππαρχον.

πολυχειρία, *manuum multitudo.* Π. 3, 3, 14. τάφρον περιβάλλονται εὐπετῶς διὰ τὴν πολυχειρίαν. Similis locus eſt ap. Thucyd. 2, 77. ad quem Pollux 2, 149. reſpicit. Heſych: πολυχειρία· πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων.

πολυχρηματία, *caritas, magni ſumtus.* Σ. 4, 42. εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας.

πολυχρόνιος, *longum tempus durans, diuturnus.* Πο. 3, 10. reditus ſ. vectigalia ex vrbe δοκεῖ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσφαλέστατόν τε καὶ πολυχρονιώτατον εἶναι. Απ. 1, 4, 16. τὰ πολυχρονιώτατα — τῶν ἀνθρωπίνων, πόλεις καὶ ἔθνη.

πολύχρυσος, *auro abundans, ditiſſimus.* Π. 3, 2, 12. ἐμισθοφόρουν — παρὰ τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. καὶ γὰρ πολύχρυσος ὁ ἀνήρ. Eſt vocabulum Homericum. v. Fiſcher. ind. Palaephat.

πολυωφελής, *vtiliſſimus.* Ιπρ. 1, 1. σαυτῷ καὶ φίλοις καὶ τῇ πόλει — πολυωφελέστατα.

πόμα, *potio, potus.* v. Wetſten. ad 1 Cor. 10, 4. Π. 5, 2, 8. οὐδενὶ βρώματι καὶ πόματι — ἐκπεπληγμένος. Α. 4, 5, 19. μάλα ἡδὺ πόμα. Απ. 4, 7, 9. τί βρῶμα ἢ τί πόμα συμφέροι.

πομπὴ, *pompa, transuectio.* Thom. Mag. et Phauorin: πομπή· ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσι πρόοδος, καὶ ἡ μετὰ νίκην ἐν θριάμβῳ προέλευσις. Pompae religioſae ſunt in his locis: A. 5, 5, 5. τοῖς θεοῖς ἔθυσαν, καὶ πομπὰς ἐποίησαν — καὶ ἀγῶνας γυμνικούς. Ιπρ. 2, 1. τάξιν — ἐξ ἧς καλλίστας μὲν θεοῖς πομπὰς πέμψουσι, καὶ κάλλιστα δὲ ἱππάσονται. 3, 1. ὅπως τὰς πομπὰς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀξιοθεάτους ποιήσῃ. §. 2. τὰς πομπὰς οἶμαι ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κεχαρισμενωτάτας καὶ τοῖς θεαταῖς εἶναι.

πομ-

πομπικὸς, *ad pompas idoneus.* Ιπ. 11, 1. πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρήσασθαι. v. Poll. 1, 211. vbi Kuhnius dicit, alios equos esse πομπικοὺς, alios ἀγωγοὺς, alios πολεμικούς.

πονεῖν, ¶ 1) *laborare.* Απ. 2, 1, 25. οὐ Φόβος, μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ — πορίζεσθαι. Hindenb. πονοῦντα refert ad τῷ σώματι, sed ταλαιπ. ad τῇ ψυχῇ. Απολ. 17. οὐ μάτην ἐπόνουν. c. dat. Σ. 4, 14. πονοίην ἂν ῥᾷον ἐκείνῳ ἢ ἀναπαυοίμην, *pro illo, in illius gratiam et salutem.* Iungitur variis particulis, Απ. 2, 1, 19. τοὺς πονοῦντας, ἵνα φίλους κτήσωνται, ἢ ὅπως ἐχθροὺς χειρώσωνται, ἢ ἵνα — τὸν ἑαυτῶν οἶκον καλῶς οἰκῶσι, οὐκ οἶσθα ὡς χρὴ καὶ πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα; *vt facere talia vel consequi possint.* Etiam Cicero Verr. 5, 72. hanc structuram imitatur, dicens: *ad officium et veritatem omnes meae curae — elaborarunt.* Tribuitur equo, Ιπ. 3, 3. πολλοὶ ἵπποι — πονεῖν ἀναγκασθήσονται. §. 11. πεπονηκότος ἤδη τοῦ ἵππου — ὅσοι δ' ἂν πεπονηκότες ἐθέλωσι πόνους ὑποδύεσθαι. 6, 10. 11. 7, 19. 10, 13. οὐδὲν δεῖ χαλεπὸν προσφέρειν, ὡς πονεῖν ἀναγκάζοντα, ἀλλὰ θωπεύειν ὡς παύσασθαι βουλόμενον. 11, 12. it. canibus, K. 3, 3. c, 1. ¶ 2) *molestos labores subire ac perferre.* v. c. exercitia, Π. 1, 5, 7. p. 53. ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας. labores bellicos, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἦν που πονῆσαι δέῃ. 1, 6, 19. p. 73. πονεῖν ἐύναιντο. Α. 2, 6, 4. ἐξὸν εἰρήνην ἔχειν — βούλεται πονεῖν ὥστε πολεμεῖν, *labores belli sustinere.* 3, 4, 28. ὀλίγον πονήσαντες χρόνον, τὴν λοιπὴν ἀμαχεὶ πορευσόμεθα. 7, 6, 25. πολλὰ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα. Λ. 7, 4. τῷ σώματι πονοῦντα ὠφελεῖν τοὺς συνόντας. Ο. 6, 7. μὴ μάχεσθαι, ἀλλὰ — καθῆσθαι, μήτε πονοῦντας, μήτε κινδυνεύοντας. Ιπρ. 4, 14. 7, 5. 8, 16. K. 13, 11. c. ὑπὲρ, A. 7, 3, 15. πονεῖν ὑπέρ σου, καὶ προκινδυνεύειν. Cf. κινδυνεύειν nr. 2. Dicitur item Απ. 3, 13, 6. de eo, qui iter facit et onus portat. Sic Αγ. 5, 3. εἴ ποτε μοχθῆται συμβαίη, ἑκὼν ἐπόνει, alterum verbum altero explicatur. ¶ 3) *defatigari.* Π. 4, 5, 10. ἀνάπαυσαι, ἐπεὶ πε-

πεπόνηκας, *fessus es itinere.* ¶ 4) *labore parare.* A. 7, 6, 30. τὰ χρήματα, *praeda*, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν. Abresch. dilucidd. Thucyd. 3, 50. interpretatur πόνῳ ἐκτησάμεθα. ¶ 5) *in periculo esse, vrgeri, affligi.* Π. 1, 4, 21. ἐώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους, np. dum in fuga caedebantur. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. ἐκπονεῖν. v. ἐκπονεῖν nr. 4. it. c. ποιεῖν. v. ποιεῖν nr. 39. Hesych: πονεῖν· ποιεῖν. it. c. προπονεῖν. v. ibi nr. 3. it. c. Φρονεῖν. v. Φρον. nr. 14.

πονεῖσθαι, *laborare.* E. 6, 1, 4. p. 363. ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πονεῖσθαι. Refertur inprimis ad labores et molestias itineris. Cur medium positum sit, non satis liquet. Phauorin: πονήσατο, Ἀττικόν· ἐπόνησε, κοινόν. Pro πονήσασθαι E. 5, 4, 43. Leuncl. rescripsit ποιήσασθαι.

πονηρία, *improbitas.* Π. 2, 2, 15. ἡ πονηρία διὰ τῶν ἡδονῶν πορευομένη. Oppon. ἡ ἀρετή. — τὴν πονηρίαν πλεονεκτοῦσαν ἀποδεικνύναι. 7, 5, 26. p. 455. ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀλκὴ — εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται. Supra explicatur per ῥᾳδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν. p. 459. πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας. Αθ. 1, 5. ἐν τῷ δήμῳ — ἔνι ἀμαθία καὶ ἀταξία καὶ πονηρία. §. 7. Απ. 3, 5, 18. ἀνηκέστῳ πονηρίᾳ νοσεῖν Ἀθηναίους. O. 1, 19. πονηρίαν νομίζεις ἀργίαν τ' εἶναι καὶ μαλακίαν ψυχῆς καὶ ἀμέλειαν.

πονηρὸς, ¶ 1) *malus, improbus.* Π. 1, 5, 7. p. 52. πλέον ἔχωσιν οἱ ἐθλοὶ τῶν πονηρῶν. 2, 2, 15. p. 111. 5, 4, 17. p. 318. αὐτὸς πονηρὸς ὢν πᾶσι πονηροτέροις ἑαυτοῦ συμμάχοις χρήσεται. 7, 2, 4. ἐν τῇ ἁρπαγῇ οἱ πονηροὶ πλεονεκτήσειαν ἄν. All. οἱ πονηρότατοι. Sed Hutch. ad h. l. et Fischer. ad Weller. p. 302. defendunt πονηροί. 7, 5, 26. extr. A. 2, 5, 3. p. 114. Αθ. 1, 1. ciues πονηροὶ opponuntur τοῖς χρηστοῖς, vt §. 4. 6. 9. 14. et 2, 19. E. 2, 3. 9. autem καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς, vt §. 10. et 14. Απ. 2, 7, 4. πονηρότεροι dicuntur serui, relati ad ingenuos, qui sunt βελτίονες. 2, 6, 20. οὐδ' ἂν οἱ πονηροὶ συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. πῶς γὰρ οἱ τὰ πονηρὰ ποιοῦντες — φίλοι γένοιντ' ἄν; §. 24. ἄδικοι καὶ πονηροὶ videntur ita distingui, vt illi dicantur κλέπτειν et βιάζεσθαι, hi ἡδυπαθεῖν. O. 7, 41.

41. ἐάν τις πονηρὸς φαίνηται. Oppon. σώφρων et ὠφέλιμος. 9, 5. 12, 19. Απολ. 26. οὐδένα πονηρότερον ἐποίησα. Σ. 8, 27. ¶ 2) *sceleratus.* A. 2, 6, 16. αἰκισθεὶς ὡς πονηρὸς, np. morti addictus. 5, 7, 18. E. 2, 3, 17. p. 91. πονηρὸς et προδότης inter se permutantur tanquam idem valentia. Sic τὰ πονηρὰ Π. 2, 2, 15. p. 111. et 112. sunt *scelera.* ¶ 3) *infestus.* c. πρὸς, A. 7, 1, 24. σασιάζειν καὶ πονηροὺς εἶναι πρὸς ἀλλήλους. ¶ 4) *periculosus, molestus.* A. 6, 6, 7. πονηρὸν ἐδόκει τὸ πρᾶγμα. Ier. 7, 11. πονηρόν ἐσι τὸ τυραννεῖν. ¶ 5) *non vtilis.* c. dat. Π. 8, 4, 15. πονηροὶ καὶ οὗτοι τοῖς φίλοις. Antea dicuntur μὴ ὠφελεῖν. ¶ 6) *noxius.* v. αἰσχρός. ¶ 7) *grauis, difficilis, durus.* v. δεσπότης. ¶ 8) *non commodus, ad vsum ineptus.* A. 3, 4, 11. πλαίσιον — πονηρὰ τάξις. §. 21. πονηρὸν νυκτός ἐσι στράτευμα Περσικὸν, *expeditu difficilis.* Similiter de locis iniquis et minus tutis, A. 7, 4, 8. ἐν πονηροῖς τόποις σκηνῶεν, καὶ πλησίον εἶεν οἱ πολέμιοι. In sqq. nominantur στενά. ¶ 9) *ignauus, non satis ad pugnam aptus.* Π. 1, 4, 19. πονηροί γε φαινόμενοι καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ἐχούμενοι, *equis ignauis, infirmis, non animosis.* E. 6, 4, 10. πονηρότατον τὸ ἱππικόν. Oppon. μεμελετηκός. Sic Π. 5, 2, 15. p. 286. ἐκ πολλῶν καὶ κακῶν λόγων ηὐξημένος αὐτοῖς πάρεσιν (ὁ Φόβος), ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων. Zeun χρωμάτων, vt πονηρὰ χρώματα significent colorem oris pallidum, qui est pauentis et ignaui animi index. ¶ 10) *nullius pretii, sterilis.* Π. 8, 3, 15. γήδιον οὐ πονηρόν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιότατον. Sic Virgil. Ge. 2, 179. *difficiles terrae, collesque maligni.* ¶ 11) In var. lect. permutatur c. φαῦλος. v. φαῦλος nr. 5.

πονήρως, ¶ 1) *male.* Π. 7, 5, 26. p. 455. τὰ σώματα εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει, *aegrescunt, morbo corripiuntur.* Cf. φέρεσθαι nr. 11. ¶ 2) *aegre.* A. 3, 4, 11. exercitus dicitur πορεύεσθαι πονήρως.

πόνος, ¶ 1) *labor.* Π. 7, 5, 26. p. 457. οἱ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. 8, 6, 6. μήτε ἄνευ πόνου σῖτον παραθέσθαι. Απ. 2, 1, 3.

φεύγειν τοὺς πόνους. §. 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ ἔργων. O. 18, 2. ἵνα μήτε οἱ ἁλοῶντες μοχθῶσι περιττὸν πόνον. K. 12, 18. διὰ πόνων ἐσὶ τυχεῖν ἀρετῆς. Cf. ἐλευθέριος et τελεῖν. ¶ 2) *labor molestus, Strapaze*, qualis est a) bellicus. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιῶται κατὰ πόνους. 2, 2, 10. ἤν τι ἐπι τῶν πόνων δῷ ὁ θεὸς ἀγαθόν. §. 14. τῶν πόνων πλέον ἔχειν. 3, 3, 7. δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν. 7, 2, 4. εἰ μή τινα καρπὸν λήψονται (οἱ στρατιῶται) τῶν πόνων. A. 4, 3, 2. τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. 5, 1, 2. 5, 8, 2. ὑπὸ πόνων πολλῶν ἀπαγορευόντων. Ag. 2, 8. ὅπως οἱ στρατιῶται τοὺς πόνους δυνήσαιντο ὑποφέρειν. Λ. 4, 8. στρατιωτικοὺς πόνους ὑποφέρειν. E. 3, 5, 8. p. 182. Ιπρ. 8, 2. 16. Tribuitur equo, Ιπ. 3, 12. ὅσις — ἐθέλοι καὶ δύναιτο πόνους ὑποφέρειν. 11, 13. Ιπρ. 1, 3. 8, 4. ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις. Cf. ἀντέχειν, ἀποκάμνειν, ὑποδύεσθαι, ὑφίεσθαι, φέρειν. Sic iungitur c. κίνδυνος, Π. 1, 5, 7. p. 55. πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον. Ιερ. 7, 1. Σ. 4, 35. Cf. κίνδυνις. b) venationis. Απ. 2, 1, 19. τοιαῦτα ἆθλα τῶν πόνων. Tribuitur canibus, K. 3, 3. τοὺς πόνους ἀνέχεσθαι. 9, 6. ὑπὸ τῶν κυνῶν σὺν πόνῳ διωκόμενος. c) itineris. A. 2, 5, 3. p. 113. τοσαῦτα πεδία σὺν πολλῷ πόνῳ διαπορεύεσθε. ¶ 3) *contentio, Anstrengung*. Απ. 2, 6, 22. ἄνευ πόνου μέτρια κεκτῆσθαι. ¶ 4) *difficultas*. Απ. 1, 2, 54. τοὺς τύλους τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων ἀποτέμνειν. Nisi eli lynonymum nominis ἀλγηδ. ¶ 5) *dolor, molestia*. Hesych: πόνος· ἄλγος, ἐνέργημα ὀδύνης. Απ. 2, 2, 5. mater embryonem in vtero σὺν πολλῷ πόνῳ δισνέγκασα καὶ τεκοῦσα. ¶ 6) *res laboreparta*. v. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 234. A. 7, 6, 8. ὁ δὲ τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει, np. merita stipendia. Sic Απ. 2, 5, 3. πρὸ πάντων πόνων καὶ χρημάτων προτιμήσαιμην, *prae omnibus fructibus laboris*. Sed interpretes legi iubent πόρων, quod recepit Ern.

πόντος, *mare*. Suidas: πόντος· κυρίως μὲν ὁ ἔνδον τῆς Χερρονήσου καὶ τοῦ Εὐξείνου καλούμενος, καταχρησικῶς δὲ πᾶσα ἡ θάλασσα. O. 20, 27. Αἰγαίου

ον καὶ Εὔξεινον καὶ Σικελικὸν πόντον περῶντες. A. 5, 1, 1. θάλατταν τὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Cf. Εὔξεινος. Sed *Pontus Euxinus* ſaepe ſimpliciter nominatur Πόντος, vt A. 5, 1, 9. ἀποθρὰς ᾤχετο ἔξω τοῦ Πόντου. 5, 6, 7. τοὺς περιοικοῦντας τὸν Πόντον. 5, 7, 4. 9. 6, 4, 1. 6, 5, 12. 7, 5, 8. E. 4, 8, 27. 31. Cf. σόμα.

Πόντος, *Pontus*, regio Aſiae minoris ad Pontum Euxinum. A. 5, 2, 2. πολεμικωτάτους τῶν ἐν τῷ Πόντῳ. 5, 6, 7. διὰ τὴν τριβὴν ἱκανοὺς ὄντας ἐν τῷ Πόντῳ. §. 9. κινδυνεύσει μεῖναι τοσαύτη δύναμις ἐν τῷ Πόντῳ. 6, 2, 3. κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν πορεύεσθαι ἐκ τοῦ Πόντου. 7, 1, 1. Aθ. 2, 7. E. 2, 2, 1. etc.

ποππυσμὸς, *poppyſma, ſonus oris acutus, qui fit labris compreſſis*, quo equis indomitis blandiri ſolent. Eſt factitium de ſono vocabulum. Suidas: ποππύσματα· κολακείαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους. Phauorin: ποππύζω, ποιὰ λέξις παρωνομασμένη ἀπὸ τῶν ἡμερούντων τοὺς ἵππους. v. Politian. miſcell. c. 32. Plin. H. N. 28, 2. ibique interpp. item Schol. Ariſtoph. Veſpp. 624. et Fiſcher. ind. Theophraſt. Verba Xenophontis attulimus in v. κλωσμός.

πορεία, ¶ 1) *profectio, abitio.* A. 6, 6, 19. ἐθύετο ἐπὶ τῇ πορείᾳ. ¶ 2) *iter.* a) Π. 5, 2, 15. p. 284. ὡς ἀσφαλέστατα τὰς πορείας ποιεῖσθαι — ἀσφαλεστέραν οὐδεμίαν πορείαν τῆς πρὸς Βαβυλῶνα πορείας ἰέναι. 8, 1, 15. ὁπότε πορεία εἴη, *quando iter faciendum erat.* 8, 8, 6. τὰς πορείας βραχείας ποιοῦνται. A. 1, 7, 15. 4, 1, 10. Aθ. 2, 5. βραδείαι πορείαι. Aπ. 3, 13, 5. Cf. μοναχὸς, μιαθὸς nr. 4. ποιεῖσθαι nr. 23. 24. ποιητέον, ποικίλλειν, πορεύεσθαι, συσκευάζεσθαι. b) Π. 8, 6, 7. πᾶσαι αἱ πορείαι συντεταγμέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰσί. Intelligi videntur *curſus publici* ſ. *veredariorum inſtituta, die Poſten*, quibus vtuntur in prouincias euntes. Sic §. 9. οὐδὲ τὰς νύκτας ἴσασθαι ταύτην τὴν πορείαν. Ibid. dicitur τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν ταχίση. c) Inprimis dicitur de expeditione et exercitus proceſſu, vt Aγ. 1, 16. τὰς ἐν τῇ πορείᾳ ἁπαντώσας δυνάμεις ἀναλαμβάνων. A. 5, 1, 1. E. 3, 4, 12. 4, 3, 2. it. de itinere maritimo, A. 5, 6, 4. κατὰ θά-

θάλατταν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι. d) Tribuitur canibus, K. 6, 26. ὅπως ἂν τῶν κυνῶν οἱ πόδες μὴ κάμνωνται ἐν τῇ πορείᾳ. ¶ 3) *ratio itineris faciendi.* A. 2, 2, 5. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς πορείας.

πορεύεσθαι, ¶ 1) *iter facere.* Opponitur nauigationi, A. 5. 3, 3. ἐς μὲν τὰ πλοῖα τοὺς ἀσθενοῦντας ἐνεβίβασαν — οἱ δὲ ἄλλοι ἐπορεύοντο. 5, 4, 1. κατὰ γῆν ἐπορεύοντο. Sed A. 5, 7, 5. Cod. Eton. pro πλευσοῦμαι habet πορεύσομαι. b) Opponitur equitationi, Π. 4, 3, 3. p. 230. ἱππικὴ ἐν ὁδῷ ἡδίων, ἢ αὐτοὺς τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι. c) Sed de equitibus dicitur Π. 1, 3, 3. ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἰώθει πορεύεσθαι. Ιπρ. 2, 1. ἱππεῖς ῥᾷσά τε καὶ ἀταρακτότατα πορεύσονται ὁδοὺς καὶ διαβάσεις. d) Similiter A. 2, 2, 7. ἐφ' ἁμάξης πορευόμενος. e) c. ἐπί, Π. 5, 3, 9. ὡς δ' ἤκουσεν, ἐφ' ἃ ἔφασαν πορεύεσθαι, *quo consilio.* E. 5, 2, 12. ἐπὶ τὰς πόρρω καὶ μείζους (πόλεις) ἐπορεύοντο, np. vt eas sibi conciliarent. f) c. εἰς et ἐπί, E. 7, 4, 10. ἐπορεύοντο εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τὴν εἰρήνην, *Thebas ad faciendam pacem.* g) c. acc. actionis vel viae, Π. 2, 4, 17. p. 138. μήτοι — τὰ δύσβατα πορεύου. 5, 2, 11. τῷ πορεύεσθαι τὴν ὁδὸν προσεῖχε τὸν νοῦν. A. 2, 2, 5. πορεύεσθαι μακροτέραν. Intell. ὁδόν. 3, 4, 28. τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. 4, 3, 2. ἡμέρας, ὅσας περ ἐπορεύθησαν διὰ τῶν Καρδούχων. 4, 4, 1. ἐπορεύθησαν διὰ τῆς Ἀρμενίας πεδίον ἅπαν. 6, 2, 3. ἐβουλεύοντο, τὴν λοιπὴν πορείαν πότερον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν χρὴ πορεύεσθαι. All. comma male ponunt post πορείαν. Απ. 3, 13, 6. πλείονας ὁδοὺς πορευθῆναι. K. 12, 2. Sic saepe legitur ϛαθμοὺς et παρασάγγας πορεύεσθαι. Omittitur in his omnibus praepositio κατά. Cf. δρομαῖος. ¶ 2) Saepe dicitur de imperatore expeditionem suscipiente et de procedente exercitu, vt A. 1, 2, 1. ἐδόκει αὐτῷ πορεύεσθαι ἄνω. 3, 4, 25. ἐθέλω πορεύεσθαι contra hostes. §. 26. 5, 4, 7. Λ. 11, 10. ἦν δ' ἐκ τῶν δεξιῶν πολεμίων τάξις ἐπιφαίνηται ἐπὶ κέρως πορευομένων. Gailius vel potius de la Luzerne πορευομ. refert non ad πολεμίων, sed ad omissum Λακεδαιμονίων. E. 4, 1, 20. παρεσπευάζετο πορευσόμενος.

Digitized by Google

γος. O. 4, 18. τῷ ἀδελφῷ ἐπορεύετο μαχούμενος. Ιπρ. 7, 11. πορευόμενον στράτευμα. c. ἐπὶ, *verſus*, E. 3, 4, 15. ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν θάλασσαν. 6, 5, 32. c. ἐπὶ, *contra*, Π. 4, 5, 6. ἐφ' οὓς (πολεμίους) ἐπορεύοντο. 6, 2, 9. πορεύεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. 7, 5, 9. ἐφ' οὓς νῦν πορευσόμεθα. A. 2, 1, 4. 2, 3, 12. Αγ. 1, 16. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο. E. 3, 1, 1. 6. 3, 4, 27. 7, 1, 31. 7, 4, 14. c. ἐπὶ et gen. E. 3, 4, 12. ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο. 4, 1, 8. ἐπὶ Δασκυλίου ἐπορεύετο. c. παρὰ, *contra*, A. 1, 3, 7. παρὰ βασιλέα πορεύεσθαι. ¶ 3) *aggredi*. c. ἐπὶ, E. 7, 5, 12. ἐπορεύετο ἐπὶ τοὺς ἀντιπάλους in acie conſtitutos. Margg. poſt ἐπορεύετο addunt πρὸς ὄρθιον. ¶ 4) *ire, pergere*. Αn. 1, 4, 11. τὸ πορεύεσθαι, *incedendi facultatem*. 1, 6, 6. κωλύωνται πορεύεσθαι. Cf. nr. 1. b. O. 5, 4. πορεύεσθαι σφοδρῶς, *feſtinare*. De beſtiis, Π. 1, 1, 2. πορεύονται αἱ ἀγέλαι. K. 3, 4. canes inueſtigantes ἀσήμως πορεύονται, *currunt*. c. acc. K. 5, 7. τὰ εὐναῖα (ἴχνη) ὁ λαγὼς πορεύεται ἐφισάμενος, *currendo facit*. Sed Leuncl. ποιεῖται reſcribi, iubet, quod recepit Welſ. Steph. ἐπιπορεύεται vel διαπορεύεται legi vult. Zeun. vero defendit πορεύεται. De ſole, v. ἥλιος. ¶ 5) i. q. διαβαίνειν, vel potius *pergere transitum*. A. 4, 3, 9. ἔφασαν ὡς νευσούμενοι διαβαίνειν. πορευόμενοι δὲ, πρόσθεν διαβῆναι. ¶ 6) *venire*. c. ἀπὸ, A. 4, 4, 11. πορεύεσθαι ἀπὸ τοῦ στρατεύματος. All. στρατεύεσθαι. c. πρὸς, E. 7, 3, 6. τίς ποτε πρὸς τὴν πόλιν θαρτῶν πορεύσεται. ¶ 7) *mitti*. c. παρὰ, A. 4, 5, 8. ὅτι παρὰ βασιλέως πορεύοιντο πρὸς τὸν σατράπην. ¶ 8) Legitur pro ἀποπορεύεσθαι. v. ἀποπορ. Cf. εἰσπορεύεσθαι. Permutatur etiam c. ἕπεσθαι. v. ἕπεσθαι nr. 2. a. it. c. ἐπικεῖσθαι. v. ibi nr. 6. it. c. πέμπειν. v. ibi nr. 1. q. it. c. πλεῖν. v. πλεῖν nr. 1. et ſupra nr. 1. a. it. c. ἰέναι. v. ibi nr. 2. it. c. πορίζεσθαι. v. ibi nr. 3. it. c. ἐμπορεύεσθαι. v. ibi. ¶ 9) Adhibetur de abstractis, vt Lat. *percurrere* et *perſequi*. Π. 1, 1, 5. τοσαῦτα φῦλα, ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστὶν, ὅποι ἂν ἄρξηταί τις πορεύεσθαι ἀπὸ τῶν βασιλείων. Leuncl. *quacunque ex parte*

parte a regia quis ordiatur. Verte: *in numerando pergere.* Weisk. tamen proprie: *iter facere.* Ap. 4, 6, 15. ὁπότε τι τῷ λόγῳ διεξίοι, διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων ἐπορεύετο. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ πονηρία διὰ τῶν ἡδονῶν πορευομένη. Verti possit *procedens, agens.*

πορεύσιμος, *permeabilis.* v. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 2, 4. p. 278. Π. 7, 5, 7. ὁδὸς ἀνθρώποις πορεύσιμος. §. 8. πορεύσιμον τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ — ὅτι πορεύσιμον εἴη.

πορευτέον ἐστὶ, *iter faciendum est, pergendum est.* A. 4, 1, 2. ἐδόκει διὰ τῶν ὀρέων πορευτέον εἶναι. 4, 5, 1. it. omisso εἶναι, A. 2, 2, 5. πορευτέον ἡμῖν τοὺς πρώτους ςαθμοὺς — μακροτάτους. Ipp. 2, 7. ὅπως πορευτέον ἐπάςῳ.

πορευτέος, *transeundus, superandus.* A. 2, 5, 3. p. 113. ὄρη — πορευτέα.

πορθεῖν (poet. Port.), *vastare, depopulari.* Hesych: ἐπόρθουν· κατέσκαπτον, ἐδίωκον. it. πορθεῖν· προνομεύειν, ὀλλύειν. it. πόρθησις· ἐρήμωσις, καθαίρεσις, ἁρπαγή. Glossarium N. T. ἐπόρθει· κατέτρεφεν. Cf. Wetsten. ad Galat. 1, 13. A. 5, 7, 9. ἔρχεται — ὡς πορθήσων, np. τὸ χωρίον. 7, 7, 2. κώμας πορθοῦντες. §. 3. χώρας, ἣν — πορθοῦντες. §. 7. ἡ χώρα πορθουμένη. Ag. 1, 20. πορθουμένη καὶ ἐρημουμένη χώρα. Oppon. σπειρομένη. 7, 4. πόλιν οὐκ ἐθέλοντα αἱρεῖν, ὅταν οἴηται πορθήσειν. E. 1, 2, 11. ἐπόρθουν τὴν βατιλέως χώραν. 5, 4, 20. βοσκήματα διήρπασε καὶ οἰκίας ἐπόρθησε. 6, 4, 27. 7, 1, 14. τὸ προάστειον ἐπόρθησαν. §. 24. πεπορθηκότες τὴν χώραν. Ap. 3, 5, 4. Ἀθηναῖοι πρότερον πορθοῦντες τὴν Βοιωτίαν, φοβοῦνται μὴ Βοιωτοὶ δηώτωσι τὴν Ἀττικήν. Iungitur c. καίειν, Ag. 1, 33. ἔκαιε καὶ ἐπόρθει τὰ περὶ τὸ ἄστυ. E. 4, 1, 1. τὴν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει. 6, 5, 27.

πορθμεῖον, *naucula transportandis hominibus.* Hesych: πορθμεῖον· σκαφίδιον διαπεροῦν μισθῷ. Cf. Scheffer. de milit. naual. p. 262. E. 5, 1, 20. ἁλιευτικὰ πλοῖα, καὶ πορθμεῖα ἀνθρώπων μεστά.

Πόρθων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

πορίζειν, ¶ 1) *praebere, suppeditare.* Π. 1, 6, 11. ἀμελήσας τοῦ πορίζειν commeatum exercitui. Sed Zeun.

Digitized by Google

Zeun. e codd. edidit πορίζεσθαι, *ſibi acquirere.* A. 2, 3, 3. μὴ πορίτας ἄρισον. O. 2, 8. πάνυ μικρὰ πορίσαντες. c. dat. Π. 4, 3, 5. οἷς ἂν ἵππους ἐγὼ πορίτω. 8, 2, 9. ὁπόσα ἂν ἕκασος δύναιτο πορίσαι μοι χρήματα. Απ. 4, 3, 7. Cf. μισθὸς nr. 3. vbi eſt var. lect. δώσητε pro πορίσητε. ¶ 2) *parare.* Αγ. 2, 25. ἐπὶ τὸ πορίζειν ταῦτα (χρήματα) ἑαυτὸν ἔταξε. A. 5, 6, 3. p. 290. ἡμᾶς δεήσει τὰ πλοῖα πορίζειν vobis. Sed 2 MSS. πορίζεσθαι. E. 5, 1, 14. p. 281. 7, 2, 17. χαλεπῶς μὲν τιμὴν πορίζοντες (*ſibi parantes*), χαλεπῶς δὲ τοὺς πορίζοντας διαπραττόμενοι, *qui ipſis ſuppeditarent*, np. τιμήν. Morus intelligit: *qui iis curarent* ſ. *mutuam darent pecuniam.* Schneiderus vero ſupplet τὰ ἐπιτήδεια, et explicat: *qui praeberent ipſis res ad victum neceſſarias et adueherent.* Απ. 2, 7, 12. ἐπορίθη μὲν ἀφορμή, ἐωνήθη δὲ ἕρια. ¶ 3) *conficere, parare.* A. 3, 3, 12. θώρακες αὐτοῖς (*in eorum vſum*) ἐπορίθησαν. ¶ 4) *permittere.* O. 7, 19. τὸ γηροβόσκους κεκτῆσθαι ἑαυτοῖς — τοῖς γοῦν ἀνθρώποις πορίζεται, *licet.* Leuncl. *facultas conceditur.*

πορίζεσθαι, ¶ 1) *ſibi* vel *ſuis comparare.* Π. 1, 6, 10. πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, ſibi et exercitui. A. 2, 1, 5. τὸ στράτευμα ἐπορίζετο σῖτον. Πο. 4, 22. Απ. 1, 6, 5. δικαιτήματα χαλεπώτερα πορίσασθαι. 2, 1, 25. ταῦτα πορίζεσθαι, quae ad vitae tuae iucunditates pertineant. 2, 8, 1. τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. 3, 4, 6. 3, 11, 8. κύνας νυκτερινὰς πορισάμενοι. Paulo poſt eſt κτῶνται. 4, 1, 5. 4, 2, 26. O. 6, 8. 11, 10. 20, 1. Ιππ. 4, 19. c. ἑαυτοῖς per pleonaſmum. v. Kulter. de V. M. 1, 66. E. 5, 1, 14. p. 282. ἑαυτοῖς τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. Cf. νόμος nr. 1. vbi πορισαίμεθα legitur pro ποιησαίμεθα. ¶ 2) *emere.* Απολ. 18. εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι. Pro quo Σ. 4, 41. legitur ὠνεῖσθαι. ¶ 3) *rem facere.* Helych: πορίζει· κερδαίνει. Π. 8, 1; 9. τῶν αἰσχρῶν κερδῶν ἀπέχεσθαι, διὰ δὲ τοῦ δικαίου πορίζεσθαι. Margg. πορεύεσθαι. ¶ 4) *in medium praebere, hergeben.* Π. 6, 1, 13. ἐπορίζοντο μηχανοποιούς. Leuncl. *conquirebant.*

πορι-

πορισικὸς, *qui comparare poteſt, facile comparans.* c. gen. et dat. Ap. 3, 1, 6. τὸν ϛρατηγὸν εἶναι χρὴ πορισικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς ϛρατιώταις.

πόρνη, *ſcortum.* Ap. 1, 5, 4. τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους.

πόρνος, *ſcortum maſculum, puer meritorius.* v. Wetſten. ad 1 Cor. 5, 9. Ap. 1, 6, 13 ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ — πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν, καὶ τὴν σοφίαν πωλοῦντας, σοφισὰς ὥσπερ πόρνους ἀποκαλοῦσιν.

πόρος, ¶ 1) *vadum fluminis, transitus.* A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς Φήναισι θεοῖς τὸν πόρον. Sic §. 15. τὸν πόρον τὸν κατὰ τὴν ἔμβασιν. ¶ 2) *meatus ſ. iter ferae.* Π. 1, 6, 19. p. 80. εἰ ἀποφύγοιεν, τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων. 2, 4, 17. p. 137. Φθάνειν πεφραγμένους τοὺς πόρους, πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα. ¶ 3) *ratio conficiendi aliquid, adminiculum.* Permutatur c. τρόπος, A. 2, 5, 3. p. 113. ἔχοντες τοσούτους πόρους πρὸς τὸ πολεμεῖν, np. multitudinem militum, opportunitatem regionis, — ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα. ¶ 4) *ratio comparandi res neceſſarias,* inprimis *pecuniam et reditus.* Π. 1, 6, 9. εἴ ἐνορᾷς τινα πόρον καὶ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον. §. 10. εἴ τις ἂν ἀπὸ σοῦ πόρος προσγένοιτο; ἀπὸ τίνος δὲ μᾶλλον εἰκὸς ἐϛι πόρον προσγενέϑαι; — μηχανᾶϑαι προσόδου πόρον. Mox eſt πορίζεϑαι τὰ ἐπιτήδεια. Aϑ. 3, 2. βουλεύεϑαι περὶ πόρου χρημάτων. E. 1, 6, 8. cum Callicratides petiiſſet a Mileſiis pecuniam, Mileſii plerique εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων. Poſſit fortaſſis h. l. ipſa *collatio* intelligi. 5, 1, 2. ἀφιγμένος καὶ ἀπὸ χρημάτων πόρου. Morus: „hoc eſt alibi, ἐπ' ἀργυρολογίαν, *ad cogendas pecunias.*“ Sic libellus Xenophontis inſcribitur πόροι, *ratio comparandorum redituum.* Adduntur enim verba: ἢ περὶ προσόδων. Cf. Spanhem. ad Ariſtoph. rann. 1513. et ad Iulian. p. 165. ſq. it. Leuncl. ad initium libri περὶ προσόδων. ¶ 5) Reponitur pro πόνος. v. ibi nr. 6.

Πόρπαξ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

πόῤῥω, ¶ 1) *longe.* E. 6, 4, 21. πρὶν συλλέγεσθαι — ἔϕθανε πόῤῥω γιγνόμενος, *longe progreſſus erat.*

Ιπ.

Ιπ. 11, 2. δυνήσεται πόρρω ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη, *ad longum ſpatium*. c. εἰς, E. 4, 7, 5. ἠγεῖτο οὐ πόρρω εἰς τὴν χώραν. c. gen. E. 7, 2, 19. ἑκάθευδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας, *vsque in multam lucem*. Απ. 4, 8, 1. πόρρω τῆς ἡλικίας ἦν, *aetate proceſſerat*. Απολ. 30. προβήσεσθαι πόρρω μοχθηρίας. Cf. προέρχεσθαι nr. 4. ¶ 2) *procul*. E. 4, 6, 4. τὰ βοσκήματα ἀπεχώρησε πόρρω. 6, 5, 38. p. 428. πόρρω τοὺς ἀντιπάλους ἔχετε, *procul remotos* ſ. *diſtantes*. c. dat. Απ. 3, 5, 15. πόρρω που εἶναι τῇ πόλει τὴν καλοκἀγαθίαν, *procul abeſſe a ciuitate*. c. ἀπὸ, E. 1, 1, 11. γυμναζομένων πόρρω ἀπὸ τοῦ λιμένος. Ιπ. 1, 3. K. 9, 16. c. gen. Π. 3, 3, 13. ἔτι πόρρω τοῦ ϛρατοπέδου. Zeun. e Cod. Guelf. edidit πρόσω. 6, 1, 12. πόρρω τῆς ἑαυτῶν. A. 1, 3, 12. 3, 4, 21. Λ. 12, 5. E. 3, 4, 13. οὐ πόρρω δ' ὄντος (ſcil. αὐτοῦ) Δασκυλίου. 4, 5, 14. ¶ 3) πορρώτερω, *longius, vlterius*. E. 4, 2, 6. οἱ ποταμοὶ — ὅσῳ ἂν πορρώτερω γένωνται, *quo longius progrediuntur* ſ. *proſluunt*. c. gen. E. 7, 5, 13. ἐδίωξαν πορρώτερω τοῦ καιροῦ, *vlterius quam opportunum* ſ. *par erat*. Sed pro poſitiuo accipiendum videtur E. 5, 1, 10. πορρώτερω τοῦ Ἡρακλείου — ἐνήδρευσεν. ¶ 4) πορρωτάτω, *longiſſime*. Απ. 1, 2, 54. τὸ σίαλον ἀποπτύουσιν ὡς δύνανται πορρωτάτω. ¶ 5) In var. lect. confunditur c. πρόσω. v. ſupra nr. 2. et πρόσω nr. 1.

πόρρωθεν, ¶ 1) *eminus*. Απ. 1, 3, 13. ἐνίησί τι καὶ πάνυ πόρρωθεν — καὶ πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Marg. Steph. vtroque loco habet πρόσωθεν. 2, 6, 31. αἱ Σειρῆνες — πόρρωθεν ἐπῇδον. ¶ 2) *e locis longinquis*. E. 2, 1, 17. τὰ σιτία πόρρωθεν ὠνούμενοι. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πρόσθεν. v. ibi nr. 8.

πορσύνειν, (poet.), *parare*. Heſych: πορσύναι· παρασκευάσαι, πορίσαι, εὐτρεπίσαι. it. πορσύνων· παρασκευάζων, ἑτοιμάζων. Suid: πορσύνω· ἑτοιμάζω. Π. 4, 2, 20. πορσύνοντας τὰ ἐπιτήδεια. 7, 5, 8. ὡς τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο. Leuncl. *id vbi de flumine hoc modo ei ſucceſſiſſet*. Rectius forſitan vertas: *factum eſſet*. Legitur etiam κα-

κὰ

καὶ πορσύνειν pro καταπορσύνειν. v. ibi.

πορφυρὶς (scil. στολὴ vel ἐσθὴς), *vestis purpurea*. Π. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδὺς, καὶ ψέλλια λαβών. 8, 3, 2. O. 10, 3. πορφυρίδας ἐξιτήλους.

πορφυροῦς, *purpureus*. Π. 6, 4, 1. χιτῶνα πορφυροῦν. Fallitur igitur Thomas, ita praecipiens: ἀλουργὸν, οὐ πορφυροῦν. Et saepe Pollux habet nomen πορφυροῦς, v. c. 7, 58. vbi v. interpp. Cf. κάνδυς, μεσόλευκος, et χιτών.

Ποσειδῶν, *Neptunus*. E. 3, 3, 2. ὁ Ποσειδῶν — ἐξελάσας σεισμῷ τὸν πατέρα. Ita legitur e Leunclauii coniectura pro ὁπότε δ' ἄν. Sed Valckenar. diatrib. Eurip. p. 291. etiam rectius legi iubet ὁ Ποτειδὰν, Dorice. E. 4, 5, 1. Ἴσθμια γίγνεται — ποιοῦντες τὴν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι. §. 2. ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν. §. 4. ὁ νεὼς τοῦ Ποσειδῶνος ταύτῃ τῇ νυκτὶ καιόμενος — ἐνεπρήσθη, Neptuni Isthmii, vt videtur. 4, 7, 5. θυσάμενος τῷ Ποσειδῶνι. Accusatiuus Attice formatur Ποσειδῶ. v. Thom. Mag. in v. Ἀπόλλω et κυκεῶ. E. 4, 7, 4. ἔσεισεν ὁ θεός — Lacedaemonii ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. Cf. Γαιάοχος.

πόσθη ab Hesychio explicatur τοῦ αἰδοίου τὸ δέρμα, i. e. *praeputium*. Cf. Poll. 2, 171. Sed *penis* ipse esset intelligendus, si vera esset lectio marginalis Π. 5, 2, 8. vbi πόθης legitur pro πόσεως.

πόσις, *potio, potatio*. Π. 5, 2, 8. κεκινῆθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων καὶ τῆς πόσεως. Paulo ante commemorantur πόματα. Cf. πόθη. Λ. 5, 4. τοῦ πότου ἀποπαύσας τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις, αἳ σφάλλουσι σώματα. Απ. 1, 3, 15.

πόσος, ¶ 1) *quantus*. Π. 3, 1, 18. πόσην στρατιάν. 4, 6, 5. πόση τις ὁδός. E. 2, 4, 5. πόσης Φυλακῆς προσδεήσοιντο. Cf. τὶς et ὁδὸς, et ὁπόσος. ¶ 2) πόσον (intell. διάστημα), *quam longe*. Π. 6, 3, 5. πόσον ἄπεσιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα; A. 6, 3, 5. ¶ 3) πόσου (intell. τιμήματος), *quanto pretio, quanti*. Απ. 2, 5, 4. πόσου τυγχάνει τοῖς φίλοις ἄξιος ὤν. O. 2, 3. πόσου ἂν οἴει εὑρεῖν τὰ σὰ κτήματα; πόσου δὲ τὰ ἐμά; Sed all. rectius legunt πόσον. v. interpp. Similiter Π. 3, 1, 24. ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς; ¶ 4) *quam mul-*

multus. A. 7, 8, 1. ἡρώτα — πόσον χρυσίον ἔχει. Sic pluralis est *quot.* Π. 3, 1, 18. πόσα χρήματα. §. 19. 20. E. 2, 4, 5. πόσοι εἶεν. 3, 3, 6. πόσους Φαίη τοὺς ξυνειδότας τὴν πρᾶξιν εἶναι. Απ. 1, 2, 35. μέχρι πόσων ἐτῶν. 2, 2, 8. πόσα πράγματα παραχεῖν, πόσα δὲ λυπῆσαι. Posterius πόσα potest pro aduerbio accipi: *quam multum*, *quantopere.* 4, 2, 33. 4, 4, 7. πόσα καὶ ποῖα γράμματα. Cf. τις.

ποσταῖος, *quoto die.* Π. 5, 3, 14. ποσταῖος ἂν ἐκεῖσε ἀφικοίμην. Eodem modo dicitur ἑκταῖος, πεμπταῖος, τεταρταῖος.

πόστος, *quantulus, quam paruus.* Π. 4, 1, 8. p. 205. πόσῳ αὐτῶν μέρει μαχεσάμενοι.

ποταμιεῖον, v. ταμιεῖον.

Πόταμις, *Potamis,* Gnosiae filius. E. 1, 1, 20. praetor Athenienſium.

ποταμὸς, *fluuius.* A. 4, 1, 2. ποταμὸς ἄπορος διὰ τὸ βάθος καὶ μέγεθος, vbi μέγεθος videtur esse latitudo. E. 4, 2, 6. 5, 3, 7. διὰ τειχῶν ποταμὸν ποιεῖσθαι, *per vrbes fluuium ducere, vt interfluat.* Cf. ἄπορος, διαβατὸς, ἔδαφος, πορεύσιμος, σφαγιάζεσθαι. Apponitur nomini proprio, A. 4, 4, 2. πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ — ἐπὶ τὸν Τηλεβόαν ποταμόν. Sed saepe nomen proprium omittitur, Π. 7, 5, 5. ὁ ποταμὸς — διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ, i. e. Euphrates. Sic saepe in sqq. vsque ad §. 10. et A. 1, 10. Sed Π. 1, 2, 8. κώθωνα ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι, videtur Araxis intelligi, Persepolin praeterfluens, vt Pactolus Π. 7, 2, 1. καταμεμαθηκὼς κατάβασιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀνάβασιν τὴν αὐτὴν, *posse eodem loco et descendi e rupibus in fluuium et escendi e fluuio in rupes.*

πότε, *quando.* Π. 5, 3, 14. πότε ἔσῃ οἴκοι; Απ. 4, 2, 32. πότε δ' ἂν γένοιτο; ὅταν — ἀπόλωνται.

ποτὲ, ¶ 1) *aliquando, olim.* Π. 1, 3, 14. ἐπί μιᾷ ποτε δίκῃ. A. 3, 4, 6. Μῆδοι αὐτὴν ποτε ᾤκουν. §. 4. est τοπαλαιόν. E. 2, 4, 10. p. 110. ποτὲ καὶ δειπνοῦντες ξυνελαμβανόμεθα. O. 1, 1. Απ. 1, 4, 2. 1, 6, 1. 11. 2, 2, 1. 2, 3, 1. 2, 4, 1. 2, 5, 1. 2, 8, 1. 2, 9, 1. 3, 2, 1. etc. Sic initio librorum, Π. 1, 1, 1. ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. vbi reddi possit *iamdudum.* Λ. 1, 1. ἐννοήσας

ποτὲ

ποτὲ etc. Scilicet, vt recte Steph. animaduertit, ſignificatur talibus formulis, cogitationem rei, quam tractaturus eſt auctor, non tum primum, cum ſcribere inciperet, eius animum ſubiiſſe. ¶ 2) *vnquam*. Π. 4, 2, 19. p. 223. οὐδ' ἡμῖν προσῆκει οὔτε πλησμονῆς ποτε, οὔτε μέθης. Gabriel. et Steph. aptius eſſe dicunt πω, quod etiam Zeun. recepit. Απ. 1, 4, 19. μηδὲν ἄν ποτε τοὺς θεοὺς διαλαθεῖν. 2, 2, 2. ἤδη δέ ποτε ἐσκέψω; etc. Refertur ad futura, v. c. Απ. 2, 1, 25. ἐὰν δέ ποτε γένηταί τις ὑποψία. vbi vel *aliquando* verti poteſt, vel *vnquam*. ¶ 3) *tandem aliquando*. Π. 7, 2, 7. πάμπολλα θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν, *tandem aegre*. Απ. 4, 6, 6. ὀρθῶς ἄν ποτε ὁρισοίμεθα. ¶ 4) Auget vim interrogationis, vt apud Latinos *tandem*. Π. 1, 3, 10. τί ποτε σὺ οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; 2, 2, 17. ποίῳ ποτέ σε ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνήρτηται; Απ. 1, 1, 2. 2, 7, 3. it. in interrogatione indefinita et in admiratione, Π. 1, 1, 5. ἐσκεψάμεθα, τίς ποτε ὢν γενεὰν — διήνεγκεν. 1, 6, 12. p. 65. ἐπήρου ὅ τι ποτὲ διδάσκων, στρατηγίαν Φαίη με διδάσκειν. 3, 1, 8. ἐπεθύμει αὐτοῦ ἀκοῦσαι, ὅ τι ποτὲ ἐροίη. 3, 3, 17. Φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἔστι. 5, 2, 2. Λ. 1, 1. ἐθαύμασα ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ τοῦτ' ἐγένετο. Απ. 1, 1, 1. ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις. Ern. τίσι ἐήποτε λ. §. 12. 20. O. 6, 14. Sic Π. 1, 6, 19. p. 73. Zeun. recepit οὐ λανθάνει, ὅ τι ἄν ποτε ποιῇ pro ὅ τι ἂν ποιοίη. ¶ 5) Iungitur c. ἀεὶ, et verti poteſt *ſere*. Πρ. 1, 1. ἐγὼ τοῦτο μὲν ἀεί ποτε νομίζω. E. 2, 3, 18. p. 100. ἐγώ εἰμι οἷος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι. 3, 5, 8. p. 182. 4, 5, 11. 6, 3, 6. p. 388. Σ. 8, 41. ¶ 6) ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ, *nunc — nunc, modo — modo*. Απ. 4, 2, 32. ποτὲ μὲν ὠφελοῦντα, ποτὲ δὲ βλάπτοντά ἐστιν. O. 17, 6. ¶ 7) οὐδέποτε, v. ſuo loco. ¶ 8) οὔποτε, *nunquam*. E. 2, 4, 10. p. 110. οὔποτε ᾤοντο. Cf. οὐ nr. 16. ¶ 9) In var. lect. ποτὲ eſt pro ὅτε. v. ὅτε. it. pro τοτέ. v. τότε nr. 6.

Ποτειδὰν, v. Ποσειδῶν.

πότερα, *vtrum*. E. 2, 3, 18. p. 98. ὁ ταῦτα νουθετῶν, πότερα εὐμενὴς ἂν ἢ προδότης νομίζοιτο; Απ. 2, 3, 6. πότερα δὲ οὐδενὶ — ἢ

ἢ ἔσιν οἷς; 1, 4, 4. πότερα οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα — ἢ οἱ ζῶα; §. 6. extr. O. 18, 1. πότερα οὖν τέμνεις, σὰς ἔνθα πνεῖ — ἢ ἀντίος; Leuncl. perperam ποτέρα. Saepe in ſententia indefinita, c. indic. Π. 2, 2, 10. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸν ϛρατὸν, πότερα δοκεῖ etc. A. 2, 1, 8. ἐγὼ θαυμάζω, πότερα — αἱ εἶ τὰ ὅπλα, ἢ — Απ. 1, 4, 6. c. opt. Π. 1, 3, 13. διηρώτα, πότερα βούλοιτο μένειν, ἢ ἀπιέναι. E. 3, 2, 8. 5, 4, 16. c. fut. A. 2, 1, 15. εἴπατε — πότερα μενεῖτε — ἢ ἀπαγγελῶ. c. inf. Π. 1, 3, 14. τίς κτῆσις δικαία, πότερα τὸν ἀφελόμενον ἔχειν, ἢ τὸν ποιησάμενον κεκτῆθαι. Sed regitur inf. potius a verbis κτῆσις δικαία ἐϛί, quae ex praecedentibus debent intelligi.

πότερον, *vtrum*. c. indic. Π. 2, 4, 8. extr. ἀπορῶ, πότερόν μοι κρεῖττον — ἢ λυσιτελεῖ. §. 9. ἐπήρετο, αἱ δ' οἰκήσεις πότερον ἐν ἐχυροῖς εἰσιν, ἢ ἐν εὐεφόδοις; 4, 1, 2. p. 201. ἵνα κρίνητε, πότερον ἡ ἀρετὴ μᾶλλον ἢ ἡ Φυγὴ σώζει τὰς ψυχὰς, καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες, ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν, ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες. E. 2, 2, 10. 2, 3, 18. p. 98. 3, 2, 1. Απ. 2, 7, 4. 3, 4, 7. 3, 7, 6. c. opt. E. 3, 5, 15. ἐβουλεύετο, πότερον μάχην ξυνάπτοι, ἢ τὸν Λύσανδρον ἀναιροῖτο. c. coni. v. Valckenar. ad Herodot. p. 413. Απ. 1, 2, 45. πότερον βίαν Φῶμεν, ἢ μὴ Φῶμεν εἶναι; c. particip. Απ. 2, 7, 8. ἔμαθον δὲ — πότερον ὡς οὔτε χρήσιμα ὄντα — ἢ τοὐναντίον, ὡς ἐπιμεληθησόμεναι τούτων; c. fut. A. 5, 4, 1. ἐρωτῶντες, πότερον πορεύσονται. All. πορεύονται. Aem. Portus coniicit πορεύωνται.

πότερος, *vter*. v. Heſych. Απ. 1, 4, 4. πότερα τύχης καὶ πότερα γνώμης ἔργα κρίνεις; 1, 6, 9. ποτέρῳ ἢ πλείων χολή; MS. 1. π. ἂν εἴη, quod probat Ern. Certe paulo poſt eſt ϛρατεύοιτο δὲ πότερος — ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος. 2, 1, 10. πότερον (all. probante Ernestio πότεροι) ζῶσιν ἥδιον — πότεροί σοι δοκοῦσιν. Marg. Steph. πότερα. §. 21. ἀπορούντα ποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται. All. ὁ ποτέραν.

ποτέρωθι, *vtrum in locum*. Απ. 4, 2, 17. ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν;

ποτέρως, *vtro modo*. Π. 2, 3, 2. ποτέρως ἂν τὴν ἀρετ-

ἀρετὴν οἴεται ἀσκεῖσθαι μᾶλλον — εἰ μέλλοι — ἢ ἂν εἰδῶμεν. 2, 4, 5. A. 7, 7, 18. Απ. 1, 6, 15. 2, 7, 8. O. 10, 3. 5. Σ. 8, 36. τῷ ποτέρως παιδὶ Φιληθέντι μᾶλλον ἄν τις πιστεύσειεν, *vtro modo amato puero*, ſiue illi ob corpus ſiue ob animum amato.

ποτέρωσε, *vtrum in locum*. Απ. 4, 2, 14. ποτέρωσε οὖν ϑῶμεν τοῦτο; — ποτέρωσε ϑῶμεν; §. 17.

Ποτίδαια, *Potidaea*. E. 5, 2, 12. p. 299. οἱ Ὀλύνθιοι — Ποτίδαιαν ἔχουσιν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης οὖσαν. §. 16. Eudamidas Lacedaemonius eam deditione accipit. §. 29. et 5, 3, 6. eſt adhuc Lacedaemoniorum.

ποτίζειν, *irrigare*. v. Gataker. aduerſar. miſcell. poſthum. c. 10. Σ. 2, 25. ὅταν αὐτὰ (ἐκ γῆς φυόμενα) ὁ ϑεὸς ἄγαν ἀϑρόως ποτίζῃ.

πότιμος, *potabilis*. E. 3, 2, 14. λίμνη — ποτίμου καὶ ϑερμοῦ ὕδατος.

Ποτνιαί, *Potniae*, oppidum Boeotiae. v. Pauſan. 9, 8. p. 726. E. 5, 4, 51. τὴν ἐπὶ Ποτνιὰς ὁδόν.

ποτὸν, *potus*. Phauorinus: ποτὸν οὐδετέρως, τὸ ἁπλῶς πινόμενον· πότος δὲ ἀρσενικῶς, ἢ τῶν πολλῶν ἐν συγκαϑεδρίᾳ σὺν ἔριδι πόσις. ὅϑεν καὶ συμπόσιον, καὶ συμπότης. it. ποτὸς, τὸ πινόμενον ὑγρὸν, ὀξύνεται· πότος δὲ, τὸ συμπόσιον, βαρύνεται. Cf. Suid. Etymol. M. et Ammon. Π. 1, 2, 8. ἐγκρατεῖς γαστρὸς καὶ ποτοῦ. 7, 5, 20. ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς, *inter edendum et bibendum*. A. 2, 3, 13. σῖτα καὶ ποτὰ λαμβάνοντες milites, quae alias ἐπιτήδεια vocantur. 7, 1, 21. 22. Απ. 1, 3, 5. ποτὸν πᾶν ἡδὺ αὐτῷ. 1, 6, 2. ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα. §. 5. τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ. 2, 1, 24. 33. 3, 8, 2. 4, 2, 31. O. 13, 9. πεινῶσι τοῦ ἐπαίνου οὐχ ἧττον — ἢ τῶν σίτων καὶ ποτῶν. Σ. 2, 26. 4, 7. cepae ex Homero dicuntur ἐπὶ ποτῷ ὄψον, quia potum ſuauiorem reddunt ſitimque excitant. Cf. βρωτὸν, πότος, σιτίον, σῖτον.

πότος, *compotatio, conuiuium*. Heſych: πότος· εὐωχία, ἄριστον, δεῖπνον, ἢ αὐτὸ τὸ πιεῖν. Cf. ποτόν. A. 2, 3, 9. ἦν παρὰ πότον ἡδύ, pp. palmulae. All. perperam παρὰ ποτόν. 7, 3, 13. ἐπεὶ προύχαιρεν ὁ πότος. Λ. 5, 4. τοῦ πότου ἀποπαύσας. Sed mox ſequitur: νομίζων ἥδιον

δισον ποτὸν γενέσθαι. Σ. 8, 41. σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει.

πού, ¶ 1) *ubi.* c. gen. Ιπρ. 7, 14. ποῦ τῆς χώρας προφυλάττουσι. ¶ 2) *qua ratione.* Π. 4, 2, 19. p. 225. ποῦ δ' ἂν ἐν μείζοσιν — ἐπιδειξαίμεθα τὴν παιδείαν. Marg. ὅτῳ δ' ἄν. ¶ 3) Saepe eſt encliticum, et verti poteſt ¶ a) *alicubi, neſcio ubi.* A. 1, 2, 27. ἦν που ἐντυγχάνωσιν, *ſicubi.* 2, 2, 7. ἐγγύς που ἑρατοπεδεύετο βασιλεύς. 4. 5, 7. εἴ που ποτὸν ἢ βρωτὸν ὁρᾷη. E. 4, 1, 11. Απ. 3, 5, 15. λέγεις πόρρω που εἶναι. Sic Π. 5, 5, 7. nonnulli legunt κατενόησάς που μὲ πόνου τινὸς ἀποσχάντα. All. omittunt που. De loco poetae, Σ. 4, 7. εἶπε γάρ που Ὅμηρος. ¶ b) *aliquo.* Π. 1, 2, 13. ἦν δέ που δεήσῃ ϛρατεύεσθαι. §. 16. ἰόντα που φανερὸν γενέσθαι. 1, 3, 3. εἴ που ἐξελαύνοι. 5, 1, 11. ἦν δέ που ἐξίῃ. 7, 5, 24. Ιερ. 3, 2. c. gen. Π. 6, 1, 22. ἐμβαλεῖν που τῆς χώρας. E. 6, 2, 7. ¶ c) *interdum, paſſim.* Ιερ. 10, 4. γίγνονται δέ που κακοῦργοι ἐν πόλεσιν. Απ. 2, 5, 2. ¶ d) *fortaſſe.* Thom. Mag. et Phauorin: που· — ἴσως. A. 5, 6, 8. δεδιὼς μὴ — καταμείνειέ που ἡ ϛρατιά. 5, 7, 8. ἐπίσασθέ που. Ιερ. 1, 23. καὶ σύ που οἶσθα. Απ. 3, 3, 2. ἡ δὲ ἀρχή που — ἵππων ἐσὶν, *opinor, ni fallor.* 4, 2, 31. O. 17, 7. Σ. 4, 8. ¶ e) *forte.* Π. 1, 5, 7. p. 54. ἦν δέ που πονῆσαι δέῃ. E. 2, 2, 1. εἴ τινά που ἄλλον ἴδοι. ¶ f) *fere.* A. 4, 8, 16. ἀμφὶ τὴν αὐτήν που ὥραν. §. 17. O. 17, 2. πάντες που οἱ ἄνθρωποι. ¶ g) Perperam vulgo editur που Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅσις εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε. Sed Well. et Zeun. ἐνδεόμενά του. Cf. ἄλλοθι, αὐτοῦ, δήπου, ἤδη, πῆ nr. 7. et 9. πλησίον, τὶς nr. 35.

πούς, ¶ 1) *pes.* ¶ a) animalium. Π. 2, 3, 3. οὔτε ποσὶ ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός. 4, 3, 3. p. 230. τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι. Opponitur equiti. A. 4, 2, 16. τῷ ἀριϛερῷ ποδὶ προβλίνοντες. 4, 6, 9. τραχεῖα τοῖς ποσὶν εὐμενεϛέρα. Απ. 2, 3, 18. τὼ πόδε. §. 19. πόδε — πόδες. Ιπ. 7, 6. ἀπὸ τοῦ γόνατος τὴν κνήμην σὺν τῷ ποδί. 12, 10. K. 4, 1. πόδας περιφερεῖς canum. 5, 30. 10, 11. ὁ ποῦς ὁ ἀριϛερὸς — ὁ δὲ δεξιός. Cf. πρόσθεν. ¶ b) lecti. Π. 8, 8, 8. τοὺς τῶν κλινῶν πόδας, *fulcra.* Sed etiam latine

latine *pedes* vocantur. v. Senec. de benefic. 2, 34. ¶ 2) *menſura quatuor palmorum*, vt *pes* apud Latinos. Σ. 6, 8. πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. vbi tamen pedis pulicis ipſius menſura videtur intelligi. Saltem Socrates ap. Ariſtoph. Nubb. 145. interrogaſſe dicitur, ἡ ψύλλα ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας. Cf. εὖρος, ὕψος et ſimilia. ¶ 3) ἐκ ποδῶν ſ. ἐκποδὼν, et ἐμποδὼν v. ſupra ἐκπ. et ἐμπ. ¶ 4) ἐπὶ πόδα, *pedetentim*. Π. 3, 3, 30. ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βελῶν. 7, 5, 3. ἀπῆεσαν — ἐπὶ πόδα, ἐπεὶ δὲ ἔξω βελῶν ἐγένοντο, ϛραφέντες. A. 5, 3, 2. 7, 1, 17. E. 2, 4, 23. ¶ 5) κατὰ πόδας, ¶ a) *e veſtigio*. E. 2, 1, 13. οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ πόδας πλέοντες in Cherſoneſum, quo praeceſſerat Lyſander, quem perſequebantur. K. 5, 29. κατὰ πόδας οὐ πολλάκις διὰ τάχος κρατεῖται, *perſequendo*. Cf. Poll. 5, 10. ¶ b) *curſu, velocitate pedum*. Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνας ἐπιτηδευμένας πρὸς τὸ καταπόδας (Etiam Hutch. ſcribit vno verbo) αἱρεῖν. Απ. 2, 6, 9. 3, 11, 8. κύνας ταχείας, ἵνα κατὰ πόδας ἁλίσκωνται. Similis locus eſt ap. Thucyd. 8, 70. vbi v. Abreſch. dilucidatt. K. 6, 25. ἕως ἂν ἡ ἀποκτείνῃ αὐτὸν κατὰ πόδας, ἢ εἰς τὰς ἄρκυς ἐμβάλῃ, *curſu inſequens*. ¶ 6) τὰ πρὸ ποδῶν, *quae ante pedes ſunt*. A. 4, 6, 9. νύκτωρ ἀμαχεὶ μᾶλλον ἂν τὰ πρὸ ποδῶν ὁρῴη τις, ἢ μεθ' ἡμέραν μαχόμενος, i. e. viam. Λ. 3, 5. περιβλέπειν μηδαμοῖ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν ὁρᾶν.

πρᾶγμα, ¶ 1) *negotium*. Ιπρ. 5, 8. θαρσεῦσι πολέμιοι, ὅταν τοῖς ἐναντίοις πράγματα κακὰ ἀχολίας πυνθάνωνται. Inprimis πράγματα ſunt *negotia reipublicae*, vel *reipublicae adminiſtratio*, Αθ. 3, 1. διὰ τὸ πλῆθος τῶν πραγμάτων οὐχ οἷοί τε πάντας ἀποπέμπειν εἰσί. §. 2. τοσούτων ὑπαρχόντων πραγμάτων. §. 8. οὔ φημι οἷόν τ' εἶναι ἄλλως ἔχειν τὰ πράγματα, *remp. et inprimis iudicia aliter adminiſtrari*. E. 2, 3, 11. κοινωνοὺς τῶν πραγμάτων — τοὺς μεθέξοντας τῶν πραγμάτων, *reip. recte gerendae*. §. 17. p. 93. προάγειν τοὺς ξυνόντας ἐς πράγματα, *vt remp. capeſſant*. Sed Morus vertit *vt multa moliantur*. Απ. 3, 7, 1. τῶν τῆς πόλεως

λεως πραγμάτων ἐπιμελεῖσθαι. ¶ 2) *res gerendu.* Π. 6, 1, 23. οἷα ᾤετο συμφέρειν τῷ πράγματι. A. 5, 6, 15. παντάπασιν μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πράγματος. E. 2, 1, 5. ἐβουλεύσαντο περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων, *de bello gerendo.* 3, 5, 1. Aπ. 4, 2, 28. ¶ 3) *officium*, maxime quod est *cum labore coniunctum.* Π. 7, 5, 20. ἐννοῶν τὸ αὐτοῦ πρᾶγμα, ὅτι ἐπιχειροίη ἄρχειν πολλῶν ἀνθρώπων. O. 2, 14. ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα in administranda domo. 9, 16. 17, 11. v. προστάττειν nr. 1. ¶ 4) *res quae euenit, factum.* Π. 5, 4, 4. ὡς ἔγνω τὸ πρᾶγμα, Gadatam in fugam coniectum. §. 10. p. 312. τοῦ γεγενημένου πράγματος. Antea dicitur πάθος, et est *clades* Cadusio ab Assyriis illata. De eadem p. 313. ἔνθα τὸ πρᾶγμα ἐγένετο. 6, 3, 7. ἐκπεπληγμένοι τῷ πράγματι. 7, 5, 10. σκέψασθαι τί εἴη τὸ πρᾶγμα. Np. hostes irruerant. A. 1, 5, 13. 15. 5, 7, 7. 12. 13. 14. E. 3, 2, 3. ἤθοντο τὸ πρᾶγμα, *cladem suorum.* ¶ 5) *res.* Π. 1, 4, 12. πονηρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα. Ier. 6, 4. ἀργαλέον ἐστὶ πρᾶγμα. Σ. 2, 9. πενία εὐχάριτον πρᾶγμα. Ponitur fere pro pronomine addito, Π. 6, 1, 20. σοὶ τούτου τοῦ πράγματος αἴτιός εἰμι. Alii tamen intelligunt de facinore, nominatim de incestu. v. Wolf. et Raphel. ad 2 Corinth. 7, 11. Wetsten. ad 1 Thess. 4, 6. et Reisk. ind. Aeschin. Omnino πρᾶγμα non semper omittitur, vbi omitti poterat. v. ἀργαλέος. ¶ 6) *mulier, puella.* v. Raphel. ad 1 Thessal. 4, 6. et Toup. emendatt. in Suid. in v. ἀκόλαστον. Π. 6, 1, 20. ἐγώ σε συγκαθείρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι. ¶ 7) *res molesta, incommodum.* Π. 5, 3, 16. p. 300. τὸ ταραχθῆναι ἐν νυκτὶ πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα, ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. Et saepe de *periculo*, vt A. 4, 1, 13. δῆλον ἦν ὅτι πρᾶγμά τι εἴη. Hostes enim erant montem occupaturi. 6, 6, 6. in seditione ἔλεγον, ὅτι οὐδὲν εἴη πρᾶγμα. Steph. *que ce n' estoit rien.* §. 7. dicitur πονηρὸν — πρᾶγμα. §. 8. Φαῦλον πρᾶγμα, vt §. 9. E. 2, 1, 2. ἀπόρως εἶχε τί χρῷτο τῷ πράγματι. Intelligitur conspiratio, vt 3, 3, 5. et 10. 4, 4, 4. Φεύγοντες ἐκ τοῦ πράγματος.

τος. Morus: *e caede*, h. e. ex iis locis, vbi caedes fiebat. 5, 2, 12. p. 298. πρᾶγμα Φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, *potentia nimia* Olynthiorum, *atque adeo periculosa*. 7, 1, 6. ἐκ τοῦ πράγματος ἀπέφυγον, *e proelio, e clade*. Cf. καινὸς nr. 2. et νέος nr. 4. ¶ 8) πράγματα, *rerum status, fortuna*. Π. 1, 6, 9. οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα. Intelligit inopiam aliasque difficultates. 3, 2, 13. κατασκεψάμενοι τὰ αὐτῶν πράγματα. Απ. 2, 7, 2. ἀδύνατον δὲ τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασιν, *rebus sic se habentibus*. Antea dicebatur ἐν ἀπορίᾳ, *victus penuria*. 2, 10, 4. νῦν διὰ τὰ πράγματα — ἔσι κτήσασθαι, *vt nunc res sunt*. 3, 7, 9. Sic de statu reipublicae, inprimis potentia et bello, A. 7, 6, 17. ἀναμνήσθητε, ἐν ποίοις ὄντες πράγμασιν ἐτυγχάνετε, *quo loco erant res vestrae*. E. 2, 1, 2. μὴ καταχόντες τὴν πόλιν, ἀπολέσωτι πάντα τὰ πράγματα — μὴ οἱ στρατιῶται δύσνοοι ἐς τὰ πράγματα ὦσιν. 2, 2, 19. ἔγνω τῶν Ἀθηναίων τὰ πράγματα διεφθαρμένα per cladem interneciuam. 2, 4, 5. 3, 4, 25. 3, 5, 1. Ἀγησίλαον καταφρονοῦντα τῶν βασιλέως πραγμάτων. 4, 2, 6. ¶ 9) πράγματα, i. q. χρήματα, *opes pecuniariae*. Schol. Thucyd. 3, 72. οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα· οἱ δυνατοὶ, οἱ πλούσιοι. v. Abresch. animadu. ad Aeschyl. p. 12. qui etiam Moerin in v. χρήματα ita explicat, vt Atticos πράγματα dicere praecipiat pro ἀργύρια. it. Vir doctus in Obs. Miscell. T. VII. p. 410. qui haud dubie est idem Abreschius. A. 6, 3, 3. συνῆλθον οἱ μὲν σὺν πράγμασιν, οἱ δ' ἄνευ πραγμάτων, *cum praeda — sine praeda*. Leuncl. et Hutch. *difficulter — nullo negotio*. E. 1, 6, 9. τῶν τὰ πράγματα ἐχόντων ἀττικιζόντων, i. e. τῶν πλουσίων. Sed Leuncl. *qui rerum summae praeerant*. et Goldhagen: *die Häupter des gemeinen Wesens*. Similis locus est Σ. 1, 15. vbi scurra dicit: ἐπεὶ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, *quaestus meus*. ¶ 10) πράγματα ἔχειν, ¶ a) *satagere, molestias sibi creare*. Π. 1, 3, 4. ὅτα πράγματα ἔχεις ἐν τῷ δείπνῳ,

πνῳ, εἰ ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια διατείνειν. 1, 4, 5. πράγματα ἔχειν θηρία ζητοῦντα. 8, 2, 11. p. 487. ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες — καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι. ¶ b) *moleſtiis et incommodis affici.* Π. 4, 5, 15. p. 251. πῶς ἂν ἄλλως πλείω πράγματα ἔχοιμεν; 8, 3, 16. diuitem oportet πλειόνων ἐπιμελούμενον πράγματα ἔχειν. A. 5, 6, 3. p. 290. E. 7, 4, 2. O. 11, 9. Ιπρ. 8, 5. εἴ τις νομίζοι πολλὰ ἔχειν πράγματα, εἰ οὕτω δέοι ἀσκεῖν — πολὺ πλείω καὶ χαλεπώτερα πράγματα ἔχουσιν. c. περὶ, Π. 6, 1, 6. περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων πράγματα εἶχον, φοβούμενος καὶ φρουρῶν. ¶ c) *puniri.* O. 13, 7. pulli equini, quando parere nolunt, dicuntur πράγματα ἔχειν. ¶ d) *litibus distineri.* Schol. Ariſtoph. Nubb. 472. et ex eo Phauorin: οὕτως ἐκάλουν τὰς δίκας πάσας, πράγματα καὶ ντιγραφὰς, διὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις τῶν ἐπιφερομένων. Απ. 2, 9. 1. εἰς δίκας ἄγουσιν — ὅτι νομίζουσιν, ῥᾴδιον ἂν με ἀργύριον τελέσαι, ἢ πράγματα ἔχειν. ¶ e) *cum moleſtiis coniunctum eſſe.* Π. 8, 2, 11. p. 488. τὰ περιττὰ χρήματα πράγματα ἔχουσιν. Ιερ. 7, 2. ¶ 11) πράγματα λαμβάνειν, *moleſtia affici.* Λ. 2, 10. ὁ βλακεύων ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει. Poſſit etiam verti *plurimum detrimenti accipit.* ¶ 12) πράγματα παρέχειν, ¶ a) *negotia imponere.* v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 2, 61. Π. 8, 6, 2. οἷς ἂν ἐγὼ πράγματα παρέχω πέμπων πράξοντάς τι. ¶ b) *negotia faceſſere, moleſtias creare.* Π. 3, 1, 15. μέγα φρονῆσαι καὶ πράγματα παραχεῖν. 4, 5, 14. p. 249. πολλὰ ἀσύντακτα — ἀνάγκη πράγματα παρέχειν. E. 2, 4, 18. 4, 6, 8. προσέκειντο καὶ πράγματα παρεῖχον perlequendo. 4, 8, 2. c. dat. A. 1, 1, 11. πράγματα παρεχόντων Πεισιδῶν τῇ ἑαυτοῦ χώρᾳ inuadendo et vaſtando. Πο. 1, 8. ταῖς πλείσαις πόλεσι βάρβαροι προσοικοῦντες πράγματα παρέχουσιν. E. 2, 4, 22. 5, 4, 13. πράγματα τῇ πόλει παρέχει iniuſto bello decreto. 6, 5, 38. p. 428. Απ. 2, 2, 8. δυσάνεκτα καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις — πράγματα παραχεῖν ταύτῃ. Hindenb. δυσάνεκτα putat aduerbii loco eſſe et

Digitized by Google

ad δυσκολαίνων pertinere. Rectius vero vt adiectiuum refertur ad πράγματα. Σ. 4, 22. πράγματά μοι παρέχεις, np. παιδικά tua laudando ac desiderando nimis. 6, 7. πράγματά μοι παρέχων, dum me Φροντισὴν nominas. Ιπρ. 5, 15. c. inf. Π. 4, 5, 15. p. 251. ὠφελήσουσι μὲν οὐδέν, πράγματα δὲ παρέξουσιν ἐπιμελεῖσθαι, *molesti erunt, quia curandi sunt.* Zeun. ad infinitiuum supplet διὰ τό. ¶ c) Iungitur formulae πράγματα ἔχειν. v. Bergler. ad Alciphr. p. 125. Ε. 4, 5, 19. ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι πράγματα εἶχόν τε καὶ παρεῖχον τοῖς ἐν τῷ ἄστει, *vexabantur ab oppidanis eosque vexabant.* 5, 1, 26. πράγματα ἔχοντες καὶ παρέχοντες περὶ τὴν Κόρινθον. Απ. 2, 1, 9. πολλὰ πράγματα ἔχειν αὐτοῖς τε καὶ ἄλλοις παρέχειν. Sed. h. l. Reisk. et Valckenar. emendant αὐτούς τε, quod non Graece dicatur πράγματα ἔχειν ἑαυτῷ. v. Schneider. qui recepit αὐτούς τε.

πραγματεία, ¶ 1) *magnus labor, varia molimina.* Suid. et Phauorin: πραγματεία· πολυπραγμοσύνη. Ιπ. 3, 12. ἵπποι — δεδμενοι — πολλῆς θωπείας καὶ πραγματείας. ¶ 2) *studium.* Απ. 4, 7, 8. τούτων (λογισμῶν) τὴν μάταιον πραγματείαν. Ernest. *inanem syllogismorum abusum.* Cf. μάταιος nr. 2.

πραγματεύεσθαι, ¶ 1) *occupari, negotia gerere.* Π. 2, 4, 17. p. 138. πολλάκις ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος πραγματεύῃ venationi intentus. Cf. Raphel. ad Luc. 19, 13. c. acc. Ιερ. 8, 8. πολὺ πλείω τῶν ἰδιωτῶν πραγματεύεσθαι. ¶ 2) *moliri, conari.* c. acc. A. 7, 6, 24. ὑπὲρ ὧν — πραγματευόμενος οὐδέπω πέπαυμαι — ἀγαθὸν, *curare, efficere studere.* O. 10, 9. τοιοῦτον οὐδὲν πώποτε ἔτι ἐπραγματεύσατο, *facere audebat.* 11, 14. κἄν τι κατὰ πόλιν δέῃ πράττειν, ταῦτα πραγματευόμενος. ¶ 3) *multum laborare, operam dare.* c. ἐπὶ, Απ. 1, 3, 15. τῶν πολλὰ ἐπὶ τούτοις πραγματευομένων. c. περὶ, Απ. 4, 2, 7. πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων, vt remp. gerant. c. ὅπως, Αγ. 9, 3. ὅπως καταδάρθοι, οὐδ' ἂν εἴποι τις ὅσα πραγματεύονται. Λ. 14, 5. μᾶλλον πραγματεύονται ὅπως ἄρξουσιν. ¶ 4) *tractare cogitando, discendo.* Απ. 1, 1, 15. περὶ τῶν ταῦτα πραγματευομένων,

νων, *de ſophiſtis res vanas magno ſtudio tractantibus.* ¶ 5) *conſulto fabricare.* Ιπ. 8, 10. δόρυ ὡσαύτως πεπραγματευμένον. ¶ 6) *facere.* Λ. 11, 10. οὐδὲν ἄλλο πραγματεύονται.

πραγματικὸς, v. πρακτικός.

πρακτέον, Suid. et Phauor: δεῖ πράττειν. ¶ 1) *conandum eſt, non otioſum eſſe oportet.* E. 7, 5, 9. ἐνόμισε πρακτέον τι εἶναι. Ιπρ. 2, 6. ¶ 2) *exigere oportet.* Ιερ. 8, 9. πρακτέον χρήματα.

πρακτέος, *agendus.* O. 12, 14. ὅταν παρείη τὸ πρακτέον, *quando eſt quod agas, quando laborandum eſt.*

πρακτικὸς, ¶ 1) *rebus gerendis aptus.* v. λεκτικός. ¶ 2) *laborioſus.* Απ. 4, 5, 1. πρακτικωτέρους ἑποίει τοὺς συνόντας ἑαυτῷ. ¶ 3) *valens, facile impetrans.* v. Doruill. ad Charit. p. 159. c. παρὰ, Π. 1, 6, 3. πρακτικώτερος (all. πραγματικώτερος) παρὰ τῶν θεῶν καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

πρανὴς, ¶ 1) *decliuis, praeceps.* Suid. et Phauor: πρανές· κάταντες καὶ κατωφερές. Moeris: πρανες, (all. πρανεὺς, ſcil. ὁδὸς,) Ἀττικῶς· κατάβασις, Ἑλληνικῶς. Α. 5, 3, 1. κατάβασιν ἐφοβοῦντο. πρανὴς γὰρ ἦν καὶ σεσή. Λ. 2, 3. πρανῆ καταβαίνειν. Oppon. ὀρθιάδα βαίνειν. Ιπ. 8, 1. τρέχειν καὶ πρανῆ καὶ ὄρεια καὶ πλάγια. §. 6. ἥδιον τὸ πρανὲς τοῦ ὀρθίου δραμεῖται. c. εἰς, Ιπ. 8, 8. εἰς τὸ πρανὲς, ſcil. ἰσμένου. Mox eſt εἰς τὸ κάταντες. Oppon. πρὸς ὄρθιον. c. ἐπὶ, A. 3, 4, 16. ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπὶ (All. ἐς) τὸ πρανὲς ἔβαλλον. Hutch. intelligit χωρίον. c. κατὰ et gen. A. 1, 5, 8. ἴεντο μάλα κατὰ πρανοῦς, *per collem valde praecipitem.* 4, 8, 21. κατὰ τοῦ πρανοῦς ἐλάσαντας, *per loca decliuia.* 6, 5, 20. Φεύγουσι κατὰ τοῦ πρανοῦς. Ιπ. 3, 7. c. κατὰ et acc. Ιπ. 8, 6. κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι. ¶ 2) Metaphorice Π. 2, 2, 15. p. 112. ἐπὶ τὸ πρανὲς καὶ τὸ μαλακὸν παρακαλοῦντες dicuntur ii, qui auocant homines ad voluptatem a virtute, quae contra dicitur πρὸς ὄρθιον ἄγουσα.

πρᾶξις, ¶ 1) *actio.* Apol. 21. ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσιν ἰσομοιρίας τυγχάνειν τοὺς κρατίστους. Σ. 8, 3. ἀνδραγαθία ἀεὶ ἐν ταῖς πράξεσιν λαμπροτέραν τὴν εὐκλειαν συμπαρέχεται. Nos dice-

diceremus: *wenn es zur Ausübung kommt.* Sed Markland. ad Maxim. Tyr. diſſ. 3. p. 657. minus recte hunc locum laudat ideo, vt oſtendat, nomen πρᾶξις plus eſſe quam Latinum *actio*, et ſimul adiunctum habere laborem et operam. ¶ 2) *res gerenda.* Suid. et Phauorin: ἔστι δὲ πρᾶξις μὲν ἡ πρὸς τέλος τείνουσα ἐνέργεια, ἔργον δὲ τὸ τέλος. Π. 2, 1, 14. ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, *exercitiorum in caſtris inſtituendorum.* 3, 2, 7. ἤκουτε — τοῦ Κύρου τὴν πρᾶξιν, *quid Cyrus moliretur.* A. 1, 3, 16. 18. 19. 2, 6, 9. 6, 2, 6. τοὺς στρατηγοὺς ἠτιῶντο διαφθείρειν τὴν πρᾶξιν, *cauſae obfuiſſe.* 7, 2, 16. Αγ. 1, 10. ὁρισάμενος τῆς πράξεως τρεῖς μῆνας, *dum tractare vult cum rege.* 5, 2. πρᾶξις eſt vel *res gerenda* vel *res dum geritur.* E. 3, 3, 5. πῶς φαίη τὴν πρᾶξιν ἔτεσθαι. §. 6. τοὺς ξυνειδότας τὴν πρᾶξιν. Vtroque loco intelligitur conſpiratio. 5, 4, 2. ἀφιγμένῳ κατὰ πρᾶξιν τινά, *negotii cuiusdam cauſa.* Απ. 2, 1, 6. τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείσας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι. O. 5, 4. §. 19. §. 20. περὶ τῶν γεωργικῶν πράξεων τοὺς θεοὺς ἱλάσκεσθαι. Alias dicuntur γεωργικὰ ἔργα. v. γεωργ. O. 21, 2. Sic de rebus publice gerendis, Π. 8, 8, 5. μονοσιτεῖν, ὅπως ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ χρῷντο καὶ εἰς τὰς πράξεις, καὶ εἰς τὸ διαπονεῖσθαι. Απ. 2, 6, 26. ¶ 3) *dolus, res ex pacto per dolum conſicienda, proditio.* Suid. et Phauorin: πρᾶξις κοινότερον μὲν πᾶσα λογικὴ ἐνέργεια. ἰδίως δὲ καὶ κυριώτερον, ἡ κατὰ προαίρεσιν, τουτέστιν, ἡ κατ' ἀρετὴν ἢ κακίαν ἐνέργεια γινομένη. — ἡ προδοσία. Cf. Caſaub. ad Polyb. p. 185. A. 7, 6, 13. ἔξεστιν ὑμῖν ματαίαν ταύτην τὴν πρᾶξιν — ποιῆσαι, np. quod vos priuare volumus ſtipendio. §. 14. τὴν πρᾶξιν βεβαιοῦν, *praeſtare quod promiſeris.* ¶ 4) *res impetranda* vel *dirimenda.* Π. 8, 3. 9. δεόμενοι Κύρου ἄλλος ἄλλης πράξεως. ¶ 5) *res geſta.* Π. 1, 3, 1. νῦν λέξομεν τὰς Κύρου πράξεις. Brodaeus dicit, alios codd. habere παιδείας. 8, 7, 1. τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων. Αγ. 1, 9. ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἥδε πρώτη πρᾶξις ἐγένετο. §. 38. E. 3, 4, 10. Ἀγησίλαος — ἤσθη τῇ πράξει, np. quod Spithridates ad ſe defeciſſet. ¶ 6)

6) *opus, officium.* O. 3, 15. ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τῶν τοῦ ἀνδρὸς πράξεων τὰ κτήματα. K. 12, 1. ¶ 7) πρᾶξις ἐσὶ, *perfici potest.* K. 2, 3. ἄνευ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρᾶξις. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. Φύσις. v. Φύσις nr. 1. k.

Πραξίτας, *Praxitas*, Lacedaemonius, Sicyone Polemarchus. E. 4, 4, 7 — 13. narratur eius expeditio per muros Corinthum versus, et alia feliciter gesta. Cf. §. 18. et 4, 5, 19.

πρᾶος, ¶ 1) *mansuetus.* Π. 2, 1, 14. οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοις, πρᾴτεροι συνεσήκασι. Ιπ. 2, 3. πρᾷος καὶ χειροήθης — ὁ πῶλος. 3, 12. ¶ 2) *mitis.* Αγ. 11, 10. πρᾴτατος Φίλοις, ἐχθροῖς Φοβερώτατος. Πο. 1, 3. ὥρας πρᾳοτάτας. ¶ 3) *placidus, demulcens.* Ιπ. 9, 3. προκινεῖν αὐτὸν ὡς πρᾳοτάτοις σημείοις. ¶ 4) *humanus, modestus.* Π. 6, 1, 20. πρᾷός τε καὶ συγγνώμων. Αγ. 11, 2. c. dat. Π. 2, 1, 14. πρὸς τὸ ἀλλήλοις πρᾳοτέρους εἶναι ἀγαθὸν ἡγεῖτο τοὺς πόνους εἶναι. ¶ 5) *bene moratus.* Π. 1, 6, 19. p. 77. πρᾴτεροι πολῖται dicuntur, qui non decipiunt, non furantur etc. ¶ 6) *lenis, submissus.* Σ. 1, 10. τὴν Φωνὴν πρᾳοτέραν ποιοῦνται.

πρᾳότης, ¶ 1) *lenitas, clementia.* Π. 3, 1, 23. ἔλεγον τοῦ Κύρου τὴν πρᾳότητα, quod veniam daret, non irascceretur. Αγ. 1, 20. ¶ 2) Π. 2, 3, 9. ἀγαθεὶς τῆς πρᾳότητος καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιμελείας. Leuncl. *ob mansuetudinem* erga suos. Sed alii legunt πρᾳότητος διδασκαλίας, *ob patientiam disciplinae.* ¶ 3) Π. 1, 4, 3. in Stobaeo legitur pro ἁπλότης. v. ἁπλ.

Πρᾶς, *Pras*, Steph. Byz: ὄνομα πόλεως Περραιβικῆς (in Thessalia). περισπᾶται καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται. Αγ. 2, 5. μεταξὺ Πραντὸς καὶ Ναρθηκίου. In loco parallelo E. 4, 3, 5. all. legunt Πάπραντος, all. Τάπραντος. v. Morus ad h. l. et Palmer. exercitatt. ad auctt. gr. p. 70.

Πρασιαὶ, *Prasiae.* A Thucydide 2, 56. vocatur τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον. Cf. Steph. Byz. in v. Πρασιαὶ et Βρασιαί. Nam vtroque modo scribitur. E. 7, 2, 2. 3.

πράσιμος, *venalis.* Moeris: ὤνιος, Ἀττικῶς· πράσιμος, Ἑλληνικῶς. Poll. 7, 8. πράσιμα δ' Ἰσαῖος εἴρηκεν,

κεν, ὥσπερ Ξενοφῶν, Φόρτου, ἐμπώλημα, ῥῶπος, γέλγη. Cf. πώλημα. Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅ τι ἔχει ἕκασος πράσιμον,

πρᾶσις, *venditio*. Πο. 3, 12. προσήκοντας τόπους ὠνῆ τε καὶ πράσει.

πράσσειν, ¶ 1) *facere*. Π. 2, 1, 16. πάντα πράσσειν, ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττοι. Zeun. tacite edidit πράττειν. 6, 1, 13. πράσσειν ὅσα ἔλεξε. Zeun. πράττειν. Ε. 2, 3, 22. Ο. 7, 31. πράσσων τὰ τῆς γυναικὸς ἔργα. 20, 18. Ιπ. 12, 15. ἃ ἱππάρχῳ προσῆκεν εἰδέναι τε καὶ πράσσειν. Zeun. corrigi iubet πράττειν. Vtraque forma, et πράσσειν et πράττειν, reperitur Π. 2, 3, 2. οὐδὲν αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων — ἄλλος ἔσται ὁ πράσσων καὶ ὁ μαχόμενος. Zeun. ὁ πράττων. Πο. 4, 52. πράττοιεν — πράσσοιεν. Zeun, vtroque loco πράττοιεν. ¶ 2) *rem gerere*. Π. 4, 3, 3. p. 227. ἡμῖν δι' ὧν πράσσεται. Etiam Zeunius ita edidit. 7, 5, 17. p. 444. μεγάλα πράσσειν. Zeun. πράττειν. Αγ. 7, 3. εἴ τι καλὸν πράσσοιεν. ¶ 3) *administrare*. Ιερ. 9, 7. τὸ — ἧκισα εἰθισμένον διὰ Φιλονεικίας πράσσεσθαι, ἡ γεωργία. ¶ 4) *perficere, impetrare*. Αγ. 1, 11. εἰρήνην πράσσειν. ¶ 5) *moliri, in animo habere*. Π. 6, 1, 18. κατάσκοπον πέμψαι, καὶ μαθεῖν ὅ τι πράσσει ὁ Ασσύριος. Zeun. e Cod. Guelf. πράττει. ¶ 6) *fortuna vti, conditione esse*. Ο. 20, 5. διαφερόντως πράσσουσι πολὺ μᾶλλον.

πράττειν, ¶ 1) *agere*. Π. 4, 4, 3. ἐάν τις — καὶ πράττων τι καὶ διδάσκων φαίνηται. Ε. 2, 3, 17. p. 91. δίκην δῶμεν τῶν πεπραγμένων, *commissorum scelerum*. Απ. 1, 2, 16. δήλω ἐγενέσθην ἐξ ὧν ἐπραξάτην. 1, 2, 29. et 4, 8, 4. δίκαια πράττειν. 2, 6, 17. καλὰ πράττοντας, καὶ τῶν αἰσχρῶν ἀπεχομένους. 4, 5, 3. πράττειν τὰ βέλτιστα. Σ. 8, 22. πολλὰ καὶ ἀνόσια πεπραγμένα. Cf. ἀδόλως. c. περί; Απ. 1, 1, 20. ἀσεβὲς οὐδὲν περὶ τοὺς θεοὺς οὔτ' εἰπόντα οὔτε πράξαντα, τοιαῦτα δὲ λέγοντα καὶ πράττοντα περὶ θεῶν etc. Sic Ιπ. 5, 1. ἃ δεῖ περὶ τὸν ἵππον πράττειν, *quomodo equus tractandus sit*. Passiuum c. dat. pro ὑπὸ et gen. Ε. 2, 3, 17. p. 92. ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ τούτῳ πεπραγμένα, *huius scelera*. Quanquam vero πράττειν proprie ad virtutes et vitia refertur, tamen

tamen ſaepe permutatur c. ποιεῖν. v. ποιεῖν nr. 33. ¶ 2) *facere*. Π. 4, 1, 2. p. 200. ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἔπραττεν. 5, 5, 11. τὰ ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένα ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῷ πεποιημένα. 8, 4, 6. ἄμεινον εἶναι πεπραγμένον ἡμῖν. vbi ἡμῖν pendet ab ἄμεινον. Λ. 13, 11. οὕτω πραττομένων, *quae cum ita fiant*. E. 3, 2, 20. Απ. 1, 2, 14. 2, 3, 19. ἀδελφὼ φίλω ὄντε — πράττετον ἅμα τὰ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀλλήλοιν. O. 7, 2. Sed Π. 4, 5, 10. οὐκ εἰδὼς ὅ τι πράττομεν, Kypk. T. I. p. 306. explicat *tam quid faciamus, quam quae noſtra ſors ſit*. Π. 1, 6, 5. μαθόντας βέλτιον πράξειν (all. malius πράττειν), ἢ ἀνεπιστήμονας, Steph. recte vertit *melius facere*. Alii malunt *feliciores eſſe*. Απ. 1, 1, 6. τὰ ἀναγκαῖα πράττειν ὡς ἐνόμιζε ἄριστ' ἂν πραχθῆναι, *optime factum iri*. 3, 9, 14. τὸ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν, εὐπραξίαν νομίζω· καὶ οἱ τοῦτο ἐπιτηδεύοντες, δοκοῦσί μοι εὖ πράττειν. §. 15. Particip. paſſ. τὰ πεπραγμένα; *quae acciderunt*. E. 1, 4, 1. τὰ περὶ τὸ Βυζάντιον πεπραγμένα ἤκουον. 1, 7, 3. τὰ πεπραγμένα διηγοῦντο, proelium etc. 4, 5, 7. Varie hoc verbum adhibetur in transitione et in connectenda oratione, E. 3, 2, 9. ταῦτα δὲ πράξας διέβαινε. 4, 4, 19. καὶ τότε μὲν ταῦτα πράξας, τὸ στράτευμα διῆκε. Π. 1, 4, 17. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραττον. σημανθέντων δὲ etc. 1, 5, 7. extr. 5, 4, 11. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραξαν. ὁ δὲ Κῦρος etc. 5, 5, 2. 6, 1, 27. Ἀβραδάτης μὲν ταῦτα ἔπραττε, Κῦρος δὲ etc. E. 6, 2, 27. A. 3, 4, 4. οἱ πολέμιοι οὕτω πράξαντες ἀπῆλθον. E. 3, 2, 16. τούτων δὲ πραττομένων — ὑπὸ Δερκυλλίδα, Λακεδαιμόνιοι etc. Π. 8, 5, 13. τούτων δὲ πραχθέντων ἀπῄει. E. 2, 3, 3. 3, 5, 17. 7, 4, 31. Sed Πο. 4, 5ī. πραχθέντων γε μὴν ὧν εἴρηκα eſt: *ſi facta fuerint*. E. 3, 2, 15. καὶ τότε μὲν ταῦτα ἐπράχθη· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ etc. Π. 7, 5, 13. ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐπέπρακτο, πρῶτον μὲν καλέσας. E. 5, 4, 8. Π. 5, 1, 9. καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτως ἐπράττετο. E. 4, 5, 18. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἐπέπρακτο. ¶ 3) i. q. ποιεῖν c. adi. *reddere*. Απ. 3, 4, 8. προσατεῖν ἑκάστους ἐπιτηδείους πράττειν. Sed alii aliter emendant locum et explicant. v. Schnei-

Schneider. et προσαπειλῆν. ¶ 4) *afficere.* c. dat. et acc. Π. 5, 5, 5. p. 328. ἦν δὲ ἀγαθὸν πεπραχὼς σοι δῆλος ὤν, *beneficio aliquo te affeciſſe.* Oppon. τί σε κακὸν πεποιηκώς. Moeris: πεπραγὼς, Ἀττικῶς· πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς. Sed etiam Π. 3, 1, 9. legitur ὅσα πέπραχε, *quaecunque geſſit.* et A. 5, 7, 17. οἷα ἡμῖν πεπράχασιν οἱ αὐθαίρετοι οὗτοι στρατηγοὶ, *quae nobis mala parauerint.* All. διαπεπράχασι. c. duplici acc. Π. 8, 7, 3. p. 550. ἐναντία ἀλλήλους ἔπραξαν. O. 12, 7. ἀγαθόν τι σὲ βούλονται πράττειν. De vtraque ſtructura v. Fiſcher. ad Weller. p. 327. ¶ 5) *laborare.* Π. 2, 1, 14. ἢ ἐπὶ θήραν ἐξάγων — ἢ κυὶ πρᾶξαι εἴ τι δεόμενος τύχοι, v. c. commeatum arceſſere, milites exercere. ¶ 6) *exercere artes.* O. 4, 1. κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων — τοὺς πράττοντας αὐτάς. ¶ 7) *acquirere.* A. 6, 4, 5. πολλὰ κυὶ ἀγαθὰ πράττειν. ¶ 8) *committere, admittere.* Ag. 2, 23. τὰ σφάλματα οὐδεὶς ἂν εἴποι ὡς Ἀγησιλάου ἡγουμένου ἐπράχθη. ¶ 9) *res gerere.* Π. 8, 4, 4. τὸν Κῦρον οὕτω μεγάλα πράττοντα, A. 3, 1, 5. καλῶς πράξας, *re bene geſta.* E. 1, 7, 10. p. 59. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους μὴ καλῶς πραχθέντα. 6, 1, 4. p. 364. ἐὰν ἀγαθόν τι πράξωσιν οἱ στρατιῶται, *bene ſe geſſerint.* Sic Π. 5, 1, 10. ἤν τι ἀγαθὸν πράξω, *ſi quid re bene geſta acquiram.* Item in connectenda oratione, A. 2, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη — ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται. 3, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀναβάσει ἔπραξαν, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται. 5, 1, 1. 7, 1, 1. Ag. 3, 1. ὅσα τῶν ἐκείνου ἔργων μετὰ μαρτύρων ἐπράχθη. E. 3, 5, 18. κατὰ μὲν οὖν τὴν Ἑλλάδα ταῦτ' ἐπράχθη. Paſſiv. c. dat. pro ὑπὸ et gen. Π. 3, 2, 13. ἐβούλετο μαθεῖν τὸν Ἰνδὸν τὰ αὐτῷ πεπραγμένα. 5, 5, 6. §. 9. p. 331. A. 7, 6, 22. εἴ τι καλὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐπέπρακτο ὑμῖν. Ag. 7, 1. ¶ 10) *adminiſtrare, tractare.* Inprimis negotia publica, Απ. 3, 4, 12. δι' ἄλλων μὲν ἀνθρώπων τὰ ἴδια πράττεται, δι' ἄλλων δὲ τὰ κοινά· — τὰ ἴδια κυὶ τὰ κοινὰ καλῶς πράττουσιν. 1, 2, 39. τοῖς μάλιστα πράττουσι τὰ πολιτικά. 3, 6, 18. 3, 7, 1. Sic E. 3, 4, 27. τὰ ναυτικὰ ἔπραττεν. it. ſine caſu,

casu, E. 7, 1, 12. ὁμοθυμαδὸν καὶ ἔπραττον καὶ ἐστρατεύοντο. Palliv. E. 2, 3, 17. p. 94. ψέγειν τε τὴν ἀρχὴν καὶ ἐναντιοῦσθαι τοῖς πραττομένοις. Cf. εἰπεῖν et λέγειν, quibus verbis verbum πράττειν non raro ita iungitur, vt sit *causas forenses agere*. ¶ 11) *efficere, successum habere*. E. 1, 1, 2. οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέπλευσαν οὐδὲν πράξαντες, *infecta re, frustraneo conatu*. 2, 4, 22. 4, 2, 2, ¶ 12) *causam esse, perficere* s. *impetrare* aliis. E. 1, 1, 23. καταιτιασθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Περσιππίδας. c. ὑπὲρ, Π. 1, 4, 12. ὑπὲρ ὑμῶν — πράττειν. ¶ 13) *animo agere* s. *agitare, moliri*. A. 7, 4, 16. ἀκούοντες ἃ πράττοι ὁ Σεύθης. Αγ. 3, 3. Φαρνάβαζος γῆμαι τὴν βασιλέως ἔπραττε θυγατέρα. E. 4, 4, 7. ἔπραττε τὴν εἴσοδον, *parabat se* s. *coepit se parare ad introitum, hoc agebat vt intraret vrbem*. Sic passiv. E. 1, 4, 2. βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους μὴ εἰδέναι τὰ πραττόμενα. Απ. 2, 1, 31. τοῖς μὲν πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βαρυνόμενοι. Leuncl. non male: *ante actorum — agendorum*. ¶ 14) *suscipere, conari*. Σ 4, 48. deos non latet, ὅ τι ἂν μέλλω πράττειν. De eo qui non otiosus est in bello, sed expeditionem aliquam suscipit, Ιπρ. 5, 12. πλοῖα παρασκευαζόμενον πεζῇ τε (Leuncl. emendat τι) πρᾶξαι. Steph. inseri vult τὴν ἐπιβουλήν. §. 15. προσποιούμενον πράξειν τι. ¶ 15) *curare, occupari*. E. 4, 8, 22. πρὸς ᾧ ἥδει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν, *hoc*, nec aliud quid, vnice *agebat et curabat*. 5, 3, 9. ταῦτα πράττων ἐπορεύετο. Morus: *sic apparans expeditionem*. 6, 5, 34. ὅσα ἀγαθὰ εἴη, ὅτε κοινῇ ἀμφότεροι ἔπραττον. Ο. 7, 1. ἢ πράττοντά τι — ἢ οὐ πάνυ σχολάζοντα. Cf. ἑαυτοῦ nr. 3. ¶ 16) *deliberare*. A. 5, 7, 1. οἱ στρατιῶται ἀνεπύθοντο ταῦτα πραττόμενα. 7, 6, 7. εἰδέναι τί πραχθήσεται. E. 7, 5, 4. ¶ 17) *statuere, decernere*. c. περὶ, A. 1, 6, 6. ὅ τι δικαιότατον — τοῦτο πράξω περὶ Ὀρόντου. ¶ 18) *colloqui, suadere, tractare*, quod etiam Latine *agere* vocatur. c. περὶ, A. 5, 6, 15. λέγειν εἰς ὑμᾶς καὶ πράττειν περὶ τούτων. 7, 2, 7. ἔπραττε περὶ πλοίων, ὅπως ὅτι τάχιστα διαβαῖεν, *ope-*

operam dabat. E. 6, 3. 3. ἔπραττε περὶ εἰρήνης, np. luadendo. 6, 4, 25. 7, 4, 2. c. inf. E. 6, 5, 6. ἔπραττον ἐᾶν κατὰ χώραν. ¶ 19) *exigere.* v. Raphel. et Wetsten. ad Luc. 3, 13. et Poll. 9, 31. Thomas Mag: πράττω οὐ μόνον τὸ ποιῶ, — ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ, ὃ καὶ εἰσπράττω λέγομεν. E. 1, 3. 7. ᾤχετο — χρήματα πράξων. 4. 8, 31. ὅτι ἡ δεκάτη πεπραγμένη εἴη ἐν Βυζαντίῳ. Sed Leuncl. et Portus πεπραμένη, *elocata publicanis.* c. παρὰ, A. 7, 6, 29. παρὰ Σεύθου πρᾶξαι (all. ἀναπρᾶξαι) τὸν μισθὸν debitum. c. duplici acc. A. 7, 6, 13. ἐὰν αὐτὸν πράττητε τὰ χρήματα. Cf. πέρα, et πρακτέον. ¶ 20) *transigere.* Π. 8, 7, 3. p. 542. τὸν παρελθόντα χρόνον οὕτως ἔπραττον. ¶ 21) *fortuna vti.* O. 20, 1. οὐχὶ πάντες πράττουσιν ὁμοίως, *eadem fortuna vtuntur.* Sic ἀντιβρόπως πράττειν, *parem esse.* v. ἀντιβ. it. εὖ πράττειν, *feliciter rem gerere, fortuna secunda vti.* Thom. Mag: πράττω, πράξω, πέπραχα, ἔπραξα, καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν χρόνοι, μετὰ τῆς τοῦ εὖ ἢ κακῶς προσθήκης, ἢ τοῦ βέλτιον, ἢ τοῦ χεῖρον, ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου, πάθος δηλοῦσι. Hesych: εὖ πράττειν· εὐτυχεῖν. A. 7, 6, 9. οὔτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν, ἀλλὰ — ἐν ἀπόροις εἶναι. §. 15. ὁρῶ αὐτὸν εὖ πράττοντα, *diuitem esse.* Aθ. 1, 4. εὖ πράττοντες — εὖ πράττουσι, *felices viuunt.* Πο. 4, 8. E. 6, 5, 35. Lacedaemonii εὖ ἔπραττον non victi a Thebanis. Aπ. 1, 6, 8. 2, 4, 6. 3, 2, 3. βασιλεὺς αἱρεῖται — ἵνα οἱ ἑλόμενοι δι' αὐτὸν εὖ πράττωσιν. 4, 2, 26. de quo loco v. διαφεύγειν nr. 2. vbi aliter explicatum fuit. O. 11, 8. Σ. 4, 51. c. ἄμεινον, Aθ. 1, 1. τοὺς πονηροὺς ἄμεινον πράττειν, ἢ τοὺς χρηστούς, *feliciores esse, meliore conditione esse.* §. 17. οἱ κήρυκες ἄμεινον πράττουσι, np. multum lucri faciendo. c. ἄριστα, Π. 1, 6, 3. ὅτε ἄριστα πράττοι, *quando fortuna vteretur prosperrima.* O. 12, 7. Similiter E. 6, 11, 4. p. 363. πατρίδι, ἣ σε τιμᾷ, καὶ σὺ πράττεις τὰ κράτιστα. Leuncl. *in qua tu praestantissima es cum dignitate.* Fr. Portus: *optime et beatissime viuis.* Morus: *in qua flores.* Scil. post καὶ addendum est ἐν ᾗ, auctore Stephano. Sed Bro-

Brodaeus pro κράτισα legit κάκισα, et explicat: *reddis ciuitatem miseram.* c. κακῶς, A. 1, 9, 6. οὐδ' εἰ ἔτι καὶ κάκιον πράξειαν, *fortuna premerentur etiam magis aduersa.* Απ. 3, 9, 8. κακῶς πράττοντας. Synonymum est ἀτυχοῦντες. Sed §. 9. κακῶς τοῦτο πράττειν vertendum videtur *male hac in re* s. *de hoc agere.* ¶ 22) τί πράττων, *qua ratione,* vt τί ποιῶν O. 7, 2. τί ποτε πράττων καλὸς κἀγαθὸς κέκλησαι. ¶ 23) In var. lect. permutatur c. προστάττειν. v. ibi nr. 4. et πιθανὸς nr. 4. it. c. πιπράσκειν. v. ibi, et supra nr. 19. it. c. ἀναπράττειν. v. supra nr. 19.

πράττεσθαι, ¶ 1) *impetrare.* c. παρὰ, E. 1, 4, 1. ἔλεγον, ὅτι Λακεδαιμόνιοι πάντων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως. ¶ 2) *exigere.* Thom. Mag: πράττομαι, — καὶ τὸ ἀπαιτῶ καὶ τὸ ἀπαιτοῦμαι. v. Casaub. ad Theophr. charactt. 6. 4. p. 95. et Fischer. in indice. Αθ. 1, 11. ἵνα λαμβάνων πράττῃ τὰς ἀποφοράς. v. ἀποφ. E. 1, 5, 11. οὐδὲ χρήματα πραξάμενοι. 6, 2, 24. ὡς ἢ πραξόμενος πάμπολλα, χρήματα, ἢ ὡς πωλήσων. §. 26. Απ. 1, 2, 7. εἴ τις — ἀργύριον πράττοιτο. 1, 6, 12. οὐκ ἔλαττον ἀργύριον ἐπράττου. c. duplici acc. Απ. 1, 2, 5. τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἑαυτοῦ οὐκ ἐπράττετο χρήματα. §. 60. 1, 6, 11. οὐδένα τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ.

πραΰνειν, *mitigare, lenire.* canem, Απ. 2, 3, 9. ἐπειρῶ εὖ ποιήσας πραΰνειν αὐτόν. equum, Ιπ. 2, 5. οὐ χαλεπαίνοντα δεῖ, ἀλλὰ πραΰνοντα διδάσκειν. 9, 5. 6. 7. 10.

πρᾷος, ¶ 1) *mansuetus.* O. 15, 4. τῶν ζώων ὁπόσα πρᾷα ἐσὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. ¶ 2) *mitis.* O. 19, 17. ἡ γεωργία, Φιλάνθρωπος καὶ πρᾳεῖα τέχνη. ¶ 3) *lenis, remissus, submissus.* Σ. 8, 3. πρᾳεῖα ἡ Φωνή. ¶ 4) τὰ πρᾳέα Ιπ. 9, 10. sunt *blandimenta.*

πρᾴως, ¶ 1) *leniter.* Ιπ. 6, 14. τὸν ἵππον πρᾴως προσάγειν. Sic A. 1, 5, 14. ὅτι πρᾴως λέγοι τὸ αὐτοῦ πάθος, *lenibus verbis mitigaret* s. *molliret.* ¶ 2) *sine ira.* Π. 2, 2, 2. p. 104. ἐνεγκὼν ταῦτα πρᾴως, non obiurgans milites qui murmurauerant. ¶ 3) *facile, aequo animo.* Π. 2, 2, 14. πόνων πάνυ πρᾴως ἐξ τὸν βουλόμενον

Digitized by Google

μενον πλέον ἔχειν. Αγ. 11, 6. τὰς τῶν ἰδιωτῶν ἁμαρτίας πρᾴως ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἤγε. Απ. 4, 8, 1. τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πραότατα — φέρων.

πρέμνον, *ſtipes*. Timaeus et Suid: πρέμνον· τὸ τοῦ δένδρου σέλεχος καὶ ἔδρασμα, οἷον πραμνόν τι ὄν. Heſych. et Phauorin: πρέμνον· σέλεχος, βλαστὸς (Phau. ὁ κλάδος), πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράσκον, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ πρέμνον. O. 19, 13. πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεσιν. Fr. Portus recte intelligit caudices et plantas in aliud ſolum transferendas.

πρέπειν, ¶ 1) *conuenire, aptum eſſe*. c. dat. Π. 5, 1, 13. σκηνὰς τοῖς ἱππεῦσι τὰς τούτοις πρεπούσας. A. 1, 9, 4. τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεπε, *aetati illi aptum erat*. Male Leuncl. *ipſe in adoleſcentiae flore*. et Aem. Portus: *aetate florebat*. Αγ. 9, 1. O. 9, 2. αὐτὰ (οἰκήματα) ἐκάλει τὰ πρέποντα ἑκάστῳ εἶναι, *quae recte quoque loco eſſent collocanda*. v. καλεῖν nr. 11. Σ. 6, 5. c. εἰς, Π. 2, 1, 11. νικητήρια οἷα δὴ εἰς πλῆθος πρέπει. ¶ 2) *dignum eſſe*. Π. 7, 5, 14. κατασκευάσασθαι — ὡς βασιλεῖ ἠγεῖτο πρέπειν. 8, 5, 11. Ε. 4, 1, 16. πρέπει γοῦν σοι, *ſic tua perſona dignum eſt*. Απολ. 2. ὥσε πρέπουσαν φαίνεσθαι τὴν μεγαληγορίαν αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ. ¶ 3) *decere, ornamento eſſe*. Π. 4, 2, 20. οὐκ ἂν πρέποντα ἡμῖν δοκοίημεν ποιεῖν. Σ. 2, 3. c. dat. participip. pro inf. O. 4, 1. κάλλιστι τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐμοὶ πρέποιεν ἂν μάλιστα ἐπιμελομένῳ. All. πρέποι ἄν, vt ſit imperſonaliter intelligendum. ¶ 4) *par eſſe*. Π. 3, 3, 15. τὴν νύκτα, ὥσπερ ἔπρεπε (Margg. ἔμπροσθεν), προφυλακὰς ποιησάμενοι. c. acc. et inf. Π. 5, 3, 17. πρέπον αὐτῷ ἐδόκει εἶναι ὀνόμασι προσαγορεύειν. 8, 4, 6. ἃ ἐμὲ ᾤετο πρέπειν λέγειν, ἐμοὶ συνεβούλευεν. A. 3, 2, 9. ὑμᾶς — θαῤῥαλεωτέρους πρέπει εἶναι. ¶ 5) *debere*. Απ. 2, 1, 3. ἐπιτήδειον μάθημα — ποτέρῳ ἂν προσεῖναι μᾶλλον πρέποι. ¶ 6) *conſentaneum eſſe, veriſimile eſſe*. Απ. 1, 4, 4. πρέπει — γνώμης ἔργα εἶναι.

πρεπόντως, *decenter*. O. 10, 9. καθαρὰν καὶ πρεπόντως ἔχουσαν, *non fucatam, decenter tamen orna-*

ornatam. §. 12. πρεπόντως μᾶλλον ἠμφιεσμένη.

πρεπώδης, ¶ 1) *dignus, conueniens.* An. 3, 8, 10. ἱματίοις καὶ βωμοῖς χώραν εἶναι πρεπωδεστάτην. O. 5, 10. ¶ 2) *decorus, honestus.* An. 2, 7, 10. κάλλιστα καὶ πρεπωδέστερα γυναικὶ, scil. ἢ ἀνδρί. Reisk. sine caula vult πρεπωδέστατα.

πρεσβεία, ¶ 1) *legatio.* Ag. 2, 26. ἐν τῇ πρεσβείᾳ μεγάλου στρατηγοῦ ἔργα διεπράξατο. — ἀπὸ τῆς πρεσβείας. E. 6, 3, 4. p. 382. ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πρεσβείαις διεπραξάμην. An. 4, 6, 14. ¶ 2) *ipse legatorum coetus, legati.* Sic ἀσπίς, θεραπεία, ἱππεία et alia abstracta interdum ponuntur pro concretis. Cf. Poll. 8, 137. Π. 2, 4, 1. λέγων ὅτι Ἰνδῶν παρείη πρεσβεία. A. 7, 3, 10. Λ. 13, 10. πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας. E. 4, 5, 6.

πρεσβεύειν, ¶ 1) *legatos mittere.* Po. 5, 9. μὴ συμπολεμοῦντες, ἀλλὰ πρεσβεύοντες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. ¶ 2) *legatum esse, legatum mitti.* Ammonius: πρεσβεύειν, τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Phauorin: πρεσβεύω, καὶ ἀντὶ τοῦ πρεσβευτὴς γίνομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ πρεσβευτὴν πέμπω. Π. 5, 1, 1. πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο. A. 2, 1, 13. τὸν παρὰ βασιλέως πρεσβεύοντα. 7, 2, 13. παρῆν Μηδοσάδης τῷ Σεύθῃ ὅσπερ ἐπρέσβευεν αὐτῷ, *legatus eius erat.* 7, 7, 3. ¶ 3) E. 7, 1, 32. πρεσβεύειν extat in margg. et edd. vett. pro πρωτεύειν.

πρεσβεύεσθαι, ¶ 1) *legatos mittere.* Ammonius: πρεσβεύεσθαι, τὸ πέμπειν πρέσβεις. Suid: πρεσβεύεσθε· πρέσβεις πέμπετε. Cf. Thom. Mag. et Phauorin. Ag. 2, 21. εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες οἱ πολέμιοι, ἐπρεσβεύοντο. ¶ 2) *legatum aduenire.* Ag. 1, 35. ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν ἐπρεσβεύοντο περὶ φιλίας.

πρεσβευτὴς, *legatus.* Ag. 2, 26. πρεσβευτὴς ἐκπορευόμενος ἀντὶ στρατηγοῦ. E. 2, 2, 11. θηραμένης — ᾑρέθη πρεσβευτὴς εἰς Λακεδαίμονα. 6, 5, 4. Pluralis damnatur a Thoma: ἁμαρτάνει ὁ λέγων ἐπὶ πληθυντικοῦ πρεσβευταὶ, καὶ πρεσβευτάς. οὐδεὶς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τοῦτο. Sed non item a Polluce 8, 137. A. 6, 3, 7. ἱππεῖς ἐντυγχάνουσι πρεσβευταῖς πορευομένοις. All. legunt πρεσβύταις, *senioribus.* v. im-

interpp. ad h. l. et Abresch. dilucidatt. Thucyd. 5, 4.

πρέσβυς, ¶ 1) *senex*. Hesych: πρέσβυς· γέρων. Saepe legitur comparatiuus, Π. 1, 2, 2. ἀφεῖσαι — τοὺς πρεσβυτέρους ὅπως ἐθέλουσι διάγειν. E. 1, 4, 6. 4, 1, 13. 4, 4, 4. O. 7, 42. πρεσβυτέρα γινομένη. Antea erat προϊούσης τῆς ἡλικίας. Ipr. 1, 17. it. superlatiuus, A. 2, 1, 8. Κλεάνωρ πρεσβύτατος ὤν. Margg. πρεσβύτερος. Απ. 2, 2, 1. Λαμπροκλέα τὸν πρεσβύτατον υἱὸν ἑαυτοῦ. Cf. νέος nr. 1. et πρεσβύτης. ¶ 2) *legatus*. Sed in numero singulari non dicitur. Thomas: οἱ πρέσβεις, καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς· ὁ πρεσβευτὴς δὲ, καὶ τὸν πρεσβευτήν. — πρέσβυς δὲ, καὶ πρεσβύτης, ὁ γέρων. A. 3, 1, 18. πρέσβεις nominantur, qui 2, 3, 1. κήρυκες. quanquam Phauorinus: κήρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβυς ἐν εἰρήνῃ. Et sane distinguuntur Π. 2, 1, 16. οὔτε κηρύκων οὔτε πρέσβεων. A. 5, 7, 12. ἀποθνήσκουσι τρεῖς ὄντες οἱ πρέσβεις καταλευσθέντες. Αθ. 1, 18. E. 1, 4, 1. 2, 2, 13. 7, 1, 25. c. gen. E. 1, 3, 7. πρέσβεις Ἀθηναίων. 4, 5, 9. οἱ πρέσβεις τῶν Βοιωτῶν. Sed §. 10. τοὺς Θηβαίους πρέσβεις. Margg. Θηβαίων. c. ἀπὸ, E. 5, 1, 29. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων πρέσβεις. c. ἐκ, E. 1, 5, 1. ἀνέβη σὺν τοῖς ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεσιν. 7, 1, 27. c. παρὰ, E. 1, 3, 7. ἕως ἂν οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις ἔλθωσιν. Dicuntur ἀπαγγέλλειν, Ag. 1, 13. et E. 8, 4, 11. ἀφικνεῖσθαι, E. 3, 2, 10. 7, 1, 28. ἔρχεσθαι, A. 5, 5, 6. E. 7, 1, 1. ἥκειν, E. 2, 2, 8. ἰέναι, A. 5, 7, 16. πορεύεσθαι, E. 1, 3, 9. Saepe etiam legitur πέμπειν πρέσβεις, vt A. 6, 2, 3. δοκεῖ — ἑλομένους πρέσβεις — πέμπειν. E. 1, 5, 5. 2, 1, 5. 2, 2, 8. 2, 4, 21. 25. 4, 6, 1. Cf. πέμπειν.

πρεσβύτης, *senex*. Hesych: πρεσβύτης· γέρων. Π. 4, 6, 1. Γωβρύας — πρεσβύτης ἀνήρ. 8, 7, 1. μάλα δὴ πρεσβύτης ὤν. Λ. 1, 7. τῷ πρεσβύτῃ. All. πρεσβυτάτῳ. Sed paulo ante vocabatur γεραιός. Σ. 2, 18. Cf. πρεσβευτὴς, quocum in var. lect. permutatur.

πρηστὴρ, *fulgur*. Suid: πρηστήρ· ἀστραπή, κεραυνός, — πῦρ ἀπ' οὐρανοῦ. Aristot. meteorol. 3, 1. ὅταν κατασπώμενον ἐκπυρωθῇ, τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν λεπτότερον

ρον τὸ πνεῦμα γένηται, καλεῖται πρηστήρ. συνεμπίμπρησι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ πυρώσει χρωματίζων. Cl. de mundo c. 4. it. Hesych. et Phauorin. E. 1, 3, 1. νεὼς τῆς Ἀθηνᾶς ἐνεπρήσθη, πρηστῆρος ἐμπεσόντος.

πρίασθαι, ¶ 1) *emere.* A. 3, 1, 13. ὅτι οὐδενὸς ἡμῖν μετείη, εἰ μὴ πριαίμεθα. Mox est ὠνησόμεθα. c. acc. Πο. 4, 18. ἀνδράποδα πρίασθαι. 5, 4. E. 3, 2, 22. πρίασθαι τὴν χώραν παρὰ τῶν ἐχόντων — βίᾳ πριαμένους, *qui alterum vi cogunt vt vendat.* 5, 2, 10. τοὺς τὰ ἐκείνων πριαμένους ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Leuncl. *qui a fisco coemissent.* Sed verba ἐκ δημοσίου pertinent ad sequentia, quanquam alias dicitur ἐκ δημοσίου πρίασθαι. v. Poll. 8, 59. O. 1, 8. ἵππον πριάμενος. §. 13. πριάμενος ἑταίραν. 8, 22. Ιπ. 4, 1. ὅταν ἵππον πρίηται. c. gen. pretii, Αγ. 1, 18. ὁπόσου τι πρίαιντο. Απ. 2, 5, 2. ἐπισάτην εἰς τἀργύρια πρίασθαι ταλάντου. 2, 10, 4. ὅταν μικροῦ ἐξῇ πρίασθαι, τότε Φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι. 3, 7, 6. Σ. 4, 2. ¶ 2) *redimere.* Πο. 4, 20. τῷ τέλος πριαμένῳ. Poll. 9, 33. τὸ τὰ τέλη παραλαμβάνειν, εἴποις ἂν πρίασθαι, καὶ μισθώσασθαι. ¶ 3) Improprie dicitur variis modis. Π. 4, 2, 19. p. 224. δικαίους Φαινομένους ἐκείνοις, τούτῳ (*hac ratione*, iustitia) πρίασθαι, μᾶλλον αὐτοὺς ἀσπάζεσθαι ἡμᾶς, *eorum beneuolentiam nobis comparare, vt nos magis colant.* 5, 3, 6. ὅτι καὶν πρίαιτο Γαδάτας τὸ μέγα τι ποιῆσαι κακὸν τὸν βασιλέα, *omnem operam daturum esse.* Σ. 8, 21. τὸν πριάμενον, scil. alterius ὥραν, qui παιδικὰ mercede emit. c. gen. Π. 3, 1, 20. ὁπόσου ἂν πρίαιο, ὥσε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; *wie viel würdest du darum geben?* — ἐγὼ μὲν καὶν τῆς ψυχῆς πριαίμην. §. 23. 8, 4, 10. ¶ 4) Legitur pro παρέχειν. v. ἀγορά. it. pro προτιμᾶσθαι. v. πρ.

Πριήνη, *Priene.* A Steph. Byz. vocatur πόλις Ἰωνίας. Alii in Caria ponunt. E. 3, 2, 13. et 4, 8, 17. dicitur esse in πεδίῳ Μαιάνδρου.

πρίν, ¶ 1) *antea, olim.* Π. 5, 2, 15. extr. μείζονες νῦν, ἢ πρὶν, ἐπεὶ νενικήκαμεν. Ita Wesl. e margg. Alii ἢ πρὶν non addunt. ¶ 2) *antequam.* Vbi tamen saepe praecedit πρόσθεν vel πρότερον,

ita vt πρὶν fere ſimpliciter ſit pro ἢ, *quam*. c. indicatiuo, A. 1, 2, 26. οὔτε πρότερον — πρὶν ἡ γυνὴ αὐτὸν ἔπεισε. 3, 2, 19. οὐ πρόσθεν ἐτόλμησαν — πρὶν τοὺς στρατηγοὺς συνέλαβον. E. 7, 4, 18. O. 2, 9. 7, 7. c. ἢ et ind. Π. 1, 4, 23. οὐ πρόσθεν ἔσησαν, πρὶν ἢ — ἐγένοντο. Αγ. 2, 4. οὐ πρόσθεν, πρὶν ἢ — ἐγένοντο. Sed E. 4, 3, 5. ἢ deeſt. Cf. πρόσθεν nr. 5. c. opt. Π. 1, 4, 14. μηδένα πρὶν Κῦρος ἐμπλησθείη. A. 4, 5, 21. πρὶν παραδεῖεν. 2 Codd. παραδεῖναι. 7, 7, 35. ἀπελθεῖν πρὶν (Cod. Eton. inſerit ἂν) ἀπαγάγοι. c. ἄν et opt. E. 2, 3, 18. p. 100. πρὶν ἂν κατασήσειαν. 2, 4, 11. c. ἄν et coniunct. Π. 1, 2, 8. οὐ πρόσθεν πρὶν ἂν ἀφῶσιν. A. 5, 7, 7. μὴ ἀπέλθητε, πρὶν ἂν ἀκούσητε. Ιερ. 6, 13. Απ. 4, 4, 9. O. 3, 1. K. 5, 2. c. inf. Π. 1, 5, 7. p. 53. πρὶν — νομίσασθαι. 2, 2, 1. p. 102. §. 3. πρὶν εἰδέναι — πρότερον πείθονται. 2, 4, 17. p. 137. πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα. 3, 3, 27. 5, 2, 5. πρότερον πρὶν δῆλοι γενέσθαι, οἷοι ἦσαν. 5, 3, 15. A. 1. 10, 11. Αγ. 1, 5. πρὶν ἄρξαι — πρὶν ἄρξαι αὐτόν. Σ. 4, 3. ἐχθιόνως ἔχουσιν ἢ πρὶν λαβεῖν. ¶ 3) *donec*. A. 2, 5, 8. ἠμφιγνόουν πρὶν Νίκαρχος — ἦκε φεύγων. ¶ 4) c. particip. E. 4, 8, 28. ἐπ' οὐδεμίαν ἦει, πρὶν ἐν Μιτυλήνῃ συντάξας τοὺς τετρακοσίους, *niſi coniunctis in vnum quadringentis*.

πρῖνος, *ilex*. Suid: πρῖνος· ξύλον πυκνότατον. Heſych: ἴλεξ· ἡ πρῖνος. ὡς Ῥωμαῖοι. K. 9, 13. τὸ ξύλον ἔσω δρυὸς ἢ πρίνου.

πρὸ, ¶ 1) *ante*. ¶ a) De loco, Π. 3, 3, 17. πυρὰ πρὸ τῶν φυλακῶν καύσαντες. 5, 3, 6. 21. 6, 3, 11. extr. A. 1, 4, 4. τὸ μὲν ἔσωθεν, πρὸ τῆς Κιλικίας — τὸ δὲ ἔξω, τὸ πρὸ τῆς Συρίας. Leuncl. *obuerſum*. 1, 7, 9. πρὸ αὐτοῦ βασιλέως τεταγμένοι, *proxime ante regem*. §. 15. 1, 8, 17. 2, 4, 8. E. 2, 4, 23. πρὸ τῶν πυλῶν. 4, 4, 13. Φρούριον πρὸ τῆς Φιλίας. All. πρὸς τ. Φ. 6, 4, 14. 6, 5, 17. 7, 1, 20. πρὸ τῶν λόχων, *in fronte exercitus*. O. 20, 8. Ιπ. 1, 8. Cf. ποῦς nr. 6. ¶ b) De tempore, Π. 1, 6, 10. πρὸ τῆς ἀπορίας, *ante quam inopia ſit*. 4, 2, 1. πρὸ ἑαυτῶν, *ante quam ipſi*. 4, 5, 7. πρὸ ἡμέρας, *ante lucem*. 5, 5, 12. A. 1, 7, 10. πρὸ τῆς μάχης. E. 6, 4, 7. Απ. 3, 5, 11. πρὸ ἡμῶν,

μῶν, *ante noſtram aetatem.* O. 5, 19. ¶ 2) *pro.* Π. 1, 6, 19. p. 81. πρὸ τῶν στρατιωτῶν βουλεύεσθαι, *conſultando com. modis militum proſpicere.* 4, 5, 15. ἐγὼ πράττων πρὸ ὑμῶν, *in veſtram utilitatem,* — ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν. 8, 8, 3. εἴ τις διακινδυνεύσειε πρὸ βασιλέως. §. 10. στρατεύεσθαι πρὸ τῆς χώρας. A. 7, 6, 19. βεβουλεῦσθαι πρὸ (all. πρὸς) ὑμῶν. §. 25. πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα. E. 6, 5, 18. ἐθύετο πρὸ τοῦ στρατεύματος. Leuncl. *ante.* Ιερ. 11, 12. Απ. 2, 4, 7. ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ ἐξεργάσατο, *ſua cauſa.* Marg. Steph. πρὸς αὐτοῦ, ſc. ὄντα, *ad ſe pertinentia.* Sed πρὸ videtur rectius, quanquam etiam πρὸς interdum accipi pro πρὸ poteſt. v. πρὸς c. gen. nr. 8. Ιπ. 5, 6. τὰ ὦτα, ἃ ὄνοις ἔδοσαν ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων, *in auxilium.* Ιπρ. 1, 12. Cf. θύειν et μάχεσθαι. ¶ 3) *prae.* Απ. 2, 5, 3. τὸν δὲ πρὸ δέκα μηνῶν ἑλοίμην, τὸν δὲ πρὸ πάντων χρημάτων προτιμησαίμην. Απολ. 20. ¶ 4) *prope, iuxta.* A. 2, 2, 2. ἕπεσθε — τὰ μὲν ὑποζύγια ἔχοντες πρὸ τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ ὅπλα ἔξω. Cod. Eton. πρὸς τ. ποτ. Leuncl. *ſecundum.* ¶ 5) *contra.* A. 7, 8, 11. ὅπως τὰ ὅπλα ἔχοιεν πρὸ τῶν τοξευμάτων, *oppoſita.* ¶ 6) i. q. περί. E. 5, 4, 17. v. σημαίνειν nr. 6.

προαγγέλλειν, *praenunciare.* Π. 3, 3, 18. οἱ θεοὶ μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι. 5, 3, 7.

προάγειν, ¶ 1) *educere.* O. 11, 15. τὸν ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρὸν domo. Leuncl. *ante me,* quod et ipſum ferri poteſt. ¶ 2) *prouehere.* Π. 1, 4, 4. προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν σὺν τῷ μεγέθει εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι. ¶ 3) *promouere.* Π. 3, 3, 12. τοὺς πεζοὺς προαγαγόντες οὐ πολλὴν ὁδὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο. A. 4, 6, 14. προήγαγεν Ἀρισώνυμος τὸ στράτευμα πᾶν ὡς δέκα στάδια πρὸς τοὺς πολεμίους. 6, 5, 5. E. 6, 5, 17. ¶ 4) *adducere, impellere.* E. 2, 3, 17. p. 93. προάγειν τοὺς ξυνόντας ἐς πράγματα. Απ. 1, 4, 1. προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν, κράτιστον — προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐκ ἱκανὸν, *manu quaſi ducere.* Similiter Απ. 1, 2, 22. τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας, *ad ebrietatem incitatos, ebrietati deditos.* E. 3, 5, 2. ταύτας ἐς μῖσος αὐτῶν προήγαγον, *harum odium*

odium iis conciliarunt, harum odium in eos concitarunt. Sed de equite, qui equum, cui inlidet, excitat ſ. incitat, Ιπ. 9, 3. ἐκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον εἰς τὸ θᾶττον προάγειν. 10, 5. ὅταν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ. ¶ 5) *progredi.* A. 6, 5, 4. προαγαγόντες. §. 7. οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον. ¶ 6) *procurrere.* K. 3, 7. canes ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, προάγουσι.

προάγεσθαι, *perducere, adigere.* c. inf. Ιπρ. 5, 15. τοῦτο πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν.

*προαγορεῖν, *verba praeire, loco et nomine aliorum verba facere.* Suid. et Phauor: προηγόρει· προηγόρευε, προέλεγε. Suidas laudat locum A. 5, 5, 6. πρέσβεις ἔλεγον — προηγόρει δὲ Ἑκατώνυμος. E. 2, 2, 13. In lexicis non extat hoc verbum.

προαγορεύειν, ¶ 1) *praedicere.* Σ. 4, 5. οἱ μάντεις λέγονται ἄλλοις προαγορεύειν τὸ μέλλον. ¶ 2) *edicere, denunciare.* Π. 3, 1, 2. εἴ τινὰ φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. 7, 5, 12. προηγόρευον (οἱ κήρυκες) ὡς πάντες ἀποθανοῦνται. A. 2, 2, 10. E. 4, 8, 6. ¶ 3) *indicere.* v. ἀγών. ¶ 4) *iubere, edicere.* Απ. 1, 2, 33. εἴ τι ἀγνοοῖτο τῶν προηγορευμένων. All. προαγορευομένων. §. 35. ἄλλο τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα. c. inf. Λ. 13, 8. ὅπλα λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. c. dat. et inf. Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι προαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἅπασι Λακεδαιμονίοις. De imperatore, Αγ. 1, 21. προηγόρευε τοῖς στρατιώταις τοὺς ἁλισκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι. E. 7, 4, 38. πέμποντες εἰς τὰς πόλεις, προηγόρευον monendo, ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι. De praeceptore, Απ. 1, 1, 4. πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευσε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, *ſuaſit, praecepit,* adiuncta tamen futuri praeſignificatione, vt §. 5. c. μὴ et inf. Απ. 1, 2, 35. σοι — προαγορεύω μὴ ἅπτεσθαί μου, *veto.* Σ. 4, 28.

προαγορεύεσθαι, *claſſico edicere.* Sed futurum ponitur paſſiue Ιπρ. 2, 7. ὥσπερ τοῖς Φυλάρχοις προαγορεύσεται ἡ χώρα — οὕτω καὶ τοῖς δεκαδάρχοις παρηγγέλθαι.

προαγωγεία, *lenocinium, perductio.* Σ. 4, 61. vocatur τέχνη et ἀκόλουθος τῆς

τῆς μαστροπείας. Cf. προαγωγεύειν.

προαγωγεύειν, *perducere, pudicitiam prostituere.* Sed Σ. 4, 62. iocose dicitur, vt προαγωγεία, de eo, qui magistro aliquem tradit et commendat: σε Καλλίαν προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Πρωδίκῳ, vt sapientiam discat.

προαγωγὸς, *perductor, leno.* v. προαγωγεύειν et Poll. 7, 201. et Hesych. Σ. 4, 64. ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγὸν εἶναι.

Πρόαινος, *Proaenus*, Corinthius. E. 4, 8, 11. praefectus Rhii.

προαιρεῖσθαι, ¶ 1) *prae caeteris deligere.* Απ. 3, 4, 5. ἐὰν τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκῃ τε καὶ προαιρῆται. ¶ 2) *deligere.* A. 6, 6, 11. οὕσινας βούλοιτο προελόμενον —, ὁ δὲ προείλετο τοὺς στρατηγούς. ¶ 3) *potius eligere, malle.* c. inf. Π. 7, 5, 26. p. 458. προελοίμεθα (margg. προσιέμεθα) κακίονες ἢ πρόσθεν γενέσθαι. c. μᾶλλον, Απ. 2, 1, 2. τὸ προαιρεῖσθαι τὸ κατεπεῖγον μᾶλλον πράττειν, ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι. 3, 5, 16. 4, 2, 9. 4, 4, 4. c. ἐκ, Απ. 3, 9, 4. προαιρουμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἃ ἂν οἴωνται συμφορώτατα εἶναι, ταῦτα πράττειν. Απολ. 17. ¶ 4) *praeferre.* Λ. 15, 4. τιμῆσαι εἴτινα βούλοιντο. In margg. additur προελέσθαι. c. ἀντὶ, Π. 5, 2, 5. ἀντὶ δ' ἀρετῆς — οὐδ' ἂν τὰ πάντα προέλοιντο. Λ. 9, 6. προαιρεῖσθαι θάνατον ἀντὶ τοῦ βίου. Απ. 4, 5, 6. 7. 4, 8, 11, Vnde Valckenar. Απ. 3, 9, 5. pro ἄλλο ἄν τι τούτων προελέσθαι, emendauit ἀ. ἀντὶ τ. π. ¶ 5) *eligere, sequi.* Απ. 4, 5, 11. τὰ μὲν ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι. ¶ 6) *constituere.* E. 4, 4, 2. τὴν τελευταίαν (ἡμέραν) προείλοντο. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. προσαιρεῖσθαι. v. ibi nr. 2.

προαιρετέον ἐστὶ, *praeferre oportet.* c. ἀντὶ, Απ. 2, 7, 10. θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν.

προαισθάνεσθαι, *praesentire.* Π. 4, 3, 4. p. 233. τέτταρσι ὡσὶ προαισθήσομαι. A. 1, 1, 7. προαισθόμενος — βουλευομένους ἀποσῆναι. E. 6, 2, 5. Ιερ. 10, 6.

προακούειν, *ante audire.* Sed videtur fere pro simplici ἀκούειν accipiendum, Π. 4, 3, 4. p. 233. πολλά φασιν ἀνθρώποις ἵππον — τοῖς ὠσὶ προακούοντα σημαίνειν. Απ. 2, 4, 7.

προα-

προαναλίσκειν, *ante prodigere* ſ. *profundere.* A. 6, 4, 5. προανηλωκότας χρήματα. Alii locum legunt aliter. v. Zeun.

προανύττειν, *citius efficere.* Π. 4, 5, 10. ταχθῶμεν — οὕτω γὰρ ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προανύττειν ὧν χρήζομεν.

προαποθνήσκειν, *mortem ante oppetere.* Π. 3, 1, 14. Φοβούμενοι — προαποθνήσκουσι ὑπὸ τοῦ Φόβου.

*προαποκτείνειν, v. προσαποκτείνειν.

προαπόλλυσθαι, *ante tempus perire.* Απολ. 27. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων προαπόλλυμαι.

προαποπέμπεσθαι, *ante ſe mittere, praemittere.* Π. 4, 2, 15. τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς ἁρμαμάξαις προαπεπέμψατο.

*προαποτρέπεσθαι, *ſe ante auertere.* c. particip. A. 6, 5, 20. προαπετράποντο διώκοντες. ὀψία γὰρ ἦν, *ante ab inſequendo abstinuerunt.*

προάρχεσθαι, *ante incipere.* A. 1, 8, 12. pro ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι in 2 MSS. legitur προήρχοντο ἀ. ἰ.

προάστειον, *ſuburbium.* E. 3, 2, 19. πρὸς τὴν πόλιν τὰ προάστεια καὶ τὰ γυμνάσια ἐλυμαίνετο. 6, 3, 1. 6, 4, 27. 7, 1, 1.

προβαίνειν, ¶ 1) *progredi, procedere.* A. 4, 2, 16. τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες, *ſiniſtro pede proiecto.* Leuncl. vult προσβάλλοντες, *applicantes.* Hutch. vult προτείνοντες, Weſſeling. ad Diodor. Sic. 3, 8. προσβαίνοντες. Arrianus hiſt. Ind. c. 16. p. 331. de eadem re dicit: τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβάντες. Sed Toupius emendatt. ad Suid. in v. Καρδοῦχοι defendit vulgatam et recte explicat de ſtatu ſagittariorum: *mit dem linken Fuſse vortreten.* A. 3, 1, 10. ἡ νὺξ προβαίνει, *magna pars noctis iam exacta eſt.* Sic ſaepe metaphorice, vt Π. 1, 6, 19. p. 76. ἔτι δὲ προβὰς ταῦτα ἐδίδασκεν. De quo loco v. ἐπὶ c. acc. nr. 15. Π. 8, 4, 3. ἀγαθοῖς ἔργοις προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν. E. 6, 1, 4. p. 363. Φοβοῦνται ὅποι ποτὲ προβήσεται ἡ τοῦ ἀνδρὸς δύναμις. Απολ. 6. εἰ ἔτι προβήσεται ἡ ἡλικία. Pro quo Απ, 4, 8, 8. dicitur: εἰ βιώσομαι πλείω χρόνον. c. πόῤῥω et gen. Απολ. 30. αὐτὸν καὶ προβήσεσθαι πόῤῥω μοχθηρίας. ¶ 2) *incedere.* Αγ. 6, 7. ἡσύ-

ἡσύχως — ὥσπερ ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι. Ιπ. 11, 11. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. προδιαβαίνειν. v. ibi. it. c. ἐξήκειν. v. ibi.

προβάλλειν, *calumniae accuſare.* E. 1, 7, 12. προυβλήθησαν καὶ ἄλλοι τέτταρες, καὶ ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν ἐγγυησαμένων. Scil. ii accuſabantur, qui praetores illos nouem accuſauerant, et deceperant populum vt morte multarentur. Cf. προβολὴ nr. 3.

προβάλλεσθαι, ¶ 1) *protendere.* Ιπ. 10, 15. equus προβάλλεται τὰ σέρνα, αἴρει τὰ σκέλη. 12, 14. προβαλλόμενος τὰ ἀριστερὰ, *anterius protendens.* ¶ 2) *praetendere, obiicere.* ¶ a) arma defenſoria, v. Doruill. ad Charit. p. 602. Cf. Cuper. Obſ. 1, 12. Απ. 3. 8, 4. ἀσπὶς καλὴ πρὸς τὸ προβαλέσθαι. c. πρὸ, A. 4, 2, 13. Ξενοφῶντα ὁ ὑπασπιστὴς — ἀπέλιπεν. Εὐρύλοχος δὲ — προσέδραμεν — πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος ἀπεχώρει. 2 Codd. βεβλημένος. Vertendum videtur *obiecto clypeo ambos protegens.* Leuncl. vertit *ſcuto hoſtibus obiecto.* Hutch. *pro vtroque hoſtibus obiectus.* Eleganter, ſed itidem omiſſo accuſatiuo, Π. 2, 3, 5. p. 118. ἐκ παιδίου εὐθὺς προβάλλεσθαι ἠπιστάμην πρὸ τούτου ὅτῳ ὤμην πλησιάσεσθαι — τῷ χεῖρε προέχων. p. 119. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ παιόμενος, εἰ προσβαλλόμην. c. τι, Π. 7, 5, 11. ὁ μὲν προβαλλόμενός τι, ὁ δὲ φεύγων, ὁ δὲ ἀμυνόμενος ὅτῳ ἐδύνατο. c. ὅπλα, A. 1, 2, 17. προβάλλεσθαι τὰ ὅπλα, καὶ ἐπιχωρῆσαι — προβαλλόμενοι τὰ ὅπλα ἐπῆσαν. Hic non de proelio agitur, ſed de luſtratione. Cf. Toup. emendatt. in Suid. II, 53. A. 6, 5, 9. κρεῖττον — προβαλλομένους τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους, *obuerſis in hoſtes armis.* Cf. προβόλιον. ¶ b) milites. Π. 6, 3, 11. p. 384. ἀκοντισταὶ — προβεβλημένοι τοὺς θωρακοφόρους, *ante ſe collocatos habentes loricatos, tecti loricatis.* ¶ 3) *proponere, eligendum deſignare.* A. 6, 1, 16. ἕνα αἱρεῖσθαι. καὶ ἐπεὶ τοῦτο ἔδοξε, προεβάλλοντο αὐτόν. ἐπεὶ δὴ δῆλον — ὅτι αἱρήσονται αὐτόν. 6, 2, 4. ¶ 4) Confunditur c. παραβάλλεσθαι. v. ibi.

προβατευτικὴ τέχνη. O. 5, 3. *ars pecuaria.* Stob. habet προβατικὴ.

προ-

προβάτιον, *ouicula*. Thom. Mag: οὐ μόνον πρόβατον, ἀλλὰ καὶ προβάτιον Ἀττικοί. A. 6, 3, 13. γραῖδια καὶ γερόντια καὶ προβάτια (all. πρόβατα) ὀλίγα.

πρόβατον, ¶ 1) *ouis*. A. 3, 5, 6. πρόβατα καὶ αἶγας καὶ βόας καὶ ὄνους. Απ. 2, 3, 9. κύων ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος. 2, 7, 14. O. 5, 6. Cf. ἀγέλη et ὄϊς. ¶ 2) *grex*. O. 3, 11. πρόβατον opponitur ἵπποις. ¶ 3) *pecus domeſticum omnis generis*. Suid: πρόβατα· πάντα τὰ τετράποδα. Cf. Heſych. et Phauorin. et Valckenar. ad Herodot. 4, 61. Π. 5, 3, 1. πρόβατα ὅσα ἂν λάβωσιν. 7, 3, 2. A. 2, 4, 15. 6, 3, 1. 7, 3, 28. Πο. 4, 15. E. 6, 5, 37. Sic de iumentis Π. 8, 2, 8. εὐδαίμονα τὰ κτήνη — ἢ δὴ προβάτων εὐδαιμονία. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. προβάτιον. v. ibi.

προβιβάζειν, *promouere, incitare*. Απ. 1, 2, 17. τῷ λόγῳ προβιβάζοντας. Reisk. mauult προσβιβ. Et ſic eſt in MS. Vindob. 2. Sed προβιβάζειν idem ſignificat. 1, 5, 1. ἐπισκεψώμεθα εἴ τι προὐβίβαζε λέγων εἰς τοιαύτην (ἐγκράτειαν) τοιάδε. Poſſis etiam h. l. vertere *proficere*.

πρόβλημα, *tegumentum, munimentum*. Π. 6, 1, 26. τοὺς ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι. Poll. 7, 208. προβλήματα, προτκεπάσματα, — ὁπλίσματα.

προβολὴ, ¶ 1) *obiectus, proiectio*. K. 10, 22. χρησέον τῷ προβολίῳ καὶ ταῖς προβολαῖς τοῦ σώματος. Leuncl. *obiectu corporis*. Sed rectius fortaſſis exponas de *ſtatu*, qualis eſt pugilum in procinctu ſtantium occalionique inferendae plagae imminentium. Talis enim ſtatus deſcribitur §. 11. 12. Cf. Cuper. Obſ. 1, 12. De loco A. 6, 5, 15. quem de *haſtae proiectione* nonnulli intelligunt, v. προσβολή. ¶ 2) *tegmen, munimentum*. K. 5, 26. lepus habet βλέφαρα ἐλλείποντα (quae non habent ſupercilia), καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς. Metaphora deſumta videtur a militibus, qui ſcuto ante ſe protento hoſtem inuadunt vel inuadentem excipiunt, vt Απ. 3, 5, 27. Ἀθηναίους — ὡπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις, καὶ προκείμενα ὄρη κατέχοντας — μεγάλην

μεγάλην προβολὴν τοῖς πολίταις τῆς χώρας κατεσκευάσθαι, *firmum propugnaculum.* Spectat huc locus Suidae: προβολάς· ἀντὶ τοῦ ἀσφαλείας ἐκ πύλεων ἢ τειχῶν, ἢ ἄλλων δυνάμεως, ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ πράτει γιγνομένων. ¶ 3) *accusatio de calumnia.* Timaeus et Suid: προβολή· γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων. Thomas: προβολὴ — καὶ ἡ κατὰ τῶν ἀσεβούντων ἐν τοῖς Διονυσίοις κατηγορία· καταχρησικῶς δὲ καὶ ἡ περὶ πάσης δίκης κατηγορία. Poll. 8, 46. προβολὴ, ἡ κλῆσις εἰς δίκην κατὰ τῶν καπηλεύοντων πρὸς τὸν δῆμον διακειμένων. προβολαὶ δὲ γίγνονται, τοῦ δήμου ψηφισαμένου, καὶ τῶν εὐνουσάτων τῇ πόλει. — προβολαὶ δὲ ἦσαν καὶ αἱ τῆς συκοφαντίας γραφαί — ἐγίγνοντο δὲ καὶ περὶ τῶν ἐξυβρισάντων, ἢ ἀδικησάντων, ἢ ἀσεβησάντων περὶ τὰς ἑορτάς. v. Kuhn. ad h. l. it. Harpocrat. E. 1, 7, 12. ἐψηφίσαντο, οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, *vt ii de calumnia accusarentur.* v. προβάλλειν.

προβόλιον, *venabulum.* Harpocrat: προβόλιον· εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν. Cf. Poll. 5, 20. et Suid. K. 10, 1. et 3. et 8. describuntur προβόλια. §. 11. docetur, quomodo tenendum sit τὸ προβόλιον. §. 12. προβάλλεσθαι τὸ προβόλιον. ibid. et §. 16. προσφέρειν τὸ προβόλιον. §. 10. et 18. τῷ προβολίῳ παίειν. §. 14 — 16. et 19. ἔχειν τὸ προβ. §. 22. χρηστέον τῷ προβολίῳ — χρεῖαι τοῦ προβολίου. Cf. ἀναλαμβάνειν, ἀφιέναι, προσιέναι.

πρόβολος, *propugnaculum.* De castello in finibus exstructo, c. dat. Π. 5, 3, 6. τοῦτο τὸ Φρούριον τὸ πρὸ τῆς χώρας, ὅ Φατε — ἐπιτετειχίσθαι, τῇδε τῇ χώρᾳ πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου. Ita interpungit Hutch. et vertit *propugnaculum belli tempore.* §. 12. περὶ τοῦ Φρουρίου — ὅπως ἑαυτοῖς πρόβολος εἴη πολέμου.

προβουλεύειν, ¶ 1) *consilii principem esse.* Π. 8, 7, 3. p. 543. Cyrus moriens dicit: τὸ προβουλεύειν καὶ προηγεῖσθαι — προσάττω τῷ προτέρῳ γενομένῳ. Hutch. interpretatur *consilio prouidere et consilii principem esse.* Sic de senatu: *prius deliberare.* Harpocrat: προβούλευμα· τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχ-

ενεχθῆναι. Cf. Poll. 8, 144. E. 1, 7, 4. τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν. 7, 1, 2. p. 436. τῇ βουλῇ (i. e. ὑπὸ τῆς βουλῆς) προβεβούλευται, ὑμετέραν εἶναι. p. 439. ¶ 2) *consilio prouidere* f. *prospicere*. c. gen. A. 3, 1, 26. στρατηγοὺς δεῖ ἀμείνους τοῦ πλήθους εἶναι καὶ προβουλεύειν τούτων καὶ προπονεῖν. Aem. Portus: *horum causa consultare, vt ipsorum commodis prospiciatur.*

προβουλεύεσθαι, *prius secum deliberare*. Π. 4, 3, 4. p. 232. προβουλεύεσθαι ἀνθρώπου Φρονήσει. Paulo post est προνοεῖν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ. Απ. 2. 10, 3. προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι pro amico.

προγίγνεσθαι, ¶ 1) *antea fieri*. Πο. 5, 11. εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοποίη, *res olim gestas*. Απ. 2, 7, 9. τὴν προγεγονυῖαν χάριν μειοῦσθαι, *priorem*. — τῶν προγεγονυιῶν εὐεργεσιῶν μεμνημένοι. ¶ 2) *prius nasci, prius viuere*. Π. 8, 7, 3. p. 549. τῶν προγεγενημένων, *qui ante nos vixerunt, maiorum*. Σ. 8, 40. Sic Απ. 3, 5, 11. τῶν προγεγονότων δύναμιν. 4, 8, 10. τὴν δόξαν τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων. ¶ 3) In var. lect. confunditur c. προσγίγνεσθαι. v. ibi nr. 2.

προγιγνώσκειν, ¶ 1) *praenoscere, praesentire*. Απολ. 30. προγιγνώσκειν τὰ μέλλοντα. ¶ 2) *praeuidere*. Ιπρ. 8, 12. ὅταν προγιγνώσκῃ ὅτι Φευκτέον. ¶ 3) *dudum apud animum statutum habere*. Π. 2, 4, 8. p. 130. ταῦτ' ἐγὼ οὕτως προγινώσκων (Marg. Steph. γιγνώσκων), χρημάτων δοκῶ προσδεῖσθαι.

πρόγονος, *progenitor*. Hesych: πρόγονος· πρόπαππος, προπάτωρ. A. 7, 2, 12. Τήρης ὁ τούτου (Seuthis) πρόγονος. Leuncl. *vnus de Seuthae maioribus*. Ap. Thucyd. 2, 29. Teres vocatur pater Sitalcae. c. 97. Seuthes dicitur quidem Sitalcae successisse, sed c. 101. nominatur Spardoci filius, cum Seuthae pater A. 7, 2, 18. sit Μαισάδης. E. 6, 3, 4. Τριπτόλεμος ὁ ἡμέτερος (Athenienſium) πρόγονος.

Pluralis οἱ πρόγονοι, ¶ 1) *maiores*. Π. 1, 5, 7. p. 52. οἱ πρόγονοι οὐδὲν χείρους ἡμῶν ἐγένοντο. A. 3, 2, 7. ἀναμνήσω ὑμᾶς τοὺς τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων κινδύνους, np. tempore Hystaspidae. §. 8. οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι τοὺς τούτων (Per-

(Perſarum) προγόνους ἐνίκων tempore Xerxis. §. 9. Αγ. 1, 2. Πο. 4, 25. Ε. 6, 5, 38. p. 431. Απ. 3, 5, 3. §. 9. τοὺς παλαιοτάτους προγόνους αὐτῶν. §. 14. Ιπρ. 7, 3. c. πάλαι, Π. 5, 5, 4. καὶ τῶν πάλαι προγόνων καὶ τοῦ πατρός. c. ἐκ, *inde a*, Ε. 6, 1, 4. πρόξενος ὑμῶν ἐκ πάντων ὧν μεμνήμεθα προγόνων. c. ἐπί, Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων. ¶ 2) *parentes*. Helych: προγόνων· πατέρων. Sic Fr. Portus intelligit Απ. 1, 3, 1. πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, *de alendis, honorandis, ſepeliendis parentibus*.

προγραφὴ, *edictum antea propoſitum*. Ιπρ. 4, 9. v. παράγγελσις.

προγυμναστής. Poll. 3, 154. et Phauorin. in v. γυμνάσιον· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι προγυμνασὴς, συγγυμνασής. Sed in Pollucе vnus codex MS. legit: συγγυμνασὴς παρὰ Πλάτωνι καὶ παρὰ Ξενοφῶντι προγυμνασής. Vnde effici vera lectio ita poteſt: προγυμνασὴς παρὰ Πλάτωνι, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι συγγυμνασής.

προδεικνύναι, *praemonſtrare, ante facere*. Ιπρ. 8, 24. ἦν τις οὕτω προδείξας, ἔπειτα ταχέως διώκῃ. Poſſit etiam verti: *ſi antea ſic ſignificet l. denunciet*.

πρόδηλος, *ante notus*. Poll. 6, 206. πρόδηλον, προφανές. Heſych: πρόδηλος· προφανής. v. ibi interpp. et Gramm. p. 147. qui exempla vocabuli affert ex Herodoto, Euripide, Dionyſio Halic. et 1 Timoth. 5, 24. 25. cum lexica ſolum citent Nazianzenum. Ε. 6, 4, 9. πρόδηλον ἤδη ἦν, ὅτι ἡ μάχη ἔσοιτο. Ιπ. 3, 3. ἵπποι χαλεπῶς προσίενται ἃ πρόδηλα αὐτοῖς ἐσιν ὅτι — ἀναγκαθήσονται. 7, 18. Ιπρ. 4, 13.

προδιαβαίνειν, ¶ 1) *progredi*. A. 4, 3, 21. πρόσω — τοῦ ποταμοῦ προδιαβαίνειν (Cod. Eton. perperam προβαίνειν), *vltra ripam fluminis, quod transiiſſent, progredi*. ¶ 2) *ante transire*. Ιπ. 8, 3. προδιαβῆναι τὴν τάφρον, np. antequam equus tranſiliat. ¶ 3) *ante proficiſci*. Ε. 7, 2, 3. τοὺς προδιαβεβῶτας.

προδιδόναι, ¶ 1) *ante dare, ante diem ſtatutum ſoluere*. v. Boyl. diſſ. in epiſtt. Phalar. p. 61. Ε. 1, 5, 4. τόν τε προσοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε,

δωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν. 5, 1, 21. ¶ 2) *prodere.* Thom. Mag: προέδωκεν ὁ δεῖνα τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ λάθρα καὶ ἐπιβούλως παρέδωκεν· ὅθεν καὶ προδοτία, καὶ προδότης. Λ 10, 6. ὑπὸ τῶν ἀνανδρων ὅλας τὰς πόλεις προδίδοσθαι. E. 7, 2, 5. οἱ προδιδόντες (τὴν πόλιν) ἐσήμαινον. Sic particip. pro προδότης, E. 2, 3, 17. p. 92. ὃν ἂν προδιδόντα λαμβάνωσι. Paulo ante eſt προδότη. c. acc. E. 1, 3, 10. προδοῦναι τὴν πόλιν. §. 12. προδιδόντες τὴν πόλιν. Leuncl. ſupplet ἦσαν, et vertit *qui prodere volebant.* Sed Morus iungit hoc participium per ἀνακόλουθον cum verbo εἰσήγαγον §. 13. Ibid. ὅτι οὐ προδοίη τὴν πόλιν. 2, 1, 22. προδοῦναι τὰς ναῦς. 5, 5, 3. c. dat. et acc. E. 1, 7, 10. p. 57. Ἀρισάρχῳ Οἰνόην προδιδόντι Θηβαίοις. 2, 2, 1. οἱ προδόντες Ἀλκιβιάδῃ τὸ Βυζάντιον. ¶ 3) *deſerere, partes relinquere.* Π. 5, 1, 10. τοὺς ὅρκους — ἐμπεδώσω καὶ οὔποτε τούτους προδιδοὺς ἁλώσομαι. A. 1, 3, 5. ὑμᾶς προδόντα τῇ Κύρου Φιλίᾳ χρῆσθαι — προδοὺς τοὺς Ἕλληνας τὴν τῶν βαρβάρων Φιλίαν εἱλόμην. 2, 2, 4. 2, 3, 12. 3, 1, 2. προδεδώκασιν αὐτοὺς οἱ σὺν Κύρῳ βάρβαροι. E. 1, 2, 12. 2, 3, 17. p. 94. ὡς προδιδόντα ἡμᾶς τε καὶ ὑμᾶς. 3, 4, 24. ἠτιῶντο οἱ Πέρσαι προδεδόσθαι ὑπ' αὐτοῦ. 7, 3, 3. τοὺς προδιδόντας ἑαυτὸν, *qui ſuam ſententiam non adiuuerant.* — πάντες οἱ ὑμᾶς προδιδόντες. §. 7. p. 476. p. 477. Sic A. 3, 1, 10. οὐ πρεσβύτερος ἔσομαι, ἐὰν τήμερον προδῷ ἐμαυτὸν τοῖς πολεμίοις, propter ignauiam in memet ipſum perfidus futurus. v. Hutch. E. 2, 3, 18. p. 98. προδιδόντες οὐ μόνον τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς δι' αἰσχροκερδειαν. De iis qui amicitiam abiiciunt, Απ. 2, 5, 4. ἵνα ἧττον αὐτὸν οἱ φίλοι προδιδῶσιν — προὔδωκεν αὐτὸν φίλος ἀνήρ. §. 5. φίλους προδιδομένους. ¶ 4) *aciem deſerere, fugere.* Π. 6, 3, 11. p. 385. ἤν τις στρέφηται, προδιδόναι θέλων. 7, 1, 20. A. 6, 6, 10. Δέξιππον ὃν ἐπίσασθε ὑμᾶς προδόντα. §. 13. ἀποδράντα καὶ προδόντα τοὺς στρατιώτας. ¶ 5) *deficere, labaſcere, non amplius ſuſtinere.* v. Valckenar. ad Herodot. 7, 187. E. 5, 2, 5. βρεχομένων τῶν κάτω πλίνθων, καὶ προδιδουσῶν

δουσῶν τὰς ἄνω. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. ὀρρωδεῖν. v. ibi.

προδιεξέρχεσθαι, *antea pertransire.* K. 5, 4. ταραχώδη vestigia leporum, ὅταν ἀλώπεκες προδιεξέλθωσι, γίγνεται. In lexicis caret auctoritate.

προδιερευνᾶσθαι, v. προερευνᾶσθαι.

*προδιέρχεσθαι, *antea percurrere.* K. 1, 7. Νέσορος προδιελήλυθεν ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκοάς, *Graecorum aures iam dudum peruagata est.*

πρόδικος, *tutor.* Hesych: προδικεῖν· ἐπιτροπεύειν. Plutarch. in Lycurgo c. 3. τοὺς τῶν ὀρφάνων βασιλέων ἐπιτρόπους Λακεδαιμόνιοι προδίκως ὠνόμαζον. Cf. Crag. de rep. Lacedaem. 2. 9. E. 4, 2, 5. Ἀρισόδημον — πρόδικον τοῦ παιδός, scil. Agesipolidis.

Πρόδικος, *Prodicus*, sophista nobilissimus, qui Socratis temporibus vixit et neminem gratis docuit. v. Suid. in v. Πρόδικον, Schol. Aristoph. Nubb. 360. Dauis. ad Cic. de N. D. 1, 42. et ad Maxim. Tyr. diss. 20. init. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 4. et ad Aelchin. dial. 3, 6. Απ. 2, 1, 21. Πρόδικος ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους. Teste Suida liber ille inscriptus fuit Ὧραι. v. inprimis ad h. l. Hindenburg. et Zeun. Σ. 1, 5. legitur mercede docuisse. 4, 62. vocatur ὁ σοφὸς et χρημάτων δεόμενος.

*προδιώκειν, *persequendo progredi.* A. 3, 3, 7. ὁπόσον προδιώξειαν — τοσοῦτο ἐπαναχωρεῖν.

προδοσία, ¶ 1) *proditio.* E. 1, 3, 12. προδοσίαν vrbis. 1, 7, 10. p. 60. προδοσίαν κατεγνόντες suarum nauium non seruatarum. Απ. 1, 2, 63. Απολ. 25. πόλεως προδοσία. Ιπρ. 4, 13. ὑπηρετεῖν τὰ ἥδιστα τοῖς πολεμίοις, προδοσία τῶν ξυμμάχων δικαίως ἂν μᾶλλον ἢ ἀνδρεία κρίνοιτο. ¶ 2) *perfidia.* E. 2, 3, 17. p. 92. δεινότερον προδοσία πολέμου, *politiae impugnatio.* 7, 4, 40. ὑμᾶς ἄνευ τῆς ἡμετέρας γνώμης εἰρήνην ποιεῖσθαι, πῶς οὐκ ἂν δικαίως προδοσίαν τις ὑμῶν τοῦτο κατηγοροίη.

προδότης, ¶ 1) *proditor.* E. 1, 7, 10. p. 56. τοῖς προδόταις, ἐάν τις τὴν πόλιν προδιδῷ. ¶ 2) *perfidus.* De iis, qui fugiunt in proelio, Π. 6, 4, 5. p. 362. ἴσασιν ὅτι προδότας τοὺς παρασχόντας ἔχουσιν. De calumniatoribus so-

ſociorum, A. 2, 5, 5. De eo, qui cum naui aufugerat, A. 6, 6, 5. De calamitatis et infortunii publici auctore, E. 2, 3, 17. p. 92. οὐ μόνον ὡς ἐχθρῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς προδότῃ ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν. — οὐ καινὰ ταῦτα οὗτος ποιεῖ, ἀλλὰ φύσει προδότης ἐσίν. §. 18. p. 98. πότερα εὐμενὴς ἂν δικαίως, ἢ προδότης νομίζοιτο; p. 99. De eo, qui modo ad has, modo ad illas, modo iterum ad has partes transit, et hoſtibus loca tradit, E. 7, 3, 7. p. 476. ¶ 3) Eleganter transfertur ad equum, Ιπ. 3, 6. ἵππος ἀπειθὴς — πολλάκις καὶ ὅσα περ προδότης διαπράττεται.

* **προδρομὴ**, *procurſus*. A. 4, 7, 7. προέτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου — ἐφ' ἑκάσης δὲ προδρομῆς πλέον ἢ δέκα ἅμαξαι πετρῶν ἀνηλίσκοντο.

πρόδρομος, *praecurſor*. Eſt verbum bellicum. v. Doruill. ad Charit. p. 698. ſq. it. Harpocrat. ibique Valeſ. Ιπρ. 1, 25. τοὺς ἀμφὶ σε (ἵππαρχον) προδρόμους κοσμήσαις ὅπλοις, np. leuibus. Videntur exploratores intelligi, qui alias etiam πρόοδοι vocantur.

προεδρία, *prima ſedes, honoratior ſedendi locus*. Πο. 3, 4. προεδρίαις τιμᾶσθαι ἐμπόρους.

προεθίζειν, *ante adſuefacere*. Π. 6, 2, 11. p. 370. εἰς ὃ δεῖ ἐλθεῖν προειθισμένους ἡμᾶς ἀφικνεῖσθαι.

προειδέναι, ¶ 1) *praeſcire*. Απολ. 13. προειδέναι τὸν θεὸν τὸ μέλλον. Σ. 4, 48. ¶ 2) *ſcire*. Κ. 2, 3. Φράσω καὶ τὴν ἐπιστήμην ἑκάστου, ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ, *edoctus antea*.

προειπεῖν, ¶ 1) *praedicere, ante dicere*. Π. 1, 4, 13. καλῶς ἐποίησας προειπών. 1, 6, 19. p. 81. ὥσπερ προεῖπον. Αγ. 1, 29. et Ε. 3, 4, 21. Sic Π. 5, 4, 19. pro ὥσπερ πρός σε εἶπε in margg. eſt ὥσπερ προεῖπε. ¶ 2) *indicere*. Αγ. 1, 13. et Ε. 3, 4, 11. προεῖπεν Ἀγησιλάῳ πόλεμον. Cf. ἀγών. ¶ 3) *proponere, promittere*. Π. 2, 1, 11. προεῖπε νικητήρια — ταῖς τάξεσι. 2, 2, 11. τοὺς ἀγῶνας προεῖπας καὶ τὰ ἆθλα. ¶ 4) *exponere faciendа*. Π. 8, 6, 1. συγκαλέσαι τοὺς ἐπικαιρίους καὶ προειπεῖν, ὅπως εἰδεῖεν ἐφ' οἷς ἴασιν. ¶ 5) *edicere, denunciare*. Proprie de praeconibus dici oſtendit Valckenar. ad Herodot.

dot. 3, 61. c. ὅτι, Π. 2, 2, 11. τί δεῖ ἐμβαλεῖν λόγον περὶ τούτου, ἀλλ' οὐχὶ προειπεῖν ὅτι οὕτω ποιήσεις. E. 3, 4, 15. προειπὼν — ὅτι ἐξέσται αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι. §. 20. προεῖπεν αὐτοῖς, ὅτι — ἠγήσοιτο. 5, 2, 12. p. 299. Ιπρ. 1, 20. §. 21. εἰ τοῦτ' αὖ προείποις τοῖς Φυλάρχοις, ὅτι αὐτοὺς δεήσει. c. ὡς, Αγ. 1, 24. προεῖπε — ὡς ἐξέσοιτο. §. 28. προεῖπε καὶ τοῦτο τοῖς στρατιώταις, ὡς — ἠγήσοιτο. E. 4, 2, 3. προεῖπε τοῖς ἱππάρχοις — ὡς καὶ τούτοις νικητήριον δώσων. Ιπρ. 1, 13. c. dat. et acc. A. 1, 2, 17. οἱ δὲ (στρατηγοὶ) ταῦτα προεῖπον τοῖς στρατιώταις. c. inf. fut. E. 6, 2, 22. προεῖπεν μὴ μέμψεσθαι τὴν δίκην. Steph. coniicit μέμφεσθαι, *edixit ne conquererentur*. Et sic edidit Schneiderus. ¶ 6) *edicere, iubere*. c. inf. Π. 7, 5, 11. διέπεμπε τὰς ἱππέων τάξεις κατὰ τὰς ὁδοὺς, καὶ προεῖπεν — καταπαίνειν καὶ κηρύττειν. Αγ. 1, 14. E. 3, 4, 11. c. dat. et inf. Π. 2, 4, 18. ἄγγελον προέπεμπε, προειπὼν αὐτῷ λέγειν ὧδε. 8, 6, 5. Αγ. 1, 28. et E. 3, 4, 19. προεῖπε τοῖς κήρυξι — πωλεῖν. Π. 2, 4, 19. προεῖπε τοῖς στρατιώταις μηδένα ἀδικεῖν. Sic c. μὴ, E. 2, 4, 1. προεῖπον τοῖς ἔξω — μὴ εἰσιέναι εἰς τὸ ἄστυ, *vrbe prohibuerunt*. c. acc. et inf. Π. 7, 5, 13. προεῖπε Βαβυλωνίους τὴν γῆν ἐργάζεσθαι. c. ὡς, E. 2, 1, 14. προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο, *edixit ne quis*. ¶ 7) *imperare*. E. 6, 1, 7. προεῖπε τοῖς περιοίκοις τὸν Φόρον. ¶ 8) *praecipere, praemonere*. Π. 2, 4, 19. ἄγγελον ἔπεμψε, νομίζων Φιλικώτερον εἶναι οὕτως, ἢ μὴ προειπόντα πορεύεσθαι. Αγ. 1, 18. τοῖς Φίλοις προεῖπεν ὠνεῖσθαι. ¶ 9) *constituere*. Π. 6, 3, 11. extr. ἐπιμεληθέντας ὧν προεῖπου ἐδείπνοποιοῦντο.

προεισπέμπειν, *praemittere, ante immittere*. Π. 5, 2, 3. προεισπέμψας προσκόπους in vrbem traditam.

*προέλασις, *procursio*. Ιπρ. 8, 3. ἐν ταῖς προελάσεσι, *beym Vorreiten* f. *Avanciren*. Gail vertit: *à l' attaque*.

προελαύνειν, *equo prouehi*. A. 6, 3, 8. ἔχων τοὺς ἱππεῖς προελαυνέτω. §. 13. Τιμασίων καὶ οἱ ἱππεῖς — προελαύνοντες. Cod. Eton. προσελαύν. c. gen. Απ. 3, 3, 1. προελαύνουσι καὶ τῶν ἱππάρχων, *praecedunt, ante magistros equitum equitant*. Ιπρ. 4, 4.

4, 4. χρήσιμον προβλαύνειν τῆς Φυλῆς ἑκάσης τῶν ὑπηρετῶν, οἵ τινες — δηλώσουσι. Genitiuus τῶν ὑπηρ. pendet ab omisso τινας, sed τῆς Φυλῆς ἑκ. potest pendere a verbo προελαύνειν. Cf. προσελαύνειν, quocum etiam saepius in var. lect. confunditur.

προεξορμᾶν, *citius proficisci*. Απ. 3, 13, 5. προεξορμᾶν μιᾷ ἡμέρᾳ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν, *um einen Tag eher abreisen*.

προεπίστασθαι, *dudum scire*. Π. 4, 3, 3. p. 230. οὔτε μαθητέον — προεπισάμεθα γὰρ τοῦτο.

προεργάζεσθαι, ¶ 1) *ante subigere*. O. 20, 3. ἀγαθόν ἐστι τῷ σπόρῳ νεὸν προεργάζεσθαι. Steph. edidit προσεργάζεσθαι, cum genitiuum, non datiuum, a verbo προεργάζ. requiri putaret. Sed Bach. datiuum bene explicat *sementis causa*, i. e. vt sementem facere possit. ¶ 2) *laboribus antea sibi parare*. Sed A. 6, 1, 13. legitur passiue: μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοι, *laboribus suis huc vsque partam*.

προερεῖν, ¶ 1) *antea narrare*. Π. 1, 2, 9. ὡς προείρηται. §. 15. διὰ τὰ προειρημένα. 2, 1, 3. ὅπλα τὰ προειρημένα, *paulo ante commemorata*. E. 4, 5, 14. ἐπιδιώξαι τοὺς προειρημένους, *quos supra dixi eos inuasisse*. Απ. 1, 2, 15. ὄντα οἷα προείρηθον, *supra descripti sunt*. ¶ 2) *edicere, iubere*. Π. 2, 1, 11. ἀσκοῦσαι τὰ προειρημένα, *quae exercere a Cyro iussae erant*. — ταῦτα προείρητό τε καὶ ἤσκητο. 6, 2, 11. p. 374. παρεῖναι χρὴ τὰ προειρημένα ἔχοντας. Ιπρ. 2, 7. ¶ 3) *indicere*. Αγ. 1, 17. πόλεμος προερρήθη. ¶ 4) *praestituere*. Π. 6, 2, 11. p. 373. τῶν προειρημένων ἡμερῶν τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν. Cf. προρρεῖν et προσερεῖν, quocum in var. lect. confunditur.

προερευνᾶσθαι, *praescrutari, explorare*. Π. 5, 4, 2. πέμπει τινὰς προερευνησομένους. All. προδιερευνησομένους. Λ. 13, 6. οἱ προερευνώμενοι ἱππεῖς.

προέρχεσθαι, ¶ 1) *praegredi, anteire*. Π. 6, 3, 4. ὅτι προεληλύθοιεν (Margg. εἶεν προεληλυθότες) ἐπὶ τὸν χειλόν. E. 3, 2, 12. πορευόμενοι οὐδέν τι συντεταγμένῳ τῷ στρατεύματι ὡς προεληλυθότων τῶν πολεμίων εἰς τὴν Ἔφεσίαν. Ιπρ. 7, 9. οἱ μὲν προέρχονται, οἱ δὲ ὑπολείπονται. ¶ 2) *progredi, vortreten*. Π. 2, 2, 2. p. 103.

Digitized by Google

ἐνεανίας προελθὼν (perperam ibi legitur προσελθὼν) τοῦ λοχαγοῦ ἔμπροσθεν, πρότερος ἐπορεύετο. ¶ 3) *progredi, vlterius ire, vorrücken.* A. 4, 8, 2. προῆλθον οἱ Ἕλληνες. All. προσῆλθον, forſitan melius. c. εἰς, A 7, 7, 3. τῇ ὑσεραίᾳ ὁ Ξενοφῶν προελθὼν (all. προσελθὼν) εἰς Ὀφρύνιον, ἐθύετο. E. 6, 5, 19. προελθὼν εἰς τὸ πεδίον — οἱ μέντοι οὐκέτι ἐξήεσαν. c. ἐκ, E. 7, 5, 25. οὐδὲ προῆλθον ἐκ τοῦ χωρίου. ¶ 4) *prouehi, progredi.* Improprie vt προβαίνειν. E. 6, 1, 4. p. 357. προεληλυθότες ἤδη ταῖς ἡλικίαις, *grandiores natu.* Sic Diodor. Sicul. 15, 30. ταῖς ἡλικίαις ἤδη προβεβήκεισαν. Cf. Markland. Coni. Lyſ. p. 590. c. πόῤῥω, Ier. 4, 4. οὕτω πόῤῥω προεληλύθασι Φυλακῆς, *adeo proſpexerunt cuſtodiae, tantum cauerunt.* ¶ 5) *prodire.* A. 2, 3, 2. αὐτὸς προῆλθε e caſtris ad colloquium cum legatis. E. 3, 2, 14. προῆλθε e caſtris πρὸς τοὺς ἀγγέλους ad colloquium. K. 9, 2. venatorem domo προελθόντα εἰς τὰς ὀργάδας. ¶ 6) *proficiſci.* Π. 2, 4, 12. ὁπότε σὺ προεληλυθοίης σὺν δυνάμει. Margg. προεληλυθὼς εἴης. Poſſit etiam verti *pragreſſus ſueris.* c acc. Π. 2, 4, 13. προεληλυθότος (all. προσελήλ.) τοῦ Κυαξάρους τὴν πρὸς τὰ Φρούρια ὁδόν. Antea dicebatur ἐλθεῖν. A. 7, 3, 3. τριάκοντα σταδίους προεληλύθεσαν. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. περιέρχεσθαι, et προσέρχεσθαι. v. ibi.

προετικὸς, *proſuſus.* Απ. 3, 1, 6. de imperatore, *qui pecuniam in tempore negligit.* Oppon. ἅρπαξ.

προέχειν, ¶ 1) *praetendere.* Π. 2, 3, 5. p. 118. τῷ χεῖρε προέχων. ¶ 2) *praetexere, prae ſe ferre.* Ipp. 5, 10. πολλοὺς προέχοντας (Zeun. προέχοντας), ὀλίγους φαίνεσθαι ἔχειν, *multos habere prae ſe ferentes.* v. Zeun. ¶ 3) *prominere.* Aθ. 2, 13. ἀκτὴ προέχουσα, *litus porrectum.* Sic Π. 4, 3, 16. ἀγαπῴην θεῖν ὁρμηθεὶς — μόνον τῇ κεφαλῇ προχὼν, *ſi ſolo capite eum anteuertam.* ¶ 4) *praeceſſiſſe, diſtare.* A. 7, 3, 1. οὗτοι προεῖχον ὡς δέκα σταδία. All. ἀπεῖχον. E. 5, 1, 24. μὴ ἐμβαλεῖν ταῖς ὑσάταις, ἐδίωκε τὰς προεχούσας. ¶ 5) *praeſtare, excellere.* Λ. 1, 2. προέχουσαν εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἀπέδειξεν. E. 2, 4,

29. γνώμῃ προέχειν, *prudentia praestare alios.* K. 1, 12. οὐ προέχειν, ἀλλ' ἐρίζειν. c. εἰς, Ιπρ. 8, 25. εἰ λαθεῖν δύναιτο — πολὺ ἂν προέχοιεν εἰς τὸ — τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτειν. Ita Leuncl. emendauit, pro προσέχοιεν. Camerar. *praestiterint.* Gail recepit προέχοιεν, non monito lectore. c. gen. perf. Π. 2, 1, 6. p. 93. ἐν τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. E. 7, 1, 2. p. 437. ἐμπειρίᾳ πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά. c. acc. perf. A. 3, 2, 11. ἐνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς.

προηγεῖσθαι, ¶ 1) *praecedere.* Π. 4, 2, 13. προηγοῦντο μὲν οἱ Ὑρκάνιοι, αὐτὸς δὲ μέσον ἔχων — ἐπορεύετο. 8, 3, 8. προῄει τοῦ Κύρου ἅρμα, προηγοῦντο μὲν οἱ δορυφόροι. Λ. 13, 2. πυρφόρος — προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια. c. gen. Ιπρ. 4, 5. τῶν προόδων ἄλλους προόδους προηγεῖσθαι. c. acc. viae, A. 6, 5, 6. προηγεῖσθε τὴν πρὸς τοὺς ἐναντίους. De vestigiis, A. 7, 3, 23. ἴχνη προηγούμενα, *vestigia hominum praecedentium.* Cod. Eton. πρόσω ἡγούμενα. Oppon. ἐναντία. ¶ 2) *verba praeire, reliquorum nomine verba facere.* E. 1, 1, 18. ξυγκαλέσαντες — Ἑρμοκράτους προηγουμένου ἀπωλοφύροντο. Cod. Marcianus et Margg. προηγοῦντος. ¶ 3) *ducem esse.* v. Poll. 3, 95. c. dat. Π. 2, 1, 1. αὐτοῖς ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, *viam monstrabat.* ¶ 4) *praeesse.* Π. 8, 7, 3. p. 543. maioris natu esse debet τὸ πρόβουλεύειν καὶ προηγεῖσθαι. Leuncl. *ducis officio fungi.* ¶ 5) *in primo agmine esse.* v. σῶμα nr. 3. ¶ 6) *praeferri.* Λ. 13, 3. τὸ πῦρ ἀπὸ τούτων τῶν ἱερῶν, προηγεῖται.

προήκειν, ¶ 1) *productum esse.* Hesych: προήκει· ἐξέχει, προβαίνει. K. 10, 7. τῆς ἄρκυος μακρὸν προήκοντα κόλπον, *weit vorgehend.* Sed Leuncl. praefert προήκοντας, quod Wolf. recepit, et vertit *producentes.* ¶ 2) *antecellere.* E. 7, 1, 12. χρήμασι προήκων.

προθέειν, *praecurrere.* A. 5, 8, 5. λιπόντες τὰς τάξεις προθέοντες ἁρπάζειν ἤθελον. E. 7, 4, 22. c. acc. K. 3, 7. τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα προθέουσαι. v. Poll. 5, 63.

Πρόθοος, *Prothous*, Lacedaemonius. E. 6, 4, 2. eius de pace consilium.

προ-

προθυμεῖσθαι, ¶ 1) *studere, velle.* Π. 8, 7, 3. p. 549. οὐδεὶς — πιστεῦσαι δύναιτο ὑμῖν, οὐδ' εἰ πάνυ προθυμοῖτο. c. inf. Π. 1, 5, 7. p. 53. γεωργὸς ἀγαθὸς προθυμηθεὶς γενέσθαι. p. 57. οἱ λέγειν προθυμούμενοι δεινοὶ γενέσθαι. 1, 6, 8. Φιλοπονεῖν προθυμούμενον. §. 19. p. 72. 5, 3, 18. τοῦ αἰσχρόν τι ποιεῖν μᾶλλον προθυμεῖσθαι ἀπέχεσθαι. A. 2, 4, 3. προθυμεῖται ἡμᾶς ἀπολέσαι. 4, 1, 16. ζῶντας προὐθυμήθημεν λαβεῖν. 7, 2, 1. προὐθυμεῖτο εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι. 7, 7, 27. Απ. 2, 3, 13. Sic c. articulo, A. 1, 9, 14. τῷ προθυμεῖσθαι χαρίζεσθαι, *ſtudio gratificandi.* c. ὡς, Αγ. 2, 1. οὐ γὰρ ὡς ὑσερήσειε τῆς πατρίδος ἐπροθυμεῖτο. Poſſit fortaſſis accipi pro ὡς γὰρ οὐχ ὑς. τ. π. ἐπροθυμεῖτο, et verti *feſtinabat.* ¶ 2) *cupere, expetere.* c. acc. E. 6, 4, 24. ταῦτα προθυμοῦμαι, σῶσαι ὑμᾶς βουλόμενος. Απολ. 9. ¶ 3) *poſtulare.* A. 3, 1, 7. προθυμουμένου τοῦ Προξένου, vt ſecum maneret. ¶ 4) *alacrem eſſe.* Π. 2, 3, 2. εἰ μὴ αὐτός τις προθυμηθήσεται. ¶ 5) *laetum et bono animo eſſe.* Π. 6, 2, 6. ἀθυμούντων βλάβη — προθυμουμένων ὠφέλεια. ¶ 6) *ad omnia paratum eſſe.* A. 6, 2, 15. Κλεάνορος ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι εἴη. ¶ 7) *promto ad iuuandum animo eſſe.* Απ. 2, 6, 27. οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι. ¶ 8) *cauere.* A. 3, 4, 8. οὐδὲ γὰρ, εἰ πάνυ προὐθυμεῖτο (ſcil. τις) ῥᾴδιον ἦν.

προθυμία, ¶ 1) *promtus animus, ſtudium imperata facile faciendi.* Π. 1, 6, 12. p. 64. στρατιᾷ προθυμίαν ἐμβαλεῖν. §. 16. 3, 3, 26. ἦν μεσὸν τὸ στράτευμα τῷ Κύρῳ προθυμίας. §. 27. A. 1, 9, 10. εἴ τις αὐτῷ προσάξαντι καλῶς ὑπηρετήσειεν, οὐδὲν ἀχάριτον εἴασε τὴν προθυμίαν. E. 1, 1, 19. ¶ 2) *ſtudium, ardor.* E. 1, 1, 21. ἐπόθησαν τήν τε ἐπιμέλειαν, καὶ προθυμίαν. 2, 2, 14. τὰ τείχη κατέσκαπτον — πολλῇ προθυμίᾳ. 5, 4, 34. ἐβοήθουν πάσῃ προθυμίᾳ. 7, 2, 21. θείᾳ τινὶ προθυμίᾳ ἐξέδραμον. K. 2, 2. ¶ 3) *opera, contentio.* Π. 3, 2, 2. ἀνθρωπίνῃ προθυμίᾳ — οὐδὲν οὕτω μέγα σύμμαχον ὡς τάχος. ¶ 4) *animus, fortitudo.* Π. 1, 6, 12. p. 65. διαφέρει προθυμίαι ἀθυμίας. 2, 3, 5. p. 119.

μάχη ἐν ᾗ προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐσίν. E. 3, 5, 13. ¶ 5) *beneuolentia, ſtudium, cura.* c. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 430. πᾶσαν προθυμίαν εἰς αὐτοὺς παρέχεσθαι, np. ad auxilium iis ferendum. c. περὶ, A. 7, 6, 9. πλείστην προθυμίαν — περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος. 7, 7, 25. πότερον — κακόνοιάν τινα πρός σε — ἢ προθυμίαν πολλὴν περί σε. §. 26. vocatur εὔνοια. E. 7, 2, 3. Cf. συνέχειν nr. 4.

πρόθυμος, ¶ 1) *alacer.* Π. 2, 4, 17. p. 138. τῶν δυνατωτάτων καὶ προθύμων ὑπομένοντάς τινας παρακελεύεσθαι, *die gut marchiren.* E. 1, 5, 4. ¶ 2) *gnauus, impiger.* A. 3, 2, 9. προσήκει καὶ ἀμείνονας καὶ προθυμοτέρους εἶναι. E. 1, 1, 18. O. 21, 10. βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργατῶν, τιμῆσαι τὸν πρόθυμον. ¶ 3) *promtus, paratus.* c. εἰς, Π. 1, 4, 22. προθυμότεροι εἰς τὸ διώκειν. Ag. 2, 20. προθύμων ὄντων τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν συμμαχίαν. E. 1, 6, 7. 3, 5, 2. c. ἐπὶ, E. 1, 1, 24. οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Θρασύλῳ προθυμότεροι ἦσαν ἐφ' ἃ ἦκε, *paratiores ad ea concedenda, quorum cauſa venerat.* c. πρὸς, E. 1, 5, 2. προθυμοτάτου πρὸς τὸν πόλεμον. ¶ 4) *libens.* A. 1, 3, 19. Φίλοι αὐτῷ καὶ πρόθυμοι ἑτοίμεθα. ¶ 5) *propenſo ad auxilium ferendum animo, ſtudioſus.* c. dat. E. 2, 3, 18. p. 97. οἱ πρόθυμοι τῇ πόλει γεγενημένοι. c. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 429. τίς ἂν ἔτι πρόθυμος εἰς αὐτοὺς γένοιτο. ¶ 6) *officioſus.* Π. 4, 2, 19. p. 222. τοὺς συμμάχους προθύμους ποιεῖσθαι. Ag. 6, 4. μάλιστα πειθόμενος ἑτέροις πρόθυμος ὤν. Hic videri poſſit πειθόμενος poſitum eſſe pro πείθεσθαι, quod tamen ob inſolentiam ferri vix poteſt. Alii aliter locum tentant. Zeun edidit μ. πειθόμενος, ἑταίροις δὲ προθ. ὤν, *ſodalium ſtudioſus.*

προθύμως, ¶ 1) *promte, alacriter.* Π. 1, 3, 6. προθύμως με ἱππεύειν διδάσκεις. 1, 6, 16. προθύμως ὑπακουούσας. §. 18. προθύμως τοὺς ἐπιτάξοντας ὅ τι χρὴ ποιεῖν, καλοῦσι — προθύμως τοῖς κυβερνήταις οἱ συμπλέοντες πείθονται. 2, 1, 11. προθυμότατα ἀσκοῦσαι τὰ προειρημένα. 4, 2, 6. Φαιδρῶς καὶ προθύμως ἐξωρμῶντο. 4, 3, 1. προθύμως ἀλεξεῖν. 8, 7, 3. p. 546. μήτε ἧττον ὑπακουέτω, μήτε προθυμότερον

Digitized by Google

τερον παρέσω. A. 1, 4, 9. ἥδιον καὶ προθυμότερον συνεπορεύοντο. 7, 7, 19. προθυμότερον συστρατεύεσθαι. Vbi fere eſt pro προθύμως. Αγ. 2, 8. προθυμότατα μάχεσθαι, np. quia bene ſperabant. E. 4, 8, 8. 7, 5, 20. Απ. 2, 8, 6. 4, 7, 1. O. 13, 6. προθύμως ὑπηρετῶσιν. (14, 3. ἐξ ἑτοίμου ὑπακούοντας.) Ιπρ. 8, 21. Φρονίμως καὶ πιστῶς καὶ προθύμως καὶ εὐψύχως παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. ¶ 2) *impigre, ſtrenue.* Απ. 3, 4, 11. προθύμως τὰ πρὸς τὸ νικᾶν συμφέροντα παρασκευάσεται, ἐπιμελῶς τὰ πρὸς τὸ ἡττᾶσθαι Φέροντα σκέψεται καὶ Φυλάξεται. ¶ 3) *ſtudioſe.* Π. 1, 4, 7. τῶν ἑπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο. §. 8. ταῦτα πάντα ἐμάνθανε προθύμως. 1, 5, 7. p. 52. καλὰ προθύμως ἐκπονοῦντας. 8, 3, 19. Αγ. 1, 24. O. 2, 14. προθύμως — ἀποφεύγειν μοι πειρᾷ μηδέν με συναφελῆται. ¶ 4) *cupide.* E. 2, 4, 26. ἐς τὴν Λακεδαίμονα προθύμως ἔπεμπον. 3, 4, 15. 4, 8, 2. ¶ 5) *libenter.* A. 4, 2, 2. εἰς τοὺς Δρίλας προθύμως ἦγον duces itineris, quia lui erant hoſtes. Πο. 3, 7. E. 4, 1, 1. προθύμως ἐπορεύετο, πάλαι τούτου ἐπιθυμῶν. O. 2, 14. προθύμως ἐξηγήσομαί σε. Σ. 4, 50. Cf. ἀκόντως. ¶ 6) *cum voluptate.* O. 3, 7. προθύμως συνθεᾶσθαι ludos. ¶ 7) *fortiter, ſine timore.* Π. 3, 1, 8. προθύμως ἐκέλευε λέγειν ὅ τι γινώσκοι. 4, 1, 11. τὰ ἄλλα προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις, quae Cyaxares dixerat. 7, 5, 18. De militibus, A. 1, 10, 7. ἐπῆσαν ἔτι προθυμότερον. 7, 7, 20. ¶ 8) *ſine pudore.* Π. 4, 1, 11. καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις. ¶ 9) *fidenter.* Π. 3, 2, 11. συνετείχιζον ἀμφότεροι προθύμως ὡς κοινὸν φρούριον, *ſine ſuſpicione inimicitiae.* Σ. 1, 13. ἦκω προθύμως, νομίσας γελοιότερον εἶναι ἄκλητον ἐλθεῖν.

πρόθυρον, *veſtibulum.* Vitruuius 6, 10. „πρόθυρα Graece dicuntur, quae ſunt ante ianuam veſtibula.“ Cf. Poll. 1, 77. Π. 7, 5, 9. εὔφλεκτα πρόθυρα.

προϊδεῖν, ¶ 1) *e longinquo videre.* A. 1, 8, 14. τὰ ἅρματα ἐφέρετο — οἱ δὲ ἐπεὶ προΐδοιεν, ἵσταντο K. 10, 23. ¶ 2) *proſpicere, ſpeculari.* E. 3, 4, 13. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον ἐπὶ λόφον τινά, ὡς προΐδοιεν τί τοὔμπροσθεν εἴη. ¶ 3) *praeuidere.* Π. 1, 4, 6. εἰ μὴ

μὴ προΐδοι, εἰ καιρὸς εἴη. ¶ 4) *ante intelligere.* Π. 2, 4, 16. τοῦτο προϊδὼν ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν.

προϊδέσθαι, *e longinquo conspicere.* Α. 6, 1, 4. ἐπεὶ προΐδηται latronem aduenientem, ἁπαντᾷ, ἁρπάσας τὰ ὅπλα.

προϊέναι, ¶ 1) *progredi.* Π. 1, 6, 2. προϊόντι τῷ Κύρῳ. 6, 2, 5. προϊέναι αὐτοὺς μέλλειν εἰς Θύβαῤῥα. Α. 2, 1, 5. μικρὸν προϊόντες. 4, 5, 4. οἱ ὀψὲ προϊόντες (all. προσιόντες) ξύλα οὐκ εἶχον. Ε. 3, 4, 13. προϊόντος αὐτοῦ cum exercitu. 4, 2, 6. 8. 6, 5, 30. προϊὸν τὸ στράτευμα ἐνένετο κατ' Ἀμύκλας. Margg. προσιόν. 7, 1, 10. πᾶν τὸ στράτευμα ἠνάγκαζον καὶ προϊέναι καὶ ἀναχωρεῖν. 7, 2, 19. προήεσαν μετὰ Χάρητος. Κ. 6, 15. αἱ δὲ ὑπὸ χαρᾶς προϊᾶσιν. Vbi scribendum potius est προΐασιν. 8, 4. De formula προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, v. πρόσθεν nr. 2. c. gen. Ε. 4, 6, 5. οὐ προήει πλέον τῆς ἡμέρας ἢ δεκα ἢ δώδεκα σταδίων. c. dat. pers. Π. 6, 4, 4. καὶ τῷ μὲν προήει ἤδη τὸ ἅρμα. Vbi poterat esse τοῦ. Saepe sic est datiuus apud poetas. v. Zeun. ad Π. 1, 6, 8. (p. 103.) 3, 3, 26. (59. p. 320.) 4, 5, 2. (p. 385.) etc. c. acc. Π. 7. 5, 3. ὀλίγα βήματα προϊόντες. Κ. 4, 3. κύκλους πολλοὺς πρὸς τὰς πλευρὰς προΐτωσαν. c. πρὸς, Α. 3, 2, 13. προϊοῦσι πρὸς τὰς πηγάς. Metaphorice c. εἰς, Απ. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι. Cf. καιρὸς nr. 6. ¶ 2) *progredi ante alios, priori loco constitutos.* Π. 2, 2, 2. saepe sic est, et explicatur per προέρχεσθαι. Semel ibi, np. p. 103. in verbis: προϊέναι ἐκέλευσα, perperam alii habent προσιέναι. 5, 2, 11. προϊὼν ἐπεσκοπεῖτο. Male margg. προσιών. Α. 4, 4, 12. προϊόντες οἱ πελτασταί. ¶ 3) *praegredi, prius proficisci.* Π. 1, 5, 7. extr. πρόειμι δή. Brodaeus *praeibo.* Habet enim vim futuri. 6, 3, 3. οἱ προϊόντες σκοποί. Ε. 5, 4, 49. προήεσαν (all. προσήεσαν) αὐτῷ οἱ πελτασταὶ, ὡς προκαταληψόμενοι. c. gen. Ε. 7, 2, 22. προήεσαν αὐτοῦ οἱ ἱππεῖς. Nisi malis genitiuum referre ad ἱππεῖς. ¶ 4) *prodire, procedere.* Α. 12, 3. εἴ τις προΐοι νύκτωρ e castris ἔξω τῆς φάλαγγος. Απ. 2, 1, 22. φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προϊέναι. Reisk. per.

perperam volebat προσιέναι. Nam datiuus pertinet ad φανῆναι. ¶ 5) *procedere.* De tempore, Π. 1, 5, 2. προϊόντος τοῦ χρόνου, *procedente l. interiecto tempore, progreſſu temporis.* E. 4, 8. 35. 5, 3. 3. 5, 8, 18. O. 1, 20. Iπ. 1, 6. 16. Sic Π. 8, 7, 3. p. 542. σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι. K. 5, 2. ὁ ἥλιος — ἡ προϊοῦσα ἡμέρα, *ad meridiem vergens.* Π. 8, 4, 7. προϊόντος τοῦ συμποσίου, *cum compotatio produceretur.* O. 7, 42. προϊούσης τῆς ἡλικίας. Cf. νὺξ et παριέναι nr. 6. ¶ 6) *ſuccedere, procedere.* Πο. 6, 3. σὺν θεῷ πραττομένων εἰκὸς καὶ τὰς πράξεις προϊέναι ἐπὶ τὸ λῷον καὶ ἄμεινον τῇ πόλει. ¶ 7) *aggredi, incipere.* c. εἰς, Iπ. 10, 13. οὕτω μάλιστα θαῤῥῶν πρόεισιν equus εἰς τὴν ταχεῖαν ἱππασίαν. ¶ 8) *fugere.* Π. 3, 1, 2. σὺν γυναιξὶ προϊόντες (all. male προσιόντες), *ex aedibus fugientes.* A. 1, 4, 17. πλοίοις, ἃ Ἀβροκόμας προϊὼν κατέκαυσεν. ¶ 9) *irruere.* K. 10, 8. προϊέναι in aprum. §. 16. ¶ 10) *amittere, iaculari.* (Deſcendit enim in hoc et ſequentibus ab ἵημι, vt in praecedentibus ab εἶμι.) K. 9, 4. ἀκόντια προϊέναι ἐπὶ τὸν νεβρόν. Alias dicitur ἀφιέναι. ¶ 11) *immittere.* Π. 7, 1, 11. πρόεστε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. §. 14. προεὶς τὰς καμήλους. ¶ 12) *permittere, poteſtatem dare.* A. 7, 2, 8. εἰ προεῖεν αὐτὸν (all. αὐτῷ) πειρᾶσθαι πρὸς Σεύθην ἄγειν. ¶ 13) *proiicere, tradere.* Π. 7, 5, 26. p. 455. ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτούς, *in praeſentes voluptates proruere.* Sed Zeun. negat προϊέναι vnquam ſic dici, atque adeo αὐτούς delendum putat, vt προϊέναι etiam h. l. deriuetur ab εἶμι. Cf. αὐτός nr. 8. ¶ 14) In var. lect. permutatur c. παριέναι. v. ibi nr. 6. it. ſaepe c. προσιέναι. v. paſſim ſupra et προσιέναι. it. c. ἰέναι. v. πρόσθεν nr. 2.

προΐεσθαι, ¶ 1) *prodere, deſerere, periculo obiicere.* Heſych: προέσθαι· προδοῦναι. A. 1, 9, 6. οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι — ἔλεγεν ὅτι οὐκ ἂν προεῖτο. c. inf. E. 2, 3, 18. p. 95. προέμενοι αὐτοὺς (naufragos) ἀπολέσθαι. Ad infinitiuum intelligi poteſt ὥσε. ¶ 2) *in poteſtatem tradere, arbitrio permittere.* Π. 5, 2, 5. διὰ μηδένα αὐτοῖς ἤθε-

ἠθεληκέναι προεσθαι μήτε χρήματα, μήτε τυραννίδα. A. 1, 9, 7. ἐνὶ ἀνδρὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προεσθαι. 5, 8, 6. προϊέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις, *perdendum se exponentem.* ¶ 3) *non curare, negligere.* Π. 4, 3, 19. p. 224. ταῦτα προεμένους ἐκεῖνα κτήσασθαι. K. 12, 11. οὐδ' ἂν τὰ ἴδια πρόοιντο. ¶ 4) *agere, propellere.* K. 6, 10. τὸν λαγὼ εἰς τὰς ἄρκυς εἰς τὸ πρόσθεν προϊέσθω, Leuncl. *currere sinat.* ¶ 5) *large dare, effundere.* A. 7, 7, 27. τοὺς σοὶ προεμένους εὐεργεσίαν. ¶ 6) *vendere, vendita tradere.* Αγ. 1, 18. τοὺς λαφυροπώλας ἐκέλευε γραφομένους ὁπόσου τι πρίαιντο προΐεσθαι τὰ χρήματα. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. προσίεσθαι. v. ibi nr. 9.

προΐκα, *gratis*, Phauorin: προΐκα· δωρεὰν, ἄνευ μισθοῦ. Απ. 1, 2, 60. μικρὰ μέρη παρ' ἐκείνου προΐκα λαβόντες — ἐπώλουν. 1, 5, 2. ἀγορασὴν τοιοῦτον ἐθελήσαιμεν ἂν προΐκα λαβεῖν. 1, 6, 11. ἀργυρίου ἄξιον οὐδενὶ ἂν προΐκα δοίης. Απολ. 26. πορΐκα διδάσκων. Improprie Αγ. 4, 4. οἱ προΐκα εὖ πεπονθότες, *qui non ante beneficiis prouocarunt.*

Προικόννησος, *Proconnesus*, insula in Propontide prope Cyzicum. A Leunclauio scribitur Προικόνησος, ab aliis multis Προκόννησος. v. Wesseling. ad Diodor. Sicul. 13, 49. Cf. Etymol. M. E. 1, 1, 8. ἦκον εἰς Προικόννησον, np. classis Athenienſium. §. 12. οἱ Ἀθηναῖοι — ἐς Προικόννησον. § 13. Ἀλκιβιάδης — ἀπέπλευσεν ἐς Προικόννησον. 1, 3, 1. οἱ Ἀθηναῖοι ἔπλευσαν ἐς Προικόννησον. 4, 8, 36. τὸν Ἰφικράτην ἀναπεπλευκέναι τὴν ἐπὶ Προικόννησον. 5, 1, 23. ἐδίωκον αὐτὸν τὴν ἐπὶ Προικοννήσου.

προϊστάναι in praeteritis habet vim medii, atque adeo verti potest ¶ 1) *stare, adesse.* c. dat. K. 6, 21. ἐὰν προσῶσι τοῖς ἴχνεσι. c. πρὸς, O. 10, 10. πρὸς τὸν ἰσὸν προσᾶσαν. Leuncl. *ante telam adstando.* Zeun. in indice explicat, *telae praeesse.* Sed ipse Columella de R. R. 12, 3. *ad telam accedere.* ¶ 2) *accedere.* K. 6, 20. ἐὰν πύθηται — προσάντα ἐγκελεύσιν. ¶ 3) *praeesse*, c. gen. A. 1, 2, 1. ὡς αὐτῷ προεστήκαι τοῦ ἐν ταῖς πόλεσι ξενικοῦ. E. 3, 2, 22. Elei dicuntur προεστάναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ, *tenere tem-*

templum et ſacris adminiſtrandis praeeſſe, moderari ſacra Olympica et ludos ſolemnes. (v. Valckenar. ad Herodot. 7, 111.) 7, 4, 28. σὺν τοῖς Πισάταις τοῖς πρώτοις Φάσκουσι προσῆναι τοῦ ἱεροῦ. §. 35. Απ. 3, 4, 3. χοροῦ τε καὶ στρατεύματος προεσάναι. 4, 2, 36. πόλεως δημοκρατουμένης προεσάναι. A. 7, 2, 1. παντὸς προεσάναι τοῦ στρατεύματος. De auctore ſeditionis, A. 6, 2, 6. συνίσαντο — προεστήκει δὲ μάλιστα αὐτῶν. Inf. c. artic. Απ. 4, 2, 2. τὸ προεσάναι πόλεως, πάντων ἔργων μέγιστον, *ſcientia* ſ. *peritia regendi ciuitatem.* Participia, E. 6, 4, 7. τῶν προεστηκότων, *ſummorum magiſtratuum*, quales ſunt Boeotarchi. c. gen. E. 1, 7, 1. Ἀρχέδημος ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις. 6, 4, 6. τῶν Θηβαίων οἱ προεσῶτες. Απ. 2, 1, 8. τῆς πόλεως προεσῶτα. c. ἐν, E. 3, 5, 1. τοῖς προεστηκόσι ἐν ταῖς πόλεσι. §. 3. οἱ ἐν ταῖς Θήβαις προεσῶτες. Πο. 1, 1. τῶν Ἀθήνησι προεστηκότων. De ducibus ſ. praefectis belli, Π. 4, 2, 10. οἱ τῶν Μήδων προεστηκότες. E. 3, 2, 5. Ιπρ. 6, 4. ¶ 4) *imperium Graeciae habere.* E. 3, 5, 8. p. 182. οἱ Λακεδαιμόνιοι προέστησαν. c. gen. A. 6, 6, 9. τῆς Ἑλλάδος Λακεδαιμόνιοι προεστήκασι. E. 3, 5, 8. p. 183. Particip. A. 7, 1, 20. τοῖς Ἑλλήνων προεστηκόσι Lacedaemoniis. ¶ 5) *curare.* Απ. 3, 2, 2. εἰ μόνον τοῦ ἑαυτοῦ βίου καλῶς προεστήκοι. Mox eſt εὐδαιμονίας αἴτιος εἴη et ἑαυτοῦ καλῶς ἐπιμελῆται.

προΐστασθαι, ¶ 1) *ante aliquem ſtare*, v. c. ante tribunal. v. προσίσασθαι, quod e marg. Steph. recepit Welf. ¶ 2) *ante ſe* ſ. *in fronte collocare.* E. 4, 1, 9. προσησάμενος τὰ ὅπλα — αὐτὸς δὲ ὄπισθεν γενόμενος. ¶ 3) *praeeſſe.* Απ. 4, 2, 28. ὑπὲρ αὐτῶν βουλεύεσθαι, καὶ προΐσασθαι ἑαυτῶν.

προΐσχειν, *praetexere.* Ιπρ. 5, 10. παῖδες ὅταν παίζωσι — δύνανται ἀπατᾶν προΐσχοντες, *falſa praetexentes.* v. Zeun.

πρόκαθῆσθαι, *protegere.* c. gen. E. 5, 2, 4. τοῖς ἡμίσεσι τῶν στρατιωτῶν προκαθημένοις σὺν τοῖς ὅπλοις τῶν ταφρευόντων, *eos qui foſſam ducebant protegentibus.* Ita rectius edidiſſe videtur Steph. quam Leuncl. et Welf.

Welf. aliique προσκαθημένοις.

προκαθίστασθαι, *ante caſtra ſua collocare.* Ier. 6, 9. φύλακας προκαθισάμενοι.

*προκαίειν, *ante accendere.* A. 7, 2, 10. τὰ πυρὰ προκεκαυμένα τῷ Σεύθῃ (i. e. ὑπὸ τοῦ Σεύθου) πρὸς (all. πρὸ) τῶν νυκτοφυλάκων.

προκαλεῖσθαι, ¶ 1) *prouocare.* c. acc. Π. 1, 4, 4. ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας. Ante ταῦτα intelligi poteſt εἰς, quam praepolitionem excidiſſe putabat Stephanus. c. εἰς, Απ. 2, 3, 17. προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, np. beneficiis afficiendi. ¶ 2) *ad paciſcendum inuitare, conditiones pacis ferre.* E. 2, 2, 9. ἐφ' οἷς προεκαλοῦντο εἰρήνην ποιεῖσθαι — προεκαλοῦντο δὲ τῶν τειχῶν καθελεῖν ἑκάτερον. ¶ 3) *in ius vocare, accuſare.* Suid: πρόκλητις· εἰώθεσαν ὁπότε δικάζοιντό τινες, ἐξαιτεῖν ἐνίοτε θεραπαίνας ἢ θεράποντας εἰς βάσανον ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο προκαλεῖσθαι. Item: προσκλήσεις, πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστήριον ἢ βουλήν, κλητῆρας ἔχων· πρόκλησις δὲ χωρὶς τοῦ σ, καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητὴν etc. vid. quos laudant Valeſ. et Gronov. ad Harpocrat. E. 1, 7, 8. τὸν Καλλίξενον προεκαλέσαντο, παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι. 7, 4, 11. δίκας τῶν φλιασίων προκαλουμένων. All. προσκαλουμένων, i. e. πρὸς δίκας καλουμένων. In vtroque loco Morus in indice, vbi de hoc verbo disputat, probante Schneidero ſcribi iubet προσκαλ. Απ. 2, 9, 5. αὐτῶν τινὰ προεκαλεῖτο (vulgo προεκαλέσατο) εἰς δίκην δημοσίαν, *criminis publici accuſabat.* Cf. προσκαλεῖσθαι.

προκαλύπτειν, *obtegere.* Π. 5, 4, 20. τὰ σκευοφόρα in itinere δεῖ προκεκαλύφθαι, καὶ μηδαμῇ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι, *armatis praetentis tegi.* A. 3, 4, 5. ἥλιος νεφέλην προκαλύψας ἠφάνισε. Alii intelligunt ἑαυτῷ et vertunt *obducta ſibi nube.* All. emendant ἥλιον νεφέλῃ προκαλύψασα, all. ἥλιος ὡς νεφέλη προκαλύψας ἠφάνισε, ſcil. ἑαυτόν. Sed Zeun. in ἠφάνισε intelligit πόλιν. Solis autem defectum etiam apud Perſas pro triſti omine habitum fuiſſe, oſtendit Briſſonius de regio Perſar. principatu 2, p. 168.

*προ-

*προκαταθέειν, *praecurrere, praeire.* A. 6, 3, 7. οἱ ἱππεῖς προκαταθέοντες in itinere ἐντυγχάνουσι πρεσβευταῖς.

*προκαταικαίειν, *praemissum incendere.* A. 1, 6, 2. τοὺς προκαταικαίοντας ἱππέας, *qui ante exercitum praemissi vastant agros.* Grammius obseruauit, hoc verbum reperiri etiam ap. Dion. Cass. 61, p. 688.

προκαταλαμβάνειν, *ante capere, occupare.* Π. 5, 3, 17. ὅταν προκαταλαβεῖν (Margg. καταλαβεῖν) τι βούληται. Etiam alias haec verba inter se confunduntur, v. καταλαμβάνειν nr. 1. A. 1, 3, 14. πέμψαι προκαταληψομένους τὰ ἄκρα. Cf. Poll. 1, 172. Paulo post est φθάσωσι καταλαβόντες. §. 16. 2, 5, 3. 3, 4, 24. ὥρα προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν — προκατείληπται ἡμῖν ὁ λόφος. 4, 1, 18. τὸ ἄκρον, ὃ εἰ μή τις προκαταλήψοιτο. 4, 2, 6. τοῖς προκαταλαβοῦσι τὸ χωρίον. §. 15. E. 5, 4, 36. 37. 47. 59. 7, 1, 29. O. 20, 9.

προκατασκευάζειν, *praeparare.* Π. 3, 1, 11. ταῦτα εἰρηκὰς ἔλαθες αὐτῷ προκατασκευάσας. Leuncl. *feciſti prius quam ſentirem.*

προκατέχειν, *ante occupatum tenere.* E. 5, 4, 59. οἱ Ἀθηναῖοι προκατέχοντες τὸ ἄκρον. Cf. Poll. 1, 172.

προκεῖσθαι, ¶ 1) *ſitum eſſe ante regionem.* A. 4, 4, 2. ἔστι — ἐν τῇ θαλάττῃ προκείμενον χωρίον, *in mare porrigitur.* Ath. 2, 13. παρὰ ἤπειρον — νῆσος προκειμένη, *ante oram ſita,* c. gen. An. 3, 5, 25. πρόκειται τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη μεγάλα. §. 27. ¶ 2) *propoſitum eſſe.* Σ. 2, 7. τὰ προκείμενα ἀποτελῶμεν, *quae nobis propoſuimus,* np. ſaltatricem ſinamus artem ſuam oſtendere. Simili fere modo προκεῖσθαι eſt in epiſt. Iudae v. 7. De oratione, E. 5, 4, 1. πολλά τις ἔχει καὶ ἄλλα λέγειν ὡς — νῦν γε μὴν λέξω τὰ προκείμενα, np. de Lacedaemoniis. Σ. 4, 20. οἱ προκείμενοι λόγοι, *propoſitae propoſitiones argumentis confirmandae.* De praemiis laborum; v. Raphel. ad Hebr. 6, 18. Π. 2, 3, 5. p. 118. τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα. 7, 1, 7. ἄθλα πρόκειται τοῖς νικῶσι — ἀγαθὰ ἔχειν, καλὰ ἀκούειν, ἐλευθέροις εἶναι. Aem. Portus in indice in v. δοτικὴ dicit eſſe pro ἐλευθέρους

θέρους εἶναι, vt in ἕξεσι. v. omnino ἄθλον.

προκηρύττειν, *per praeconem edicere* ſ. *indicare*. Λ. 11, 1. οἱ Ἔφοροι προκηρύττουσι τὰ ἔτη, εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι.

προκινδυνεύειν, ¶ 1) *ante alios periculis obuiam ire*. O. 21, 7. de militibus leuis armaturae: ὡς ἱππικώτατα καὶ πελτασικώτατα προκινδυνεύωσι. ¶ 2) *pro aliis pericula ſubire*. A. 7, 3, 15. πονεῖν ὑπὲρ σοῦ καὶ προκινδυνεύειν. Ιερ. 10, 6. μισθοφόρων· τούτους προπονεῖν καὶ προκινδυνεύειν καὶ προφυλάττειν. c. gen. Ιερ. 10, 8. milites προνοοῦσι καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πολιτῶν.

προκινεῖν, *promouere, incitare*. Ιπ. 9, 3. προκινεῖν αὐτὸν (equum) ὡς πρωτάτοις σημείοις. Sed Π. 1, 4, 23. εἶδον τοὺς Μήδους προκινηθέντας, *progredi coepiſſe*. et §. 21. προὐκίνησαν τὸ σίφος, *promouerunt, progredi iuſſerunt*.

Προκλῆς, *Procles*. ¶ 1) A. 2, 1, 3. inter Graecos erat Προκλῆς ὁ Τευθρανίας ἄρχων, γεγονὼς ἀπὸ Δαμαράτου τοῦ Λάκωνος. Hutch. ſuſpicabatur Πατροκλῆς. 2, 2, 1. 7, 8, 10. συνεβοήθει καὶ Προπλῆς ἐξ Ἐλισάρνης καὶ Τευθρανίας, ὁ ἀπὸ Δαμαράτου. E. 3, 1, 4. Τευθρανίαν καὶ Ἀλισαρνίαν, ὧν Εὐρυθένης τε καὶ Προκλῆς ἦρχον οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Λακεδαιμονίου. Diuerſi vero hi ſunt ab illo Euryſthene et Procle, e quibus reges Lacedaemoniorum genus ducebant. v. Hutch. ad A. 7, 8, 10. et Spanhem. ad Iulian. p. 129. ¶ 2) Hipponici filius. E. 5, 3, 13. Phliunte Ageſilai hoſpes. v. Πατροκλῆς, pro quo eſt in var. lect.

προκόμιον, *antia, iuba equi anterior*, inter vtramque aurem per frontem dependens. Heſych: προκομίων· προλειμμάτων. Ιπ. 5, 6. προκόμιον χρὴ βρέχειν. §. 8. δέδοται ἀγλαΐας ἕνεκα καὶ χαίτη καὶ προκόμιον. Ita Weſſ. et Zeun. ediderunt ex emendatione Brodaei et Leunclauii pro προκόμιοι. Eodem quo apud Xenophontem ſenſu legitur προκόμιον in Ariſtot. H. A. 9, 45. Cf. Poll. 1, 189. Sed proprie eſt *coma adſcititia*. v. Ariſtot. oecon. 2, 14. et quos praeter hunc laudat Grammius.

προκόπτειν, *proficere*. v. Kypk. obſ. in N. Teſt.

T. I. p. 221. E. 7, 1, 2. p. 437. κρατοῦντες — οὐδὲν προὔκοπτον εἰς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς. Ιπρ. 6, 5. πάντα ταῦτα προκόπτει (Cod. Lipſ. et edd. vett. recte inſerunt τι) εἰς τὸ μὴ καταφρονεῖσθαι, *conferunt.*

προκρίνειν, ¶ 1) *prae caeteris eligere.* A. 6, 1, 17. ἐμὲ προκριθῆναι ὑφ' ὑμῶν ἄρχοντα. E. 6, 5, 34. ὡς — ὑφ' ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνες προκριθείησαν. ¶ 2) *praeferre.* Απ. 3, 5, 19. οἱ δοκοῦσι καλοκἀγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, *praeſtare,* ſ. in quibus prae caeteris ineſſe debere iudicatur καλοκἀγαθία. ¶ 3) i. q. ſimplex κρίνειν. v. Morus ad Iſocr. panegyr. 1. p. 4. Π. 2, 3, 5. p. 118. πᾶσι τοῦτο προκέκριται κάλλιστον εἶναι. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 6, 18. exponit *prius iudicare.* Minus recte. Απολ. 15. ἐμὲ ἀνθρώπων πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν. §. 21. βέλτιστος εἶναι ὑπό τινων προκρίνομαι.

Πρόκρις, *Procris,* Erechthei filia, de qua vel ex Ouid. metamm. 7, 661. ſqq. res nota. Cf. Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 209. ſq. K. 13, 18. venationis ſtudioſa.

Προκρούστης, *Procruſtes,* latro. Heſych: δαμαστής· οὕτως ὁ Προσκρούστης ἐκαλεῖτο. Viri docti emendant Προκρούστης. v. ibi in addendis. Cf. Ouid. metamm. 7, 438. et Plutarch. in Theſeo c. 11. Απ. 2, 1, 14. Cf. K. 1, 10. vbi cum Scirone vocatur τῆς Ἑλλάδος ἐχθροὶ πάσης.

προλαμβάνειν, *occupare, praeuenire,* i. q. φθάνειν. K. 5, 19. lepores προλαμβάνοντες τὰς κύνας curſu. 6, 19. canes ἐὰν πολὺ προειληφυῖαι ὦσι venatorem inſequentem. 7, 7. ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ δρόμῳ ὥστε μὴ ἐφορᾶν. Improprie, Λ. 13, 3. ὅταν θύηται — ἄρχεται κνισῶν, προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν. Et participium, Π. 1, 2, 3. προλαβόντες οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται ὅπως μὴ etc. *anteuertendo cauent, curando ne peccent pueri.* v. Steph. ad h. l. et Raphel. ad Marc. 14, 8.

προλέγειν, *edicere, denunciare.* De minis, A. 7, 7, 2. προλέγομεν ὑμῖν — ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας. Sic eſt Galat. 5, 21.

προμαχεῖν, *in prima acie ante alios pugnare.* Π. 3, 3, 27. οἱ ἀπὸ τῶν ἁρμάτων

ἁρμάτων προμαχοῦντες — ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ ἅρματα, καὶ ἀνεχώρουν πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος.

πρόμαχος, *propugnator.* Ier. 11, 12. οὐ συμμάχους μόνον, ἀλλὰ καὶ προμάχους. Sed Ap. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. ἀὴρ vocatur πρόμαχος ζωῆς, *vitam ab interitu defendens ac tuens.*

προμαχών, *propugnaculum, proiectio turris.* Suid: προμαχῶνος καὶ προμαχεῶνος· τοῦ τείχους τῆς ἐπάλξεως. Gloss. Vett. προμαχεών, *propugnaculum.* Etiam Pollux 7, 120. habet προμαχεῶνας. A. 7, 8, 7. τύρσις προμαχῶνας ἔχουσα, *pinnas vnde pugnari poteſt.* In Heſychio ſcribitur προμαχόνες, et explicatur verbis: οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν πρόβολοι.

προμελετᾶν, *praemeditari.* Ath. 1, 20. κυβερνῆται — ἐλαύνειν — ἐν παντὶ τῷ βίῳ προμεμελετηκότες. Grammius affert etiam auctoritatem Ariſtoph. Eccleſ. 107. et Luc. 21, 14.

προμετωπίδιον, *frontale, frontis equorum tegumentum.* Pollux 1, 140. inter arma equorum enumerat. Cf. 2, 46. Π. 6, 4, 1. 7, 1, 1. A. 1, 8, 4. Ip. 12, 8.

Προμήθεια, Ath. 3, 4. *dies feſti* Athenis *in honorem Promethei.* v. λαμπὰς et Meurſ. Graecia feriata in v. Προμ.

Προμηθεύς, *Prometheus,* videtur Athenienſis fuiſſe. E. 2, 3, 18. p. 95. cum Critia in Theſſalia democratiam inſtituit.

προμνᾶσθαι, ¶ 1) *nuptias ambire pro aliis.* Ap. 2, 6, 36. μισεῖν τὴν προμνησαμένην, i. e. τὴν προμνηστρίδα. ¶ 2) *auctorem eſſe, ſuadendo efficere.* Suid: προμνῶμαι· προξενῶ, προμνηστεύομαι. A. 7, 3, 8. τοιαῦτα προυμνᾶτο ἑκάστῳ προσιών, *talia agebat cum ſingulis, ſuadendo vt dona darent Seuthae.*

προμνηστρίς, *pronuba, conciliatrix nuptiarum.* Ap. 2, 6, 36. τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 589. malit formam Atticam προμνηστρίας, probante Erneſtio. Poll. 3, 31. προμνήστριαι, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον. Heſych: προμνήστρια· προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας.

προνεύειν, *incumbere, anterius propendere.* O. 8, 8. remiges ἐν τάξει προνεύουσι (All. προσνεύουσι),

σι), *in remos incumbunt.* Ιπ. 8, 7. eques iubetur προνεύειν interdum. Vtroque loco oppon. ἀναπίπτειν.

προνοεῖν, 1) ¶ *praeuidere.* c. ὅτι, Π. 8, 1, 4. προνοῶν ὅτι ἀνάγκη ἔσοιτο. ¶ 2) *prouidere, curare.* c. acc. Π. 1, 4, 21. ἄλλο δ' οὐδὲν προνοῶν. 4, 1, 2. p. 202. τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖτε. Ιπρ. 7, 10. ἐκεῖνο καλῶς προνοοῦντα, *illi rei diligenter medentem.* ¶ 3) *parare se ad faciendum.* Π. 6, 3, 4. τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν iubentur milites. Cod. Guelf. προσνοεῖν, quod Zeun. exponit *attente exspectare.* ¶ 4) *aliorum causa curare, prospicere rebus aliorum.* Hesych: προνοεῖ· ἐπιμελεῖται. Π. 1, 6, 8. est principis. Απ. 2, 10, 3. προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι amici caula. Ιπρ. 6, 3. ἐπιμελούμενον καὶ προνοοῦντα καὶ ἀγρυπνοῦντα ἕνεκα τῶν ἀρχομένων. c. ὅπως, Ιπρ. 4, 1. δεῖ τὸν ἵππαρχον προνοεῖν, ὅπως ἀναπαύῃ. 6, 2. c. gen. Π. 8, 2, 1. τῷ προνοεῖν τῶν συνόντων καὶ προπονεῖν. 8, 7, 3. p. 546. ἑαυτοῦ κήδεται ὁ προνοῶν τοῦ ἀδελφοῦ. Ιερ. 10, 8. 11, 12. Σ. 8, 18. c. gen. et ὅπως, Π. 8, 1, 1. οἱ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων, ὅπως μήποτε αὐτοὺς τἀγαθὰ ἐπιλείψει. ¶ 5) *(bonum) consilium dare.* Π. 8, 4, 9. τοῦτο μὲν δὴ ὀρθῶς προνοεῖς. ¶ 6) *cauere.* O. 5, 18. τῆς γεωργικῆς τὰ πλεῖστά ἐσιν ἀνθρώπῳ προνοῆσαι, v. c. tempestates. c. μή, O. 9, 11. προνοεῖν μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν. ¶ 7) *cauere aliis.* Π. 1, 6, 19. p. 73. προνοεῖν ὡς μὴ σφάλλωνται. ¶ 8) *caute ac sobrie agere.* Π. 5, 2, 8. ἐπ' οὐδενὶ βρώματι ἐκπεπληγμένος — μὴ οὐχὶ προνοεῖν, ἅπερ ἂν καὶ μὴ ἐν σίτῳ ὤν. In sqq. est Φρόνιμοι καὶ μέτριοι εἶναι. 7, 4, 6. σὺ μὲν καλῶς ποιεῖς προνοῶν. Ιπρ. 4, 1. τοῦ μετρίου προνοῶν (all. ἐννοῶν) οὐκ ἂν ἁμαρτάνοις. v. ἐννοεῖν nr. 2.

προνοεῖσθαι, ¶ 1) *prospicere commodis.* c. gen. A. 7, 7, 20. εἰ δὲ καὶ τῆς χώρας προνοεῖσθαι ἤδη τι δεῖ. §. 22. c. ὑπέρ, Απ. 4, 3, 12. τὰ συμφέροντα προνοεῖσθαι nobis ὑπὲρ (Valckenar. malebat περὶ) τῶν μελλόντων. ¶ 2) *sibi cauere.* K. 5, 28. οἱ φόβοι τῶν κυνῶν — ἐξαιροῦνται τὸ προνοεῖσθαι.

προνοητέον, *prouidere oportet.* O. 7, 36. ἃ δ' ἂν

ἂν περιττεύειν δέῃ, προνοητέον καὶ φυλακτέον ὅπως μὴ — δαπανᾶται. Franc. Portus exponit προνοητικῶς φυλακτέον. Moſche vertit: *horum cura tibi eſt habenda.*

προνοητικὸς, ¶ 1) *prouidens.* Απ. 4, 3, 6. καὶ τοῦτο προνοητικὸν, *prouidentiae diuinae opus.* ¶ 2) *prouidus, cautus.* Απ. 1, 3, 9. τῶν προνοητικῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἀνοήτων καὶ ῥιψοκινδύνων.

προνοητικῶς, *prouidenter.* Απ. 1, 4, 6. οὕτω προνοητικῶς, *tanta cum prouidentia.*

πρόνοια, ¶ 1) *prouidentia.* Π. 1, 6, 19. p. 72. προορατικὴ ἀνθρωπίνη προνοίᾳ. E. 7, 5, 8. ὅσα προνοίας ἔργα — ἐστίν. Απ. 1, 4, 6. προνοίας diuinae ἔργον — βλεφάροις θυρῶσαι. ¶ 2) *cura.* Αγ. 8, 5. ἐπαινῶ κἀκεῖνο τῆς προνοίας αὐτοῦ, *curae reip.* O. 7, 38. τοιαύτας προνοίας, *curas ſuorum.* ¶ 3) *bonum conſilium.* A. 7, 7, 30. τὴν μὲν σὴν πρόνοιαν ἐπαινῶ.

προνομὴ, ¶ 1) *pabulatio, frumentatio.* Π. 6, 1, 14. ἐξῆγεν εἰς προνομὰς (all. προσνομὰς, all. πρὸς νομὰς) ὅπως — λαμβάνοι τὰ ἐπιτήδεια, ἅμα δ' ὅπως μᾶλλον ὑγιαίνοιεν. ¶ 2) *excurſio, praedatio.* A. 5, 1, 4. σὺν προνομαῖς λαμβάνειν τὰ ἐπιτηδεια. In ſqq. dicitur ἐπὶ λείαν ἐκπορεύσονταί τινες. Oppon. ἀμελῶς καὶ ἀφυλάκτως πορεύεσθαι ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. Murętus volebat προδρόμοις. Edd. vett. habent συμπρονομεῖν, Caſtal. συμπρονοεῖν. E. 4, 1, 8. σὺν προνομαῖς τὰ ἐπιτήδεια λαμβάνων. E. 1, 1, 24. ἐκ τῆς Δεκελείας προνομὴν ποιούμενος, πρὸς αὐτὰ τὰ τείχη ἦλθε. 2, 4, 16. προνομὰς ποιούμενοι, καὶ λαμβάνοντες ξύλα καὶ ὀπώραν, ἐκάθευδον.

προξενεῖν, ¶) 1) *hoſpitem publicum eſſe.* v. πρόξενος. E. 6, 4, 24. Iaſon ad Lacedaemonios dicit: διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, *quia ius hoſpitii publicum vobiscum habeo.* ¶ 2) *auctorem eſſe, praeſtare.* A. 6, 5, 9. ἴσε με — οὐδένα πω κίνδυνον προξενήσαντα ὑμῖν ἑθελούσιον ſuadendo. Απολ. 7. ἴσως — ὁ θεὸς προξενεῖ μοι — ἐν καιρῷ τῆς ἡλικίας καταλῦσαι τὸν βίον. v. omnino Thom. Mag.

προξενία, *publicum hoſpitii ius.* Thom. Mag. p. 743. προξενία, ἡ κοινὴ πρὸς πόλιν φιλία. E. 6, 3, 4. προξενίαν ὑμῶν — πατρῴαν.

πρόξενος, *hoſpes publicus*

eius totius ciuitatis vel populi. Poll. 3, 59. ὁ μὲν πρόξενος, ὅταν πόλεως δημοσίᾳ προξενῇ τις, ἐν ἄλλῃ πόλει ὤν, ὡς ὑποδοχῆς τε τῶν ἐκεῖθεν Φροντίζειν, καὶ προσόδου τῆς πρὸς τὸν δῆμον, καὶ ἕδρας ἐν τῷ θεάτρῳ. Hesych: πρόξενοι· οἱ προσάται, καὶ ξενίας ἐπιμελούμενοι, ἤγουν τοὺς ξένους ὑποδεχόμενοι. Suid: προξένους· — τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἥκοντας. Ammonius: πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους· ξένος δ', ὁ εἷς ἐνὸς, ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος· δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. v. Valckenar. ad h. l. p. 201. sq. et ad Herodot. 6, 57. it. Phauorin. in h. v. et Olear. ad Philostrat. vit. Apollon. 4. p. 171. De proxenis Lacedaemon. agit Cragius de rep. Laced. 2, 10. A. 5, 4, 1. Graeci πέμπουσιν — Τιμηγίθεον τὸν Τραπεζούντιον, πρόξενον ὄντα τῶν Μοσυνοίκων. 5, 6, 4. Hecatonymus Graecus erat πρόξενος Corylae, Paphlagonum regi. Haud dubie vt eius legatos exciperet atque adduceret. E. 1, 1, 25. Κλέαρχον Lacedaemonium Lacedaemone πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, quare et mittitur Byzantium, vt impetret aliquid. 4, 5, 6. Pharax Lacedaemonius, πρόξενος Boeotorum, Boeotos regi Agesilao commendat et προσάγει. 5, 4, 22. Lacedaemoniorum legati Athenis sunt παρὰ Καλλίᾳ προξένῳ (All. τῷ Προξένου), ibique comprehensi contra ius in vincula coniiciuntur. 6. 1, 4. Polydamas Pharsalius erat Lacedaemoniorum Pharsali πρόξενος. 7, 2, 16. τὸν Πελληνέα πρόξενον ἔλαβον. Alii malunt h. l. pro nomine proprio habere. Sed πρόξενοι etiam dicuntur, qui diuertunt apud πρόξενον proprie dictum, Σ. 8, 39. Socrates ad Calliam: πρόξενοι κατάγονται ἀεὶ παρά τοι οἱ κράτιστοι αὐτῶν, np. Lacedaemoniorum.

Πρόξενος, *Proxenus.* ¶ 1) Boeotius. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 25. A. 1, 1, 11. et 1, 2, 3. Cyri iunioris amicus, dux exercitus. 1, 5, 14. 15. vult Clearchum iratum mitigare, sed frustra. 1, 8, 3. est in acie contra regem. 1, 10. 3. deliberat cum Clearcho. 2, 1, 8. vocatur ὁ Θηβαῖος, et Phalino arma repetenti a Grae-

cis fortiter reſpondet. 2, 4, 8. 9. 3, 1, 4. hoſpes Xenophontis Xenophontem ad Cyrum pellicit. §. 7. 8. Xenophontem Cyro commendat. 2, 5, 2. cum aliis ducibus fraude ad regem perducitur. §. 10 — 13. apud regem interſicitur. 3, 1, 11. ſqq. Xenophontis ad milites oratio interfecto Proxeno. 2, 6, 9. 10. Gorgiae diſcipulus fuiſſe dicitur. Deſcribuntur eius mores et ingenium. 3, 1, 32. Proxeni loco Xenophon ſit στρατηγός. 5, 3, 6. Xenophon ſuum nomen et Proxeni inſcribit donario, quod Apollini Delphico conſecrauerat. ¶ 2) Syracuſanus. E. 1, 3, 9. frater Hermocratis exul Syracuſis mittitur a Graecis inter legatos ad regem. ¶ 3) Tegeates. E. 6, 5, 6. 7. diuiſis diſſenſione Tegeatis altera pars erat Callibii et Proxeni, altera Staſippi, a qua Proxenus in tumultu interficitur. Cf. §. 36.

πρόοδος, ¶ 1) *qui ante exercitum mittitur, explorator*, fere i. q. πρόδρομος. v. quos ibi laudauimus. Ιπρ. 4, 5. hipparchus iubetur τῶν προόδων ἄλλους προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι. ¶ 2) *progreſſus*. E. 3, 4, 15. θυομένῳ τῷ Ἀγησιλάῳ ἐπὶ προόδῳ. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πρόσοδος. v. ibi.

προοιμιάζεσθαι, *praefatione in loquendo vti*. Απ. 4, 2, 3. λέγειν ἀρχόμενος ὧδε προοιμιάσεται. §. 5.

προοίμιον, ¶ 1) *exordium*. Heſych: προοίμιον· πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγου. Απ. 4, 2, 3. προοίμιον· τῶν δημηγορικῶν (v. δημηγορικὸς) παρασκευάσαθαι. §. 6. Sic fere O. 15, 13. τὸ μὲν προοίμιον καλὸν, *quae primo expoſuiſti* de agricultura. ¶ 2 *ambages in loquendo*, quibus vtimur fallendi cauſa, quando aperte nolumus mentem aperire. v. Doruill. ad Charit. p. 443. Απ. 2, 1, 27. οὐκ ἐξαπατήσω σε προοιμίοις ἡδονῆς.

*προοίχεσθαι, *praecedere*. Π. 7, 4, 5. μετάγειν, ᾗπερ ὁ Ὑσάσπης προώχετο in expeditionem.

προορᾶν, ¶ 1) *praeuidere*. Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ — τι τῶν μελλόντων προορᾷ. Scil. ψυχὴ dicitur ὁρᾶν in ſomno. v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 10. Σ. 4, 5. μάντεις — προορᾶν τὸ ἐπιόν. c. περὶ, Π. 3,

Digitized by Go

Π. 3, 2, 7. ὀλίγα δυνάμενοι προορᾶν περὶ τοῦ μέλλοντος. ¶ 2) *prospicere, videre ante se* s. *prae se.* Π. 4, 3, 4. p. 223. τὸν ἵππον τοῖς ὀφθαλμοῖς προορῶντα δηλοῦν, *e longinquo prospicientem.* 5, 4, 20. ἐκ πολλοῦ προορῶντες αὐτούς, *ante nos videntes.* E. 4, 3, 15. μὴ προορᾷν τοὺς ἔμπροσθεν in tenebris. Απ. 1, 4, 11. ἡ ὀρθότης in homine προορᾷν πλεῖον ποιεῖ δύνασθαι. Λ. 12. 2. ἱππεῖς φυλάττουσιν ἀπὸ χωρίων, ὧν ἂν ἐκ πλείσου προορᾷεν. Ιπ. 10, 2. Ιπρ. 7, 6. Cf. Απ. 2, 4, 7.

προοραῶσθαι, ¶ 1) *e longinquo videre.* Π. 4, 3, 4. p. 223. ὁ ἱπποκένταυρος — δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο. Κ. 3, 6. ¶ 2) *prouidere, constituere.* Π. 8, 6, 1. ταῦτα προεωρᾶτο ἐννοῶν ὅπως — ἔχοι.

προορατὸν, *quod praeuideri potest.* Π. 1, 6, 19. p. 72. ὅτα μὴ προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ.

προορμᾶν et

προορμᾶσθαι, *vlterius progredi.* Π. 4, 3, 1. ἀμάξας προωρμημένας, quippe quae prius quam reliquae aufugerant. E. 5, 2, 19. προορμῆσαι αὐτὸν ἐκέλευε. Legitur etiam pro προσορμᾶν. v. ibi.

προοφείλειν, v. προσοφείλειν.

προπαρασκευάζειν, *praeparare.* Απ. 2, 2, 5. pater τοῖς ἑσομένοις παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον.

*προπαρέχειν, 1) *antea praebere.* Π. 5, 5, 8. προπαρεσχηκὼς ἐμαυτὸν σοι σύμμαχον, *antea cum praebui* s. *obtuli me tibi socium.* ¶ 2) *prius parare.* E. 5, 1, 15. προπαράσχετε μιᾶς ἡμέρας σῖτον, np. priusquam veniatis.

προπάσχειν, *ante affici, ante accipere.* Απ. 2, 2, 5. προπεπονθυῖα οὐδὲν ἀγαθόν.

προπέμπειν, ¶ 1) *praemittere.* Π. 2, 4, 13 ἀμάξας σίτου προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ Φρούρια ὁδόν. 4, 1, 1. σκοπους προπεμψας. 5, 3, 21. A. 2, 2, 7. σκοποὶ προπεμφθέντες. 3, 8, 4. προὔπεμψά σε. c. πρὶν, Π. 2, 4, 17. p. 136 εἰ προπέμποις πρὸ τοῦ στρατεύματος εὐζώνους ἄνδρας. Sequente εἰπεῖν, A. 1, 4, 3. προπέμψας ἑρμῆ ἐκεῖπεν. 7, 2, 11. προπέμπει τὸν ἑρμηνέα — εἰπεῖν κελεύει. Sic Π. 2, 4, 18. ἄγγελον προέπεμπε πρὸς

τὸν Ἀρμένιον, προειπὼν αὐτῷ λέγειν. ¶ 2) *comitari, deducere.* Π. 1, 4, 25. ἀπιόντα τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες, *prosequebantur honoris causa.* A. 6, 1, 14. 7, 2, 5. Ξενοφῶντα προπέμψαι τοῖς ἵπποις ἐπὶ τὸ στράτευμα. All. διαπεράσαι. Αγ. 2, 13. eos, qui in templum confugerant, προπέμψαι ἐπέταξε τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἱππεῖς, np. praesidii causa. E. 4, 1, 4. ποίαν νύμφην πώποτε τοσοῦτοι — προὔπεμψαν, ὅσοι τὴν σὴν γυναῖκα ἐς τὸν σὸν οἶκον προπέμψειαν ἄν; 4, 5, 12. ¶ 3) *comitem dare.* Απ. 3, 14, 6. ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν, *addere.* ¶ 4) *persequi, insequi.* E. 7, 2, 14. αὐτοὺς (hostes) — πρὸς τὸ ὄρθιον προπέμψαντες.

προπέμπεσθαι, ¶ 1) *comitari.* A. 7, 2, 8. Xenophon suos προπέμπεται, αὐτὸς δ' εἶπεν ὅτι θῦσαι τι βούλοιτο. ¶ 2) *progredi iubere.* Π. 5, 3, 19. αὐτὸς ἐσηκὼς τὸν προσιόντα προὐπέμπετο ἐν τάξει.

προπετάζειν f. προπετανύναι, *praetendere.* Π. 4, 2, 12. p. 217. ὑμεῖς — ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, *vos nobis praetendendo, ante nos progressi ad nos tegendos.* All. προσπελάσαντες, all. προσελάσαντες.

προπετὴς (poet. Port.), ¶ 1) *pronus, non erectus.* Suid: προπετής· εἰς τοὔμπροσθεν νενευκώς. v. ὀρθός. ¶ 2) *promtus, qui impetu fertur.* c. εἰς, E. 6, 5, 24. οὐ πάνυ προπετεῖς ἦσαν εἰς τὸ ἰέναι εἰς τὴν Λακεδαίμονα. c. ἐπὶ, E. 2, 3, 11. προπετὴς ἦν ἐπὶ τὸ (all. τῷ) πολλοὺς ἀποκτεῖναι. c. inf. E. 2, 3, 17. p. 92. προπετέσατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίους.

προπετῶς, ¶ 1) *temere, inconsiderate.* Hesych: προπετής· ὁ πρόγλωσσος. Π. 1, 3, 7. ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες — οὐκέτι προπετῶς εἶχεν. Hutch. *non temere retinuit.* Zeun. *non amplius ei erat in procliui* f. *vsu.* Possunt omnia simul sumta ita verti: *non amplius temere inuerecundus erat.* ¶ 2) *impetu.* Ιπ. 8, 8. ὡς μὴ προπετῶς εἰς τὸ κάταντες — ὁ ἵππος φέρηται, *praeceps* f. *praecipiti impetu feratur.* Sic improprie Ιερ. 7, 1. προπετῶς φέρεσθε εἰς αὐτὴν (τυραννίδα), *vehementer*

menter eam cupitis. Antea est ὀρέγεσθαι.

προπηλακίζειν, *contemnere, contumelia afficere.* Suid: προπηλακίζων· ἀδικῶν, ὑβρίζων, δικσύρων, ἐξουθενῶν. — εἴρηται ἀπὸ τοῦ πηλὸν ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων. Hesych: προπηλακίζει· — ὑβρίζει, ἀδικεῖ, ἐξουδενεῖ. Ap. 1, 2, 49. Σωκράτης, ἔφη ὁ κατήγορος, τοὺς πατέρας προπηλακίζειν ἐδίδασκε, dum sapientiores se putant et ex lege amentes volunt vincere.

προπίνειν, *propinare.* Hesych: προπίωμεν· διὰ τοῦ οἴνου τιμήσωμεν. A. 4, 5, 22. ὁπότε τις Φιλοφρονούμενός τῳ βούλοιτο προπιεῖν. 7, 2, 13. κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον κέρατα οἴνου προὔπινον. Athenaeus 11, p. 476. legit προὔτεινον. E. 1, 5, 4. μετὰ τὸ δεῖπνον αὐτῷ προπιὼν ἤρετο. Interdum propinantes post propinationem ipsa pocula donabant. Vnde Harpocratio προπεπωκότες interpretatur προδεδωκότες. v. ibi Vales. Schol. Pindari Olymp. 7, init. προπίνειν ἐσὶ κυρίως, τὸ ἅμα τῷ κράματι (i. e. οἴνῳ) τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Π. 8, 3, 15. ἐκπώματα αὐτῷ προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο. A. 7, 3, 13. προπίνω σοι καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι — ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν οὕτως ἐδωρήσατο προπίνων — Τιμασίων προπίνων ἐδωρήσατο Φιάλην.

*προπιστεύειν, *antea credere.* Ag. 4, 4. προεπιστεύθησαν ἄξιοι εἶναι παρακαταθήκην χάριτος Φυλάττειν, np. ante quam ipsi dedissent. In lexicis deesse hoc verbum obseruauit Hutch.

πρόπλοος siue πρόπλους, *primo loco nauigans.* E. 5, 1, 24. ἁλισκομένους αὐτῶν τοὺς πρόπλους. Marg. Steph. προπόλους. Morus cum Brodaeo legi iubet πρωτόπλους, vt est paulo ante, quia πρόπλοι sint, *qui aliquo tempore ante nauigarunt, praemissi.* Et Schneiderus edidit πρωτόπλους.

προπομπή, *comitatus.* Ag. 2, 27. ἀπέπεμψαν οἴκαδε Agesilaum, προπομπὴν δόντες μεγαλοπρεπῆ.

προπομπός, *comes, deductor.* Π. 3, 1, 1. τὴν — κατασκευὴν συναπέπεμπε, προπομποὺς δοὺς αὐτοῖς. 4, 5, 8. τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε, *qui te deducat.* Margg. πρῶτον.

προπονεῖν, ¶ 1) *laborem antea suscipere.* Π. 7, 5,

7. 5. 26. p. 457. τἀγαθὰ μᾶλλον εὐφραίνει, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίοι. Sic Απ. 4, 2. 23. τὰ προπεπονημένα praedicantur de eo, qui multos libros collegerat quidem, sed inde non sapientior factus erat. Ernest. recte videtur explicare: *quae superiori tempore magno studio acta sunt.* Intelligitur enim studium sapientiae. Grammius minus bene: *quae antea labore et studio acquisita sunt.* ¶ 2) *laborare pro consequenda aliqua re.* c. gen. Π. 8, 1, 11. προπονεῖν ἐθέλοντα πρῶτον σὺν τῷ καλῷ εὐφροσυνῶν. Leuncl. *ante voluptatum gaudia laborem cum honestate coniunctum suscipere.* ¶ 3) *antea labore acquirere.* E. 6, 5, 38. p. 428. πᾶσθαί τι — ἵνα ἔχωσιν — ἐπικουρίαν τῶν προπεπονημένων. Ita Wesl. e margg. Sed Moro placet antiqua lectio πεπονημένων, quam explicat *adminiculum ad tuenda ea, quae labore parta sunt,* vel *fulcrum eorum, quae confecta sunt et laborant.* Cf. ἐπικουρία nr. 1. ¶ 4) *pro aliis labores suscipere.* Π. 8, 2, 1. προνοεῖν τῶν συνόντων καὶ προπονεῖν. A. 3, 1, 26. iubentur duces προπονεῖν, *militum causa laborare,* vel *vincere labore milites.* Iep. 10, 6.

προπορεύεσθαι, *anteire, praegredi.* Π. 4, 2, 12. p. 217. προπορεύεσθε ἔμπροσθεν. vbi ἔμπροσθεν redundat, vt Luc. 19, 4. nisi cum Kypkio T. I. p. 309. exponas *vlterius.*

προπυνθάνεσθαι, *ante audire, ante comperire.* E. 7, 5, 10. προπυθόμενος ταῦτα, np. priusquam ille fecisset.

προῤῥεῖν, *edicere, denunciare, iubere* Π. 1, 2, 4. οὔτε ἐπιζητοῦνται, ἢν μὴ προῤῥηθῇ παρεῖναι. Ipr. 1, 14. προῤῥηθῆναι ὅτι ἀποδοκιμασθήσονται. §. 15. Cf. προερεῖν.

πρὸς, I. c. gen. ¶ 1) *a, ab.* A. 1, 9, 12. ὁμολογεῖται πρὸς πάντων πράτιστος γενέσθαι. 2, 3, 11. οὐκ ἀχαρίστως μοι ἔξειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος. Vigerus 9, 8, 6. explicat *ex parte, quod attinet,* et locum vertit *gratiam mihi nec a vobis, nec ab vniuersa Graecia defuturam.* Cf. Hutch. A. 3, 1, 5. μή τι πρὸς τῆς πόλεως οἱ ὑπαίτιον εἴη. 7, 6, 23. ἔχων ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν

μῶν, καὶ δι' ὑμᾶς, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων. O. 4, 2. ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων. 6, 17. πρὸς πάντων καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον. ¶ 2) *coram, apud, ex iudicio.* Moſchopulus p. 25. ἡ πρὸς — καὶ ὅτε ἀντὶ ἐνώπιον καὶ πρόσθεν λαμβάνεται. Phauorin: λαμβάνεται ἡ πρόθεσις πρὸς καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνώπιον. A. 1, 6, 6. δικαιότατον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων. 2, 5, 3. τρόπον, ὃς πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρὸς, *ratione deorum — exiſtimatione hominum.* O. 6, 10. ἐνδοξοτάτη πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία. ¶ 3) *per.* In formula iurandi: πρὸς θεῶν et πρὸς τῶν θεῶν, quae ſaepe legitur, et mox eſt obteſtantis et obſecrantis, mox mirantis et exclamantis, vt Π. 2, 2, 10. ἆρ' οὖν, πρὸς τῶν θεῶν, κράτιστον ἡμῖν, ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλήν. §. 17. πρὸς τῶν θεῶν, πολῳ ποτέ σε ἔργῳ οὗτος ἀνήρτηται; 3, 1, 19. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ οὕτω λέγε. 3, 3, 17. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν οὕτω ποιήσωμεν. 5, 5, 4. εἰπέ μοι, πρὸς τῶν θεῶν, τί μοι ὀργίζῃ; §. 11. 8, 4, 9. A. 2, 1, 12. 7, 1, 19. Απ. 3, 6, 3. O. 2, 3. 7, 2. 12, 6. 10. 13, 4. Σ. 6, 4. 8, 6. Cf. θεὸς nr. 1. p. ¶ 4) *ad.* v. Lamb. Bos obſ. crit. c. 27. A. 1, 10, 2. Φεύγει πρὸς τῶν Ἑλλήνων. vbi omiſſum eſſe dicunt vel σαθμὸν, vel στράτευμα, vel στρατόπεδον. ¶ 5) *verſus.* A. 4, 3, 19. οὐραγοὺς κατασῆσαθαι πρὸς τοῦ ποταμοῦ. E. 5, 4, 38. τὰ πρὸς ἑαυτοῦ τῶν φαυρωμάτων, *quae ipſum verſus vergebant.* ¶ 6) *aduerſus, contra.* A. 4, 3, 19. πρὸς τῶν Καρδούχων λέγει. ¶ 7) *erga.* A. 5, 7, 7. κάκιστοι καὶ αἴσχιστοι καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων. ¶ 8) *e re, in commodum, pro ſalute.* Thom. Mag: τῷ πρὸς Ἀττικοὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπὲρ χρῶνται ἐνίοτε. Heſych: πρὸς ἡμῶν· ὑπὲρ ἡμῶν. v. Gronov. ad Arrian. 2, 18. p. 91. Valckenar. ad Schol. in Eurip. Phoenn. p. 786. Wetſten. ad Act. 27, 34. E. 7, 1, 6. σπουδὰς ποιησάμενος — πρὸς Θηβαίων μᾶλλον, ἢ πρὸς ἑαυτῶν. Σ. 4, 14. κινδυνεύοιμ' ἂν πρὸς ἐκείνου. Sic Λ. 15, 2. ante Stephanum legebatur θύειν πρὸς τῆς πόλεως. Steph. emendauit πρὸ τῆς π. Cf. θύειν nr. 1. ¶ 9) πρός τινος eſſe dicuntur, *quae pertinent ad aliquem, quae ali-*

aliquo digna ſunt, quae congruunt alicui. Schol. Ariſtoph. Plut. 355. ἡ πρὸς — τὸ καθῆκον σημαίνει. A. 1, 2, 11. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι, *non conſentaneum erat, alienum erat.* Απ. 2, 3, 15. ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, *neque te digna, nec ſapientiae tuae conuenienter, nec pro tua dignitate.* Similiter Ιπρ. 1, 20. ἐν ταῖς μελέταις ταῖς πρὸς τῆς ἀνθιππασίας καλὸν ἐξάγειν, *quae ſpectant* ſ. *pertinent ad.* Steph. et Camerar. volunt vel πρὸς τὰς ἀνθιππασίας relcribere, vel πρὸς delere. Leunclauio placet πρό. Alias coniecturas proponit Zeun, ¶ 10) Permutatur c. πρὸ, A. 7, 2, 10. πυρὰ προκεκαυμένα πρὸς τῶν νυκτοφυλάκων. Steph. coni. πρὸ, et ſic habent 3 Codd. edit. Florent. et Hutch. et Zenn. In marg. Steph. eſt ἕνεκα τῶν φυλάκων. Cf. πρὸ nr. 1. 2. 4. et ſupra nr. 8. II. c. dat. ¶ 1) *apud.* Π. 7, 1, 17. αἱ ἀσπίδες — πρὸς τοῖς ὤμοις οὖσαι, *clypei humeris aptati.* 7, 5, 9 συμμάχους πρὸς ἑαυτοῖς ἔχοντας, *ſecum habentes, a ſocius inſtructos.* ¶ 2) *prope.* Π. 2, 4, 12. Φρυγία τὰ πρὸς τῇ Ἀσσυρίᾳ, *Aſſyriae vicina, in Aſſyriae finibus poſita.* 7, 5, 1. πρὸς Βαβυλῶνι ἦν. A. 1, 8, 3. πρὸς τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ. §. 10. παρελαυνων οὐ πάνυ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι, *modico interuallo ab exercitu.* 7, 2, 8. ἤδη ὄντων πρὸς τῷ τείχει. Edit. Iſingr. πρὸς τὸ τεῖχος. Λ. 15, 6. πρὸς τῇ οἰκίᾳ. E. 2, 1, 16. ἐν αἰγιαλῷ καὶ πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει. 4, 4, 8. K. 10, 21. Cf. θάλαττα. ¶ 3) *ad.* Π. 1, 4, 23. οὐ πρόσθεν ἔσηαν, πρὶν ἢ πρὸς τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀσσυρίων ἐγένοντο. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. 11. ἔφυγον ἐπὶ τὸν Ἑλικῶνα — πρὸς τῷ Ἑλικῶνι πεφευγότας — πρὸς τὸν Ἑλικῶνα. E. 4, 6, 9. ἦσαν πρὸς τοῖς ἰσχυροῖς. 7, 1, 2. p. 439. πρὸς τούτοις — προτιέναι. Welf. τούτους, e marg. Leuncl. Απ. 4, 2, 15. πρὸς τῇ ἀδικίᾳ ἐθήκαμεν. Sed §. 13, 14. 17. eſt c. acc. O. 12, 16. πρὸς τῷ φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσι. Steph. coniicit πρὸς τὸ, quod Zeun. in Cod. Guelf. inuentum recepit, eumque ſecutus Gail. Sic Απ. 3, 2, 3. ἵνα πρὸς τοῦτο αὐτοῖς ἡγεμόνες ὦσι, all. habent πρὸς τούτοις, quod defendit

dit Ern. non item Schneiderus. Cf. γίγνεσθαι n. 18. De consilio, Αϑ. 2, 19. οὐ πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαϑῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ. ¶ 4) *in.* Ιπ. 1, 3. ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ ὁπλή. ¶ 5) *praeter.* Π. 1, 2, 8. πρὸς δὲ τούτοις μανϑάνουσι, *praeterea.* 2, 1, 16. 8, 1, 13. πρὸς δὲ τούτῳ, *praeterea.* §. 16. Λ. 2, 1. Αϑ. 1, 17. 18. Αγ. 1, 11. et E. 3, 4, 6. στράτευμα πολὺ πρὸς ᾧ πρόσθεν εἶχε. Cod. Harl. in Αγ. habet πρὸς ὃ πρ. E. 1, 7, 1. πρὸς δὲ τούτῳ εἵλοντο Ἀδείμαντον, *praeter hunc.* 2, 1, 11. 4, 1, 20. 4, 2, 9. πρὸς δὲ τούτοις ἱππεῖς, *praeter hos.* 7, 5, 12. πρὸς τούτοις (Margg. προσέτι) ὑπερδέξια χωρία ἔχοντες. Απ. 1, 2, 1. 53. 59. 1, 4, 6. 1, 7, 2. 2, 1, 14. 3, 3, 11. O. 12, 13. c. ἔτι, Π. 1, 1, 2. ἔτι δὲ πρὸς τούτοις. 2, 1, 9. Αϑ. 2, 13. Απ. 2, 4, 4. O. 15, 1. ἔτι δὲ πρὸς τούτοις — πρὸς δὲ τούτοις — ἐπί γε τούτοις πᾶσιν. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. ἐν. v. ἐν n. 8. it. c. ἐπί. v. ϑάλαττα. it. c. περί. v. προσαρμόζειν. III. c. acc. ¶ 1) *ad.* A. 6, 1, 12. καὶ πρὸς τοὺς Φίλους καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦνομα μεῖζον ἀφίξεσθαι. etc. Cf. γίγνεσθαι nr. 18. b. et πόλεμος nr. 1. m. De consilio, Π. 3, 3, 18. p. 186. πρὸς τὰ ἱερὰ παρεῖναι, *ad faciendam rem diuinam.* 5, 4, 4. τοὺς πρὸς τοῦτο τεταγμένους. Sic A. 2, 3, 7. 7, 2, 7. ἐμὲ πρὸς τοῦτο ἔπεμψεν, *ad hoc agendum*, np. vt interdicerem. E. 1, 7, 10. p. 59. ταχϑέντας — πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. Cf. ἀποτίνειν, τάττειν nr. 19. et τρέφειν. De tempore, E. 5, 1, 9. ναυμαχίας πρὸς τὴν σελήνην γενομένης, *splendente luna.* ¶ 2) *versus.* Π. 1, 4, 11. αἱ ἕλαφοι ἤλλοντο πρὸς τὸν οὐρανόν. A. 4, 3, 5. γυμνοὶ ἐφέροντο πρὸς τὰ τοξεύματα. E. 4, 4, 18. τείχη — τὸ μὲν πρὸς Σικυῶνα καὶ πρὸς ἑσπέραν — ἐξετείχισαν· τὸ δὲ, ἑῷον. Margg. Σικυῶνος et ἑσπέρας. Απ. 3, 8, 9. τὰ πρὸς μεσημβρίαν — τὰ πρὸς ἄρκτον (οἰκήματα). Alias additur βλέποντα. Cf. ἑσπέρα n. 2. it. ἄρκτος, ἕως, μεσημβρία. ¶ 3) *aduersus, contra.* Π. 1, 4, 21. κύων φέρεται πρὸς κάπρον. Steph. mauult ἐπί ex Demetrio Phalereo, et ob locum K. 3, 10. Π. 1, 4, 22. ἡγεῖτο πρὸς τοὺς πολεμίους. Cf. ἄγειν nr. 2. d. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας — ὡς

πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Sed alii legunt ὡς πρὸς ἡμᾶς, nec haec verba referunt ad ἀγωνίζεσθαι, ſed interpretantur *ſi comparantur nobiscum*. 1, 6, 19. p. 74. διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους. 2, 1, 2. p. 86. ἀγωνιστέον πρὸς τοὺς ἄνδρας. 3, 1, 10. ἢ πρός τινα ἀφροσύνη. 6, 4, 5. p. 392. A. 1, 1, 8. τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς. 1, 3, 21. 5, 7, 12. ἐλθεῖν πρὸς αὐτούς. Cod. Eton. ἐπὶ, vt paulo ante erat. E. 1, 7, 10. p. 59. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους μὴ καλῶς πραχθέντα. Απ. 3, 3, 7. Cf. πόλεμος nr. 1. f. h. Sic Π. 1, 2, 6. γίγνεται παισὶ πρὸς ἀλλήλους — ἐγκλήματα. A. 5, 5, 8. πρὸς ταῦτα ἀνασὰς — εἶπεν. 7, 6, 17. K. 10, 1. πρὸς τὸν ὗν τὸν ἄγριον κεκτῆσθαι κύνας. Sed E. 1, 7, 10. p. 59. τοὺς πρὸς τούτους ταχθέντας ſignificat *his oppoſitos*. ¶ 4) *erga*. Π. 1, 6, 19. p. 76. ἅ τε πρὸς τοὺς Φίλους ποιητέον ἦν, καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς — πρὸς ἀλλήλους τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. 3, 2, 7. extr. πρὸς εὐεργέτην οὐδὲν ἄξιον ποιοῦντες. Απ. 2, 3, 9. 10. 4, 2, 16. Sic Απ. 1, 3, 14. ἀφροδισιάζειν πρὸς τοιαῦτα, *amorem venereum erga talia conuertere, eo genere Veneris vti*. Cf. ἐπιθυμία nr. 2. ¶ 5) *cum*. v. Raphel. ad Rom. 5, 1. Πο. 5, 13. πρὸς τοῦτον εἰρήνην ἄγειν. Αθ. 1, 12. ἰσηγορίαν τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Cf. συνθήκη, συνισάναι, συνουσία, συντίθεσθαι. ¶ 6) *ad, prae*. In comparatione, A. 7, 7, 24. λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν. Απ. 1, 2, 52. μηδαμοῦ τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτόν. 1, 3, 4. 3, 5, 4. τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα πρὸς τοὺς Βοιωτούς. Ιπρ. 5, 13. ἀθανὲς τὸ πεζῶν ἔρημον ἱππικὸν πρὸς τὸ ἅμ' ἵπποις πεζοὺς ἔχειν. Cod. Lipſ. optime: πεζοὺς ἔχον. Cf. κρίνειν nr. 9. et παραβάλλειν et ſupra nr. 3. ¶ 7) *fere*. E. 1, 2, 12. ἀπολέσθαι αὐτῶν πρὸς ἑπτακοσίους. ¶ 8) *vsque ad*. A. 4, 5, 2. διέβαινον βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλόν. ¶ 9) *in*, i. q. εἰς. E. 4, 1, 1. εἰ ἔλθοι πρὸς τὴν Παφλαγονίαν. §. 2. eſt ἀφίκετο ἐς τὴν Παφλ. Sic A. 7, 1, 10. πρὸς τὸ τεῖχος εἰσιόντες. Cod. Eton. et Guelf. εἰς τὸ τ. ε. et ſic legi vult Brodaeus. Etiam Zeun. recepit εἰς. Cf.

Cf. εἰσιέναι. ¶ 10) *praeter.* Π. 2, 3, 5. p. 119. ἀλλὰ καὶ ἡδύ, πρὸς τὸ πεφυκέναι, *praeterquam quod ingenitum eſt.* Steph. et Brodaeus: πρὸς τῷ πεφ. quod ſequitur Welf. Απ. 3, 3, 10. ἐὰν πρὸς τοῦτο διδάξῃς, *praeterea.* Steph. et Welf. vt 1 MS. Ern. habent πρὸς τούτῳ. Κ. 12, 7. πρὸς δὲ τοῦτο μὴ νυκτερεύειν. Etiam h. l. Stephano auctore legitur τούτῳ. ¶ 11) *ratione, quod attinet ad, de.* Π. 4, 5, 12. p. 246. ἐάν τίς σε πρὸς ταῦτα ἐρωτᾷ. Α. 2, 3, 12. πρὸς ταῦτα — οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο. Απ. 1, 3, 3. πρὸς Φίλους καὶ — πρὸς τὴν ἄλλην δίκιταν καλὴν ἔφη παραίνεσιν εἶναι. 3, 10, 12. οὐ καθ' ἑαυτὸ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χρώμενον. 4, 2, 15. πρὸς τοὺς Φίλους μόνον ταῦτ' ἐρωτᾷν. Cf. βουλεύεσθαι, et ἔχειν cum aduerbiis. ¶ 12) Φρονεῖν τὰ πρός σε, A. 7, 7, 18. *a partibus tuis eſſe.* ¶ 13) *ſecundum.* v. αὐλὸς et ῥυθμός. ¶ 14) *pro, pro ratione.* Π. 1, 6, 19. p. 83. πρὸς τὰ συμβαίνοντα τούτοις χρῆσθαι, *pro re nata.* 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου, πρὸς ταῦτα καὶ τὰς τιμὰς ἑκάστου προτιθέναι. 8, 4, 13. πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ ἐδίδοσαν. 8, 5, 8. πρὸς τὸ συμπίπτον, *vt res ferebat.* A. 7, 3, 19. Ιερ. 4, 8. οὐ τῷ ἀριθμῷ τὰ πολλὰ κρίνεται, ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις. Ο. 20, 21. Ιπ. 1, 16. πρὸς τὰς κνήμας, ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ, συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. 12, 1. χρῆναι τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι. Ιπρ. 5, 9. πρὸς τὸ παρόν. Zeun: *pro rerum conditione et opportunitate, quae offertur.* ¶ 15) *apud.* E. 6, 5, 8. ἀνακεχωρηκότες ὑπὸ τὸ πρὸς Μαντίνειαν τεῖχος. Margg. Μαντινείας. Απ. 1, 2, 61. πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κόσμον τῇ πόλει παρεῖχε. Cf. ἔνδοξος. ¶ 16) *prope.* E. 2, 1, 16. ὁρμοῦντας — ἐν λιμένι καὶ πρὸς πόλιν. Margg. πόλει. Ιπ. 4, 3. λίθους κατορωρυγμένους πρὸς ἀλλήλους, παραπλησίους ὁπλαῖς, *prope ſe inuicem.* Camerar. male vertit: *quorum inter ſe magnitudo ſit par vngulis.* Rectius Leuncl. *coniunctim.* De tempore, A. 4, 5, 16. ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἡμέραν ἦν, *prope* ſ. *circa diem, ſub diluculum.* Cf. ἑσπέρα nr. 1. ἡμέρα, γίγνεσθαι nr. 7. ¶ 17) *a.*

v.

v. ὀππός. ¶ 18) *propter.* Ap. 3, 7, 2. πρός τί με ταῦτα ἐρωτᾷς, *cur.* 3, 8, 5. πρὸς ταυτὰ — πρὸς ἄλλα — πρὸς τὰ αὐτά. Cf. ἐμμεισθίαν et δή 1, 6. ¶ 19) *per.* In obteſtatione, O. 7, 8. ὑποχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι οἷκν δεῖ, *per deos, teſtibus diis.* ¶ 20) Circumſcribit aduerbium. Π. 3, 3, 10. ἐμοὶ βέλτιον εἶναι δοκεῖ πρὸς πάντα, *omnino.* Sic A. 1, 3, 19. πρὸς Φιλίαν accipi poteſt pro φιλίως, *amice,* niſi intelligere malis χώραν. v. Φίλιος. ¶ 21) Circumſcribit a) genitiuum, O. 10, 10. πρὸς τὸν ἰσὸν προσᾶσαν, i. e. τοῦ ἰσοῦ. Nam προσᾶσαν deriuandum eſt a verbo προϊσάναι. b) datiuum. Π. 8, 8, 4. πρὸς οὐδὲν δίκαιον pro οὐδενὶ δικαίῳ, *praeter ius et aequum.* A. 3, 3, 2. λέξατε πρός με ὡς πρὸς Φίλον. Alterum πρὸς in 2 MSS. deeſt. Cf. ἀγγέλλειν, πωλεῖν, σημαίνειν. ¶ 22) Poſt adiectiua peritiam ſignificantia nunc additur, nunc omittitur. vid. v. c. κράτιστος. ¶ 23) In var. lect. permutatur c. κατά. v. κατὰ c. acc. nr. 19. it. c. παρά. v. παρὰ c. acc. nr. 1. et 3. it. c. ἐπί. v. ſupra nr. 3. it. c. πως. v. χρῆσθαι nr. 6. it. c. ὡς. v. ὡς nr. 27. it. c. εἰς. v. ſupra nr. 9. et ἀνατείνειν nr. 1. et εἰς nr. 19. d. et ἄσκημα, et ἔγκλημα. it. πρὸς ταῦτα c. ἐνταῦθα. v. ἐντ. nr. 3. IV. ſine caſu ponitur, et ſignificat *praeterea.* Π. 6, 4, 3. πρὸς δὲ — ὑπεχόμην αὐτῷ. 8, 2, 7. AΔ. 2, 2. c. ἔτι, E. 1, 7, 10. p. 57. ἄν τινα — ἀποκτείνητε — πρὸς δ' ἔτι καὶ εἰς ἀνθρώπους ἡμαρτηκότες. 6, 5, 40. Cf. προσέτι, et ἔτι nr. 6.

προσάγειν, ¶ 1) *adducere.* ¶ a) exercitum. Vbi ſaepe omittitur τὸ στράτευμα. Π. 5, 4, 20. οὐ τὸ αὐτό ἐϛι προσάγειν καὶ παράγειν· προσάγουσι γὰρ ἅπαντες aduerſus hoſtem. A. 4, 6, 14. ὅπως ὡς μάλιϛα ὀκνοίη ταύτῃ προσάξειν. E. 3, 5, 15. Πχυσανίας οὐ προσῆγεν, οὐδὲ ἐμάχετο. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 3, 1. legi iubet προῆγεν. c. dat. Π. 5, 2, 15. p. 286. οὔτε προσάγοντα πολεμίοις — οὔτ' ἀπάγοντα. Leuncl. et Weſſ. πρὸς πολεμίους. c. ἐπί, A. 4, 8, 9. ἦν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν. c. πρὸς, Π. 1. 6, 19. p. 82. πρὸς πολεμίους προσάγειν. 5, 4, 20. πρὸς αὐτὸ

αὐτὸ τὸ τεῖχος προσήγαγον. A. 5, 2, 7. προσαγαγὼν πρὸς τὴν χαράδραν. E. 6, 5, 39. Addito acc. Π. 5, 3, 8. τὰ ἔξωθεν σοῦ ἰσχυρότερα προσάγοντος, *copias plures et fortiores*. E. 1, 2, 4. προσῆγε δύο στρατόπεδα, *bipartitum exercitum*. 7, 5, 23. τὸ στράτευμα (Margg. τῷ στρατεύματι) — προσῆγε. Ιπρ. 8, 12, 13. In his omnibus προσάγειν dicitur imperator. ¶ b) captiuos et pecus, Π. 3, 2, 6. προσάγουσι τῷ Κύρῳ τοὺς αἰχμαλώτους δεδεμένους. 4, 3, 1. ἁρμαμάξας γυναικῶν — καὶ ταύτας εἰληφότες προσῆγον. 4, 5, 15. ἵπποι προσάγονται. 5, 2, 1. βοῦς καὶ — πρόβατα ὑπὸ τὰ ἑρύματα προσηγμένα. 5, 4, 7. ¶ c) vades. Π. 6, 2, 11. p. 374. γνωσῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς. ¶ 2) *adducere* ſ. *admittere ad regem*. Π. 1, 3, 7. προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀσυάγους. E. 4, 5, 6. πρεσβεῖαι — Φάρακος παρεσηκότος αὐτοῖς, ὅπως προσαγάγοι ad Ageſilaum. c. dat. Π. 1, 4, 24. ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες προσήγαγον τῷ Ἀσυάγει. E. 3, 4, 8. Hutch. cum talibus locis comparat locos 1 Petr. 3, 18. et Epheſ. 2, 18. Cf. Raphel. ad Rom 5, 2. ¶ 3) *ad hoſtes mittere*. E. 6, 5, 42. πολλοὺς (np. ſpeculatores) προσάγειν — πολλὴ ἀφροσύνη. Paulo ante eſt ἔπεμψε σκοπούς. ¶ 4) *admouere*. Π. 1, 3, 4. προσήγαγεν αὐτῷ παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα. E. 2, 4, 18. τὰς μηχανὰς προσάγειν vrbem verſus. ¶ 5) *apportare, aduehere*. Π. 5, 2, 2. εἴ τι βρωτὸν, πάντα ἱκανὰ προσῆγον. Πο. 4, 18. τὰ προσαχθέντα πρίασθαι, *venum aducta*. ¶ 6) *afferre, incutere*. A. 4, 1, 17. μάλα πολλῶν φόβων προσαγομένων. Agitur de tormentorum terroribus. ¶ 7) *adoriri, inuadere*. De militibus, A. 1, 10, 6. ἔδεισαν μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας.

προσάγεσθαι, ¶ 1) *ad ſe adducere*. Ιπ. 1, 12. v. αἴρειν nr. 1. Ιπ. 9, 8. οὐ δεῖ ἐξαπίναιως σπᾶν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι equum τῷ χαλινῷ. ¶ 2) *ad ſe allicere*. v. Do:uill. ad Charit. p. 203. qui verbum proprium eſſe ait in oſculis. Et ſic eſt non ſolum in Theophraſti charr. 5, 2. ſed etiam Π. 8, 4, 12. Χρυσάνταν ἐφίλησε προσαγαγόμενος, *blande ad ſe attractum*.

Simi-

Similiter Π. 7, 5, 15. προτείνων ὁ Κῦρος τὴν χεῖρα, προσήγετο αὐτούς. ¶ 3) *ad ſuas partes trahere.* E. 6, 1, 4 p. 359. ἑκόντας μᾶλλον ἢ ἄκοντας προσαγαγέσθαι. ¶ 4) *ſibi conciliare.* v. Poll. 4, 29. Απ. 3, 4, 9. συμμάχους καὶ βοηθοὺς προσάγεσθαι. ¶ 5) *ditioni ſuae adiicere*, np. vel armis vel oratione. v. Weſſeling. ad Diodor. Sicul. T. II. p. 30. Αγ. 1, 20. οὐ βίᾳ χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ πρᾳότητι προσάγεσθαι. §. 22. ὁπόσας πόλεις προσαγάγοιτο. E. 4, 8, 30. 5, 2, 12. p. 298. ¶ 6) *in ſe conuertere.* Σ. 1, 9. ὥσπερ Φέγγος — πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω τὸ κάλλος πάντων εἵλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. ¶ 7) *ſibi importare.* Πο. 1, 7. mercator πᾶσιν ἀνέμοις προσάγεται ὧν δεῖται καὶ ἀποπέμπεται.

προσαγορεύειν, ¶ 1) *appellare.* Π. 5, 3, 17. ὀνομασὶ προσαγορεύειν et colloqui. 8, 7, 3. p. 546. οἱ τὴν αὐτὴν μητέρα καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα προσαγορεύοντες dicuntur fratres. ¶ 2) *vocare.* K. 6, 14. ὀνομασὶ ἑκάστην canem προσαγορεύοντα. ¶ 3) *cognominare*, np. honoris cauſa. Π. 7, 2, 4. ὦ δέσποτα· τοῦτο γὰρ ἡ τύχη δίδωσι — ἐμοὶ προσαγορεύειν. Απ. 3, 2, 1. Ὅμηρον τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν.

προσαγωγή, *admiſſio, aditus ad regem.* Heſych: προσαγωγή· προσέλευσις. v. interpp. ad Rom. 5, 2. Π. 7, 5, 17. p. 445. δεόμενος προσαγωγῆς.

προσαιρεῖσθαι, ¶ 1) *ſibi allegere, cooptare*, cum vir virum legit. Π. 1, 5, 5. ἔδοσαν αὐτῷ διακοσίους — προσελέσθαι. §. 6. προσῃρεῖτο τοὺς διακοσίους — προσείλοντο καὶ οὗτοι. §. 7. p. 51. προσειλόμην ὑμᾶς. Sed p. 56. eſt ἑλόμενοι. ¶ 2) *ſibi deligere.* Λ. 15, 5. rex poteſt συσκήνους προσελέσθαι. Cod. Lipſ. προελέσθαι. ¶ 3) *inſuper creare magiſtratus.* E. 6, 2, 27. προσελέσθαι κελεῦσαι ἑαυτῷ Καλλίστρατον καὶ Χαβρίαν duces nauium. O. 9, 14 οὐκ ἀρκεῖν — ἣν νόμους καλοὺς γράψωνται, ἀλλὰ καὶ νομοφύλακας προσαιροῦνται. Sic E. 2, 1, 11. in margg. στρατηγοὺς πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν προσείλοντο. Vbi in omnibus editt. eſt εἵλοντο. ¶ 4) i. q. αἱρεῖσθαι, *creare.*

Ιπρ.

Digitized by Google

Ιπρ. 1, 8. ἡ πόλις — προσαιρεῖται τῷ ἱππάρχῳ συνεργοὺς Φυλάρχους.

προσαιτεῖν, ¶ 1) *praeterea rogare, plus petere.* A. 1, 3, 21. προσαιτοῦσι μισθὸν ὁ Κῦρος ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον, *auctum ſtipendium petentibus.* ¶ 2) *mendicare, emendicare.* v. Poll. 3, 111. et 6, 196. O. 20, 15. κλέπτων, ἢ ἁρπάζων, ἢ προσαιτῶν βιοτεύειν. Saepe in affectu et in contemtum dicitur de iis, qui *nimis ſubmiſſe petunt.* A. 7, 3, 15. πάρεισιν Graeci, οὐδέν σε (Seuthen) προσαιτοῦντες. 7, 6, 19. μηδ' ὁντινοῦν μισθὸν προσαιτήσας Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσλαβον. Απ. 1, 2, 29. τὸν ἐρώμενον — προσαιτεῖν, ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς ἱκετεύοντα. Απολ. 9. ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν. Σ. 8, 23. ὥσπερ πτωχὸς — ἀεὶ γάρ τοι προσαιτῶν, καὶ προσδεόμενος Φιλήματος. Steph. malit τι pro τοι. ¶ 3) *requirere, egere.* Πο. 4, 39. ὅσους operarios αὐτὰ τὰ ἔργα προσαιτοίη.

προσακούειν, *inſuper audire.* E. 2, 4, 14. διὰ τὸ τοιαῦτα προσακούειν, praeter cladem acceptam etiam talia opprobria. 3, 4, 1. ἰδὼν τριήρεις — προσακούσας δὲ καὶ τοῦτο etc.

προσάλλεσθαι, *adſilire.* Π. 8, 4, 9. ἢν μεγάλην γαμήσειας, ἢν βούλῃ ὀρθὴν Φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει, ὡς τὰ κυνάρια.

*προσαναβαίνειν, *de nouo accedere.* Ιπρ. 1, 2. ἀναβιβαστέον μέν σοι ἱππέας — εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς, μείονες ἀεὶ ἔσονται. Dicitur igitur de equitum ſupplementis. v. ἀναβ. Cf. Gramm.

προσαναγκάζειν, fere i. q. ἀναγκάζειν. Π. 8, 1, 6. τοὺς τοιούτους προσηνάγκαζε προσεῖναι, vt reliqui aderant. §. 7. eſt verbum ſimplex.

προσαναπίθεσθαι, *praeterea in ſe ſuscipere.* Απ. 2, 1, 8. ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο, ἀλλὰ προσαναθέσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις — πορίζειν.

*προσανειπεῖν, *inſuper edicere.* A. 7, 1, 7. προσανειπεῖν, ὅτι — αἰτιάσεται.

προσάντης, ¶ 1) *arduus, aſcenſu difficilis.* Απ. 3, 5, 25. ὄρη, δι' ὧν — εἴσοδοι σεναὶ τε καὶ προσάντεις. ¶ 2) c. πρὸς, *nitens aduerſus.* Απολ. 33. ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ

δὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο. Leuncl. *difficilis*. Hesych: προσάντης· σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής. Suid. in v. ἄναντες· τὰ λυπηρὰ, προσάντη καὶ ἀνάντη καὶ δυσχερῆ. Sed Bach. vertit *facilis*. Barnes. ad Eurip. Iphig. in Taur. 1012. explicat οὐκ εὐεπίφορος. Leon. Aretinus: *praeceps, temere ruens*. quam interpretationem confirmare videantur verba Ciceronis Tusc. 1, 29. *Socrates — locutus ita est, vt non ad mortem trudi, verum in coelum videretur ascendere*. np. non tempus praeoccupans.

*προσαπαγγέλλειν, *praeterea nunciare*. E. 4, 3, 1. καὶ προσαπαγγέλλειν κελεύω.

προσαποβάλλειν, *vna amittere*. Ap. 3, 6, 7. καὶ τὰ οἰκεῖα προσαποβάλοι ἄν. Ed. Iunt. ἀποβάλοιο, quod Brodaeus mutari vult in ἀποβάλοιτ'.

*προσαποκτείνειν, *insuper interficere*. v. Raphel. ad Philem. 19. Π. 5, 3, 4. οὐχ ὅτι ἀπέκτεινά σου τὸν υἱὸν — ἀλλ' ὅτι οὐ καὶ σε προσαπέκτεινα, np. praeter illum. All. προαπέκτεινα.

προσάπτειν, *attribuere, insuper tradere*. Ag. 1, 36. ἐπεὶ καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις.

προσάπτεσθαι, *attingere*. Ap. 1, 3, 12. τὰ Φαλάγγια προσαψάμενα τῷ σώματι, np. τοῦ σώματος. §. 13. est ἀψάμενα.

προσαρηρέναι, *adhaerere*. E. 4, 7, 6. ὥσπερ νυκτερίδες πρὸς τοῖς τείχεσιν ὑπὸ ταῖς ἐπάλξεσι προσαρηρέναι. Ita Wels. e Stephani coniectura edidit pro vitioso προσαρρέναι.

προσαρμόζειν, ¶ 1) *adaptare, apte admouere*. Π. 7, 3, 3. τὴν χεῖρα abscissam πάλιν ὡς οἷόν τ' ἦν προσήρμοσε loco suo. c. περὶ, Π. 6, 2, 7. p. 366. ὀρέπανα — περὶ τοῖς ἄξοσιν προσήρμασαι. Ed. Ald. πρὸς τοῖς ἄξ. All. προσήλωται, quod pro glossemate habetur. §. 17. est προσέθηκε, np. curribus. ¶ 2) *conuenire, congruere*. c. πρὸς, Π. 8, 4, 9. πρὸς τὴν σιμότητα ἡ γρυπότης ἄρισα προσαρμόσειε.

προσαρρέναι, v. προσαρηρέναι.

προσαρτᾶν, *iungere*. c. dat. O. 6, 15. προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν.

προσβαίνειν, *insuper proficisci*. E. 7, 1, 19.

οἱ Ἀρκάδες προσέβαινον εἰς τὴν Λάκαιναν, καὶ οὗτοι ὡς ἀποκλείσοντες αὐτὸν, np. praeter Meſſenios ante nominatos.

προσβάλλειν, ¶ 1) *addere, acquirere, concedere.* E. 6, 2, 6. μέγα ἀγαθὸν ἀποβάλοιεν ἄν, τοῖς δὲ πολεμίοις μεγάλην ἂν ἰσχὺν προσβάλλοιεν. ¶ 2) *adoriri exercitum.* Scil. omittitur στράτευμα ſ. στρατιὰν, vt ſit *exercitum admouere exercitui.* Π. 7, 1, 13. κατὰ κέρας προσέβαλλον. E. 7, 5, 24. c. πρὸς, A. 6, 3, 4. προσέβαλλον πρὸς τοὺς ὁπλίτας. ¶ 3) *oppugnare vrbes, caſtella, montes, et alia loca munita.* Π. 5, 3, 9. τῇ ὑστεραίᾳ προσέβαλε ὁ Κῦρος, np. τῷ χωρίῳ. 5. 4, 21. ἐν αὐτῶν (τῶν Φρουρίων) — προσβαλὼν βίᾳ ἔλαβε. A. 4, 6, 10. ταύτῃ προσποιούμενοι προσβαλεῖν, np. τῷ ὄρει. Αγ. 7, 6. Κορινθίων — μηχανὰς ἐπιδεικνύντων, αἷς πάντες ἤλπιζον ἑλεῖν τὰ τείχη, οὐκ ἤθελε προσβάλλειν. E. 1, 6, 9. προσβαλὼν αἱρεῖ τὴν πόλιν κατὰ κράτος. 2, 3, 5. 2, 4, 21. 3, 1, 14. 4, 4, 4. §. 13. αἱρεῖ προσβαλὼν Σιδοῦντα. 5, 3, 18. προσβαλὼν εἷλε κατὰ κράτος. 6, 5, 39. προθύμως προσέβαλλον. c. dat. Cf. Poll. 9, 159. E. 1, 2, 2. προσέβαλε τῷ τείχει. Ald. et Iunt. perperam habent πρὸς τῷ τ. 2, 1, 10. προσβαλὼν πόλει — κατὰ κράτος αἱρεῖ. §. 12. 3, 1, 10. ξενικῷ Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. 6, 5, 32. Γυθείῳ προσέβαλον τρεῖς ἡμέρας. c. πρὸς, Π. 5, 3, 7. προσβάλοιμι ἐγὼ πρὸς τὰ χωρία. 7, 2, 1. μηχανὰς ἀνίει ὡς προσβαλὼν πρὸς τὸ τεῖχος. A. 4, 2, 8. προσβάλλουσι πρὸς τὸν λόφον. 4, 7, 1. 5, 2, 4. 5, 5, 2. E. 2, 4, 2. §. 18. πρὸς τὸ τεῖχος τοῦ ἄστεος προσέβαλον. 3, 5, 11. 4, 4, 16. 4, 6, 12. 5, 4, 19. 6, 5, 32. πρὸν τὴν πόλιν προσβαλεῖν.

προσβατὸς, *peruius, quo patet aditus, qui aſcendi poteſt.* A. 4, 3, 9. οὐδὲ τοῖς πολεμίοις ἱππεῦσι προσβατὸν κατὰ τοῦτο ob rupes. 4, 8, 7. ὄρος μέγα, προσβατὸν δέ. Απολ. 23. χωρίον, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ.

προσβιβάζειν, v. προβιβάζειν.

προσβλέπειν, ¶ 1) *intueri.* De mirabundo, Π. 2, 2, 16. ἀκούσαντες — προσέβλεψαν. Σ. 3, 13. c. acc. O. 11, 5. ὁ δὲ προσβλέψας με, ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα, — εἶπε. c. dat. Σ. 3, 14. πάντες προσέ-

προσέβλεψαν αὐτῷ. ¶ 2) *videre.* Π. 7, 1, 6. διαπορευόμενος hortaturus ὁπότε προσβλέψειέ τινας τῶν ἐν ταῖς τάξεσιν, τότε εἶπεν.

προσβοηθεῖν, *auxilio accedere, succurrere.* Π. 1, 4, 19. τοὺς προσβοηθοῦντας, *copias auxiliatrices.* E. 1, 3, 4. προσεβοήθει aliis iam ad proelium inſtructis. 7, 2, 7. ὑπὸ τῶν προσβοηθούντων in medio conflictu.

προσβολή, ¶ 1) *incurſus, impetus, pugna.* A. 3, 4, 1. ἐν τῇ ἔμπροσθεν προσβολῇ in Graecos iter facientes. 6, 5, 15. τὰ δόρατα — εἰς προσβολὴν καθέντας. All. προβολήν, quod probant Steph. et Pierſon. veriſimil. p. 236. vbi dicit, προβολὴν h. l. ita dici, vt ap. Latinos *in procinctu*, et ſaepe confundi vtrumque vocabulum. Sed Hutch. probat προσβολήν, vt ap. Thucyd. 4, 12. τρόπαιον ἔστησαν προσβολῆς ταύτης, vbi Schol: προσβολῆς· ἀντὶ τοῦ, τῆς μάχης. E. 4, 8, 11. ἐν προσβολῇ τινι γενόμενος ἀπέθανε, *in pugna quadam nauali.* E. 1, 3, 10. πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. ¶ 2) *obſidio, oppugnatio.* E. 2, 1, 10. προσβαλὼν πόλει — τῇ ὑσεραίᾳ προσβολῇ αἱρεῖ. 2, 4, 22. προσέβαλλεν — οὐδὲν ἀπὸ τῆς προσβολῆς πράξας. 3, 1, 15.

προσγίγνεσθαι, ¶ 1) *aduenire, adeſſe, afferri.* Π. 1, 5, 1. εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο. 3, 3, 6. δοκεῖ ἡμῖν εὐφροσύνη τις παρεῖναι, ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. ¶ 2) *accedere.* Π. 7, 5, 2. ἰσχυρότεροι — διὰ τοὺς ὄπισθεν προσγεγενημένους. A. 4, 6, 6. εἰκὸς — πλέους προσγενέσθαι hoſtes ad ſuos. Sic de locis, A. 7, 1, 18. συμμάχων προσγεγενημένων. Edd. vett. male habent προγεγενημένων. 7, 6, 20. ἐπειδὴ τὸ ἱππικὸν ἡμῖν προσεγένετο. E. 6, 1, 4. p. 360. Φαρσάλου προσγενομένης ad ſocietatem noſtram et imperium. Ιπρ. 9, 3. οὗτοι προσγενόμενοι, *exercitu his aucto.* De imperio, Π. 7, 5, 25. ὅπως ἂν καὶ ἡ πᾶσα ἀρχὴ κατέχοιτο, καὶ ἄλλη ἔτι προσγίγνοιτο. De diuitiis aliisque commodis, Π. 3, 2, 8. εἰ καὶ ἄλλα ὑμῖν ἀγαθὰ προσγένοιτο διὰ τὴν εἰρήνην. §. 13. χρήματα προσγενέσθαι ἔτι ἂν βουλοίμην ἡμῖν. 8, 4, 6. O. 2, 4. 7, 15. 11, 12. δοκεῖ — ἐκπονοῦντι μᾶλλον ἡ ῥώμη προσγίγνεσθαι.

σθαι. De vitiis, c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 77. πρὸς τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγενομένης ¶ 3) *prouenire, oriri.* Π. 1, 6, 9. et 10. aliquoties dicitur ἀπό τινος πόρος προσγενέσθαι. ¶ 4) *euenire.* Αᴨ. 3, 14, 6. ἄλλο δέ τι προσγίγνεται τῷ ἐθίσειν ἐθισθέντι.

προσγράφειν, *adscribere, scribendo addere.* E. 7, 5, 25. προσγεγραμμένα dicuntur, *quae addita a rege erant formulae pacis.*

*προσδανείζεσθαι, *mutuari praeter id quod ante habetur.* v. Gramm. Sed A. 7, 5, 3. προσδανεισάμενος fere pro simplici positum est.

προσδεῖν, ¶ 1) *amplius* s. *insuper opus esse.* Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν. Αᴨ. 4, 2, 13. εἴ τι σοι δοκεῖ προσδεῖν τούτων. ¶ 2) *opus esse.* A. 5, 6, 1. εἰ κατὰ θάλατταν velint proficisci, προσδεῖν ἐδόκει Σινωπέων.

προσδεῖσθαι, ¶ 1) *insuper egere.* c. acc. τι et οὐδέν, nisi malis τι intelligere *aliqua in re,* et οὐδέν *nulla in re.* Π. 1, 3, 14. ἤν τι προσδέωμαι, ὁ πάππος με ἐπιδιδάξει. O. 2, 1, οὐδὲν προσδεῖσθαι χρημάτων. §. 2. §. 8. εἴ τι καὶ προσδεηθείη. c. gen. Π. 2, 4, 8. χρημάτων δοκῶ προσδεῖσθαι, *denuo* s. *nouis indigere.* 3, 2, 14. φησὶ προσδεῖσθαι χρημάτων praeter ea, quae iam habet. E. 2, 4, 5. πόσοι εἶεν, καὶ πόσης φυλακῆς προσδεήσοιντο. Ισρ. 4, 11. ἀεὶ προσδεῖσθαι χρημάτων, *nouis indigere.* O. 2, 4. c. εἰς, Π. 6, 2, 11. p. 374. εἴ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν. c. inf. E. 7, 4, 35. ὅτι πολέμου οὐδὲν δέοιντο. τοῦ γὰρ ἱεροῦ προεσάναι οὐδὲν προσδεῖσθαι, *se non amplius egere.* ¶ 2) *insuper cupere* s. *desiderare.* Π. 1, 5, 1. προσδεόμενος vocatur, *qui praeter suam portionem in coena alium desiderat.* Oppon. ἐπιδιδόντα. Πο. 4, 7. ἀργύριον — πολὺ — ὥστε μὴ ἔτι προσδεῖσθαι. c. acc. Σ. 2, 3. νύμφαι μύρου μέν τι καὶ προσδέονται. Aristides pro τι legit οὐ. Ern. corrigit προσδέχονται. v. interpp. c. gen. Αᴨ. 4, 8, 11. μηδὲ ἄλλου προσδεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι. ¶ 3) *insuper opus esse.* Αᴨ. 3, 6, 13. πόσου (σίτου) εἰς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται. ¶ 4) *egere.* Π. 4, 5, 14. p. 250. ἤν τινων

νων προσδεηθῆτε. All. προσδέηθε. A. 7, 6, 19. πελτασὰς ὧν ὑμεῖς προσεδεῖσθε. Αγ. 8, 6. Πο. 5, 3. τίνες γὰρ οὐ προσδέοιντο αὐτῆς, eius auxilio. E. 7, 4, 2. Ἀρκάδας μὴ προσδεῖσθαι Θηβαίων. Ιερ. 1, 23. Απ. 1, 1, 7. 1, 4, 10. 3, 6, 14. c. ἔτι, O. 13, 3. ἔτι τινὸς — προσδεήσεται; 15, 1. ἔτι τινὸς προσδεῖται in ſcientia. Sic Π. 8, 2, 9. λέγε αὐτοῖς, ὅτι δέομαι (Marg. Steph. et Cod. Camerar. προσδεήσομαι) χρυσίου — καὶ γὰρ τῷ ὄντι προσδέομαι. ¶ 5) *cupere, appetere.* A. 6, 1, 16. προσδεῖσθαι τῆς ἀρχῆς. E. 4, 8, 16. Σ. 8, 23. ¶ 6) *opus eſſe.* c. ἔτι, Αγ. 1, 5. ποίων ἔτι τεκμηρίων προσδεῖται.

προσδέχεσθαι, ¶ 1) *ſuscipere, recipere, admittere.* E. 1, 5, 5. ἔπεμπον πρὸς τὸν Κῦρον πρέσβεις — ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο. 7, 4, 2. προσεδέχοντο τὴν συμμαχίαν oblatam. Σ. 5, 6. nares dicuntur τὰς ὀσμὰς προσδέχεσθαι. ¶ 2) *admittere.* ¶ a) ad regem, Π. 7, 5, 14. προσεδέχετο ad ſe τὸν βουλόμενον λέγειν τι — ὡς ἔγνωσαν ὅτι προσδέχοιτο. ¶ b) in caſtra, Π. 4, 2, 12. σκότους γενομένου οὐδένα ἔτι προσδεξόμεθα. ¶ 3) *appetere,* i. q. δέχεσθαι et προσίεσθαι. Απ. 1, 3, 14. ἀφροδίσια, οἷα — οὐκ ἂν προσδέξαιτο ἡ ψυχή. ¶ 4) *exſpectare.* Π. 3, 2, 14. προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιὰν οἴκοθεν — καὶ γὰρ προσδέχομαι. 4, 5, 10. προσδεχόμεθα πολεμίους — παρέσεσθαι. E. 1, 6, 7. Ιερ. 1, 18. ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς. Απολ. 33. τὸν θάνατον ἱλαρῶς προσεδέχετο. ¶ 5) *timere.* Αθ. 2, 14. μηδὲ προσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. E. 7, 5, 9. ἀντὶ εὐκλείας πολλὴν ἀδοξίαν προσεδέχετο.

προσδιαπράττεσθαι, *praeterea impetrare.* Π. 8, 3, 18. καὶ ἄλλο σοι προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

προσδιδόναι, *addere.* A. 1, 9, 11. οὐδένα ἂν πώποτε ἀφείλατο, ἀλλὰ καὶ πλείω προσεδίδου. Ad h. l. laudat Hutch. verba Schol. Ariſtoph. ad Ιππ. 37. πλεονάζουσιν καὶ ἐλλείπουσιν ταῖς προθέσεσιν Ἀττικοί. A. 1, 2, 29. δεόμενον προσδοῦναι. Hic videtur compoſitum eſſe, quia ſaepe cupit ac petit.

προσδοκᾶν, ¶ 1) *exſpectare.* Dicitur in vtramque partem. Moſchopulus: τὸ προσδοκᾶν, ἐνίοτε μὲν

μὲν ἐπὶ ἀγαθῶν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ κακῶν. Thom. Mag. in v. ἐλπίς· προσδοκία καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Cf. Thom. Mag. in v. προσδοκῶ, Phauorin. in v. ἐλπίζειν et προσδίδομαι et προσδοκᾶν. A. 3, 2, 23. ἀκούσατε ὧν προσδοκᾶν δοκεῖ μοι. 7, 6, 9. πάντα μὲν ἄνθρωπον ὄντα προσδοκᾶν δεῖ. Iamblich. vit. Pythag. p. 163. dicit: δεῖ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες, h. e. nihil, ne extrema quidem pericula, ne ſummam quidem infamiam et iniuriam, a ſe alienum putare. ¶ 2) *ſperare.* Ip. 8, 14. εἰ προσδοκοίη equus — ῥᾳστώνην τινά. c. inf. fut. A. 3, 1, 10. ποίας πόλεως στρατὸν προσδοκῶν ταῦτα πράξειν. c. ἄν et inf. aor. Λ. 1, 3. πῶς χρὴ προσδοκῆσαι μεγαλεῖον ἄν τι γεννῆσαι; c. inf. praeſ. A. 6, 1, 10. οἱ στρατιῶται — προσεδόκων ἄγοντά τι σθένος ἥξειν. ¶ 3) *timere.* E. 3, 1, 17. προσδοκῶν τὸν Φαρνάβαζον, *Pharnabazi aduentum.* vid. §. 12. 6, 3, 6. p. 387. χαλεπόν τι προσδοκήσαιμεν. c. inf. praeſ. E. 6, 4, 3. ἢ ἐμβάλλειν αὐτὸν προσεδόκων. Steph. dicit, aptius eſſe futurum ἐμβαλεῖν. Paſſiv. Απολ. 27. χαλεπῶν προσδοκωμένων, *malis imminentibus, cum mala timenda ſint.*

προσδοκία, *ſpes.* Π. 1, 6, 16. προσδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλών. Paulo ante erat ἐλπίδας ἀγαθὰς ἐμποιεῖν.

προσεθίζειν, *aſſuefacere.* c. dat. Λ. 2, 4. ἑνὶ ἱματίῳ προσεθίζεσθαι, *aſſueſcere.* c. acc. Απολ. 25. τοὺς νέους πῶς διαφθείρομι, καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων. c. inf. Ιπρ. 1, 17. τοὺς πρεσβυτέρους — ἀναβάλλεσθαι ὑπ' ἄλλων προσεθίσας. Sic etiam Π. 8, 1, 7. 12. vbi pro τὴν ἐγκράτειαν — καὶ πόνους — δύνασθαι φέρειν, προσεθίζε τοὺς κοινωνας, in libro Camerarii eſt πρὸς ἐγκράτειαν, quam variantem lectionem marg. Leuncl. male trahit ad §. 13. Cf. ἐκπονεῖν nr. 5.

προσεικάζειν, *aſſimilare.* Απ. 3, 10, 8. τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν dicuntur ſtatuarii.

προσεῖναι, ¶ 1) *adeſſe, praeſentem eſſe.* Π. 4, 2, 8. in Cod. Guelf. et marg. Steph. καὶ προσόντων (vulgo παρόντων) καὶ ἀπόντων. Απ. 3, 6, 7.

7. ἥττων ὢν τῶν πολεμίων καὶ τὰ προσόντα προσαποβάλοι ἂν, *facultates quas habet.* Leuncl. ſubſtituit οἰκεῖα. Erneſtio placet ὄντα. Zeun: vult τὰ πρόσθεν. Sic de poſſeſſione eſt E. 3, 1, 25. ἤν τι προσεργασώμεθα, καὶ ταῦτα προσέσαι, *etiam haec noſtra erunt* ſ. *habituri ſumus.* ¶ 2) *verſari prope.* c. πρὸς, K. 11, 2. περὶ τὰ ὕδατα καὶ πρὸς ὅ τι ἂν ἄλλο προσῇ. Steph. et Leuncl. coniiciunt προσίῃ. ¶ 3) *ineſſe.* Heſych: προσεῖναι· ἐνυπάρχειν. Απ. 3, 10, 12. οὐ μικρὸν ἀγαθὸν τῷ ἁρμόττειν πρόσεσιν. K. 10, 17. De facultatibus animi, Απ. 2, 1, 3. εἴ τι ἐσὶ μάθημα — ποτέρῳ ἂν προσεῖναι μᾶλλον πρέποι. §. 17. ἀΦροσύνη πρόσεσι τῷ θέλοντι ὑπομένειν. 3, 4, 1. ¶ 4) *propoſitum eſſe, iunctum eſſe, comitari.* Απ. 1, 2, 10. τῇ βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι καὶ κίνδυνοι.

προσειπεῖν, ¶ 1) *allocutum eſſe.* Απολ. 15. λέγεται εἰς τὸν ναὸν εἰσιόντα προσειπεῖν αὐτὸν etc. ¶ 2) *ſalutare.* Ιερ. 8, 3. ἰδὼν πρῶτον προσειπάτω τινὰ Φιλικῶς. Plenius c. χαίρειν, E. 4, 1, 13. ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Απ. 3, 13, 1.

*προσεκπέμπειν, *inſuper emittere.* Π. 5, 3, 13. Ὑρκάνιοι πεζοὺς, ὅσους ἐδύναντο, προσεξέπεμψαν Cyro e regione ſua in auxilium.

προσεκτικὸς, *attentus.* Απ. 3, 5, 3. ὁ Φόβος προσεκτικωτέρους ποιεῖ.

προσελᾶν et προσελαύνειν, ¶ 1) *adequitare, equo aduehi, equo ferri.* Π. 1, 4, 8. προσελάσαντες ἐλοιδόρουν. §. 20. 4, 5, 15. προσελάσαντες ἐκινδύνευσατε hoſtem perſequentes. A. 3, 4, 24. αὐτὸς προσελάσας (all. προελάσας) ἠρώτα. 4, 4, 3. προσήλασεν. 6, 3, 5. οἱ δὲ προσθέοντες καὶ προσελαύνοντες ſunt milites leuis armaturae et equites. 7, 3, 3. §. 27. προσελάσας (all. προελάσας) εἶπε. Αγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. προσελάσαντές τινες τῶν ἱππέων. E. 4, 5, 8. 7, 1, 10. c. dat. ἵππῳ, Π. 1, 4, 18. προσήλασεν ἵππῳ, *equo aduectus eſt.* E. 4, 5, 7. ἱππεύς τις προσήλαυνε — ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ. Sed Π. 1, 4, 17. προσελάσας τοῖς ἵπποις πρὸς τὰ Φρούρια, *cum equitatu.* c. ἐπὶ, Π. 6, 2, 7. p. 366. κάμηλοι, ἐΦ' ὧν προσελῶσιν. c. dat. ad πρὸς pertinente, Π. 1, 4, 23. προσήλαυ-

λαυνον ἀλλήλοις. 8, 3, 10. πρότερος αὐτῷ προσήλασε. Ιπρ. 3, 11. ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις. c. πρὸς, Π. 4, 2, 9. προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους. Ιπρ. 3, 12. ¶ 2) *cum exercitu aduentare.* A. 1, 5, 12. Κῦρος οὔπω ἦκε, ἀλλ' ἔτι προσήλαυνε. 1, 7, 13. ¶ 3) Videtur mutandum in προελαύνειν. A. 1, 10, 10. εἴκαζον — καταληψόμενόν τι προσεληλακέναι. Malunt viri docti προεληλακέναι, quod etiam Zeun. recepit. Cf. προπετάζειν, et προελαύνειν, quibuscum in var. lect. permutatur.

προσεμφερὴς, *similis.* v. ἐμφερὴς, it. Poll. 9, 130. et Spanhem. ad Aristoph. nubb. 502. Legitur de forma, Σ. 4, 19. ὁ Σωκράτης προσεμφερὴς τούτοις (Silenis).

προσεντέλλεσθαι, *insuper* f. *simul mandare.* Π. 4, 5, 12. extr. ἀπέπεμψε, προσεντειλάμενος σπεύδειν.

προσεπιστέλλειν, *praeterea mandare.* Π. 5, 4, 1. προσεπέστειλε καὶ τοῖς οἰκέταις αὐτοῦ — τὸ τεῖχος παραδοῦναι

* προσεπιφέρειν, *insuper ferre.* O. 5, 2. πρῶτον μὲν ἀφ' ὧν ζῶσιν, ἡ γῆ φέρει — καὶ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι, προσεπιφέρει. Ita Stobaeus locum laudat pro προσέτι φέρει, quod minus illo elegans dicit Doruill. ad Charit. p. 702. Cf. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 12, 12. Etiam Zeun. Stobaeum secutus est. Sed in Cod. Lipſ. diserte legitur πρὸς ἔτι φ.

* προσεπιχαρίζεσθαι, *praeterea gratificari.* Ιπρ. 3, 2. ἐν τοῖς Διονυσίοις οἱ χοροὶ προσεπιχαρίζονται, ἄλλοις τε θεοῖς καὶ τοῖς δώδεκα χορεύοντες.

προσεργάζεσθαι, *insuper sibi labore parare.* E. 3, 1, 25. μισθὸς ὑμῖν ἐξείργασται — ἣν δέ τι προσεργασώμεθα. Grammius laudat etiam προσεργάζεσθαι ex O. 20, 3. vbi tamen rectius legitur προεργάζεσθαι. Cf. κατεργάζεσθαι nr. 4. et προεργάζεσθαι.

προσερεῖν, *iubere.* c. inf. A. 7, 7, 7. καλεῖ αὐτοὺς προσερῶν ἀπιέναι ἐκ τῆς χώρας, *iussurus.* All. προερῶν. De aliis verbi προσερεῖν notionibus v. Thom. Mag. in v. προσείρηκε, et Abresch. lectt. Aristaen. p. 85.

προσέρχεσθαι, ¶ 1) *aduenire, venire ad, accedere.* A. 7, 1, 21. προσελθὼν ad milites, ἔλεγεν. 7, 3,

7, 3, 4. de equite: ἐπεὶ προσῆλθεν. c. εἰς, E. 6, 5, 30. προσῆλθον οἱ ἱππεῖς εἰς τὸν ἱππόδρομον. vbi margg. πλοῆλθον. Sic A. 7, 2, 1. εἰς κώμας τῶν Θρᾳκῶν προσελθόντες ἐστρατοπεδεύοντο, Leuncl. recte sic dici negat, et Zeun. e cod. Eton. recepit προελθόντες. c. πρὸς, Π. 2, 4, 16. ἐθήρα προσελθὼν πρὸς τὰ ὄρη. c. dat. Π. 1, 4, 27. προσελθεῖν τῷ Κύρῳ, καὶ εἰπεῖν — προσελθεῖν σοι ἀεὶ βουλόμενος. Cf. προσθεῖν, quod sic in libris c. προσέρχεσθαι confunditur. ¶ 2) *adire, conuenire.* Π. 2, 4, 1. Cyaxares βούλεταί σε ὡς εὐκοσμότατα προσελθεῖν se. 7, 5, 14. ὠθούμενοι περὶ τοῦ προσελθεῖν regem. E. 3, 4, 9. προσελθὼν Agesilaum, εἶπεν. c. ἐπὶ, E. 6, 3, 3. προσῆλθον ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους. c. dat. Π. 6, 1, 2. τούτῳ προσῆλθον (Margg. διελεγόμην) ἐρωτῶν. 7, 5, 18. A. 4, 3, 8. ¶ 3) *applicare se ad aliquem.* Απ. 2, 8, 3. προσελθόντα τῷ τῶν κεκτημένων — ἀντωφελεῖσθαι. O. 9, 4. ἠρόμην προσελθὼν τὸν ἱπποκόμον. Sic de discipulis, Απ. 1, 2, 38. Σωκράτει οὐκέτι προσῄεσαν — εἴτε προσέλθοιεν — ὥνπερ ἕνεκα τῷ Σωκράτει προσῆλθον. 1, 6, 1. ¶ 4) *conferre se, transire.* De militibus, qui duce suo relicto alium eligunt, A. 1, 3, 9. τοὺς προσελθόντας αὐτῷ. ¶ 5) *coire.* De re Venerea honeste et vrbane dicitur, Σ. 4, 38. αἷς ἂν προσέλθω. ¶ 6) *inuadere.* c. πρὸς, Π. 6, 2, 7. p. 365. οἱ ἱππεῖς αὐτῶν παρεσκευασμένοι πρὸς τοὺς ἱππέας προσέρχονται. ¶ 7) *aduentare.* Π. 2, 1, 2. p. 86 ἄλλοι προσέρχονται τῶν ὁμοτίμων. 2, 3, 2. προσέρχονται οἱ πολέμιοι. etc. ¶ 8) *prouenire.* De reditibus. v. Markland. coniect. ad Lysiae orat. 30. Απ. 3, 6, 12. νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν, np. ex argenti fodinis. ¶ 9) *procedere, progredi.* Sed rescribunt προέρχεσθαι. Π. 7, 1, 3. ἐπεὶ δὲ προσεληλύθεισαν ὡς εἴκοσι σταδίους. Steph. et Hutch. et Zeun. προεληλ. A. 3, 4, 23. iidem προελθόντες rectius putant, quam προσελθόντες. Cf. nr. 1. et προέρχεσθαι passim.

* προσερωτᾶν, *porro interrogare.* Απ. 3, 9, 4. προσερωτώμενος εἰ — νομίζοι.

προσεταιρίζεσθαι vix est verbum Xenophonteum.

teum. Phauorin. in v. ἑταιρίζω· ἑταιρίζω καὶ προσεταιρίζομαι, οἷον· οἱ δὲ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα· ἤγουν ἑταῖρον καὶ φίλον προσλαμβάνουσι. Omnino dubium eſt, an haec verba putanda ſint e Xenophonte petita.

προσέτι, *praeterea, inſuper.* Heſych: προσέτι· πρὸς τούτοις. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἐξηπατημὼς — καὶ προσέτι ἀλαζών. 2, 1, 16. O. 1, 6. 5, 2. v. προσεπιφέρειν. E. 3, 5, 6. it. interpoſito δὲ, Π. 6, 2, 7. p. 366. οἵ τε ἵπποι — οἵ τε ἡνίοχοι — δρέπανά τε — πρὸς δ' ἔτι κάμηλοι. A. 3, 2, 2. Cf. πρὸς nr. IV. et ἔτι nr. 6. Permutatur etiam in var. lect. c. πρὸς τούτοις. v. πρὸς c. dat. nr. 5.

προσεύχεσθαι, ¶ 1) *preces et vota facere.* Haec fere ſemper fiebant cum ſacrificiis, ante quam graue aliquod negotium ſuſciperetur. Sic Π. 1, 6, 1. Cyrus profecturus in expeditionem προσευξάμενος — τοῖς θεοῖς. 3, 3, 25. προσευξάμενος τοῖς θεοῖς ἐξῆγε τὸ στράτευμα. 6, 4. 5. p. 393. ἐλθόντες ἐπὶ τὰ ἱερὰ, καὶ προσευξάμενοι οἷς ἐθύσαμεν θεοῖς. A. 6, 3, 13. προσευξάμενοι τοῖς θεοῖς, καὶ συνταξάμενοι ὡς εἰς μάχην. Poſt datiuum ſequitur interdum acc. c. inf. Π. 2, 1, 1. προσευξάμενοι θεοῖς — ἵλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν — προσηύχοντο τοῖς θεοῖς δέχεσθαι αὐτούς. Sed Aπ. 3, 8, 10. προσεύξασθαι ſimpliciter legitur: *precari, preces ad deos fundere.* ¶ 2) *vota facere diis, et ſacrificiis eos orare.* c. acc. rei, quae expetitur, E. 3, 2, 16. Ἄγιδος πεμφθέντος θῦσαι — ἐκώλυον μὴ προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, de ſ. *pro victoria.*

προσέχειν (ſcil. τὸν νοῦν), ¶ 1) *attendere.* Thom. Mag: προσέχω σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοὶ μόνον. Sed v. ibi interpp. Aπ. 4, 2, 6. οἷς ὁ Σωκράτης λέγει προσέχων. §. 24. προσέχες (np. τῷ γράμματι) καὶ ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν. 4, 5, 6. De eo, qui ſe ipſe explorat, Aπ. 3, 7, 9. διατείνου πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν. 4, 7, 9. ¶ 2) *cogitare, deliberare.* A. 5, 6, 12. οὐ δεῖ προσέχειν τῇ μονῇ. ¶ 3) *curare.* Aπ. 3, 5, 21. ἔνθα δεῖ σωφρονεῖν καὶ εὐτακτεῖν, — οὐδενὶ τούτων προσέχουσι. K. 6, 23. προσέχειν ὅπως ἂν μὴ ὑποκινῇ εἰς τὸ πρόσθεν, *curare, cauere.* ¶ 4) *rationem habe-*

habere, reuereri. A. 7, 6, 5. ὀλίγον ἐκείνῳ προσχόντες. ¶ 5) *se applicare, se dedere.* Απ. 4, 1, 2. ταχὺ μανθάνειν οἷς προσέχοιεν. ¶ 6) Mutatur a viris doctis in προέχειν. v. ibi. nr. 5.

προσέχειν τὸν νοῦν, ¶ 1) *attendere.* A. 1, 5, 9. συνιδεῖν ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν. 6, 3, 11. προσέχειν τὸν νοῦν, ὡς ἂν τὸ παραγγελλόμενον δύνηθε ποιεῖν. Απ. 4, 7, 2. ῥᾴδιον εἶναι μαθεῖν, ὥσε τὸν προσέχοντα τὸν νοῦν τῇ μετρήσει — εἰδέναι. Ιπ. 3, 3. προσέχειν τὸν νοῦν, πῶς δέχεται. Ιπρ. 4, 18 5, 4. εἰ προσέχοι τὸν νοῦν ἐν ταῖς ἀνθιππασίαις, οἷα ἀποβαίνουσι. 7, 11. ¶ 2) *intentum esse.* Π. 5, 2, 11. τῷ πορεύεσθαι προσεῖχε τὸν νοῦν. A. 7, 8, 9. τοῖς χρήμασιν ἔτι προσέχοντες τὸν νοῦν. ¶ 3) *studere.* Ιπρ. 5, 10. τῷ ἐξαπατᾶν προσέχοντες τὸν νοῦν. ¶ 4) *occupari.* Π. 2, 1, 8. ἀφέμενοι τοῦ πολλοῖς προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ ἓν ἔργον τράπωνται. ¶ 5) *diligenter obseruare hostem et cauere.* Π. 1, 4, 20. ἀναγκαθήσονται ἡμῖν προσέχειν τὸν νοῦν. E. 7, 2, 5. πολεμίων ἐπιόντων, ἡ πόλις τὸν νοῦν εἶχε πρὸς τούτοις. Vbi est tmelis. Sic A. 4, 2, 1. ὅπως ταύτῃ τῇ ὁδῷ οἱ πολέμιοι προσέχοιεν τὸν νοῦν. ¶ 6) *audire petentem.* Π. 8, 3, 9. ὃς ἂν μηδὲν ὑμῖν δοκῇ λέγειν, μὴ προσέχετε αὐτῷ τὸν νοῦν. ¶ 7) *curare, reuereri.* v. Wetsten. et Raphel. ad Act. 8, 11. A. 2, 4, 1. ἧττον προσέχοντες τοῖς Ἕλλησι τὸν νοῦν, *machten sich weniger aus den Griechen.* ¶ 8) *adhaerere, addictum esse, partes sequi.* E. 4, 8, 26. τὰς Ἑλληνίδας πόλεις — μᾶλλον προσέχειν ἂν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν νοῦν. 7, 1, 29. Eodem sensu E. 4, 8, 17. ἰσχυρῶς — τοῖς συμμάχοις τὴν γνώμην προσεῖχε, *fauebat.* 9) *colere, obsequium praestare.* Π. 5, 5, 12. Medi ἧττόν τι αὐτῷ (Cyaxari) προσεῖχον τὸν νοῦν, ἢ πρόσθεν. ¶ 10) *amare, appetere.* O. 2, 7. παιδικοῖς πράγμασι προσεχοντα τὸν νοῦν. Bach. explicat de re Venerea. Sed Portus iam ostendit, παιδικὰ πράγματα h. l. esse res ludicras. Verum paulo magis Bachii sententiae fauet locus Σ. 8, 25. ὁ τῷ εἴδει τὸν νοῦν προσέχων. Oppon. ὁ τῆς Φιλίας ἐφιέμενος.

προσέχεσθαι, *adhaerere, adnasci.* K. 8, 8. προσ-

προσέχεσθαι αὐτῷ ὄγκον πολύν.

πρόσηβος, *pubertati proximus.* v. Hemsterhus. ad Lucian. Somn. init. et Poll. 2, 9. Π. 1, 4, 4. ὥρα τοῦ πρόσηβον γενέσθαι.

προσήκειν, ¶ 1) *pertingere.* c. ἐπί, A. 4, 3, 17. τὰς προσηκούσας ὄχθας ἐπὶ τὸν ποταμόν. c. πρός, E. 7, 4, 31. τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου. ¶ 2) *pertinere, deberi.* c. dat. Απ. 3, 5, 8. ἀποδεικνύντες αὐτοῖς ταῦτα (χρήματα) πατρῷά τε ὄντα καὶ προσήκοντα — ἐκ παλαιοῦ μάλιστα προσῆκον αὐτοῖς. it. c. οὐδέν et gen. rei, A. 3, 1, 21. τούτῳ γε οὔτε τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδέν, οὔτε τῆς Ἑλλάδος. Leuncl. *huic nihil cum Boeotia — commune est.* Pseudodemetrius Phalereus interpretatur verbo μέτεσι. E. 2, 4, 29. p. 122. δικαιοσύνης οὐδὲν ὑμῖν προσήκει, *causam iustam nullam habetis.* Ita Valckenar. in diatriba ad Eurip. fragmm. c. 11. p. 123. E. 6, 3, 5. vbi editum est: τί τοῦτο αὐτονομίᾳ προσήκει, legi iubet τί τούτου αὐτ. π. c. dat. pers. et rei. Thom. Mag: προσήκει μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχή ἐστί μοι. Π. 8, 1, 13. ὥστε προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς, ὅστις μὴ βελτίων εἴη τῶν ἀρχομένων, *neminem deberi imperium, neminem imperio dignum esse.* it. sine casu, Π. 8, 5, 3. οἱ θεράποντες χώραν εἶχον τὴν προσήκουσαν, *peculiarem, iis assignatum.* Mox est ἐπιτηδείαν. Cf. χώρα nr. 2. ¶ 3) *interesse, pertinere.* Π. 5, 3, 12. βουλευσώμεθα ὅσοις προσήκει, *quorum interest.* Mox est οἷς ἔμελε. ¶ 4) *decere.* Thom. Mag: προσήκει μοι τόδε, ἀντὶ τοῦ πρέπει. De virtutibus et officiis, E. 2, 4, 10. p. 111. ἂν ὥσπερ προσήκει προθύμως ἀφίητε τὰ βέλη. c. dat. Αγ. 11, 6. τῇ βασιλείᾳ προσήκειν οὐ ῥᾳδιουργίαν, ἀλλὰ καλοκἀγαθίαν. O. 9, 17. Απ. 2, 1, 32. τιμῶμαι — παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ ἀνθρώποις, οἷς προσήκει. Ern. negat se videre, quo hoc pertineat. Fr. Portus dicit, esse περίφρασιν τῶν ἀγαθῶν. Recte. Nam οἷς haud dubie pertinet ad ἀνθρ. et post προσήκει intelligi debet τιμᾶν ἐμέ, *quos decet me honorare.* Potest etiam cum Schützio intelligi τιμᾶσθαι, qui explicat *afficior omnibus honoribus debitis,* vel cum Schnei-

Schneidero in ed. 2. legi προσήκω, *quibus accedo* ſ. *me adiungo.* Sic inf. intelligi debet Π. 4, 1, 2. p. 200. ὧν ἕκασος ἄξιος, ἐπειδὰν, παρ' ὧν προσήκει, πύθωμαι. Vbi poſt προσήκει intelligendum eſt πυθέσθαι. c. dat. perſ. et gen. rei, Π. 4, 2, 19. p. 223. οὐδ' ὡς ἡμῖν προσήκει οὔτε πλητμονῆς, οὔτε μέθης. c. dat. et inf. A. 3, 2, 10. τί ὑμῖν προσήκει τούτους φοβεῖσθαι. Π. 2, 1, 6. p. 92. ψυχὰς οὐδὲν κακίονας ὑμῖν προσήκει ἡμῶν ἔχειν. p. 93. τόλμην οὐδὲν ὑμῖν προσήκει ἧττονα ἡμῶν παρέχεσθαι. νίκης ἐπιθυμεῖν τί μᾶλλον ἡμῖν ἢ ὑμῖν προσήκει. Απολ. 24. ἐμοὶ δὲ τί προσήκει νῦν μεῖον φρονεῖν. E. 2, 3, 17. p. 91. οὐ μόνον ὡς ἐχθρῷ αὐτῷ προσήκει, ἀλλὰ καὶ ὡς προδότῃ — διδόναι τὴν δίκην. 6, 5, 38. p. 428. Απ. 3, 4, 8. 4, 7, 1. ὧν προσήκει ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ εἰδέναι, ὅ τι αὐτὸς εἰδείη — ἐδίδασκεν. Vbi ὧν dictum eſt pro ἐκείνων ἅ, atque adeo pendet ab ὅ τι. O. 2, 5. Ιπρ. 2, 6. 4, 6. c. duplici dat. et inf. A. 3, 2, 7. ἀγαθοῖς ὑμῖν προσήκει εἶναι, *veſtrum eſt.* Ιπρ. 7, 1. c. dat. et acc. et inf. Π. 2, 3, 5. p. 118. πρὸς πολεμίους ἄλκιμον εἶναι, οὐ τῷ μὲν προσῆκον (ſcil. ἐσὶ) τῷ δ' οὐ. c. acc. et inf. Π. 1, 6, 14. οὐδέποτε προσήκει (All. δεήσει) ϛρατιὰν ἀργεῖν. 7, 5, 26. p. 458. οὐ τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων πονηρότερον προσήκει εἶναι. p. 459. τί προσήκει αὐτὸν ὄντα πονηρὸν — ἄλλους κολάζειν; A. 3, 2, 9. Απ. 3, 4, 9. Σ. 8, 26. Ιπρ. 7, 4. Sic τὰ προσήκοντα ſunt *officia, res agendae,* Π. 1, 2, 5. τὰ προσήκοντα ἀποτελεῖν. 5, 2, 10. Απ. 1, 1, 12. τὰ προσήκοντα πράττειν. Sed h. l. poſſit etiam exponi: *quae ad eos pertinent, non ſuperflua.* c. dat. Π. 5, 1, 7. τἄλλα τὰ ἐμοὶ προσήκοντα ἀποτελῶ. All. τὰ παρά σοι προσήκοντα. it. addito ſubſtantiuo, vt Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. τὰ προσήκοντα ἔργα. Απ. 4, 7, 1. ἐν ταῖς προσηκούσαις πράξεσι. Sed τὰ μὴ προσήκοντα, Αγ. 4, 1. ſunt τὰ ἀλλότρια, vt ibidem vocantur. ¶ 5) *cadere in aliquem.* Απ. 4, 5, 7. σωφροσύνην τίνι ἂν φαίημεν ἧττον ἢ τῷ ἀκρατεῖ προσήκειν; c. gen. Απ. 4, 5, 10. τῷ ἂν ἧττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν. §. 11. ἀνδρὶ ἥττονι τῶν ἡδονῶν οὐδεμιᾶς ἀρετῆς προσήκει. ¶ 6) *iuſtum*

ſtum eſſe, iure fieri. Π. 3, 1, 17. τέκνα καὶ γυναῖκα — προσήκειν ἑαυτῷ ἀφαιρεθῆναι. ¶ 7) *conſentaneum eſſe.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει. Ιερ. 8, 7. ¶ 8) *neceſſarium eſſe.* Π. 3, 3, 7. τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ὁπλίσει. ¶ 9) *congruere, ſimilem eſſe.* Αθ. 3, 11. Ἀθηναῖοι τὰ σφίσιν αὐτοῖς προσήκοντα αἱροῦνται. Antea vocabantur οἱ ταὐτὰ γιγνώσκοντες et ὅμοιοι. ¶ 10) *coniunctum eſſe.* Π. 8, 7, 3. p. 549. τὸν μάλιστα φιλίᾳ προσήκοντα. Α. 1, 6, 1. γένει προσήκων βασιλεῖ. Vnde ſaepe ὁ προσήκων ſimpliciter eſt *neceſſarius, cognatus* Suid: προσήκων· δοτικῇ· κατὰ γένος ἀγχισεύων. Heſych. et Phauor: προσήκοντες· οἱ συγγενεῖς. Π. 7, 5, 12. τοὺς τεθνηκότας θάπτειν ἐφῆκε τοῖς προσήκουσι. Λ. 9, 5. τὰς προσηκούσας κόρας οἶκοι θρεπτέον. Ε. 1, 7, 10. p. 56. Περικλέα τὸν ἐμοὶ προσήκοντα. In praecedentibus nominatur ἀναγκαῖος καὶ ἐπιτήδειος. 2, 4, 4. 6, 4, 16. Απολ. 20. ¶ 11) *aptum eſſe.* Heſych: προσήκει· ἁρμόττει. Sic quoque Thom. Mag. Σ. 7, 3. τὸ εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν — συμποσίῳ οὐδὲν προσήκει. ¶ 12) *opportunum eſſe.* Πο. 3, 12. v. ἐπιπροσήκειν. ¶ 13) *vtile eſſe.* Heſych: προσήκει· συμφέρει. Π. 3, 3, 1. συνέπεμπον ἱκανωτάτους — συμπρᾶξαι καὶ εἰπεῖν περὶ Κύρου τὰ προσήκοντα. Antea erat συμφέρον. Απ. 3, 1, 11. Ιπρ. 8, 8. ¶ 14) Imperfectum pro praeſenti. Thom. Mag: τὸ προσῆκεν, ἀντὶ τοῦ προσήκει λαμβανόμενον, Ἀττικόν ἐσιν, ὥσπερ καὶ τὸ ἔδει, ἀντὶ τοῦ δεῖ. Cf. Doruill. ad Charit. p. 670. E. 3, 1, 11. Φυλαττομένης αὐτῆς, ὥσπερ ἐν τυραννίδι προσῆκε. Leuncl. *fieri oportet*, malit tamen legere προσῆκον. Ιπ. 12, 15. ἀ ἱππάρχῳ προσῆκεν εἰδέναι — δεδήλωται. Sic A. 7, 7, 11. εἴθ' ὑμᾶς πόρρωθεν — ἀπιέναι, εἴθ' ἡμᾶς, all. pro πρόσθεν habent προσῆκεν, *aequum ſit*, quod etiam Zeun. recepit.

προσηκόντως, *apte, facile.* Απ. 3, 11, 6. πῶς ἐγὼ τούτου μηχανὴν εὕροιμι; πολύ, ἔφη, προσηκόντως μᾶλλον, ἢ αἱ φάλαγγες.

προσήλιος, *apricus.* Κ. 4, 6. ἐν τόποις — ξηροῖς, προσηλίοις. 5, 9. ἐν προσηλίοις.

προσ-

προσηλοῦν, *clauis affigere.* v. προσαρμόζειν.

προσημαίνειν, *praesignificare, ostentis et auspiciis res futuras significare.* De diis, Π. 1, 6, 19. p. 84. προσημαίνουσιν ἅ τε χρὴ ποιεῖν καὶ ἃ οὐ χρή. Απ. 1, 4, 15. 4, 3, 12. Ιπρ. 9, 9. θεοὶ προσημαίνουσιν ᾧ ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις, καὶ ἐν ὀνείρασιν. Απολ. 13. τὸν θεὸν τὸ μέλλον — προσημαίνειν ᾧ βούληται — μάντεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. Steph. ante εἶναι malit inferi τὰ μέλλοντα. Sed facile intelligitur e praecedentibus. De daemonio Socratis, Απ. 1, 1, 4. μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος. Ern. h. l. dicit esse pro σημαίνοντος. 4, 8, 1.

προσήνεμος, *vento expositus.* O. 18, 6. ἐκ τοῦ προσηνέμου μέρους τῆς ἄλω, *ex ea areae parte, qua ventus afflare maxime potest.*

προσθεῖν, *accurrere.* A. 5, 7, 13. ὁρῶμεν πολλοὺς προσθέοντας. E. 2, 4, 22. ἀπιόντος αὐτοῦ προσέθεόν τινες hostium καὶ πράγματα παρεῖχον. K. 7, 10. προσθέουσαι canes ad dominum vel ad rete. 10, 7. προσθέοντι apro ad rete. c. dat. Π. 5, 3, 11. προσθεῖ τῷ Κύρῳ. All. προσελθών.

πρόσθεν, ¶ 1) *ante.* De loco, c. gen. E. 4, 1, 10. παρεῖναι πρόσθεν τοῦ στρατοπέδου. Poltponitur, Π. 5, 2, 1. ὅσις φαίνηται τοῦ μετώπου πρόσθεν. Λ. 13, 6. c. artic. Π. 2, 2, 2. p. 104. πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται, *anterior,* — τῷ πρόσθεν ἕπεσθαι. A. 3, 2, 24. τὰ πρόσθεν κοσμεῖν, scil. τῶν ὅπλων μέρη. Ιπ. 1, 12. τὰ πρόσθεν, scil. σκέλη. v. σκέλος. c. ἐκ, K. 3, 6. canes ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη. Leuncl. *antrorsum tendere vestigia.* Vlitius ad Grat. cyneg. 232. vertit verbis Gratii: *amplexae propioris lucri pignora,* h. e. vestigia propius latentis ferae atque adeo certo lucrandae. 5, 30. κεφαλὴν — στενὴν ἐκ τοῦ πρόσθεν, *ab anteriore parte.* 10, 10. c. εἰς, Π. 6, 3, 3. τάξιν ἔπεμψεν ἱππέων εἰς τὸ πρόσθεν, *ad primum agmen, ante exercitum.* A. 3, 4, 24. παραγενέσθαι εἰς τὸ πρόσθεν, *ad primam aciem* contra hostem. 7, 3, 22. it. c. gen.

gen. A. 3, 1, 22. εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων ἐκαθέζοντο. c. ἐν, Π. 5, 3, 19. εἰπὼν, ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ ἐπιμένοι ἐν τῷ πρόσθεν τοῦ στρατεύματος, *ante exercitum*. In nonnullis deſunt verba ἐν τῷ. E. 7, 2, 7. ἐν τῷ πρόσθεν τῶν πυλῶν, *ante portas*. ¶ 2) 2) *vlterius*. E. 3, 4, 14. πρόσθεν ὥρμησαν βάρβαροι. Eodem modo c. εἰς, Π. 7, 1, 18. χοίη τοὺς πολεμίους τῆς εἰς τὸ πρόσθεν προσόδου. A. 1, 10, 3. ὅτι οἱ Ἕλληνες νικῶεν καὶ εἰς τὸ πρόσθεν οἴχοιντο διώκοντες. 2, 1, 2. προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν. K. 3, 7. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι. Steph. dicit, apiuus eſſe ſimplex ἰέναι, quod Weſſ. perperam recepit. 6, 23. ¶ 3) *antea*. ¶ a) Π. 1, 4, 6. ἃ πρόσθεν τῷ Σάκᾳ ἐμέμφετο. §. 25. καὶ πρόσθεν τιμῶν αὐτόν. 3, 1, 18. 4, 5, 12. p. 246. πρόσθεν ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, *ſupra*. 4, 6, 3. 8, 3, 7. 8, 8, 3. A. 1, 3, 18. τῶν πρόσθεν συναναβάντων. 1, 6, 10. 2, 4, 3. 7, 2, 12. ἐλέγετο καὶ πρόσθεν Τήρης — πολλοὺς ἀπολέσαι, *olim*. Αγ. 1, 34. Απ. 3, 5, 4. οἱ πρόσθεν οὐ τολμῶντες — οἱ πρότερον πορθοῦντες. Σ. 1, 15. πρόσθεν μὲν — νῦν δέ. ¶ b) Eodem ſenſu c. τὸ, Π. 5, 3, 13. τὸ γὰρ πρόσθεν καταλελειμμένοι ἦσαν πλείους. 7, 5, 19. τὸ μὲν πρόσθεν — νῦν δέ. A. 1, 10, 7. πολὺ προθυμότερον ἢ τοπρόσθεν. §. 8. ἐκ πλείονος ἢ τοπρόσθεν. 3, 1, 15. Αγ. 1, 29. et E. 3, 4, 21. καθάπερ τὸ πρόσθεν εἰς Καρίαν διαβίβασε. E. 4, 5, 16. πλείονες ἢ τὸ πρόσθεν. Steph. τοπρόσθεν. 4, 8, 4. καὶ τὸ πρόσθεν. Steph. τοπρόσθεν. 5, 4, 47. ἥπερ τοπρόσθεν. §. 49. Ier. 2, 18. μᾶλλον ἢ τὸ πρόσθεν. ¶ c) Alio modo articulus facit periphraſin adiectiui: *prior, ſuperior*. Π. 1, 4, 17. τῇ πρόσθεν Φυλακῇ, *praeſidiariis qui ante hic udfuerant*. 4, 1, 8. p. 205. νίκης ἑτέρας ἐφιεμένους, καὶ τὴν πρόσθεν ἀποβαλεῖν. 4, 5, 13. τοὺς πρόσθεν, *qui antea idem fecerant*. A. 1, 3, 19. μείζων ἡ πρᾶξις τῆς πρόσθεν. 2, 3, 1. τῇ πρόσθεν ἡμέρᾳ, *pridie*. 3, 1, 1. ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ. 3, 2, 20. ἐπιμελεστέρους γενέσθαι τοὺς νῦν τῶν πρόσθεν. All. προτέρων. 4, 3, 6. τὴν πρόσθεν νύκτα ἧσαν ἐπὶ τοῦ ὄρους, *nocte ſuperiore*. Cod. Eton. minus bene τὴν πρώτην. E. 3, 1, 16. ὅσα λέγοιεν οἱ πρόσθεν, *antea*

antea miſſi. 7, 5, 9. Απ. 1, 2, 27. τὸν πρόσθεν magiſtrum αἰτιᾶται — ἐπαινεῖ τὸν πρότερον. 2, 6, 7. 4, 2, 19. τὰ πρόσθεν, *quae antea disputata ſunt.* O. 17, 1. οἱ πρόσθεν ἄνθρωποι, *qui olim vixerunt.* Cf. λόγος nr. 13. Sic ſaepe c. χρόνος, Π. 2, 1, 6. p. 93. τὸν μὲν πρόσθεν χρόνον. 6, 1, 16. A. 6, 1, 11. τὸν δὲ πρόσθεν χρόνον. Cod. Pariſ. τὸν ἔμπροσθεν χρ. A. 2, 3, 12. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. 6, 6, 17. Cf. χρόνος. ¶ 4) *prius, priore loco.* Απ. 2, 1, 22. τὴν μὲν πρόσθεν ῥηθεῖσαν — τὴν δὲ ἑτέραν. ¶ 5) πρόσθεν — πρὶν, *prius — quam.* Π. 1, 2, 8. οὐ πρόσθεν — πρὶν ἂν ἀφῶσιν. 1, 4, 23. οὐ πρόσθεν — πρὶν ἢ ἐγένοντο. 6, 4, 4. οὐ πρόσθεν — πρὶν ἡ Πάνθεια ἀπῆλθεν. E. 4, 3, 4. 7, 4, 18. Cf. πρίν. ¶ 6) *ante.* De tempore, c. gen. Π. 7, 5, 17. p. 444. πρόσθεν ἑσπέρας. O. 17, 6. πρόσθεν ἐμοῦ. ¶ 7) *potius.* c. ἤ, A. 2, 1, 8. πρόσθεν ἂν ἀποθάνοιεν, ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖεν. ¶ 8) Π. 3, 1, 11. Welf. pro πρόσθεν edidit πόῤῥωθεν, Hutch. et Zeun. πρόσωθεν. Legitur etiam προσῆκεν pro πρόσθεν. v. προσήκειν nr. 14. it. ἔμπροσθεν. v. ἔμπρ. nr. 2, 3. it. πρόσθεν pro πρότερον. v. πρότερος nr. 3. it. pro πρώην. v. ibi.

προσθετέον, *adſuefacere* ſ. *docere oportet.* c. dat. Απ. 2, 1, 2. τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχεσθαι — τῷ αὐτῷ προσθετέον.

πρόσθετος, ¶ 1) *appoſitus, applicatus.* Iπ. 12, 6. πτέρυγες ἐν τοῖς γιγλύμοις προσθεταί. ¶ 2) *aſcititius, adulterinus.* Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον — κόμαις προσθέτοις. Dicunt etiam κόμην περίθετον. v. Poll. 10, 170.

πρόσθημα, *appendix, auctuarium.* Απ. 3, 10, 13. aptae loricae οὐ Φορήμασι, ἀλλὰ προσθήμασιν ἐοικυῖαν. Fr. Portus: *rei quae ſit appoſita et agglutinata.*

πρόσθιος, *anterior.* (poet. Port.) K. 4, 1. σκέλη τὰ πρόσθια. Paulo poſt σκέλη τὰ ἔμπροσθεν. 9, 19. προσθίου ποδός. Cf. Poll. 1, 193.

προσιδεῖν, *intueri.* Π. 8, 7, 3. p. 550. εἴ τις — ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει.

προσιέναι (ex πρὸς et εἶμι), ¶ 1) *aduentare, appropinquare.* ¶ a) De hoſtibus et auxiliis, Π. 2, 1, 2. p. 87. δύναμιν, πόση τις

τις ἡ προσιοῦσα. p. 89. Πέρσαις τοῖς προσιοῦσι ad te. §. 7. οἱ πολέμιοι ἐλέγοντο προσιέναι. 3, 3, 21. 6, 2, 7. p. 366. πύργους ἔχοντες προσίασιν. Vbi fere eſt pro futuro. 8, 5, 6. εἴ τινες προσίοιεν ad caſtra. A. 1, 8, 10. τὸ Ἑλληνικὸν — συνετάττετο ἐκ τῶν προσιόντων. All. προϊόντων. 1, 10, 4. 4, 8, 10. οἱ κράτιστοι προσίασι. Eſt pro futuro. 5, 4, 8. οἱ πολέμιοι προσιόντων (all. προϊόντων) ἡσύχαζον. A. 11, 10. ἦν κατὰ τὰ εὐώνυμα πολέμιοι προσίωσιν. Aϑ. 2, 4. E. 1, 1, 24. μαχούμενος, ἂν προσίωσιν. 1, 3, 2. 2, 4, 9. 10. 3, 5, 12. προσιόντας ὡς κρατήσων ὑπέμενε. 4, 2, 8. προσῆεσαν διὰ τοῦ πεδίου. Leuncl. malit προῆεσαν. §. 12. 5, 2, 29. καὶ προσιόντι (Marg. Leuncl. προϊόντι) καὶ ἀπιόντι. c. dat. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ ἐν εὐρυχωρίᾳ πρόσιμεν αὐτοῖς. Vbi eſt pro futuro. 6, 2, 7. p. 365. ταῦτα ἀντίπαλα ἡμῖν προσιόντα. A. 7, 6, 17. εἰ προσίητε τῇ πόλει — οὐκ εἶα εἰσιέναι. Sic eleganter de hieme et fame, Π. 6, 1, 10. ἡμῖν ἀντιπάλους προσιόντας. c. εἰς, A. 1, 2, 1. προσῆεσαν (Cod. Par. et Eton. παρῆσαν) εἰς Σάρδεις ſe cum Cyro coniuncturi. E. 7, 5, 15. προσιόντες εἰς τὴν Μαντίνειαν, καὶ στρατοπεδευσάμενοι ἐντὸς τείχους. Videtur eſſe praegnantia quaedam: *appropinquantes et ingreſſi.* ¶ b) De ſole, Aπ. 4, 3, 8. τὸν ἥλιον, ἐπειδὰν τράπηται, προσιέναι — μηκέτι ἐγγυτέρω προσιέναι. §. 9. ¶ c) De velpera, A. 3, 2, 12. ἅτε ἑσπέρα προσιούσῃ, *veſpera appetente* ¶ d) De ventis, Aπ. 4, 3, 14. ἀνέμων προσιόντων, *flantibus et corpus noſtrum afficientibus.* ¶ 2) *aduenire.* E. 4, 1, 7. προσιόντων αὐτῶν, *cum adueniſſent rogati.* c. πρός, A. 3, 3, 5. προσῄει, ὡς Φίλος ὢν, πρὸς τοὺς Ἕλληνας. ¶ 3) *adire.* ¶ a) regem, Π. 1, 4, 6. οἰκειρότερον προσῄει. 7, 5, 16. 17. ¶ b) imperatorem, Π. 2, 4, 1. ὀψομένων τῶν Ἰνδῶν, ὅπως ἂν προσίῃς. A. 6, 1, 12. ¶ c) amicum, Π. 6, 1, 20. οἱ Φίλοι προσιόντες συμβουλεύουσι. ¶ d) magiſtrum, Aπ. 1, 2, 47. Σωκράτει οὐκέτι προσῄεσαν. 4, 2, 40. ¶ e) rogandi cauſa, Aϑ. 3, 3. ἤν τις ἀργύριον ἔχων, προσίῃ πρὸς βουλὴν ἢ δῆμον, χρηματίσαι. Aπ. 3, 8, 10. ἀγνῶς ἔχοντας προσιέναι precaturos ad deos

f. in templa. Poll. 1, 32. ἀγνῶς — ἁγίως προσιόντες. Sic eleganter O. 5, 8. ἡ γῆ — προτείνουσα προσιόντι λαμβάνειν ὅ τι χρήζει. ¶ f) ad colloquium, Π. 5, 3, 5. πρόσιθι πρὸς αὐτὸν, καὶ οὕτω ποίει, ὅπως ἂν αὐτὸς λέγῃ. A. 3, 3, 4. διέφθειρον προσιόντες praecones et pacis internuncii τοὺς στρατιώτας. E. 2, 1, 4. προσιὼν ἐν μέρει παρ' ἑκάστην ναῦν παρεθάρρυνε. 2, 4, 12. προσιόντες ἀλλήλοις πολλοὶ διελέγοντο. §. 25. ¶ 4) *accedere, adiungi.* E. 7, 1, 2. p. 439. πρὸς τούτους εἰκὸς τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστέρους προσιέναι. ¶ 5) *adoriri.* c. dat. Π. 7, 1, 4. πάντοθεν ἡμῖν προσίασιν, ὡς ἅμα πάντοθεν μαχούμενοι. §. 5. E. 4, 4, 16. οἱ πελτασταὶ — οὐ προσήεσαν τοῖς ὁπλίταις. c. ἐπὶ, Π. 7, 1, 12. προσήεσαν ἐπὶ τὸ Κύρου στράτευμα. c. πρὸς, A. 4, 7, 1. πρὸς χωρίον προσέβαλλε — ἐπεὶ δὲ ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνε, ἄλλη προσῄει. ¶ 6) *bello petere.* c. ἐπὶ, Π. 2, 4, 8. p. 131. ἀκούει τοὺς πολεμίους προσιόντας ἐφ' ἡμᾶς. ¶ 7) *coire.* De quo vrbane et honeste dicitur. Σ. 4, 38. αὐταῖς προσιέναι. ¶ 8) *prodire ad dicendum.* Π. 7, 1, 6. ἐν ἄλλοις προσιὼν εἶπεν. 7, 5, 13. Απ. 3, 7, 1. οἰκοῦντα προσιέναι τῷ δήμῳ. Ern. recte obſeruauit, προσιέναι dici, qui coram populo orationem habeant et cum eo agant. ¶ 9) *prouenire.* De reditibus, Πο. 4. 1. χρήματα ἄνευ τῶν ἄλλων προσόδων προσιέναι νομίζω. Poteſt accipi pro futuro. ¶ 10) c. πάλιν, Ιερ. 3, 2. πάλιν προσιόντα, *reuerſum.* ¶ 11) *admittere.* Π. 7, 5, 14. οἱ ὑπηρέται προσῄεσαν. Viri docti emendant προσίεσαν. ¶ 12) In var. lect. permutatur c. παριέναι. v. παριέναι nr. 1. it. c. προϊέναι. v. προϊέναι et ſupra paſſim. it. προσιόντας c. προσίεντο. v. προσίεσθαι nr. 1.

προσιέναι (ex πρὸς et ἴημι), ¶ 1) *admittere, adeundi poteſtatem facere.* A. 4, 5, 5. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Cf. ſuperius προσιέναι nr. 11. ¶ 2) *admouere, adhibere.* K. 10, 21. ἀπειρηκότι προσιέναι τὸ προβόλιον. Zeun. maulult προϊέναι. At §. 22. ſequitur χρησέον.

προσίεσθαι, ¶ 1) *ad ſe admittere.* Π. 8, 1, 16. τὸ μὴ προσίεσθαι αὐτοὺς — ἀρχὴν ἠγήσατο πολέμου. Ιπ. 3, 3. πῶς δέχεται τὸν ἀνα-

ἀναβάτην — πολλοὶ γὰρ χαλεπῶς προσίενται — προσέμενοι πονεῖν ἀναγκαθήσονται. Sic A. 4, 2, 8. Zeun. e MSS. edidit: αὐτοὺς ἀναβαίνοντας — οἱ βάρβαροι ἐτόξευον καὶ ἔβαλλον, ἐγγὺς δ' οὐ προσίεντο. Vulgo legitur οἱ βάρβ. οὔτε ἐτόξευον, οὔτε ἔβαλλον ἐγγὺς ὁδοῦ προσιόντας. ¶ 2 *admittere.* A. 3, 1, 20. τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, qui regi ſe tradere volebat, μήτε προσίεσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς, immo a ſocietate noſtra remouere. ¶ 3) *ſumere, accipere.* medicamentum, Απ. 4, 2, 17. δεόμενον Φαρμακείας καὶ μὴ προσιέμενον Φάρμακον. ¶ 4) *probare.* Π. 8, 1, 14. ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, *non improbabat, permittebat.* A. 5, 5, 3. οὐδαμῆ προσίεντο extis οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. ¶ 5) *cupere, appetere.* Π. 8, 7, 2. τῷ δὲ (h. e. τοῦ δὲ) ἡ ψυχὴ σῖτον μὲν οὐ προσίετο, διψῇν δ' ἐδόκει. Ιερ. 1, 20. ¶ 6) *ſe offerre, pollicери, ſponte ſubire.* A. 7, 3, 15. οὐδέν σε προσαιτοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσέμενοι καὶ πονεῖν ὑπέρ σου. ¶ 7) *ferre, pati.* Π. 3, 3, 20. εἴ τις χρημάτων ἐπιθυμῶν ἦτταν προσίεται, *vinci ſe patitur.* Απ. 2, 6, 32. οἱ καλοὶ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, οἱ δ' αἰσχροὶ καὶ ἡδέως προσίενται 2, 8, 5. τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι. ¶ 8) *audere.* Απ. 2, 7, 11. πρόσθεν μὲν οὐ προσιέμην δανείσασθαι — νῦν δέ μοι δοκῶ ὑπομένειν. ¶ 9) *committere.* Π. 7, 1, 7. οὐδὲν αἰσχρὸν ἐκὼν εἶναι προσήσομαι. All. perperam προήσομαι. Αγ. 5, 3. ῥᾳθύμην πάμπαν οὐ προσίετο, *ſe adſtringebat, in ſe admittebat.* Απ. 2, 6, 18. τὰ αἰσχρὰ ἧκιστα προσιέμενοι. Sic Π. 7, 5, 26. p. 458. pleraeque editiones habent: τίνα πρόφασιν ἔχοντες ἂν προσιέμεθα κακίονες, ἢ πρόσθεν, γενέσθαι, *committeremus vt* etc. pro προελόμεθα vel προελοίμεθα.

προσίπτασθαι, *aduolare.* Απ. 3, 11, 5. ἐάν τις σοὶ φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτᾶται.

προσίστασθαι, *adſtare.* Π. 6, 2, 6. εἴ τις βούλοιτο τῶν ὁπλοφόρων προσίστασθαι in concione ἀκουσόμενος. Hutch. et all. προΐστασθαι. v. ibi.

προσιτέον, *impetus faciendus eſt.* K. 10, 21.

προσκαθέζεσθαι, *obſidere.* E. 1, 5, 13. εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ — προσκατε-

προσκαθεζόμενοι ἑπτὰ μῆνας. Sic προσκαθίζειν. v. Poll. 1, 167.

προσκαθῆσθαι, *perseuerare in obsidione.* Π. 2, 4, 9. εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος. Cf. προκαθῆσθαι, quocum in libris confunditur.

προσκαίεσθαι, *amore flagrare.* Σ. 4, 23. ἰχυρῶς προσεκαύθη.

προσκαλεῖν, *aduocare, arcessere.* Λ. 13, 5. Ἐφόρων δύο πολυπραγμονοῦσι μὲν οὐδὲν, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς προσκαλῇ in consilium. §. 6. Ε. 4, 5, 9. οἱ πρέσβεις τῶν Βοιωτῶν προσκληθέντες καὶ ἐρωτώμενοι. In var. lect. est pro παρακαλεῖν. v. παρακαλ. nr. 1. c.

προσκαλεῖσθαι, ¶ 1) *ad se vocare.* A. 7, 7, 1. Μηδοσάδης — ἔρχεται καὶ προσκαλεῖται Ξενοφῶντα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος, *euocat.* ¶ 2) *in ius vocare.* v. omnino προκαλεῖσθαι. Harpocrat: προσκαλέσασθαι· τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην. Cf. Poll. 8, 39. et interpp. ad 8, 62. Ε. 7, 4, 11. δίκας τῶν Φλιασίων προσκαλουμένων. Leuncl. *quum Phliasii prouocarent ad causae disceptationem.* Legi enim cum Stephano volebat προκαλουμένων, quod recepit Wels. Sed Markland. ad Lys. p. 707. ed. Reisk. defendit lectionem προσκαλ. et dicit, προσκαλεῖσθαι idem esse quod εἰς δίκην καλ. Ap. Lysiam p. 206. est προσεκαλέσατο δίκην πρὸς τὸν βασιλέα. Dicitur etiam simpliciter, Ε. 7, 4, 38. παρέξειν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, ὁπόσους τις προσκαλοῖτο. Vir doctus in Biblioth. crit. P. V. p. 105. legit προκαλοῖτο. O. 7, 3. ὀνομάζοντές με Ἰχόμαχον πατρόθεν, προσκαλοῦνται. Ita enim distinguenda sunt verba, vt πατρόθεν referatur ad ὀνομάζοντες. Camerar. legit προκαλοῦνται, et vertit *postulant.*

προσκαρτερεῖν, *perseuerare.* Ε. 7, 5, 14. δεηθεὶς αὐτῶν προσκαρτερῆσαι, ne satisceret.

προσκατηγορεῖν, *insuper accusare.* Sed Aπ. 2, 6, 34. iocose et eleganter ita dicitur, vt sit *insuper commendare* s. *laudare:* ἐὰν δέ σου προσκατηγορήσω, ὅτι — εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν. v. κατηγορεῖν.

προσκεῖσθαι, ¶ 1) *adhaerere, additum esse.* O. 6, 15. in nomine καλὸς κἀγαθὸς προσέκειτο τὸ καλὸν τῷ ἀγαθῷ. Aπ. 3, 14, 7. ¶ 2) *constitutum*

tum esse, propositum esse. De poena, Πο. 4, 21. v. ζημία. ¶ 3) instare, vrgere, i. q. ἐπικεῖσθαι. (v. Thom. Mag.) hostes, E. 4, 6, 8. ἔβαλλόν τε καὶ ἠκόντιζον, καὶ — προσέκειντο. 5, 4, 42. σὺν τοῖς πελτασταῖς προσκείμενος. 6, 2, 12. Sic K. 10, 10. αἱ κύνες προσκείσονται aprum. it. petendo, E. 3, 4, 7. προσέκειντο αὐτῷ ἀξιοῦντες.

*προσκλᾶν, frangere ad aliquid. Ιπ. 7, 6. τὸ σκέλος, εἰ προσκόψειέ τῳ, προσκεκλασμένον ἂν εἴη, ad illam rem.

προσκλύζειν, alluere. Π. 6, 2, 8. Λυδίας, ἔνθα πολὺς μὲν οἶνος — θάλαττα δὲ προσκλύζει.

προσκνᾶσθαι, affricare se. Απ. 1, 2, 30. Κριτίας amans ἐπιθυμῶν προσκνᾶσθαι (all. προσκνήσασθαι) Εὐθυδήμῳ, ὥσπερ τὰ ὑΐδια τοῖς λίθοις. Hunc locum imitatus Maximus Tyrius 26, 8. eodem verbo de eadem re vtitur.

*προσκοιμίζεσθαι, v. προσκομίζεσθαι.

προσκομίζειν, ¶ 1) asferre. Π. 7, 3, 1. τὸν νεκρὸν ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν — προσκεκομικέναι ἐνθάδε πη. ¶ 2) importare, aduehere. Π. 6, 1, 14. ὅσα ἔδει προσκομίζεσθαι. O. 11, 16. καρπὸν προσκομίζοντες.

προσκομίζεσθαι, iter suum accelerare. E. 5, 1, 16. τοτὲ μὲν ἀναπαύων — τοτὲ δὲ κώπαις προσκομιζόμενος. Leuncl. remigio propius accedens. Goldhagen: er kam an die Ruder. Morus sensum hunc esse suspicatur: ad remos praesto esse iubet. Olim legebatur κώπαις προσκοιμιζόμενος, quod Schneiderus probat, et Fr. Portus vertit prope remos dormiens. Recte. Opponitur enim ἀποκοιμᾶσθαι.

προσκοπεῖν, ante curare, ante perpendere. Π. 1, 6, 19. p. 82. τῆς νυκτὸς προσκόπει, τί σοι ποιήσουσι οἱ ἀρχόμενοι, ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται.

πρόσκοπος, speculator. Suid: προσκόπων· προφυλάκων. Π. 5, 2, 3. introiturus in castellum προτέμψας προσκόπους καὶ δύναμιν, qui viderent, an intus essent insidiae. Λ. 12, 6. τὸν πρόσκοπον ὑπολύεσθαι, np. ne in prandio hostes eos opprimant. Morus vertit is qui in statione est. Recte.

προσκόπτειν, impingere, offendere, i. q. προσπταίειν.

πταίειν. v. Poll. 2, 199. Ιπ. 7, 6. εἰ προσπόψειέ τῳ.

προσκτᾶσθαι; *insuper parare* vel sibi vel aliis. Π. 4, 3, 2. προσκτᾶσθαί τι, np. praeda facienda. Πο. 4, 4. ἀνδράποδα οὐδεὶς τοῦ πλήθους ἀφαιρεῖ, ἀλλ' ἀεὶ προσκτᾶται. Απ. 4, 8, 2. Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσαντο τῷ κοινῷ ἀγαθόν. A. 5, 6, 7. καὶ χώραν καὶ δύναμιν τῇ Ἑλλάδι προσκτήσασθαι. E. 2, 3, 9. ἀπάγων τριήρεις — καὶ τάλαντα, καὶ εἴ τι ἄλλο προσεκτήσατο ἐν τῷ πολέμῳ, np. praeter ea quae commemoraui. In his tribus locis videtur medium positum esse, quia est *suae ciuitati comparare.*

προσκυνεῖν, *adorare, flexis genibus et prostrato humi corpore venerari.* v. Hutchinſ. Dissertat. II. Cyropaediae praemiſſa p. 75. et interpp. ad Cornel. Nepot. Conon. 3, 3. Π. 4, 4, 3. οἱ δὲ (dediticii) προσεκύνησαν Cyrum, καὶ ταῦτα ἔφασαν ποιήσειν. 5, 3, 10. Gadatas Cyro se dedens τῷ νόμῳ προσκυνήσας εἶπε. 8, 3, 7. cum Cyrus primum egrederetur, ἰδόντες πάντες προσεκύνησαν. Αγ. 1, 34. τοὺς πρόσθεν προσκυνεῖν reges Perſarum Ἕλληνας ἀναγκαζομένους. Sed praeter deos et reges etiam aliis praeſtita fuit προσκύνησις, vt A. 1, 6, 10. ἐπεὶ εἶδον αὐτὸν, Orontam, qui erat e genere regio, οἵπερ πρόσθεν προσεκύνουν, καὶ τότε προσεκύνησαν, καίπερ εἰδότες ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄγοιτο. 1, 8, 15. ὁρῶν — νικῶντας — καὶ προσκυνούμενος ἤδη ὡς βασιλεύς. In Cod. Par. verba ὡς βασ. desunt. c. acc. Π. 2, 4, 14. ἰδὼν τὸ σημεῖον προσεκύνησε Διὶ βασιλέϊ. A. 3, 2, 5. πτάρνυταί τις — πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν. Π. 7, 5, 11. post victoriam θεοὺς πρῶτον προσεκύνουν. A. 3, 2, 8. οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε. Π. 8, 3, 7. πρόσθεν Περσῶν οὐδεὶς Κῦρον προσεκύνει. E. 4, 1, 15.

προσλαμβάνειν, ¶ 1) *insuper accipere.* Π. 3, 3, 20. οἱ νικῶντες — καὶ τὰ τῶν πολεμίων προσλαμβάνουσι. 8, 3, 18. ἐάν τι ἀγαθὸν προσλαμβάνω, *nouas diuitias.* A. 7, 3, 6. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο praeter victum. 7, 7, 31. ταῦτα λαβὼν, καὶ τοὺς ὁμήρους προσλαβὼν, ἄπιθι. Αγ. 2, 30. Sed c. πρὸς

eſt

est fere pro simplici, A. 7, 6, 22. πρὸς ἐκείνοις νῦν ἄλλην εὔκλειαν προσειλήφατε. ¶ 2) *adhibere, insuper capere.* Ap. 3, 14. 4. ὄψον ἐθίων ἄρτον προσέλαβε. ¶ 3) *assumere, secum sumere, socios.* ¶ a) venationis, Π. 1, 4, 16. προσέλαβε ἱππέας τε καὶ πελταστάς. 2, 4, 11. ¶ b) militiae, A. 4, 1, 19. ἔφη πορεύεσθαι προσλαβὼν ἐθελοντάς. 7, 6, 19. Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον. E. 2, 3, 18. p. 97. ¶ 4) *insuper assumere, insuper legere.* Π. 3, 3, 1. τὸ ἕτερον στράτευμα καὶ ὃ παρ' Ἀρμενίων προσέλαβε. 4, 5, 11. ἄλλους δὲ socios προσληψόμεθα. A. 1, 7, 3. ὑμᾶς προσέλαβον ad meos. E. 4, 8, 23. ἐπεὶ ἀφίκετο εἰς τὴν Σάμον, προσλαβὼν ἐκεῖθεν ναῦς ad suas. 5, 1, 10. Ipr. 9, 4. ¶ 5) *insuper potiri.* Ag. 2, 17. τὰ μὲν οἴκοι καρπουμένους, Κόρινθον δὲ προσειληφότας. E. 3, 1, 10. ¶ 6) *potiri.* E. 3, 1, 4. Πέργαμον ἑκοῦσαν προσέλαβε. 4, 1, 1. πόλεις, τὰς μὲν βίᾳ, τὰς δὲ ἑκούσας, προσελάμβανε. 4, 6, 13. πόλιν οὐδεμίαν προσειλήφει, οὔτε ἑκοῦσαν, οὔτε ἄκουσαν. 4, 8, 35. ¶ 7) *insuper sibi contrahere.* Σ. 4, 8. ἄλλην που δόξαν γελοίαν προσλαβεῖν. ¶ 8) Λ. 1, 9. ἀδελφοὺς τοῖς παισὶ προσλαμβάνειν, *ex aliena muliere generare.* ¶ 9) *manum operi admouere.* A. 2, 3, 7. αὐτὸς προσελάμβανεν. §. 8. προσελάμβανον καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

*προσμάθησις, *addiscendi facultas.* Ap. 1, 4, 13. προσμάθησιν ἐκπονῆσαι. Gramm. *ampliorem doctrinam comparare*, vt Leuncl. qui in vtraque editione iunctim edidit, quod probatur praeter alios Hindenburgio. Sed alii, etiam ed. Lipsi. habent πρὸς μάθησιν, quae est Fr. Porti correctio. Debebat vero corrigere τὰ πρὸς μάθησιν.

προσμαθητέον, *addiscendum.* O. 13, 1. τί καὶ ἄλλο προσμαθητέον αὐτῷ ἔσαι.

προσμάχεσθαι, *oppugnare.* Π. 7, 5, 4. ὅπως ἄν τις τείχη — προσμαχόμενος ἕλοι, *vi.* Vult potius assiu. E. 7, 2, 7. χαμόθεν — καὶ κατὰ τὰς κλίμακας προσεμάχοντο. Minus bene Leuncl. *ad scalas dimicabant.* Cf. κατὰ c. acc. nr. 8. a.

προσμένειν, *manere, non abire.* E. 2, 4, 4. ἱππεῖς — προσμείναντες, ἕως τοὺς

τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο οἱ προσήκοντες. c. dat. K. 7, 10. προσμένειν ταῖς ἄρκυσιν. In lexicis non nisi ex N. T. exempla afferuntur. Sed Gramm. addidit etiam Pindari locum Nem. 3, 105. vbi significat *sustinere*. Cf. ἀναμένειν, pro quo est in var. lect.

προσμίγειν siue

προσμιγνύναι, ¶ 1) *accedere*. c. πρὸς, Π. 2, 4, 16. προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια τῶν Ἀρμενίων. ¶ 2) *ad pugnam accedere, irruere*. Π. 3, 3, 27. ὡς ἐγγὺς ἤδη προσεμίγνυε τὸ Περσικὸν πλῆθος. K. 9, 9. ¶ 3) *manum conserere*. v. Poll. 1, 163. Π. 5, 4, 20. ὅπη προσμίξειεν, πολλῷ ἂν ἐρρωμενέστερον συμμιγνύοιεν. ¶ 4) *coniungere se*. A. 4, 2, 11. ὅπως οἱ τελευταῖοι λοχαγοὶ προσμίξειαν, scil. τοῖς ἄλλοις.

προσμισθοῦσθαι, *insuper conducere*. Πο. 4, 22. προσμισθώσονται τοὺς δημοσίους. E. 4, 8, 7. 5, 4, 15.

προσνεύειν, v. προνεύειν.

προσνοεῖν, *animaduertere*. Σ. 2, 16. ἄλλο τι προσενόησα. Cf. προνοεῖν nr. 3.

προσνομή, v. προνομή.

πρόσοδος, ¶ 1) *aditus, acceſſus*. Suid: πρόσοδος. ἡ παρουσία. Π. 5, 2, 2. ἦ ἡ πρόσοδος εὐπετεσάτη. K. 10, 22. αἱ αὐταὶ πρόσοδοι, *eodem modo inuadendi sunt*. c. πρὸς, A. 5, 2, 3. πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον. K. 12, 3. ἐν ταῖς προσόδοις ταῖς πρὸς πολεμίους, *quando hostes sunt inuadendi*. ¶ 2) *ſupplicatio*. Schol. Ariſtoph. Nubb. 306. θρησκείαι περὶ τοὺς βωμοὺς πρόσοδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις. Cf. Poll. 1, 25. 29. Suid. in v. προσόδια, interpp. ad Thom. Mag. et Lamb. Bos animaduu. ad Ariſtid. p. 551. ed. Oxon. A. 6, 1, 6. ἐπαιώνισαν καὶ ἀρχήσαντο, ὥσπερ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. Marg. Leuncl. προόδοις. ¶ 3) i. q. πρόοδος, *progreſſus, proceſſus*. Π. 7, 1, 18. τῆς εἰς τὸ πρόσθεν προσόδου. Sed meliores edd. habent προόδου. ¶ 4) *reditus, prouentus*. Heſych: πρόσοδος· — κέρδους προσθήκη. Suid: πρόσοδος· εἰσφορὰ, εἴσοδος. Π. 3, 2, 9. πολὺ ἂν αὐξάνεσθαι τὴν πρόσοδον. A. 7, 7, 21. ἡ κατ' ἐνιαυτὸν πρόσοδος regis. Πο. 3, 10. Pluralis, Π. 8, 2, 6. πλείσας προσόδους λαμβάνειν. A. 1, 9, 11. οἰκονόμον κατασκευάζοντα

ζοντα ἧς ἄρχοι χώρας, καὶ προσόδους ποιοῦντα, np. non sibi, sed regi, cui subiectus erat. Ag. 8, 8. ἐφαρμόσας τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις. Ier. 9, 8. αἱ πρόσοδοι αὔξοιντ' ἄν. 11, 4. προσόδους πλείονας γίγνεσθαι. Ap. 3, 11, 4. οἰκία προτόδους ἔχουσα, h. e. παρέχουσα. O. 1, 21. μηχανᾶσθαι προσόδους. c. ἀπὸ, O. 2, 11. εἰτὶ αἱ πρόσοδοι ἀπὸ τῶν τοιούτων. ¶ 5) *reditus publici, vectigalia.* Po. 2, 1. αὕτη ἡ πρόσοδος τῶν καλλίστων ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι. 4, 23. 24. 38. E. 6, 1, 3. ὁπότε περιγένοιτο τῆς προσόδου. Inprimis in plurali, Π. 8, 1, 4. τῶν προσόδων ἀμελεῖν. Peculiaris Xenophontis de hoc argumento libellus inscribitur πόροι ἢ περὶ προσόδων. Po. 1, 2. ἡ χώρα πέφυκεν οἵα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι. 2, 7. τὰς προσόδους ἂν αὔξοιεν. 3, 6. αὐξήσεις τῶν προσόδων — πρόσοδοι γίγνεσθαι. 4, 1. §. 40. ὡς ἂν πλεῖστοι πρόσοδοι γίγνοιντο. Aem. Portus, „si codex est sanus, inquit, est Atticismus in πλεῖστοι." Sed idem tamen malit πλεῖσται, vt etiam Steph. et Zeun. ediderunt. 5, 1. εἰ μέλλουσι πᾶσαι αἱ πρόσοδοι ἐκ πόλεως προσιέναι. §. 12. E. 6, 1, 2. Ap. 3, 6, 5. 6. c. ἀπὸ et ἐκ, A. 7, 1, 17. προσόδου οὔσης — ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. Po. 3, 13. ἀπὸ τούτων πρόσοδοι γίγνοιντο. §. 14. 4, 49. E. 5, 2, 12. p. 300. χρημάτων πρόσοδοι ἐκ λιμένων. Cf. ἄλυπος, ἀποδεκτὴρ, αὔξησις, πόρος.

προσοικεῖν, *finitimum esse.* Po. 1, 8. πόλεσι βάρβαροι προσοικοῦντες. Cf. Poll. 9, 37. Accusatiuo rei inanimae hoc verbum iungi iubet Thomas Mag.

προσομιλεῖν, *consuescere, consuetudine vti.* E. 1, 1, 21. ἰδίᾳ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες.

προσομνύναι, *praeterea iurare.* A. 2, 2, 4. καὶ ὤμοσαν — οἱ δὲ βάρβαροι καὶ προσώμοσαν.

προσομολογεῖν, *concedere, assentiri.* A. 7, 4, 18. victi πάντες προσωμολόγουν, *promittebant se facturos esse conditiones ipsis positas.*

προσορᾶν, *adspicere, intueri.* Σ. 8, 18. ἡδέως προσορᾶν ἀλλήλους.

*προσόριος, v. πρόσορος.

προσορμᾶν, *impetum facere, hostiliter accedere.* Π. 1, 4, 21. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας. Codd. Bodl. et Guelf. προορμήσαντας.

προς-

πρόσορος, *finitimus.* Π. 6, 1, 12. τὰ πρόσορα ὑμῖν — κτᾶσθε. All. προσόρια. Cf. Poll. 6, 113. et 9, 8.

προσοφείλειν, ¶ 1) *praeterea debere.* Π. 3, 2, 7. προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. E. 1, 5, 4. τὸν προσοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε. Steph. et Leuncl. malunt προοφειλόμενον, quod et Moro probatur, et a Schneidero receptum est. ¶ 2) *insuper aes alienum contrahere.* O. 20, 1. οὐδὲ δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσιν.

προσπαίζειν, *iocari cum aliquo.* Suid: προσπαίζω, δοτικῇ. Ap. 3, 1, 4. προσέπαιζεν αὐτῷ λέγων. Steph. habet προσέπαιξεν. Sed quia Attici hac forma non vtuntur, Ernestius malit προσέπαισεν. Cf. Ruhnken. ad Timae. lex. Plat. Perperam E. 3, 3, 3. nonnulli legunt προσπαίσας pro προσπταίσας.

προσπελάζειν, *appropinquare.* Suid: προσπελάζει· προσεγγίζει. K. 6, 19. παρεθέοντα, ὅτῳ ἂν προσπελάζῃ, *in quemcunque incidat.* Cf. προπετάζειν, quocum confunditur.

προσπέμπειν, *mittere ad.* Π. 8, 5, 9. προσέπεμψε δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα. Sic Π. 7, 4, 4. in Margg. et Cod. Guelf. προσέπεμψαν (vulgo ἔπεμψαν) πρὸς τὸν Κῦρον δεόμενοι. Etiam Zeun. recepit προσέπεμψαν.

*προσπερονᾶν, *affigere, annectere.* A. 7, 3, 10. ἄρτοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.

προσπίπτειν, ¶ 1) *impingere, auf etwas fallen.* Ιπ. 7, 6. ἡ κνήμη, εἴ τι καὶ προσπίπτοι αὐτῇ, ὑπέλκοι ἄν. ¶ 2) *accidere ad genua, pedibus se aduoluere.* De supplicibus. Hesych: προσπίπτω· λιπαρῶ, ἱκετεύω. Π. 4, 6, 2. p. 256. ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω. ¶ 3) *accurrere.* De flagitantibus, A. 7, 1, 14. milites turbulenti, ὡς εἶδον τὸν Ξενοφῶντα, προσπίπτουσι αὐτῷ καὶ λέγουσι. De eo, qui temere alios adit et compellat et cum iis loquitur, Π. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσι προσπίπτειν. Hutch. *assultando alludere.* Cf. Dorvill. ad Charit. p. 44. ¶ 4) *incurrere.* K. 5, 28. lepus προσπίπτων λανθάνει πρὸς πολλά. ¶ 5) *aggredi, impetum facere.* Π. 5, 4, 20. εἰ βούλοιντο ἀθρόοι πῃ προσπεσεῖν. 7, 1, 18. πάντες προσπεσόντες in ipso proelio ἐμάχοντο

χοντο. E. 1, 6, 20. ὡς ἐξαπιναίως προσπέσοι. 2, 4, 4. 5, 4. 33. προσπεσών (Marg. Steph. τρὶς πεσών) πρῶτος τῶν πολιτῶν — ἀπέθανε. 7, 1, 5. Ipr. 2, 8. c. dat. E. 3, 2, 3. προσπίπτουσι τοῖς ὁπλίταις. De apro; cf. Poll. 5, 79. K. 10, 8. ᾧ γὰρ ἂν cani προσπέσῃ, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο. §. 13. ¶ 6) *sectari*, vel *incidere in*. Aпол. 30. Φημὶ αὐτὸν — προσπεσεῖσθαί τινι αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ. ¶ 7) *alicuius partes eligere*. E. 7, 1, 30. προσπεσόντων αὐτῷ τῶν βελτίσων. Morus: *cum eum rogarent, cum ei supplices fierent*. ¶ 8) *accidere, aduenire*. E. 5, 2, 2. ἐφηδομένους, εἴ τις συμφορὰ προσπίπτοι. Cf. σφάλμα.

προσπλεῖν, *adnauigare*. П. 6, 2, 5. Αἰγυπτίους προσπλεῖν — προσπλεῖν Κυπρίων στράτευμα. E. 2, 2, 4. 6, 2, 5. τὰ προσπλέοντα. Dicitur enim tam de nauibus, quam de hominibus. E. 6, 2, 21. ὅτι προσπλέοιεν δέκα τριήρεις — τοὺς προσπλέοντας. §. 22. Cf. 5, 1, 23. 24.

προσπληροῦν, ¶ 1) *copiarum numerum explere, supplementa mittere*. П. 5, 3, 13. Ὑρκάνιοι — ἱππέας προσεπλήρωσαν (Margg. et Cod. Guelf. ἐξεπλήρωσαν, quod Zeun. praetulit.) εἰς δισχιλίους. ¶ 2) *insuper instruere*. E. 1, 6, 3. πρὸς αἷς — ἔλαβε — προσεπλήρωσεν ἐκ Χίου — πεντήκοντα ναῦς.

προσπληροῦσθαι, ¶ 1) *nautarum numerum explere*. E. 5, 1, 24. ἐμβιβάσας τινὰς ναύτας — καὶ προσπληρώσαθαι κελεύσας, εἴ τις ἐνδεῖτο. ¶ 2) *naues insuper instruere*. E. 5, 4, 66. ἐκ Κερκύρας ἄλλας προσεπληρώσατο.

προσποιεῖν, *reddere, conciliare*. E. 4, 8, 28. Φίλην Λέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει.

προσποιεῖσθαι, ¶ 1) *sibi acquirere*. E. 4, 8, 28. Χαλκηδονίους φίλους προσποιησάμενος. ¶ 2) *propitium sibi reddere*. Πο. 6, 3. ἐπερωτᾶν, τίνας θεῶν προσποιούμενοι, ταῦτα πράττοιμεν. ¶ 3) *prae se ferre, sibi asserere*. П. 8, 2, 13. ὁ νικῶν in iudicio τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾶν. ¶ 4) *sibi arrogare, profiteri*. A. 2, 1, 6. προσεποιεῖτο ἐπιστήμων εἶναι τῶν περὶ τὰς τάξεις. Ιερ. 2, 16. προσποιεῖται τῆς βουλῆς μετεσχηκέναι. ¶ 5) *simulare*. П. 2, 2, 1. extr.

extr. προσεποιούμην βήττειν. §. 5. ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις πλουσιωτέροις εἶναι, ἢ εἰσι. 5, 3, 7. A. 1, 3, 14. E. 5, 4, 48. Ιερ. 1, 38. O. 1, 20. δέσποιναι, προσποιούμεναι ἡδοναὶ εἶναι, *speciem voluptatum prae se ferentes.* Ιπρ. 5. 12. §. 15. Φυλακτικὸν προσποιήσασθαι εἶναι. c. fut. A. 4, 6, 10. προσποιούμενοι ταύτῃ προσβαλεῖν. E. 5, 4, 20. Ιπρ. 5, 15. προσποιούμενον πράξειν τι. Omnino v. Thom. Mag.

προσπολεμεῖν, *oppugnare, bello persequi.* A. 1, 6, 6. ἐγὼ αὐτὸν προσπολεμῶν.

προσπορίζειν, *denuo comparare, restaurare.* Απ. 3, 6, 5. πρόσοδοι — εἴ τινες παραλείπονται, προσπορίσῃς.

προσπταίειν, *offendere, impingere.* v. Poll. 2, 199. Hesych: προσπταίοντες· προσκρούοντες, προσκόπτοντες. E. 3, 3, 3. Φυλάξασθαι, μὴ προσπταίσας (edd. vett. male προσπταίσας) τὶς χωλεύσῃ. Intell. τὸν πόδα, quem accusatiuum addit Plutarchus in Agesil. c. 3.

πρόσρησις, *salutatio.* Poll. 5, 137. ἀσπασμὸς, πρόσρησις. Cf. Hesych. Ιερ. 8, 3. τὴν ποτέρου πρόσρησιν μᾶλλον εὐφραίνειν τὸν ἀκούσαντα νομίζεις;

προσστέλλειν, v. προστέλλειν.

προσταχτέον, *mandandum.* Ιερ. 9, 3. ἄλλοις προστακτέον εἶναι κολάζειν.

προστάσσειν, v. προστάττειν.

προστατεία, *praefectura, cura muneris publici.* Απ. 3, 6, 10. ἄρτι ἀρχόμενος τῆς προστατείας. §. 1. erat ἐπιθυμῶν προστατεύειν τῆς πόλεως. O. 2, 6. μεγάλα τελεῖν — γυμνασιαρχίας καὶ προστατείας. Vterque Portus exponit *operum publicorum curationes, praefecturas.* Sed Leuncl. et Zeun. rectius interpretari videntur *patrocinia inquilinorum* ſ. τῶν μετοίκων. Suidas: οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προεστηκότες, προστάται ἐκαλοῦντο. ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων, πολίτην τινὰ Ἀθηναῖον νέμειν προστάτην. Item: νέμειν προστάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀστῶν τινος τὰ πράγματα αὐτοῦ συνῴκει, καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. Cf. Plutarch. in Romulo c. 13. qui πάτρωνας interpretatur προστάτας, et πατρωνείαν ſ. patrocinium προστασίαν. it. Hesych. et Suid. in

in v. ἀπροσασίου, vbi docent, contra eos, qui patrono carerent, inquilinos actionem fuiſſe datam.

προστατεῖν, *praeeſſe, regere.* Απ. 3, 4, 8. προσατεῖν ἑκάσους ἐπιτηδείους πράττειν. All. aliter locum legunt et interpretantur. Sed optime Schneiderus προσάττειν recepit e Stobaeo, et Brodaeo ſuadente edidit τὰ ἐπιτήδεια, h. e. *ea quae fieri debent, quae a quouis recte poſtulari poſſunt.* Cf. Schütz. Ιερ. 5, 1. Φοβοῦνται — μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προσατεῖσθαι. c. gen. Π. 8, 3, 11. Σύρων ὁ προσατῶν, *praefectus, regulus.* Απ. 1, 1, 8. τῆς πόλεως προσατεῖν. Σ. 4, 60. ὧν προσατοίη. De praefectis certaminum. Poll. 3, 140. ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγώνων διαθέται — προσάται. Α. 4, 8, 18. Δρακόντιον — δρόμου τε ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προσατῆσαι. De eo, qui auctor eſt aliis et ſuadet, vel aliquid curat, Απ. 2, 7, 9. v. προσάτης.

προστατεύειν, ¶ 1) *praeeſſe.* c. gen. Ιερ. 11, 5. πόλεως ἧς προσατεύεις. §. 7. Απ. 3, 4, 6. ὅτου ἄν τις προσατεύῃ — εἴτε χοροῦ, εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει. Ern. προσατεύοι. 3, 6, 1. 2. Ο. 12, 4. τῶν ἔργων προσατεύειν. ¶ 2) *imperio et auctoritate ſua efficere, curare.* c. ὅπως, Π. 1, 2, 5. προσάται — προσατεύουσιν, ὅπως — ἀποτελῶσιν. Α. 5, 6, 11. it. praecedente gen. Π. 1, 6, 7. ἀνθρώπων ἄλλων προσατεύειν, ὅπως ἔξουσιν τὰ ἐπιτήδεια. Ιπρ. 1, 7. ¶ 3) *principem eſſe, principatum tenere.* Ε. 3, 3, 6. οἱ προσατεύοντες ſunt *principes coniurationis.* Sed de principatu Graeciae eſt Πο. 5, 6. ὡμῶς ἄγαν δόξασα προσατεύειν ἡ πόλις, *dominari, principatu uti.* c. ἐν, Απ. 2, 8, 4. οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προσατεύοντες. ¶ 4) *procuratorem fieri.* Ο. 2, 9. ὥρα σοι προσατεύειν ἐμοῦ, *meam rem familiarem adminiſtrare* — κελεύεις με προσατεύειν σου, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μὴ — πένης γένοιο.

προστάτης, ¶ 1) *praefectus, magiſtratus.* Π. 1, 2, 5. προσάται et ἄρχοντες tanquam ſynonyma inter ſe permutantur. 8, 8, 3. ὁποῖοι οἱ προσάται, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑπ' αὐτούς.

Πο.

Digitized by Google

Πο. 1, 1. Ε. 2, 3, 20. Απ. 3, 4, 6. c. gen. Ε. 4, 8, 28. προσάται πάσης τῆς Λέσβου ἔσονται. Ιερ. 11, 7. ἄλλους προσάτας πόλεων. Απ. 1, 2, 32. προσάτης γενόμενες πόλεως. §. 40. Περικλεῖ προσάτῃ τῆς πόλεως. Ε. 3, 2, 20. τῷ τοῦ δήμου προσάτῃ Elide. 5, 2, 3. τοὺς ἐν Μαντινείᾳ τοῦ δήμου προσάτας. §. 6. τῶν τοῦ δήμου προσατῶν. 7, 4, 33. De imperatore et ducibus, Π. 7, 2, 7. p. 419. τῶν δεομένων μου προσάτην γενέσθαι — εἵλοντό με προσάτην τοῦ πολέμου. Α. 7, 7, 19. De iis, qui habent imperium Graeciae, Πο. 5, 6. ὑπὸ τῶν νησιωτῶν προσάται τοῦ ναυτικοῦ ἐγενόμεθα. Ε. 3, 1, 2. Lacedaemonii πάσης τῆς Ἑλλάδος προσάται. ¶ 2) *inſpector, vindex, praeſes*, qui Gallice vocatur *Garant*. Ε. 5, 1, 33. Λακεδαιμόνιοι — προσάται τῆς ὑπὸ βασιλέως καταπεμφθείσης εἰρήνης. ¶ 3) *auctor, ſuaſor, curam gerens*. c. ὅπως, Απ. 2, 7, 9. ἐὰν προσάτης ἦς ὅπως ἐνεργοὶ ὦσι. Ern. et Schneider. e Codd. edidere προσατήσῃς. Valckenar. coniecerat ἐπισάτης, quod dicitur de operis inſpectore. ¶ 4) i. q. πρωτοσάτης, *in prima acie collocatus*. Ε. 2, 4, 10. p. 110. τοῖς προσάταις ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι. Goldhagen monet, legendum eſſe πρωτοσάταις, idque recipit cum Moro Schneiderus. Ιπρ. 2, 2. δεκαδάρχους κατασῆσαι — καὶ τούτους μὲν προσάτας δεῖ εἶναι. Leuncl. et Zeun. malunt πρωτοσάτας. Sed nihil monent Π. 3, 3, 19. vbi Cyrus ad οὐραγοὺς dicit: χώραν ἔχετε οὐδὲν ἧττον ἔντιμον τῶν προσατῶν.

προστάττειν, ¶ 1) *imperare, iubere*. Thom. Mag: ἐπιτάττω κάλλιον, ἢ προσάττω. ¶ a) ſine caſu, Αγ. 1, 22. προσέταττε, ὅσα ἐλεύθεροι — πείθονται. Saepe ſic paſſiuum, v. c. Π. 2, 2, 3. πρὶν εἰδέναι τὸ προσαττόμενον, πείθονται. v. πιθανὸς nr. 4. 7, 5, 22. τῶν προσασσομένων. 8, 6, 2. διαπεφυλάκασι τὰ προσαχθέντα. Λ. 5, 2. Ε. 1, 7, 10. p. 60. τοὺς οὐ πράξαντας τὰ προσαχθέντα — πρᾶξαι τὰ προσαχθέντα. Ιερ. 7, 2. Απ. 3, 5, 6. παραδοκοῦντες τὰ προσαχθησόμενα. Ιπρ. 9, 6. ¶ b) c. dat. Α. 1, 6, 10. ἐξῆγον αὐτὸν, οἷς προσετάχθη. Ε. 1, 7, 3. τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν προσάξχιεν

ξαιεν — ἀνδράσιν — οἷς προσετάχθη. Ιερ. 10, 4. ἓν — τῶν προσεταγμένων τοῖς μισθοφόροις. Sed Π. 8, 4, 5. προσαχθέν τι ἤδη σοι, eſt pro ὑπό σου. ¶ c) c. inf. Αγ. 1, 22. τοῖς διὰ γῆρας καταλειπομένοις αἰχμαλώτοις προσέταττεν ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν. Sunt enim datiui abſoluti, vt iam Hutch. et Bach. viderunt. Λ. 11, 2, ὅσα ἡ στρατιὰ δεηθείη — προσέτακται ἀμάξη παρέχειν, *conſtitutum eſt ex Lycurgi legibus.* ¶ d) c. dat. et inf. Π. 1, 2, 2. πλεῖσται πόλεις ἀφεῖσαι — ἔπειτα προσάττουσι (all. Zeunio iudice minus eleganter ἐπιτάττουσι) αὐτοῖς μὴ πλέπτειν. §. 6. 2, 3, 2. τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προσάττειν, ἐκπονεῖν τἀγαθὰ, ἄλλους αὐτοῖς ἐπιτακτῆρας δίδωσι deus. E. 4, 8. 12. προσάξαντες αὐτῷ (Margg. αὐτὸν) ταῦτα διδάσκειν. Ιερ. 9, 4. O. 2, 6. τὴν πόλιν σοι προσάττουσαν μεγάλα τελεῖν. 4, 6. οἷς ὡπλίσθαι προσέτακται. 17, 9. Σ. 4, 30. προσετάττετό μοι δαπανᾶν ὑπὸ τῆς πόλεως. Ιπ. 2, 5. προστετάχθω τῷ ἱπποκόμῳ — διάγειν. ¶ e) c. dat. perſ. et acc. rei, Π. 4, 5, 11. ἔργον τι αὐτῷ προσέξαι. 7, 1, 10. τοὺς ἐκ πλαγίου hoſtes ἄλλοις πρόσαξον, *aliis aſſigna inuadendos.* Poſſit tamen accuſatiuus ille etiam pro abſoluto haberi. 8, 7, 3. p. 543. Λ. 6, 2. μηδὲν αἰσχρὸν προσάττειν τοῖς παισίν. E. 4, 1, 16. ἐάν μοι τὴν ἀρχὴν προσάττῃ, *mandet.* O. 9, 16. εἰ πλείω αὐτῇ πράγματα προσάττω. 17, 11. τοῖς ἀσθενεσέροις πᾶσι μείω προσάττειν πράγματα. Markland. ad Lyſ. p. 532. ed. Reisk. malebat προστάγματα. Sed προσάττειν προσέγματα non eſt Xenophonteum. Vnde paſſiuum: Απ. 1, 7, 4. προστάττεσθαι αὐτοῖς μείζω, ἢ κατὰ δύναμιν. O. 4, 6. ὧν τοῦτο προσέτακται. Ιπρ. 7, 15. νομίζοντες σφίσι τοῦτο προσετάχθαι. ¶ f) De deo et natura, O. 7, 23. τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ θεός. §. 24. τῇ γυναικὶ ἐνέφυσε καὶ προσέταξε τὴν — τροφήν. §. 25. Paſſiuum: O. 7, 29. ἃ ἑκατέρῳ προσέτακται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. §. 32. ἔργα ὑπὸ τοῦ θεοῦ προσεταγμένα. Cf. ἀπέρχεσθαι et νόμος. ¶ 2) *inſuper imponere, imperare.* O. 2, 6. v. εἰσφορὰ nr. 2. ¶ 3) *praecipere.* De ſcriptore, Ιπρ. 5, 3. ὅπως μὴ προσάττειν δοκῶ ἀδύνατα. ¶ 4) προστάττομαι, *mihi imperatur.*

tnr. E. 2, 3, 18. p. 95. ἔφασαν, προσαχθέντα με ὑφ' ἑαυτῶν οὐκ ἀνελέσθαι τοὺς δυσυχοῦντας. Leuncl. *me, licet ab iis iuſſum.* Margg. προσαχθέν μοι, vbi ſupplendum eſſet κατά. Π. 8, 4, 5. pro ὃ δὲ πράττοιμι in Margg. eſt ἃ δὲ προσαττοίμην. Permutatur προσάττειν etiam c. προσατεῖν. v. ibi.

*προστελεῖν, *praeterea impendere, inſuper ſoluere.* A. 7, 6, 21. εἰ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν, μὴ πάνυ πολὺν μισθὸν προσετέλει.

προστέλλειν, *adſtringere, contrahere.* K. 4, 1. canes habeant ἰσχία — ἔνδοθεν προσεσαλμένα. Haec lectio a Stephano eſt profecta. Edd. vett. et Poll. 5, 59. probante Kuhnio habent eodem ſenſu προεσαλμένα.

προστερνίδιον, *pectoris tegumentum* ſ. *munimentum, pectorale.* Iungitur aliis equorum armis Π. 6, 4, 1. 7, 1, 1. A. 1, 8, 4. Ιπ. 12, 8. vt ap. Poll. 1, 140.

προστιθέναι, ¶ 1) *addere.* Π. 6, 1, 17. προσέθηκε καὶ δρέπανα, *fabricari iuſſit ad currus.* E. 6, 1, 3. ὁπότε ἐνδεὴς εἴη, παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, *de ſuis ſupplebat.* Aϑ. 3, 8. κατὰ μικρὸν τὸ μὲν ἀφελεῖν, τὸ δὲ προσθεῖναι legibus. §. 9. c. dat. Π. 2, 4, 9. ἐμὲ πέμψαι ἱππέας μοι προσθείς, *cum equitibus.* 8, 6, 7. E. 4, 8. 9. Ιπ. 10, 7. τροχοὺς τῷ λείῳ προσίθεμεν. c. πρός, E. 1, 5, 4. εἰ πρὸς τὸν μισθὸν ἑκάστῳ ὀβολὸν προσθείης. De ſermone, Π. 4, 1, 11. : ἃ τε ἄλλα ἀπήγγελλε καὶ προσετίθει, ὅτι αὐτὸς etc. Σ. 2, 27. προσέθηκε ὁ Φίλιππος, ὡς χρὴ — μιμεῖσθαι. ¶ 2) *attribuere, inſuper tribuere.* O. 4, 8. τούτοις praeter priorem regionem τὴν ἄλλην γῆν προσίθησι in praemium. ¶ 3) *annumerare.* Απ. 4, 2, 34. προσθήσομεν αὐτῷ κάλλος ἢ ἰσχύν, *ad felicitatem referamus.* §. 35. ¶ 4) *adſuefacere, docere.* Απ. 2, 1, 3. τὸ ἐγκρατῆ εἶναι — ποτέρῳ ἂν προσθείημεν; — τὸ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ποτέρῳ ἂν προσθείημεν; Cf. προσθετέον. ¶ 5) *applicare.* Απ. 1, 4, 5. de deo: προσθεῖναι αὐτοῖς (hominibus) δι' ὧν αἰσθάνονται — ῥῖνες προσετέθησαν. Olim legebatur προετέθησαν. §. 11. dii ἀνθρώπῳ καὶ χεῖρας προσέθεσαν. 4, 3, 11. ¶ 6) *admouere.* c. πρός, v. σῶμα. ¶ 7) *adhibere.*

Ιερ.

Ιερ. 9, 4. ἀνάγκην προσιθέναι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιοῦσιν, *vim adhibere, cogere, punire.* Cf. ἀνάγκη. ¶ 8) *legibus constituere.* Λ. 10, 1. ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας προθεὶς (Marg. Leuncl. προθεὶς), ἐποίησε μηδὲ ἐν τῷ γήρᾳ ἀμελεῖσθαι τὴν καλοκἀγαθίαν. Etiam saepius confunditur c. προτιθέναι. v. προτιθ. et προτείνειν nr. 3.

προστίθεσθαι, ¶ 1) *sibi addere, sibi adiungere.* Π. 3, 4, 8. p. 131. μὴ καὶ τοῦτον πολέμιον πρὸς τοῖς ἄλλοις προσθώμεθα. 4, 5, 15. p. 251. ἰσχὺν ἡμῖν αὐτοῖς προσθησόμεθα. ¶ 2) *suffragium suum addere, suffragio suo accedere* l. *comprobare.* Intelligendum enim est ψῆφον. Α. 1, 6, 10. ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι. v. Hutch. ad h. l. qui praeter alios laudat locum Luc. 23, 51.

προστρέχειν, ¶ 1) *accurrere.* Π. 7, 1, 8. Ἀβραδάτης προσῆλθεν αὐτῷ, προσέδραμον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι. Ε. 3, 1, 15. προσδραμὼν σὺν τῇ ἑαυτοῦ τάξει. 4, 1, 18. c. dat. Α. 4, 3, 8. Ξενοφῶντι προσρέχετον (Cod. Guelf. et edd. vett. προτρέχετον, all. προστρεχον) δύο νεανίσκω. c. πρὸς, Π. 1, 3, 10. πρὸς τὸν πάππον προσδραμεῖν. ¶ 2) *aggredi.* Π. 5, 4, 20. πρὸς τοὺς ἐγγὺς καὶ προσδραμεῖν καὶ πάλιν ἀπελθεῖν.

προστυγχάνειν, *forte occurrere, superuenire.* Π. 6, 3, 1. εἴ τι ὑπολείποιτο, οἱ προστυγχάνοντες τῶν ἀρχόντων ἐπεμέλοντο.

προσφαίνεσθαι, *apparere, praesto esse.* Π. 4, 5. 18. ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ἄσμενοι πολλοὶ προσεφάνησαν. Margg. προεφάνησαν. Minus recte.

προσφέρειν, ¶ 1) *afferre.* Π. 6. 4, 1. προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος donatura. 8, 3, 20. προσέφερέ τι αἰεὶ ad augendam rem familiarem. Αγ. 2, 13. τετρωμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα. Ε. 4, 3, 13. pro eo est προσενήνεκτο. Σ. 2, 7. 5, 2. τὸν λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω. Steph. inserit τις, quod tamen facile potest intelligi. Cf. ἀντιπροσφέρειν, ἐπιφέρειν nr. 1. et πῦρ. Refertur ad res abstractas, Ιπ. 9, 10. ἐπὶ κλωσμῷ τὰ πρέα, ἐπὶ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι. §. 11. ἐκείνῳ θορυβῶδες μηδὲν προσφέρειν. 10, 13. οὐδὲν χαλεπὸν προσφέρειν. ¶ 2) *offerre,*

ferre, praebere, apponere. Π. 1, 3, 7. pincernae τὴν φιάλην προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν. §. 8. προσενεγκεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. Απ. 3, 11, 13. ἐὰν δέ τις προσφέρῃ λιμὸν ἐμποιήσας. §. 14. τοῖς κεκορεσμένοις μήτε προσφέροις. Ιπ. 9, 11. ἄριστα καὶ δεῖπνα προσφέρειν. Κ. 6, 2. ὅταν μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, *cibos.* Cf. ἄριστον. c. inf. Π. 7, 1, 1. τῷ Κύρῳ προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν. ¶ 3) *admouere.* Ιπ. 6, 7. τὸ σόμιον τῇ ἀριστερᾷ προσφερέτω. Cf. σόμα. ¶ 4) *inferre.* v. χεὶρ nr. 1. o. ¶ 5) *infligere, obiicere.* v. προβόλιον. ¶ 6) *pendere, insuper pendere.* Πο. 2, 1. μέτοικοι οὐ λαμβάνουσι μισθὸν, ἀλλὰ μετοίκιον προσφέρουσι. ¶ 7) *lucrum et reditus afferre, einbringen.* Πο. 4, 15. ἀνδράποδα elocata προσέφερε αὐτῷ μνᾶν. ¶ 8) προσφέρειν λόγον, *appellare, solicitare.* v. λόγος nr. 5.

προσφέρεσθαι, ¶ 1) *ori suo admouere, sumere.* Π. 4, 2, 19. p. 224. τοσοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι. Απ. 3, 11, 13. τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα ἐάν τις προσφέρηται πρὶν ἐπιθυμεῖν. Edd. vett. προσφέρῃ, vt paulo post in omnibus edd. legitur. Σ. 4, 41. ¶ 2) *se inferre, irruere.* Π. 1, 4, 8. κάπρον προσφερόμενον. 2, 4, 17. p. 137. Ε. 5, 3, 7. ἀντιπάλοις μετ' ὀργῆς — προσφέρεσθαι. Κ. 10, 9. ἥτις ἂν τῶν κυνῶν προσφέρηται αὐτῷ πρὸς πρόσωπον. ¶ 3) *accurrere, appellere.* Π. 5, 4, 3. ὥσπερ εἰς λιμένα ἐκ χειμῶνος προσφέρεσθαι. ¶ 4) *adhibere.* Ο. 14, 6. v. προφέρεσθαι. ¶ 5) *se gerere erga aliquem, uti, tractare.* Π. 4, 2, 9. ὡς ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς προσφερομένους, οὕτω καὶ αὐτοὶ ποιήσουσι. c. dat. Π. 7, 2, 6. τἀναντία προσηνέχθην τῷ Ἀπόλλωνι. 8, 1, 8. τοῖς μὴ παροῦσιν οὕτω προσεφέρετο, np. vt puniret. Α. 5, 5, 10. οὐ γὰρ ὡς φίλοι προσεφέροντο ἡμῖν. Απ. 3, 11, 11. Ιπ. prooem. ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι. 6, 13. c. πρὸς, Α. 7, 1, 5. πρὸς τοὺς διαμένοντας προσφερέσθω ὡς ἂν αὐτῷ δοκῇ. Αγ. 7, 2. ¶ 6) *agere cum aliquo, conuersari.* Απ. 3, 7, 8. τούτοις (i. e. τῷ δήμῳ) μηδένα τρόπον οἷοί δυνήσεσθαι προσενεχθῆναι oratione ad populum habenda. Verti h. l. posſit *in concionibus versari.*

4, 2,

4, 2, 1. ὡς προσεφέρετο αὐτοῖς, *quomodo iis vsus sit, cum iis disseruerit.* ¶ 7) *respondere.* Π. 4, 5. 15. Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη.

προσφιλὴς, *gratus, acceptus.* v. Wetsten. ad Philip. 4, 8. Πο. 5, 1, προσφιλεσέραν aliis — ποιήσεις τὴν πόλιν. 6, 1. προσφιλέστεροι τοῖς Ἕλλησι γενησόμεθα. Ο. 5, 10. οἰκέταις προσφιλεσέρα, γυναικὶ ἠδίων, τέκνοις ποθεινοτέρα, φίλοις εὐχαριστοτέρα. 15, 4. τὴν γεωργίαν — προσφιλεστάτην θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις.

προσφιλῶς, *amice, amanter.* Poll. 3, 63. προσφιλῶς δὲ Ξενοφῶν εἴρηκε. Απ. 2, 3, 16. προσφιλῶς χρώμενος (ἀνθρώποις), *humaniter tractans.* E. 2, 3, 18. p. 99. εἰ τὸ κράτιστον τῆς πόλεως προσφιλῶς ἡμῖν εἶχε, *nobis faueret.* Superl. Ιπρ. 1, 1. ἄρξειας ἂν, σαυτῷ καὶ φίλοις — προσφιλέστατα.

*προσφορεῖν, *afferre, apportare.* E. 7, 2, 8. προσφοροῦντες τῶν πραγμάτων ἃ ἔτυχον — τεθερισμένα.

πρόσφυσις, *adhaesio.* Ιπ. 1, 11. ἡ ὑψηλὴ ἁρμονία equi — τοῖς ὤμοις καὶ τῷ σώματι equitis ἰσχυροτέραν τὴν πρόσφυσιν παρέχεται, *facit vt firmius adhaereat.*

*προσχαρίζεσθαι, *obsequi, satisfacere.* Ο. 13, 9. τῇ γαστρὶ αὐτῶν (seruorum) ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος ἂν πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν.

προσχωρεῖν, ¶ 1) *accedere.* Απ. 4, 3, 8. sol dicitur τρέπεσθαι καὶ προσχωρεῖν. c. εἰς, E. 7, 4, 17. πάλιν προσεκεχωρήκεσαν οἱ Πελληνεῖς εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων συμμαχίαν. Praepositionem εἰς addidit Stephanus. ¶ 2) *partes sequi.* E. 1, 2, 3. ἐπορεύοντο ἐς Κολοφῶνα· Κολοφώνιοι δὲ προσεχώρησαν, scil. αὐτοῖς. 4, 8, 30. τὰς μὲν (πόλεις) προσήγετο — ἐκ δὲ τῶν οὐ προσχωρουσῶν etc. 5, 2, 15. τὰς οὔπω προσκεχωρηκυίας πόλεις. Oppon. τὰς βεβιασμένας. c. dat. E. 1, 2, 12. ἀποσάντες πάλιν προσεχώρησαν αὐτῷ. 3, 1, 4. 3, 2, 18. 20. 7, 5, 9. ¶ 3) *se dedere.* A. 5, 4, 17. οἱ δὲ ἑκόντες προσεχώρουν. E. 1, 6, 9. ¶ 4) *in ditionem venire.* Π. 5, 5, 9. p. 331. Φρούρια τὰ σὰ, πρότερον — συγκατασπασθέντα, νῦν τἀναντία σοι προσκεχωρηκότα. ¶ 5) Legitur pro προχωρεῖν, v. προχ. nr. 3.

προσχωρεῖσθαι, *dedere se.* E. 7, 4, 16. ἀναπειθόμενοι, ὡς ἡ πόλις προσχωρήσοιτο.

πρόσχωρος, *finitimus.* Thomas: πρόσχωρος λέγε, μὴ πλησιόχωρος. Sed Pollux 6, 113. probat vtrumque. Π. 4, 5, 13. τινὲς τῶν προσχώρων. Margg. πλησιοχώρων. 5, 3, 13. A. 5, 3, 10. πάντες οἱ πολῖται, καὶ οἱ πρόσχωροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Edd. vett. male πρόχωροι.

πρόσω, ¶ 1) *procul.* Hesych: πρόσω· πόῤῥω, ἔμπροσθεν, μακρὰν, εἰς τοὔμπροσθεν. Suid: πρόσω· ἀντὶ τοῦ, ἀποτέρω. Π. 2, 3, 8. πότερον ἐπεὶ ὁμοῦ ἐγένοντο, ἢ ὅτε πρόσω ἦσαν — ὅτε πρόσω ἦσαν. 2, 4, 14. ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον τινὰ οὐ πρόσω. 4, 3, 4. p. 232. πρὶν πρόσω (Margg. πόῤῥω) γενέσθαι. 6, 1, 14. ὡς ἐν ἀσφαλεῖ εἶεν, εἰ καὶ πρόσω τῇ ἰσχύϊ ἀποστρατοπεδεύσαιντο, *procul ab iis.* Datiuus pendet ab omissa praepositione σύν. 7, 1, 4. κατανοῶν ὡς πρόσω τὸν καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο, *nimis procul* s. *longo ambitu cornua flectendo a phalange abstrahere.* In sqq. est πολὺ ἀποσπᾶν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς Φάλαγγος. A. 2, 2, 7. καπνὸς ἐφαίνετο ἐν πώμαις οὐ πρόσω. Leuncl. *non magno ex interuallo.* 4, 5, 2. 7, 3, 7. τῷ πρόσω οἰκοῦντι, *procul hinc habitanti.* O. 4, 6. τοὺς πρόσω ἀποικοῦντας. Ipr. 4, 14. c. ἀπὸ, Π. 5, 4, 20. extr. πρόσω ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι. c. gen. Π. 2, 4, 12. τὴν ἄλλην δύναμιν μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι. 7, 2, 7. ἐμοῦ — πρόσω Δελφῶν ἀπέχοντος. vbi tamen Δελφῶν possit etiam regi ab ἀπέχοντος. A. 3, 2, 13. Cf. ὅσος nr. 11. c. artic. Π. 6, 3, 3. τὰ πρόσω, *remotiora loca.* Ipr. 5, 5. τὸ πρόσω, *remotum.* ¶ 2) *longe, vltra.* c. gen. A. 4, 3, 21. μὴ πρόσω τοῦ ποταμοῦ διαβαίνειν, *non longe in fluminis transitu progredi.* Sic Π. 1, 6, 19. p. 80. οὐκ οἴσι ἂν πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς — πλεονεξίας, *te plurimum profecturum esse.* c. artic. A. 1, 3, 1. ἰέναι τοῦ πρόσω, *vlterius.* Intelligi potest ἐπὶ τόπου. 5, 4, 17. ἐπορεύοντο εἰς τὸ πρόσω, *vlterius, prorsum.* ¶ 3) προσωτέρω, a) *longius, remotius.* Π. 7, 5, 3. ὅσῳ προσωτέρω ἐγίγνοντο. A. 7, 7, 1. ἀπεστρατοπεδεύσατο προσωτέρω a Graecis. Απ. 4, 3, 8. εἰ προσωτέρω ἄπεισιν, *si*

si longius a nobis abiret. b) *vlterius.* A. 4, 3, 24. προσωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, *vlterius quam commodum essset.* ¶ 4) προσωτάτω, a) *longissime, remotissime.* Π. 7, 2, 1. ὅποι ἐδύναντο προσωτάτω. A. 6, 6, 1. c. ἀπὸ, Απ. 1, 4, 6. ἢ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων. b) *quam maxime eminus.* Π. 2, 1, 4. ὡς ὅτι προσωτάτω ταχθέντες μάχεσθαι. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πόρρω. v. supra nr. 1. et πόρρω nr. 2. it. πρόσω ἡγεῖσθαι c. προηγεῖσθαι. v. προηγεῖσθαι nr. 1. it. ἔτι πρόσω c. ἐπιπρόσω. v. ἐπιπρ.

πρόσωθεν, v. πόρρωθεν, et πρόωθεν nr. 8.

*προσωνεῖσθαι, *praeterea emere.* Πο. 4, 7. ἐπειδὰν ἱκανά τις κτήσηται — οὐ μάλα ἔτι προσωνοῦνται. Ex τις intelligi debet pluralis, nisi προσων. passiue accipiatur.

πρόσωπον, ¶ 1) *os, facies.* Π. 2, 2, 16. τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει. 2, 3, 8. πληγὰς ἐν τοῖς προσώποις. Tribuitur equo, Ιπ. 5, 4. ὁπόσα ἂν δυσκολῇ περὶ τὸ πρόσωπον ὁ ἵππος. ¶ 2) *frons.* K. 4, 8. τρίχα ἐπανθοῦσαν περὶ τὰ πρόσωπα canis. Margg. μέτωπα, fortassis e Polluce 5, 65. c. πρὸς, K. 10, 9. ἥτις ἂν τῶν κυνῶν προσφέρηται αὐτῷ πρὸς τὸ πρόσωπον, *a fronte.* c. κατὰ, Π. 1, 6, 19. p. 82. εἰ οἱ πολέμιοι φανεῖεν κατὰ πρόσωπον, *ex aduerso.* 4, 1, 8. p. 206. οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον — οἱ δ' ἐκ πλαγίου, *aduersus nos, in acie opposita.* 6, 3, 11. p. 387. τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν, vbi duae τάξεις sunt a lateribus phalangis. 7, 1, 12. Ιπ. 6, 3. κατὰ τὸ πρόσωπον, *a fronte equi.* Oppon. κατ' οὐρὰν et ἐκ πλαγίου. ¶ 3) *vultus.* Π. 1, 4, 24. ἐώρα τὸ πρόσωπον τοῦ πάππου ἡγριωμένου. 5, 2, 15. p. 286. 6, 4, 5. extr. ἄφοβον δεινὸς καὶ χῆμα καὶ πρόσωπον. 7, 1, 6. ἡδὺ ὑμῶν τὰ πρόσωπα θεάσασθαι. Απ. 3, 10, 4. ὁμοίως ἔχειν τὰ πρόσωπα — φαιδροὶ — σκυθρωποί. §. 5. τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐλευθέριον — διὰ τοῦ προσώπου διαφαίνει. Pluralis de vno, A. 2, 6, 7. τὸ συγγνὸν τό τε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς (a Codd. inferunt ἄλλοις) προσώποις ἔφασαν φαίνεσθαι. Plutarchus de discrim. adul. et amici c. 41. vbi ad h. l. respicit, habet πρόσωπον. Tribuitur canibus, K. 4, 2. ἀπὸ τῶν

τῶν προσώπων Φαιδραὶ καὶ εὔσομοι. Cf. παραθαρρύνειν, σπουδάζειν, ἰσάναι.

προσωφελητέον, *iuuandum*. Ag. 11, 8. ἐᾶν τὰ ἀλλότρια — καὶ τῶν ἑαυτοῦ προσωφελητέον εἶναι, *etiam de suis iuuandum esse*. Nam genitiuus pendet ab omisso ἐκ.

προταχτέον, *in fronte* l. *primo loco collocare oportet*. Ap. 3, 1, 10. τοὺς φιλοτιμοτάτους προταχτέον. Paulo ante est πρώτους καθιςάντες et §. 8. πρώτους τάττειν.

προτάττειν, *in prima acie collocare*. E. 2, 4, 10. p. 110. ἀκοντίζειν ὑπὲρ προτεταγμένων. Sic Π. 5, 3, 16. p. 299. τὸ προταχθὲν ἀποδιδράσκει, *qui primi* l. *in primo agmine incedunt* l. *incedere iussi sunt*.

προτάττεσθαι, *ante collocare in acie*. E. 6, 4, 10. προετάξαντο τῆς φάλαγγος τοὺς ἱππέας, *equites suos ante phalangem collocarunt*.

προτείνειν, ¶ 1) *protendere, tollere, porrigere*. v. Poll. 2, 160. Π. 4, 2, 11. παρῆσαν τὰς δεξιὰς προτείνοντες. οἱ δὲ — ἀντεδεξιοῦντο αὐτούς. 7, 5, 15. ὁπότε τις τῶν φίλων προφανείη, προτείνων Κῦρος τὴν χεῖρα, προσήγετο αὐτούς. E. 4, 1, 13. ¶ 2) *fruendum porrigere*. O. 5, 8. γεωργία — ἥδιον τὸν ἐπιμελόμενον δέχεται, προτείνουσα προσιοντι λαβεῖν ὅ τι χρήζει. ¶ 3) *praetendere, offerre*. Ip. 6, 11. εἰ ἁρπάζει equus τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον. Sic K. 10, 16. Zeun. auctore Stephano edidit προτεῖναι pro προθεῖναι vel προσθεῖναι. v. προτιθέναι nr. 3. Est etiam in var. lect. pro προὔπινον. v. προπίνειν.

προτελεῖν, ¶ 1) *pretium soluere ante rem diuenditam*. Ag. 1, 18. οὐδὲν προτελέσαντες οἱ φίλοι αὐτοῦ — παμπληθῆ χρήματα ἔλαβον. ¶ 2) *ante impendere, ante erogare*. Po. 3, 10. οἱ μνᾶν προτελέσαντες in argentifodinas, c. εἰς, Po. 3, 9. ἀφ' οὗ ἂν προτελέσωσιν εἰς τὴν ἀφορμήν. ¶ 3) *prius dare*. A. 7, 7, 15. τί προτελέσας ἡμῖν συμμάχους ἡμᾶς ἔλαβες.

προτεραῖος, *prior*. Ammonius et Thom. Mag: προτέρα, ἐπὶ τάξεως· προτεραῖα δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. quanquam etiam dicitur τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ. v. Poll. 1, 65. Π. 4, 2, 3. τὴν προτεραίαν νύκτα ἀγρυπνήσαντες. A. 5, 4, 12. τῇ προτεραίᾳ (ἡμέρᾳ) ἐτράπησαν.

Digitized by Google

πησαν. E. 1, 1, 10. τῇ προτεραίᾳ (ἡμέρᾳ) ἐπειδὴ ὥρμίσαντο, *die ante eum, quo in portum ingressi erant, proximo.* 1, 7, 6. pro ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ in margg. est ἐν τῇ προτεραίᾳ ἐκκλ. Sed vera praecepisse videntur grammatici. Nam §. 10. p. 59. est ἐμ τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ sine vlla lectionis varietate. Cf. πρότερος nr. 2.

πρότερος, ¶ 1) *prior.* Π. 2, 2, 2. p. 103. προελθὼν τοῦ λοχαγοῦ ἔμπροσθεν, πρότερος ἐπορεύετο. 8, 7, 3. p. 543. τῷ προτέρῳ γενομένῳ, *maiori natu.* A. 1, 4, 12. τοῖς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι. 5, 4, 15. ἐν τῷ πρότερῳ (all. πρότερον) αἱρεθέντι χωρίῳ. 7, 8, 12. οὕτω τὰ πρότερα ἱερὰ ἀπέβη. Vbi poterat esse τὰ πρῶτα. E. 7, 2, 14. ἠμιλλῶντο ὅπως Φθάσειαν — ἀφικόμενοι δὲ πρότερον οἱ ἱππεῖς. Haec lectio e margg. est desumta pro πρότεροι. Απ. 2, 3, 12. 13. c. gen. Π. 4, 2, 19. p. 229. ἔξεσιν ὑμῖν προτέροις τῶν ἀπόντων ἀρίσου τυχεῖν, *prius quam absentibus.* A. 1, 2, 25. πρότερα Κύρου ἀφίκετο. Πο. 4, 12. E. 6, 5, 39. K. 1, 4. ¶ 2) τῇ προτέρᾳ, scil. ἡμέρᾳ, *pridie.* A. 2, 1, 3. τῇ προτέρᾳ ὁρμῶντο. Brodaeus coniiciebat τῇ προτεραίᾳ, vt est in Cod. Paris. Sed hac emendatione non opus esse patet ex Oudendorpii nota ad Thom. Mag. Cf. προτεραῖος. ¶ 3) πρότερον, ¶ a) *prius, ante.* Π. 7, 5, 16. πολὺ πρότερον ἢ οἱ Φίλοι παρῆσαν. A. 1, 3, 18. οἵπερ καὶ πρότερον (all. πρόσθεν) τοῖς ξένοις ἐχρῆτο. 3, 1, 6. οὐ πρότερον (all. πρῶτον) ἠρώτα. E. 3, 5, 8. p. 181. K. 9, 2. c. gen. E. 1, 5, 1. οἱ Λακεδαιμόνιοι πρότερον τούτων οὐ πολλῷ χρόνῳ — ἐξέπεμψαν. ¶ b) *citius, facilius.* Απ. 2, 7, 2. πρότερον — ἐν τῇ ὁδῷ ζητῶν εὑρεῖν, ἢ δανειζόμενος λαβεῖν. ¶ 4) τὸ πρότερον et τὰ πρότερα, *antea, ante.* A. 4, 4, 9. ὅτε τοπρότερον ἀπήεσαν. E. 5, 3, 15. Απ. 3, 8, 1. τὸ πρότερον ἠλέγχετο. E. 1, 1, 18. προθύμους εἶναι καὶ τὰ λοιπὰ, ὥσπερ τὰ πρότερα. ¶ 5) In var. lect. est τῶν προτέρων pro τῶν πρόσθεν. v. πρόσθεν nr. 3. c. it. πρότερον pro πρῶτον. v. supra nr. 3. a. et πρῶτος nr. 10. b.

προτιθέναι, ¶ 1) *proponere, constituere.* Π. 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου πρὸς ταῦτα καὶ τὰς

τὰς τιμὰς προτιθέναι. Margg. προσιθέναι. Cf. ἄθλον. ¶ 2) *potestatem facere, permittere.* v. Doruill. ad Charit. p. 111. et Valckenar. ad Herodot. 8, 61. Ap. 4, 2, 3. τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης, np. per praeconem. Non aliter Ern. intellexisse videtur, formulam λόγον προτιθέναι vertens: *quaestionem ponere, aliquid deliberandum proponere.* Dicit enim id fieri, si populo in concionem conuocato, praeco potestatem dicendi facit de re proposita. E. 1, 7, 3. στρατηγοὶ βραχέως ἕκαστος ἀπελογήσατο. οὐ γὰρ προὐτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον, *non iis licebat secundum legem dicere*, h. e. praescripto et legitimo tempore et modo. Ita exponit etiam Goldhagen: *die gesetzmässige Zeit wurde ihnen nicht gegeben.* Sic §. 10. p. 58. τῷ προδιδόντι ἔδοτε ἡμέραν ἀπολογήσασθαι — καὶ τἆλλα κατὰ τὸν νόμον προὔθετο — τοὺς δὲ στρατηγοὺς τούτων ἀποστερήσετε. Sed quia προὔθετο h. l. passiue esset accipiendum, quod durum esset, Steph. et Fr. Portus coniiciunt προὔθετε, Morus προὐτίθετο. Similiter E. 1, 7, 9. πρυτανέων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν — ὠμολόγουν πάντες προθήσειν, i. e. ἐπιψηφίσειν, vt est Ap. 1, 1, 18. vbi v. Hindenburg. Vtroque in loco edd. vett. habent προστήσειν. ¶ 3) *dirigere.* K. 10, 16. προσφέρειν τὸ προβόλιον, καὶ προθεῖναι ἐντὸς τῆς ὠμοπλάτης. Steph. malit προτεῖναι, Leuncl. προσθεῖναι. Cf. προσιθέναι nr. 5. et 8. Nam cum eo in var. lect. confunditur.

προτίθεσθαι, v. προτιθέναι.

προτιμᾶν, ¶ 1) *prae caeteris honorare, eximio honore ornare.* Π. 8, 6, 6. ἔσωσαν ἕδραις οἱ ἄριστοι προτετιμημένοι. §. 7. 8, 7, 3. p. 542. τὴν πατρίδα — ἐν τῇ Ἀσίᾳ προτετιμημένην. Oppon. ἰδιωτεύουσαν. Ag. 1, 4. ἡ πόλις οὐδεπώποτε φθονήσασα τοῦ προτετιμῆσθαι αὐτούς. Λ. 15, 9. ὡς ἥρωας τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς προτετιμήκασιν. Ier. 8, 5. τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν. Ap. 2, 7, 14. τὸν κύνα προτιμᾶσθαι, np. meliore cibo. Apol. 21. Cf. ἕδρα. c. πρὸ, E. 7. 1, 26. προὐτίμησε τὴν Ἦλιν πρὸ τῶν Ἀρκάδων. c. gen. Π. 8, 7, 3. p. 544.

p. 544. τοὺς γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι. Margg. ὑπὸ δὲ τῶν νεωτ. ¶ 2) *praeferre aliis.* Λ. 4, 3. ἄνδρας καταλέγει, διασαφηνίζων ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν προτιμᾷ, τοὺς δὲ ἀποδοκιμάζει. O. 13, 12. ἢν δ' ἴδω κολακεύμασί τινα (ferrum) προτιμώμενον ab epitropo.

προτιμᾶσθαι, ¶ 1) *pluris aestimare, praeferendum putare.* c. πρὸ, Ap. 2, 5, 3. τὸν δὲ πρὸ πάντων χρημάτων προτιμησαίμην ἂν Φίλον μοι εἶναι. Margg. et all. πριαίμην. Zeun. coni. ποιησαίμην. c. gen. ibid. τὸν δὲ οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην. Futurum passiue, c. πλέον, A. 1, 4, 14. τῶν ἄλλων πλέον προτιμησεσθε στρατιωτῶν. ¶ 2) *dignitate antecellere.* c. gen. A. 1, 6, 5. Κλέαρχον — ὅς γε καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδόκει προτιμηθῆναι μάλιστα τῶν Ἑλλήνων.

προτρέπειν, *impellere, adhortari.* Poll. 1, 214. προτρέπειν πλεῖον ἢ ἐξαναγκάζειν. c. εἰς, Ipr. 1, 26. Ἀθηναίους προτρέπειν εἰς φιλονεικίαν. c. ἐπὶ, Ap. 3, 3, 15. τοὺς ἄνδρας ἐπὶ ταῦτα προτρέπειν. c. inf. Ap. 1, 2, 64. τῆς ἀρετῆς προτρέπων ἐπιθυμεῖν. 1, 7, 1. ἀλαζονείας ἀποτρέπων — ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπεν. 2, 1, 1. προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκεῖν τὴν ἐγκράτειαν. 2, 5, 1. 3, 5, 3. ᾧ ἐπαιρόμενοι προτρέπονται τῆς ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι. 4, 7, 9. Sic particip. Π. 1, 6, 17. τὸ προτρέπον πείθεσθαι, *quod obedientiam prouocat.* Cf. ἀποτρέπειν, cui opponitur.

προτρέπεσθαι, i. q. προτρέπειν. c. εἰς, Π. 2, 2, 7. νόμοι τοὺς πολίτας διὰ τοῦ κλαίοντας καθίζειν εἰς δικαιοσύνην προτρέπονται. v. Wetsten. ad Act. 19, 23. c. ἐπὶ, Ap. 1, 4, 1. προτρέψασθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετήν. Vbi distinguitur a verbo προάγειν. v. ibi nr. 4. Ap. 3, 3, 8. 4, 8, 11. c. πρὸς, Ap. 4, 5, 1. προετρέπετο τοὺς συνόντας πρὸς ἐγκράτειαν. c. inf. Ap. 1, 2, 32. οἱ τριάκοντα πολλοὺς προετρέποντο ἀδικεῖν. 2, 3, 12. τῶν Φίλων τινὰ προτρέψασθαι minus verbis quam rebus — ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν. 3, 5, 7.

προτρέχειν, ¶ 1) *procurrere.* A. 4, 7, 7. προέτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὑφ' ᾧ ἦν. ¶ 2) *praecurrere.* A. 1, 5, 2. ἐπεί τις διώκοι, προδραμόντες ἀνει-

ἀνεισήκεσαν, wenn ſie eine Strecke gelaufen waren. ¶ 3) curſu anteuertere. c. gen. A. 5, 2, 4. οἱ πελτασαὶ προτρέχοντες ϛάδια πέντε τῶν ὁπλιτῶν. ¶ 4) In var. lect. confunditur c. προστρέχειν. v. ibi.

προτροπάδην, (poet. Port.) cito et auerſo vultu, effuſe et ſine reſpectu. Heſych: προτροπάδην· εἰς τοὔμπροσθεν τεταραμμένοι, ἢ φεύγων καὶ διώκων, ὡς ἐν μάχῃ. Suid: προτροπάδην· προθύμως, ἀμεταστρεπτὶ, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. v. Zoſim. 1. 34. extr. et 3, 20. et Poll. 1, 165. Ap. 1, 3, 13. φεύγειν προτροπάδην. Σ. 4, 50. eſt ἀμεταστρεπτί.

*προϋπάγεσθαι, antea ſibi ſubiicere. E. 7, 1, 29. Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τοὺς Ἀχαιοὺς προϋπαγαγέσθαι — ἔγνωκε ϛρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν. Morus arte quadam impellere. Minus bene, vt videtur. Schneiderus malit προσαγαγέσθαι.

προϋπισχνεῖσθαι, ante promittere. Π. 3, 3, 18. p. 186. θεοὶ — σωτηρίαν προϋπιχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς.

προὔργου, quod eſt operae pretium. Heſych. interpretatur ὁμοίως ἑτοίμου, πρὸ ἔργου. Etymol. M. τῶν ἀναγκαίων, καὶ τῶν πρὸ ἔργου. Suid. πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. E. 7, 1, 2. p. 439. καταναυμαχοῦντες οὐδὲν προὔργου ἐποιεῖτε πρὸς τὸ τούτους καταπολεμῆσαι, nihil quod ſit operae pretium ad eos debellandos.

προφαίνειν, oſtendere, proponere. Π. 2, 1, 10. ἆθλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχοις — χιλιάρχους ἔσεσθαι. 4, 3, 3. εἰ κατάσχοιμεν τὰ νῦν προφαινόμενα, praedam qua potiri iam poſſumus. 4, 5, 8. ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ, praedam, quod nobis victoriam dedit et propitius eſt. Ιερ. 1, 25. μετὰ χαρᾶς ἐμπιπλάμενος, ὅταν αὐτῷ προφανῆ τι, vbi ei aliquid cibi oblatum fuerit. Cf. ἆθλον.

προφαίνεσθαι, ¶ 1) proſpici, e longinquo apparere. A. 1, 8, 1. ἀνὴρ — τῶν ἀμφὶ Κῦρον πιϛὸς προφαίνεται ἐλαύνων. ¶ 2) ante conſpici. Π. 6, 3, 6. λέγων ὅτι ἱππέων τάξις μεγάλη ἐν τῷ πεδίῳ προφαίνοιτο, np. praeequitans. ¶ 3) apparere, conſpici. Π. 7, 5, 15. ὁπότε τις — διωσάμενος τὸν ὄχλον προφανείη. 8, 3, 7. ἐκ τῶν πυλῶν προὐφαίνετο ὁ Κῦρος in pompa. §. 8. eſt

Digitized by Google

est προῄει. Cf. προσφαίνεσθαι, pro quo perperam est in var. lect.

προφανὴς, *conspicuus.* Π. 4, 2, 8. λέγεται φῶς τῷ στρατεύματι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανὲς γενέσθαι, *apparuisse, oblatum esse.*

προφασίζεσθαι, *causari, praetexere, excusationis loco afferre.* c. acc. Π. 2, 2, 17. οὐ πώποτέ μοι οὐτ' ἀχολίαν προὐφασίσατο. Α. 3, 1, 16. εἰ τάττετέ με ἡγεῖσθαι, οὐδὲν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν. Αγ. 7, 1. Ε. 5, 2, 2. Σ. 8, 5. c. ὅτι, Ο. 20, 14. προφασίσασθαι, ὅτι οὐκ ἐπίστανται (τὴν γῆν).

πρόφασις, ¶ 1) *praetextus, species, causa vana.* Π. 3, 1, 15. ἔχει μὲν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἀδικήματα, ὥστε ἀπιστεῖν ἡμῖν, *pro causis afferri possunt, cur nobis non credatur.* v. Wetsten. ad Ioh. 16, 22. Π. 7, 5, 26. p. 458. τίνα πρόφασιν ἔχοντες ἂν προελοίμεθα κακίονες γενέσθαι. Α. 1, 2, 1. πρόφασιν ἐποιεῖτο ὡς βουλόμενος — ἐκβαλεῖν, *simulabat.* c. gen. Π. 2, 1, 12. οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας ὥστε ὑφίεσθαί τινα. Α. 1, 1, 7. αὕτη ἄλλη πρόφασις ἦν αὐτῷ τοῦ ἀθροίζειν στράτευμα. Αθ. 2, 17. προφάσεις μυρίας ἐξεύρηκε τοῦ μὴ ποιεῖν. Ο. 20, 19. c. inf. Ε. 3, 5, 5. ἅσμενοι ἔλαβον προφασιν στρατεύειν ἐπὶ Θηβαίους. Steph. coni. τοῦ στρατεύειν. c. ἵνα, Α. 2, 3, 12. πολλὰς προφάσεις Κῦρος εὗρισκεν — ἵνα ὑμᾶς λάβοι. c. ὅτι, Ε. 7, 1, 23. ἐπὶ προφάσει, ὅτι — εἴη. c. ὡς, Π. 2, 2, 8. οὐδεμία σοι πρόφασίς ἐστιν ὡς οὐ παρεκτέον. ¶ 2) *commentum.* Π. 2, 4, 12. πρόφασιν κατασκευάσαι οὐκ ἀπίθανον. ¶ 3) *praetextus verus.* Nam in vtramque partem dicitur hoc nomen. Phauorin: πρόφασις, καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ ἡ ψευδὴς αἰτία. Sic Thucyd. 1, 23. ἀληθεστάτην πρόφασιν. Α. 7, 6, 16. μὴ παρασχεῖν τούτῳ πρόφασιν δικαίαν μὴ ἀποδιδόναι ὑμῖν. Απ. 3, 6, 12. αὕτη σοι ἡ πρόφασις ἀρκέσει. ¶ 4) *causa.* Ε. 6, 4, 33. θάνατος ἐξαπιναῖος οὐκ ἔχων φανερὰν πρόφασιν, *cuius causa non patet.* Ιπ. 7, 16. μικρὰ πρόφασις ἀρκέσει κεῖσθαι καὶ αὐτὸν καὶ ἵππον, *leuis causa, paruum momentum.*

προφέρειν et προφέρεσθαι, *proferre, proponere, allegare.* Ο. 14, 6. καὶ τούτων προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν βασι-

βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους — ἀπεργάζεσθαι τοὺς οἰκέτας. Ern. legendum putabat προσφερόμενος, quod ipsum Leun. inuenit in Cod. Guelf. et ita explicabat: *ex his* (legibus) *quaedam proponendo* (idonea ad metum incutiendum) *et alia e legibus regiis adhibendo* (idonea ad alliciendum) *iustos efficere conor.*

*προφοβεῖσθαι, *timere.* Π. 1, 6, 19. p. 72. προφοβούμενον militibus μή τι σφαλῶσι. Margg. φοβούμενον.

προφορεῖσθαι, *huc illuc cursitare.* Schol. Aristoph. Aun. 4. et ex eo Suid: προφορούμενοι· δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν δεῦρο κἀκεῖσε τὸν σῆμονα τοῖς διαζομένοις. Cf. Kuster. ad h. l. et Poll. 7, 32. K. 6, 15. canes προφορούμεναι παρὰ τὰ αὐτὰ vestigia. Wesseling e Leunclauii coniectura edidit περιφορούμεναι.

προφυλακαί, *stationes* s. *excubiae ante muros vel vallum castrorum collocatae, excubiae exteriores.* v. Casaub. ad Aeneae poliorcet. p. 1752. Sed Hutch. praepositionem negat vrgendam esse, cum iidem dicantur etiam φύλακες. Π. 3, 3, 13. ἐνέπιπτον εἰς τὰς προφυλακὰς αὐτῶν, *Varposten.* §. 15. 6, 3, 4. E. 4, 1, 11. Ιπρ. 7, 13.

προφύλακες, i. q. προφυλακαί. A. 2, 3, 1. ἐπεὶ ἦλθον πρὸς τοὺς προφύλακας — ἐπεὶ δ' ἀπήγγειλαν οἱ προφύλακες — εἶπε τοῖς προφύλαξι. 2, 4, 8. 3, 2, 1. 6, 4, 19.

προφυλάττειν, ¶ 1) *ante castra excubias agere.* Λ. 12, 3. τίς προΐοι νυκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος, ἐνόμισεν ὑπὸ Σκιριτῶν προφυλάττεσθαι. Ιπρ. 4, 10. 7, 14. ¶ 2) *pro aliis excubias agere.* Ιερ. 10, 6. v. προκινδυνεύειν. Improprie et eleganter, c. gen. Ιερ. 6, 10. αὐτῶν (τῶν Φυλάκων) προφυλάττουσιν οἱ νόμοι. Fr. Portus recte ait sensum esse hunc: *excubitores metu legum suum officium faciunt.* c. acc. Απ. 2, 7, 14. canis ad oues: εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς. Steph. vult ὑμῶν. Sed Hindenb. bene monuit, composita saepe construi vt simplex.

προφυλάττεσθαι, *praecauere.* Απ. 1, 4, 13.

προ-

προφυλάττεσθαι λιμὸν, ἢ δίψος, ἢ ψύχη.

πρόχειρος, *ad vſum paratus.* Heſych: πρόχειρος· ἕτοιμος, εὐχερής. Π. 4, 2, 16. τὰς κοπίδας προχείρους ἔχοντες, *ſtrictos.* 8, 5, 5. οὐδὲν πρόχειρον ἔχοντες τῶν ὅπλων — πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν, *ad manum* ſ. *in promtu habentes.*

προχοΐς, Heſychio quidem interprete, eſt i. q. ἀμίς, h. e. *matula.* Et Gataker. miſcell. crit. 5, 5. „matulas etiam, in„quit, in triclinia infer„ri ſolitas, vbi compo„tationes longius extra„hebantur, ex priſcorum „monumentis notiſſi„mum eſt. Quidni ergo „et in Xenophonte ſic „intelligamus?“ Sed Athenaeus 11, p. 496. C. haud dubie rectius προχοΐδας interpretatur κύλικας, laudans ipſum locum Π. 8, 8, 6. μηδὲ προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια. Ex iis, quae ſequuntur, videtur colligi poſſe, cogitandum eſſe de poculis paulo maioribus. Cf. Poll. 6, 14. vbi ſaltem προχοΐδιον recenſetur in οἴνου ἀγγείοις, et ſynonymum eſt κρατήρ. it. Briſſon. de reg. Perſ. principatu p. 218.

πρόχοος ſ. πρόχους, *aqualis, guttur.ium.* Heſych: πρόχοι, προχόοι, ἤγουν ὑδρεῖαι. it. πρόχους· ξέσης. Cf. Hemſterhuſ. ad Poll. 10, 46. Oudendorpio ad Thom. Mag. in v. χοὴ placet forma acc. plur. πρόχους, quae reperitur Π. 5, 2, 3. in Cod. Leid. pro προχόους.

προχωρεῖν, ¶ 1) *procedere.* Ιπ. 7, 10. ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ. De tempore, Π. 8, 7, 1. οὕτω τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος. Sed A. 7, 3, 13. ἐπεὶ προὐχώρει ὁ πότος, *cum ad pocula ventum eſt.* ¶ 2) *procedere, ſuccedere, von ſtatten gehen.* E. 2, 4, 20. οὕτω δὲ προχωρούντων, ſcil. τῶν πραγμάτων. Leuncl. et Fr. Port. *quum hic rerum ſucceſſus eſſet.* Goldhag: *bey dieſen Umſtänden.* 5, 2, 1. τούτων δὲ προκεχωρηκότων ὡς ἐβούλοντο. 7, 2, 1. 7, 4, 14. Απ. 1, 6, 8. οἰόμενοι καλῶς προχωρεῖν ἑαυτοῖς ἢ γεωργίαν, ἢ ναυκληρίαν. Sic Π. 8, 2, 5. ᾧ ὁ αὐτὸς — ὄψα ἄλλοτε ἀλλοῖα ποιεῖ, ἀνάγκη, τούτῳ ὡς ἂν ἕκαστον προχωρῇ, οὕτως ἔχειν, *vt fortuna ceſſit, wie es geräth.* ¶ 3) *feliciter cedere.* A. 6, 4, 14. ἕως ἂν

ἂν τὰ ἱερὰ μᾶλλον προχωροίη ἡμῖν. Cod. Eton. προσχωροίη. Sed προχωρεῖν dici de ſacrificiis, oſtendit Hutch. In aliis deeſt μᾶλλον. E. 5, 3, 27. προεχωρηκότων δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις, ſcil. τούτων, *cum Lacedaemoniis haec proſpere ceſſiſſent.* ¶ 4) *agi, transigi.* Π. 2, 3, 7. ταῦτα μὲν δὴ οὕτω προὐχεχωρήκεσαν. All. melius προὐχεχωρήκει. ¶ 5) *licere.* Π. 3, 2, 14. ἣν αὐτῷ πέμψῃ, ὁπόσα σοι προχωρεῖ, *quantum commode potes.* ¶ 6) *commodum eſſe.* Π. 1, 2, 4. πάρεισιν — οἱ γεραίτεροι, ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ. A. 1, 9, 8.

πρόχωρος, v. πρόσχωρος.

προωθεῖν, *propellere.* Pollux 5, 79. habet in numero verborum, quae de apro dicantur. K. 10, 10. προωθῶν αὐτὸν dicitur aper *impetu ſe propellens.* §. 16.

πρύμνη, *puppis.* Schol. Homer. ad Il. α, 409. πρύμνα μέρος τῆς νεὼς τὸ ἔσχατον. Heſych: πρύμνη· τὰ ὀπίσω, ἢ τὸ τέλος τοῦ πλοίου. A. 5, 8, 9. κυβερνήτης τοῖς ἐν τῇ πρύμνῃ.

πρυτανεῖα, *pecuniae quas tam actor quam reus deponebant, mercedis loco iudicibus dari ſolitae,* quae nunc *ſportulae* vocantur. Schol. Ariſtoph. nubb. 1134. Harpocrat. et Suid: τὰ πρυτανεῖα· ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. — τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα σπορτοῦλα. Poll. 8, 38. addit haec: ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἀπεδίδου τὸ παρ' ἀμφοτέρων δοθέν. ἐλάμβανον δὲ αὐτὸ οἱ δικασταί. οἱ μὲν καὶ ἀπὸ ἑκατὸν δραχμῶν ἄχρι χιλίων δικαζόμενοι, τρεῖς δραχμὰς κατετίθεντο· οἱ δὲ ἀπὸ χιλίων μέχρι μυρίων, τριάκοντα. v. interpp. ad h. l. et Valeſ. ad Harpocrat. qui oſtendit, τὰ πρυτανεῖα in aerarium publicum conuerſa eſſe. Cf. Heſych. et Thom. Mag. in h. v. et Suid. in v. παρακαταβολή. Aθ. 1, 16. populus dicitur ἀπὸ τῶν πρυτανείων τὸν μισθὸν λαμβάνειν.

πρυτάνεις, *prytanes.* Timaeus lex. Platon: πρυτανεῖα· μηνιαῖα Φυλῆς ἀρχή. Suid: πρυτάνεις· τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς Φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα,

τόμενα. ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα Φυλαὶ, κλήρῳ λαχοῦσαι. Cf. Ernesti. ad Ar. 1, 1, 18. it. Hesych. et Poll. 8, 95. E. 1, 7, 9. τῶν πρυτάνεων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν — οἱ δὲ πρυτάνεις φοβηθέντες.

πρώην, *nuper*. Π. 2, 2, 1. p. 10. πρώην ἔπεμψεν εἰς τὴν τάξιν. E. 5, 3, 19. πρώην (Margg. πρόσθεν) ἑωρακότα. O. 11, 4. Σ. 4, 55.

πρωΐ, pro quo, antiquis grammaticis auctoribus, Ἀττικώτερον dicitur πρῶ, (v. Oudendorp. ad Thom. Mag.) ¶ 1) *mane*. Π. 1, 4, 16. πρωΐ τῇ ὑσεραίᾳ θηράσων. Ar. 1, 1, 10. c. artic. E. 1, 1, 21. ἑκάσης ἡμέρας τὸ πρωΐ καὶ πρὸς ἑσπέραν. ¶ 2) *primo mane, mature*. O. 5, 2. ἡ γεωργία — πρωΐ ἐγείρουσα. §. 6. ἵππος πρωΐ κομίζων τὸν κηδόμενον. Oppon. ὀψέ. K. 5, 1. πρωΐ οὐκ ὄζει. Oppon. πρὶν ἂν ὁ ἥλιος διαλύσῃ αὐτά. 6, 4. §. 6. εἰς ὄρθρον καὶ μὴ πρωΐ. Leuncl. *ante solis ortum*. Fr. Portus explicat πρωΐ, πᾶν τὸ διάστημα τὸ μετὰ τὴν ἀλεκτροφωνίαν. Sed Pollux 1, 68. ponit πρωΐ post solis ortum. K. 9, 17. ἐν τοῖς ὄρεσιν ἔωθεν καὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας· ἐν δὲ τοῖς ἔργοις πρωΐ. Cf. ἀνίσασθαι et ὀψέ.

πρωϊαίτατα, *summo mane*. Thomas Magister praefert formam πρωΐτατα. Sed vid. ὀψιαίτατα.

πρωϊαίτερον, *maturius*. Thomas Mag. mauult πρωΐτερον. At v. Duker. ad Thucyd. 7, 19. A. 3, 4, 1. ἐπορεύοντο πρωϊαίτερον ἀναστάντες.

πρώϊμος (poet. Port.), *praecox, festinatus*. Poll. 7, 152. ὁ πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς, πρώϊμος. O. 17, 4. σπόρος πρώϊμος. Oppon. ὀψιμώτατος. § 5. ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ πρωϊμωτάτου. v. σπόρος.

πρώρα, *prora*. E. 1, 5, 7. παρ' αὐτὰς τὰς πρώρας τῶν Λυσάνδρου νεῶν παρέπλει. Cf. πρωρεύς.

πρωράτης, *proreta, remigum in prora praefectus*. Ar. 1, 2. οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρωράται, καὶ οἱ ναυπηγοί. Grammius obseruauit, hunc locum et a Bayfio p. 122. edit. Paris. et a Scheffero de milit. naual. 4, 6. p. 302. et ab interpretibus Poll. 1, 95. neglectum esse.

πρωρεύς, i. q. πρωράτης, *digni-*

ed by Google

dignitate gubernatori proximus, cuius officia delcribit Turnebus aduerſarr. 28, 43. A. 5, 8, 9. χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. O. 8, 14. τὸν τοῦ κυβερνήτου διάκονον, ὃς πρωρεὺς τῆς νεὼς καλεῖται. Schefferus milit. nau. 4, 7. p. 303. ex h. l. patere dicit, proretam habuiſſe curam omnium inſtrumentorum.

Πρωταγόρας, *Protagoras*, nobilis ſophiſta, qui ſaepe commemoratur apud Platonem, et primus mercede docuit ſapientiam. Σ. 1, 5.

*πρωτάγοι, *primum agmen*. A. 2, 2, 8. Cod. Par. et marg. Steph. habent τοὺς πρωτάγους ἄγων pro τοὺς πρώτους ἔχων.

πρωτεύειν, ¶ 1) *primas tenere, principem eſſe*. ¶ a) virtutibus, Αγ. 10, 1. καρτερίᾳ μὲν πρωτεύων — ἀλκῇ δὲ — γνώμῃ δέ. ¶ b) honore, diuitiis, Π. 7, 5, 21. πιῤὸν ὄντα οὐδὲν κωλύει πρωτεύειν καὶ τὸν εὐνοῦχον. c) loco, Π. 8, 4, 3. τὸν πρωτεύοντα ἐν ἕδρᾳ. Vbi ἐν poterat abeſſe. ¶ d) gratia, amicitia, Π. 8, 2, 12. πρὸς τὸ πρωτεύειν παρ' οἷς ἐβούλετο ἑαυτὸν φιλεῖσθαι. §. 13. οἱ πρωτεύειν βουλόμενοι φιλίᾳ παρὰ τῷ Κύρῳ — ὥσπερ ἄλλοι ἐν πόλεσιν, in liberis ciuitatibus. A. 2, 6, 13. Cf. πρῶτος nr. 5. vbi πρωτεύοντος legitur pro πρώτου ὄντος. ¶ e) auctoritate inter ciues, E. 2, 3, 17. p. 92. Θηραμένης — ἐπρώτευεν ἐν ἐκείνοις. Απ. 1, 2, 24. Ἀλκιβιάδης ὑπὸ τοῦ δήμου τιμώμενος, καὶ ῥᾳδίως πρωτεύων. 2, 6, 20. περὶ τοῦ πρωτεύειν ἐν ταῖς πόλεσι στασιάζουσι, *de principatu*. 3, 7, 7. ¶ f) apud exteros, E. 7, 1, 32. ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρωτεύειν, *clareſcere*. Al!. πρεσβεύειν. ¶ g) Tribuitur regibus Lacedaemoniorum, Αγ. 1, 3. οὐ δευτέρων πρωτεύουσιν, ἀλλ' ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι. ¶ h) Athletis, Απ. 1, 2, 24. οἱ ἀθληταὶ ῥᾳδίως πρωτεύοντες, ἀμελοῦσι. ¶ 2) *principatum Graeciae tenere*. Απ. 3, 5, 8. μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν. §. 14. τοὺς νῦν πρωτεύοντας.

Πρωτόμαχος, *Protomachus*. E. 1, 5, 10. vnus e decem praetoribus ad Arginuſas. Cf. 1, 6, 21. 24.

Digitized by Google

24. 1, 7, 1. domum reuerſus acculatur.

πρωτόπλοος ſ. πρωτόπλους, *in prima acie nauigans.* E. 5, 1, 24. παραγγείλας ταῖς πρωτόπλοις τῶν μεθ' ἑαυτοῦ, np. ναυσί. Sed all. habent τοῖς. Cf. πρόπλοος.

πρῶτος, ¶ 1) *primus.* A. 4, 8, 1. τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. 6. 5, 2. γίγνεται τὰ ἱερὰ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἱερείου. §. 6. elliptice: ἐγένετο ἐπὶ τοῦ πρώτου καλὰ τὰ σφάγια. E. 3, 1, 14. τῇ πρώτῃ, ſcil. ἡμέρᾳ, vt mox τῇ ὑσεραίᾳ et τῇ τρίτῃ. 4, 7, 4. ¶ 2) *primus in acie, in prima acie collocatus.* A. 7, 3, 20. ἐφέψομαι τελευταῖος — ταχὺ γὰρ πρῶτος, ἂν δέῃ, παρέσομαι, *in frontem me conferam.* E. 3, 4, 13. τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ ἐκ δώδεκα ποιήσαντες. 3, 5, 13. ἔπεσον αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς οἱ πρῶτοι. 4, 2, 14. 7, 5. 12. οἱ μὲν πρῶτοι τοῦ Ἐπαμινώνδου ἀποθνήσκουσιν. Απ. 3, 1, 8. 9. 10. Cf. τάττειν. ¶ 3) *in primo agmine, qui primus proficiſcitur.* Π. 2, 3, 10. οἱ τελευταῖοι πρῶτοι ἀφηγοῦνται. A. 2, 2, 8. Cf. πρωτάγοι. ¶ 4) *princeps.* A. 2, 6, 9. φίλος ὢν τοῖς πρώτοις. Λ. 14, 4. τοὺς δοκοῦντας πρώτους εἶναι. K. 1, 9. ὁ πρῶτος Ἑλλήνων, Ἡρακλῆς. §. 12. De §. 9. v. Gramm. hiſt. deor. p. 71 — 75. Sic A. 7, 4, 14. βοηθήσων σὺν ἑπτὰ ἱππεῦσι τοῖς πρώτοις, *principibus.* Poſſit tamen etiam explicari *qui primi ad eum venerant.* ¶ 5) *principem locum obtinens, maximi aeſtimatus.* Π. 2, 3, 3. χριθείην οὔτε πρῶτος in praemiis, οὔτε δεύτερος. 8, 7, 3. p. 547. ἀδελφοῦ πρώτου ὄντος (Margg. πρωτεύοντος) παρ' ἀδελφῷ. A. 2, 6, 13. παρ' οἷς ἐπεχείρει πρωτεύειν Φιλίᾳ, διαβάλλων τοὺς πρώτους, *qui gratia apud eos valerent.* ¶ 6) *praecipuus.* Ιερ. 10, 4 εἰ ἓν πρῶτον τοῦτ' εἴη τῶν προστεταγμένων. Απ. 4, 4, 19. παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις πρῶτον νομίζεται τοὺς θεοὺς σέβειν. Ιπρ. 5, 5. ἓν μὲν πρῶτον ὑπαρχέτω μὴ — ἐγχειρεῖν, *hoc vnum praecipue curae ſit.* Steph. putat, deeſſe δίδαγμα, aut ſimile. Sed ἐγχειρεῖν accipi poteſt nominis loco. ¶ 7) Pro aduerbio. Π. 1, 3, 15. ὁ σὸς πρῶτος πατὴρ τεταγμένα ποιεῖ. Steph. explicat *primus exemplo praeit.* Intelligitur rex Perſarum, Cyri pater. Philelphus vertit,

vertit, quasi legerit πρῶτον. Omnino dura videtur verborum structura. I. 4, 2. πρῶτος ἠθάνετο Κῦρος. §. 20. πρῶτος ἠγεῖτο. 3, 1, 6. πρῶτος εἰπέ. Margg. πρῶτον. 4, 2, 10. τούτων πρώτων εὐθὺς πειρᾶσθε μηδένα λείπειν, np. quia in eos primos inciditis. Cod. Guelf. εὐθ. δεῖ πρῶτον πειρᾶσθαι. 5, 1, 7. σὺ πρῶτος — αἰτιᾷ καὶ κολάζεις, *inprimis*, *prae omnibus*. 8, 5, 5. αὐτὸς πρῶτος (Margg. πρῶτον) ἑαυτὸν κατετίθετο. A. 2, 3, 11. αὐτῷ πρῶτος (Cod. Eton. πρῶτον) ἤγγειλα. 4, 2, 6. οὗτοι πρῶτοι συνέμιξαν. 4, 8, 15. 5, 1, 2. 5, 6, 23. ἕκαστον λοχαγοὺς πρώτους πειρᾶσθαι πείσαι, *primum*. 5, 8, 2. ἐκέλευσεν εἰπεῖν τὸν πρῶτον, πρῶτον (In multis deest hoc πρῶτον) λέξαντα ποῦ καὶ ἐπλήγη. Cf. Doruill. ad Charit. p. 295. A. 7, 6, 8. E. 6, 2, 16. 6, 3, 4. 6, 5, 38. 7, 4, 28. 30. Sic fere Απ. 3, 3, 1. ὅτου ἕνεκα ἐπεθύμησας ἱππαρχεῖν; οὐ γὰρ δὴ τοῦ πρῶτος τῶν ἱππέων ἐλαύνειν. c. particip. Π. 7, 4, 7. Πέρσαις τοῖς πρώτοις συσρατευσαμένοις. A. 6, 5, 4. τοὺς πρώτους Φανέντας νεκρούς. E. 3, 1, 8. ¶ 8) ἀπὸ τοῦ πρώτου, *fc.* χρόνου, *ab initio*. A. 4, 3, 7. ¶ 9) τὴν πρώτην, ¶ a) *ab initio*, *ante omnia*. Απ. 3, 6, 10. συμβουλεύειν τὴν γε πρώτην ἐπιχήσομεν. Ern. explicat κατὰ τὴν πρώτην ἀρχήν. ¶ b) *primo loco*. O. 11, 1. τὰ περὶ γυναικὸς ἔργων ἱκανῶς μοι δοκῶ ἀκηκοέναι τὴν πρώτην — ἤδη μοι λέγε etc. ¶ 10) πρῶτον, ¶ a) *primo*, *ante omnia*. Π. 4, 1, 2. p. 200. πρῶτον μὲν τοὺς θεοὺς ἐπαινῶ. 6, 1, 4. καιρὸς περὶ τούτου διαλέγεσθαι πρῶτον. 7, 2, 5. πρῶτον δὲ ἐπὶ τοὺς ἐμοὺς θησαυροὺς πέμπε. 8, 2, 1. 2. 8, 3, 1. A. 3, 1, 27. νῦν πρῶτον, *nunc potissimum*. 5, 6, 1. E. 6, 3, 5. Απ. 4, 6, 2. 14. O. 6, 15. Σ. 2, 4. ἐπιτηδευμάτων τε πρῶτον, καὶ χρόνου πολλοῦ δέονται. In his omnibus πρῶτον absolute positum est. Sed Isc. 11, 8. πρῶτον μὲν εὐθὺς — ἔπειτα δέ. A. 5, 6, 3. p. 290. καὶ πρῶτον μὲν οἶδα εὐθὺς — ἔπειτα δέ. Π. 2, 1, 2. p. 86. πρῶτον μὲν — ἔπειτα δέ. Sic §. 10. O. 4. 15. πρῶτον μὲν — δεύτερον δέ. Σ. 2, 22. πρῶτον μὲν ὅτι — ὅτι δὲ — τέλος δέ. ¶ b) *primum*, *nunquam antea*. Π. 8, 3, 5. ἔσχασαν

σαν πρῶτον τῶν δορυφόρων εἰς τετρακισχιλίους. A. 2, 3, 9. ἐνταῦθα τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Φοίνικος πρῶτον ἔφαγον οἱ στρατιῶται. 3, 4, 20. οὐ πρῶτον εἶδον κώμην. Vbi poterat esse πρώτην. 7, 6, 23. ὅτε πρῶτον (all. πρότερον) ἀπῆρα οἴκαδε. E. 7, 3, 7. p. 475. ὁπότε πρῶτον ἐδυνάσθητε, *quam primum*. Cf. ἄρχεσθαι. ¶ c) *antea*. II. 8, 1, 11. προπονεῖν ἐθέλοντα πρῶτον. Leuncl. *potius*. ¶ d) *prius*. A. 2, 3, 10. ἔλεγε πρῶτον Τισσαφέρνης. ¶ e) Permutatur cum adiectiuo, A. 4, 8, 18. οἱ κράτιστοι πρῶτον προσίκσιν. Meliores habent πρῶτοι. 7, 1, 7. ἐξήεσαν οἵ τε στρατηγοὶ πρῶτον καὶ οἱ ἄλλοι. Cod. Par. πρῶτοι. §. 19. πόλιν, εἰς ἣν πρῶτον ἦλθομεν. Margg. πρώτην. Cf. supra nr. 7. ¶ 11) τὸ πρῶτον, ¶ a) *primum*. Π. 8, 3, 1. ὡς τὸ πρῶτον ἐξήλασε Κῦρος. A. 7, 8, 8. ὡς τὸ πρῶτον διεφάνη. Hutch. *vbi primum perfossa apparebat*. E. 6, 5, 20. 7, 2, 14. O. 2, 13. ¶ b) *primo, ab initio*. Π. 1, 5, 1. τὸ μὲν πρῶτον ἔσπωπτον — ἐπεὶ δὲ ἐώρων — πρὸς τούτοις δὲ ἐώρων — ἐνταῦθα δή. 5, 4, 4. 7, 2, 7. τὸ μὲν πρῶτον οὐδ' ἀπεκρίνατο — ἐπεὶ δὲ etc. A. 1, 10, 7. ὥσπερ τὸ πρῶτον μαχούμενος συνήει, np. paulo ante. 7, 2, 10. E. 6, 4, 13. Απ. 2, 1, 20. ex Hesiodo: τρηχὺς τοπρῶτον. 4, 8, 4. τὸν δὲ τὸ μὲν πρῶτον εἰπεῖν — ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἤρετο. Απολ. 3. Sic Λ. 1, 5. pro τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου multi legunt τὸ πρ. τ. χ. ¶ c) *antea*. E. 6, 3, 8. μεταγράψει οὐδέν, ὧν τοπρῶτον ὤμοσαν. 7, 4, 25. Sic E. 7, 1, 2. p. 437. Margg. habent τὸ πρῶτον pro τὸν πρόσθεν. ¶ d) *tum demum*. E. 2, 3, 5. βουλευομένων αὐτῶν τοπρῶτον ὁμολογεῖν προσέβάλλειν ἤδη ἔμελλε. ¶ 12) πρῶτα, ¶ a) *primum*. Απ. 1, 4, 13. τίνος ἄλλου ψυχὴ πρῶτα — ᾤθηται —; τί δὲ Φῦλον ἄλλο; Pollit etiam h. l. verti *prius*. ¶ b) *primo*. A. 3, 2, 17. πρῶτα μὲν — ἔπειτα δέ. Αϑ. 1, 9. E. 3, 4, 18. Ἀγησίλαον μὲν πρῶτα, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. Margg. πρῶτον, vt est Αγ. 1, 27. E. 4, 1, 13. πρῶτα μὲν — ἔπειτα. 7, 1, 2. p. 438. §. 16. ¶ c) *antea, olim*. Π. 5, 5, 14. ἃ πρῶτα εἰξάμεθα, σὺν ϑεοῖς πάρεσιν ἡμῖν. ¶ 13) ταπρῶτα, *primum*. O. 7, 43. τοιαῦτα δοκῶ μὲ-

μεμνῆσθαι αὐτῇ ταπρῶτα διαλεχθείς. ¶ 14) Ατ. 3, 5, 15. marg. Steph. habet ἀπὸ τῶν πρώτων ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων, pro ἀπὸ τῶν πατέρων. Confunditur etiam c. προπομπός. v. ibi. it. τὴν πρώτην c. τὴν πρόσθεν. v. πρόσθεν nr. 3. c. Cf. ſupra nr. 11. c. it. πρῶτον c. πρότερον. v. πρότερος nr. 3. a. et ſupra nr. 10. b.

πρωτοστάτης, *miles primum in fronte aciei caeterisque deinceps in locis ſtationem obtinens.* Heſych: πρωτοστάτης· ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος. Cf. Poll. 1, 127. Aelian. tact. c. 6. Arrian. p. 21. et Etymol. M. in v. στρατός. Nonnunquam vocatur ἡγεμών. Π. 3, 3, 25. διὰ — τὸ πάντας ἄρχοντας ταὺς πρωτοστάτας εἶναι. 6, 3, 11. p. 384. ἀκοντισὰς — τοξότας — πρωτοστάτας μὲν ἂν τίς τάττοι; *in primo ordine.* p. 385. ἔργον γάρ ἐσιν τοῖς πρωτοστάταις θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους. Λ. 11, 5. εἰσὶ γὰρ ἐν τῇ Λακωνικῇ τάξει οἱ πρωτοστάται ἄρχοντες. Ιπρ. 2, 6. πρωτοστάται in equitatu Athenienſium ſunt δεκάδαρχοι. Cf. §. 2. vbi προστατας Leuncl. mutat in πρωτοστάτας. v. etiam προστάτης nr. 4. c. gen. Π. 7, 1, 8. ὁ θεὸς — συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστατας εἶναι τῶν συμμάχων.

πταλειν, *infelicem eſſe.* Π. 3, 1, 15. εὐτυχοῦντα — πταίσαντα.

πτάρνυσθαι, *ſternutare.* A. 3, 2, 5. ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ πτάρνυταί τις. Quo audito πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν. Caſaub. ad Athenae. 2, 25. p. 137. vtitur hoc loco, vt oſtendat, veteres ſternutamentum non tantum ſacrum eſſe putaſſe, verum etiam deum. Hutch. dicit, fuiſſe medii ominis, vt Lomeierus in Epimenide c. 12. p. 131. ſq. Cf. Bergler. ad Ariſtoph. equitt. 636. qui boni ominis fuiſſe docet. Iac. Sponius de origine ſtrenarum dicit, veteres ſternutamentum habuiſſe pro morbo et ſigno non firmae valetudinis, ideoque addidiſſe votum: Iupiter te ſeruet. Caſalius de inſignibus c. 2. putat, ex mente veterum ad remp. pertinuiſſe et omen fuiſſe. Vnde preces additas. Cf. quos laudat Fabric. in bibliograph. antiquar. p. 54. Add. Wieland. Geſch. der Formel, Gott

Digitized by Google

Gott helf dir! bey Niesen, Lindauiae 1787. 8.

πτερὸν, *ala*. Π. 2, 3, 5. p. 121. ὥσε δοκεῖν τὰ τῶν ὅπλων Φορήματα πτεροῖς μᾶλλον ἐοικέναι ἢ Φορτίοις, quippe ὡς εὐΦορώτατα.

πτερύγιον, *ala loricae*. A. 4, 7, 10. θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐσραμμένα. All. πτερύγων.

πτέρυξ, ¶ 1) *ala*. A. 1, 5, 3. ερουθὸς πτέρυξιν — ὥσπερ ἱείῳ χρωμένη. ¶ 2) *ala in lorica*. Poll. 1, 134. inter τὰ μέρη τοῦ θώρακος refert πτέρυγας. Ιπ. 12, 4. περὶ τὸ ἤτρον καὶ τὰ αἰδοῖα — αἱ πτέρυγες τοιαῦται καὶ τοσαῦται, ὥσε εεγειν τὰ μέλη. §. 6. πτέρυγες ἐν τοῖς γιγγλύμοις προσθεταὶ, ὅπως, ὅταν μὲν διαίρηται, ὁμοίως ἀναπτύσσωνται· ὅταν δὲ καθαίρηται, ἐπικλείωνται. Cf. πτερύγιον.

πτηνὸς, *volucris*. Hesych: πτηνός· ὁ ἱπτάμενος. Π. 1, 4, 11. αἱ ἔλαφοι ὥσπερ πτηναὶ ἤλλοντο. 1, 6, 19. p. 80. τὰ πτηνὰ, *aues*. All. τὰ πετεινά. 4, 3, 4. p. 231. νομίζω, ἐὰν ἱππεὺς γένωμαι, ἄνθρωπος πτηνὸς ἔσεσθαι, v. de eleganti hac metaphora Hutch. ad h. l. et Doruill. ad Charit. p. 180. Sic Ιπρ. 8, 6. εὔξαιτ' ἄν τις πτηνὸς γενέσθαι. E. 4, 1, 8. πτηνὰ ἄφθονα τοῖς θηρεῦσαι δυναμένοις. Ιπρ. 8, 3. equi δεδιδαγμένοι διαΦέροιεν — ὅσονπερ πτηνοὶ πεζῶν.

πτήσσειν, (poet. Port.), *formidare. consternari*. Hesych: πτῆξαι· δειλιάσαι. Suid: κυρίως πτήσσειν ἐστὶ, τὸ Φεύγειν καὶ Φοβεῖσθαι. Schol. Homer. Il. χ, 191. καταπτήξας· δειλιάσας. Π. 3, 1, 15. εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι καὶ πταίσαντα πτῆξαι. 3, 3, 9. p. 180. οὐχ ὡς Φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς, np. hostes non obuiam prodeuntes.

πτύειν, *exspuere*. Π. 8, 1, 14. ὡς μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι Φανεροὶ εἶεν, np. Persae. 8, 8, 5. νόμιμον ἦν αὐτοῖς μήτε πτύειν μήτε ἀπομύττεσθαι — νῦν τὸ μὴ πτύειν μηδὲ ἀπομύττεσθαι ἔτι διαμένει. Cf. ἀποπτύειν et Raphel. ad Iob. 30, 10.

πτωχὸς, *mendicus, egenus*. Suid: πτωχός· ὁ ἐκπεπτωκὼς τοῦ ἔχειν, ἐπαίτης. Cf. supra πένης et πενία, it. Poll. 3, 111. 6, 197. et Wetsten. ad Matth. 5, 3. Απ. 1, 2, 29. προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχούς. Σ. 8, 33. ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο. Sed Π. 5, 3, 3. πτωχοὶ iocose dicuntur, *qui tenui victu et apparatu vtuntur*.

Πύγε-

Πύγελα, *Pygela*, vrbs Ioniae, v. Steph. Byz. ibique Holſten. E. 1, 2, 2. ἔπλευσεν ἐς Πύγελα.

Πυγελεὺς, *Pygelenſis*. E. 1, 2, 2. βοηθήσαντες τοῖς Πυγελεῦσι.

πυγμή, *pugilatus*. De quo praeter Potterum legenda eſt Burettii diſſ. in Mem. de l'acad. roy. des I. et B. L. Tom. IV. A. 4. 8. 20. eſt inter certamina Graecorum. Ιπρ. 8, 7. ἐν πολέμῳ νικᾶν πολλῷ εὐδοξότερον ἢ πυγμῇ.

πυγών, *cubitus*, ſpatium a cubito ad extremam manum adductis digitis. v. Poll. 2, 158. Suid: πυγόνος· ἀντὶ τοῦ πήχεος. Sic Heſych. qui addit: ἔσι δὲ ἡ πυγὼν ἀπὸ ὠλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Cf. idem in v. πυγών. K. 10, 2. in retibus τὸ βάθος τῶν βρόχων πυγόνος.

Πυθαγόρας, *Pythagoras*. ¶ 1) philoſophus nobiliſſimus. Επ. 1, 8. ἠράσθησαν τῆς Πυθαγόρα τερατώδους σοφίας. ¶ 2) Lacedaemonius quidam. A. 1, 4, 2. praefectus claſſi Cyro in auxilium miſſae.

ἡ Πυθία, *Pythia*, Apollinis Delphici ſacerdos, oraculorum adminiſtra. Poll. 1, 14. ἰδίως ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις, Πυθία. Απ. 1, 3, 1. reſpondet de rebus diuinis.

τὰ Πύθια, *Pythia*, ſacra et ludi in honorem Apollinis Pythii. E. 6, 4, 29. 30. Iaſonis magnificus ad ea apparatus.

Πύθιοι, *Pythii*, quatuor iuuenes, regum Lacedaemoniorum comites et contubernales. Suid: Ποίθιοι· τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσι, δύο καθ' ἕκασον βασιλέα σύσσιτοι. Sed haud dubie legendum eſt Πύθιοι. Nomen enim habere videntur vel a Pythio Apolline, vel a verbo πυνθάνεσθαι. Nam eorum munus erat, vt, vbi opus eſſet, ad conſulenda de republica oracula Pythia mitterentur. Herodotus 6, 57. Πυθίους αἱρέεσθαι δύο ἑκάτερον. οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς, σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια. Cf. Timaeus lex. Plat. et ibi Ruhnken. Meurſius de regno Lacon. cap. vlt. Cragius de rep. Lac. 2, 9. Λ. 15, 5. συσκήνους δύω ἑκατέρῳ regi — οἳ δὴ καὶ Πύθιοι καλοῦνται.

Πυθόδωρος, *Pythodorus*, E. 2, 3, 1. archon Athenis, qui non numeratur, quia in oligarchia creatus erat.

Πυθοῖ, *Delphis*, *in vrbe Pythia*. Dicitur aduerbiali-

bialiter, vt Ἀθήνηϊ. v. Steph. Byz. in v. Πυθώ, et Scaliger ad Euſeb. chron. nr. DCCXXXV. p. 42. Απολ. 12. ἡ Πυθοῖ ἐν τῷ τρίποδι ἱέρεια.

πυθόχρηστος, *ab Apolline latus, oraculo Pythio comprobatus.* Poll. 1, 18. ἰδίως τὸ ἐκ Δελφῶν (κεχρησμένον) κκλεῖται πυθόχρησον. Λ. 8, 5. πυθοχρήσοις νόμοις μὴ πείθεσθαι. Plutarchus in Lycurg. 13. vocat νομοθετήματα ὡς παρὶ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα.

πυκινὸς, *frequens, multus.* Schol. Homer. Il. δ, 281. πυκιναί· πολλαί. Σ. 8, 30. ex Homero: πυκιναὶ φρεσὶ μήδεα εἰδώς. Sed rectius verteris *conſilia ſapientiae plena.* Nam ipſe Xenophon interpretatur σοφὰ βουλεύματα, et Suidas: πυκνότης· σύνεσις, φρόνησις. Cf. Heſych.

πυκνὰ, *ſaepe, crebro.* Thomas: θαμινὰ, οὐ πυκνά. Sed male eum ita praecepiſſe, docent hi loci: A. 6, 1, 4. ζευγηλατεῖ, πυκνὰ μεταστρεφόμενος. Λ. 12, 5. μεταστρατοπεδεύονται πυκνά. Σ. 2, 26. ἦν ἡμῖν μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωτιν. Ιπρ. 1, 18. πυκνὰ ἐξάγειν. K. 4, 3. ὄμματα πυκνὰ διακινούντων. §. 5. πυκνὰ μεταφερόμενοι. 5, 11. τοὺς μυκτῆρας κινεῖ πυκνά. Cf. πυκνὸς nr. 1.

πυκνὸς, ¶ 1) *denſus, ſpiſſus.* A. 4, 7, 10. σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, *funes denſos contortos.* Niſi vertendum eſt *denſe.* K. 4, 6. πυκνὴν τρίχα. 5, 10, 10, 8. ἐὰν ἐμπέσῃ εἰς πυκνοὺς venatores. Oppon. ἀπολείποντες ἀπ' ἀλλήλων. De phalange vel in longitudinem vel in latitudinem denſata. Cf. Arrian. tact. p. 32. et Aelian. c. 32. A. 2, 3, 2. πάντη φάλαγγα πυκνήν. Ιπρ. 5, 6. τὸν ὄγκον τῆς τάξεως οὕτω μείζω τε καὶ πυκνότερον φαίνεσθαι. ¶ 2) *multus.* A. 4, 8, 1. δένδροις παχέσι μὲν, οὐ πυκνοῖς δέ. 5, 2, 5. duo MSS. et marg. Steph. probante Zeunio legunt τύρσεις πυκναὶ pro τ. πολλαί. ¶ 3) *creber.* Ιπ. 9, 6. πυκναὶ ἀποσροφαί. K. 6, 21. κύκλους πολλοὺς πυκνοὺς ποιούμενος. §. 25. Cf. ἴχνος. ¶ 4) Πο. 5, 1. πυκνοτέραν εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσαι τὴν πόλιν, *vt omnes homines frequentius et ſaepius vrbem adeant.*

πυκνοῦσθαι, *repleri, abunde imbibere.* c. gen. K. 5, 7. ἡ γῆ τῶν μὲν (ἰχνῶν)

χνῶν) πυκνοῦται, τῶν δὲ οὐ πίμπλαται.

πυκνῶς, *frequenter, crebro.* K. 6, 22. διὰ τοῦ ἴχνους πυκνῶς διάττωσι. Ιπ. 11, 11. αἱρόμενος πυκνότατα τὸ σῶμα. Male igitur Thomas: θαμὰ, οὐ πυκνῶς. Cl. θαμά.

πυκτεύειν, *pugilem esse, pugnis certare.* Λ. 4, 6. πυκτεύουσι διὰ τὴν ἔριν.

πύκτης, *pugil.* A. 5, 8, 10. ὁ πύκτης διεμάχετο — ἀσπίδα μὴ Φέρειν. Απ. 3, 10, 6. ποιεῖς — πύκτας, *pugilum statuas.* Σ. 2, 17. οἱ πύκται τοὺς ὤμους παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτύνονται. Cf. παγκρατιαστής.

πύλαι, ¶ 1) *portae* Thomas Mag: πύλαι, ἐπὶ τείχους· θύραι, ἐπὶ οἰκίας. Cl. Poll. 9, 35. Π. 7, 4, 4. πύλαι ἀνεῳγμέναι ἦσαν τῶν τειχῶν. A. 5, 2, 12. ᾗς κατὰ τὰς πύλας vrbis. Vbi eſt fere pro ſingulari. A. 5, 5, 10. κλείσαντες τὰς πύλας οὐκ εἴσω ἐδέχοντο. Αθ. 2. 15. E. 2, 4, 23. πρὸ τῶν πυλῶν ἐν Κεραμεικῷ. 3, 1, 16. 19. 4, 7, 6. Απ. 3, 9, 7. τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιών. Dicuntur Φέρειν, A. 5, 2, 16. τὰς πύλας τὰς εἰς τὴν ἄκραν Φερούσας. Cf. Φέρειν. Tribuuntur caſtris, A. 6, 5, 1. ἀπεσάυρωσαν ἅπαντα, καταλιπόντες τρεῖς πύλας. Sed etiam regiae, Π. 7, 5, 9. ἄκλειστοι αἱ πύλαι τοῦ βασιλείου. §. 10. Φυλακῇ πρὸ τῶν πυλῶν (Edd. vett. θυρῶν) — τὰς πύλας τοῦ βασιλείου — ἀνοίξαντες τὰς πύλας. §. 11 τὰς πύλας χαλώσας. 8, 3, 5. 6. 7. ¶ 2) *anguſtiae, fauces, in quibus anguſtum eſt iter.* A. 1, 4, 4. ἐντεῦθεν (Ιſſο) — ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας. Cf. §. 5. Vocantur alio nomine πύλαι Ἀμανικαί. A. 1, 5, 5. memorantur πύλαι prope Euphratem, in finibus Arabiae deſertae et Babyloniae, quas Steph. Byz. in v. Χαρμάνδη nominat Βαβυλωνίας πύλας. Αγ. 2, 17. κατὰ τὰ στενὰ εἰς Κόρινθον — ἀναστάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας. E. 1, 3, 13. ἀνοίξαντες τὰς πύλας, τὰς ἐπὶ τὸ Θρᾴκιον καλουμένας. Etiam Suidas in v. Βυζάντιον commemorat τὰς Θρᾳκίας πύλας. Cf. du Cange in Conſtantinopoli Chriſtiana p. 13. et ex eo Reimar. ad Dion. Caſſ. 74. extr.

Πύλιοι, *Pylii*, ciues Pyli. E. 7, 4, 26. vincuntur ab Eleis.

πυλίς,

πυλὶς, *portula*. E. 2, 4, 5. διὰ τῆς πυλίδος ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιέναι.

Πύλος, *Pylus*, Elidis vrbs. E. 7, 4, 16. exules cum Arcadibus eam occupant, et multi Elei illuc migrant. §. 26. Elei illam (τὴν Πύλον) recipiunt.

πυλοῦν, *portis occludere, portis munire*. E. 5, 4, 34. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ.

πυνθάνεσθαι, ¶ 1) *interrogare, ſciſcitari*. A. 4, 5, 17. πέμπει πευσομένους, πῶς ἔχοιεν οἱ τελευταῖοι. 2 MSS. σκεψομένους. E. 4, 1, 5. τί οὐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐξί; K. 6, 19. c. περὶ, A. 5, 5, 13. περὶ τῆς λοιπῆς πορείας ἐπυνθάνοντο Sinopenſium legatos. 7, 1, 9. c. παρὰ et gen. perſ. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸν — Χρυσάνταν, quod attinet ad Chryſantam, οὐδὲν παρ' ἄλλων δέομαι πυνθάνεσθαι. 6, 2, 5. ὅπως ἀλίσκοιντο παρ' ὧν ἔμελλε πεύσεσθαι. c. gen. perſ. Suid: πυνθάνομαι· γενικῇ· ἐρωτῶ. Π. 1, 4, 7. τῶν ἑπομένων ἐπυνθάνετο, ὁποίοις χρὴ πελάζειν. 2, 4, 6. κελεύσειεν ἐρωτᾶν — ἐπεὶ δέ σου ἀκούσαιμεν — καὶ ἐκείνου τὰ αὐτὰ ταῦτα πυθέσθαι, *ex illo haec eadem quaerere*. §. 7. ἐκείνου δ' ἐλθόντες πυνθάνεσθε ὅ τι λέγει. 4, 4, 1. 5, 2, 6. A. 6, 3, 16. ἐπυνθάνοντο τῶν περὶ Ξενοφῶντα, τί — κατασβέσειαν. E. 4, 7, 5. De iis, qui per auſpicia vel exta res futuras explorant, vel oracula conſulunt, Π. 1, 6, 19. p. 72. διὰ μαντικῆς, παρὰ θεῶν πυνθανόμενος. A. 3, 1, 6. ἐπυνθάνετο, ὅπως ἂν κάλλιστα πορευθείη. Απ. 1, 1, 9. 1, 4, 15. Ἀθηναίοις πυνθανομένοις τι διὰ μαντικῆς. 4, 3, 12. Sic fere A. 1, 7, 14. (ὁ μάντις) πυθόμενος εἶπεν αὐτῷ, *poſtquam exta conſuluerat*. Intelligi enim poteſt τῶν ἱερῶν vel ſimile nomen. Sed Leuncl. et Hutch. cum πυθόμενος non verti poſſe *interrogatus* viderent, emendarunt θυόμενος, quod etiam Zeun. recepit. Mureto placebat πυθομένῳ. ¶ 2) *audire, comperire, cognoſcere*. Proprie quidem non niſi in aoriſto ſecundo ſic dicitur, ſed nec raro in aliis temporibus. Suid: τὸ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν. A. 2, 2, 2. ὡς νῦν πυνθάνομαι, ἐν μέσῳ — ὁ ποταμός. Hutch. *intelligo*. K. 6, 20. ἐπεί-

πειθὰν δὲ πύθηται. c. acc. rei, Suid: πυνθανόμενος, αἰτιατικῇ, ἀντὶ τοῦ ἀκούων. Π. 1, 1, 5. ὅσα ἐπυθόμεθα καὶ ἠθῆθαι δοκοῦμεν, *fando accepimus*. 1, 4, 25. ἦσθετο πυνθανόμενος ταῦτα. 7, 3, 2. ἐλαύνειν ὅποι ἂν αὐτὸν πυνθάνηται ὄντα. 8, 2, 7. τοὺς ἀπαγγελλοντὰς ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι, *audiuisse, scire*. A. 1, 7, 13. πυνθάνεται Κῦρον προσελαύνοντα. Hutch. dicit, praesens positum esse ad significandam celeritatem. 2, 1, 4. ταῦτα πυνθανόμενοι. All. τ. ἀκούσαντες, all τ. ἀκούοντες. 6, 3, 16. ὑμᾶς πυθομένους τὰ παρ' ἡμῖν. Αγ. 1, 22. οἱ πυνθανόμενοι ταῦτα. E. 1, 6, 13. 2, 1, 2. 3, 3, 10. 3, 4, 25. 4, 3, 1. 7. O. 11, 13 Σ. 4, 49. ἐκεῖνο ἔγωγε ἥδεως ἂν πυθοίμην. Ιπρ. 5, 8. ὅταν τοῖς ἐναντίοις πράγμασι πυνθάνωνται Leuncl. recte infere. re videtur εἶναι. Sic est c. acc. et inf. E. 1, 4, 5. τριήρεων, ἃς ἐπυνθάνετο Λακεδαιμονίους παρασκευάζειν. Cf. nr. 3. De iudicibus, E. 1, 7, 10. p. 55. ὅθεν μάλιστ' ἀληθῆ πεύσεσθε. c. ὅτι, E. 1, 1, 7. πυθόμενος, ὅτι αἱ — νῆες — ἀνηγμέναι εἶεν. §. 9. ἐπύθοντο, ὅτι Μίνδαρος ἐν Κυζίκῳ εἴη. 3, 2, 9. §. 4, 4. c. acc. et ὅτι, Απ. 1, 3, 8. τὸν Κριτόβουλον πυθόμενος, ὅτι ἐφίλησεν, pro πυθ. ὅτι ὁ Κριτόβουλος ἐφίλ. c. παρὰ et gen. O. 16, 4. παρὰ γείτονος τόπου ἀληθέστερα γνῶναι, ἢ παρὰ γείτονος ἀνθρώπου πυθέσθαι. Vbi apparet, γνῶναι latius patere. c. gen. perf. Π. 8, 4, 5. εἴ σε ἐροίμην ὧ βούλομαί σου πυθέσθαι, *ex te audire*. A. 6, 3, 14. τῶν καταλελειμμένων ἐπυνθάνοντο, ὅτι — ᾔχοντο. E. 2, 2, 8. 3, 2, 15. O. 7, 2, 4. Hutch. sic explicat A. 4, 6, 13. τούτων καὶ πυνθάνομαι, ὅτι οὐκ ἐσι etc. Alii τούτων referunt ad praecedentia. ¶ 3) *intelligere*. A. 7, 6, 9. ἀπεστραπόμην — οὕτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. ¶ 4) Locus Αθ. 2, 17. a Fr. Porto vocatur nodus difficilis, et a Camerario, Steph. et Zeunio varie emendatur. Vulgo legitur sic: οὐ παρῆν, οὐδὲ ἀρέσκει, οἶγε τὰ συγκείμενα πυνθάνονται ἐν πλήθει τῷ δήμῳ. Leuncl. vtcunque vertit: *neque sententiam illorum probasse, qui de iis, de quibus conuenerit, populum frequentem scisitantur*. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πείθεσθαι.

ϑεσθαι. v. ibi nr. 3. et 10.

πὺξ, *pugno*. Suid: πύξ· πυγμὴ. γρόνθος. Cf. Etymol. M. Thom. Mag. et Poll. 2, 147. 3, 150. A. 5. 8. 7. ἔπαιτα πύξ.

πῦρ, *ignis*. Π. 5, 1, 5. πῦρ πάντας καίει. πέφυκε γὰρ τοιοῦτον. §. 8. 7, 5, 9. δᾷδα, ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. A. 2, 5, 3. p. 113. τὸ πῦρ τοῦ καρποῦ κρεῖττόν ἐστιν. 4, 2, 4. τοὺς φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους. 4, 5, 5. οὐ προτίθεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. §. 9. ἄπιτοι καὶ ἄνευ πυρός. 5, 2, 19. πῦρ ἐν μέσῳ — ποιησάμενοι. §. 11. πῦρ προσέφερον, vt accenderent vrbem. E. 4, 2, 6. ἐὰν ἔτι ἔνδον ὄντων τῶν σφηκῶν τὸ πῦρ προσφέρωσι. Ar. 4, 3, 7. vtilitas ignis declaratur a Socrate. O. 4, 2. βάναυσοι dicuntur πρὸς πῦρ ἡμερεύειν. Vnde dicti sunt βάναυσοι. v. Valckenar. ad Ammon. p. 215. O. 21, 7. ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις, ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ πυρὸς καὶ διὰ παντὸς κινδύνου. Est forma prouerbii de summo periculo, quam illustrant Wetsten. ad 1 Cor. 3, 15. et Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 1, 3. p. 22. Sic Σ. 4, 16. μετὰ Κλεινίου καὶ διὰ πυρὸς ἰοίην. Ar. 1, 3. 9. οὗτος — καὶν εἰς πῦρ ἅλλοιτο. Poll. 3, 134. habet hanc formulam in iis, quae de temere audaci dicantur. Cf. κυβιστᾶν. De *prunis* s. *carbonibus candentibus*, E. 4. 5, 4. φέροντες πῦρ ἐν χύτραις. Cf. ἀποσβεννύναι, ἐναύειν, καίειν, πνεῖν, πυρὸν, ῥίπτειν. De igni apud Persas Soli haud dubie sacro, quem regi prodeunti praeferebant, Π. 8, 3, 6. πῦρ ἐπ' ἐσχάρας μεγάλης ἄνδρες φέροντες. Similiter Λ. 13, 2. 3. πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ praefertur regi Lacedaemoniorum in bellum exituro. Legitur etiam pro πυρά. v. πυρὰ n. 2.

πυρὰ, ¶ 1) *rogus*. A. 6, 4, 6. κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην. ¶ 2) *ignis*. A. 3, 1, 3. ὀλίγοι πυρὰν ἔκαυσαν. Sed Hutch. cum Stephano scribit πυρὰ, quia τὰ πυρὰ sunt ignes in castris, sed ἡ πυρὰ significat τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἁπτόμενον. Meliorem lectionem e codice regio profert Doruill. ad Charit. p. 633. a Zeunio in cod. Par. inuentam: πῦρ ἀνέκαυσαν.

πυραμὶς, *pyramis*. Ammianus Marcell. 22, 15. ita

ita definit: „turris vltra omnem omnino altitudinem, quae humanis confici potest, erecta, ab imo latissima in summitatem acutissimam desinens. Quae figura apud geometras ideo sic appellatur, quod ad ignis speciem, τοῦ πυρὸς, vt nos dicimus, extenuatur in conum.“ Similiter etiam alii tradunt vocabuli etymon. Sed cum *Pi-re* s. *Pi-ra* apud Aegyptios solem significet, et *Mu-e* splendorem et radium, Plinius autem H. N. 36, 8. radiorum solis argumentum in obeliscorum vel pyramidum effigie fuisse narret, et ita significari nomine Aegyptio doceat, praestat cum Iablonskio in prolegomenis ad Pantheon Aegyptiorum p. LXXXII. sq. nomen deriuare ex lingua Aegyptiaca. A. 3, 4, 5. παρ' αὐτὴν τὴν πόλιν (Larissam ad Tigrim fluuium) ἦν πυραμὶς λιθίνη, τὸ μὲν εὖρος ἑνὸς πλέθρου, τὸ δὲ ὕψος δύο πλέθρων· ἐπὶ ταύτης πολλοὶ τῶν βαρβάρων ἦσαν ἀποπεφευγότες.

Πυραμὸς, *Pyramus*, Ciliciae fluuius. A. 1, 4, 1.

πυργομαχεῖν, ¶ 1) *contra turres pugnare.* Π. 6, 4, 5. p. 393. πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε, καὶ φαλαγγομαχεῖν, καὶ πυργομαχεῖν; ¶ 2) *turrim oppugnare.* A. 7, 8, 7. πυργομαχοῦντες, ἐπεὶ οὐκ ἐδύναντο λαβεῖν τὴν τύρσιν.

πύργος, *turris.* Π. 6, 1, 17. δίφρον τοῖς ἡνιόχοις ἐποίησαν ὥσπερ πύργον. 6, 2, 7. p. 366. οἱ ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστῶσι ξυλίνοις. De turribus vrbis, E. 3, 1, 19. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων, καὶ μάλα ὑψηλῶν ὄντων, — οὐκ ἔβαλλον. 3, 5, 16. 5, 2, 5. 7, 2, 7 — 9. πύργοι τῆς ἀκροπόλεως. Obsidentium, Π. 7, 5. 6. πύργους ἐπὶ τῷ ποταμῷ οἰκοδόμει — μὴ ἂν ἕλοι τοὺς πύργους ὁ ποταμὸς — ἀνίστη καὶ ἄλλους πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς. Bellicis, Π. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη τὰ τοὺς ὑπηρέτας καὶ πύργους φέροντα — ἐπὶ τοῖς πύργοις καὶ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς. p. 393. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ὑμῖν ἐπαρήξουσι. 7, 1, 17. 19. A. 7, 8, 7. Plaustro imposítis, v. Veget. 4, 17. 18. ibique Stewech. Π. 6, 1, 27. ἅρμα ὀκτάρυμον, ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα. — τοιοῦτοι δὲ πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες — ἀνεβίβαζε δὲ ἐπὶ τῶν πύργων ἕκαστον ἄνδρας εἴκοσιν.

εἴκοσιν. §. 28. 6, 2, 7. p. 366. πύργους ἔχοντες προσίασιν. Perperam item πύργοις legitur pro πυροῖς. v. πυρόν.

πυργοῦσθαι, *munire, munitiones exstruere.* v. Spanhem. ad Iulian. p. 135. Π. 6, 1, 13. τέκτονας εἰς τὸ ὑμῖν ὀχυρὰ πυργοῦσθαι. Antea erat ὀχυρὰ ποιεῖσθαι.

πυρετὸς, *febris.* Ap. 3, 8, 3. εἴ τι πυρετοῦ ἀγαθὸν, *quod valeat ad pellendam febrim.* §. 7. πυρετοῦ κακόν ἐστι, *febrim auget.*

πυρέττειν, *febri laborare.* A. 6, 4, 11.

Πυρίας, *Pyrias*, Arcas. A. 6, 5, 7. praeest τάξει.

πύρινος, *triticeus.* A. 4, 5, 21. ἄρτοις πυρίνοις. Poll. 6, 72. εἴποι δ' ἄν τις καὶ ἄρτον πύρινον, πρὸς τὸν ἐκ κριθῆς διαιρῶν.

πυριφλεγὴς, *ad ignis instar vrens.* E. 5, 3, 19. καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτὸν, *aestus febris ardentissimae.*

πυρὸν, *ignis*, inprimis *in castris ab excubitoribus fieri solitus.* Legitur fere in plurali. Π. 4, 2, 9. τῷ πλήθει τῶν πυρῶν. 4, 5, 7. ἐφικνοῦνται, τὰ πυρὰ κατιδόντες, περὶ μέσας νύκτας. 3, 3, 13. πυρὰ νύκτωρ ἔκαιον ἐν τῷ στρατοπέδῳ — ὅπως ὁρῶεν διὰ τὸ πῦρ. — διὰ τὸ ὄπισθεν τὰ πυρὰ εἶναι. A. 4, 4, 6. 10. 6, 3, 16. τί τὰ πυρὰ κατασβέσειαν — τὰ πυρὰ οὐχ ἑωρῶμεν. 7, 2, 10. ἐπιτυγχάνει πυροῖς ἐρήμοις, *apud quos nulli erant custodes.* Ante Steph. male legebatur πύργοις. E. 1, 6, 20. 4, 5, 4. πολλὰ καὶ μεγάλα πυρὰ ἐγένετο. Cf. ἀνακαίειν, καίειν, προκαίειν.

πυρὸς, *triticum.* Reperitur pluralis. A. 1, 2, 22. πυροὺς καὶ κριθὰς φέρει. 4, 5, 5. πυροὺς ἢ ἄλλο τι — βρωτῶν. 6, 4, 4. 6, 6, 1. O. 8, 9. 16, 9. Cf. κριθή.

πυρπολεῖν, *ignes accendere.* Suid: πυρπολεῖται· καίεται, ἐμπυρίζεται. Hesych: πυρπολεῖ· ἅπτει, καίει, πυρσεύει. Π. 3, 3, 13. ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου ἐπυρπόλουν.

πυῤῥίχη, *pyrrhicha, saltatio armata.* Poll. 4, 96. πυῤῥίχη, εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως. Suid: πυῤῥίχαις· ταῖς ἐνοπλίαις ὀρχήσεσι. καὶ πυῤῥίχη· εἶδος ὀρχήσεως. τρία δέ εἰσιν εἴδη ὀρχήσεως, πυῤῥίχη, σικιννις, καὶ κορδακισμός. Scilicet ab armatis non sine tubis ac tympanis peragebatur, cum omni corporum flexu ad inferendos et de-

declinandos ictus. v. Meurs. de saltatt. vett. in h. v. et Miscell. Lacon. 2, 12. et Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 8. A. 6, 1, 7. ὀρχησρίδα — ἀσπίδα δοὺς κούφην αὐτῇ. ἡ δὲ ὠρχήσατο πυῤῥίχην ἐλαφρῶς. Cf. Hutch. ad h. l.

Πυῤῥόλοχος, *Pyrrholochus*. E. 1, 3, 9. vnus e legatis Athenienſium ad regem Perſarum.

πυῤῥός, *ruber*. K. 4, 7. τὰ χρώματα — οὔτε πυῤρὰ, οὔτε μέλανα, οὔτε λευκὰ παντελῶς. (Cf. Poll. 5, 65.) §. 8.

πυρσεύειν, *igni ſublato ex edito loco ſignum dare*. Heſych: πυρσεύει· ἀᾳδουχεῖ, λάμπει, ἐξάπτει, ἅπτει πῦρ. Suid: πυρσεύει· πῦρ ἐξάπτει. καὶ πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκφαίνω καὶ ἀνάπτω, καὶ ἄνωθεν δεικνύω τὸ κάλλιστον. οἷά τις πυρσὸς καὶ Φρυκτωρία ἄνωθεν ἐπιδεικνύουσα τὸ σῶσον τοῖς εἰς λιμένα καὶ ὅρμον ἐπειγομένοις. A. 7, 8, 8. κεκραγότων δ' αὐτῶν καὶ πυρσευόντων, ἐκβοηθοῦσιν.

πυρφόρος, *ignifer, facem praeferens aciei*, quem violare nefas: quod patet e verbis Moſchopuli in Agapetum ap. Fabric. biblioth. Gr. Vol. XII. p. 306. πυρσοὺς οἱ πυρφόροι ῥίπτοντες εἰς τὸ μέσον τῶν στρατευμάτων ἀνῆπτον τὸν πόλεμον. καὶ ἦν τοῦτο σημεῖον τοῦ πολεμεῖν, πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῆς παντέλους ἀφανείας, ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ἐναπελείφθη. Heſych: πυρφόρος· ὁ πῦρ φέρων· καὶ ὁ μόνος δικασθεὶς ἐν πολέμῳ. v. ibi interpp. Suid: πυρφόρος· πῦρ φέρων. πυρφόρους δὲ ἔλεγον, τοὺς ἱερέας, τοὺς ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτοντας. ἐν τοῖς οὖν πολέμοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νενικηκότες φέρεσθαι, etc. v. Herodot. 8, 6. ibique Gale. Salmaſius ad ſcriptt. hiſt. Auguſt. T. I. p. 108. Stanlei. ad Aeſchyl. Sept. Theb. 438. Spanhem. ad Iulian. orat. 1. p. 193. Tennulius de igne p. 67 — 80. interpp. ad Poll. 1, 35. Quae eius officia fuerint in Lacedaemoniorum militia, narratur A. 13, 2. et 3.

πω, ¶ 1) *vnquam*. A. 1, 2, 26. πρότερον οὐδενί πω κρείττονι ἑαυτοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἤθελε. 6, 5, 9. οὐδένα πω κίνδυνον προξενήσαντα ὑμῖν. Ap. 3, 6. 6. οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐχόλασα. 4, 8, 2. ¶ 2) *adhuc*. Π. 2, 1, 2. p. 87. οὐδέν πω σαφὲς λέγεται. A. 7, 5, 10. μισθὸς μὲν οὐδείς

οὐδείς πω ἐφαίνετο. E. 4, 5, 8. Cf. μήπω, οὐδέπω, οὔπω. Eſt etiam in var. lect. pro ποτέ. v. ποτὲ nr. 2.

πωλεία, *pullorum equinorum nutriendorum ratio et inſtitutio.* Deſcribitur Iπ. 2, 2 — 5.

πωλεῖν, *vendere.* Πο. 4, 21. τῷ πωλοῦντι καὶ ἐξάγοντι. c. acc. Π. 2, 4, 19. εἴ τις σιτία ἢ ποτὰ τυγχάνει πωλεῖν βουλόμενος. 6, 2, 11. p. 373. ἔμπορος πωλεῖν τι βουλόμενος — ἤν τι πωλῶν ἁλίσκηται — πωλήσει ὅπως ἂν βούληται. A. 7, 2, 2. πωλήσειν ὑμᾶς captos. Αγ. 1, 21. παιδάρια μικρὰ ἃ πολλοὶ ἐπώλουν. §. 28. et E. 3, 4, 19. τοὺς ἁλισκομένους πωλεῖν. Αγ. 4, 4. εἰ γὰρ ἐπώλει τὰς χάριτας, *non gratis benefaceret.* Πο. 3, 2. Iπρ. 1, 14. c. πρὸς, O. 1, 12. ἣν ἐπίσηται πωλεῖν — εἰ δὲ πωλοίη πρὸς τοῦτον (i. e. τούτῳ), ſcil. αὐλούς. c. gen. pretii, Aπ. 1, 2, 36. ἣν πωλῇ νεώτερος — ἔρωμαι ὁπόσου (ſcil. τιμήματος) πωλεῖ, *quanti aeſtimet* ſ. *vendere velit.* §. 60. πολλοῦ τοῖς ἄλλοις ἐπώλουν philoſophiam. 1, 6, 13. τὴν ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ — τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας. 3, 10, 10. Paſſiuum Αγ. 1, 18. ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο. Πο. 3, 5. O. 1, 11. πωλούμενοι οἱ αὐλοί. 2, 3. c. τίμια, Iερ. 1, 13. οὕτω τίμια πωλεῖται τοῖς τυράννοις (τὰ θεάματα), *tanti venduntur.* Cf. ἀποδίδοσθαι, cui iungitur.

πωλεύειν, *pullos equinos inſtituere.* Heſych: πωλεύειν· παιδεύειν πώλους. Iπ. 2, 1. ὅπως δεῖ πωλεύειν — γραπτέον.

πώλευσις, i. q. πωλεία. Iπ. 2, 1. ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν.

πώλημα. Poll. 3, 127. ὤνια, — ὠνητὰ, καὶ ὡς Ξενοφῶν, πώλημα. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ πράσιμον εἴρηκεν ἐν τῇ Παιδείᾳ. Sed πώλημα vix in Xenophontis libris inueneris.

πώλησις, *venditio.* Thomas Mag. in v. πωλητήριον· πρᾶσις, οὐ πώλησις. Sed Pollux 3, 124. et Phauorin. in v. ἀπόδοσις· Ξενοφῶν δὲ καὶ πώλησις εἴρηκε. Idem Poll. 7, 9. καὶ πώλησις δὲ Ξενοφῶν εἶπεν. O. 3, 9. κερδαλέων εἰς πώλησιν equorum.

πωλητήριον, *taberna vendendis mercibus deſtinata.* Moeris: πωλητήριον, Ἀττικῶς· πρατήριον, Ἑλληνικῶς. Thom. Mag: πωλητήριον, οὐ πρατήριον.

τήριον. Poll. 7, 11. τόπος ὅπου πιπράσκουσι, πωλητήριον ἂν καλοῖτο. Harpocrat: πωλητήριον καλεῖται ὁ τόπος ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί. Πο. 3, 13. εἰ τοῖς ἀγοραίοις οἰκήσεις τε καὶ πωλητήρια κατασκευασθείη.

πωλοδαμνεῖν, *pullos equinos domare.* Hesych. explicat πῶλον δαμάζειν. Polluci 1, 182. est i. q. πωλεῦσαι, ἐκπαιδεῦσαι, ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι. O. 3, 10.

πωλοδάμνης, *pullorum domitor.* Hesych: πωλοδάμνης· πώλους δαμάζων. O. 13, 7. οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμναις — ἕς' ἂν ὑπηρετήσωσι κατὰ γνώμην τῷ πωλοδάμνῃ. Ιπ. 2, 1. 2. 3.

πῶλος, *pullus equinus.* A. 4, 5. 18. πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους. §. 24. O. 13, 7. Ιπ. 1, 1. ἀδαμάσου πώλου. §. 6. 17. 2, 2. ἐνδώσει τὸν πῶλον. §. 3. 9, 1. καὶ πῶλον καὶ ἵππον. et saepius in hoc libello.

Πῶλος, *Polus*, Lacedaemonius. A. 7, 2, 3. nauarchus, successor Anaxibii.

πώποτε, *vnquam.* Π. 1, 6, 4. οὐ πώποτ' ἀμελήσας αὐτῶν, *nunquam.* 2, 2, 17. 2, 3, 5. p. 118. 7, 4, 1. Sed Απ. 3, 10, 4. ἆρ' οὖν γίγνεται πώποτε τὰ Φιλοφρόνως καὶ τὸ ἐχθρῶς βλέπειν, vbi verti deberet *interdum*, Ern. e MSS. bene restituit τό τε Φιλοφρ.

πῶς, ¶ 1) *quomodo.* Π. 1, 4. 13. ἢν ἐπέλθῃ, πῶς ποιήσεις; Ιερ. 1, 31. πῶς λέγεις; ἔφη. — πῶς μὴν σύ, ἔφη, ἐρᾷς Δαϊλόχου; Saepe seruit interrogationi obliquae, vt Π. 1, 4, 3. πολλὰ ἀνηρώτα, πῶς ἔχοντα τυγχάνοι. Απ. 1, 6, 15. ἐρομένου Ἀντιφῶντος, πῶς ἄλλους ἡγεῖται ποιεῖν, αὐτὸς δὲ οὐ πράττει, εἴπερ ἐπίσταται. Ern. ope MSS. legit ἡγοῖτο — πράττοι — ἐπίσαιτο. Similiter post verba considerandi, consultandi, dubitandi, vbi alias poni solet ὅπως, Π. 1, 6, 13. μνήσθητι πῶς πειρᾷ ἐπιμελεῖσθαι, §. 19. p. 82. εἰδέναι — πῶς χρὴ ἀντικαθίστασθαι. 4, 3, 3. p. 229. ἐννοεῖτε πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο. §. 4. p. 233. ἀπορεῖν — πῶς αὐτῶν χρὴ ἀπολαύειν. 4, 5, 9. 5, 4, 5. ἐπισκεψόμενος πῶς ἔχεις. 6, 4, 5. p. 392. βουλεύεσθαι, πῶς ἂν — ἐκποδὼν γένοιντο. 7, 1, 5. 8, 3, 3. 8, 4, 6. ἀγνοῶ πῶς ἂν εἴην δῆλος. A. 1, 7, 2. E. 5, 2, 12. p. 300. Απ. 1, 2, 36. Cf. ὅπως nr. 1. ¶ 2) *quam,*

quam, quantopere. Απ. 4, 2, 23. πῶς οἴει με ἀθύμως ἔχειν; ¶ 3) *cur.* Σ. 2, 10. πῶς οὖν οὕτω γιγνώσκων — οὐ παιδεύεις; ¶ 4) πῶς οὐ, *nonne, quidni.* Π. 2, 3, 5. p. 119. πῶς ἡμῖν οὐχ ἡδέως ἀγωνισέον; 8, 7, 3. p. 543. πῶς οὐκ ἂν ἐγὼ μακαριζόμενος — μνήμης τυγχάνοιμι; Αγ. 4, 5. πῶς οὗτος οὐκ ἂν τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι; 9, 6. ἐκεῖνο πῶς οὐ καλὸν; *illud quis neget praeclarum fuisse?* §. 7. τόδε πῶς οὐ σαφῶς πρὸς τὸ γενναῖον ἔγνω; *quis non videat, hoc eum generoso animo sensisse?* Sic πῶς γὰρ οὔ; *quomodo enim hoc non esset? quidni?* Habet vim affirmandi, Απ. 4, 2, 20. 4, 4, 13. O. 11, 10. Cf. γὰρ nr. 7. d. ¶ 5) πῶς ἄν; *quomodo id fieri possit? vtinam.* v. Markland. ad Eurip. Suppl. 796. et Valkenar. ad Eurip. Hippol. 208. A. 7, 6, 5. πῶς ἂν οὖν ἡμῖν συλλεγείην; ¶ 6) πως encliticum vertunt *quodammodo,* A. 2, 6, 2. μεταγνόντες πως οἱ Ἔφοροι. Possis vertere: *nescio quomodo.* Pleonastice c. τι, O. 9, 1. ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι, ὦ Ἰχόμαχε, πως τι ἐπακούειν. Ante Stephanum legebatur πῶς. Alio loco Hindenb. πῶς τι mutat in πῶς δή. v. δή, I, 6. ¶ 7) *aliquo modo, vllo modo.* c. aduerbiis, Π. 1, 3, 8. σπουδαίως καὶ εὐχημόνως πως. 1, 4, 8. μόλις πως, *aegro quodam modo, vix aegre.* 5, 1, 11. παραπλησίως πως, *simili quodam modo,* vel *quodammodo similiter.* A. 6, 1, 3. τεχνικῶς πως, *cum arte quadam.* Απ. 1, 4, 8. εὐτυχῶς πως, *bona quadam fortuna.* Ern. defendit hanc lectionem contra lectionem Sexti Empirici: εὐτ. πόθεν. Saltem debebat esse ποθὲν, *alicunde.* 2, 6, 21. ἔχει μὲν ποικίλως πως ταῦτα. v. ποικίλως. Π. 1, 1, 1. ἄλλως πως, *vllo alio modo.* 5, 3, 5. 6, 2, 9. εἴτις ἄλλως πως γιγνώσκει. Margg. ἄλλῃ πῃ. A. 3, 1, 17. Απ. 1, 3, 1. τοὺς ἄλλως πως ποιοῦντας. 2, 6, 39. εἰ σύ πως ἄλλως γιγνώσκεις. Sic Απ. 4, 6, 9. ἔχοιμεν ἄν πως ἄλλως εἰπεῖν; ¶ 8) *fere.* A. 6, 2, 11. κατὰ μέσον πως τῆς Θράκης. Ιπρ. 7, 9. φιλοῦσι δέ πως στρατιῶται — ἀμαρτάνειν. Sic saepe c. ὧδε, Π. 3, 3, 5. ἔλεξεν ὧδέ πως. E. 6, 3, 3. 6, 5, 35. 7, 3, 7. Απ. 4, 6, 2. 13. O. 2, 1. 7, 10.

Cl.

Cf. ὧδε lit. n. ¶ 9) *forte*. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὃ ἔτι λοιπὸν ἦν αὐτῷ τοῦ ἐμβάπτεσθαι, τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ὀργίζεσθαι ἀνέτρεψεν. 2, 3, 4. Χρυσάντας — Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης. 8, 1, 5. ὅπως τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι, κατενόησέ πως τὴν στρατιωτικὴν τάξιν. O. 6, 2. ἦν πως δυνώμεθα. ¶ 10) *casu nescio quo*. Π. 1, 4, 8. καί πως διαπηδῶν — πίπτει. ¶ 11) *aliquantum*. c. comparatiuo, Π. 2, 1, 12. οἱ ἀγνοούμενοι ῥᾳδιουργεῖν πως μᾶλλον δοκοῦσι. A. 3, 1, 30. μᾶλλόν πως εἰς γῆρας ἀφικνουμένους. Ier. 1, 6. O. 15, 6. ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. ¶ 12) In var. lect. permutatur c. πῇ. v. πῇ, et ſupra nr. 7. it. c. πρός. v. χρῆσθαι nr. 6. it. c. ὅπως. v. ibi nr. 1.

GERAE,
TYPIS HALLERIIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google
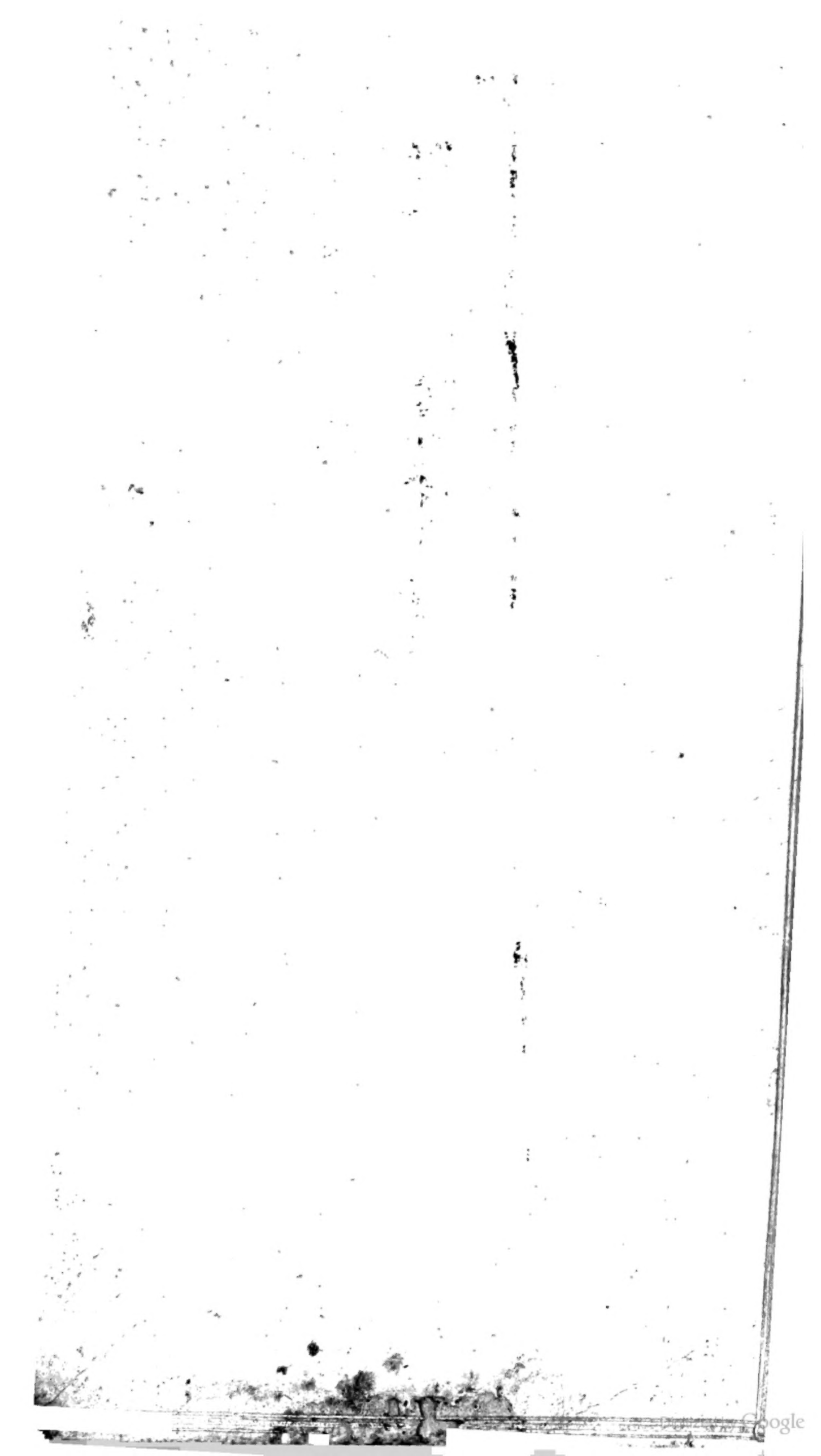
Digitized by Google